

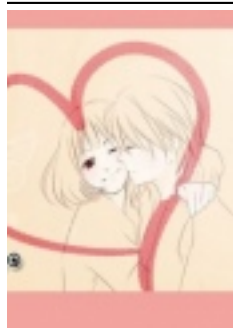
Vợ Đồng Chí, Cổ Lên

Contents

Vợ Đồng Chí, Cổ Lên	2
1. Chương 1: Trên Trời Có Sấm Sét Giáng Xuống	3
2. Chương 2: Sự Kiện Xem Mắt Khôi Hài	6
3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Ăn Chung Là Ở Nhà Ăn	10
4. Chương 4: Lần Thứ Hai Ăn Chung, Ăn Lẩu	13
5. Chương 5: Da Như Băng Tuyết, Xương Như Ngọc	17
6. Chương 6: Tặng Quà Thì Đưa Thẻ Tiền Lương	22
7. Chương 7: Em Vợ Pk Anh Rể	25
8. Chương 8: Em Nguyễn Ý Kết Hôn Với Anh Ngay Sao?	29
9. Chương 9: Hồn Vẫn Còn Ở Chỗ Cô Ấy	33
10. Chương 10: Năm Tháng Cao Trào Xưa Kìa	36
11. Chương 11: Trận Chiến Vớ Vẩn Của Anh Em Cột Chèo	40
12. Chương 12: Chuẩn Bị Trước Khi Gặp Người Lớn	44
13. Chương 13: Vượt Mọi Chông Gai, Thẳng Tiến Không Lùi	49
14. Chương 14: Thân Thích Cực Phẩm Của Vợ	52
15. Chương 15: Không Gặp Được	56
16. Chương 16: Liên Trưởng “38”	60
17. Chương 17: Chỉ Trích Trong Xương Tủy!	64
18. Chương 18: Hiểu Lầm Lớn Rồi!	67
19. Chương 19: Người Cũ Người Mới Mất Hết	71
20. Chương 20: Lưu Manh Trên Phố	75
21. Chương 21: Hiểu Lầm Lẫn Lộn	79
22. Chương 22: Không Phải Cô, Không Được!	84
23. Chương 23: Không Thể Để Cô Không Hạnh Phúc	88
24. Chương 24: Ăn Sạch Sành Sanh	91
25. Chương 25: Anh Cái Gì Em Chứ! !	96
26. Chương 26: Nhật Ký Của Người Vợ Đồng Chí	100
27. Chương 27: Gặp Mặt! !	103
28. Chương 28: Luôn Ăn Không Dừng Lại! !	107
29. Chương 29: Ly Biệt Ở Trạm Xe	110
30. Chương 30: Tâm Trạng Của Triệu Trí Lược	113
31. Chương 31: Vinh Viên Tin Tưởng Cô Vô Điều Kiện	117
32. Chương 32: Quà Tặng Valentine	120
33. Chương 33: Bất Cứ Giá Nào	124
34. Chương 34: Tìm Nhau Trong Trời Băng Đất Tuyết	127
35. Chương 35: Tìm Nhau Trong Trời Băng Đất Tuyết 2	130
36. Chương 36: Hôn Lễ Của Tướng Thị Phi	134
37. Chương 37: Bạn Tốt Mới Quen	137
38. Chương 38: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Nhà	141
39. Chương 39: Con Rể Mới Tới Cửa	144
40. Chương 40: Chờ Anh Trở Lại	148

41. Chương 41: Cắt Đứt Uất Ức Không Nên Có	151
42. Chương 42: Triệu Nhiễm Nhiễm Sợ Người Lạ	154
43. Chương 43: Tình Yêu Không Thay Đổi	157
44. Chương 44: Chuyện Tốt Tới Gần	160
45. Chương 45: Tất Cả Mọi Người Đồng Ý! !	164
46. Chương 46: Cha Mẹ Chồng Tương Lai.	169
47. Chương 47: Bánh Đậu Dính	172
48. Chương 48: Mua Cái Nhẫn Khóa Lại	175
49. Chương 49: Tâm Tư Của Tôn Kính Hồng	179
50. Chương 50: Tấu Vang Quân Hôn	182
51. Chương 51: Hôn Lễ	186
52. Chương 52: Tướng Thị Phi Gặp Nạn	188
53. Chương 53: Gặp Được Cấp Lãnh Đạo	192
54. Chương 54: Đôi Mắt Thật Tương Tự.	195
55. Chương 55: Quyết Định Quan Trọng	199
56. Chương 56: Tướng Phán Phán.	202
57. Chương 57: Mầm Mống Của Khoảng Cách.	205
58. Chương 58: Lần Chiến Tranh Thứ Hai	208
59. Chương 59: Duyên Phận	211
60. Chương 60: Chiến Tranh Thắng Cấp	213
61. Chương 61: Thú Cưng Nhỏ	216
62. Chương 62: Cùng Phú Quý Lại Không Thể Chung Hoạn Nạn.	219
63. Chương 63: Tâm Tư Của Vương Đan	222
64. Chương 64: Mẹ Chồng Tới, Sói Đến Đây	225
65. Chương 65: Đuổi Cô Đi	228
66. Chương 66: Mang Thai	231
67. Chương 67	234
68. Chương 68: Kết Thúc	237
69. Chương 69: Ngoại Truyện 1: Đêm Tân Hôn	242
70. Chương 70: Ngoại Truyện 2	244

Vợ Đồng Chí, Cổ Lên



Giới thiệu

Nam chính là một thượng úy, không được phúc hắc mấy. Quen biết với nữ chính nhờ xem mắt, nam

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dong-chi-co-len>

1. Chương 1: Trên Trời Có Sấm Sét Giáng Xuống

Tin tưởng mỗi cô gái chưa từng yêu ai đều có ảo tưởng cổ tích đối với mối tình đầu.

Anh ấy có thể phúc hắc, có thể mặt đen, nhưng phải thâm tình.

Anh ấy có thể là hoàng tử, là kỵ sĩ, thậm chí là Vương Lão Ngũ, nhưng tuyệt đối không thể là một người lính gốc gác xem mắt quen được.

Triệu Nhiễm Nhiễm dĩ nhiên cũng không thể ngoại lệ, cho nên sau khi Triệu phu nhân ném xuống đòn sấm sét kia, cô liền bị cháy ngoài khét trong sống.

Xem. . . . mắt á!

Không đi không được? Có phải không?

Tình huống hiện nay của cô coi như lạc quan, gái sắp ế hai mươi bốn tuổi yêu thích văn nghệ, tốt nghiệp ở viện y học XX, chuyên ngành y tá, bây giờ là một y tá nhỏ khu nội trú khoa nhi đồng ở bệnh viện nhân dân hàng đầu thành phố S.

Mặc dù chưa từng yêu ai, nhưng bởi vì vấn đề mặt mũi to lớn, khiến cô không cho ai biết sự thật mình chưa từng có ai theo đuổi, bây giờ bị buộc xem mắt, nhất thời rất bài xích.

Không thích đi.

“Tại sao không đi không được chứ? Mẹ, hay cho em trai con đi trước?”

“Cái gì? Nam với nam sao mà được?”

“Ngài nói ngược lại đúng, nhưng con không muốn xem mắt thì sao?”

“Trời ơi, cha cũng dính vào rồi hả?”

“Con không dám, con nào dám đi cản nhàn cha.”

“Vây. Vây cũng tốt.”

Căn cứ vào sự e ngại đối với Triệu Sâm Triệu lão gia hàng năm luôn nghiêm mặt như tờ bài xì phé, Triệu Nhiễm Nhiễm rút lui về vòng tròn rồi, không dám phản kháng nữa.

Triệu Trí Lực từng nói, Triệu lão gia không chỉ có dáng vẻ giống như bài xì phé, bởi vì Triệu phu nhân biết rõ đạo lý, cho phép ông chỉ khi vợ chồng ở chung thì mới ‘viêm khí quản’ (tức là im lặng nghe lời), cho nên ông ở trong nhà cũng tuyệt đối có địa vị như Hồng Đào K (là một tập đoàn sản xuất thuốc bắc lớn và quan trọng ở Trung Quốc).

Kết quả đương nhiên là phản đối không có hiệu quả.

Thật sự là —— sét đánh giữa trời quang, sét đánh không tiếng động.

Sau khi Triệu Trí Lực đi làm về mở cửa ra, thì Triệu Nhiễm Nhiễm đang buồn bực ở bên cửa sổ thưởng thức ánh trăng, hai hàng lông mày nhíu chặt, mặt buồn rười rượi, muốn không biết điều bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

“Chị lại đang bi thương xuân thu, than thở ngắm trăng à! Lại nghĩ tới thì từ gì rồi?”

“Muối và đường.”

“Hả? Nói thế nào?”

“Ngọt ngào và khóc thầm, đều khiến linh hồn nổi trên mặt nước.”

Khóe miệng Triệu Trí Lực bắt đầu giật giật, vào lúc này cậu đang suy nghĩ, có còn ai “tài” hơn chị của cậu không đây?

“Chị ham giả dáng vẻ thanh niên văn nghệ này thì mau cách xa đồng đội ra, càng ngày càng ngốc.”

Triệu Nhiễm Nhiễm từ từ quay đầu, tiêu điều lạnh lẽo thương xót nhìn cậu, khiến người ta bị nhìn chăm chăm đến sợ hãi mới thở dài một cái, “Ai, thật là cùng người không cùng mạng, nhớ ngày đó hai ta ở cùng một cái trứng nhưng bị tình trùng chia thành hai khúc, chị chỉ là bị ghen quá mức mới bò ra ngoài trước em nửa tiếng thôi, chỉ vì 30 phút ngắn ngủi này, mà từ nhỏ đến lớn chị chịu bao nhiêu uất ức, bây giờ còn phải khiêng gánh nặng thành gia lập nghiệp trước em nữa, chị trêu ai ghẹo ai.”

Những lời này lập tức khiến Triệu Trí Lực hăng hái, xách cái ghế nhỏ ra cầm theo một túi hạt dưa ngũ vị hương ‘vụt vụt’ chuyển đến cạnh cửa sổ, “Chuyện gì xảy ra? Nói mau để cho em vui mừng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức liền lộ ra vẻ khổ sở, sử dụng ánh mắt nhìn cái túi hạt dưa ngũ vị hương kia, Triệu Trí Lực hiểu ý, nhanh chóng lấy ra vài hạt nhét vào miệng cô, lộ vẻ mặt nhiều chuyện.

Trước hết ra hiệu bảo cậu dừng ngừng, Triệu Nhiễm Nhiễm lại trầm tư, khiến triệu Trí Lực tức đến nổi muốn cầm ghế đập người mới từ tốn nói ra hai từ, “Xem mắt.”

“Gi?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn cậu gật đầu một cái, lại gật đầu một cái, “Em không có nghe lầm, Triệu phu nhân bảo chị đi xem mắt.”

Triệu Trí Lực hơi tức giận, “Vốn chị đã ngốc rồi, còn bảo chị đi làm cái chuyện không có ích này, thời mần kinh của chủ tịch ngân hàng đại nhân còn chưa có qua à?”

“Sai.” Triệu Nhiễm Nhiễm duỗi ngón giữa một cái, quơ quơ, bị một cái tát đánh bay, “Lúc này không phải ý của mẹ, là Triệu lão gia hạ lệnh.”

“À? Cha? Chị đừng xạo.”

“Chị làm gì rãnh nói xạo, nghe nói người nọ là lính mà trước khi cậu chuyển nghề đã huấn luyện, sau đó lại vào bộ đội đặc chủng, hiện tại bị thương lui ra phía sau, bị dưỡng nhỡ lãnh đi rồi, một liên trưởng đấy.”

“Cùng đoàn với dưỡng nhỡ? Đó không phải là.”

Triệu Trí Lực đồng tình nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm, Triệu Nhiễm Nhiễm ưu oán nhìn Triệu Trí Lực, đồng thời gật đầu một cái, trắm miệng một lời mở miệng, “Pháo đoàn đó. . . .”

Cũng trong lúc đó, trong phòng ký túc xá của bát liên trưởng ở doanh số 3 đoàn 388 (pháo binh) thuộc sư bọc thép S.

Một người lính mặt đen, trên vai có một sao ba gạch đang đứng trước gương to, mặc quân phục, cái nón hơi thấp, tâm trạng vui vẻ hơn hờ. . . .

“Ai, lão Đặng, như thế nào? Sôi nổi không?” Mặt đen ưỡn ngực xoay đầu hỏi mặt khổ qua trên giường.

Mặt khổ qua nhìn nhìn, lặng yên không lên tiếng.

Anh ta cũng buồn bực, một bộ quân phục xuân thu đẹp đẽ, cùng một thể đứng, cùng một cái nón, người anh em này mặc vào, sao lại thiếu đi vài thứ, mà nhiều thêm mấy thứ đây.

Thiếu một chút nghiêm chỉnh, thêm rất nhiều vẻ không đứng đắn.

Người thể này trong bộ đội rất nhiều, nhưng ai vừa mặc quân phục vào, thì đều ra dáng người lính cả. Nhưng vị trước mắt này, khí chất đó, lại cứ như lưu manh giả mặc quân trang.

“Được không? Được không? Chỉ. . . . đạo viên Đặng.”

Đây là cố ý.

Mặt khổ qua Đặng Vĩnh Đào ném một quyển sách qua, cậu mới là cái ghế, cả nhà cậu đều là cái ghế. (giải thích 1 chút, câu trên vốn là Đặng chỉ đạo viên, trong đó từ Đặng chỉ đồng âm với từ cái ghế).

Mặt đen tên là Giang Tiềm, từ nhỏ luyện võ, luyện đến công phu cao cường, mười tám tuổi nhập ngũ vào bộ đội rồi lập được nhiều chiến công, năm đó tiếng tăm lẫy lừng ở cả quân khu.

Cả con đường đều may mắn, khiến vô số quý nhân thưởng thức, sau khi được chọn vào bộ đội đặc chủng, chuyện tốt chuyện xấu đều làm không ít, chiến công càng lúc càng nhiều, sớm được phá cách thăng chức.

Sau khi rút lui khỏi bộ đội đặc chủng lại trở về đoàn pháo binh trước đây, hôm nay cũng coi thương úy bộ binh trẻ tuổi hiếm có.

“Có được hay không cho câu lời chắc chắn, thật mẹ nó cần nhần.”

“Cậu mặt đồ thường cho tôi xem?”

Thay xong nhìn thử, đồ mặc trên người người khác thì rất vừa mắt, nhưng cậu ta mặc vào thì lại khó coi.

Đặng Vĩnh Đào không đành lòng khế lác đầu, một câu đánh giá rất đúng trọng tâm, “Làm công nhân bốc vác làm anh em nông dân.”

Giang Tiềm la hét không vui.

“Cậu đi xem mắt hay đi thi hoa hậu?”

Mặt đen Giang Tiềm lập tức nhếch miệng vui vẻ, ngượng ngùng, cúi đầu đến mức như muốn chui vào quần, mặt đỏ ửng mắc cỡ ngại ngùng trả lời, “Anh. . . . Chẳng phải biết rồi sao.”

Đặng Vĩnh Đào hừ hừ hai tiếng, “Doanh trường doanh trại quân đội người ta mền tài muốn gả con gái cho cậu, nói một cách khác, cậu chỉ cần đừng làm cho con gái người ta nhìn cậu liền muốn nôn, chuyện như vậy liền thành công, cậu ăn mặc bình thường chút, đang mùa hè thì phải mặc quần áo mùa hè.”

“Oh.” Giang Tiềm luống cuống tay chân thay đồ, hai chân khép lại đứng nghiêm, “Thế nào?”

Đặng Vĩnh Đào nhìn một chút, lúc này thật nhứt đầu, tánh tình này, hình tượng này, thật là quá không để người ta yên tâm, xem mắt có thể mang theo một chiến hữu có hình tượng xấu để tôn vẻ đẹp của cậu ta lên không???

Quá đen, gương mặt đó thật sự là quá đen, chẳng những đen mà còn phơi nắng đến lột da.

Đều huấn luyện chung với nhau, sao mặt người ta chỉ hơi sạm chút, mà đến phiên cậu ta thì. . . .

Giang Tiềm giải thích về vấn đề này như sau: da mặt của anh mỏng hơn người khác.

Mặc dù phản đối không có hiệu quả, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn chưa chết tâm, thừa dịp buổi sáng có thời gian, lầy can đảm đến đội cảnh sát, chuẩn bị nói chuyện với ba Triệu, kết quả câu nói đầu tiên của người ta liền khiến cô bị kịch, đồng chí lão Triệu nói, “Thằng nhóc kia tám năm trước đã cứu ba một mạng, con coi như thay ba báo ân đi.”

Một cuộc xem mắt vớ vẩn, còn liên lụy đến chuyện báo ân vớ vẩn, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy thật sự vô cùng vớ vẩn.

Sau khi rời khỏi đội cảnh sát, nhanh nhẹn thông suốt đi dạo đến đồn công an nào đó, rồi điện thoại cho Triệu Trí Lực, bảo cậu mời ăn cơm trưa.

Triệu Trí Lực dẫn cô đến quán nhỏ bên cạnh, mua hai cái bánh khoai lang để ăn trưa, sau đó cậu đứng ở cửa, mặt không thể tưởng tượng nổi, “Cái gì? Đã cứu mệnh cha? Ai chị đừng nói, em nhớ ra rồi, tám năm trước có một lần ba chống lũ giải nguy bị nước cuốn trôi, được một tân binh dũng cảm vớt lên, năm sau ba liền chuyển nghề về địa phương.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngồi đối diện cậu, nghe vậy ngẩn người, thật là có chuyện như vậy, khi đó hai người bọn họ mới mười lăm sáu tuổi, dám nấu ra một nồi canh khoai tây khoai lang cho ba bổ thân thể, Triệu Sâm uống cạn sạch, Triệu phu nhân nếm xong liền thiếu chút nữa cầm chổi lông gà quét hai người.

“Nói như vậy tuyệt đối không có đường sống?”

Triệu Trí Lực cười gượng hai tiếng, lòng nói nếu em là nữ, có lẽ còn có đường sống.

Triệu lão gia được hai người con trai gái gọi là Triệu lão gia, đó không phải không có đạo lý, trọng nghĩa lại có ơn phải trả, quan trọng nhất là bàn tay còn đặc biệt cứng rắn.

Thật ra thì Triệu Nhiễm Nhiễm chưa từng bị đánh, Triệu lão gia cả một câu nặng lời cũng chưa từng nói với cô, nhưng cũng không dịu dàng bao nhiêu, điển hình là bản thẳng cấp của người cha nghiêm khắc.

Nhưng cô từng thấy em trai bị đánh, năm 8, 9 tuổi ấy, Triệu Trí Lược từ trong nhà trộm một hộp thuốc lá đi ra xe đẩy nhỏ đẩy khoai lang nướng với một ông chú, còn thuận tiện rút một điếu nếm thử mùi vị. Chuyện như vậy bị cô xem là chuyện cười tởm cười ra, Triệu lão gia liền múa chổi lông gà, quát cho cái mông cậu thành hai quả đào thọ to.

Lần đó thật khiến Triệu Nhiễm Nhiễm bị dọa sợ rồi, sau đó để tỏ ý xin lỗi, còn nghĩ kế, về sau muốn đổi phải đi xa chút để đổi, trước cửa nhà quá dễ dàng bị bắt. Triệu Trí Lược nằm lì ở trên giường trừng cô, về sau sẽ không đùa với chị nữa.

Sau trận đánh này, Triệu lão gia liền tạo ra hình tượng dữ dằn và quyền uy tuyệt đối, dù là không đánh không mắng người, nhưng cũng làm cho người ta sợ ông từ trong nội tâm, không dám phản bác ông.

Suy tính hồi lâu, cuối cùng vẫn quyết định đi xem mắt, trước không đề cập tới chuyện có ơn phải trả, nếu quả thật may mắn đụng phải cực phẩm, hơn nữa cha mẹ đều thích, thật sự vừa ý nhau, thì quả là chuyện may mắn.

Triệu Trí Lược không biết chỉ ngần ngừ mấy phút cô gái này đã nghĩ thông suốt, còn đang hướng dẫn từng bước, “Chị có thể nghĩ về phía tốt, giống như ngăm đen, thể lực, cơ bắp này kia, làm lính đều có đủ tư cách.”

“Chị không thích mấy cái đó.”

”Chị chưa thử sao biết không được, ngoài ba mươi tuổi cũng biết đây là quyền lợi, một tương lai đầy nha, nghe lời, ngoan

~”

Khóe miệng Triệu Nhiễm Nhiễm giật giật hai cái, vừa định khen vị Lôi Phong* sống này, điện thoại đòi mạng liên hoàn của Triệu phu nhân đã thúc giục tới, “Triệu Nhiễm Nhiễm hai giờ rưỡi chiều, đối phương tên Giang Tiềm, di nhỏ con nói làn da của cậu ta đặc biệt đen. . . .”

*Lôi Phong là tên của một người cả đời tận tình với đảng, cả đời nguyện đi theo đảng. Nhiễm Nhiễm có ý nói Trí Lược rất hết lòng vì mình.

2. Chương 2: Sự Kiện Xem Mắt Khôi Hài

Hai giờ chiều, Giang Tiềm chờ ở trong quán cà phê đã hẹn, trong vòng nửa giờ, anh đã gọi hai ly cà phê, soi cái gương nhỏ ba lần, đi phòng vệ sinh bốn lần sửa sang lại quần áo, vậy mà vẫn chưa thấy cô gái xem mắt đến.

Người ta cũng không có trễ, chỉ là anh khẩn trương, tới trước thời gian thôi.

Doanh trường nghe nói anh muốn đi xem mắt, lại còn là cháu gái của phu nhân đoàn trưởng pháo đoàn hiện nay, quả nhiên rất coi trọng, suy tính đến cùng còn hỗ trợ một chút, cố ý cho anh nghỉ sớm. Cho nên hôm qua trời vừa sáng anh đã được nghỉ phép, hiện đang ở trong nhà chiến hữu.

Gọi thêm một ly cà phê và hai cái bánh ngọt vị trà, sau khi ăn xong, đôi mắt như ra đa của Giang Tiềm cần quét tới một cô gái trắng sạch đang đi vào từ cửa. Cô gái kia đầu tiên là vuốt vuốt mặt, dùng sức nặn ra một nụ cười, nhìn một vòng bốn phía liền đi về phía mình.

Trái tim Giang Tiềm nhảy loạn ‘thình thịch’.

Cô gái này thật là trắng nha!

“Xin chào, là liên trưởng Giang phải không?”

“A đúng.” Giang Tiềm vội vàng đứng lên, cười ‘hì hì’ hai tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng, cái tay suýt nữa thì đưa lên tóc, nhưng nghĩ đến lời Đặng Vĩnh Đào dặn dò thì lại để xuống, “Tôi tên Giang Tiềm, em là Triệu Nhân Nhân à.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cứng đờ, giải thích, “Là Nhiễm trong từ từ bay lên (nhiễm nhiễm thăng khởi).”

“Nói nhầm.” Gương mặt đen hơi đỏ lên, thật kỳ lạ.

“Nhiễm Nhiễm mau ngồi đi, uống gì không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngồi xuống liền kêu ly nước chanh, đôi mắt nói gì cũng không nguyện ý nhìn Giang Tiềm.

Quá đen, thật là quá đen. Thật đúng là để tiểu tử Triệu Trí Lực nói trúng, ngăm đen hoàn toàn ngăm đen.

Một đen một trắng ngồi trong tiệm cà phê đặc biệt dễ thấy, nhìn một lần là có thể nhìn ra đang xem mắt. Vị đen như nghiền mực kia đưa mắt nhìn vị màu trắng đối diện, còn thỉnh thoảng cúi đầu ‘hì hì’ hai tiếng.

Vị màu trắng cũng đang không để lại dấu vết quan sát vị màu đen.

Triệu Nhiễm Nhiễm quan sát Giang Tiềm.

Mắt không lớn, mắt phượng; sống mũi rất cao, gan góc; miệng.

Cô đã không muốn nhìn tiếp nữa, miệng cũng rất đẹp mắt, ngũ quan của người này nếu nhìn riêng từng cái thì không tệ, nhưng tổ hợp vào nhau, thì lại thành ra một gương mặt bình thường, nhạt nhẽo giống như nước lọc. Huống chi, da quá đen.

Triệu Nhiễm Nhiễm mặt trái xoan, bộ dáng cũng đứng đắn, từ nhỏ cô đã luyện ballet, phong cách tuyệt đối không tồi.

Vóc người thon thả da cũng trắng, con gái chỉ cần có hai điểm này, dù là ngũ quan bình thường chút, nhưng cũng được cho là một giai nhân thanh tú, hơn nữa khéo miệng Triệu Nhiễm Nhiễm còn có cái lúm đồng tiền nhỏ, nhìn cực kỳ đáng yêu. Cho nên Giang Tiềm chỉ nhìn qua một cái liền thấy được hết, lập tức ở trong lòng xem người ta thành vợ tương lai của anh rồi.

Cưới vợ, chuyện tốt nha!

Năm ngoái còn cùng đại đội đặc chủng trốn trong hốc núi đào hang chuột, móc trứng chim, không biết có thể sống mấy ngày, cả con mái con muỗi cũng không thấy được, nhưng mới chỉ một năm, đã sắp lấy được người vợ vừa trắng vừa mềm rồi, trong lòng Giang Tiềm ngọt ngào, giống như ẩn dấu con mèo nhỏ, móng vuốt nhỏ cào cào khiến trái tim run rẩy.

Hai người đều không nói chuyện, không khí lúng túng cực kỳ, Triệu Nhiễm Nhiễm ra sức suy nghĩ tìm đề tài, “Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

“27 rồi.” Giang Tiềm cười hì hì.

“Lớn hơn tôi ba tuổi. Làm lính mấy năm?”

“Gần mười năm. Vừa tốt nghiệp trung học phổ thông liền nhập ngũ.” Hì hì.

“Làm lính lâu thế rồi sao, vậy anh làm sao vào bộ đội đặc chủng?”

“Tôi biết đánh nhau, nên được người bên kia chọn đi, ở đó tổng cộng bảy năm, năm ngoái mới về lại.”

“Thì ra là được đề bạt.”

Giang Tiềm gật đầu một cái, “Thi hành mấy nhiệm vụ xong trở về thì nghe nói tôi có tư cách được đề bạt.”

“A, tôi nhớ anh còn cứu ba tôi một mạng đấy.”

Về mặt Giang Tiềm mờ mịt một lúc lâu, “Thật sao? Tôi không nhớ rõ.” Vừa hì hì vừa vò đầu, ngượng ngùng rồi.

Thi ân không cầu báo, đây chính là ưu điểm lớn nhất, Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ. Nhưng có thể đừng hì hì nữa không, đàn ông mà hì hì nhiều thì có vẻ yếu hèn rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm rất cuộc quyết định tới xem mắt, trừ nhân tố không hề kháng cự ra, còn ôm một tâm tính mèo mừ đục chuột chết, nói không chừng thật đục phải cực phẩm thì sao. Mặc kệ nói thế nào, nếu như nhìn thuận mắt, cha mẹ lại vui mừng, cô cũng không phản đối việc quen thử.

Nhưng cô không phải mèo mừ, không đục tới chuột chết cũng không đục tới ngựa trắng, mà ngựa đen thì có một con, nhưng cũng không thể quá lộ vẻ ghét bỏ. Nếu cô dám tùy tiện bỏ cuộc hẹn xem mắt chậm trễ ân nhân, thì không cần Triệu lão gia động thủ, Triệu phu nhân cũng sẽ tự lột da cô. Triệu phu nhân bình thường chú trọng nhất tu dưỡng. Khẩu hiệu hàng năm không thay đổi: tư cách, tư cách, nhất định phải có tư cách.

Cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm, thận trọng lại thận trọng, là ôm tâm tính thấy chết không sờn trao đổi phương thức liên lạc với Giang Tiềm.

Về đến nhà, lại lao vào phòng hờn dỗi với một mình.

Thật ra Triệu Nhiễm Nhiễm đã có tình kết quân nhân, cô không muốn gả cho quân nhân. Trước khi Triệu lão gia chuyển nghề thì luôn ở đoàn phá binh bộ đội 388 của Giang Tiềm hiện tại, chỗ kia trời xa, qua lại một chuyến phải mất mấy tiếng.

Khi còn bé, Triệu phu nhân mang theo chị em họ ở trong thành phố sống khổ sở một thời gian. Cho tới bây giờ Triệu Nhiễm Nhiễm cũng còn nhớ, mùa đông lạnh giá, Triệu phu nhân đạp xe đạp, Triệu Trí Lược ngồi mặt trước, cô ngồi mặt sau, gió thổi vào mặt đau như dao cắt, khuôn mặt nhỏ của Triệu Trí Lược cả mùa đông đều bị lạnh đỏ, bao nhiêu lần cô không nghe lời, chân lắc lắc liền đưa vào trong bánh xe, mỗi lần đều rách da chảy máu, phát sốt phải chích.

Triệu phu nhân bởi vì công việc mà vẫn luôn không có theo quân, chủ nhật ngày Tết đều mang theo hai chị em họ, xách túi lớn túi nhỏ đến pháo đoàn thăm Triệu lão gia, nhưng như vậy cũng không nhất định có thể gặp được. Làm lính, dù là binh chủng bình thường, quanh năm suốt tháng luôn có mấy lần diễn tập, bắn bia, động viên, chống lũ giải nguy, ngày tháng ở bên người nhà chỉ có thể tính từ sau khi chuyển nghề.

Nếu như lần này không phải xem mắt với Giang Tiềm, không phải người đã cứu Triệu lão gia một mạng, thì trừ phi có người cầm súng chỉ ở trên đầu cô, cũng tuyệt đối không suy tính.

Nghĩ như vậy, lại cảm thấy mình cũng hơi quá, trưa nay cô thờ ơ lạnh nhạt, nhưng Giang Tiềm mặc dù hơi đen, nhưng nhìn cũng là một người đàn ông hoàng, không phải không có chỗ nào thích hợp.

Nhưng, cô không thích cô không thích cô không thích.

Lúc đèn rực rỡ mới lên, Triệu phu nhân âm thầm vào phòng của cô.

“Nhiễm Nhiễm.”

Trong chăn không có động tĩnh.

“Đã ngủ chưa?” Triệu phu nhân đi tới, cách chăn vỗ vỗ lưng của cô. Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy chăn bông che đầu ra, phối hợp cười lên.

“Con nhóc thối này, làm mẹ sợ muốn chết.” Triệu phu nhân vỗ ngực oán giận, buồn cười ngồi ở bên giường, “Bao lớn rồi, còn đùa mẹ nữa.”

“Hôm nay có mệt hay không?”

“Ừ.”

“Kể sơ lược ẹ nghe đi.” Triệu phu nhân sờ sờ tóc con gái, “Con cảm thấy Giang Tiềm đó thế nào?”

“Chưa ra hình dáng gì.” Nói xong cảm thấy mình lại như không nói, giọng điệu liền hòa hoãn chút, “Cứ như là một cái bánh quai chèo màu đen, con nhìn không rõ lắm.”

Triệu phu nhân giật mình. Đây rốt cuộc là như thế nào? Như thế nào hả?

“Lúc này ba con hỏi tới, con biết đó trước giờ ba con đâu có dính vào những chuyện này.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại chui về trong chăn, ục ục kêu la, “Cũng không phải quan tâm con.”

“Con bé này.” Triệu phu nhân vỗ cô, “Mấy năm trước mẹ có gặp Giang Tiềm một lần, ấn tượng không quá sâu. Mẹ nghe di nhỏ của con nói, bây giờ cậu ta đã là thượng úy bộ binh rồi, có thể là lúc ở đại đội đặc chủng lập công nhiều lắm, trong đám bạn cùng lứa tuổi cậu ta thắng nhanh nhất, dĩ nhiên những chuyện này đều không quan trọng, mấu chốt là đó là một người thành thật khó được, mà mẹ thì chỉ sợ giữa hai đứa không có tiếng nói chung.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong không nói lời nào.

“Mẹ muốn nói cho con biết, đừng quá mau phủ quyết một người, có lẽ thói quen ăn, mặc, ở, đi của hai đứa không giống nhau, bạn bè trong cuộc sống cũng chênh lệch lớn, nhưng chuyện này cũng không thể nói rõ hai đứa không hợp, cũng có thể con sẽ vừa đúng tiếp nhận được khuyết điểm của cậu ấy đó.”

“Huống chi, ba con thật coi trọng cậu ấy.”

Câu này mới là trọng điểm, cô lật người. Trừ nghề nghiệp, giống như thật cũng không ghét Giang Tiềm, nếu không, thử xem một chút?

Giang Tiềm ôm điện thoại vui vẻ một buổi tối, thật là một cô gái đẹp, đẹp hơn tất cả những cô gái nhà binh mà anh đã gặp. Lưu lại số điện thoại rồi, nhưng nhiều lần muốn gọi lại ngừng, phải nói gì đây? Phải nói cái gì chứ?

Vì vậy, liền muốn tìm tham mưu.

Anh gọi điện về bộ đội, thỉnh giáo Đặng Vĩnh Đào.

“Cậu hỏi tôi? Tôi nào biết, nhất định hẹn thêm lần nữa chứ sao.”

Ngón tay Giang Tiềm vòng quanh dây điện thoại, mắc cỡ ngại ngừng nói, “Ngượng ngùng.”

Đặng Vĩnh Đào không nhịn được cười ra tiếng, “Ồ, tôi mới biết, da mặt cậu như thế, mà cậu còn biết cái gì là ngượng ngùng soa? Chút chuyện của phụ nữ này mà cậu không biết sao? Không phải cậu đã tu luyện đến cảnh giới ”xem khắp thiên hạ không địch thủ, tôi đã từng từng bất động” rồi sao.”

Giang Tiềm phản bác, “Đâu có giống, xem phim nhiều đâu có nghĩa là tôi biết yêu, tôi muốn cưới cô ấy làm vợ đó.”

Đặng Vĩnh Đào bĩu môi, cậu ta lại vẫn không biết xấu hổ khoe khoang.

Một đoàn ba doanh, một doanh ba liên, cả đoàn chín liên, chính phó liên trưởng và chính phó chỉ đạo viên cộng lại mấy chục người. Căn bản đều đã lập gia đình, chỉ có bốn người độc thân, ba người trong đó đã có đối tượng lui tới, chỉ còn lại vị tư lệnh quang can này (có nghĩa là một người cô đơn, không ai trợ giúp), dù Giang Tiềm mạnh hơn người khác nhiều, lại là người trẻ nhất trong số đám người cùng cấp bậc, nhưng cũng không có ai giống cậu ta, trưởng thành rồi cả một đoạn tình sử cũng không có.

“Dù sao cậu không gọi, người ta chắc là sẽ không gọi cho cậu trước, ngày nghỉ chỉ có mấy ngày, tự cầu xem mà làm.”

Giang Tiềm hoảng hốt, lần này không tiếp tục nhấn nhó, hắng giọng rút điện thoại ra.

Triệu Nhiễm Nhiễm mới vừa tắm xong liền nghe thấy điện thoại vang, cô quần kỹ khăn tắm chạy về phòng khóa cửa lại trước khi Triệu Trí Lực chạy tới, “A lô.”

“Tôi, Giang Tiềm.”

“A, Giang Tiềm à.”

“Sao thở gấp vậy, chạy bộ à?”

“Không có.” Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng, “Em trai của tôi muốn nhận, tôi giành lấy trước.”

Giang Tiềm cười hì hì.

“Anh có chuyện gì không?”

“Ngày mai, ngày mai.”

“Ngày mai tôi có việc.”

“A, vậy. . . . Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghi ngờ cúp điện thoại, người này muốn nói cái gì hử? !

3. Chương 3: Lần Đầu Tiên Ăn Chung Là Ở Nhà Ăn

Xuân hạ luân phiên, bệnh cảm cúm cũng tới.

Số người vào khu nội trú khoa nhi đạt tới mức cao nhất, Triệu Nhiễm Nhiễm từ buổi sáng đến đơn vị liền bắt đầu chân không chạm đất, ghim hóa đơn đổi thuốc, đẩy xe vào phòng bệnh rồi bắt đầu tiêm thuốc.

Hôm nay cô được phân phối đến phòng bệnh lớn, bốn phía đầy tiếng khóc, tiếng rống, thấy cô đi vào, tiếng khóc càng lớn, cũng có mấy đứa bé ngậm miệng uất uất ức ức nhìn cô, cứ như cô dữ hơn cả bà sói.

Triệu Nhiễm Nhiễm đã chết lặng với việc này.

Lúc đầu cô thực tập ở phòng bệnh khoa ngoại, vốn tưởng rằng sau khi thực tập xong sẽ có thể trực tiếp làm việc ở khoa ngoại, kết quả ký xong hợp đồng thì cô lại được phân đến khoa nhi.

Khi đó cô hoàn toàn không hiểu ra sao, làm y tá không ai không biết, tiêm cho đứa bé đó là việc phỉ sức nhất lại không được cảm ơn, mạch máu khó tìm, đứa bé còn lộn xộn, lần đầu tiêm không đúng tiêm lại lần hai thì phụ huynh nhất định mất hứng, có giáo dục thì chỉ nhủu mày, nhưng không có thì mắng mỗ la lối là việc bình thường.

Y tá không dễ làm, y tá ở khoa nhi càng thêm khó.

Ngoắc ngoắc kêu thực tập sinh Tiểu Mỹ đến, “Em xem nhé, tiêm cho đứa nhỏ không giống người lớn đâu.”

Cô vuốt vuốt mu bàn tay của người bệnh, hai ngón tay nắm kim tiêm cơ hồ dựng thẳng, sau khi đâm vào liền đè xuống, nới ra gân da trên cánh tay, máu được rút vào tiêm rồi, châm này coi như là thành công.

Lúc này người bệnh mới lấy lại tinh thần, ‘ oa ’ một tiếng khóc lớn lên, Triệu Nhiễm Nhiễm quen việc dễ làm rút kim tiêm ra liền dán băng dính lên, dặn dò phụ huynh, “Chú ý đừng động, cẩn thận bị gãy sẽ phải tiêm lần nữa.”

Tiểu Mỹ nịnh bợ lượn quanh bên cạnh Triệu Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm chị thật lợi hại, một lần đã giải quyết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không thèm để ý, cười cười, “Ngày ngày tiêm cỡ trăm lần thì em cũng làm được. Cuối tuần em phải qua phụ khoa, mấy ngày nay nghiêm túc chút.”

Tiểu Mỹ gật đầu liên tục.

“Chị Nhiễm Nhiễm, chị tiêm vừa chuẩn vừa nhanh, em thấy cách cầm tiêm của chị không giống những y tá khác, lộ ra sự dữ dằn.”

“Đó không phải là dữ dằn, tìm đúng mạch máu phải mau chóng đâm xuống, nếu không đứa bé sẽ liều mạng giãy giụa, phải đâm vào trước khi chúng phản ứng lại.”

Cho tới trưa đều vội vàng rút máu, đổi thuốc, tiêm thuốc, hù dọa con nít, đến gần buổi trưa mới dư ra chút thời gian uống miếng nước.

Trương Lam ôm bình Tsubu Tsubu Orange[1], vừa vào cửa liền lấy nón y tá xuống.

Triệu Nhiễm Nhiễm xoa xoa đầu, liếc người tới một cái.

Anh chị em nhà mẹ đẻ của Triệu phu nhân - Trương Tư Nhiêu khá nhiều, đến đời Triệu Nhiễm Nhiễm, tổng cộng có mười đứa bé, Trương Lam là con của cậu út cô, cô thường không có cách nào với cô em họ không đứng đắn này.

“Khoa của em nhẹ nhàng quá, nên đến đây chọc tức chị à.”

Trương Lam cười hì hì ngồi vào đối diện cô, “Chị, tháng này khoa chị là ai trông nom thuốc.”

“Trần Tuyền, thế nào?”

“Giúp em lấy một ít penicilin chứ sao.”

“Được, trước khi tan sở sẽ đưa cho em.”

Trương Lam lại nói mấy câu, không biết thế nào liền kéo tới chuyện xem mắt, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy rất mất mặt. Trương Lam và cô tốt nghiệp cùng một ngành ở cùng một trường đại học, lại còn nhỏ hơn cô hai tuổi, bạn trai cũng là bạn học của họ, học về thuốc, hiện nay đã gặp cha mẹ rồi.

“Nghe nói là một anh lính.”

“Em nghe ai nói?”

Trương Lam vui vẻ, “Anh họ nói, em trai Trí Lực của chị đó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không có biện pháp gì với em trai mình, chỉ có thể lấy Trương Lam hả giận, một quyển sách bay qua.

Trương Lam chụp lấy sách vòng vo vài vòng, “Quả nhiên con gái nhà chúng ta đều gả cho quân nhân, giờ chị cũng theo sau rồi.”

Trương Lam nói không sai, trên Triệu phu nhân có hai chị gái và một anh trai, dưới có một em gái một em trai, ba chị em đều gả cho quân nhân, chồng của dì út Triệu Nhiễm Nhiễm còn là thuộc hạ trước kia của lão Triệu, có thể thành đối tượng của dì út cô, cũng đều nhờ Triệu phu nhân ở chính giữa dẫn đường.

“kể một chút, có cơ thịt hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm há miệng lại ngậm lại, rồi mở ra rồi ngậm lại, cuối cùng giả cười một tiếng, “Tưởng anh ta cởi trần đến xem mắt với chị sao? À? Hay em lần đầu tiên gặp người ta đã vén y phục người ta? Dượng út của em không phải cũng là lính sao, còn là đoàn trưởng nữa, sao em không xem dượng?”

Trương Lam nhỏ giọng nói, “Chị cũng muốn vén lên xem mà, ngại xa lạ thôi?!” Nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm muốn vọt qua đánh người, Trương Lam vội vàng cười đổi đề tài, “Bắp thị của chồng dì nhỏ đã chuyển hóa thành mỡ và bụng bìa rồi, không có gì đáng xem. Nghe nói người kia đã từng làm lính đặc biệt.”

Còn lấm mồm nữa sẽ dễ dàng bị cô tức giận chết, Triệu Nhiễm Nhiễm quyết định đi ăn cơm trưa, liếc Trương Lam một cái, cầm vạc cơm lên đi về phía nhà ăn.

Khoa nhi ở lầu bốn, không cao không thấp, chờ thang máy lúc đông người không bằng đi bộ xuống. Thời gian ăn cơm trưa là lúc cao điểm, Triệu Nhiễm Nhiễm không có đi tới thang máy mà nhanh nhẹn đi về phía cầu thang.

Cầu thang được thiết kế rất nhân tính hóa, mỗi đến nửa tầng sẽ có một hàng ghế để ngồi nghỉ ngơi, còn có khu đồ uống. Hôm nay đi tới hàng ghế ở giữa lầu 3 và 4, Triệu Nhiễm Nhiễm thấy được một bóng dáng liên dừng bước, đầu đột nhiên choáng.

Người nọ cũng thấy cô, lập tức đứng lên, vui vẻ đi về phía cô, “Tan việc.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, trong lòng vòng vo nhiều lần. Lầu ba là phụ khoa, lầu bốn là khoa nhi, anh ấy đến thăm bệnh nhân sao? Triệu Nhiễm Nhiễm nói gì cũng không nguyện ý nghĩ đến đáp án kia, khẳng định không phải khẳng định không phải khẳng định không phải.

“Giang Tiềm? Sao anh ở chỗ này? Thăm bệnh nhân sao?”

Giang Tiềm sững sờ, vò đầu cười, “Tôi, chờ em.”

Xong rồi, thật là đáp án này.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười nhẹ một tiếng, “Không phải tôi đã nói hôm nay đi làm sao, sao anh còn ngốc nghếch chờ ở đây, chờ bao lâu rồi?”

“Không bao lâu, từ lúc 9 giờ.” mặt Giang Tiềm đỏ lên, lại có chút nhẩn nhó, “Tôi cũng không có việc gì, còn đang nghỉ phép.”

Chín giờ đã tới rồi, bây giờ đã mười hai giờ, ngồi đây suốt ba tiếng, cũng không biết gọi điện thoại, sao người này thành thật thế.

Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm mềm nhũn, vừa hay nhìn thấy hai y tá trẻ cùng khoa đi ngang qua bên người cô thì len lén cười, ngại hỏi cô nhưng lại quay đầu nhìn mấy lần, cô lập tức quyết định, “Hay là, anh đi xuống nhà ăn ăn chút gì với tôi đi.”

Giang Tiềm liền vội vàng gật đầu.

Thức ăn ở nhà ăn của bệnh viện không hề ngon, nhạt nhẽo vô vị, Triệu Nhiễm Nhiễm an bài chỗ ngồi cho Giang Tiềm trước, sau đó đi lấy hai món chay, hai món mặn, hai chén canh, bốn chén cơm và bốn cái bánh nhân đậu, rồi đi mua hai hộp sữa tươi.

“Anh ăn cơm đi, tôi ăn bánh nhân đậu là được.”

“Ừ, được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm để Giang Tiềm tự do, còn mình thì cầm một cái bánh nhân đậu, rút ra chút thức ăn, rồi cúi đầu ăn trước. Cô không dám ngẩng đầu, bởi vì Trương Lam đang ngồi ở cách bàn này của họ không xa, chờ cô ngẩng đầu sẽ liền qua đây chào hỏi bọn họ.

“Món ăn không ngon, anh ăn đỡ.”

“Tôi không kén ăn.” Cố ý chậm lại tốc độ nhưng vẫn ăn xong rất nhanh, Giang Tiềm cầm cái bánh nhân đậu đưa cho cô.

“Tôi ăn một cái đã đủ, bánh nhân đậu còn nóng, còn 3 cái anh ăn đi.”

Giang Tiềm đánh giá cánh tay mảnh khảnh của cô, nhú mày một cái, không hề nói gì, thoáng chốc đã ăn xong bánh nhân đậu, rồi ăn canh, sau đó liền cầm vạc cơm ra ngoài nhà ăn rửa sạch.

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn ngại mở miệng gọi anh trở về, người kiểu cách đều có tật xấu mềm lòng, huống chi cô chưa từng cùng ai như thế, nhịp tim vẫn còn hơi gia tốc.

Cô có chút rối rắm, cô không muốn dùng phương thức xem mắt tìm đối tượng, huống chi còn là một quân nhân. Bởi vì là Giang Tiềm nên phải làm như vậy, nhưng rốt cuộc vẫn không cam tâm lắm. Nếu như Giang Tiềm thật không vào mắt cô, cự tuyệt thì cự tuyệt thôi, nhưng cố tình cô lại không ghét anh, lúc này sau khi ăn cơm xong còn cẩn thận quan sát một chút, ngũ quan của Giang Tiềm mặc dù ráp vào rất là ngộ, nhưng tách ra nhìn cũng thật đẹp mắt, tuy hơi đen, coi bộ phơi nắng cháy da, nhưng nuôi một thời gian chắc cũng sẽ vào được mắt.

Có thể làm sao chứ, ai bảo người ta đã cứu cha của cô một mạng, ai bảo cô lại cố tình không ghét người ta, không có biện pháp gì, người ta nhiệt tình như vậy, không thể từ chối, cùng lắm thì về sau tách ra nhìn ngũ quan của anh chứ sao.

Buổi chiều Giang Tiềm cũng không có đi, lại ngồi trên ghế ở khu nghỉ ngơi, nhất định lát nữa tan ca phải đưa cô về nhà.

Triệu Nhiễm Nhiễm khuyên mấy lần, sau đó liền dẫn anh đến phòng trực đêm cho anh nằm trên giường một lát, ban ngày cũng không ai đi vào.

An bài xong, cô lại bận rộn.

Vừa bận liền đến lúc trời đất u ám, cho đến khi y tá ca đêm tới tiếp nhận liền liên tục nói với cô, nói gì phòng trực giường nóng không thoải mái, bạn trai ngủ ở đó không thẳng chân được, còn không bằng tìm phòng bệnh trống thoải mái hơn. Lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm mới nhớ tới, Giang Tiềm còn ngủ ở phòng trực.

Chỉ là.

“Chị Lưu, sao chị biết đó là bạn trai em?”

Y tá trực cười chế nhạo, “Bao nhiêu tuổi rồi, sao da mặt vẫn mỏng như thế, chính người ta nói.”

Triệu Nhiễm Nhiễm há miệng, cô thật đúng là không biết phản bác thế nào, chỉ là không quen với cách xưng hô này lắm.

Giao ban xong, thay y phục, rồi lấy hai hộp penicilin từ chỗ Trần Tuyền muốn hai hộp, làm xong những việc vặt này mới đến phòng trực, chuẩn bị kêu Giang Tiềm dậy, tùy tiện đi ra ngoài ăn chút gì, dầu gì cũng coi như hện hò.

Trong phòng trực ban đen như mực, Triệu Nhiễm Nhiễm mở đèn lên, liền thấy Giang Tiềm ngồi trên giường lắc lắc chân chơi. Vốn cho là anh còn ngủ, lần này chợt bị sợ nhảy lên, “Sao anh không bật đèn?”

Giang Tiềm đứng lên, “Tôi nghĩ không ở lên.”

“Cái này thì có cái gì không ở.” Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy người này là cái cọc gỗ, cũng quá thành thật rồi, nhưng trong lòng lại mềm nhũn mấy phần, “Phòng này không có cửa sổ, thường ngày từ chiều đã mở đèn, tôi sợ quấy rầy anh ngủ mới không có mở.”

Giang Tiềm lại cười ngây ngô, “Không có việc gì, không bật đèn cũng không sao, tôi chỉ ngồi thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Tôi phải đi đưa thuốc cho em gái, anh chờ tôi ở cầu thang một lát, xong chuyện chúng ta đi ra ngoài ăn chút gì.”

Giang Tiềm liền vội vàng gật đầu.

Cái này là. . . . Hện hò nha

~[1]Tsubu Tsubu Orange

4. Chương 4: Lần Thứ Hai Ăn Chung, Ăn Lẩu

Mùa hè gần sáu giờ tối, khí trời vẫn còn rất nóng, không khí cũng không thoải mái, bụi bặm trải rộng.

Triệu Nhiễm Nhiễm đi ở phía trước, suy tính ăn cái gì. Thịt nướng? Cô không thích ăn, trời cực nóng ăn chán ngán; món tây? Cũng không được, hoàn cảnh quá yên tĩnh, với lại lúc đợi món ăn thì hai người ngồi chung thật lúng túng.

Lẩu thì tạm được.

Ăn lẩu có một chỗ tốt, đó là hai người không quen nhau lại cứng rắn ở chung, vốn không lời nào để nói, nhưng ăn lẩu lại khác, xem nước lẩu, vội vàng chào hỏi rồi bỏ thức ăn vào trong, thịt, đậu hũ, rau dưa, bánh phở. . . . bạn hỏi thăm tôi, tôi kêu gọi bạn, bất tri bất giác quan hệ sẽ thân hơn, không khí cũng có thể mở ra, quan trọng hơn là sẽ không lúng túng.

Cô lập tức liền quyết định đi ăn lẩu.

Giang Tiềm vẫn không gần không xa đi theo phía sau, thấy cô vẫy tay, liền vội vàng đi mau mấy bước đuổi theo sóng vai với cô.

“Chúng ta đi ăn lẩu được không?”

Giang Tiềm gật đầu một cái, “Được, tôi không kén ăn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vui vẻ, tổng cộng cùng nhau ăn hai bữa cơm, hai lần anh đều nói những lời này, rất dễ nuôi chứ sao.

Cô vui lên, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ thật sâu, Giang Tiềm nhìn cả người cũng sáng khoái, cảm thấy Triệu Nhiễm Nhiễm càng đẹp mắt hơn.

Cuối cùng, hai người chọn một nhà hàng lẩu thật lớn, hoàn cảnh chỉnh tề, ánh đèn sáng tỏ, ngồi vị trí cạnh cửa sổ còn có thể quan sát quang cảnh thành phố, lúc không nói một lời cũng có thể xem là đang ngắm cảnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm chọn rong biển và thịt dê liền đẩy thực đơn qua, Giang Tiềm thấy lượng cơm cô ăn thật sự quá nhỏ, cũng không thể không biết xấu hổ gọi nhiều, lại gọi vài đĩa thịt, bánh phở, rau dưa, đậu hũ, cá viên xong, liền buông thực đơn xuống.

Món ăn dọn lên, đến mười mấy đĩa lớn, có thể ăn hết sao?

Nhưng cô cũng không còn ngu mà hỏi, lượng cơm ăn của hai người đàn ông trong nhà đều gấp hai ba lần cô, nhưng vẫn có người có thể ăn nhiều hơn, cô chỉ từng thấy Dương Chấn Chấn - bạn trai Trương Lam ăn cơm, người ta chưa bao giờ dùng chén nhỏ, ngại múc từng chén quá phiền toái, trực tiếp sử dụng bát to để ăn, bà ngoại cô xem Dương Chấn Chấn ăn cơm xem đến nghiện, mỗi lần đều vui vẻ, vui vẻ hơn cả chính mình ăn.

Cơm nước no nê, nhìn qua mấy cái đĩa trống không, cuối cùng đánh giá ra lượng cơm ăn của Giang Tiềm rồi, khẳng định chỉ có hơn chớ không kém Dương Chấn Chấn, gọi món bánh ngọt thì cố ý kêu ba phần.

Đến gần kết thúc, Giang Tiềm vượt lên trước bỏ tiền tính tiền.

Triệu Nhiễm Nhiễm vốn tính toán tận chức địa chủ, bữa cơm này do cô mời, nhưng đột nhiên liền nhớ lại Triệu Trí Lược từng nói một câu nói.

Em ấy nói: đàn ông hiện nay có mấy loại sau, đàn ông có tiền, hơn nữa nguyện ý cho phụ nữ dùng tiền là người thành thật; nếu không chịu bỏ tiền thì không thành thật; nếu dùng tiền của phụ nữ nghe lời của phụ nữ, thì kêu là trai bao, vậy thì quả thật không phải đàn ông.

Cô cảm thấy, Giang Tiềm rất nghe lời, mặc dù mình không phải bà xã của anh, nhưng liên lụy đến vấn đề mặt mũi vẫn phải giữ, anh nguyện ý tiêu phí thì tiêu, cũng không bao nhiêu tiền.

Rời khỏi nhà hàng lẩu, vẫn chưa tới chín giờ, lúc này khí nóng tiêu mất, chính là thời điểm tốt để tản bộ. Thời tiết ôn hoà, gió thổi vào mặt thật thoải mái, tâm tình của Triệu Nhiễm Nhiễm lúc này đạt tới điểm cao nhất, tốt nhất của ngày hôm nay.

Giang Tiềm cũng không nói chuyện, vẫn theo sát ở sau lưng cô, hỏi cái gì đáp cái gì, làm cho người ta tìm không ra tật xấu gì. Chỉ là cô không biết, Giang Tiềm lật đi lật lại hai tờ vé xem phim trong tay, cho đến giờ cũng vẫn ngại mở miệng mời cô đi xem phim. Cho đến thật lâu sau này, hai người đã kết hôn rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn một mực hoài nghi, Giang Tiềm thật ra là diễn viên, nếu không sao có thể diễn nhân vật trung hậu này tốt thế. Mà trên thực tế, anh chính là một người lẩn lộn ‘giang hồ’.

Triệu Nhiễm Nhiễm và Triệu Trí Lược là đúng chị em sinh đôi, lúc nhỏ, hai chị em nhìn nhau đều thấy ghét, chị Triệu cảm thấy em Triệu đặc biệt đáng ghét, ra đời trước thì chiếm một nửa địa bàn của cô, ra đời sau lại chiếm một phần lương thực của cô không nói, trong bụng còn đầy ý nghĩ xấu.

Khi đó thân thích bên nhà bà ngoại đều hình dung thế này: nếu như có một cây pháo, tiểu Lược là người đốt lửa, thì Nhiễm Nhiễm nhất định là đạn pháo.

Nói đơn giản một chút, khi còn bé Triệu Trí Lược gây sự thì Triệu Nhiễm Nhiễm chửi nhau với người ta, cậu gây thì cô thay cậu gánh nỗi đen, Triệu Trí Lược ý nghĩ xấu đầy bụng còn hay trêu chọc tởm, ‘Chị cháu không chịu nghe lời của cháu, cháu đã nói cho chị ấy biết đưa chuột gai không thể hái xuống, mầm cây không thể đập. . . .’, mở to mắt nói mò, trên thực tế hái dưa chuột gai, đập mầm cây đều do cậu bày ra.

Khi còn bé Triệu Nhiễm Nhiễm ngây ngốc đáng yêu, bị Triệu Trí Lực hăm hại nhiều lắm là tức giận một lát, không có để bụng nhiều. Hết giận thì tiếp tục đấu tranh anh dũng, vẫn cùng với em họ Trương Lam làm đạn pháo cho Triệu Trí Lực như trước, còn làm không biết mệt, thỉnh thoảng tiêu cực bãi công thì đã bị một lon nước ngọt dụ dỗ vui vẻ.

Sau khi lớn lên, hai chị em mới thật sự thân, còn thân hơn ba mẹ, có bí mật gì đều chia sẻ với đối phương. Triệu Nhiễm Nhiễm cuối cùng cảm thấy chỗ tốt khi có một em trai, đi đâu cũng thích mang theo, bạn học và bạn bè đều hâm mộ cô có một em trai đẹp trai lại miệng ngọt, cô cảm thấy em trai được người khen còn đáng tự hào hơn mình được khen.

Sau khi lên đại học, chị gái Triệu đi thành phố khác học y tá, em trai Triệu lại thành phố học trường cảnh sát, cậu luôn la hét nói Triệu Nhiễm Nhiễm ở bên ngoài một mình làm cho người ta không yên lòng, vốn đã ngốc rồi, sợ bị người lừa gạt đi bán, sớm biết thì cậu cũng học y.

Sau khi tốt nghiệp trở lại nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm vui mừng nhất chính là có thể ở chung lâu dài với em trai, Triệu Trí Lực cũng giống nhau, lại cảm thấy chị chịu khổ mấy năm, cho nên càng thêm tốt với cô gấp bội, mặc dù ngoài miệng vẫn bí ối chiếm tiện nghi, nhưng việc có thể giúp thì đều không cự tuyệt. Có lúc cô làm ca đêm, nửa đêm phải đến bệnh viện, Triệu Trí Lực liền nhận đưa đón, mỗi lần đều biến đổi làm nũng lừa đi gì đó, nhưng rốt cuộc vẫn làm hư Triệu Nhiễm Nhiễm rồi, tạo ra thói quen ban đêm không dám đi đường một mình.

Cho nên ăn xong cái lẩu, tiêu bụng xong, Giang Tiềm nói đưa cô về nhà thì Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức đồng ý, một mình cô không dám đi đường ban đêm.

Về đến nhà lúc đã qua mười giờ, Giang Tiềm đưa cô đến nhà liền đứng lại, cũng không nói về nhà, cũng không bảo cô lên lầu trước, chỉ đứng như thế. Trời quá tối, dĩ nhiên không thể mời anh lên ngồi một lát, huống chi còn đang ở với ba mẹ, vậy thì càng không thể.

Lại đợi một lát, Giang Tiềm mở miệng trước bảo cô lên lầu, “Mệt không, mau trở về ngủ đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngượng ngùng cười, biểu hiện rõ ràng thế sao?

“Anh cũng trở về đi.”

“Ừ.” Giang Tiềm cười khúc khích hai tiếng, mắt nhìn thẳng cô, dưới màn đêm phản xạ ra ánh sáng đen bóng, “Ngày mai.”

“Ngày mai tôi làm ca đêm.” Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi, ngại ngùng mở miệng, suy nghĩ một chút vẫn nói, “Ban ngày phải ở nhà ngủ bù.”

“A, vậy em chú ý nghỉ ngơi, lên lầu trước đi, tôi nhìn đèn sáng mới đi.” giọng của Giang Tiềm cũng nghe không ra có phải thất vọng hay không, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không suy nghĩ nhiều liền xoay người đi vào.

Cho đến bóng người biến mất, thấy căn phòng nào đó có ngọn đèn nhỏ sáng lên, Giang Tiềm mới méo mặt rời đi.

Vừa về tới nhà Giang Tiềm liền co quắp ngã vào trong ghế sofa, y phục ném đầy đất, giày, vớ trái vớ phải nằm lung tung trên sàn nhà, còn tỏa mùi hôi.

Ngày hôm nay thật là quá hưng phấn.

Giang Tiềm vừa lắc lắc chân, vừa gọi điện thoại cho Đặng Vĩnh Đào thỉnh giáo, nhân tiện chém gió.

Đặng Vĩnh Đào ở bên kia điện thoại cũng có thể tưởng tượng ra bộ dáng hiện giờ của anh, thật là có phần cảm thấy uất ức cho con gái người ta.

“Như thế nào? Hôm nay xe bị tuột xích à?”

“Không có, đó mà là chuyện tôi làm ra sao?” Giang Tiềm kiêu ngạo, mở ra một túi bánh bao ăn xong rồi lại mở thêm túi nữa, hàm hàm hồ hồ nói, “Đã làm theo lời anh nói, bớt nói, giả bộ chừng chặc, không có vẽ mặt cợt nhả, không lệch qua lệch lại, còn có khổng chế lượng cơm ăn.”

Trong xương Giang Tiềm chính là người không có hình người, may nhờ là một quân nhân, làm bộ làm tịch thì dù cực khổ cũng có thể làm ra, huống chi anh thật lòng thích Triệu Nhiễm Nhiễm, vì cưới vợ, càng nghiêm túc giả bộ.

“Tất nhiên, Giang Tiềm cậu xem phim A nhiều thế, khẳng định không phải xem không.”

“Về sau chuyện như vậy đừng nhắc tới, tôi chuẩn bị trong vòng nửa năm lấy cô ấy về, đến lúc đó sủng thật đạ thật tự mình ra trận, ai còn xem cái thứ quỷ đó.”

Đặng Vĩnh Đào biết anh mặc dù thích thoải phồng, nhưng cũng biết lần này anh thật sự bỏ công sức, nếu cô gái kia đơn thuần, bị anh dây dưa thế này, nửa năm cưới về cũng không phải không có khả năng, huống chi, Giang Tiềm tuy không đứng đắn lắm, nhưng lại thành thật, trong bụng cũng không có ý nghĩ giao hoạt gì, nhiều lắm là xem phim A, tự xử một chút thôi.

“Vậy hôm nay có tiến triển gì khác không? Có nắm tay chưa?”

Giang Tiềm bên này nhăn nhó nửa ngày, gương mặt ửng đỏ cười khúc khích, “Không có, nghĩ đến nhưng không dám.”

Đặng Vĩnh Đào hiểu, có lòng háo sắc nhưng không có gan háo sắc.

Giang Tiềm đang thỉnh giáo kinh nghiệm với chiến hữu, thì Triệu Nhiễm Nhiễm cũng kể lại chuyện ngày hôm nay cho Triệu Trí Lực biết, cố ý cường điệu ra Giang Tiềm nhìn rất nhân nghĩa, thành thật hơn Triệu Trí Lực chứa đầy ý xấu trong bụng nhiều.

Hai người bọn họ mặt đối mặt xếp chân ngồi ở trên giường, mỗi người còn cầm một hộp trái cây ăn. Triệu Nhiễm Nhiễm này xong lời nói, Triệu Trí Lực liền không vui lòng rồi, “Sao em lại ý xấu đây bụng chứ, hơn nữa, người phải ngốc tới trình độ nào mới tính là nhân nghĩa, em chỉ biết ngược lại với nhân nghĩa chính là ý dâm, vì vậy, nhân nghĩa đều từ tính dâm mà ra.”

“Em cứ đổ kị đi.” Nói xong liền không ngừng miệng, trực tiếp lựa thạch dừa trong hộp của cậu ra ăn.

Triệu Nhiễm Nhiễm không có tim không có phổi, cô quên, Triệu Trí Lực là một người mang thù, đợi cô tắm xong mặc quần áo tử tế, phải về phòng ngủ mới phát hiện, cửa phòng tắm đẩy không ra. Tiểu tử kia đã yên lặng, từ bên ngoài dùng băng dán phong chặt kín cửa.

Triệu Nhiễm Nhiễm sớm đã bị em trai cô trêu chọc quên rồi, trước mắt cũng không gấp, chỉ rất đau lòng cho số băng dán này. Biết lúc này cậu chắc chắn không vội tới mở cửa, bèn chuẩn bị trải khăn tắm ở trong phòng tắm đối phó một đêm. Cuối cùng, còn khuya khoắt kinh động Triệu lão gia, lúc này mới giải cứu cô ra khỏi phòng tắm.

Triệu Sâm nhìn con gái trở về phòng ngủ liền lăn lên giường ngủ, xoay người lại thật sự không nhìn được, hung ác cười mấy tiếng. Trương Tư Nhiêu cũng tỉnh, mơ mơ màng màng hỏi, “Thế nào?”

“Con trai của em nhốt con gái em trong phòng tắm không ra được, nếu anh không có nghe động tĩnh, nó còn định trải khăn nằm ra đất ngủ.”

Trương Tư Nhiêu cũng cười, “Cũng may sinh hai đứa, em nhìn bọn nó cũng vui vẻ theo.”

“Đúng vậy.” Triệu Sâm kéo vợ vào trong ngực an tĩnh một hồi lâu, lại mở miệng hỏi, “Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm gặp rồi?”

“Ừ, gặp rồi, lúc này anh có thể thoả mãn đi.”

“Nói gì vậy, nhân phẩm của Giang Tiềm tốt vô cùng.”

“Tốt thì tốt, nhưng nghe nói hơi thô lỗ, Nhiễm Nhiễm của chúng ta nuôi tử mĩ thế, em sợ hai đứa không hợp.”

Triệu Sâm trầm mặc một lúc lâu, suy nghĩ đến dáng vẻ yếu đuối eo thon người nhỏ của con gái bảo bối, ngấm lại thể trạng cao lớn như trâu và làn da đen của Giang Tiềm, không nhìn được thở dài một hơi, “Mặc kệ nói thế nào, tiểu tử Giang Tiềm kia năm đó đã cứu anh một mạng, khi đó nếu anh không còn, ba mẹ

con còn không biết khổ cỡ nào.” Suy nghĩ một chút còn nói, “Nếu hai đứa có thể ở chung, nắm chặt liền kết hôn đi, số tuổi của Giang Tiềm cũng không nhỏ.”

Trương Tư Nhiêu lật người không để ý tới Triệu Sâm nữa, Giang Tiềm tốt thật, nhưng lời này nghe kỳ cục quá.

Triệu Nhiễm Nhiễm nửa đêm ở trong phòng tắm giày vò, liền ngủ thẳng đến bảy giờ rưỡi sáng mới mở mắt. Triệu phu nhân đã sớm làm thức ăn sáng bưng vào trong phòng ngủ của cô, nửa dụ dỗ nửa túm cô ra chăn, cứng chiều dứt cô ăn cháo.

Đây chính là nhân vật quen làm nũng với mẹ, lớn rồi cũng không thấy ngượng ngùng. Triệu Trí Lược đứng ở cửa phòng ngủ nhìn mà nhe răng, như vậy cũng có người dám muốn? Vậy làm sao gả đi được.

“Chị có thể nhanh lên chút không, em sắp trễ giờ đi làm rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lườm cậu một cái, “Không phải đi nhờ em một chuyến xe thôi sao, làm đáng hoài.” Nghĩ lại, lại cúi đầu len lén cười xấu xa, “Lập tức xong, em chờ một lát.”

Tắm, sấy tóc, chọn y phục, nháy mắt một tiếng đã qua, khi Triệu Trí Lược sắp muốn đi qua nắm người thì cô mới lắc lư đi ra cửa phòng, lại chọn giày nửa ngày, mới bưng tỉnh hiểu ra kêu thành tiếng, “Ai nha, chị quên, hôm nay chị làm ca đêm, ban ngày nghỉ ngơi nha.”

Triệu Trí Lược cực kỳ tức giận mắng một tiếng mẹ nó, xoay người chạy xuống lầu, “Chị chờ tối em về.”

“Xem nhẹ chị đi, có thể cho em bắt được? Không phải đã nói buổi tối chị làm ca đêm sao.” Triệu Nhiễm Nhiễm che bụng, cười ngồi xổm xuống góc tường. Cho em dữ với chị.

5. Chương 5: Da Như Băng Tuyết, Xương Như Ngọc

Bình thường nghỉ ngơi ở nhà, trừ lên mạng một chút, dọn dẹp phòng một chút, thời gian còn lại đều để ngủ. Cô cảm thấy ngủ cỡ nào cũng không đủ, năm lớp mười hai đi sớm về tối, khiến cô thiếu ngủ phát sợ, sau khi thi tốt nghiệp trung học xong liền ngủ một mạch ba ngày, cả ăn cơm cũng là nhắm hai mắt ẹ dứt. Cho nên đến bây giờ cô đều có một tật xấu, được ngủ thì phải nhiệt tình ngủ.

Nhưng hôm nay, vào giữa ban ngày, cô lại mất ngủ.

Mất ngủ cũng không phải là chuyện tốt, bình thường gặp phải ca đêm, Triệu Nhiễm Nhiễm đều ngủ cả ngày. Làm ca đêm phí tinh thần nhất, thường là cả đêm không được nghỉ ngơi, vì dù bệnh nhân không gây sự, thì tiếng khóc rống của đứa bé cũng không từng dứt đoạn trong phòng bệnh khoa nhi, hơn nữa còn phải lưu ý, cho nên nếu có thể nghỉ ngơi tốt thì thật sự là rất vui vẻ.

Nhưng hôm nay, cô lại không ngủ được.

Người trong nhà đều đi làm, ở nhà ngây ngô cũng không có ai nói chuyện với cô, bèn trở mình nhảy xuống giường, từ tủ quần áo tìm ra cái áo sơ mi rộng thùng thình, một cái quần dài Bohemia, lại thêm một cái mũ che nắng, thay xong liền đi ra ngoài dạo phố.

Trước khi xuống lầu, cô gọi điện thoại cho Trương Lam hẹn địa điểm gặp mặt, rồi kêu chiếc xe chạy thẳng tới mục đích.

Đến chợ Ngũ Ái thì Trương Lam đã sớm chờ ở đó, xuống xe liền nghênh đón một cơn gió nóng, Triệu Nhiễm Nhiễm không nhịn được oán trách, “Chợ bán sỉ thì có thể có vật gì tốt, mắt em bị sao thế.”

Trương Lam cười híp mắt đưa cho cô một ly Coke ướp lạnh, “Triệu Đại mỹ nữ, hôm nay mạnh khỏe?”

Triệu Nhiễm Nhiễm theo bản năng rút một cái, cô không dám nhận, Trương Lam mà nịnh nọt thì không có chuyện gì tốt.

Quả nhiên, câu thứ hai của Trương Lam nhô ra, “Chị, cho em mượn ít tiền chứ sao.”

“Em. . . . Vay tiền?” Nhìn Trương Lam mạnh mẽ gật đầu mấy cái, cô nghi hoặc, “Tiền lương của hai ta cần bản bằng nhau, tiền thưởng khoa em còn cao hơn bên chị, em xài đâu hết tiền rồi?”

Trương Lam xỏ lá, “Có ượn hay không, có ượn hay không.”

Có thể không ượn sao.

Lật lật ví tiền, rút ra tờ 500 đồng đưa cho cô, “Phải giữ lại 200 cho chị, tôi muốn mua cái túi.”

Trương Lam bắt được tiền liền thay đổi vẻ mặt, cau mũi một cái, “Ân chuẩn.”

Kết quả một ngày này, Triệu Nhiễm Nhiễm mua cái túi tốn 120, còn dư lại 80 đồng, 20 đồng giữ lại thuê xe về nhà, 60 đồng thì xin Trương Lan ăn KFC, Trương Lam liền mua một phần mang về, một xu cũng không giữ lại cho cô.

Ăn bánh trứng nhân nho thích nhất, Triệu Nhiễm Nhiễm không nhịn được hỏi Trương Lam, “Nói thật đi em xài tiền vào chỗ nào, ba em mẹ em bà em có ai không nhiều tiền hơn em, em đâu cần đóng góp gì chứ.”

“Ai.” Trương Lam thở dài, khó được nghiêm chỉnh lại, “Em dùng công quỹ mua nhà rồi, người trong nhà cũng gạt, từ nay về sau tháng nào cũng phải vay tiền.”

“Mua thật? Em thật là gan, chuyện lớn như vậy sao em không nói chị biết?”

Trương Lam ghét bỏ nhìn cô một cái, rất dễ nhận thấy, cô ấy không tin cái miệng của cô.

“Sao đến em lại thành to gan rồi, anh hai cũng có nhà riêng đó thôi, bây giờ còn trống không đấy.”

“Sao mà so được, căn nhà kia là vợ mua cho anh ấy để dành cưới vợ mà.” Triệu Nhiễm Nhiễm dừng một chút hỏi tiếp, “Chút công quỹ của em đủ mua nhà sao? Em lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Dương Chấn Chấn ra một nửa.” Trương Lam cười thần bí, “Nhà là em đứng tên.”

Chuyện này. . . . có quan trọng không?

Triệu Nhiễm Nhiễm không nhịn được cười, “Nhà của em không chứa được em sao?”

Ba Trương Lam là con trai út nhà họ Trương, cha mẹ thương ông nhất, hơn bốn mươi vẫn ở chung, tiền hưu của hai ông bà cụ cao đến làm người ta thấy thèm, nhà cũng lớn, phòng trống nhiều, cũng không cần phải mua nhà mà.

Tiếp đó, Trương Lam bắt đầu không đứng đắn rồi, cô nói, “Em ở được, nhưng Dương Chấn Chấn không được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại không hiểu, “Sao không được? Nhà em nhiều phòng trống lắm mà.”

Trương Lam muốn nói cái gì lại vừa cứng đành nén trở về, một bộ trẻ con không thể dạy cũng về mặt.

Ăn xong KFC, Trương Lam còn muốn đi dạo, nói thật Triệu Nhiễm Nhiễm không nguyện ý đi dạo quanh cái chỗ ồn ào này, không mua được cái gì. Chợ bán sỉ có bán một số thứ mà người bán lẻ không thích bán, nhưng cố tình cô là người kiêu cách, trang phục không cần mặc nhưng không thể có nhiều người mặc trùng, cho nên, cô không mua được gì cả.

Đi dạo đến quầy đồ trang sức thì Trương Lam kêu cô ngừng, cầm một cái bông tai đính hạt châu xanh kiểu cổ đeo lên cho cô. Áo sơ mi của Triệu Nhiễm Nhiễm màu trắng nhạt, quần dài là nền trắng, hợp với khuyên tai màu xanh dương, muốn bao nhiêu khó coi thì bấy nhiêu khó coi.

Trương Lam tháo bông tai xuống, nhìn hai người trong kính.

Triệu Nhiễm Nhiễm có dáng người trung đẳng 1m66, nhưng Trương Lam cô.

Không so không biết, vừa so sánh liền gật mình, Trương Lam cô lùn hơn Triệu Nhiễm Nhiễm nửa cái đầu, bình thường cảm thấy không sao cả, nhưng hai người đứng chung, soi ra thì rất khiến người ta nổi giận.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng nhìn mình trong kiếng, quả nhiên tháo bông tai xuống nhìn thuận mắt hơn, không khỏi buồn bã cảm thán: quả nhiên là trời sinh đã đẹp!

Sau khi Trương Lam nghe xong, khước miệng hung hăng rút mấy cái, thật là một người chị không biết điều.

Về nhà cơm nước xong, Triệu Nhiễm Nhiễm quả quyết chạy đi làm trước khi Triệu Trí Lược tan sở. Ra khỏi chung cư, siết chặt ví tiền, không thể không bỏ qua xe taxi, bỏ tiền vào thùng xe buýt, tháng này lại không thể không vói tiền mẹ và em trai rồi.

Lúc giao ban xảy ra một vấn đề nhỏ, ban ngày có một đứa bé tám tuổi bị tai nạn nhẹ vào đây, trên người nổi lên không ít chấm đỏ cỡ đồng xu, phía trên bảo các cô trông kỹ chút.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhú mày, có chút nghi ngờ hỏi y tá ca ngày, “Đây không phải là người bệnh khoa da liễu à, sao đưa đến chỗ chúng ta?”

Y tá ca ngày bĩu môi, “Ai biết được, chính xác là bên ấy nói giường ngủ đầy, luôn như vậy, người nào không biết toàn bộ khu nội trú thì khoa nhi của chúng ta bận nhất.”

Triệu Nhiễm Nhiễm để ý, không có nói cái gì nữa, thay xong đồng phục y tá ca đêm, cầm bút nước thử bệnh đưa cho cha mẹ đứa trẻ, để bọn họ vẽ một vòng trên da quanh các chấm đỏ, cẩn thận quan sát.

Bình thường phát sốt cảm bệnh, cơ hồ không có nằm viện, ban ngày cha mẹ chỉ dẫn con tới chích, cho nên buổi chiều ca đêm trừ cẩn thận nhìn chăm chăm, cũng không bận lắm.

Hôm nay Triệu Nhiễm Nhiễm ra ngoài vội vàng, quên mang cơm theo, đến buổi tối mười giờ thật sự đói không chịu nổi, trong ví cô chỉ còn lại 5 đồng tiền xu móc ra từ trong nhà, suy nghĩ một chút liền khuyến khích Trần Tuyền cùng nhau trực đi xuống lầu mua đồ ăn.

Trần Tuyền nguyên ý bỏ tiền nhưng không muốn ra sức, Triệu Nhiễm Nhiễm lại không muốn bỏ ra gì cả, giằng co nửa ngày, cuối cùng vẫn là Trần Tuyền không nhận được Triệu Nhiễm Nhiễm, mình cũng đói không có cách nào, khoác áo khoác ngoan ngoãn xuống lầu mua đồ ăn.

Trần Tuyền đi không tới năm phút đồng hồ đã trở lại rồi, trong tay lại không xách gì cả, cô gái trong phòng liền thất vọng, “Cô không mang tiền?”

“Mang theo.” Trần Tuyền cười ‘ha ha ha’ ra tiếng vui mừng như con gà mẹ, “Một lát có người đưa lên, tôi muốn ăn thịt dê nướng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa nghe thịt dê nướng cũng vui vẻ rồi, món này phải chạy bao xa, gần đây cũng không có quán nướng, “Nhờ phúc của cô.”

Trần Tuyền càng vui mừng hăng hái hơn rồi.

Đã qua hơn nửa tiếng, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng nghi ngờ, chợt nghe tiếng gõ cửa, Trần Tuyền an vị ở trên ghế bất động, cầm giường giường lên ý bảo cô đi mở cửa. Cô mở cửa ra nhìn người tới, cuối cùng hiểu tại sao mới vừa rồi Trần Tuyền cười hăng hái như vậy rồi.

Giang Tiềm đứng ở ngoài cửa, trong tay xách hai túi đồ ăn lớn, trong đó một túi còn tản ra mùi nướng thật thơm.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười tựa như khóc, “Thì ra là. . . . Anh nha.”

“Uh, là tôi.” Giang Tiềm giao túi cho cô, cũng không vào cửa, “Mau thừa dịp ăn nóng đi.” Nói xong xoay người đi.

Hai túi lớn này, giống như là hai cái giỏ khoai lang nóng phồng tay, tức giận ném cho Trần Tuyền, “Sao cô lại sai anh ấy?”

“Thế nào? Không nữa?” Trần Tuyền nhú mày cười một tiếng.

“Không phải.” Triệu Nhiễm Nhiễm phiền não nắm tóc, “Tôi và anh ấy chưa có thân đến mức này.”

Trần Tuyền đã bắt đầu ăn rồi, hàm hàm hồ hồ nói, “Không thân mà sáng hay đêm người ta đều đến coi chừng, anh ta là một quân nhân, sao yêu đương thì lại biến thành vệ sĩ rồi.”

Thật ra thì cô cảm thấy rất xin lỗi Giang Tiềm, cả ngày hôm nay không hề nhớ đến người này, mặt lập tức nóng lên.

“Ồ, Triệu tiểu thư, sao lại đỏ mặt đây?”

“Không phải, tôi.”

“Yên tâm đi, mặt trong mặt ngoài cũng không để anh ta mất, ngày hôm qua ở phòng ăn tôi đã thấy anh ta, lúc này đi ra ngoài vừa hay nhìn thấy anh ta ngồi ở khu nghỉ ngơi, liền đi qua hỏi có phải tìm cô hay không, tôi nói Triệu Nhiễm Nhiễm đang đói bụng, anh ta liền nói giao cho anh ta, tôi nói cô muốn ăn thịt dê nướng, anh ta liền nói xin yên tâm, tôi cảm cũng không cần được, chạy thực vui vẻ.”

Trong lòng có chút mê mang, giống như sợi tơ mỏng buộc trong đó bị nhẹ nhàng siết lại.

Đột nhiên lại không muốn ăn nữa, cầm một chuỗi thịt nướng rau hẹ lên, từng cọng rau hẹ màu xanh to bóng nổi lên nhau phiếm ánh sáng bóng loáng, làm người ta cảm thấy màu xanh bừng bừng, còn có người hàng năm luôn mặc trang phục màu ô-liu kia.

Triệu Nhiễm Nhiễm đi mua hai ly cà phê nóng, đứng ở khúc quanh hành lang. Ngôi sao sáng loáng bầu trời đêm cứ như thủy tinh vỡ, trắng sáng treo cao, giống như ánh mắt của anh lúc cười.

Lúm đồng tiền ở khóe môi cô bắt giác càng ngày càng sâu, đây là lần đầu tiên, cô cảm nhận được sự quan tâm chân chính từ người đàn ông ngoại trừ ba và em trai, sự quan tâm của anh khiến người ta đau xót.

Giang Tiềm ăn mì xong ngẩng đầu lên thấy Triệu Nhiễm Nhiễm, cô đang nghiêng đầu cười với anh, rồi lại giống như không thấy anh, lúm đồng tiền nho nhỏ xoay tròn, giống như bề công anh rơi xuống.

Chuyện này. . . Cô vợ nhỏ này muốn làm gì?

Giang Tiềm lung tung lau chùi miệng, khẩn trương đứng lên lộ ra nụ cười khúc khích quen thuộc, “Em. . . . Sao em đi ra?”

Cô đưa cà phê trên tay cho anh, ngồi xuống, “Anh tới khi nào?”

“Sau khi trời tối, khoảng tám chín giờ.”

“Sao không gọi điện thoại cho tôi?”

“Tôi sợ quấy rầy em.” Giang Tiềm tiếp tục khẩn trương uống cà phê, “Em đi về đi, tôi ở đây coi chừng cho em, em đừng sợ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn anh, lộ ra ánh mắt tìm tòi.

Giang Tiềm giải thích, “Buổi tối không an toàn, ngộ nhỡ có người đến quấy rối thì sao? . . . Ngày nghỉ của tôi không nhiều, có thể ở chung ngày nào hay ngày đó.”

Cô cúi đầu, đột nhiên cảm thấy Giang Tiềm thật ra thì cũng đẹp mắt, cảm nhận, ánh mắt trong suốt sáng ngời, mặt mặc dù đen nhưng lại trắng ngà, lúc cười có vẻ ngây ngô ngốc nghếch.

Cô có chút ngượng ngùng, cúi đầu cười.

Giang Tiềm thấy cô đột nhiên cười ngây ngô, tâm trạng liền rất tốt, cũng nhếch môi, ngoẹo đầu muốn xem ánh mắt của cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười chưa giảm, Giang Tiềm đột nhiên cảm thấy trong lòng mê mông, kích thích như thủy triều tuôn về lòng bàn tay, ma xui quỷ khiến liền giữ lại tay cô. Lần này anh rất cuộc biết cái gì gọi là da như băng tuyết, xương như ngọc rồi, cái tay nhỏ bé này, nhu nhược không xương không nói còn hơi lạnh, một chút mồ hôi cũng không có, giữ trong lòng bàn tay giống như một khối ngọc băng cực phẩm.

Nhẹ nhàng kéo tay ra, anh liền sợ buông lỏng ra, bộ dạng khẩn trương đến cơ hồ bị kinh sợ, trêu chọc Triệu Nhiễm Nhiễm thiếu chút nữa cười ra tiếng, thuận theo cái ghế hai người đang ngồi, hai ngón tay của cô liền bước bước nhỏ, đi từ từ về phía anh, chủ động để tay vào trong lòng bàn tay của anh.

Giang Tiềm cầm chặt tay, bao cả tay Triệu Nhiễm Nhiễm vào bên trong, không buông ra nữa.

Không biết lúc nào thì ngủ mất, lúc tỉnh lại, gương mặt phóng đại của Trần Tuyền liền hiện ngay trước mắt, cho nên nhìn càng lớn. Triệu Nhiễm Nhiễm vội ngồi thẳng, lúc này mới phát hiện ra, đầu vẫn tựa vào trên bả vai Giang Tiềm.

“Máy giờ rồi?”

Trần Tuyền xem đồng hồ, “Sắp năm giờ.”

“Tối hôm qua bạn không, sao cô không gọi tôi?”

“Ngủ đi ngủ đi, vội gì.” Trần Tuyền đi về phòng trực, “Hiện tại được rồi, cũng sắp rời giường.”

Ngẩng đầu lên, nhìn thấy Giang Tiềm đang cười với cô, cũng không biết tối hôm qua anh có chớp mắt hay không, sao mắt vẫn sáng như thế.

Tay còn để trong lòng bàn tay của anh, bị mồ hôi ngấm dính nóng, nói thật cô thật không thích loại cảm giác này.

“Tám giờ em tan việc. . . . Cũng không có chuyện gì.”

Giang Tiềm kích động nhìn cô, “Anh chờ em.”

Chưa tới tám giờ đã giao việc xong, tất cả thỏa đáng chuẩn bị đi, lúc này, đột nhiên nghe được phòng phổi trí bên cạnh truyền đến tiếng ầm ỹ. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn qua, hình như là y tá khoa da liễu và bên này người cãi nhau.

“Không phải đã bảo mấy người trông kỹ chút à, hiện tại cả ghi chép cũng không có, chúng tôi làm sao nhận lấy đây?”

Bên này Trần Tuyền dẫn dắt y tá ban ngày tức giận trợn mắt nhìn, nhao nhao ầm ĩ nửa ngày cũng không trả lời đến trọng điểm.

Suy nghĩ một chút liền hiểu, Triệu Nhiễm Nhiễm xoay người đến phòng bệnh kiểm tra đứa trẻ bị tai nạn nhẹ hôm qua, nhìn dấu bút đặc biệt rõ ràng ở trên làn da, thở phào nhẹ nhõm. Trở về nữa thì liền nhìn đến bên cửa phòng phổi trí có một người đàn ông cao gầy mặc áo choàng trắng đang dựa vào —— bác sĩ trưởng khoa da liễu - Tả Tự.

Triệu Nhiễm Nhiễm trực tiếp đi tới trước mặt anh, “Bác sĩ Tả, trên người người bệnh đã làm dấu hiệu, làm phiền anh đi kiểm tra một chút.”

Sắc mặt của y tá đến quấy rối khoa nhi liền không nén được giận, cô nói tiếp, “Hôm nay bệnh nhân có chuyển đi không?”

Tả Tự vẫn càm lơ phớt phơ xem náo nhiệt chậm chạp một lúc mới trả lời, “Chuyển.”

“Vậy thì tốt.” Cô nói, “Còn nữa, lần sau giường ngủ đầy phiền toái bên chúng tôi nữa, thì trước đó cho chúng tôi biết một tiếng, thứ hai tốt nhất cũng phải tới đây một y tá, nếu không chúng tôi cũng không kham nổi trách nhiệm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bưng mặt, vẻ mặt phớt tỉnh phát giận, khiến Tả Tự và đám người khoa da liễu sững sốt một lát.

Nhìn mấy người đi, cô hung hăng bĩu môi, đang muốn gia nhập đại quân nhiều chuyện của Trần Tuyền thì đột nhiên Tả Tự trở lại, cách rất gần rất gần.

Triệu Nhiễm Nhiễm: “Anh làm gì thế?”

Tả Tự cười híp mắt nói, “Người bệnh kia, hình như cũng là nhi đồng mà.” Nói xong giương mắt lên đi mất.

Tên lừa bịp chết tiệt này còn về sửa lại.

6. Chương 6: Tặng Quà Thì Đưa Thẻ Tiền Lương

Sáng sớm, ngựa xe như nước, chỉ số không khí thành S còn chưa đạt tiêu chuẩn, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy bụi bặm xen lẫn trong không khí nóng bức quả thật làm cho người ta khó chịu muốn chết, hơn nữa bụng lại đúng hạn đánh chuông rồi, vì vậy liền ngoắc ngoắc người phía sau.

Giang Tiềm lập tức đánh tới.

“Anh không đói? Chúng ta đi ăn sáng nha?”

Giang Tiềm liền vội vàng gật đầu, lòng nói cô gái này thật là hiểu lòng người, còn cố ý chăm sóc bụng của anh.

Hai người ra khỏi khu nội trú, đi đến tiệm thức ăn nhanh Cửu Long cách đó không xa.

“Anh ăn cái gì cứ tự lấy về bàn.”

Bánh thịt, bánh tiêu, sữa đậu nành, cháo nhỏ. . . , Giang Tiềm thuận quá đi qua lấy đầy khay, nhìn lại Triệu Nhiễm Nhiễm, người ta đang nhíu mày đẹp, xuống tay nhiều lần lại do dự lui trở về, nửa ngày cũng chỉ lấy mấy cái bánh bao da vàng.

Giang Tiềm nhìn một lúc lâu, cũng không nghiên cứu ra được đó là món gì, “Sao lại màu vàng thế?”

“Bánh bao da đậu, ăn rất ngon đấy, anh có muốn lấy mấy cái không?”

Vì vậy, lại lấy thêm tám cái bánh bao da đậu, hai đĩa dưa muối nhỏ, một chén cháo gạo đen. Triệu Nhiễm Nhiễm tính toán một chút, cừ thật, nhiều món như thế đủ cho cô ăn một tuần rồi.

Bình thường xuống ca tối thường tới ăn hai cái bánh bao da đậu, mùa đông tốt nhất thêm một chén canh thịt dê nóng hầm hập, một hộp xuống bụng toàn thân đều ấm, hương vị vô cùng ngon. Nhưng giữa ngày hè uống canh thịt dê thì nóng thấy mồ, nên Triệu Nhiễm Nhiễm cũng lấy một chén cháo gạo đen, ăn từng chút từng chút với bánh bao.

Hương vị của bánh bao rất ngon, Giang Tiềm cơ hồ mở miệng liền ăn hết một cái, chợt nhớ tới ngồi đối diện anh là cô vợ nhỏ tương lai, trong lòng liền căng thẳng, lo lắng liếc đối diện một cái, trong lòng thấp thỏm vô hạn.

Kết quả anh phát hiện, người ta nhai kỹ nuốt chậm ăn thật ngon, căn bản không để ý tới tướng ăn của anh. Chờ ăn được năm sáu phần no bụng liền dừng chiếc đũa, lúc này trên bàn cũng không còn món gì.

Thật ra thì Triệu Nhiễm Nhiễm đã sớm nhìn thấy tướng ăn vô địch kia rồi, đầu tiên là lo lắng, sợ giao thông ở cổ họng anh bế tắc; nữa là im lặng, cô cũng không có giành với anh mà; cuối cùng mới có chút mới mẻ và tò mò, cổ họng to thế cũng không thấy nhiều.

Thấy anh ăn cũng đủ, liền lấy một bịch khăn giấy từ ba lô bên người đưa cho anh.

Khăn giấy thơm ngào ngạt, tuyết trắng tinh xảo, Giang Tiềm vui vẻ trong lòng, nhất thời liền mở ra, lại xếp thành hình vuông, xoa xoa mồ hôi trên trán, hít sâu một hơi chuẩn bị hỉ mũi, lại thấy Triệu Nhiễm Nhiễm cười híp mắt nhìn anh, anh liền hỉ ra từng chút từng chút, làm bộ xoa mồ hôi trên chóp mũi, “Hôm nay quá nóng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nằm sấp trên bàn cười lên, một đôi mắt sáng trong cong cong, Giang Tiềm vốn có da mặt rất dày cũng cười ngây ngô theo, hai tai cũng dần đỏ lên.

Ra khỏi tiệm ăn nhanh, Triệu Nhiễm Nhiễm bị khách hàng chạm mặt đi tới va vào một phát, Giang Tiềm nghiêng người che chở cô ở phía sau, “Không có sao chứ?”

Cô lắc đầu một cái, ngẩng đầu nhìn người nọ, vẻ mặt lập tức trở nên giàu có hỉ cảm, há miệng, muốn chào hỏi.

Người nọ cũng thấy cô, nhưng trước khi cô mở miệng liền liếc cô một cái, lỗ mũi hướng trời ‘hừ’ một tiếng liền chạy lấy người rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận quá mức, nhỏ giọng mắng một câu, “Cái đồ nhỏ mọn, quen thói ngây thơ.”

Giang Tiềm mặc dù không sáng tỏ, nhưng không có hỏi gì.

“Nhiễm Nhiễm, em mệt không?”

Gật đầu.

“Về về nhà của anh đi, anh đang ở nhà của chiến hữu, không có người khác.”

“ Có được hay không?”

“Dễ dàng dễ dàng, thật dễ dàng.”

Vậy còn có thể làm sao, đi đi.

Lúc này người trên xe buýt cũng không coi là nhiều, hai người vừa lên xe vừa đứng có hai ghế trống kế nhau. Sau khi Giang Tiềm ngồi xuống, bàn tay liền giữ chặt đầu Triệu Nhiễm Nhiễm nhấn lên vai một cái, “Em ngủ đi, tới chỗ anh gọi em.”

Anh cũng không lạ gì.

Trải qua đêm trước, Triệu Nhiễm Nhiễm đã quen ngủ trên vai anh, vì vậy, cô thật sự ngủ thiếp đi.

Giang Tiềm cách cô rất gần, gần đến có thể đếm rõ lông mi của cô, anh nghe thấy tiếng tim mình càng đập càng vang, thủ thủ thủ thủ gọi tên cô, “Nhiễm Nhiễm?”

Không có động tĩnh, đang ngủ say, gương mặt dính dính cứ như trứng gà đã bóc vỏ. Giang Tiềm không tự chủ được nín thở, nghiêng đầu cách gần hơn một chút, giơ tay lên dăm dăm gương mặt của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng mơn trớn cằm của cô, cảm giác dịu dàng tinh tế khiến anh hơi mất hồn.

“Nhiễm Nhiễm?” Anh lại thử dò xét kêu một tiếng, cẩn thận, lòng tràn đầy tò mò tiếp tục dăm hai má người ta, mềm mại trơn bóng thật thoải mái.

Kết quả anh vừa nhỏ giọng gọi người, vừa dăm vừa sờ lên, trong chốc lát liền khiến Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn ngủ tức giận, chỉ thấy cô nhắm mắt lại chu miệng, “Triệu Trí Lực, muốn bị đánh có phải không?”

Giang Tiềm vui vẻ, nhìn lại chỗ mới vừa bị anh dăm, sợ hết hồn, gương mặt da mỏng thịt mềm của Triệu Nhiễm Nhiễm bị anh dăm đỏ bừng, còn hơi có vết bầm.

Giang Tiềm rất im lặng, dăm vậy mà cô vẫn chưa tỉnh.

Giang Tiềm cũng rất rầu rĩ, không có chuyện gì dăm mặt trứng nhỏ của người ta làm gì, thật muốn bị đánh.

Chờ Triệu Nhiễm Nhiễm có ý thức thì cảm giác có người đang kéo cô, cô mở mắt ra nhìn, Giang Tiềm đang kéo hai cái cánh tay cô khoác lên lưng mình, bắp thịt căng thẳng ở phần lưng nói rõ lúc này anh đã coi như hết sức dịu dàng, còn vừa xin lỗi tài xế và hành khách gấp gáp trong xe.

Cụ bà nói: “Không có chuyện gì, bây giờ người thương vợ cũng không nhiều.”

Cụ ông nói: “Cẩn thận về sau bị vợ ăn sạch sành sanh.”

Tài xế nói: “Anh lính, tôi sắp trễ giờ rồi.”

.

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng giãy giụa xuống, “Tự em đi.”

Trời xanh mây trắng, liễu xanh lá xanh, cô gái không hề trang điểm, môi hồng răng trắng, Giang Tiềm cảm thấy Triệu Nhiễm Nhiễm càng đẹp mắt hơn.

Xem không đủ rồi đây!

Chung cư không lớn, nhưng trang trí rất đẹp, khắp nơi đều có màu xanh hoà thuận vui vẻ, bên ngoài chung cư sơn đỏ, hợp vào nhau đặc biệt hài hòa.

“Chỗ này xinh đẹp quá Giang Tiềm, nhà của anh hai em hình như cũng ở đây, không biết có phải là cái chung cư này không.”

“Anh chị em thật nhiều, là anh hai nào?”

“Con của cậu lớn, anh ấy cũng làm lính.”

“Thân thích nhà em làm lính cũng nhiều.”

Đều là đồ ngốc, cũng không nghĩ sâu.

Trước khi lên lầu Giang Tiềm dẫn cô vào cửa hàng tạp hóa dưới lầu, để cho cô lựa chút đồ ăn vặt mang theo.

Anh vậy là đang dụ dỗ cô như con nít, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy rất hưởng thụ, trong lòng vui vẻ lên.

Cô thật không có khách sáo, chọn rất nhiều món ăn ngon, nhìn Giang Tiềm trả hóa đơn xong, đột nhiên nghĩ ra một việc vô cùng chuyện quan trọng.

Trong hai ngày tới dì cả sẽ đến thăm rồi, cô không chuẩn bị bao thuốc nổ.

Mặc dù Triệu Nhiễm Nhiễm trên sinh lý là một người da mặt mỏng, nhưng về mặt tinh thần thì da mặt rất dày, cô suy nghĩ một chút trong túi xách có năm đồng tiền xu, vì vậy liền tự nhiên xòe tay ra với Giang Tiềm giống như lúc vói tiền Triệu Trí Lực, “Cho em mượn 10 đồng.”

Vốn là cô chỉ muốn mượn hạt vừng, kết quả người ta đưa cô một trái dưa hấu, Giang Tiềm tùy tiện tiền tiền liền thả thẻ tiền lương vào trong tay cô, “Này cho em.”

Qàu lớn quá!

“Em lấy thẻ tiền lương của anh làm gì?”

“Để ở chỗ em, muốn mua gì mua, anh không cần đâu.”

“Em không muốn thẻ tiền lương, em muốn mượn 10 đồng.” Triệu Nhiễm Nhiễm ném củ khoai lang phồng tay ra, lại luống cuống tay chân tiếp về, “Em đã nói em không muốn rồi, sao anh còn ném về?”

“Nghe lời, không phải còn muốn mua đồ sao.” Giang Tiềm vui vẻ vừa nói chuyện vừa đẩy cô vào trong, cũng không cho cô cơ hội phản bác.

Kết quả hôm đó, bao thuốc nổ rốt cuộc không có mua được, tiệm tạp hóa không cho cà thẻ.

Ngoài phòng trời nắng chan chan, bên trong phòng gió mát phát phơ, chỗ này thật không tệ, gió lửa còn thoải mái hơn máy lạnh, Triệu Nhiễm Nhiễm hưởng thụ lập tức ngủ thiếp đi.

Cũng đừng trách cô không phòng bị gì với ai, vốn là phát triển muộn, từ nhỏ lại sinh hoạt trong hoàn cảnh đơn thuần, bởi vì Triệu Trí Lực luôn làm sứ giả hộ hoa che chở, cho nên cũng không bị ai xâm sỡ bao giờ. Đến trung học, cũng có gặp nhiều chàng trai, nhưng lại là ngành nghề có tỷ lệ 1 nam 30 nữ, nói cho cùng, tính tình bản thân cộng thêm hoàn cảnh đã tạo thành cô bé ngốc Triệu Nhiễm Nhiễm hôm nay.

Giang Tiềm ở phòng bếp làm cơm trưa, dùng sức nhào bột mì xong, liền lấy cán dẹt ra, đập lại vài lần rồi cắt mỏng, sao đó giữ mở sợi mì, nguyên liệu mì sốt tương coi như chuẩn bị xong.

Giang Tiềm cũng không phải là người ở cao, mới vừa đi lính, anh cũng từng làm ở ban cấp dưỡng, luyện được tay nghề nấu mì ngon cực kỳ, đặc biệt là làm da sủi cảo, tốc độ một người có thể cung cấp cho ba người gói.

Giang Tiềm làm sợi mì xong liền nghĩ đến tánh tình của mình, vì vậy buồn.

Trước kia anh đã làm không ít chuyện nhân thân cộng phần, thiếu niên mười bảy mười tám tuổi không gây chuyện ngủ không yên, hai năm trước khi đi bộ đội đặc chủng, anh ở trong đoàn pháo binh cơ hồ bị người phiền chó ghét.

Gây phiền cho người khác tới trình độ nào đây?

Nói thế này, anh thấy heo trong chuồng heo ở sân sau ban cấp dưỡng khá mập, cảm thấy đuôi heo khẳng định ăn cực kỳ ngon, vì vậy anh cầm dao cắt đi từ trên người heo sống.

Dù công phu của anh đoạt giải vô số, nhưng tuyệt đại đa số chiến hữu sinh hoạt với anh đều phiền anh, chỉ là cũng có mấy người ánh mắt đặc biệt kiểu Viên Lăng thức Bá Nhạc, tỷ như Khuông đội ở bộ đội đặc

chúng. Năm đó anh còn là lính cấp thấp, tùy tùy tiện tiện ở một buổi giao lưu hữu nghị, dám đánh rụng một cái răng của Khuông Vĩ - đội trưởng Khuông mạnh nhất bộ đội đặc chủng, đêm đó anh trực tiếp bị máy bay trực thăng đón đi.

Ở bộ đội đặc chủng ngày người bảy năm, Khuông đội vừa làm cha vừa làm mẹ, đốc thúc anh huấn luyện, quan tâm tiền trình của anh, cuối cùng dọn dẹp một tên đáng ghét thành một người lợi hại, kết quả người ta lại bị thương chuyển về phía sau, thuận lợi vui vẻ trở về pháo đoàn.

Nhưng Giang Tiềm thì người đi trà không lạnh, mọi người nhớ kỹ anh, vì vậy Khuông Vĩ lại quan tâm đến chuyện lớn cả đời anh, cố ý nhờ bạn học ở trường quân đội - đoàn trưởng Ngô ở pháo đoàn, nhờ người nhà phí tâm giúp anh giới thiệu một đối tượng.

Đoàn trưởng Ngô về nhà thuận miệng nhắc tới với đoàn trưởng phu nhân, đoàn trưởng phu nhân lại thuận miệng nhắc tới với chị gái - Triệu phu nhân, Triệu phu nhân suy nghĩ một chút liền nhớ ra, thì ra là cậu trai kia, sao còn chưa có đối tượng đây?

Nếu như Triệu phu nhân biết Triệu lão gia sẽ đưa con gái mềm mại nhà mình đi làm vợ người ta, ban đầu nói gì bà cũng sẽ không lắm miệng, nhưng đã lắm miệng rồi, thì kết quả là có cục diện hôm nay —— Triệu Nhiễm Nhiễm ngủ ở phòng ngủ, Giang Tiềm làm mì ở phòng bếp.

Giang Tiềm có chỗ nào thô thì cũng không thô như thần kinh của anh, anh không tới biết cái gì gọi là không xứng đôi. Nhưng kể từ khi gặp phải Triệu Nhiễm Nhiễm, anh lại học hiểu tự ti.

Bàn về tướng mạo, người ta là tiên nữ hạ phàm, vậy anh chính là vượn người Thái Sơn vào thành.

Bàn về trình độ học vấn, người ta tốt nghiệp đại học thành tích ưu tú, anh tốt nghiệp trung học lại còn thất bại nhiều lần.

Bàn về gia đình, người ta có một người mẹ làm chủ tịch ngân hàng và ba là đội trưởng hình cảnh, nhà anh chỉ làm ăn mua bán nhỏ.

Bàn về.

Giang Tiềm mặt ủ mày ê không nghĩ nữa, nếu như mấy chuyện đó cô và người nhà của cô đều không để ý, vậy đối với anh thì họ cũng chỉ còn lại có một yêu cầu —— nhân phẩm trung hậu.

Giang Tiềm liền cầu xin người khác, van xin Khuông Vĩ chớ nói ra mấy chuyện mất mặt kia.

7. Chương 7: Em Vợ Pk Anh Rể

Triệu Nhiễm Nhiễm bớt thời giờ hồi báo tình huống tiến triển với Giang Tiềm, nói anh nấu cơm ăn ngon, người cũng vô cùng tốt. Bởi vì cô không có kiêng ăn ở trước mặt Giang Tiềm, ăn sạch há cảo thịt heo, Triệu lão gia còn xưa nay chưa thấy biểu dương cô mấy câu, hơn nữa bày tỏ có thể dẫn người trở lại trước khi nghỉ ngơi của Giang Tiềm kết thúc, Triệu Nhiễm Nhiễm còn chưa nuốt xuống cục thịt bò, sợ đến thiếu chút nữa nghẹn lại.

Dĩ nhiên, Triệu Trí Lực cũng phát biểu ý kiến, không gì khác công kích, chê bai, Triệu Nhiễm Nhiễm nói không lại cậu, trực tiếp bấu người, hai đầu ngón tay véo xuống một vòng nhỏ trên cánh tay Triệu Trí Lực, “Có cái miệng chỉ biết chê bai người ta, trước mặt chị mà dám chê đối tượng của chị, muốn bị bấu có phải không?”

Triệu Trí Lực sớm đã chắc chắn bị bấu rồi, bình tĩnh nói, “Mẹ, thấy không, đây gọi là con gái hướng ra ngoài.”

Triệu phu nhân cũng nghe một lúc lâu, nghe trong giọng điệu của con gái sớm đã không còn vẻ gượng ép ban đầu, ngược lại rất hưng phấn, cũng hơi an tâm lại, gõ khay một cái, “Được rồi, hai con mau ăn cơm đi, ăn cũng ngăn không được miệng.”

Ăn xong cơm tối, Triệu Nhiễm Nhiễm và Triệu phu nhân ở phòng bếp rửa chén, hai mẹ con nhỏ giọng nói chuyện.

Triệu phu nhân: “Nhiễm Nhiễm, đừng nghe ba con nói càn, này Giang Tiềm có tốt hơn cũng phải để ý kỹ, đừng gấp gấp dẫn về nhà.”

Triệu Nhiễm Nhiễm: “Mẹ, mẹ không thích Giang Tiềm sao?”

Triệu phu nhân: “Chưa nói tới có thích hay không, chỉ là người thi ân không cầu báo, bản chất không xấu tới đâu, người tốt mạnh hơn tất cả, có hiểu hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, trước kia cô cũng cảm thấy Giang Tiềm là người thi ân không cầu báo, thậm chí cảm thấy ngày xem mắt anh nói quên việc đã cứu Triệu lão gia cũng chỉ là khiêm tốn mà thôi. Nhưng tiếp xúc mấy ngày có chút hiểu rõ anh rồi mới phát hiện, năm chữ này quả thật không thích hợp với Giang Tiềm, anh không phải thi ân không cầu báo, anh thật là căn bản không nhớ chuyện này. Phải hình dung anh như thế nào đây? Bệnh hay quên? Rộng lượng? Hoặc giả là. . . cả hai?

Trước lúc ngủ, Triệu Nhiễm Nhiễm giúp Triệu Trí Lực bóp bóp véo véo chậu cây xương rồng cậu nuôi, không cẩn thận làm trầy tay của mình, lấy được hai chữ thật lòng mà Triệu Trí Lực đưa tặng —— đáng đời. Cô uất uất ức ức oán trách với Giang Tiềm ở trong điện thoại, “Em trai của em luôn ăn hiếp em.”

“À? Vậy làm sao? Anh cũng không thể đi đánh cậu ta.”

“Anh dám, đó là em trai của em.”

“Thì đó!”

Hai người này kể từ sau khi ăn mì sốt tương, căn bản coi như là mở máy hát ra rồi, trước kia Giang Tiềm thích tán gẫu, nhưng người thích nghe anh tán gẫu lại không nhiều lắm, hiện tại không giống, Triệu Nhiễm Nhiễm hí đôi mắt như trắng rằm, phối hợp lúc anh nói đến chuyện vui liền cười ha ha không ngừng, khiến tâm trạng tốt của Giang Tiềm bành trướng đến một độ cao chưa từng có.

Anh kể với cô chuyện lý thú trong bộ đội:

Ai đó ngủ cắn răng ngáy ngủ;

Ai đó ăn cơm ăn hết cháo.

Giang Tiềm đã sớm quên mấy quy định cứng nhắc giả bộ chứng chặc, bớt nói mà Đặng Vĩnh Đào dạy anh rồi, liên tục tán dóc nói khoác, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm nghe đến ngủ, anh nghe đến kia bên không có động tĩnh, lúc này mới chảy mồ hôi lạnh nhớ tới mình không có chú ý đến hình ảnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngủ một giấc, đang mơ mộng đẹp, lại bị một hồi chuông điện thoại đánh thức. Cô nhìn số, là số điện thoại của chị Lưu ở đơn vị, vội vàng nhận, “A lô?”

“Nhiễm Nhiễm à, bên này đột nhiên vào có vài bệnh nhân tới, có chút không chống được, em xem có tiện tới đây không?”

Có thể không tiện sao.

Để điện thoại xuống, vội vàng thu thập xong đi đến phòng của Triệu Trí Lực, trực tiếp kéo cậu ra từ trong chăn. Bị quấy rầy nên cậu tức giận, “Hơn nửa đêm chị có thể ngừng nghỉ một lát không?”

“Em trai, mau đưa chị đi làm, bây giờ chị làm ca đêm.”

“Không đưa.”

“Em dám.”

Triệu Trí Lực chỉ mặc một cái quần nhỏ, nghe cô nói chuyện dụi dụi con mắt xếp chân ngồi dậy, “Không phải chị có đối tượng sao, chị tìm anh ấy đi, tìm em làm gì?”

Lời nói u oán này, là vì có người giành chị với cậu, nên đứa nhỏ này kỳ cục lên.

“Em đã bao lớn?”

“Em bao nhiêu thì chị cũng bầu em thôi, một chút mặt mũi cũng không thừa.”

“Có phải là em trai chị không? Phải thì mặc cho chị ăn hiếp.”

Triệu Trí Lược hí mắt nhìn cô một lát, lại nghĩ ngợi trong chốc lát, rồi cậu nói, “Em phải thuyết minh rõ với chị, cái trứng thụ tinh có chứa chị được hình thành sau cái của em, vì vậy chị mới đề trước mặt em, cho nên chị mới sinh ra trước.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nháy mắt mấy cái, “Sau đó thì sao?”

Triệu Trí Lược nuốt nước miếng một cái, “Về mặt y học mà nói, em hình thành trước thì dĩ nhiên em là anh, còn chị là em.”

Chị gái Triệu bèn đùa bốn vô lại, “Anh trai.”

Em trai Triệu: “.”

Chị gái Triệu: “Xem đi, chị gọi rồi nhưng em không dám trả lời, cứ ở đó mà nói dóc, mau dậy chở chị đi làm.”

Triệu Trí Lược suy nghĩ sáng mai chị còn phải giày vò cậu tới đón, cho nên sau khi đưa Triệu Nhiễm Nhiễm tới liền tùy tiện tìm căn phòng bệnh, lấy đồ của cô trải lên giường xong liền nằm xuống ngủ, mặc dù không thoải mái mấy, nhưng dầu gì cũng tốt hơn phải chạy tới chạy lui.

Một giấc này ngủ thẳng tới trời sáng, cả người đau nhức khó nhin, miệng cũng khát muốn chết, Triệu Nhiễm Nhiễm không có lương tâm cả miếng nước cũng không giúp cậu chuẩn bị.

Đây không phải là lần đầu tiên Triệu Trí Lược nghỉ ngơi ở chỗ này, mặc dù thân thể cậu cũng khỏe, ăn cơm cũng ngon, tiêu chuẩn cách xa vạn dặm với bệnh nhân, nhưng không chịu nổi có một người chị làm khổ anh. Sau khi tỉnh lại, Triệu Trí Lược liền đi thẳng đến phòng ăn ăn cơm.

Uống cháo, ăn bánh bao, còn tán gẫu chốc lát với cụ ông bán cơm, mua thêm hộp sữa tươi, vừa uống vừa đi trở về, mang phần cho chị anh.

Khu nội trú, cửa chính, thang máy, Triệu Trí Lược đi lên khoa nhi lầu bốn, bước chân không nhanh không chậm, đáng đi cà lờ phát phờ.

Đi qua cua quẹo, Triệu Trí Lược liền thấy một người xa lạ, chợt mở to mắt, lại chợt nhảy lên quay về phía sau.

Lúc này là người mặc đồ xanh, hơn nữa mặt cũng tối đen, dáng ngoài đặc biệt phù hợp, nói vậy, người này có thể là anh rể tương lai xui xẻo rồi.

Nhìn gương mặt nhạt nhẽo giống nước lọc, trong lòng Triệu Trí Lược có chút không vui, dáng ngoài đã không xứng với chị cậu. Nhìn lại cái tư thế ngồi kia, được rồi, đúng là sáng sớm không có ai, nhưng kiểu ngồi lệch bảy nghiêng tám này, nhìn tư thế đã thấy gương mặt thành thật nhưng cả người không thành thật rồi..

Dĩ nhiên tất cả đều không phải là vấn đề, khiến Triệu Trí Lược hưng phấn như cần thuốc lắc là cơ thể và màu da của anh.

Sinh đôi dị trứng dáng ngoài không giống, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm và Triệu Trí Lược - đôi long phượng thai này lại như từ một mô hình khắc ra.

Lúc em trai Triệu học trường cảnh sát, có lúc chị gái Triệu sẽ đi gặp cậu, đại đa số người biết em trai Triệu liền nhìn ra đây là một đôi chị em. Khi đó Triệu Trí Lược còn cười nhạo Triệu Nhiễm Nhiễm, nói, chị của em có dáng thật đàn ông, bọn họ đều nói chị là Triệu Trí Lược phiên bản nữ.

Sau đó em trai Triệu đến viện y học bị bạn học của chị gái Triệu thấy được, Triệu Nhiễm Nhiễm rút cuộc tìm được lời chê bai cậu, đó không phải là dáng vẻ của chị đàn ông, mà là dáng vẻ của em đàn bà, họ đều nói em là Triệu Nhiễm Nhiễm phiên bản nam.

Trên thực tế, kết luận của Triệu Nhiễm Nhiễm là đúng.

Dáng ngoài của Triệu Trí Lực là một mặt trắng nhỏ chánh tông, vóc dáng cũng cao lớn nhưng không cường tráng, cậu phiền nhất là gương mặt phơi mãi không đen của mình, vì vậy vừa nhìn thấy cả người đầy cơ bắp và làn da đen của Giang Tiềm mà Triệu Nhiễm Nhiễm không thích, thì trong mắt của cậu quả thật chỉ có thể dùng ba từ để diễn tả: hâm mộ, ghen tỵ và thấy thèm.

Cho nên dù là tư thế ngồi của Giang Tiềm không hợp, nhưng cả người Triệu Trí Lực vẫn tràn đầy đấu chí.

Cậu sửa sang lại y phục, thật vui mừng nhìn mấy lần, thật vui mừng đi tới, hơn nữa lung lay mấy vòng ở trước mặt người ta, kết quả, người ta lại không nhìn cậu cái nào.

Triệu Trí Lực ra vẻ không thú vị, không tiếng động ngồi ở trên ghế dựa, nghĩ xong lời kịch làm quen, liền vỗ vỗ bả vai người ta, “Anh lính, ưon hộp quet.”

Giang Tiềm quay đầu lại liếc mắt nhìn, liền một cái, anh liền nhón nháo, cô vợ nhỏ mũm mĩm tương lai của anh, sao đảo mắt liền thay đổi thành nam rồi. Sau khi rà soát thật nhanh các thành viên gia đình cô, lại hơi an tâm, anh đã sớm biết Triệu Nhiễm Nhiễm có một em trai sanh đôi, 99% chính là vị trước mắt này.

Giang Tiềm châm điếu thuốc cho cậu, làm bộ tự nhiên hỏi, “Đến thăm bệnh nhân à?”

“Tôi tìm chị tôi, chị ấy làm ở đây, anh thì sao?”

“Chờ bạn gái tôi.”

Hai người đều yên lặng xác nhận xong ở trong lòng, rồi liếc mắt nhìn, song song chột dạ hất mặt, trong lòng đều hò hét, cũng giả bộ bình tĩnh muốn thử dò xét, Giang lừa dối đụng phải Triệu lừa dối, lừa dối đến cùng nơi rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm thu thập xong bản điều khiển chuẩn bị tan ca, đang muốn đi, thì Trương Lam tiến vào, vừa vào cửa liền theo thường lệ nhéo mũi y tá của cô một cái.

“Hí.” Lại quên cởi mũi y tá, tóc bị nắm rụng mấy sợi: “Muốn chết à, cứ nắm cái mũi của chị làm gì, tóc cũng rụng.”

Trương Lam lại lộ vẻ mặt cợt nhả, “Chị, tháng sau tiền lương. . .”

“Dừng lại.” Triệu Nhiễm Nhiễm nâng nâng tay, làm thủ thế tạm ngừng, “Chị cho em biết, không có cửa đâu, tháng này chị lãnh tiền từ chỗ Triệu Trí Lực đây.”

Trương Lam tiếp cười, “Em là nói em, tháng sau lãnh lương sẽ mời đi mỹ dung.”

Lần này cô không lên tiếng, vậy cũng không sai. Đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cô lại nghiêm mặt xuống, hỏi Trương Lam, “Em có phải cãi nhau với Dương Chấn Chấn không? Mấy ngày trước gặp anh ta ở tiệm ăn nhanh Cửu Long, vừa gặp anh ta liền trợn mắt nhìn chị, chị nói với anh ta em tức giận, sao lại trừng chị, em nói cho anh ta biết, nếu còn trừng chị, cẩn thận chị chia cách hai người.”

Trương Lam lập tức ủ rũ, “Anh ấy chính là thế, chị đừng so đo với anh ấy.”

“Ai? Lời này em nói không sai, tại sao chị phải bị anh ta trừng? Chị dẫu chị cũng là chị họ mà, không cần anh ta nịnh nọt, cho sắc mặt tốt cũng được rồi, có chuyện cầu chị liền mặt mày hớn hở, nếu không phải anh ta có thân phận bạn học kiêm em rể, chị thật muốn vạ anh ta mấy phát.”

“Lúc này anh ấy không quan trọng, hai vị nhà chị ở ngoài sắp đánh nhau rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bĩu môi, rồi chậm chậm xoay đầu trở lại, “Em nói cái gì?”

“Em nói cái gì?” Trương Lam chậm rãi mở miệng, “Lực Lực nhà chị đánh nhau với một người mặc quân trang ở hành lang.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ‘vụt’ không thấy bóng rồi.

8. Chương 8: Em Nguyễn Ý Kết Hôn Với Anh Ngay Sao?

Đội Triệu Nhiễm Nhiễm thở hổn hển chạy tới hành lang thì thấy được một màn quỷ dị nhất trong đời.

Triệu Trí Lược khom người, cổ ngửa lên miệng mở rộng, cánh tay vây quanh hông của Giang Tiềm, cười rất là rúc rỏ. Giang Tiềm thì đứng, tay nâng cánh tay Triệu Trí Lược, cũng hơi lộ ra nụ cười, nhưng bị người ta kéo, vẫn có thể nhìn ra được có chút khản trương.

Cảnh tượng này thấy thế nào thế nào.

Cô không dám tìm ra từ hoặc là danh từ và động từ hình dung thích hợp.

“Hai người. . . . Đang làm gì thế?”

Giang Tiềm nghe được âm thanh của Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng đứng thẳng, ánh mắt của Triệu Trí Lược một cái liền sáng, “Chị, sao lại tới đây?” Cánh tay của cậu lại tự quen thuộc khoác trên vai Giang Tiềm, cứ như là anh em tốt, “Chị, em bảo anh Giang. . . Không đứng, bảo anh rể thu em làm đồ đệ đi, bộ Tôn Tẫn quyền của anh ấy lúc này thật là hay, chị nói vài lời tốt cho em đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không để ý tới cậu, quay đầu hỏi Giang Tiềm, “Sao anh ở chỗ này?”

“Anh gọi điện thoại nhưng em không nghe, anh đến dưới lầu nhà em chờ, đừng phải lão doanh trưởng, ông ấy nói cho anh biết nửa đêm hôm qua em đi làm. . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm vui đầu muốn đụng vào tường, “Anh sáng sớm tìm em làm gì!”

Không đợi Giang Tiềm nói chuyện, Triệu Trí Lược không vui trước, “Chị sao chị lại nói chuyện như thế, không lễ phép gì cả.”

“Em cút qua kia cho chị, chị còn chưa nói tới em, tại sao hai người đánh nhau?”

“Không đúng không đúng.” Triệu Trí Lược tới ôm bả vai của cô, nhỏ giọng nói, “Em đã nói với chị, thật lợi hại, không luyện chừng mười năm không thể nào luyện ra quyền pháp giỏi vậy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm dĩ nhiên biết, dáng ngoài của em trai cô mặc dù rất giống gái giả trai, nhưng trong xương ngược lại thật sự là một người đàn ông, hơn nữa luôn bội phục người có công phu thật. Nhưng ở trường cảnh sát chỉ học được mấy bộ quyền cảnh thế và lúc bé ở cung thiếu niên cũng chỉ học được một chút Taekwondo, cho nên người lợi hại hơn em ấy, thật là không ít.

“Chị, van chị, nói với anh ấy đi, bảo anh ấy dạy em đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm liếc mắt, “Anh rể cũng gọi rồi, còn cần chị chi.”

“Đừng vậy mà chị, đừng ghi thù, khẳng định không được, giúp em nói một chút.”

Cô suy nghĩ trong chốc lát, nhỏ giọng, đúng trọng tâm nói cho cậu biết, “Em nói là được, giết gà mà còn phải dùng dao mổ trâu sao, đi đi.”

Triệu Trí Lược lại đi đến cạnh Giang Tiềm, cũng không biết nói thêm cái gì, thấy Giang Tiềm sáng khoái gật đầu một cái, cậu lại vui mừng run run trở về, “Chuyện này, em có việc bận đi trước, để cho đối tượng của chị hộ tống chị đi, bái bai.”

Cậu lại tặng chị cậu cho người ta.

Trong hành lang chỉ còn lại hai người bọn họ, cũng không có nói chuyện, nhìn nhau một lát, song song nhỏ giọng cười lên, Triệu Nhiễm Nhiễm đánh vỡ trầm mặc, “Em trai em là một cảnh sát, hâm mộ người lợi hại hơn em ấy, em ấy luôn thế, anh đừng để ý, nếu không muốn dạy cũng không sao.”

Giang Tiềm vội vàng khoát tay, “Sao lại không muốn dạy, anh nguyện ý.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, gương mặt mới vừa rửa sạch trắng nõn như một đóa hoa tuyết liên.

Giang Tiềm nghĩ, anh vĩnh viễn không quên được cái nhìn xa xa trong buổi sáng sớm này, cô đứng nghiêm ở trong ánh mặt trời vàng rực chiếu vào qua song cửa sổ, một đôi mắt cong cong, mang theo vẻ dịu dàng ẩn hiện nụ cười, anh cảm thấy xinh đẹp giống như một giấc mộng.

Bởi vì tình cảnh này quá dễ dàng khiến anh nghĩ đến hạnh phúc, nghĩ đến tình yêu, nghĩ đến tìm đập thành thịch, nghĩ đến thiên trường địa cửu, nghĩ đến không thể không có cô, nghĩ đến tất cả sự mềm mại, mê mông.

“Giang Tiềm.”

“Hả?”

“Em xong việc rồi.”

“A, vậy đi thôi.” Giang Tiềm giúp cô cầm túi xách, nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay còn đi làm không?”

“Buổi tối làm ca đêm.”

“Tại sao lại ban đêm?”

“Vốn là ca ngày, đồng nghiệp có chuyện, nên đổi với em.”

“Oh.” Giang Tiềm kéo tay của cô, trong tươi cười có vẻ dịu dàng, “Buổi tối anh sẽ đi với em.”

Cô gạt đầu một cái, cười khẽ, “Tốt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đối với căn nhà của chiến hữu Giang Tiềm, có cảm giác rất quen thuộc không giải thích được, thật ra thì nơi này khác nhà cô rất nhiều, trang trí đơn giản, sàn nhà làm bằng gỗ, ít đồ điện, duy nhất giống nhau có lẽ trong phòng bếp đang tỏa mùi thơm có một bóng dáng bận rộn giống như mẹ.

Anh luôn quan tâm việc ăn của cô, chê cô ăn ít lại kiêng ăn, mặc dù không có nói rõ, nhưng hành động có thể đại biểu tất cả, lúc này trước khi lên lầu quanh co lòng vòng lừa gạt cô vào trong siêu thị, ‘thuận tiện’ mua một miếng sườn lớn.

“Nhiễm Nhiễm, đói bụng hay không? Anh nấu cho em tô mì nhé?”

“Không cần, lúc này em mới ăn một quả táo.”

Giang Tiềm lại bắt đầu làm việc lu bù lên, cắt sườn thành miếng nhỏ, bỏ vào nồi nước lạnh, rồi cho hành, gừng, tỏi và các loại gia vị, đun sôi lên, mở lửa nhỏ nhất, thu thập xong những thứ này, liền cởi tạp dề xuống đi ra phòng khách, ngồi vào bên cạnh cô, đưa cho cô một ly sữa tươi đun đủ.

“Anh mua lúc nào?”

“Lúc này, lúc em lựa trái cây.”

Chuyện này nếu đặt ở thật lâu về sau, Triệu Nhiễm Nhiễm sẽ không chút do dự chỉ trích anh, ‘anh là đang bồi dưỡng phúc lợi ỉn’ nhưng bây giờ cô, trong lòng rất khó không cảm động.

“Cảm ơn.”

Giang Tiềm lắc đầu một cái, nhất thời nhìn vành tai đỏ tươi của cô ngây dại, trong lúc bất chợt, thân thể giống như bị lời nguyện rửa khó hiểu điều khiển, từ chỗ sâu xông ra một cơn sóng mê mông chạy thẳng tới trái tim, ở đó run rẩy mạnh mấy cái.

Không cần phải nói, thân thể nổi biến hóa rồi.

Giang Tiềm hơi bối rối, một người đàn ông hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, đang là lúc tráng niên hơn nữa còn là đàn ông đích thực, thấy cô gái mình yêu ở bên cạnh, sau đó nổi phản ứng, chuyện này thực sự rất bình thường, không coi là chuyện mất mặt gì.

Nhưng vào lúc này anh không thể nào tự giải phóng, nhưng duy trì tình trạng ưỡn lên lại không biết lúc nào mới có thể mềm xuống, hơn nữa anh hoảng sợ phát hiện, anh quản được hai mắt của mình lại không quản được cảm giác, không nhìn cô có thể, nhưng cũng không thể bảo người ta không hít thở, chỉ cần cô hít thở, chỉ cần anh có thể cảm thấy mùi thuộc về cô, thì em trai của anh lại càng dựng cao hơn.

Giang Tiềm khổ sở cúi người xuống.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng cảm nhận được sự mờ ám của Giang Tiềm, thấy anh ôm bụng, chớp mũi toát ra mồ hôi lấm tấm, vẻ mặt thật là khổ sở, liền hỏi, “Giang Tiềm, anh làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Giang Tiềm hơi ngẩng đầu, thấy cô đưa tay muốn sờ đầu anh, thì vội vàng né tránh, “Anh thật sự không có việc gì.”

Tay Triệu Nhiễm Nhiễm dừng ở giữa không trung, có chút xấu hổ, trên mặt cũng có vẻ tức giận, quay đầu đi yên lặng xem ti vi. Cô vừa yên tĩnh lại, Giang Tiềm liền lo lắng, rất sợ cô hiểu lầm mình, không phải chỉ sờ đầu thôi sao, anh thật ra rất muốn rất muốn được cô sờ, rất muốn rất muốn, nhưng lúc này quá nguy hiểm.

“Nhiễm Nhiễm?”

“Hả?”

“Dm tức giận?”

“Không có.” Triệu Nhiễm Nhiễm quay đầu lại nhìn anh một cái, thấy anh có chút bận tâm, lại có chút lấy lòng cười, một gương mặt đen, hai hàm răng trắng. Chuyện bé như hạt mè cũng có thể khiến anh lo lắng thành ra như vậy, suy nghĩ lại động tác vừa rồi của mình quả thật hơi đột nhiên, không oán được người ta phản xạ có điều kiện né tránh, không nhịn được cười một tiếng, “Xem ti vi.”

Giang Tiềm nảy ra một ý, nói, “Bộ phim này quá mức đáng giận, khiến anh tức đến đau dạ dày.”

Thì ra là như vậy a, xem TV cũng có thể làm đau dạ dày, chuyện này cần tốn bao nhiêu hơi sức đây.

“Em cũng mới biết, thì ra mua nhà khó vậy, hai vợ chồng này vì mua căn nhà, ngay cả một đồng tiền cũng tính toán chi li, gay gắt, quyết liệt, sống thật mệt mỏi.”

Con người Giang Tiềm vòng vo mấy vòng, bình thần nói tiếp, “Chúng ta sẽ không như vậy, nếu mà theo quân thì cấp bậc của anh có thể được chia một căn nhà có hai phòng ngủ một phòng khách, sau khi chuyển nghề cũng có phí an trí, tiền đặt cọc nhà khẳng định không thành vấn đề, số còn lại vay thế chấp cũng được, bảo em ba mẹ thêm cũng có thể.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không yên lòng gật đầu một cái, “Ừ, em có công quỹ.”

Nói xong cũng đem đầu lưỡi cho cắn, hận không được hất tay tát mình hai bần tay.

Nhưng Giang Tiềm vẫn nghe được, anh cơ hồ lập tức nhào tới, kích động cầm tay của cô, “Em nguyện ý kết hôn với anh ngay sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm chân thành lắc đầu một cái, “Không muốn.”

Giang Tiềm lộ ra một nét mặt cực kỳ cổ quái, có thể so với gặp phải tai họa ngập đầu, sự vui mừng lúc này không còn tồn tại, khổ sở đến không muốn ngẩng đầu lên, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm có cảm giác áy náy vì mình đang khi dễ người ta, hơn nữa còn không chịu trách nhiệm. Nhưng nào có việc mới quen mấy ngày đã kết hôn, vậy không phải gặt cưới sao?

“Giang Tiềm, hiện tại. . . . Không phải thời điểm nói vấn đề này.”

“Anh biết rõ.” Dù thích cỡ nào thì anh cũng hiểu không thể nào mới quen mấy ngày đã cầu hôn, lúc này anh cũng chỉ muốn chiếm lời qua lời nói thôi, nhưng một câu trả lời không có gợn sóng của cô, lại khiến cho anh sinh ra một loại ảo giác, là cô cũng khát vọng hai người ở chung với nhau như anh.

Có lẽ cô cũng hy vọng đi tới cuối cùng với anh, nhưng hôn nhân dù sao cũng là lần đầu thai thứ hai của phụ nữ, không có đạo lý mới quen mấy ngày đã giao mình ột người còn xa lạ.

Nghĩ như vậy, Giang Tiềm từ từ bình phục tâm trạng chột mong đợi, chột vui mừng, chột thất vọng lúc này. Cười vuốt vuốt tóc cô, ôm cô vào trong ngực.

Triệu Nhiễm Nhiễm cương cứng một chút, không có giấy giũa.

Mùi trên người Giang Tiềm rất đặc biệt, không khó ngửi, bị anh ôm vào trong ngực, quanh người bị một luồng hơi nóng hổi bao phủ, lại có cảm giác an toàn vì được bảo vệ một cách kỳ diệu. Sau đó, cho dù cô nhắm mắt lại, cũng hầu như có thể tìm được Giang Tiềm ở vị trí xa nhất trong đám đông, hương vị đặc biệt dễ chịu lại đầy nam tính trên người anh như có ma lực hấp dẫn cô, giống như bàn ủi, khắc sâu vào trong đầu, trong lòng và giác quan của cô, tản ra không đi.

Hô hấp của Giang Tiềm từ từ nặng nề, nhiệt độ bức người.

Anh quý trọng duyên phận giữa bọn họ, càng quý trọng cô, cũng biết mình không thể có tâm tư không đứng đắn, không thể lừa dối cô, tình cảm của bọn họ cũng không thâm hậu, giống như cát mịn trong giữa ngón tay, càng muốn nắm chặt, càng dễ dàng trôi qua.

Nhưng anh không coi thường Triệu Nhiễm Nhiễm gần trong gang tấc được, ý nghĩ muốn thân cận, muốn chạm vào cô làm sao cũng không bình ổn được, vì vậy, Giang Tiềm bắt đầu nghĩ đến gương mặt quan tâm của Khương đội, mặt khổ qua của Đặng Vĩnh Đào, mặt co quắp của cha vợ tương lai, nghĩ.

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng vẫn chỉ có gương mặt nhỏ nhắn trắng mịn của Triệu Nhiễm Nhiễm.

Triệu Nhiễm Nhiễm yên lặng dựa vào trong ngực của anh, cảm thấy anh càng ôm càng chặt, đột nhiên lại chợt buông cô ra, mặt đối mặt với cô.

Lúc này thái độ của Giang Tiềm hoàn toàn có thể dùng trịnh trọng để hình dung, lại bất chấp tất cả thương lượng với cô, “Anh hôn em được không?”

Mặt của Triệu Nhiễm Nhiễm liền đỏ lên, ý nghĩ đầu tiên chính là không được, thứ hai là. . . Cô thật ra thì, cũng rất tò mò, tò mò hôn môi rốt cuộc là cảm giác gì, cô không biết mở miệng đáp lại như thế nào.

Giang Tiềm thấy cô như ngầm cho phép, đè nén kích động, mang theo cấp bách, lại nhỏ thận, càng đến càng gần.

Bọn họ hôn môi.

Nhưng không có nhắm mắt lại.

Bởi vì không biết, cũng do khẩn trương.

Bờ môi của anh run rẩy, lặp lại chạm vào cái miệng nhỏ xinh xắn, mắt xéch híp lại, trong mũi quần quanh mùi của nhau, ngọt là hương vị của cô, mặn là mồ hôi của anh.

Mỗi khi môi Giang Tiềm chạm vào một lần, suy nghĩ của Triệu Nhiễm Nhiễm lại bay đi một phần, trái tim theo số lần chạm vào mà đập mạnh, mí mắt bắt đầu không tự chủ khép hờ, cho đến khi đôi môi không còn xa cách nữa, dán vào nhau thật lâu.

Sau đó, bọn họ từ từ nếm thử, gấn bó như môi với răng.

Giang Tiềm khiến Triệu Nhiễm Nhiễm biết cái gì gọi là hôn sâu, khác với mấy nụ hôn khác ở chỗ, đầu lưỡi đưa vào.

Cô rõ ràng cảm nhận được sự vấp vấp của anh, bọn họ đều không biết, cho nên tìm hoài cũng không được góc độ tốt. Giang Tiềm ôm lấy mặt của cô, trong đầu nghĩ tới kinh nghiệm khi xem phim, đưa ra đầu lưỡi liếm môi của cô từng chút, môi trên, môi dưới, khóe môi còn có. . . lúm đồng tiền.

Không gặp phải cự tuyệt, cô mặc dù khẩn trương, nhưng thân thể lại mềm nhũn dán chặt ở trong ngực anh, không có chủ động, lại lộ ra vẻ mặt mong đợi và hiếu kỳ. Điều này nói rõ, cô cũng giống anh, đều là lần đầu tiên.

Giang Tiềm mở cở trong bụng, đè nén tâm trạng như lửa đốt, đầu lưỡi dò vào khoang miệng cô từng chút. Lực xung kích mà nụ hôn mang đến cho anh đáng kinh ngạc hơn cô nhiều, Giang Tiềm cơ hồ trầm mê ở trong đó, xúc giác mềm ngọt thân mật không khoảng cách khiến cho anh hôn càng ngày càng sâu, đầu lưỡi liếm qua hàm răng của cô, đụng đến cái lưỡi dính dính của cô thì trái tim vô cùng cuồng loạn.

Lý trí hình như bị cháy hết rồi, cuồng dã đến mức chỉ dùng sức mót và khuấy động không theo phương pháp gì, bốn phía vang lên tiếng vang thắm ướt mập mờ và tiếng hầu kết của anh lên xuống, anh không cần cô có thể đuổi theo tiết tấu của mình, chỉ cần cô không cự tuyệt là được.

Vậy mà khiến anh vui mừng là cô không chỉ tiếp nhận sự nhiệt tình của anh, lưỡi của cô cũng bắt đầu ngoa nguẩy thật nhẹ, khi anh biến đổi góc độ hôn thì hoàn toàn phối hợp, học động tác của anh, đầu lưỡi đánh vòng dây dưa với anh.

Triệu Nhiễm Nhiễm kết thúc nụ hôn này trước nhưng khi Giang Tiềm nhìn thấy cô hít thở từng ngụm, sắc môi đỏ tươi, cặp mắt đầy nước nũng nịu nhìn anh, thì anh lập tức phủ môi lên tiếp. . . .

9. Chương 9: Hôn Vẫn Còn Ở Chỗ Cô Ấy

Nếu để cho Giang Tiềm nói nắm tay và hôn có gì khác nhau?

Thì Giang Tiềm sẽ nói: tay trong tay là động lòng, là sự khẳng định cho tiếng thành thịch lúc đầu; môi đụng môi là sự rung động từ tinh thần, tiến hóa thành dục vọng tràn đầy không thể không có cô ấy!

Trưa hôm nay, Giang Tiềm luôn vui mừng, mặc kệ khi tắm hay là gọi điện thoại thì hai hàm răng trắng đều không biến mất, căn bản không chú ý nghe Đặng Vĩnh Đào ở bên kia nói cái gì, hôn vẫn còn ở nơi của Triệu Nhiễm Nhiễm, sớm đi theo cô về nhà rồi.

Đặng Vĩnh Đào dặn dò một đồng lớn ở trong điện thoại, nửa ngày mới nghe được một tiếng ‘a’.

“Hôm nay cậu sao thế? Thất bại rồi hả?”

Đợi nghe được một câu ‘miệng chó không mọc ra ngà voi’ của Giang Tiềm thì Đặng Vĩnh Đào mới tính yên tâm, cũng đoán được chắc anh có tiến triển với con gái nhà người ta.

“Rốt cuộc thế nào? Ôm rồi hả? Hay là hôn mất rồi?”

Giang Tiềm bị hỏi trọng điểm, trong đầu ‘chập chờn’ choáng váng, trái tim mạnh mẽ dừng lại, cả gương mặt đều đỏ, nhăn nhó một lát, nói, “. Miệng.”

Đặng Vĩnh Đào bên kia ‘cách’ một tiếng, điện thoại rớt xuống đất, vội vàng nhặt lên, “Thật hôn được?”

“Ừ.” Giang Tiềm vui vẻ cười hì hì, “Lúc đầu ai cũng không biết, sau đó, tôi cũng không có kinh nghiệm gì, chỉ là học tập khá nhanh, . . . Hôn nhiều lần.”

Đặng Vĩnh Đào hơi nhón nháo, vẫn chưa tới một tuần lễ mà, nhanh vậy đã bị tên ngốc này làm xong, cô gái này chẳng lẽ còn. . . . hơn Giang Tiềm.

“Con gái người ta ngây thơ không?” Đặng Vĩnh Đào thật sự không muốn dùng ‘ngốc’ để hình dung hai người này, lượn một từ gần nghĩa để hỏi.

“Ừ, khá tốt, không hề ghét bỏ người thô lỗ như chúng ta, cũng như vợ của anh, nhưng còn hơn cô ta nhiều.”

Đặng Vĩnh Đào hí hí mắt, quay đầu lại nhìn nhìn cô vợ béo đang gặm bánh bao của mình.

Còn ngây thơ hơn bé ú này sao? Vậy còn ngốc tới trình độ nào?

Đặng Vĩnh Đào suy nghĩ một chút cũng hiểu, cô gái kia trưởng thành trong một gia đình bình thường, cha mẹ đều là người có gia giáo, giáo dục khẳng định tốt, cho nên sợ là từ nhỏ đã không biết ghen tỵ, tự ti là gì. Bản tính lại đơn giản, nên càng không có quan niệm cao thấp thế nào, Giang Tiềm có thể gặp một cô gái như vậy, thật không biết đời trước tích bao nhiêu đức.

“Cậu có chừng mực, đừng cho hủ người ta chạy.”

“Tôi biết rõ, tôi biết rõ, về sau tôi sẽ hỏi cô ấy trước rồi mới hôn.”

Đặng Vĩnh Đào khổ não nhắm lại mắt, “Không phải bảo cậu hỏi cô ấy, cậu hỏi người ta ngượng ngùng nói, ý tôi là cậu chờ gấp, lão nhị không thể vênh lên suốt, ngàn vạn lần không thể dùng sức mạnh, phải tôn trọng người ta, hiểu không?”

Giang Tiềm nhìn đồng hồ đeo tay một cái, cũng không quản hiểu không, lung tung đáp mấy tiếng, “Tôi đi, hôm nay cô ấy làm ca đêm, tôi phải đến đón cô ấy.”

“Đi đi, đi đi.” Đặng Vĩnh Đào để điện thoại xuống vuốt vuốt cái trán, thật là không thể nào yên tâm!

Giang Tiềm từ nhỏ đã là một tên bướng bình, thích leo trèo, gây phiền cho người khác.

Nhưng bướng bình là một tính trời sanh mang tới, bản tính vốn thích leo tường dỡ ngói, xuống sông bắt cá. Từ khi anh lên tiểu học, thì số lần cha mẹ nhà họ Giang bị mời đến trường học họp phụ huynh đứng đầu phụ huynh học sinh toàn trường, ba Giang lại là người luyện võ tính khí, dữ dội, cho nên số lần Giang Tiềm bị đánh cũng như cơm bữa.

Nhưng tức giận cũng không được gì, thằng bé này trời sanh đã thế, luôn quật cường.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Giang Tiềm trực tiếp nhảy vào bộ đội. Có câu nói, đàn ông tốt không làm lính, huống chi điều kiện nhà anh cũng coi là khá giả.

Nguyên nhân khiến mẹ Giang hạ quyết tâm đưa Giang Tiềm vào bộ đội là do quan hệ giữa anh và ba Giang thật cứng nhắc, khi còn bé bị đánh, nhận sai khóc hai tiếng rồi không sao, nhưng lúc này Giang Tiềm đã trưởng thành thành thiếu niên choai choai, nên sĩ diện, cha của anh cứ đưa tay liền đánh, nhắc chân liền đạp, Giang Tiềm lại cứng cổ chống đối cha anh, đánh chết không chịu thua.

Sau đó có một lần, vốn cũng không phạm sai lầm gì lớn, ba Giang cũng không tức giận lắm, chỉ tùy tiện đánh mấy cái, vậy mà Giang Tiềm dám cãi lại cha, khiến ba Giang tức đỏ mắt, dây nịt cũng quật gãy hai sợi, nửa đêm Giang Tiềm liền bắt đầu phát sốt, sốt mơ mơ màng màng, trong miệng còn kêu ‘ không nhận sai, con không sai. ’

Mẹ Giang vừa đau lòng vừa tức, sợ hai cha con này thành thù, mới hung ác hạ quyết tâm đưa anh vào bộ đội .

Giang Tiềm lớn lên vẫn thế, tính tình càng thêm không được con gái chào đón, lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm xuất hiện trong cuộc đời của anh, nguyện ý yêu đương với anh, mềm mại dịu dàng như làn gió xuân thổi qua, lại càng nhắc lên ngàn tầng sóng như sóng to gió lớn, Giang Tiềm thích Triệu Nhiễm Nhiễm, tựa như ăn cơm ngủ, là chuyện đương nhiên.

Giang Tiềm vừa chờ Triệu Nhiễm Nhiễm, vừa hồi tưởng lại nụ hôn lúc sáng, mùi vị rung động lòng người, còn thỏa mãn hơn lần đầu tiên sờ sủng gấp mấy trăm lần.

Thấy bốn giờ rưỡi rồi, mà cô còn chưa xuống lầu, Giang Tiềm chuẩn bị gọi điện thoại thúc giục thúc giục cô, điện thoại còn chưa gọi đi, ánh mắt của anh đã lơ đãng quét qua bộ đồng phục màu tím cách đó không xa, cúi đầu lại nâng lên, nhanh chóng liếc một cái, nhanh chóng chạy đi.

Triệu Nhiễm Nhiễm miệng ngậm bánh bao, tay còn ôm một túi, đang muốn xuống lầu thì đụng phải Triệu lão gia tan việc về nhà.

“Cha về rồi.”

“Ừ, mẹ con chưng bánh bao à?”

“A đúng, thịt bò hành lá cắt nhỏ, ăn rất ngon đấy.”

Triệu lão gia gạt đầu một cái, dặn dò cô, “Mang nhiều mấy cái, Giang Tiềm cũng ở dưới lầu.”

Bánh bao trong miệng Triệu Nhiễm Nhiễm ‘ xoạch ’ rớt xuống đất.

Triệu lão gia vừa mở cửa vừa nói, “Nhìn thấy ba thì bỏ chạy, thằng nhóc này.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tìm được Giang Tiềm ở tầng sâu cây đại thụ dưới chung cư, nhìn thấy anh cười với mình, đầu tiên là mặt đỏ lên, tiếp đó liền đưa bánh bao cho anh.

“Bánh bao mẹ em chưng, anh nếm thử một chút.”

Mặt Giang Tiềm cũng đỏ, liếc chung quanh một cái, thấy không ai, liền kéo Triệu Nhiễm Nhiễm vào trong ngực.

Hai thiếu nam thiếu nữ tuổi này, sau khi trải qua chiến dịch nộ hôn đầu tiên vào buổi sáng, lúc gặp mặt lại, đều ngượng ngùng, ánh mắt lơ đãng đụng vào nhau, lại né tránh giống như bị chạm điện, cự ly giữa hai trái tim cũng trong lúc vô hình rút ngắn một đoạn lớn.

Hai người cùng đi đến một công viên nhỏ ở ngoài chung cư, tìm một cái ghế đá sạch sẽ, để cho anh ngồi xuống ăn bánh bao.

Giang Tiềm hỏi cô, “Em không đi gấp sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm trả lời, “Không có chuyện gì, em làm thay người khác, đến trước sáu giờ là được.”

Giang Tiềm cúi đầu ăn bánh bao, không dám ngẩng đầu nhìn cô, anh thật ra thì. . . . còn muốn hôn cô!

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng cúi đầu, hai cái tay loay hoay món đồ trang sức nhỏ trên túi đeo, trầm mặc một lúc lâu, mới chột hỏi anh, “Lúc này anh nhìn thấy ba em?”

Giang Tiềm bị ghen, ho hai tiếng, lung tung gật đầu một cái.

Triệu Nhiễm Nhiễm buồn cười, “VẬY anh tránh cái gì? Buổi sáng không phải anh đã hỏi thăm em với ông ấy à.”

Giang Tiềm nghi ngờ hỏi, “Sao em biết anh né?”

“Ba em đã nhìn thấy anh, còn bảo em mang cho anh mấy cái bánh bao đấy.”

Mặt Giang Tiềm càng đỏ hơn, tự mình cũng cảm thấy hành động của mình thật sự buồn cười, “Anh cũng không biết, đúng là, buổi sáng. . . . sau đó, anh lại nhìn thấy ông ấy, cảm thấy. . . . Ngượng ngùng.”

Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì.

Triệu Nhiễm Nhiễm quay gương mặt đỏ bừng qua chỗ khác, trong lòng nói thầm, có thể lo ăn bánh bao của anh thôi không!

Năm sáu cái bánh bao, trong chốc Giang Tiềm đã giải quyết xong, ăn xong còn thuận tiện chùi tay lên quần. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn động tác của anh liền vui vẻ rồi. Khi còn bé Triệu Trí Lực cũng như vậy, cơm nước xong giơ cánh tay lên dùng tay áo lau miệng, tay dơ trực tiếp cọ lên quần.

Hiện giờ đứa bé trai đã lớn lên thành chàng trai, cũng biết chú ý đến hình ảnh rồi, chỉ là hành động của Giang Tiềm ngược lại gợi lên phần mềm mại trong lòng cô. Cho nên dù cô là người thích sạch sẽ, trong lòng cũng không có nửa phần ghét bỏ Giang Tiềm.

Rút khăn giấy cho anh, sau khi Giang Tiềm dùng xong, tiện tay ném đi, vào giữa trong thùng rác.

Cô cười, “Còn rất chuẩn.”

“Không có ném vào.”

“Sao thế được, rõ ràng đã ném vào.”

“Không tin em đi xem xem.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật đứng lên, còn chưa đi đến thùng rác, đã bị người từ phía sau ôm lấy, lùi mấy bước vào trong bụi cây nhỏ.

Giang Tiềm giữ chặt đầu Triệu Nhiễm Nhiễm, ánh mắt nóng rất tràn đầy vẻ dịu dàng, xem xét mỗi tắc da của cô, trông vào chỗ sâu đáy mắt cô, chớp mắt hôn xuống.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngoài ý muốn, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm cũng đáp lại.

Ánh hoàng hôn của mặt trời vẩy vào trong hồ, dâng lên tầng tầng gợn sóng, hoa sen trong ao nở rộ, có gió thổi qua, nhắc lên những tiếng vang xào xạc, giống như là lời chúc phúc tốt đẹp nhất cho các đôi người yêu.

Bọn họ núp ở trong bụi cây, ôm hôn dưới ánh mặt trời, hơi khấp mí mắt, chỉ chừa một khe hẹp để có thể nhìn rõ ánh mắt nhau, ngọt ngào thỏa mãn.

Sau khi chấm dứt nụ hôn, hai người cũng không có tách ra.

Giang Tiềm vịn đầu Triệu Nhiễm Nhiễm, để ặt của cô vùi vào cổ của mình, một cái tay ôm cả hông của cô.

Anh rất kích động, rất quý trọng, rất muốn tiếp tục. Ngón tay vuốt ve ở sau lưng cô từng chút, thỉnh thoảng vê nhẹ nhàng, thỉnh thoảng vạch thành vòng tròn.

Người trong ngực không biết nghĩ tới điều gì, đột nhiên cười lên.

Giang Tiềm hưởng thụ cảm giác mềm mại và thơm ngào ngạt đầy tay, trong lòng âm thầm vui mừng, xem ra cô cũng không gầy lắm

Nghe Triệu Nhiễm Nhiễm cười, Giang Tiềm có tật giật mình hỏi cô, “Cười cái gì?”

“Không có gì.”

Giang Tiềm ôm cô nhấc lên trên, cái trán đụng vào cái trán của cô, “Thằng thần được khoan hồng, nộ vũ khí đầu hàng không giết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, nhếch môi, nhỏ giọng nói, “Nhớ lúc anh nặn bột mì có phải cũng vê như thế này không.”

Nụ cười của Giang Tiềm từ từ biến mất, ngọn lửa trong mắt lại bùng nổ. Bọn họ mặt đối mặt, càng đến càng gần, trán kề trán, chóp mũi đụng chóp mũi, đôi môi dán đôi môi, đồng thời đưa ra đầu lưỡi đến trong miệng đối phương, móc tại cùng nhau.

Bọn họ hôn môi lần nữa, say mê trong đó.

Tất cả đều rất tốt đẹp, nếu như không có hai tiếng chói tai và tiếng ho khan cố ý này. . . .

10. Chương 10: Năm Tháng Cao Trào Xưa Kia

Sự tình qua đi rất lâu rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn bội phục năng lực biểu đạt của Triệu Trí Lực, lúc ấy thái độ của cậu đã không thể dùng giật mình hoặc là tức giận để hình dung.

Đó là rối rắm không thể tin, lại sảm tạp chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, và tự hào nhà có con gái mới lớn, hơn nữa là nồng đậm ghen tuông khi vật sở hữu của mình bị cướp đoạt. . . .

Ở Triệu Nhiễm Nhiễm xem ra, nhiều nét mặt có độ khó cao như thế lại có thể biến chuyển liên nhau, thật sự là một kỹ thuật.

Em trai Triệu tiến lên mấy bước, trợn mắt nhìn Giang Tiềm một cái, kéo chị gái Triệu tới bên cạnh mình, nổi giận, “Chị đang làm gì hả?”

Vậy mà chị gái Triệu ở trước mặt em trai Triệu căn bản cũng không biết ngượng ngùng là gì, liếc mắt xem thường trừng cậu, “Em không thấy sao?”

Triệu Trí Lực lôi kéo cô đi xa mấy bước, đưa lưng về phía Giang Tiềm, nhỏ giọng lại tức giận rống, “Hai người mới quen mấy ngày, em thấy chị là cần ăn đòn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cứng cổ cãi lại cậu, “Em mới gặp người ta lần đầu tiên đã kêu người ta là anh rể rồi, hơn nữa, chuyện này em cũng không phải chưa trải qua, em đều được sao chị lại không được?”

Triệu Trí Lực tức giận nâng bàn tay lên, dọa cô co rụt cổ lại, làm bộ khiếp sợ nói, “Người ta, người ta tò mò nha, em đã ném thử rồi.”

“Chị nói mò gì đâu.” ánh mắt của Triệu Trí Lực khẽ né tránh.

“Nếu không thế nào em cũng chánh hảo ở nơi này công viên nhỏ?”

Triệu Trí Lược ho hai tiếng, “Em nghiêm chỉnh đi ngang qua chỗ này, chuẩn bị đi đường tắt về nhà, huống chi coi như thật.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng cắt đứt lời của cậu, “Dù thật sự muốn, cũng sẽ chọn khách sạn nhỏ mà không phải công viên nhỏ đúng không?”

Ánh mắt của Triệu Trí Lược lóe lóe lần nữa, giơ tay lên lại muốn đánh người.

Triệu Nhiễm Nhiễm biết, lúc này làm nũng tốt hơn tranh cãi, dính sát khiến em ấy phiền, mình cũng liền thoát hiểm rồi. Vì vậy ôm cánh tay của cậu, “Được rồi được rồi, hôm nay mới bắt đầu, với lại hai chúng tôi là đối tượng của nhau, vô cùng danh chánh ngôn thuận.”

“Không phải, chị. . . .”

“Chị gì mà chị, Giang Tiềm là một người đàn ông hoàng, sẽ không dẫn chị đến khách sạn, yên tâm đi. Còn nữa, thuận tiện và miệng lại.”

“Chị là đồ ngốc, ngốc thiệt hử.” Triệu Trí Lược hung hăng chọc chọc ót cô, “Chị không thấy. . . . Chỗ kia, phình lên như cái bao to, anh ta đang ở tuổi như sói như hổ, chị biết không hử?”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngượng ngùng cười một tiếng.

Làm sao lại không biết, dù không có kinh nghiệm thực chiến, nhưng dầu gì cũng là một người học y, lúc này ôm chặt vật, có thể không có cảm giác đến sao. Nhưng cô chưa kịp đẩy ra, thì kỳ đà cấn mũi đã tới rồi.

Khi người bình thường thân thiết với bạn gái bị em vợ bắt gặp, sẽ có phản ứng gì?

Giang Tiềm không biết, nhưng dù thế nào đi nữa anh cũng không thấy có lỗi, anh xem Triệu Trí Lược là em trai, là đứa bé, chứ nếu như bị cha vợ tương lai hoặc là mẹ vợ tương lai bắt gặp, vậy thật sự phải tìm một cái lỗ để chui vào rồi. Đối thành Triệu Trí Lược, một đứa trẻ, làm gì có chuyện chứ.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong giải thích của Giang Tiềm, bình tĩnh giựt giựt khoe miệng, vậy có thể hiểu là, kinh nghiệm và hiểu biết của anh ấy còn không bằng tên nhóc kia?

Chiều nay, Giang Tiềm ngủ trên cái giường Triệu Nhiễm Nhiễm dọn cho anh nên rất an tâm.

Anh kể với cô rất nhiều chuyện, về những ngày ở trong đại đội đặc chủng, không thể chia sẻ với người khác, về thời gian anh dốc thân vào sự nghiệp, ở trong đó có thanh xuân của anh, mồ hôi của anh, máu tươi của anh, hi vọng ái ố của anh. . . .

Vào sinh ra tử trong mắt người đời, theo ý anh, đó là những tháng ngày sinh động như hoa tươi nở rộ.

Ở trong đó có nhiệt huyết sôi trào và kích tình nhất của anh, cũng có bất sự cam chịu và tiếc nuối đối với sống chết. . . .

Suy nghĩ của Giang Tiềm trở lại tám năm trước, trở lại cái đêm Khuông Vĩ trực tiếp dùng trực thăng đón anh đi.

Anh đến nay cũng không biết nơi Khuông Vĩ dẫn anh đến là chỗ nào, lúc đầu tất cả đều rất mới lạ, thức ăn tốt hơn ở đoàn pháo binh gấp mấy lần. Khuông Vĩ an bài cho anh huấn luyện trong hai tuần lễ, anh dễ dàng hoàn thành, sau đó mới biết nửa tháng qua là kỳ chọn lựa đầu tiên của bộ đội đặc chủng.

Sau đó, anh cùng với những chiến hữu mới có khẩu âm và dáng người khác nhau bước chân vào trụ sở huấn luyện bí mật, tiến hành những huấn luyện cường hóa như ám sát, đánh lộn, thể năng, thâm nhập, phá hủy, xạ kích, lái xe ở hạn độ cao nhất.

Ở nơi đó, anh đã chịu đựng bị tàn phá tôn nghiêm và thể năng vô số lần, lại cắn răng nén lấy một hơi chống tới cùng.

Giang Tiềm hôn nhẹ mu bàn tay Triệu Nhiễm Nhiễm, “Ở nơi đó không thể xem mình là người.”

Giang Tiềm nhập ngũ lúc còn rất trẻ, đi theo lão binh học không ít nếp sống xã hội, Khuông Vĩ đặc biệt ưu ái anh khiến anh không tự chủ có chút lằng lằng, mấy chuyện xấu đối trên lừa dưới cũng không phải chưa từng làm.

Giang Tiềm quả thật có bản lĩnh, Khuông Vĩ đích xác là kính trọng anh vài phần, nhưng Giang Tiềm lại là một chàng trai mới lớn chưa được khai thác, được voi đòi tiên, không biết cân nhắc, cho nên chuyện thứ nhất Khuông Vĩ làm là, hung hăng đánh nát sự kiêu ngạo của anh.

Một lần huấn luyện, là tập hít đất trong dòng nước sâu nửa thước, thời hạn năm phút đồng hồ, không kể bao nhiêu, top 10 người làm nhiều nhất mới có thể được ăn cơm tối. Khuông Vĩ ngồi ở trên bờ, uống một hộp bia ném một hạt đậu phộng vào miệng, còn không quên la mắng người khác, “Một đám oắt con vô dụng, đồ ăn hại.”

Mọi người cảm tức nhìn anh ta, lại giận mà không dám nói gì, chỉ có ánh mắt Giang Tiềm nhìn anh mang theo vẻ quen thuộc.

Khuông Vĩ tiếp thu được ánh mắt của anh chao đảo đi tới, sau nụ cười dịu dàng, chính là chiếc giàu to giẫm mạnh lên đầu Giang Tiềm, ấn vào trong nước, “Một đám ăn hại, cậu chính là đồ vô dụng nhất, [bad word].”

Giang Tiềm trừng trừng mắt nhìn anh, Khuông Vĩ ngồi chồm hổ xuống, khinh miệt tát mặt của anh, “Không phục? Không hề có tí nhiệt huyết, có lão nhị dài to thế này là để nói chuyện sao? Trừng tôi cũng vô dụng, xử lý tôi sẽ cho cậu làm lão đại.”

Phép khích tướng dùng rất tốt, từ đó Giang Tiềm lấy việc xử lý Khuông Vĩ làm mục tiêu, nén một hơi thông qua những cuộc huấn luyện nghiêm khắc đến gần như cực kỳ tàn ác để trở thành một đội viên đặc chủng, mấy chiến hữu cùng đi chỉ còn lại một phần mười.

Sau đó, Giang Tiềm được phân đến đại đội đặc chủng ở quân khu SY nơi được xưng là ‘mãnh hổ phương Bắc’, đội lấy được cái áo có phù hiệu hình thoi in đầu hổ thì chuyện đầu tiên anh làm đúng là, đá văng phòng làm việc của Khuông Vĩ. Đấu tay đôi.

Khuông Vĩ chưa bao giờ thừa nhận mình bị Giang Tiềm sửa chữa đến nằm viện, dù sao người biết chuyện đều thấy Khuông Vĩ không tuân theo quy định của bộ đội, anh ngồi trên giường bệnh tự tay đưa vũ trí tùy thân cho Giang Tiềm, súng bắn tỉa KBU88 5. 88 millimet, trình trọng giao vào tay Giang Tiềm.

Từ đó về sau, Giang Tiềm chính là lá bài chủ chốt của Khuông Vĩ, tâm phúc đắc lực nhất, có Giang liều mạng ở đây, thì không có nhiệm vụ không hoàn thành được.

Có thể là ban đêm dễ dàng khiến cho trái tim gần nhau hơn, ánh mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm dịu dàng như nước, ngồi ở bên giường nhìn Giang Tiềm, ngón tay vuốt ve ngũ quan của anh từng chút.

Mắt của Giang Tiềm đặc biệt dài, nghiêm khắc xem thì cũng không phải là mắt phượng, bên trong khoe mắt hơi lõm vào, nửa phần trước của mắt hơi lớn, càng về sau càng nhỏ, đến đuôi mắt thì dài nhỏ mà hơi khom, lõm xuống lại nhon lên, như cái đuôi của soa băng, cười lên càng thêm phong tình vạn chủng. Nếu như có hai mí lớn rộng, thì sẽ là một đôi mắt đào hoa đủ tiêu chuẩn, nhưng anh lại không có, mắt chỉ có một mí, thật đáng tiếc cho hình mắt tiêu chuẩn này.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười nghĩ, miễn cưỡng có thể xưng là đôi mắt tiểu đào hoa thôi.

“Em đang cười cái gì?” Giang Tiềm khẽ cắn đầu ngón tay của cô, nhỏ giọng hỏi.

“Không nói cho anh biết.” Triệu Nhiễm Nhiễm thật ra thì đang suy nghĩ, Giang Tiềm có lông mi dài mắt nhỏ cảm nhon, ngũ quan thật ra thì rất quyến rũ, chỉ là không ai cảm thấy vậy, bởi vì thân thể anh cường tráng, phong cách cường tráng, ngũ quan quyến rũ và phong cách cường tráng hợp chung lại, tạo thành vẻ vô lại mặt dày mày dạn.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó gì?”

“Sao anh lại chuyển ra phía sau, em nghe nói anh bị thương?”

“Ừ.”

“Nơi nào?”

Giang Tiềm không lên tiếng.

Lại hỏi vài câu, anh vẫn không nói, Triệu Nhiễm Nhiễm không nhịn được, “Nơi nào hở?”

Ót Giang Tiềm bắt đầu đổ mồ hôi rồi, nhanh chóng dời đề tài, “Không phải tổn thương nặng nề.”

“Vậy cho em xem, em rất chuyên nghiệp.”

Giang Tiềm rút cuộc không tiện nói ra khỏi miệng, suy nghĩ một chút, cắn răng đập nôi chìm thuyền cởi áo sơ mi ra, chỉ vào nơi dưới trái tim ba ngón, “Nơi này bị trúng một viên đạn.”

Thật ra thì hình thể Giang Tiềm cao to xốc vác, cũng không cao lớn vạm vỡ, nhưng mấy khối cơ thịt kề nhau lại khiến Triệu Nhiễm Nhiễm kinh ngạc. Nhưng không đợi cô phản ứng kịp, Giang Tiềm lại bắt đầu cởi dây nịt rồi.

“A.” Triệu Nhiễm Nhiễm bị dọa sợ, che mắt kêu to, “Anh muốn làm gì?”

“Anh để cho em xem, xem chỗ nào bị thương.”

“Anh đừng cởi, anh đừng cởi, là cái mông, em đoán được rồi.”

Giang Tiềm lau mồ hôi, “Không phải không phải, là. . . trên cái mông chút, anh. . . ngại nói.”

Anh ngại nói, anh còn không biết xấu hổ cỡ.

“Em chỉ hỏi anh bị thương cỡ nào, anh cởi đồ làm chi.”

Ở trong lùm đồng tiền nhỏ dí dỏm của Triệu Nhiễm Nhiễm, Giang Tiềm bắt đầu nhớ lại chiến dịch thảm thiết kia.

Đó là chỉ thị cơ mật tối cao do tập đoàn quân (gồm nhiều quân đoàn hoặc sư đoàn) mà đại đội đặc chủng lệ thuộc hạ xuống, Khuông Vĩ tự mình dẫn dắt Giang Tiềm lên vào, ám sát mấy phần tử đứng đầu.

Hoàn thành nhiệm vụ hết sức thuận lợi, nhưng lúc rút lui lại bị một số lượng phần tử lớn bao vây trong núi, lúc này Khuông Vĩ quyết định, do anh và ba đội viên đặc chiến khác che chở, những nhân viên khác nhanh chóng rút lui, Giang Tiềm ở trong danh sách nhóm nhân viên đầu tiên rút lui.

Không có ai biết lúc ấy Giang Tiềm nghĩ thế nào, vươn tay đánh ngất Khuông Vĩ, đổi cho anh lưu lại. Trong dự liệu, Giang Tiềm bị thương, hơn nữa thương thế rất nặng, đầu đạn bạo phá nghiêng xuống bắn vào nơi dưới trái tim ba ngón, mười mảnh đạn phân tán ở trong người, lá lách bị thương. Giải phẫu tiến hành một ngày một đêm, bị thông báo bệnh tình nguy kịch ba lần.

Triệu Nhiễm Nhiễm nằm ở trong ngực của anh, cầm chặt ngón tay của anh, sợ đến đầu đầy mồ hôi lạnh, “Vậy, bảo vệ được lá lách không?”

“Dĩ nhiên bảo vệ được, chỉ là vết thương nhỏ.” Giang Tiềm suy nghĩ một chút, cười nói, “Khuông đội nói rồi, nếu anh không gánh nổi, anh ấy lấy của anh ấy cho anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm trầm mặc, suy nghĩ một chút lại hỏi, “Có phải trước khi anh làm nhiệm vụ đều viết di thư không, anh viết cái gì?”

Giang Tiềm gãi gãi đầu.

Sau khi Giang Tiềm tỉnh lại, đôi mắt Khuông Vĩ còn đỏ, vậy cũng chưa quên hù dọa sẽ xử phạt anh.

Chờ Giang Tiềm hơi có thể mở miệng liền giải thích, “Anh cũng đừng làm ra vẻ đa tình, thấy liền phiền, thể chất em tốt hơn anh, thể nào cũng có thể chống đỡ lâu hơn, còn có. . . . Không phải anh đào được hai cái trứng chim sao, là em trộm ăn đó.”

Cánh mũi của Khuông Vĩ rung động, dở khóc dở cười, “Đó không phải đào cho cậu sao.”

“Mẹ nó, vậy em không nói.” Giang Tiềm giơ ngón giữa, “Ai, yên tâm đi không chết được, vợ còn chưa có lấy được đâu, chết uống lắm.”

Chiến hữu cùng đi làm nhiệm vụ trở về ở bên cạnh trêu chọc anh, “Nhóc con như cậu chỉ có tiền đồ thể thôi, trên di thư cũng viết mấy chuyện không biết điều này.”

Có người cũng công kích, “Con mẹ nó vậy cũng tốt hơn cậu, cậu còn nói muốn trông thấy Aoi Sora đấy.”

Người gặp phải công kích ãi lại, “Ai không, tôi nói sao anh cứ ham bắt bẻ tôi, tôi muốn thấy Aoi thì sao, anh còn nhìn người ta để tự giải phóng, mấy vết chai trên tay thật là dày đó.”

Hai người ở trong phòng bệnh Giang Tiềm khoa tay múa chân, Khuông Vĩ cũng từng trải qua những chuyện như họ, làm sao có thể không hiểu bọn họ.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe thật không vui, cô là người trong lòng nghĩ cái gì liền nói cái đó, lập tức liền nghiêm mặt xuống, “Không ngờ anh ai cũng xem mắt được, ai có thể làm vợ anh liền làm chứ sao.”

Lời này mặc dù nói không có cấp bậc, nhưng Giang Tiềm lại bị cô ăn chết rồi, lập tức bị hù dọa tê dại chân, “Không phải không phải, anh cũng không biết muốn tìm dạng gì, không có khái niệm, nhìn thấy em liền cảm thấy vợ anh chính là như vậy.”

Anh trước kia thật không biết mình thích loại con gái nào, bởi vì xem phim chéo thấy không có cảm giác, cho nên phán đoán tiêu chuẩn về một cô gái có đẹp hay không là từ trình độ chói mắt của ngực và mông, mặt ngược lại không phải đặc biệt quan trọng, tính tình càng thêm có thể bỏ qua không tính, cho nên anh không biết dạng tính tình nào thích hợp với bản thân.

Triệu Nhiễm Nhiễm rõ ràng điều kiện không phù hợp, nhưng anh cảm thấy như vậy vừa đúng, đôi mắt như vầng trăng cong và hai lúm đồng tiền đáng yêu, gương mặt có vẻ thông minh, nhìn một cái liền nhận ra được tâm linh đơn thuần, bộ dáng như vậy, tính tình như vậy cũng vừa đúng.

Triệu Nhiễm Nhiễm há miệng, vừa đúng ngoài cửa có người gọi cô, phút cuối cùng cũng chưa kịp hô ra cái câu ‘ai là vợ anh’.

11. Chương 11: Trận Chiến Vỡ Ván Của Anh Em Cột Chèo

Tính cảnh giác mà Giang Tiềm bồi dưỡng ra qua mỗi năm không phải để làm bài trí, dù là một giây trước vẫn còn đang ngủ say, một giây kế tiếp có người đến gần thì vô đại não lập tức tỉnh táo theo phản xạ có điều kiện.

Nên có người rón rén đẩy cửa ra thì Giang Tiềm liền tỉnh lại, anh nằm ở trên giường duy trì hình dạng cũ, không hề động đậy.

Triệu Nhiễm Nhiễm tự nhận là đang len lén quan sát dáng vẻ khi ngủ của anh, lông mi của anh cũng không dài, nhưng lại rậm, mặt thật đen, nhưng rất mịn, không hề có lỗ chân lông.

Cô nghiêng đầu nhìn anh, lúc này thành kiến đối với nghề nghiệp quân nhân từ trước đến giờ vô hình nhạt đi. Cô đột nhiên hơi hiểu ra, sự đầu nhập của anh đối với nghề này, nói rõ hơn là sự đầu nhập, thanh xuân, nhiệt huyết và tình cảm sâu đậm cao thượng của mỗi quân nhân đối với nghề này, còn có tình nghĩa sâu đậm vào sinh ra tử của anh đối với chiến hữu, có lẽ cô thật sự không cảm nhận được điều đó trong nghề của mình. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy xấu hổ vì sự nông cạn của mình.

Bởi vì thân phận quân nhân của Triệu lão gia năm xưa, khiến Triệu phu nhân phải thừa nhận trọng trách nặng hơn người vợ bình thường gấp mấy lần, gần như là một mình gánh tất cả thân phận trách nhiệm của cả cha lẫn mẹ, con gái con rể, con trai con dâu, Triệu Nhiễm Nhiễm bởi vì việc này nên bài xích quân nhân.

Nhưng, ngày hôm qua Giang Tiềm khiến cô hiểu, nước và nhà cái nào nặng hơn. Là cô ích kỷ, khi thật sự hiểu tính cao thượng của nghề nghiệp quân nhân này, thì làm một người vợ đồng chí cũng không có gì không tốt.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn dung nhan khi ngủ của Giang Tiềm cười khẽ, thật là càng nhìn càng thấy đẹp mắt, nhưng lại cảm thấy tiến triển quá nhanh, tới hôm nay mới một tuần lễ, có phải mình quá không dè dặt không, nhưng, hình như thật thích anh.

Nụ hôn của cô rơi vào khoe miệng của anh, sau đó bị một đôi cánh tay có lực ôm lấy, đè ở phía dưới.

“Anh giả bộ ngủ?”

“Ừ.” Giang Tiềm nhắm mắt lại cười, mở cờ trong bụng vì sự chủ động của cô, không nhận được chế nhạo cô, “Em hôn trộm anh, nhưng nhẹ quá, anh muốn sâu hơn.”

Chưa cho cô thời gian ngưỡng ngừng, nụ hôn của Giang Tiềm đã che kín lại miệng của cô, hôn sâu mà tỉ mỉ. Thật lâu sau, Triệu Nhiễm Nhiễm giãy giụa đẩy anh ra, “Chưa đánh răng, hôi thối.”

Nét mặt của Giang Tiềm rất thất bại, hối tiếc không kịp.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười trộm, cô đang nói dối, mùi vị trong miệng Giang Tiềm trong veo, chỉ có đàn ông có gan và ruột khỏe mạnh mới có mùi này.

“Mau dậy đi, chờ em thu thập một chút, rồi chúng ta đi ăn cơm.”

Giang Tiềm lại hôn mổ khoe miệng của cô, lật người rời giường.

Trở lại phòng phân phối, che gương mặt đang nóng lên cười khẽ, người đàn ông này, thật đúng là.

“Nhiễm Nhiễm, có người tìm.”

Thật là tốc độ.

Triệu Nhiễm Nhiễm trả lời liền ra cửa, thấy người tới lại thu lại nụ cười, liếc mắt lên trời.

Người tới há mồm liền hỏi, “Cậu. . . . Cậu. . . . Có phải. . . . Nói tôi. . . . Tôi. . . . Nói xấu.”

“Tôi nhỏ vào cậu.” Triệu Nhiễm Nhiễm hung dữ lên cũng không hề có lực uy hiếp, còn trợn tròn đôi mắt, “Ai mà thèm nói xấu cậu.”

“Vậy. . . sao Trương Lam. . . . sao không để ý tới tôi?”

“Đáng đời cậu Dương Chấn Chấn.” Triệu Nhiễm Nhiễm trừng mắt nhìn anh, thật sự không muốn nghe anh nói chuyện, “Cậu gỡ thẳng đầu lưỡi trước rồi nói chuyện với tôi.”

“Cậu. . . . cậu ô nhục tôi. đầu lưỡi. Là không đúng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tức cười.

Dương Chấn Chấn là một người hơi mập mạp, nhân phẩm tốt gia thế được, khuyết điểm là tính tình hơi tùy hứng trẻ con, còn có đầu lưỡi vĩnh viễn không thẳng được.

“Cậu. . . . cậu theo tôi đi. Đi đến chỗ Trương Lam. Giải thích một chút.”

“Giải thích cái gì?”

“Nói. . . . Nói cho cô ấy biết ngày ấy tôi. . . . Ở. . . . tiệm thức ăn nhanh Cửu Long không có. . . . Không có trùng cậu.”

“Cậu vốn trùng tôi mà, còn bảo tôi đi gạt em tôi à, cút đi.”

“Thì thì. . . . thì.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Không cần gọi cậu, gọi dì là được.”

Dương Chấn Chấn nhanh chóng chảy đầy mồ hôi, “Thì. . . . giúp tôi, cũng không phải là. . . . Lần đầu tiên.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đặc biệt sáng khoái trả lời anh, “Không đi.”

Dương Chấn Chấn nhanh chóng nín cánh tay của cô không thả, “Bạn. . . . Bạn tốt, chị. chị hai.”

Ở cấp ba Triệu Nhiễm Nhiễm và Dương Chấn Chấn ngồi cùng bàn, ngày ngày thay anh và Trương Lam đưa thư tình đánh yếm trợ và giảng hòa, lúc lên đại học, hai người kia ở trong rừng cây nhỏ hôn môi, cô ở bên ngoài canh chừng, nên vô cùng quen thuộc, giữa cả hai không có chút tôn trọng mà chị vợ và em rể nên có, lại càng giống bạn xấu.

“Tôi nói không đi, cậu còn đẩy tôi, muốn bị đá phải không Dương Chấn Chấn.”

“Cầu xin. . . . cậu.” Dương Chấn Chấn túm không được cô liền đẩy cô, cố sức kéo cô đến khoa nội ở lầu một, “Có. . . . Yêu cầu gì, có thể. . . . Thương lượng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong ánh mắt sáng lên, đang suy nghĩ lừa anh cái gì đây? Liền nghe Dương Chấn Chấn đặc biệt có thứ tự kêu lên, “Ai nha má ơi.” liền không có ai đẩy cô.

Quay đầu nhìn lại, nhất thời ngẩn ngang trong gió rồi.

Một cái tay của Giang Tiềm cầm ngược cả hai cổ tay của Dương Chấn Chấn ra sau lưng anh ta, ánh mắt như dao lả tả quẹt lên mặt Dương Chấn Chấn, nhìn như là hung ác đến mức muốn cắn đứt thịt của anh ta ra.

Dương Chấn Chấn tiếp tục cà lăm, “Đại. . . . Đại hiệp, anh là ai?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa định tiến lên kéo Giang Tiềm ra, liền nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, “Sao anh lại đánh người ta, buông anh ấy ra.”

Trương Lam tới, lần này thật sự náo nhiệt.

Em họ từ trước đến nay luôn mạnh mẽ, nhìn thấy bạn trai bị người ta khi dễ, càng thêm bất chấp tất cả rồi, xông lên liền cào Giang Tiềm.

Đội Triệu Nhiễm Nhiễm từ tình trạng trước mắt phản ứng lại, trên mặt Giang Tiềm đã có mấy vết cào rồi.

Cô lập tức vỡ tổ, tiến lên bắt lấy hai tay của Trương Lam, “Muốn chết à, dám cào đối tượng của chị.”

Kết quả, hai người bọn họ phản luân, một người muốn tiến lên tiếp tục nổi cơn, một người lại không cho, qua lại liền xấp lá cà, khiến hai người trong cuộc Giang Tiềm và Dương Chấn Chấn nhìn ngây người, đồng thời há to miệng.

Dương Chấn Chấn giựt giựt khóe miệng, lấp ba lấp bắp nói, “Thật. . . . Thật không hổ là chị. . . . chị em gái, đều. . . . Bao che người nhà.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thối thối vết thương của Giang Tiềm, dùng bông gòn bôi rượu cồn lên, vẫn không quên chết trừng Trương Lam một cái.

Trương Lam thấy thế lấy lòng cười một tiếng, “Hiểu lầm, hiểu lầm, phải không anh rể?”

Giang Tiềm vốn không giận em vợ, lại được cô gọi là anh rể càng thêm mở cờ trong bụng, lập tức trở ngay ngốc cười một tiếng, “Không có chuyện gì, tôi cũng không đúng, thật ngại quá người anh em, lúc này quá động rồi.”

Dương Chấn Chấn vội vàng nuốt xuống một ngụm nước, “Đừng. . . . Đừng kêu anh em, chúng ta là Anh em cột chèo.”

Trương Lam gơ chân, “Cút qua một bên đi Dương Chấn Chấn, anh không phải có cá tính sao? Anh không phải không đi gây sự sao? Thân thiết gì với người nhà của tôi chứ?”

Dương Chấn Chấn: “Anh. . . . Anh. . . . lỗi.”

Trương Lam: “Lỗi cái gì lỗi? Tức giận với tôi liền lấy chị tôi trút giận, lòng anh mọc dài hết chưa?”

Dương Chấn Chấn: “Đừng. . . . đừng giận. . . chuyện này. . . .”

Trương Lam: “Còn dám không cho tôi tức giận, anh phản, không có chuyện gì thì kiếm chuyện?”

Dương Chấn Chấn: “Ai. . . . Ai bảo em. . . . với đàn ông. . . . Đi ra ngoài ăn.”

Trương Lam: “Tôi đi ra ngoài ăn cơm với người đàn ông khác thế nào? Anh cũng không phải không biết, không phải đã nói có chuyện công à, chuyện công anh có hiểu không, với lại cũng không phải buổi tối, ở giữa buổi trưa ăn một bữa thức ăn nhanh, trong tiệm ăn nhanh nhiều người vậy, tôi còn có thể chạy với người ta à, tôi nói anh bao nhiêu lần, nhỏ mọn thì giận đối với tôi cũng được, cứ trùng chị tôi làm gì, đó là chị tôi, chứ nếu là cha mẹ tôi, về anh sau đừng hòng trèo lên cửa nhà tôi rồi.”

Giang Tiềm nghe Trương Lam nói liền cả câu dài, bèn thở dài ra một hơi, rốt cuộc nghe được cả câu.

Mà Triệu Nhiễm Nhiễm đã sớm nghe quen, bình tĩnh bóc một cục kẹo ném cho Trương Lam, “Cho anh ta ngậm hai viên.”

Dương Chấn Chấn khoát khoát tay, “Đừng. Đừng, anh. anh đã sắp ăn đến bị. Đường. Bệnh tiểu đường rồi, chai người. tha. tha đi.”

Giang Tiềm rất muốn cười, vô cùng muốn cười, cơ mặt nghẹn ê ẩm. Cả nhà đều là cực phẩm, nào là em vợ tự làm quen, em họ thích quấy nhiễu, anh em cột chèo cà lăm. Giang Tiềm nghĩ đến Triệu Nhiễm Nhiễm, vẫn là vợ anh tốt nhất, vừa dịu dàng vừa thiện lương, nói chuyện còn có thứ tự.

Vậy mà Giang Tiềm không biết, trong tương lai không lâu, nhà vợ anh còn có một cực phẩm nữa chờ anh.

Triệu Nhiễm Nhiễm vỗ vỗ cái bàn, “Hai người được rồi, không có chuyện gì chúng tôi đi trước.”

Trương Lam ân cần vui vẻ đưa tiễn, Dương Chấn Chấn cũng đi theo làm quen, “Tạm. Tạm biệt anh rể, xong chuyện. dạy dạy tôi mấy chiêu phòng. phòng thân, vợ quá. quá ngang tàng.”

Giang Tiềm và Triệu Nhiễm Nhiễm ra khỏi bệnh viện trong tiếng kêu vì bị véo của Dương Chấn Chấn, vừa ra tới Triệu Nhiễm Nhiễm liền hiểu lòng người nói cho anh biết, “Cười đi, chớ nhịn hồng.”

Giang Tiềm lập tức cười, “Rất. Rất. Rất thú vị.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hết ý kiến một lát, rồi giải thích, “Em và em trai em chơi đùa với em họ Trương Lam từ nhỏ đến lớn, lên tiểu học thì Trương Lam cũng đi theo hai chúng em, năm tuổi đã vào học, Dương Chấn Chấn cũng là bạn học của chúng em. Tiểu học cấp hai cấp ba đều học chung, hai người bọn họ bắt đầu quen nhau từ cấp hai, lúc đại học ba người chúng em lại cùng nhau thi vào viện y học, đều chơi quen, anh đừng để ý.”

“Anh không ngại.” Giang Tiềm nói, “Anh thật hâm mộ.”

“Hâm mộ cái gì?”

“Hâm mộ bọn họ quen em từ sớm, nếu anh biết em sớm hơn thì tốt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm để tay vào trong bàn tay Giang Tiềm, giờ khắc này, cô rất thỏa mãn.

Giang Tiềm vẫn nói khoác tài nấu nướng của mình như thế nào như thế nào, cũng mịt mờ bày tỏ hi vọng có thể ăn thức ăn Triệu Nhiễm Nhiễm làm, làm cái gì cũng được, nhưng mà anh thích ăn cá.

Hai mắt Triệu Nhiễm Nhiễm tỏa ánh sáng, cô cũng thích ăn cá, nhất định ném thử tay nghề làm cá của anh, trêu chọc Giang Tiềm dở khóc dở cười.

Hai người chờ xe taxi ở cửa bệnh viện, Giang Tiềm thấy mặt trời rất độc, sợ phơi đen mặt của cô, tốn một đồng tiền mua cây quạt làm mái che nắng trên đầu cô.

Nửa giờ đã qua cũng chưa đợi được một chiếc xe không, hai người chờ không nhịn được, bèn thương lượng đến phố đối diện ngồi xe buýt, mới vừa bước ra một bước, liền có một chiếc xe jeep của cảnh sát thẳng cái két trước chân Triệu Nhiễm Nhiễm, may là Giang Tiềm phản ứng mau hơn người thường rất nhiều, trong nháy mắt kéo cô về trong lòng, nhưng cũng sợ chảy mồ hôi lạnh.

Cửa kiếng xe hạ xuống, lộ ra gương mặt đeo kính mát của Triệu Trí Lực.

“Em muốn đụng chết chị hả?” Triệu Nhiễm Nhiễm hết cách hỏi anh, lại quan sát anh một chốc, bèn bật cười hì hì, “Giả bộ lạnh lùng à, giữa ngày hè, em mặc áo vét tông, không sợ nóng nổi sẩy?”

“Gia thích, không mượn chị xen vào. Lên xe.”

Triệu Nhiễm Nhiễm rúc vào trong ngực Giang Tiềm, nghe lời này lại gần sát mấy phần.

Triệu Trí Lược liếc mắt, “Kêu cả hai người đó.”

Vì vậy, một giây đồng hồ cô cũng không trì hoãn, liền lôi kéo Giang Tiềm lên xe.

Sau khi lên xe mới càng nghĩ càng không đúng, cô rất hiểu em cô, không có việc gì lại lấy lòng, không phải cầu xin cô chính là trêu chọc cô. Cố ý tới đón cô tan việc, còn tốt bụng chở Giang Tiềm, Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ như thế nào thì trong lòng cũng không nắm chắc, thừa dịp Giang Tiềm chỉ đường cho cậu liền hỏi, “Em phải đi ra ngoài làm việc? Đi ngang qua?”

“Không có, em xin nghỉ.”

“Em vô duyên vô cớ xin nghỉ chi?”

Triệu Trí Lược lắc lắc đầu, “Cái gì chứ, không phải anh rể tương lai nói muốn dạy em vài chiêu à, thừa dịp em nghỉ phép có thể học, qua hôm nay đâu còn ngày nào.”

Nhìn gương mặt lúc này còn hào hứng bừng bừng của Giang Tiềm cấp tốc héo rút, Triệu Nhiễm Nhiễm hơi tức giận, “Được đó Triệu Trí Lược, xin nghỉ đến làm bóng đèn của chị, thật là càng ngày càng có tiền đồ rồi, em không sợ bị trừ tiền lương à.”

“Ai yêu chị quá khiêm nhường, em có bị trừ lương cũng không cần uống gió thu, phải không anh rể, nếu em không có tiền xài, anh có thể trợ mắt nhìn mặc kệ sao?”

Giang Tiềm lập tức muốn bảo Triệu Nhiễm Nhiễm đưa thẻ tiền lương cho em vợ để mua thời gian yên tĩnh, anh chỉ muốn ở chung với vợ thôi.

12. Chương 12: Chuẩn Bị Trước Khi Gặp Người Lớn

Vừa vào nhà chiến hữu của Giang Tiềm, Triệu Trí Lược liền đuổi Triệu Nhiễm Nhiễm vào phòng ngủ, nói là hai người đàn ông muốn trưng dụng phòng khách khoa tay múa chân so chiêu, sợ làm cô bị thương. Triệu Nhiễm Nhiễm bị chọc tức, lại không có biện pháp, chỉ trợ mắt nhìn Giang Tiềm, khiến tim của Giang Tiềm bị nhìn đến mềm ra.

Vì vậy, khi anh làm cái bia chỉ dạy cho Triệu Trí Lược chiêu bẻ tay thì cũng không hề chừa chút mặt mũi nào cho cậu em vợ.

Triệu Nhiễm Nhiễm buồn bực sợ hãi ở phòng ngủ, trước kia lúc nghỉ ngơi đều là ở nhà một mình, không lên net thì ngủ, ngày trôi qua cũng rất nhanh, không hề cảm thấy cô đơn. Chỉ mới quen Giang Tiềm một tuần lễ, chỉ một tuần lễ mà thôi, cô đã không muốn nhàm chán giết thời gian một mình rồi, hiện tại cô thích nghe Giang Tiềm khoe khoang tán gẫu, Giang Tiềm cái gì cũng biết, nói chuyện còn hài hước, mặc dù có mấy lúc hơi sai lệch, hơi khoe khoang, nhưng cô nghe rất vui vẻ.

Đêm qua cả đêm chưa ngủ, nghĩ đi nghĩ lại liền ngủ mất rồi, lúc tỉnh lại đã đến giờ cơm trưa.

Hai người trong phòng khách vẫn còn đang khoa tay múa chân, Giang Tiềm đã không còn vẻ cam chịu như trước, đổi thành vừa chuyên chú vừa nghiêm túc. Mà Triệu Trí Lược cũng khoa tay múa chân rất ra dáng.

“Nghỉ một lát đi, nên ăn cơm trưa.”

Giang Tiềm lại hiếm thấy không ngẩng đầu lên, chỉ bảo cô, “Chờ một lát.”

Một lát này mất đến 10 phút mới xong, Triệu Trí Lược lập tức chạy vào phòng bếp tìm nước uống, Triệu Nhiễm Nhiễm đưa cho Giang Tiềm một bình nước, “Anh thật nghiêm túc.”

Giang Tiềm nói, “Thật là hiếm thấy, em trai của em rất có thiên phú, đáng tiếc không luyện từ nhỏ.”

Lời này khiến cô kinh sợ, “Thiệt hay giả?”

“Ai gạt người thì là con chó nhỏ.” Giang Tiềm rất nghiêm túc, “Vừa dạy liền biết, ba anh mà thấy, chắc chắn thu cậu ấy làm đồ đệ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm biết ba Giang Tiềm là một người rất có thành tựu ở võ học, mặc dù chỉ làm giáo viên thể dục trong trường, nhưng khi còn trẻ tuổi đã từng nổi tiếng một phương.

“Còn anh, anh có mạnh hơn em trai em không?” Triệu Nhiễm Nhiễm cười hỏi.

“Anh thật ra kém cậu ấy.” Giang Tiềm thừa dịp Triệu Trí Lực không có ở đây, nhanh chóng hôn môi cô một cái, “Anh chỉ là bị buộc luyện từ nhỏ, không có thiên phú gì hay căn cốt gì tốt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm còn muốn nói điều gì, lại bị hai tiếng ho khan của Triệu Trí Lực làm nghẹn về, nên nhìn cậu tức giận nói, “Chị đi xuống mua đồ ăn, một lát ăn cơm.”

Mua xong thức ăn chín và trái cây, lại thấy có bán dưa leo, dưa leo nhỏ nhỏ có gai thật tươi, còn có dóa dóa hoa vàng, vì vậy lại mua mấy trái dưa leo và nước tương. Rồi xách thêm một bình coke ướp lạnh lớn, Triệu Nhiễm Nhiễm mới vui mừng đi lên lầu.

Vừa mở cửa liền sợ hết hồn, ôi trời, Triệu Trí Lực mặc áo sát nách, đứng ở giữa phòng khách cong một chân lên, hai cổ tay còn cong thành hình cái móc.

Cậu nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm trở lại, mặc dù vội vã khoe khoang, nhưng lại không hề chuyển chân, “Chị, biết đây là bộ quyền nào không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm: “Quyền trêu chọc khỉ con.”

Triệu Trí Lực: “Chị mới là khỉ con đó, cái này gọi là Long Quyền, Thổ Lão Mạo.”

Giang Tiềm cũng mặc áo sát nách, hai người đàn ông này so với nhau, thì cậu em vợ càng có vẻ giống con gái.

Quả thật là người so với người, so người chết. Trước kia cũng không cảm thấy em trai mình mảnh khảnh, tuy hơi trắng, nhưng bắp thịt cũng coi như phát triển, bắp thịt ở cánh tay cũng có thể nhìn thấy, nhưng so với Giang Tiềm mạnh mẽ mẽ mẽ, cao to, bắp thịt thật nhiều, thì Triệu Trí Lực chỉ có thể coi là chưa trở mã hoàn toàn.

Vốn Triệu Nhiễm Nhiễm không thích thể trạng cường tráng của Giang Tiềm lắm, hiện tại bị Triệu Trí Lực tôn lên, ôi, thật đúng là rất có vị đàn ông.

“Đừng nhìn anh ấy, con gái gì mà, không sợ đau mắt hột à.” Em trai Triệu vừa khoác áo lên người Giang Tiềm vừa trừng chị gái Triệu

Chị gái Triệu bình tĩnh vạch trần cậu, “Em tự ti thôi.”

Ánh mắt của em trai Triệu bắt đầu né tránh rồi, Giang Tiềm nói, “Cậu ấy như vậy vừa đúng, thật linh hoạt, nếu vóc dáng lùn chút nữa thì tốt hơn.”

Triệu Trí Lực cao 1m83, Giang Tiềm còn cao hơn cậu mấy phần, nói ít cũng phải 1m85, theo như lời anh, nhỏ thấp linh hoạt, vậy người cao to như anh, thật sự rất khó luyện tập rồi.

Buổi chiều, Triệu Trí Lực còn muốn luyện mấy chiêu đó, nhưng Giang Tiềm lại nói, “Nhiều loại quyền không thực dụng, cậu lại không tranh tài, không cần phải luyện, có thời gian tôi dạy cho cậu mấy bộ thực dụng, sau này làm việc có thể dùng.”

Triệu Trí Lực gật đầu tán thành, xoay người liền lôi kéo Triệu Nhiễm Nhiễm về nhà, khiến Giang Tiềm hơi tức giận, cậu em vợ này thật là không biết ơn, dùng xong người liền đập.

“Em về trước đi, buổi tối để Giang Tiềm đưa chị đi, được không?”

Triệu Trí Lực hung hăng chọc chọc ót cô, lôi kéo cô tránh ra mấy bước, đưa lưng về phía Giang Tiềm nhỏ giọng nói, “Em nói chị chừng nào mới thông minh hơn, biết dè dặt không hả? Đâu phải mua bán gì đâu, thả lỏng chút mới tốt.”

“À?” Quay đầu lại xem xem Giang Tiềm, hiển nhiên cô không hiểu ra sao, thì ra chuyện này còn có học vấn lớn vậy!

Nhưng, hôm nay Triệu Nhiễm Nhiễm rút cuộc ở lại, Triệu Trí Lực bị một cuộc điện thoại gọi đi, Giang Tiềm bảo đảm sẽ đưa chị anh về nhà mà không tổn hao gì, chỉ thiếu không bị buộc chỉ trời thề thốt.

Triệu Trí Lực vừa đi, Giang Tiềm liền kéo Triệu Nhiễm Nhiễm lên ghế sa lon, cúi đầu liền hôn xuống.

Con người vừa ăn mặn, nhất là người đàn ông, một khi khai trai, thì căn bản không còn tự chủ gì nữa. Giang Tiềm mặc dù chỉ tính mới ăn mặn ba phần, nhưng đầu gối cũng không mãi đỏ mặt, hay ngượng ngùng giống mấy ngày trước đây rồi, hôn cũng có thứ tự.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị đè đến hô hấp cũng nghẹn, mắt thấy không thở nổi nữa, Giang Tiềm mới bắt đầu buông cô ra, đôi môi còn hôn chung quanh mặt cô, vẫn chưa thỏa mãn.

“Ngày nghỉ còn bao nhiêu ngày?”

“Chừng mười ngày nữa.” Giang Tiềm suy nghĩ có thể nghỉ thêm mấy ngày không, anh không muốn đang nóng hổi liền rời đi, “Sao lại nhanh thế này!”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Hai ta có phải phát triển nhanh quá không?”

Đủ chậm, Giang Tiềm nói ở trong lòng. Theo trình độ yêu thích của anh dành cho Triệu Nhiễm Nhiễm, một tuần lễ đủ kết hôn.

“Không, chúng ta đã là người lớn, cũng đủ số tuổi đăng ký kết hôn, thật không tính nhanh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi suy tư một chút, nhanh chóng nảy ra một ý nghĩ trong đầu.

Buổi tối, Giang Tiềm đưa cô về nhà, trước khi lên lầu lại nóng hổi trong công viên nhỏ ngoài chung cư một lúc lâu mới thả người.

Triệu Nhiễm Nhiễm thần thần bí bí nói cho anh biết, “Nhịn mấy ngày nữa.”

Nhịn cái gì? Trong đầu của Giang Tiềm bắt đầu không thuần khiết rồi.

Ăn xong cơm tối, Triệu Nhiễm Nhiễm không chịu nổi Giang Tiềm liên tục khẩn cầu, bị buộc chat webcam với anh. Cô đột nhiên phát hiện, thật ra thì tính tình của Giang Tiềm đặc biệt cố chấp, vô luận là anh kiên trì ở bệnh viện đợi cô, hay kiên trì để cho cô ăn cái gì, mặc kệ cô nói gì khuyên gì, nhìn anh âm thầm không phản kháng, nhưng trên thực tế lại không hề nghe cô, vẫn tiếp tục làm theo ý mình như trước, thật rất. . . Bướng bỉnh.

Đang xem anh nói huyền thuyên, thì cửa phòng bị khe khẽ đẩy mở ra, cô nhanh chóng tắt webcam.

Người đến là Triệu lão gia.

“Cha, thế nào?”

“Không có việc gì, xem con làm gì đó?”

“Con có thể làm gì?” ánh mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm bắt đầu né tránh rồi, cô vừa né tránh, Triệu lão gia liền đoán được lúc này cô tán gẫu với ai. Con trai con gái đều như nhau, vừa làm chuyện gì không muốn người ta biết, thì ánh mắt liền bắt đầu mơ hồ.

Triệu lão gia ngồi vào trên giường nhưng không mở miệng, không khí bốn phía bắt đầu hạ xuống. Triệu Nhiễm Nhiễm đã quen, ngược lại không sợ, ba cô từ trước đến nay luôn có vẻ lạnh lùng, nhưng chỉ có bề ngoài dọa người thôi.

Từ khi chị em nhà họ Triệu biết chuyện, thì thái độ của Triệu lão gia đều như hôm nay, nhiều năm qua vẫn chưa từng thay đổi.

Khi đó Triệu lão gia vẫn chưa là Triệu lão gia, chỉ là ba Triệu trẻ tuổi đơn giản, bởi vì ông trời sinh mặt đen, cười hay không cười cũng như nhau, hơn nữa tính tình cũng nhắc không hay bày tỏ tình cảm với con, cho nên một đôi nam nữ không quá chào đón ông. Chỉ là ở lúc không có người ông lại thật thích sờ sờ hai má con gái, còn luôn len lén hỏi cô, “Nhiễm Nhiễm thích ba hay là mẹ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm khi đó cũng chỉ là một bé ngốc ngây thơ, lúc đầu rất tự nhiên nói cho ông biết mình thích mẹ, mỗi lúc này, sắc mặt của Triệu lão gia sẽ trở nên rất quý dị. Sau đó trải qua Triệu Trí Lực chỉ dạy một phen, cô học được cách không trả lời mà hỏi lại, “Vậy ba thương con hay em hơn?”

Từ đó trở đi, ba Triệu trẻ tuổi chưa từng hỏi cô vấn đề này nữa.

Sau khi lớn lên, Triệu Nhiễm Nhiễm bắt đầu hiểu được tình yêu thâm lặng mà sâu đậm của cha.

Tình thương của Triệu lão gia mặc dù thâm lặng, nhưng lại không hề thua tình thương của Triệu phu nhân.

Mà Triệu Nhiễm Nhiễm cũng rõ ràng, trong việc giới thiệu mình quen với Giang Tiềm, trên thực tế trong lòng Triệu lão gia cũng cảm thấy xin lỗi cô, chưa nói đến việc ai xứng với ai, chỉ trộn lẫn vào việc báo ơn, thì đã khiến việc vốn thuần khiết trở nên hơi không thuần khiết rồi.

Quả thật cô lúc đầu là bởi vì nguyên nhân này mới xem mắt với Giang Tiềm, nhưng bây giờ, tất cả đều thay đổi rồi, cô cảm thấy gặp phải Giang Tiềm là chuyện rất may mắn.

“Cha, có phải ngài có chuyện gì muốn nói không?”

Triệu lão gia không được tự nhiên xoa xoa đôi bàn tay, chần chờ nửa ngày mới nói, “Tiểu tử Giang Tiềm kia cũng không tệ lắm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu tán thành, “Không sai, thành thật có lòng.”

“Vậy con còn cảm thấy miễn cưỡng không?”

Cô cũng sờ, trước kia từng cảm thấy miễn cưỡng sao?

Hình như lúc đầu có một chút, kể từ lần đầu tiên anh gác đêm cho cô đi làm, sau này phát triển tiếp cũng xem như là thuận theo tự nhiên, thật đúng là không còn miễn cưỡng.

“Cha, Giang Tiềm với con khá hợp, mẹ đã nói với con, khuyết điểm của anh ấy có lẽ con vừa đúng có thể tiếp nhận, hiện tại con thật cảm thấy nói rất đúng, con thật sự thích tính tình thành thật đó, không hề làm bộ.”

Rõ ràng cảm thấy Triệu lão gia thở phào nhẹ nhõm, “Như vậy cũng tốt, không miễn cưỡng là tốt rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đếm đầu ngón tay, “Hết hôm nay thì chúng con quen nhau được một tuần, con cảm thấy hơi nhanh, nhưng mà anh ấy chỉ còn mười ngày nghỉ. . .”

Nói xong ngẩng đầu nhìn Triệu lão gia một cái, nghe được một câu rất hợp ý, “Vậy thì mau dẫn về nhà ẹ con xem kỹ đi.”

Cô đang chờ câu này, đây chính là ý tưởng cô nghĩ ra chiều ngày.

Ngày hôm sau làm ca ngày, đến đơn vị rồi bắt đầu làm việc lu bù lên. Đợi làm xong hết công việc trong tay, không ngoài dự liệu thấy Trương Lam tới.

Triệu Nhiễm Nhiễm che kín đầu trước khi Trương Lam kéo mũ y tá của cô, “Chớ kéo chớ kéo, tóc sẽ rối loạn.”

Trương Lam ném cho cô một chai nước chanh.

“Mỗi lần đều là nước chanh, sao không đổi cái khác.” Lời tuy nói như thế, nhưng cũng không khách khí mở nắp ra uống ngay.

“Chị, buổi trưa cùng đi ra ngoài ăn nha?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, “Không, buổi trưa Giang Tiềm tới đây, cùng đến phòng ăn ăn chút đi, buổi tối sẽ ra ngoài ăn, em dẫn Dương Chấn Chấn theo luôn.”

Trương Lam nhìn cô, vẻ mặt thay đổi, khiến cô bị nhìn mà tim đập thành thịch.

“Van em đó, em đừng nhìn chị thế, khiến trong lòng hoang mang.”

Trương Lam bị chọc cười, “Đâu phải tìm chị vay tiền, đồ keo kiệt.” Suy nghĩ một chút còn nói, “Chị và anh lính ngốc đó quen nhau rất vui?”

“Nói ai là anh lính ngốc hả.” Triệu Nhiễm Nhiễm véo cô một cái, “Khách khí một chút, chị chuẩn bị dẫn anh ấy về nhà.”

“Thiệt hay giả? Nhanh như vậy?”

“Thế nào, có vấn đề sao?”

Nhân tố bên ngoài thật thích hợp, còn bên trao, cô và Giang Tiềm càng lúc càng tốt, tuổi cũng không nhỏ rồi, dẫn về nhà cũng không có gì đáng kinh hoàng mà.

“Em chỉ sợ chị nhất thời thân thiết nên choáng đầu, chị có suy nghĩ đến việc Giang Tiềm anh có thích hợp mình hay không chưa?”

Triệu Nhiễm Nhiễm trầm tư, cô chưa có nghĩ đến.

“Trong mắt của em thì không quá thích hợp.” Trương Lam nói nghiêm túc, “Tối thiểu có người thích hợp hơn anh ta.”

“Lời này của em là có ý gì?”

Trương Lam không đáp lời của cô, hỏi ngược lại, “Chị biết em đi ăn cơm với ai mà khiến Dương Chấn Chấn tức giận vậy không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, cô không biết.

“Tả Tự.”

“À? Người ở khoa da liễu?” Triệu Nhiễm Nhiễm sáng tỏ, “Em chuẩn bị vượt tường?”

“Em không chuẩn bị vượt tường, là Tả Tự coi trọng chị.”

Cô không kịp nuốt xuống hớp nước, bị sặc, “Má ơi, em thiếu tiền cứ nói thẳng, đừng dọa chị.”

Trương Lam nóng nảy, “Em thật vớ vẩn mới nói thật, sao chị không tin em chứ, Tả Tự coi trọng chị, nhưng hai người không quen, anh ta ngại đường đột tìm chị, cho nên tìm em, bảo em để lộ tin tức, hỏi thăm ý của chị.”

Xác nhận cô là nghiêm túc, Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu nguầy nguậy, “Không muốn không muốn, vẫn là Giang Tiềm tốt hơn, Tả Tự kém anh ấy.”

“Kém anh ấy?” Trương Lam nói thầm một lần, thật nghi ngờ, không hiểu nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm nghiên cứu, quan niệm thẩm mỹ và cấu tạo đại não của chị cô quả nhiên khác hẳn với người thường.

“Chị nói Tả Tự kém Giang Tiềm? Hả?” Trương Lam bật cười ra tiếng, “Chị nói xem kém chỗ nào, bàn về tướng mạo, bàn về gia thế, bàn về trình độ học vấn. . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn lắc đầu, “Mấy thứ em nói chị không thèm để ý, con người của Giang Tiềm thành thực chân thật, đối xử với chị cũng tốt.”

“Thành thực?” Trương Lam lại nghi ngờ rồi, không thể tin, “Vậy cũng gọi là thành thực?”

“Nói em cũng không hiểu, dù sao từ trong ánh mắt của anh ấy chị có thể nhìn ra, ở chung với anh ấy nhất định sẽ vui vẻ. Về phần Tả Tự, hay là thôi đi, anh ta phức tạp quá, từ nhỏ chị đã bị em trai áp bức, không muốn tìm một ông xã như thế đâu.”

Trương Lam cho tới bây giờ luôn thấy chị cô ngốc, mình không ở bên cạnh trông nom cô cũng không yên tâm, Giang Tiềm lại xuất hiện trong phạm vi cô trông nom không tới, người mặc dù nhìn tạm được, cô cũng không bài xích, nhưng trong lòng lại không thích lắm. Còn Tả Tự thì cô đã biết gốc biết rễ, con người thông minh, nhưng cô cũng không coi trọng quá mức, dù sao cũng chỉ là thêm một lựa chọn thôi..

“Nếu trong lòng chị đã quyết định rồi, vậy em không nói nữa.”

“Vậy thì đừng nói cái gì nữa, buổi tối cùng nhau ăn cơm.”

Trương Lam rớt cuộc bị tức điên rồi, “Ai chị, em vẫn nên giúp chị gỡ gỡ. Tả Tự, trẻ tuổi, dáng vẻ cũng đẹp trai, cha của anh ta còn là viện trưởng, khác, hai người đều học y, có tiếng nói chung, hơn nữa trên công việc có thể hiểu nhau. . . .”

“Vậy Giang Tiềm có cái gì không tốt?”

Trương Lam cứng họng, Giang Tiềm quả thật cũng không có gì không được, “Em nói thẳng với chị vậy, nói thật em cảm thấy hai người này đều không phải là tốt nhất, em thấy ai cũng không xứng với chị.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vui vẻ, “Tâm trạng của em chị hiểu, nói thật, chị cũng cảm thấy không ai xứng với em, chuyện này gọi là bao che, tự xem người nhà của mình tốt nhất, nhưng nghĩ như vậy là không đúng, em nói đúng không?”

Thật đúng là có chuyện như vậy, Trương Lam cũng bị chọc vui.

13. Chương 13: Vượt Mọi Chông Gai, Thăng Tiềm Không Lùi

Nhưng lần này Giang Tiềm nghỉ phép rồi cuộc không có đến nhà Triệu Nhiễm Nhiễm thành công, anh bị bộ đội gọi về khẩn cấp làm nhiệm vụ.

Hôm rời đi, Triệu Nhiễm Nhiễm tới đưa anh, thật ra thì thành S cách quân khu chỉ có mấy tiếng xe chạy, nhưng Giang Tiềm ở đại đội đặc đã tập thành thói quen, trước mỗi lần làm nhiệm vụ đều không mong trở về toàn vẹn, lời nói ly biệt giống như giao phó di ngôn, khiến đôi mắt Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ lên.

“Vốn muốn dẫn anh về nhà em gặp ba mẹ em, thật Giang Tiềm, ba em cũng đồng ý.”

“Anh biết rõ, anh biết rõ.” Giang Tiềm trốn ở góc phòng ôm Triệu Nhiễm Nhiễm, hôn nước mắt rơi trên mặt cô, “Thật xin lỗi Nhiễm Nhiễm, anh nhất định sẽ còn sống trở về.”

Triệu Nhiễm Nhiễm càng khóc dữ dội hơn, nắm tay nói gì cũng không nguyện ý thả anh đi.

Cô cũng không có chú ý tới mình đang làm chuyện mất mặt gì, mới chỉ mấy ngày mà thôi, lẽ ra cảm tình cũng chưa có bao sâu, mới chỉ có mất đối mất thôi, huống chi người ta là về làm nhiệm vụ, nhưng mà người này nói chuyện buồn bã quá khiến cô bị dọa rơi nước mắt.

“Giang Tiềm, anh làm xong nhiệm vụ sẽ trở về thăm em phải không?”

Giang Tiềm dùng sức gạt đầu.

Xe chạy ra ngoài thật là xa, anh vẫn gần sát cửa sổ nhìn cô vợ nhỏ đang đứng đó, anh càng không nỡ, không đành lòng quan hệ thật vất vả mới nóng lên, không đành lòng vì chưa kịp gặp ba mẹ vợ tương lai, tóm lại, anh không đành lòng không gặp được Triệu Nhiễm Nhiễm.

Mang theo tâm tình như vậy, sau khi trở về bộ đội tự nhiên vô tâm huấn luyện, mỗi ngày đều cảm điện thoại di động xem hình, nếu không thì vuốt đôi môi gần người. Rớt cuộc ngày thứ ba về đội đã khiến doanh trưởng doanh số ba - người lãnh đạo trực tiếp phát bực, ngay cả liên trưởng bảy và liên trưởng chín đang chơi đánh bài cũng đều bị phạt làm tượng điêu khắc ở dưới trời nắng nóng — đứng nghiêm ôm súng.

Doanh trưởng số ba từ trước đến giờ không lớn không nhỏ, bản thân không sợ mang tiếng bạo lực, nên vẫn ngồi trong phòng làm việc thưởng thức say sưa ngon lành. Ngược lại doanh trưởng số hai đến khuyên anh, dù sao cũng chỉ là mấy chàng trai mới lớn, còn là cán bộ, phía dưới quân một đồng lính, dầu gì cũng cho người ta chút mặt mũi.

Doanh trưởng số ba nghe vậy cũng thấy không có cách nào, “Đây là doanh độc thân đó, anh xem toàn bộ đoàn thì chỉ có bốn cán bộ là họ chưa lập gia đình, cấp dưới của tôi lại chiếm đến hai, à ba, tôi quản lý tới ba, con mẹ nó không có tiền đồ, trái tim đều bay hết ra ngoài.”

“Được rồi, Giang Tiềm này là cây súng, để chỗ tôi ngược lại như dao trâu mổ gà.”

Doanh trưởng số ba hừ hừ hai tiếng, “Nhưng cậu ta không có đầu óc, lại không đứng đắn.”

Lời tuy nói như vậy, nhưng sắc mặt lại tốt hơn nhiều.

“Giang Tiềm có đối tượng? Lần đầu tôi nghe nói đó, nhà tôi còn đang nghe ngóng, hình như muốn tác hợp cho cháu gái bà ấy.”

Doanh trưởng số ba len lén chê cười ở trong lòng. Cháu gái đó của nhà anh à?! Còn dám nói?!

“Doanh trưởng Triệu Sâm đã chuyển nghề đó nhớ không? Nổi danh nhân nghĩa, anh cũng là ông ấy cất nhắc lên làm lính, Giang Tiềm đang quen với con gái nhà ông ấy đó.”

“Gi?” Doanh trưởng số hai kinh ngạc, “Nhiệm Nhiệm? Đó không phải là cháu gái của vợ đoàn trưởng Ngô à.”

Thấy doanh trưởng số ba gật đầu, doanh trưởng số hai sờ lên cằm cười, “Tôi nói nè, trước khi doanh trưởng chuyển nghề đã được Giang Tiềm cứu một mạng, bây giờ đưa con gái qua báo ơn đó.”

Người nói vô tâm, người nghe cố ý, Đặng Vĩnh Đào vốn chỉ muốn đi vào van nài doanh trưởng, kết quả lại nghe lời này vào trong tai, nhớ ở trong lòng rồi.

Đặng Vĩnh Đào đi trở về, nghĩ như thế nào thế nào cũng thấy kỳ, chớ nhìn anh ta bôi nhọ Giang Tiềm dữ dội, nếu người khác nói Giang Tiềm không tốt, vậy anh ta bảo đảm là người không vui đầu tiên.

Giang Tiềm có gì không tốt. Không báo ơn thì không thích cậu ấy? Cánh rừng lớn thế, thất cổ ở cây nào không chết chứ.

Giang Tiềm cũng đầy một bụng không thoải mái, liền so tài với bản thân, phơi nắng cả buổi chiều rồi chạy 5km, khiến Đặng Vĩnh Đào tức giận muốn đánh cho anh bất tỉnh lịm vào nghỉ ngơi.

“Cậu có thể có chút tiền đồ hay không, cũng không phải là chuyện lớn gì, ngày mai sẽ lên đường chống lũ cứu nguy, trạng thái như cậu có thể làm sao?”

Giang Tiềm há miệng to ăn cơm, im lặng không nói.

Đặng Vĩnh Đào chỉ tiếc rèn sắt không thành thép quả trách anh, “Cậu nghe tôi nói cái gì không? Cứ như vậy? Cậu cần gì như thế chứ, người tốt hơn cô ta thiếu gì.”

Giang Tiềm đặt đôi đũa lên bàn, mặt trầm xuống, “Cậu nói cái gì?”

Đặng Vĩnh Đào nói xong cũng hối hận, cũng do buổi trưa nghe được đối thoại của hai vị doanh trưởng nên trong lòng không thoải mái, bực bội không thông. Hai người quen nhau mà dính vào ân tình thì quá lộn xộn, nếu như con gái người ta chỉ là báo ân, tương lai nhất định không thành được, mà Giang Tiềm rõ ràng buông tay không được, khi đó cậu ấy làm thế nào?

“Tôi nói, không cần treo cổ trên một thân cây, nếu cô ấy không thích cậu, cậu nên quen người khác, đừng bỏ cuộc.”

Lần này Giang Tiềm thật sự tức giận, trừng mắt, “Ai nói cô ấy không thích tôi, anh nói bậy bạ cái gì.” Nói xong móc ra một cái chìa khóa ném cho Đặng Vĩnh Đào, “Trả lại cho Trương Vũ, phòng ở kia không cần.”

Đặng Vĩnh Đào cứng đờ một lúc lâu, mới hướng về phía Giang Tiềm bóng lưng kêu lên, “Trước khi cậu xem mắt thì Trương Vũ đã đi với nhóm chống lũ đầu tiên rồi, bây giờ còn chưa có trở lại đây. Cậu trả chìa khóa cho anh ta, lần sau đi chỗ nào hẹn hò!”

Giang Tiềm cũng không quay đầu lại, “Lần sau đến nhà cô ấy, tôi cũng không tin nửa năm không cưới cô ấy về được.”

Túc xá của liên trưởng số tám.

Giang Tiềm phờ phạc rã rượi tựa vào đầu giường, gọi điện thoại liên tục, thả vào bên tai, nhưng không người nào nghe.

Trở lại hơn hai ngày, điện thoại không biết gọi đi bao nhiêu lần lại không ai nhận.

Giang Tiềm không nghĩ ra Triệu Nhiễm Nhiễm có ý gì. Hôm trở về còn tốt lắm, lúc đưa anh lên xe còn khóc nữa, sao trở mặt liền trở mặt, điện thoại cũng không nhận.

“Con mẹ nó.” Giang Tiềm tức giận quăng di động ra ngoài, bộ phận rơi đầy đất, anh dừng hý sinh.

Càng nghĩ càng tức, tính khí của Giang Tiềm liền lên, xách y phục liền muốn lái xe cả đêm về thành phố S, hỏi cô xem có ý gì, đùa bốn người ta vui thế à.

Trang phục còn chưa có mặc vào, thì cái điện thoại đã hoàn toàn thay đổi reng chuông rồi.

Giang Tiềm vội vàng lấp đồ về, dè xuống phím kết nối đặt ở bên tai, “A lô?”

“Giang Tiềm à.”

Giọng nói đã mấy chục tiếng không nghe thấy truyền đến, Giang Tiềm uất ức đến miệng đều sắp toét ra, “Nhiễm Nhiễm? Sao em không nghe điện thoại?”

“A, ngày đó đến trạm xe tiễn anh xong, điện thoại di động và ví tiền của em bị người ta trộm, anh gọi điện thoại cho em à?”

“Có thể không gọi à, sao em không nói cho anh biết?”

Bên kia điện thoại cười hì hì mấy tiếng, “Em nhớ không nổi số di động của anh, Triệu Trí Lực lại về quê, vừa mới trở về đây.”

Tâm trạng xấu lập tức như mây đen tan hết, ngón tay vừa động thì màn hình điện thoại di động lại rút xuống, Giang Tiềm vội vàng kêu la mấy câu, “Điện thoại di động của em đừng tắt nhé, anh đổi điện thoại khác rồi gọi cho em.”

Điện thoại IC của doanh cài đặt ở hành lang túc xá, không có trang bị nghe lén nội bộ, chỉ là, nghe lén tại hiện trường thì khá nhiều.

Lúc Giang Tiềm đang bấm số điện thoại, cuối hành lang, ở túc xá của một liên trưởng, Tưởng Thị Phi vị liên trưởng độc thân còn lại ngoại trừ ba liên trưởng độc thân trong doanh số ba đang không phát ra hơi thở im lặng nhô đầu ra, mím môi vui mừng, cặp mắt lóe sáng.

Phía sau anh ta là một hàng đầu đinh, có người ngồi chồm hổm chân tường, có người núp sau cửa, đứng cũng có, còn có người nhón chân, tình trạng này còn đang không ngừng tăng lên.

“Xem dáng vẻ lăng lơ của Giang tám kìa.”

Đặng Vĩnh Đào đập Tưởng Thị Phi hai cái, sử dụng ánh mắt ra hiệu anh lui về phía sau, để mình chiếm cứ địa hình có lợi, ngồi xổm xuống.

Anh đương nhiên cũng muốn nghe lén mấy câu, cũng không phải là nhiều chuyện, chủ yếu là về mặt khi nói điện thoại của Giang Tiềm.

Đầu ngón tay vòng quanh dây điện thoại cúi đầu cười, mũi chân còn cọ đất, vẻ mặt này thật sự là. . . hơi lăng lơ.

Cả buổi chiều Đặng Vĩnh Đào đã hiểu được, Giang Tiềm có cái gì không tốt, sao lại kết luận người ta không thích cậu ấy chứ, nếu quả thật thích, vậy không phải tất cả đều vui vẻ à.

“Hai ngày qua em làm gì?”

“Hai ngày nay đều là ca ngày, mệt chết em, anh chờ một chút em đi lấy ít đá.” Triệu Nhiễm Nhiễm vào phòng bếp lấy hết đá, trở về cửa phòng ngủ khóa lại, lên giường xoay xoay lưng, “Anh thì sao? Hai ngày nay làm gì?”

“Nhớ em chứ sao.” Giang Tiềm chỉ chờ cô hỏi câu này, “Em thật biết cách giày vò, em còn không gọi tới, thì anh đã chạy về nhà em tìm em rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì, đuối lý, ngượng ngùng, “Thật xin lỗi nha, lần này sẽ sao chép số điện thoại của anh lại thêm mấy phần dự bị, được không?”

“Vậy thì tạm được.” lúc này Giang Tiềm không hề tức giận nữa “Hôn hai cái.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không ngượng ngùng, hướng về phía điện thoại ‘chụt chụt’ đến mấy lần, “Được không?”

Giang Tiềm nhếch môi, lộ ra hai hàm răng trắng, gắng sức mà gật đầu, lại muốn vùi đầu vào trong dây nịt quần rồi.

“Đúng rồi, em lấy đá làm gì? Đừng mãi ăn đồ lạnh.”

“Thoa mắt, còn sưng đấy. Đều tại anh, anh không có chuyện gì lại cứ làm em sợ, ba em nói vốn không đáng sợ như anh nói.”

“Anh không có hù dọa em.” Giang Tiềm vuốt đầu không biết rõ tình trạng, thật lâu mới hiểu được, “Khóc sưng à?”

“Ừ, thật khó coi, ngày mai sẽ tiêu hết.”

Giang Tiềm cười, trong lòng nói, mặc kệ khóc hay bị đánh, chỉ cần mắt sưng thì không còn đẹp, ai có khả năng so với gấu mèo chứ!

Cười cười liền không cười được, vợ bị anh hù dọa khóc, vợ bởi vì lo lắng sự an toàn của anh mới khóc sưng mắt.

Trong lòng anh đột nhiên đặc biệt không có cảm giác, thật lâu không có mở miệng.

“Thế nào Giang Tiềm?”

“Không có việc gì.” Anh tóm lấy điện thoại giống như nắm được tay của Triệu Nhiễm Nhiễm, trịnh trọng bảo đảm, “Nhiễm Nhiễm, em yên tâm, mặc kệ lúc nào anh cũng sẽ không có chuyện gì, anh không nỡ xa em đâu.”

Hết mười phút, còi báo tắt đèn vang lên.

To rõ, hết sức to rõ, Triệu Nhiễm Nhiễm nghe cũng thấy điếc tai, “Mau trở về ngủ đi.”

Giang Tiềm lại dính một lúc lâu, mới lưu luyến để điện thoại xuống, quay đầu, mấy bóng người ‘vèo vèo’ biến mất ở cuối hành lang, người sau nhanh hơn người trước.

Giang Tiềm tiến lên mấy bước, bắt được cái đuôi cuối cùng, lật qua xem, cười khỏ, là Tiểu Dư nhân viên truyền tin của mình.

“Cậu đi theo xem náo nhiệt gì hả, tìm đập có phải không?”

“Liên trưởng em không tìm đập, em tò mò thôi.”

Nhân viên truyền tin mới mười sáu mười bảy tuổi, là người Thiểm Tây, không hề biết tiếng phổ thông, “Liên trưởng, anh theo đuổi chị dâu chưa tới mười ngày mà.”

Giang Tiềm suy nghĩ một chút, rất nghiêm túc trả lời, “Vượt mọi chông gai, thẳng tiến không lùi.”

Nhân viên truyền tin ồ một tiếng gật đầu một cái, xoay người liền chạy về phía cuối hành lang, bên kia một nhóm người đang chờ cậu, rủ rừ rừ rừ hỏi, “Thế nào, có đuổi theo không? Có đuổi theo không?”

Tiểu Dư lộ ra vẻ mặt vô cùng tự nhiên, tình ái dào dạt mà nói, “Vô liêm sỉ, nài ép lôi kéo.”

14. Chương 14: Thân Thích Cực Phẩm Của Vợ

Hơn nửa tháng sau, Giang Tiềm từ trên chiến trường chống lũ giải nguy trở lại, gương mặt đã bị phơi đen thui, nhưng vừa vào liền gọi điện thoại.

Ồi chà, vừa trở về thôi, mà đã nhớ vợ rồi.

Lũ định kỳ vừa qua, những người nên trở về đều về rồi, cả doanh bộ liên náo nhiệt lên, tức xá và phóng làm việc của liên trưởng tám trở thành tụ điểm, mấu chốt là vì nơi này hấp dẫn người, gần đây bổ sung vào khá nhiều chuyện mới của Giang Tiềm.

Giang Tiềm nói chuyện điện thoại xong liền mở rộng cửa sổ, cả người thoải mái. Hôm nay tâm trạng của anh đặc biệt tốt, mới vừa hẹn Triệu Nhiễm Nhiễm cuối tháng gặp mặt ở trong điện thoại xong.

Đứng ở bên cửa sổ hít sâu một hơi, giả bộ văn vẻ, “Hi, sau cơn mưa không khí thật là mát mẻ!”

Không có ai đoán hoài đến anh, có người đọc sách, có người vọc máy vi tính, có người chuẩn bị vào phòng tắm rửa mặt, cũng có người cố ý không cho anh cơ hội lấy le.

Giang Tiềm vội vã đắc chí, quay đầu lại đưa tầm mắt nhìn qua, “Cũng không hỏi xem? Sao tâm trạng của tôi tốt như vậy? Không hiểu kỳ?”

Không ai lên tiếng, không ai giương mắt.

“Đặng chỉ. Khụ khụ, anh cũng không hỏi?”

Mẹ nói lạ anh gọi Đặng chỉ (cái ghế).

Đặng Vĩnh Đào quay đầu sang.

Quá mất mặt rồi, thật là quá mất mặt rồi, sao lại cho anh quen biết cái tên gốc này. Đặng Vĩnh Đào nắm quyền ho một tiếng, thấy Giang Tiềm nhìn anh không thả, không đợi hỏi trước bật cười rồi, “Ủ, sao, vui mừng đến vậy?”

Giang Tiềm mừng rỡ, kiên quyết thừa nước đục thả câu, “Không nói cho anh.”

Một ổ người lập tức xù lông rồi, cùng nhau xông về phía Giang Tiềm.

Đừng xem lúc này không nói một tiếng, thật ra thì mọi người đều dựng lỗ tai lên, đều tò mò cả.

Giang Tiềm nhìn, ít không chống lại nhiều, chưa kịp chạy đã bị đặt ở phía dưới cùng, từng người chồng lên nhau như nửa cái núi, Giang Tiềm liền vươn một cánh tay ra, miệng lớn tiếng mắng chửi người.

Trương Vũ mới vừa đọc sách chấp tay sau lưng đi tới, vòng quanh ‘núi nhỏ’ một vòng, phàm là cái móng nào có thể nhìn thấy thì đều đá một cái.

Cái này gọi là đề chết không có người đền mạng —— chồng chất người.

Ai nghỉ phép trở về đều phải than thế này, nhưng khi Giang Tiềm trở về thì mọi người đều không có ở đây, anh có đối tượng quen biết còn đặc ý, có thể không bị xử lý sao.

Nhưng mà hôm nay ai cũng không có tâm trạng chơi, chủ yếu là ai cũng tò mò về người yêu của Giang Tiềm, muốn biết nội tình. Yêu đương với người lính, thì đừng vọng tưởng có sự riêng tư, cho nên vợ đồng chí không dễ làm chứ sao.

Cũng không biết ai kêu một câu, “Ông chửi con mẹ nó chứ, ai đặt móng lên mặt ông hả?”

“Dám láo lếu, lão tử tiêu diệt cậu.”

Đặng Vĩnh Đào và Trương Vũ đối diện nhìn một cái, song song nuốt xuống ngụm nước sắp phun ra, lau khóe miệng một cái, kéo mọi người ra.

Sau khi kéo hết mọi người ra liền thấy kỳ quái vì Giang Tiềm biến mất rồi.

Lúc này, một bóng người lao ra tức xá chạy về phía phòng ăn, phía sau có một nhóm người chạy theo rầm rầm.

Giang Tiềm vọt vào phòng ăn, ngoài ý muốn nhìn thấy doanh trưởng của mình đang gặm bánh bao, nhất thời nhếch môi lộ ra hai hàm răng trắng, “Doanh trưởng, lại bị chị dâu đuổi ra ngoài rồi hả?”

Người phía sau cậu xem tôi... tôi xem cậu, rồi nhìn tường bốn phía, muốn vui mừng nhưng không dám vui mừng, cũng chỉ có Giang Tiềm dám không biết lớn nhỏ nói chuyện với doanh trưởng như vậy.

Doanh trưởng số ba đỏ mặt lên, ném bánh bao qua, “Sao chạy lại đây hết, ầm ầm ì ì chạy cái gì, ai cũng là người dẫn dắt binh lính, còn ra dáng lãnh đạo không?”

Trương Vũ, Tưởng Thị Phi, và mấy liên trưởng chỉ đạo viên khác đi theo Giang Tiềm, cười làm lành, “Doanh trưởng số ba, Giang Tiềm không phải có người yêu sao, bình thường không có ai dám hỏi anh ta, lúc này thế nào cũng phải bày tỏ một chút, mời chúng em ăn bữa ngon, phát mấy hộp thuốc lá chứ.”

Doanh trưởng số ba nghe vậy gật đầu, “Liên trưởng số hai nói rất đúng, Giang Tiềm cậu cũng đừng keo kiệt, đây là chuyện tốt, sáng khoái mời người ta ăn cơm đi.”

Giang Tiềm ngưỡng mặt lên cười he he, “Doanh trưởng anh cho em mượn ít tiền chứ, em nghe lời anh nói, vì biểu đạt thành ý nên đưa thẻ tiền lương cho cô ấy rồi.”

Doanh trưởng số ba liền muốn đục đầu vào tường.

Giang Tiềm yên tâm thoải mái cầm tiền mặt của doanh trưởng số ba mời đám anh em đi ăn cơm.

Trong căn tin, Đặng Vĩnh Đào không lạnh không nóng nhìn Giang Tiềm một cái, không nói lời nào, anh là người hiểu nội tình, bình tĩnh hơn cái thằng khỉ gió kia nhiều, ngược lại Trương Vũ và Tưởng Thị Phi, mang theo một nhóm người giành ngò ở bên cạnh Giang Tiềm.

“Các cậu làm gì đó, tôi đang gọi điện thoại mà.”

“Này, vậy anh gọi cho ai hở?” Tưởng Thị Phi ngẩng khuôn mặt nhỏ ngây thơ lên, biết rõ còn hỏi, “Người yêu à?”

“Cậu lo cậu đi, cậu không phải cũng có đối tượng à, xem nào nhiệt gì.”

Khuôn mặt nhỏ của Tưởng Thị Phi ‘xoạch’ tới đi, “. . . . Thất bại.”

Một câu nói kích thích ngàn tầng sóng, đều yên lặng, Trương Vũ vỗ vỗ bả vai Tưởng Thị Phi, “Thất bại thì thất bại đi, trước kia ngại nói trước mặt cậu, đối tượng của cậu là đồ kiêu ngạo. Xong chuyện anh em giúp cậu tìm người tốt hơn, tôi còn có một cô em họ chưa có chủ đâu, cậu là người đăng hoàng, tính khí cũng tốt, đưa em họ của tôi cho cậu, nó cũng không coi là thua thiệt, có cơ hội tôi giúp cậu giới thiệu.”

Tưởng Thị Phi bỗng chốc sáng mắt lên, gắng sức mà gật đầu, “Vậy mau đi anh vợ, cuối năm anh chuyển nghề rồi.”

Giang Tiềm vỗ đầu anh một cái, “Tiền đồ.”

Nhiều người cũng trầm mặc, tình nghĩa anh em nặng, nhưng chuyển nghề đổi địa phương cũng không ngăn được. Trương Vũ là lính tình nguyện, lăn lộn ở pháo đoàn mười năm, pháo đoàn càng già càng lão luyện, nhân duyên cũng tốt, nhưng vẫn chưa trở thành cán bộ.

“Hi, các cậu sao thế.” Trương Vũ cố ý cười sáng khoái, “Nhà tôi ở thành phố này, đi mấy tiếng thì đến, về sau các cậu có đối tượng muốn mượn nhà tôi thì cứ lên tiếng, không phải Giang Tiềm đặc biệt đâu.”

Giang Tiềm vỗ vỗ bờ vai của anh, “Anh em tốt, chờ tôi chuyển nghề cũng mua nhà gần chỗ anh, tiếp tục làm hàng xóm, cô ấy nói chỗ đó hoàn cảnh tốt.”

Đề tài lại bị mang về, cả đám đều cười, người anh em này thật là, mới quen nhau đã chuẩn bị mua nhà đám cưới rồi.

Trương Vũ giương cằm dưới lên nhìn Đặng Vĩnh Đào, Đặng Vĩnh Đào nắm quyền ho hai tiếng, lúc này mới gấp khối thịt kho bỏ vào trong chén Giang Tiềm, còn tặng kèm một nụ cười, vô cùng thành khẩn, “Giữ kín đủ lâu rồi, nói đi.”

Giang Tiềm đỏ mặt, cúi đầu cười, “Các cậu không phải đều biết sao, chính là tôi có đối tượng rồi, thật thích, muốn cưới về trong vòng nửa năm.”

Mọi người ngoài ý muốn, “Mới chỉ mấy ngày?”

“Thiệt hay giả?”

“Nhất định cả đời rồi hả?”

“Ai nha, tiểu tử cậu được đó.”

Người đã lập gia đình thì mừng thay cho anh, trong lòng nghĩ, sau khi kết hôn sẽ biết niềm vui thú không riêng như thế; chưa lập gia đình thì hâm mộ, trong lòng nghĩ, đường của cậu vẫn còn rất dài đấy, đừng vui mừng quá sớm.

Giang Tiềm cười he he, lung tung gật đầu, há miệng to ăn cơm.

Đặng Vĩnh Đào bà Trương Vũ đối diện nhìn một cái, trong lòng sáng tỏ, bọn họ muốn biết nhiều nội tình hơn.

Trương Vũ hắng giọng một cái, “Bộ đáng đẹp mắt không? Có hình không?”

Giang Tiềm theo bản năng sờ sờ túi quần, bị Đặng Vĩnh Đào tinh mắt thấy được, lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai lôi di động ra, mở hình ra xem, sững sờ.

Cô gái này sao có thể thích Giang Tiềm?

Giang Tiềm bị người đè lại không thể động đậy, điện thoại di động đảo mắt rơi xuống trong tay Tưởng Thị Phi, “Oh, em dâu đẹp nha.”

Bên cạnh có người đi theo nhìn, “Lúm đồng tiền.”

“Mắt trắng non.”

“Thật trắng nha.”

Giang Tiềm còn muốn giành, nhưng bị Trương Vũ đè lại bả vai, “Được rồi, chớ giả bộ, đều thấy được, cũng không kém tôi.” Rót cuộc đến phiên Trương Vũ, anh nhìn một cái, điện thoại di động rút xuống đất cái cạch.

Lúc này, điện thoại di động vang lên, Giang Tiềm nhặt lên.

“Nhiễm Nhiễm?”

Âm thanh của Triệu Nhiễm Nhiễm truyền tới, “Giang Tiềm, em quên nói cho anh biết một chuyện, anh hai nhà cậu cả của em cũng làm lính ở pháo đoàn, thuộc đội xe, tên là Trương Vũ, là lính tình nguyện, cuối năm sẽ phải chuyển nghề, anh biết không?”

Giang Tiềm lặng yên: “.”

Trương Vũ hồi hồn: “. . . Em họ tôi nha.”

Đều yên lặng, đều suy nghĩ câu nói kia của Trương Vũ, nhất là Tưởng Thị Phi, chắc là anh ấy có rất nhiều em hồ.

Giang Tiềm nuốt xuống một ngụm nước miếng, “Anh họ, thì. . . . Biết.”

“Vậy sao, các anh quan hệ tốt không?”

“Cũng tốt. . . . À Nhiễm Nhiễm, lát nữa anh sẽ gọi lại cho em.”

Trương Vũ hiển nhiên bị đá kích, vẫn lảm bảm, “Tôi đã nói rồi, cô ngốc nào có thể coi trọng cậu, nếu là cô ngốc nhà tôi thì cũng không kỳ quái.” Nói xong, hung hăng rống Giang Tiềm, “Con mẹ nó cậu ở nhà của tôi, của em họ tôi, cậu hôm nay nói rõ cho tôi, hai người phát triển tới trình độ nào rồi.”

“Không có, không có, anh họ, em sẽ phụ trách.”

Anh nói chưa dứt lời, liền khiến Trương Vũ hoàn toàn phát bực rồi, “Cái con bê, lúc này mới mấy ngày cậu đã không bằng cầm thú rồi, Nhiễm Nhiễm ngốc, cậu cố ý dụ dỗ con bé chiếm tiện nghi có phải hay không, hôm nay tôi không thu thập cậu thì không được.”

Quá trùng hợp, tuyệt đối là thế.

Đặng Vĩnh Đào rất hiểu Trương Vũ, đổi thành anh, em gái bị người ta cưa, còn là anh cung cấp chỗ, thì thật là muốn đâm vào tường. Nhưng liên trưởng nhà mình, anh không giúp ai giúp.

Anh nháy mắt với Tưởng Thị Phi, giương cằm, Tưởng Thị Phi vuốt đầu cười, “Lão Trương à, không phải anh chỉ có một cô em họ chứ, đúng không?”

Anh thật sự chỉ có một em gái con cô, vốn có thêm một em gái con chú, nhưng hình như người ta có chủ rồi.

Trương Vũ im lặng hỏi ông trời, anh chọn trúng là Tưởng Thị Phi, thật lòng muốn giới thiệu em ngọc Triệu Nhiễm Nhiễm cho cậu ta. Tưởng Thị Phi và Giang Tiềm cũng đều là người thành thật, nhưng Tưởng Thị Phi người ta là đàn hoàng, là phúc hậu, dáng vẻ cũng trắng tinh, hào hoa phong nhã. Giang Tiềm thì sao, là ngọc thật, là mạnh mẽ, da thì đen, nhân cách lại quá ngang ngược.

Đáng lẽ chỉ là làm loạn, trừ Trương Vũ trong lòng thấy kỳ cục, ai cũng không có để ý, nhưng Giang Tiềm từ trên mặt Trương Vũ nhìn ra, anh ta thật muốn giới thiệu vợ tương lai của anh cho người khác, lập tức chua lên.

“Tưởng nhị, cậu mới vừa gọi ai anh vợ?”

Vợ vẫn thật rồi, Tưởng Thị Phi liềm mạng khoát tay, “Tôi không có gọi Trương Vũ là anh vợ, tôi gọi chính tôi.”

Giang Tiềm trừng mắt nhìn anh, quay đầu lại cười với Trương Vũ, “Em vợ, em hô cùng với anh em cột chèo đều gặp rồi, không ngờ anh họ là anh, về sau sẽ không khi dễ anh nữa, có gì cần bưng trà rót nước. . . .”

Trương Vũ nhìn anh một cái.

“ Đều giao cho Tiểu Dư đi làm đi.”

Trương Vũ lại trợn mắt nhìn anh một cái, hừ hừ, “Tôi không có dễ gạ như Triệu Trí Lực và Trương Lam, tôi cho cậu biết, không được, cậu và Nhiễm Nhiễm không hợp, tôi không đồng ý.”

“Ai, không đúng rồi.” Đặng Vĩnh Đào đột nhiên lên tiếng cắt đứt anh, nghi ngờ hỏi, “Giang Tiềm xem mắt là do đoàn trưởng dẫn đường, bạn gái của cậu ta là cháu gái của chị dâu nhà đoàn trưởng, hiện tại sao lại thành em họ anh rồi, chuyện này. ?”

Mọi người nhìn Trương Vũ, Đặng Vĩnh Đào bị anh tát một cái.

“Chiếm tiện nghi phải không, kêu ai chị dâu hử, đó là dì nhỏ của tôi.”

Lần này mọi người đều lộ ra nét mặt thì ra là như vậy.

“Đã nói mà, sao anh không có việc gì liền chạy đến nhà đoàn trưởng, còn tưởng rằng anh đi tặng quà đấy.”

“Cút qua một bên đi, tôi đi cải thiện thức ăn chứ sao.”

“Vậy sao anh không nói, chúng tôi cũng không biết anh có thân thích với đoàn trưởng, còn lừa gạ rất kỹ.”

“Oài, chuyện này thì có cái gì nói chứ, tôi lại không mượn ánh sáng của dương nhỏ, bằng không cũng không thể mười năm còn chưa có lên chức.”

Đề tài rốt cuộc bị đưa về đường an toàn, Giang Tiềm ôm quyền với Đặng Vĩnh Đào, yên lặng bày tỏ sự cảm ơn.

15. Chương 15: Không Gặp Được

Giang Tiềm chịu khổ, đếm qua ngày từng ngày, cuối cùng nhin đến trước ngày nghỉ một tuần lễ.

Lần này dù sao cũng nên nghiêm chỉnh tiến dần từng bước chứ.

Trong lòng anh vui vẻ, nụ cười trên mặt cũng bắt đầu nhiều, thao luyện một đám củ cải cấp dưới cũng không có nghiêm khắc như trước. Liên số tám đều vui vẻ, mọi người càng thêm cảm ơn chị dâu liên trưởng còn chưa gặp mặt.

Ba ngày trước khi cuối tháng, Giang Tiềm muốn đi cắt tóc, rồi đến cửa hàng mua ít quà tặng, gặp ba vợ mẹ vợ cũng không thể đi tay không.

Từ quân khu ra cửa đi 500m thì có một cửa hiệu cắt tóc, là do cháu gái của vợ doanh trưởng số hai mở, thật ra anh không thích đến đó lắm, cô gái kia không có chuyện gì cứ hỏi anh khi nào thăng chức, anh có lên chức hay không thì mắc mớ gì người ta? Nhưng chuyện xảy ra khẩn cấp, không có thời gian chạy vào huyện, nên đến nơi đó, nhìn một lát là được rồi.

Cũng may hôm nay Tưởng Thị Phi cũng thanh nhàn, nên hai người cùng đi cắt tóc.

Vừa mở cửa hiệu cắt tóc ra, lập tức vang lên tiếng leng keng, giọng nói của cô gái trong tiệm cũng thanh thúy như tiếng chuông gió này, “Liên trưởng số tám? Sao hôm nay anh lại tới?”

“Cắt tóc.”

Giang Tiềm nháy mắt ra dấu, Tưởng Thị Phi hiểu ý, bắt đầu đắc chí thay anh, “Vương Đan, liên trưởng số tám muốn vào thành gặp bạn gái, cô cắt tóc cho anh ấy đẹp đẹp chút.”

“Bạn. . . . Bạn gái?”

Chỉ thấy Vương Đan lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ, Giang Tiềm không hiểu ra sao, có gì đáng sợ chứ, lão tử không thể có đối tượng à?

Hôm nay cắt tóc ngược lại cực kỳ an tĩnh.

Sau khi cắt xong sờ sờ đầu liền thấy nhẹ nhàng mà sung sướng, hai người lại đến tiệm ăn ăn cơm chung, sau đó thương lượng mua thứ gì mới tốt?

Tưởng Thị Phi có ý là rượu, thuốc lá hay món quà quý gì đều không thực dụng, phúc lợi của cả nhà người ta đều rất tốt, có cái gì chưa từng thấy, chưa chắc nhìn trúng thứ gì ở địa phương nhỏ này của họ. Còn không bằng mua chút đặc sản, giống như dầu con cóc mỹ dung, sâm đỏ tăng cường sức khỏe, những thứ này có thể lấy ra được, hơn nữa giá tiền cũng cao.

Giang Tiềm vừa nghe liền thấy được, cứ làm như thế.

Hai người lại lờ lững hùng dũng đi đến cửa hàng.

Cửa hàng này nhận thầu cung cấp đồ cho quân nhân, vừa vào cửa liền nhìn thấy gương mặt bề ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười của vợ doanh trưởng số hai, “Ồ, đây không phải liên trưởng số tám à, đến mua thuốc lá?”

“Mua chút đặc sản.”

Giang Tiềm và Tưởng Thị Phi nhìn nhau, lặng lẽ nhún vai.

Bọn họ đã quen rồi, phu nhân của doanh trưởng số hai có chút điệu bộ. Chỉ là Tưởng Thị Phi ở doanh số một, Giang Tiềm lại là doanh số ba, doanh trưởng số hai không quản được họ.

Quà tặng đều chọn hàng thượng đẳng, mua xong tính lại đi tong một tháng tiền lương rồi.

Tưởng Thị Phi thọc anh, nhỏ giọng hỏi, “Không phải anh bảo đã nộp thẻ tiền lương rồi à, còn có tiền sao?”

Giang Tiềm lắc đầu một cái, “Trước nợ đi, phát tiền phụ cấp rồi tính.”

Tưởng Thị Phi suy nghĩ một chút, nói: “Tiền phụ cấp của anh chỉ đủ mua thuốc, hay là tôi cho anh mượn trước nhé.”

Cũng đúng, miễn cho người ta nói huyền thuyên.

Hai người mua đồ xong rời khỏi, từ trong cửa hàng lại có một cô gái đi ra, cặp mắt có chút sưng đỏ, chính là Vương Đan ở tiệm cắt tóc lúc này.

“Cháu thật sự coi trọng cậu ta à?” Phu nhân của doanh trưởng số hai quở trách.

“Cô, không phải cô đã nói à, cháu muốn tìm cán bộ trong quân khu để lấy thì chỉ có Giang Tiềm có thể lấy cháu.”

“Là cô nói, nhưng ai biết tiểu tử kia gặp vận may, đã bao nhiêu năm rồi còn có người nhớ báo ân tình.”

Phu nhân doanh trưởng số hai vỗ vỗ quần, “Cháu muốn gả cho cán bộ hả? Hiện tại chỉ cần là cán bộ, có ai không có học vấn trình độ cao, ánh mắt cũng cao. Cháu xem cháu, trung học cơ sở còn chưa học xong, công việc ổn định cũng không có, cha mẹ cũng đều không có ở đây, lại quá tham. Vốn thấy thằng nhóc Giang Tiềm kia không tính toán kỹ, chỉ cậy mạnh làm lên, cưới vợ chắc cũng không kén chọn, bây giờ nhìn lại cũng là không được.”

“Cháu không thể tùy tiện liên gả cho, cháu muốn gả thể diện.”

“Được rồi được rồi.” phu nhân doanh trưởng số hai ngăn cô, “Giang Tiềm khẳng định không được, nghe nói gần đây Tưởng Thị Phi chia tay bạn gái.”

Vương Đan dừng lại, “Anh. đáng vẻ anh ta đẹp vậy, có thể coi trọng cháu không?”

“Không biết.” phu nhân doanh trưởng số hai dứt khoát lắc đầu, “Nhưng nghe nói cha nó bị bệnh, thúc giục nó lập gia đình, có cơ hội cô tìm người nói lại.”

.

Giang Tiềm chuẩn bị sẵn sàng tất cả, chỉ chờ ba ngày sau lên đường về thành S gặp vợ, ai ngờ gần tới nhận được một cuộc điện thoại của Khuông Vĩ, lúc ấy liền khổ sở.

“Ai nha tôi X con mẹ nó !@#%\$@, thật là phá bình.”

“Gì hả?”

“Anh có thể về muộn mấy ngày không, cuối tháng em vừa đúng có chuyện!”

“Vậy cậu cứ lo chuyện của cậu, anh đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe thuận tiện đi ngó ngó cậu, không có chuyện lớn.”

“Sức khỏe thế nào?”

“Không có gì, lần trước đi ra ngoài bị thương nhẹ.”

Giang Tiềm trầm mặc, chỉ cần đi ra ngoài bị thương, vậy thì luôn không phải vết thương nhẹ, huống chi là Khuông Vĩ, nếu như không nghiêm trọng, anh ấy nói gì cũng sẽ không tới bệnh viện tỉnh thành khám bệnh.

“Đi bệnh viện nào? Bạn gái em cũng làm ở bệnh viện, hay là em đi với anh?”

“Quân khu chứ sao.”

Một phía nam một phía bắc thành phố S, không hề gần nhau, lái xe mấy tiếng cũng không đến được.

Giang Tiềm dẫn lòng, làm lựa chọn khó khăn, “Anh đến đây đi, đã rất lâu không gặp, em cũng thật muốn gặp anh một lát.”

“Không phải cậu có chuyện sao? Chuyện gì nha?”

Giang Tiềm không nói, nếu Khuông Vĩ biết thì sẽ không tới.

“Không có việc lớn gì, anh qua tới đây đi, em chờ anh.”

Sau khi để điện thoại xuống, Giang Tiềm gọi điện thoại cho Triệu Nhiễm Nhiễm, Triệu Nhiễm Nhiễm ở trong điện thoại cũng không có đặc biệt không vui, chỉ là Giang Tiềm lại thấy tiếc ình, lại phải chờ một tháng mới gặp được.

Triệu Nhiễm Nhiễm thật ra không phải khéo hiểu lòng người, cô thật sự không vui, đáng lẽ đã bàn tốt rồi, ba mẹ cũng báo cho, chỉ chờ người trở về, nhưng phút cuối cùng lại thay đổi quẻ, là ai thì cũng không vui.

Nhưng chỉ mới ở chung với Giang Tiềm một tuần, lại tách ra hơn một tháng, cảm giác lạnh nhạt khiến cô ngại nên phải tỏ ra thông tình đạt lý.

Trương Lam nhìn người mới vừa rồi còn vui vẻ tiếp điện thoại giờ lại yên lặng, không khỏi tò mò, “Sao vậy chị?”

“Không có việc gì, khoa của em không bận à? Cứ tới chỗ chị làm cái gì.”

“Đâu có bận như chị, hôm nay em làm liên tục, thay người khác trực ca đêm.”

“Cả ngày lẫn tối đều không nghỉ ngơi, em có chừng mực.”

“Yên tâm đi, tan việc rồi chị mau về nhà đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không vui lắm, cô nhớ Giang Tiềm, mặc dù không sâu như Giang Tiềm nhớ cô, nhưng vẫn đặc biệt hi vọng gặp mặt một lần. Cô từ nhỏ đã biết làm vợ người lính không dễ, cho nên sau khi đón nhận người này, cô cũng hiểu rõ chia cách hai nơi là tất nhiên. Sự chia lìa cần thiết cô có thể lý giải, nhưng Giang Tiềm tùy tiện liên lạc bỏ qua cơ hội gặp mặt khó được, cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy mình bị bỏ mặc, không có được coi trọng, nhất là cha mẹ của mình cũng không được coi trọng.

Chui rúc vào sừng trâu như vậy, tâm trạng làm sao cao được.

Đi bộ không yên lòng, từ khu nội trú ra ngoài liên tục vào cây cối nhiều lần, còn đụng phải người nữa. Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng nói xin lỗi, giơ tay lên chuẩn bị vậy taxi, chợt nghe có người nhỏ giọng nói chuyện sau lưng.

“Ai, Tả Tự, đó không phải là cô y tá mà anh xem trúng à, sao phờ phạc rã rượi thế?”

Triệu Nhiễm Nhiễm không muốn để ý, nhưng có người lại không tha, cô nghe Tả Tự nói, “Ai coi trọng cô ấy, tôi không có hứng thú với đàn ông.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận, tức giận lên, quay đầu hung hăng nhìn chằm chằm đồ ngốc kia, “Anh mới là đàn ông, cả nhà anh đều là đàn ông.”

Tả Tự lúc này còn vênh váo tự đắc vội vàng ho lên, còn cười nữa.

“Cám ơn lời khẳng định của y tá Triệu, tôi đương nhiên là đàn ông.”

Triệu Nhiễm Nhiễm càng tức giận hơn, “Mẹ anh cũng là đàn ông.”

Lần này người xung quanh đều cười, Tả Tự cảm thấy thật mất mặt, sờ lỗ mũi một cái, tròng mắt đi tới. Vậy mà mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm còn tròng to hơn anh, khuôn mặt nhỏ đỏ lên vì tức, ưỡn ngực lên một cái.

Tả Tự nhìn liên tục không tức giận được nữa, nhưng mặt mũi phải giữ được, nhỏ giọng thương lượng với cô, “Van cô đó chị hai, chừa cho tôi chút mặt mũi chứ, phía sau có một nhóm người nhìn đấy.”

“Chuyện liên quan gì tới tôi chứ?”

“Cô. . .” Tả Tự nhìn một vòng bốn phía, ho khan một cái, dùng âm thanh nhỏ hơn nói, “Khuya ngày hôm trước tôi trực đêm, thấy Trương Lam hôn môi với một người đàn ông trong phòng bệnh. . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm há mồm, không bình tĩnh được.

“Cô nghe lời tôi, tôi bảo đảm không nói cho Dương Chấn Chấn, cô yên tâm, đi khỏi đường này tôi liền thả cô về nhà.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không nghĩ sâu, vì em họ, Tả Tự nói gì cô liền nghe cái đó.

Hôm sau bắt được Trương Lam mịt mờ hỏi chuyện này thì Trương Lam người ta thừa nhận rất sung sướng, “Đúng đó, Dương Chấn Chấn trực với em, ngủ trong phòng bệnh trống.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngơ ngẩn, “Không đúng rồi, Tả Tự nói không nói với Dương Chấn Chấn.”

Trương Lam: “Có cái gì không đúng sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ ra liền tức tối, Tả Tự là cái đồ xảo trá.

Ngày hôm qua đã nói qua khỏi đầu đường liền để cô về nhà, kết quả quẹo trái quẹo phải rồi còn nói phía sau có người đi theo, lúc thả người thì cô đã về đến nhà, còn để cho Triệu Trí Lực tan việc về nhà nhìn thấy, về nhà liền hung ác dạy dỗ cô một trận.

16. Chương 16: Liên Trường “38”

Triệu Nhiễm Nhiễm buồn bực, Giang Tiềm càng buồn hơn, sau khi đưa Khuông Vĩ đi lại bắt đầu mong đợi lần gặp mặt tháng sau.

Lần này Khuông Vĩ bị thương không nhẹ, phổi bị thương nặng, cánh tay trái căn bản đã phế, chỉ chờ phía trên phê chuẩn chuyển nghề hoặc là lui về phía sau.

Lúc đến thăm, anh còn ôm theo hai chai Mao Đài, buổi tối hai người chạy đến phía sau đỉnh núi nhỏ uống rượu tâm sự, nhớ lại cuộc sống chung ở đại đội đặc chủng, có hoài niệm, có tiếc nuối.

Ngày đó Khuông Vĩ hỏi anh, nếu như lui về tám năm trước còn lựa chọn đi theo anh đến đại đội đặc chủng hay không?

Giang Tiềm không hề nghĩ ngợi liền gật đầu.

Anh đương nhiên biết, khi còn bé bị cha anh vút quá nhiều, anh có lúc cũng cảm thấy mình là một phế vật, mà mấy ngày ở đại đội đặc chủng mới khiến anh chân chính cảm nhận được tính ưu việt và tính cao thượng của mình.

Sau khi rời đi, anh cũng từng mất mát, cho đến gặp phải Triệu Nhiễm Nhiễm.

Anh có thể cảm thấy, thái độ của Triệu Nhiễm Nhiễm đối với anh biến hóa ngày từng ngày, lúc đầu là ứng phó, nhưng tâm trạng của cô đơn giản, mỗi một phản thích anh đều biểu hiện rõ ràng ra ngoài, cho đến trước khi anh đi, ánh mắt hơi yêu thích, hơi sùng bái, không nỡ xa anh của cô ấy không lừa được người khác.

Triệu Nhiễm Nhiễm thích anh, anh xác định, mặc dù không thích mình sâu như mình thích cô ấy, nhưng lại là chân chân thật thật, chỉ thích anh thôi.

Khuyết điểm trong mắt những người ngoài kia, cô đều tiếp nhận tất cả, hơn nữa còn thích, khiến anh được yêu thương mà kinh sợ.

Có lẽ người với người đều là nửa tròn, anh có thể ghép được vì đúng lúc là cô ấy là nửa kia.

Nghĩ đến Triệu Nhiễm Nhiễm, Giang Tiềm lại bắt đầu than thở rồi, anh thả cả nhà người ta chim bồ câu, ba vợ mẹ vợ chưa chính thức gặp mặt có thể vì vậy sinh ra thành kiến với anh hay không đây.

“Chắc sẽ không.” Tưởng Thị Phi nói, “Trước kia hai vị ấy cũng là quân nhân mà, mặc dù tôi chưa từng gặp, nhưng rời khỏi đã nhiều năm rồi, còn thường nghe người ta nói tới sự ngay thẳng, nhân nghĩa của ông ấy, lần sau anh đi biểu hiện tốt một chút, chắc chắn họ sẽ hiểu.”

Dù hiểu thì làm thế nào đây, trong lòng anh cũng bồn chồn.

Giang Tiềm đưa máy vi tính cho Tưởng Thị Phi, “Mình cậu xem phim đi, tôi không có tâm trạng.”

“Tôi không xem phim, chỉ chứa mấy tấm hình thôi, không tốn bao nhiêu dung lượng đâu.”

“Hình? Của ai?”

Tưởng Thị Phi cúi đầu trầm mặc chốc lát, trên mặt cũng nói không rõ là nét mặt gì, “Có người giới thiệu đối tượng cho tôi, chính là Vương Đan ở cửa hiệu cắt tóc.”

Giang Tiềm có chút giật mình, “Cô ta? Cậu thích cô ta?”

“Haiz, cái gì có thích hay không.” Tưởng Thị Phi khoát khoát tay giống như rất không sao cả, “Anh cũng biết, trái tim của ba tôi không khỏe, lần này phát bệnh bác sĩ đã bảo chúng tôi chuẩn bị tâm tư, ông ấy không có tâm nguyện gì cả, chỉ muốn tôi có thể lập gia đình, với lại tôi cũng sắp 30 tuổi, cũng đến thời điểm.”

Giang Tiềm nói, “VẬY cũng không thể tùy tiện tìm một người chứ.”

Tưởng Thị Phi nửa ngày mới trả lời, “Tôi là một người lính đến từ nông thôn, không so được với lính thành phố như các anh, các anh còn có điều kiện lựa chọn khắp mọi mặt đều tốt, thích thì thế nào, sớm muộn gì cũng phải trở về, bằng không mấy người bạn gái trước kia cũng không thể đá tôi.”

Giang Tiềm không có lên tiếng, vỗ vỗ bờ vai của anh an ủi.

Mỗi ngày ăn xong cơm tối, tuần tra hết phòng, thời gian sau đó căn bản đều trò chuyện với Triệu Nhiễm Nhiễm, Giang Tiềm cũng không có tật xấu gì, không cần phải phục vụ cả phê nước trà, chỉ cần có thể nghe được âm thanh của cô, cả người liền an bình.

Hôm nay, Giang Tiềm vẫn tám chuyện huyền thuyên với Triệu Nhiễm Nhiễm, tiếng cười ‘hi hi hi’ như gà con của Triệu Nhiễm Nhiễm chưa từng dứt đoạn.

Trước khi còi báo tắt đèn vang lên thì bên kia điện thoại trầm mặc chốc lát, thật lâu mới nghe được âm thanh nho nhỏ của Triệu Nhiễm Nhiễm truyền tới, “Tiềm Tiềm, anh có nhớ em không?”

Hốc mắt Giang Tiềm nóng lên, gắng sức gạt đầu, “Nhớ, rất nhớ, nhớ em muốn chết rồi.”

“Em cũng nhớ anh, nhưng chúng ta xa nhau đã hai tháng, em sắp quên anh có hình dáng thế nào rồi.”

Trái tim Giang Tiềm như bị nhéo mạnh, cảm giác áy náy dâng lên.

Ủ dột một lúc, giọng nói nhẹ nhàng của Triệu Nhiễm Nhiễm bỗng truyền đến, “Lúc em còn nhỏ từng đến pháo đoàn, khi đó ba là một doanh trưởng, em còn nhớ, phía sau doanh số một có một đỉnh núi nhỏ, có một mảnh đất được khai khẩn, trồng rất nhiều cải trắng và củ cải.”

“Ừ, năm nay trồng rau cải, nghe liên trưởng số hai nói chuẩn bị sau mùa thu sẽ trồng dưa.”

“Vậy sao? Em thích ăn khoai lang nhất.”

“Đến lúc đó anh sẽ cho em cả một xe.”

“... Giang Tiềm, em vẫn luôn không biết, anh ở liên bộ doanh bộ nào?”

“Doanh số ba liên số tám.”

“A, thì ra là liên trưởng số tám.”

“Ừ, nhớ nha.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ghi nhớ con số ba, tám ở trong lòng.

Trên dưới toàn liên đều biết liên trưởng bởi vì chưa gặp vợ, nên tâm trạng không vui lắm, mọi người đều quy củ đảng hoàng, có mấy người không biết để ý đụng phải họng súng, thì không phải bị phạt đi ‘xoa bóp’ cho xe bọc thép, chính là phạt đi ‘chùi rửa’ cho xe bọc thép.

Đặng Vĩnh Đào thấy Giang Tiềm hai mươi bảy hai mươi tám tuổi mới có mối tình đầu tiên, nên hỏa lực sát thương bộc phát ra quá lớn, với lại lâu vậy rồi còn chưa gặp mặt cũng không hay, anh cũng quan tâm theo. Về nhà thương lượng với vợ một chút, chuẩn bị cuối tháng trực thay Giang Tiềm, để cho anh nghỉ ngơi thêm mấy ngày.

Giang Tiềm nghe tin tức này rất cuộc mới cười, lúc này liền gọi điện thoại cho Triệu Nhiễm Nhiễm thông báo tin tức tốt này, nhưng không ai nghe.

Anh lại bắt đầu buồn bực lên.

“Cậu gọi thêm mấy lần đi, có lẽ người ta đang bận làm việc, không nghe thấy.” Đặng Vĩnh Đào khuyên anh.

Giang Tiềm lắc đầu, “Hôm nay cô ấy làm ca ngày, giờ này đang ăn cơm trưa đấy.”

“Hay là không ăn cơm.” Giang Tiềm la hét, nhưng điện thoại chưa vang mấy tiếng, thì nhân viên truyền tin Tiểu Dư tiến vào. báo cáo

Cúp điện thoại, rống người ta, “Làm gì?”

“Liên trưởng, nhân viên của đoàn trưởng truyền tin tới, bảo anh đến nhà đoàn trưởng một chuyến.”

Giang Tiềm và Đặng Vĩnh Đào nhìn nhau một cái, Đặng Vĩnh Đào lắc đầu, không biết tình huống thế nào.

Giang Tiềm dọn dẹp một chút, đứng dậy đến viện cho gia đình quân nhân.

Anh đã tới viện cho gia đình quân nhân rồi, trước kia luôn đến nhà doanh trưởng số ba ăn tiệc, nhà đoàn trưởng ở khu hạng sang thì mới chỉ ghé qua một lần, chính là lúc được thông báo về việc họ giới thiệu đối tượng cho anh. Hôm nay là lần thứ hai, tâm trạng không giống lần trước, lúc này chẳng khác gì như thấy bà con nhà vợ, có chút ngượng ngùng.

Đi chậm cả đường, hai mươi phút sau tới nơi, Giang Tiềm ở trước cửa sửa sang lại quần áo, gõ gõ cửa, hô to một tiếng ‘ báo cáo ’.

Phu nhân đoàn trưởng mở cửa cho anh, Giang Tiềm gặp người trước mặt cười, thì há miệng, đột nhiên liền rối rắm, nên gọi ‘ chị dâu ’ hay là ‘ dì nhỏ ’ đây?

“Giang Tiềm tới, mau vào.”

Giang Tiềm vò đầu cười hì hì, vào cửa cởi giày, lại có một mùi hôi chân tỏa ra, anh rời.

Trương Tư Đình cười, “Không phải cậu, đoàn trưởng của các cậu chân thúi quanh năm.”

Lần này Giang Tiềm thật đỏ mặt, vẫn cười, vẫn cười đến khi có ly nước mật ong được đặt vào trong tay anh, anh mới lấy lại tinh thần, “Em không khát.”

“Giúp chị bưng vào cho người trong phòng đi.” Trương Tư Đình hơi hất cằm, “Nhanh đi.”

Giang Tiềm da mặt dày, dày đến không biết mình có da mặt, cho tới bây giờ đều không sợ gặp lãnh đạo, anh cho rằng đưa cho đoàn trưởng, chưa gõ cửa đã vươn tay đẩy ra, sau đó. Sững sờ ở tại chỗ.

Anh vẫn nhớ bảy năm trước đây, anh có vô số lần trở lại từ trên chiến trường bom lửa ngập trời, khi gặp lại chiến hữu vốn tưởng rằng vĩnh viễn ở lại trên chiến trường thì cảm thấy. . .

Vui mừng. và. Không cầu gì khác.

Anh hôm nay, mới từ tuyến đầu tiên giải nguy vô cùng nguy hiểm trở về, chân của anh đứng ở trong căn phòng sáng ngời ấm áp này, cô gái mà anh ngày nhớ đêm mong đã từ nơi cách xa trăm km tới thăm anh, cô tựa vào đầu giường, nhìn thấy anh liền mỉm cười dịu dàng, nâng bàn tay gầy lên ngoắc ngoắc anh, “Tiềm Tiềm, anh đã đến rồi.”

Giang Tiềm đột nhiên phát hiện, chân của anh bước không ra, mắt cũng không thể chớp, lại không biết từ nơi nào có một dòng nước nóng xông ra, cấp tốc xẹt qua trái tim.

“Thế nào Tiềm Tiềm?”

Giang Tiềm gần như là mặt không chút thay đổi, không thể tin hé miệng, “Nhiễm Nhiễm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm che miệng cười, “Không nhận ra à?”

Giang Tiềm vẫn gọi, “Nhiễm Nhiễm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm không nói, bình tĩnh nhìn vào đáy mắt anh.

“Nhiễm Nhiễm?”

“ ”

“Nhiễm Nhiễm!”

Giang Tiềm kêu rất nhiều, nhiều tiếng vừa ngu si vừa vui mừng, nửa ngày mới tỉnh hồn về, khóe miệng cứ nhếch lên tới bên tai suốt.

“Nhiễm Nhiễm à!” Anh bước ra, đột nhiên sợ hãi bị người nào đó vỗ một cái, không để ý nhìn xem bị ai đánh, mà vẫn xông về bên giường, cho đến khi giữ tay Triệu Nhiễm Nhiễm trong lòng bàn tay mới quay đầu lại.

Trương Vũ ôm vai, đang nhìn chòng chọc đôi tay nắm chặt nhau của anh và Triệu Nhiễm Nhiễm

“Còn Tiềm Tiềm? Em ấy không biết xấu hổ gọi, cậu cũng không biết xấu hổ trả lời!”

Mặt của hai người trên giường đều đỏ, cái gì chứ, gần đây vẫn gọi như vậy mà. Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên, cố ý dùng âm thanh mềm mại dịu dàng kêu, “Anh Tiểu Vũ, anh có phải luôn khi dễ Tiềm Tiềm nhà em không hở?”

Anh, Tiểu, Vũ! ! !

Trương Vũ: “.”

Em họ này càng ngày càng tệ rồi, quả nhiên là nữ sinh hưởng ngoại.

Nhưng, rốt cuộc ai khi dễ ai chứ?

“Trương Vũ, đến giúp dì nhỏ bóc cây thông.”

Trương Tư Đình từ trong phòng bếp ra kêu người đi, Trương Vũ ra đến cửa còn cảnh cáo Giang Tiềm, “Đàng hoàng cho tôi, không được động tay động chân.”

Giang Tiềm gật đầu như mổ thóc, nhưng vừa không thấy bóng người Trương Vũ, lập tức dùng sức hôn Triệu Nhiễm Nhiễm hai cái trước.

“Tiểu tổ tông, sao em lại tới đây?”

“Mất hứng à?”

“Điên rồi mới mất hứng !”

Giang Tiềm nói xong lại hôn cô, hôn xong hỏi nữa, “Là đặc biệt đến thăm anh à? Sao không có nói cho anh biết sớm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức nhăn mặt.

Cô đương nhiên là đặc biệt đến thăm Giang Tiềm, không đề cập trước là muốn cho anh một sự bất ngờ.

Mấy ngày nay nghĩ tới nghĩ lui vẫn hi vọng gặp mặt một lần, cô biết vợ đồng chí không dễ làm, cũng biết Giang Tiềm không thể tự do ra vào. Tình yêu đầu của cô mặc dù chưa nói tới lãng mạn, nhưng cũng do cô chọn, nếu lựa chọn Giang Tiềm rồi, cô dĩ nhiên quý trọng, đương nhiên là muốn đi hết đường, nếu anh không có thời gian, mà cô có, thì cô đến thăm anh cũng được mà.

“Vốn không có ý định tới nhà dì nhỏ của em, nhưng nhân viên bảo vệ ở cửa quân khu không cho vào, em đã nói em tìm Giang Tiềm ở doanh số ba rồi, bọn họ cũng không giúp em thông báo, Tiềm Tiềm, nhân duyên của anh không tốt nha.”

Giang Tiềm ôm vuốt vuốt bả vai của cô, “Chờ anh trở về thu thập bọn họ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói tiếp, “Em ngồi xe đồ hơn năm tiếng, đầu rất mơ hồ, vừa hay nhìn thấy dưỡng nhõ của em, em không có tránh đi, khiến dưỡng tóm gọn, cho nên xước về tới.”

“Bây giờ còn mơ hồ không?” lúc này Giang Tiềm mới nhớ tới ly nước mật ong kia, vội vàng đút cô, “Mau uống hai ngụm.”

Nhìn cô uống nước, Giang Tiềm liền cười ngây ngô, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng vui vẻ, cảm giác mệt mỏi ghé tởm trước đó dường như không đáng nhắc tới, rốt cuộc nhìn thấy anh rồi mới hiểu được, thì ra một tuần lễ ngắn ngủn cũng có thể bồi dưỡng ra tình cảm và nhớ nhung rất sâu đậm.

17. Chương 17: Chỉ Trích Trong Xương Tủy!

Trương Tư Đình cố ý nấu thêm hai nồi cơm, còn làm thêm một ít trái cây trộn ấy người trẻ tuổi.

Triệu Nhiễm Nhiễm ăn đến mặt mày hớn hở, “Dì nhỏ, cháu thích nhất là trái cây trộn dì làm, nhưng mà dì cứ ở mãi trong núi không chịu về thành phố, ông bà ngoài hay nhắc dì lắm.”

Mặt Trương Tư Đình tràn đầy thương yêu, trước khi cô kết hôn luôn giúp Triệu phu nhân trông nom cô bé Triệu Nhiễm Nhiễm và bé trai búng bình Triệu Trí Lực, thương bọn họ giống như thương con ruột của mình.

“Thích ăn thì ăn nhiều chút, bây giờ quen với Giang Tiềm rồi, có thể thuận tiện tới thăm cậu ấy, lần sau tới nhớ ngồi xe lửa, cháu rất dễ say xe.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì, ngưỡng chừng, chính là thuận tiện ngó ngó chứ sao.

Hai dì cháu trong phòng nhỏ giọng tán gẫu, ba người đàn ông trong phòng khách đã ăn no rồi.

Đoàn trưởng Ngô là một người thẳng thắn, ở nhà trên căn bản không có vẻ kiêu ngạo gì, nhanh chóng làm mấy chén cơm, lau miệng xong dọn dờ hơn hai người ăn thêm chút, mình đi trở về phòng ngủ.

Sau đó, chiến tranh giữa anh họ và em rể kéo lên màn mở đầu rồi.

Giang Tiềm gấp thịt gà, Trương Vũ thấy, chiếc đĩa chuyển một cái cũng kẹp lại, dùng sức đoạt lại để trong miệng, ăn.

Giang Tiềm sừng sốt, anh thử lại, gấp miếng cá rán, Trương Vũ nhìn cũng chưa từng nhìn lại đoạt lấy ăn.

Người này, đủ ngây thơ.

Giang Tiềm nheo mắt lại bắt đầu cười xấu xa, nhanh chóng gấp một thứ gì đó trong đĩa nhỏ, Trương Vũ động tác nhanh hơn, ‘vèo’ giành kẹp lấy bỏ vào trong miệng rồi, sau đó ho mạnh liệt.

“Mẹ nó, Giang Tiềm, cậu biết rõ tôi không ăn chao, cố ý có phải không?”

“Không cố ý chẳng phải phụ lòng anh à.” Giang Tiềm để đĩa xuống, vừa buồn cười lại không biết làm thế nào, “Ai không, tôi nói anh đang uốn éo gì chứ? Tôi và Nhiễm Nhiễm rất tốt, anh kiếm chuyện à?”

Trương Vũ vỗ bàn, “Tôi kiếm chuyện đó, thì sao? Cậu và Nhiễm Nhiễm không thích hợp, tôi khẳng định.”

“Không có chuyện gì anh cứ than thở, oán trách gì chứ?”

“Tôi X con mẹ nó !@#%\$#@, con mẹ nó cậu tìm đập có phải không?”

“Ai, anh thích than thì than đi, tôi và Nhiễm Nhiễm vui vẻ cho anh tức chơi.” Giang Tiềm duỗi eo một cái, miễn cưỡng dựa vào ghế, “Dù sao nửa năm sau tôi cũng cưới cô ấy về.”

Nếu anh nghiêm túc chơi xỏ lá, thì căn bản không có đối thủ, chọc Trương Vũ trực tiếp tức gở chân, “Tôi nhổ vào, dựa vào cậu, cũng xứng với em gái tôi hả? Nhiễm Nhiễm gốc không thấy rõ diện mạo thật của cậu, hôm nay tôi không thể không lựa xương kỹ trong trứng gà, để cho cô em ấy xem rốt cuộc đức tính của cậu thế nào.”

“Lựa xương trong trứng gà? Tôi thấy anh là chỉ trích trong xương tủy, Nhiễm Nhiễm không chê tôi, anh nhúng tay làm gì. . . . Ai không, tôi rất cuộc chọc anh chỗ nào, không phải chỉ mượn nhà của anh xem mắt, vừa đúng đó là em họ anh thôi sao, tôi nói cho anh biết, Nhiễm Nhiễm tôi chắc chắn cưới, hành lang mát mẻ có phải không?”

Trương Vũ không rõ chân tướng rồi.

“Hành lang cho anh ở.”

Trương Vũ nhất thời nổi giận.

“Cậu giỏi lắm Giang Tiềm, cậu rất giỏi cậu xem phim chéo, cậu rất giỏi cậu tự sướng. . . .”

“Cứ như anh chưa trải qua.”

“Tôi trải qua rồi thì sao? Ai, tôi không phải ý này, cũng không phải do chuyện này, nhưng hai người thật không thích hợp.” Trương Vũ suy nghĩ một chút, đột nhiên rất trịnh trọng, nói, “Nhiễm Nhiễm ăn sung mặc sướng, còn cậu, là một người tùy ý, tương lai hai người sống chung được không?”

Giang Tiềm xem thường, “Mạnh mẽ không tốt à.”

Trương Vũ hự nửa ngày, Em họ tôi quá. . . . Đơn giản, cậu không phải hiểu rõ nó, một khi nó nhận đúng một người, bảo đảm sẽ dốc hết lòng dạ, nếu như tương lai hai người có mâu thuẫn muốn chia tay, lòng cậu rộng nói quên là quên rồi, nó không được, cậu biết không, nó không được, khẳng định không buông ra, cậu nói xem tôi biết là hố lửa còn để cho nó nhảy vào sao?”

Giang Tiềm sắc mặt càng ngày càng nghiêm túc, anh đang nghe Trương Vũ lời nói.

Lòng anh rộng? Rộng sao?

Là rất rộng, rộng như nhìn thấu sinh ly tử biệt, nhưng cũng rất nhỏ, nhỏ như. . . Hình như chỉ chứa được mình cô ấy.

“Trương Vũ, chúng ta quan nhau đã bao nhiêu năm?”

“Tối cuối năm thì mười năm rồi.”

“Ừ, mười năm.” Giang Tiềm gật đầu một cái, “Mặc dù ở giữa có bảy năm gần như không gặp mặt, nhưng anh cảm thấy tôi là loại người đào hoa sao?”

Trương Vũ khinh thường, “Cậu là không có cơ hội.”

Giang Tiềm không nhin được, “Mặc kệ anh nghĩ thế nào, tôi chấm đúng Triệu Nhiễm Nhiễm rồi.”

“Tôi không nói cậu đào hoa, mấu chốt là. . . .”

“Mấu chốt là Nhiễm Nhiễm còn ngốc hơn tôi phải không?”

Trương Vũ yên lặng gật đầu ở trong lòng, anh chính là ý này, vì vậy không yên lòng.

Triệu Nhiễm Nhiễm mặc dù ở trong phòng, trái tim lại bay đến chỗ Giang Tiềm rồi, muốn gặp anh. Đột nhiên cửa phòng bị lạng lẽ đẩy ra, lộ ra một cái mặt đen của Giang Tiềm.

Giang Tiềm thấy Trương Tư Đình, há mồm cười, không biết phải gọi là gì.

“Về sau cứ theo Nhiễm Nhiễm gọi dì nhỏ đi.” Trương Tư Đình cười cười, “Ăn xong rồi?”

Giang Tiềm gật đầu, “Dì nhỏ, cháu muốn dẫn Nhiễm Nhiễm đi xung quanh tham quan, cơm tối sẽ cho cô ấy ăn ở phòng ăn, có được không?”

Trương Tư Đình đưa hai người ra cửa, dẫn dò Triệu Nhiễm Nhiễm ăn xong cơm tối trở về ngủ.

Giang Tiềm thật rất vui vẻ, miệng vẫn không thể khép lại, hôm nay tuyệt đối là ngày hạnh phúc nhất mấy năm qua của anh, Triệu Nhiễm Nhiễm đến không chỉ giải nỗi khổ tương tư của anh, càng làm cho nhìn anh rõ ràng địa vị của mình trong lòng cô gái mình yêu.

“Nhiễm Nhiễm, anh dẫn em đi khắp nơi nha?”

“Không tốt.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Không quen bị thật nhiều người nhìn, đến phòng làm việc của anh đi.”

Giang Tiềm vớt mấy cái, nắm tay Triệu Nhiễm Nhiễm, “Cũng được, hay là đến ký túc xá của anh?”

“Đừng mà, bị người ta hiểu lầm thì nguy rồi.”

Giang Tiềm cũng không sợ chuyện này, hiểu lầm thì hiểu lầm, ai thích cứ tự nhiên, nhưng anh đang vui vẻ, căn bản không muốn phản bác Triệu Nhiễm Nhiễm, “Được rồi, anh dẫn em đi chụp mấy tấm hình.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, từ trong ba lô lấy ra một gói kẹo bắp to, lột một viên đút vào trong miệng Giang Tiềm, “Mang cho anh, ăn ngon không?”

Từ đầu lưỡi đến trái tim Giang Tiềm cũng ngọt.

Hai người tay cầm tay đi cả đường cũng không có đụng phải ai, bọn họ đi xuyên qua bãi tập, mục tiêu là liên số tám của doanh ba.

Bãi tập lớn vốn phải rất trống trải, lúc nghỉ trưa không có ai huấn luyện, nhưng bây giờ trời đang lạnh lên, mà một đám người mặc đồ rằn ri lại đang chơi bóng rổ.

Giang Tiềm thấy người, lập tức thả tay ra, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm không hiểu ra sao, mới vừa rồi còn lại bóp lại về không ngại thiếu đâu rồi, đây là thế nào.

Trùng hợp lúc này, có người kêu, “Liên trưởng số tám, trợ giúp doanh của anh đi.”

Giang Tiềm quay đầu lại, liên trưởng 7 và liên trưởng 9, rõ ràng kiểm chuyện, cách xa như vậy cũng biết mắt không có đặt ở trên người anh.

“Liên trưởng hai dẫn đầu chơi xỏ lá, ôm quả bóng nhỏ chạy.”

Giang Tiềm xắn tay áo, vừa đứng dọn dẹp Tường thị phi, “Nhiễm Nhiễm, chờ anh một lát.”

Triệu Nhiễm Nhiễm chưa kịp vươn tay kéo anh, người đã không thấy bóng rồi, mình cô đứng ở bên bãi tập.

Giang Tiềm thân cao, bắp thịt cũng bền chắc, nhưng cũng không khô ngoằn ngoèo, thân hình hết sức cân xứng, nhất là vòng eo xinh đẹp nhất, hẹp và hấp dẫn, động tác toát ra giống như là một con báo, cực kỳ tuyệt đẹp, Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn liền cười, mặt hơi nóng.

Giang Tiềm nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm, mặt giương lên, cười phong tình vạn chủng.

“Ồ, liên trưởng tám nhìn đâu vậy, em xem em xem chị dâu mặt đỏ rần.”

“Đúng vậy, liên trưởng tám vậy là không được, một lát chơi kém, chị dâu sẽ đau lòng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe bọn họ nhạo báng, muốn tìm một cái lỗ để chui vào, cũng biết Giang Tiềm tại sao buông cô ra tay rồi. Đừng xem em trai em họ cô gọi Giang Tiềm là anh rể thì cô không cảm thấy ngại, chứ bị người ta gọi chị dâu, lập tức ngượng ngùng rồi.

Hôm nay trên sân banh cực kỳ náo nhiệt, lại không có mấy người nghiêm chỉnh tranh tài, Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên tìm được cảm giác lúc ban đầu lên cấp 3. Khi đó Triệu Trí Lực cũng là hot boy, vừa lên sân banh, dù là ném banh vào rổ nhà mình, thì mấy cô gái ngoài sân cũng trầm trồ khen ngợi, lúc đó cô nghĩ thế nào, gọi cộng lông, còn không bằng xem thể giới động vật đấy.

Hiện tại cô lại hiểu tâm trạng của những cô gái kia rồi, tư thế chơi bóng của Giang Tiềm đẹp trai không có giới hạn.

Ý định bắt tri bắt giác thả vào bóng dáng trong sân bóng, liền có người nhỏ giọng gọi chị dâu, cô theo phản xạ có điều kiện đáp một tiếng.

Sau đó cô chột quay đầu lại, “Tôi không phải, a, tôi không phải.”

“Tôi biết rõ tôi biết rõ.” Đặng Vĩnh Đào cười đến nghẹn, tự giới thiệu mình, “Tôi tên là Đặng Vĩnh Đào, chỉ đạo viên của liên tám, Giang Tiềm nhắc rồi chứ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại phản xạ có điều kiện lắc đầu, chọc Đặng Vĩnh Đào thật vui, thật là đủ đơn giản đủ trực tiếp, trong lòng lập tức dâng lên hảo cảm vô số với Triệu Nhiễm Nhiễm.

“Liên trưởng cũng không nói cô phải tới đây, chúng tôi cũng không chuẩn bị cái gì, rõ là.”

“Chuẩn bị cái gì?” Triệu Nhiễm Nhiễm mê mang, nên hỏi Đặng Vĩnh Đào, anh cũng chỉ là khách khí.

“Ý tứ của tôi là, chúng tôi đặc biệt hoan nghênh cô.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, lộ ra lúm đồng tiền thật sâu.

Giang Tiềm liền chạy ra ngoài, liên trưởng bảy và Tường Thị Phi kề vai sát cánh, vỗ vỗ ngực của anh, “Giang tám khá tốt nha, đáng đắp cô gái này không tệ.”

Mắt Tưởng Thị Phi sáng rõ, “Không có giống Trương Vũ, không ra dáng vẻ gì cả.”

Liên trưởng bấy vui rồi, dùng sức siết chặt lấy anh, “Lời này dám nói với Giang tám không?”

Tưởng Thị Phi lắc đầu, anh cũng không dám.

Hẹn ăn cơm tối với mấy chiến hữu tốt xong, Giang Tiềm dẫn Triệu Nhiễm Nhiễm trở về liên tám, đuổi chiến sĩ phụ trách lau xe bọc thép đi, ẵm Triệu Nhiễm Nhiễm lên.

“Anh chụp hình cho em nhé.”

“Em không muốn.”

Giang Tiềm sững sốt, anh có biết rất nhiều người đến thăm người thân đều phải đến chụp vài tấm hình, anh mỗi lần đều tận lực cho thương lượng cửa sau, sao đến phiên nhà mình, lại không chụp chứ?

“Sao thế, chụp mấy tấm cầm về cho ba mẹ xem.”

Triệu Nhiễm Nhiễm liếc mắt, “Lúc còn nhỏ em chơi chán rồi, chỉ kém chưa lái thôi.”

Giang Tiềm mừng rỡ, đúng vậy, nhà vợ anh và nhà người ta khác nhau. Nhìn chung quanh không người nào, Giang Tiềm nâng cổ của Triệu Nhiễm Nhiễm lên, dùng sức hôn mấy cái ở trên mặt cô, “Nhiễm Nhiễm, em tới thăm anh, anh thật sự vui mừng.”

18. Chương 18: Hiểu Lâm Lớn Rồi!

Trở lại phòng làm việc, nhìn cả phòng đầy người chen chúc nhau, Triệu Nhiễm Nhiễm ngơ ngẩn. Giang Tiềm lần lượt giới thiệu, đến phiên giới thiệu Tưởng Thị Phi thì cô nghe tên này thiếu chút bật cười, Tưởng Thị Phi (nói thị phi), thật là một cái tên rất hay, đầu lưỡi của anh ta có phải đặc biệt dài hay không.

Triệu Nhiễm Nhiễm không ngờ lại gặp nhiều người thế, cô cũng không mang theo quà ra mắt gì, suy nghĩ một chút liền lấy mấy gói kẹo mang đến cho Giang Tiềm trong túi xách ra, mời mọi người ăn.

Mọi người được cho kẹo vui vẻ, còn không dám thật vui mừng, chuyện phát kẹo này dù thế nào cũng phải đợi đến lúc kết hôn đó mà, càng ăn càng thấy ngon, hai người này thật đúng là xứng.

Gặp được người, ăn được kẹo, cũng đủ thú vị, cũng nên chừa lại không gian cho hai người yêu đã lâu không gặp rồi. Đặng Vĩnh Đào dẫn đầu những người đó rời đi, lúc cuối còn dặn dò đừng quên buổi tối cùng nhau ăn cơm, bọn họ cũng phải tỏ một chút tâm ý.

Sau khi mọi người đi rồi, Giang Tiềm bắt đầu khoe khoang những chiến công mình lập được, phần thưởng giải nhì giải ba ột người thật nhiều, cùng với phần thưởng giải nhất cho tập thể cũng nhiều nữa, Triệu Nhiễm Nhiễm thoải mái, “Em nói sao anh lại tài như thế, thì ra là vậy.”

Giang Tiềm được cô khen có chút ngượng ngùng, “Sùng bái không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm bị chọc cười, gắng sức mà gạt đầu, trong lòng cũng có lòng thương, đây đều là vinh dự mà anh dùng mạng để đổi.

Nhìn xong, Giang Tiềm để Triệu Nhiễm Nhiễm nửa nằm ở trên ghế sofa, chuyển cả hai chân cô lên, bàn tay nhẹ nhàng thay cô xoa xoa, hóa giải sự mệt nhọc cả ngày, “Hôm nay ngồi xe thời gian dài như vậy, mệt không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gạt đầu, “Lần sau ngồi xe lửa, xe đồ hơi choáng.”

Giang Tiềm vừa nghe, trong lòng đẹp đẹp, lần sau còn tới thăm anh.

Bàn tay thon dài có vết chai của anh có tiết tấu vuốt ve bập chân của cô từng cái, xoa vòng vòng, xương cốt dường như dần dần mềm mại dưới tay của anh, giống như có thể nở ra một đóa hoa. Hơn nữa Triệu Nhiễm

Nhiễm khẽ nheo cặp mắt lại, hấp dẫn như vậy thật sự thật không có nhân đạo, Giang Tiềm kiềm chế mấy lượt vẫn không thể dập tắt ngọn lửa đang bùng lên trong tim.

Vậy mà Triệu Nhiễm Nhiễm cũng đang lúc này không biết chết sống thêm dầu vào lửa, thật ra thì cô chỉ là bởi vì lực độ trên tay anh gia tăng, hơi đau hừ một tiếng, ai ngờ lại đốt trạm xăng dầu.

Một giây kế tiếp, Giang Tiềm chợt vươn lên, rằng môi chính xác ngậm chặt cô.

Giang Tiềm hôn sâu mà dùng sức, như muốn dung hòa cô vào trong cơ thể mình, hiện tại đã hiểu, tại sao mình lại yêu cô ấy như vậy, lần đầu tiên gặp cô ấy đã bị hấp dẫn, bởi vì một cái nháy mắt một nụ cười của cô mà hưng phấn, vì một cái cau mày của cô mà lo lắng, nếu như quan hệ thân mật có thể khiến cô gả cho anh sớm chút, vậy anh thà bị chửi cũng muốn làm với cô ngay.

Cả người cô bị anh ôm vào trong ngực, Triệu Nhiễm Nhiễm cơ hồ hít thở không thông, mất đi ý thức, môi lưỡi của anh điên cuồng mang theo dục vọng dày đặc, dao động ở hai má và cần cổ của cô, càng ngày càng xuống. Đột nhiên, ngực chợt lạnh, áo sơ mi bị thô lỗ vén lên, Giang Tiềm vội vàng lại mạnh mẽ đẩy áo ngực lên, vừa ngậm, vừa cầm.

Anh đoạt lấy nụ hoa trước ngực cô, tim cũng kích động run rẩy.

“Tiềm Tiềm, không được... Không được.”

Một tay Giang Tiềm cầm lấy hai cổ tay yếu ớt của cô đưa tới đỉnh đầu, hôn hôn, một tay kia lặng lẽ tiếp cận phần eo mềm của cô, ngón tay thử thăm dò đưa vào trong quần jean từng chút.

Triệu Nhiễm Nhiễm như nhũn ra, nhưng vẫn biết mất trinh tiết là chuyện lớn, lúc này ngăn lại anh, “Không được Tiềm Tiềm, mau dừng lại, chưa kết hôn không được, em trai của em sẽ đánh em.”

Giang Tiềm đỏ mặt thật nhiều mồ hôi, ngón tay vẫn không thuận không buông tha chui vào trong, hơi thở cực độ không yên, “Lát nữa anh liền đi đánh báo cáo xin cưới, được không? Nhiễm Nhiễm, chúng ta kết hôn, được không?”

Đừng nói cô không muốn, dù muốn, cô dám gạt đầu sao? Vì chuyện này mà kết hôn, anh không biết xấu hổ nói, cô cũng không dám đồng ý.

Đây, đều là thời gian dài chia lìa gây họa.

Khi Triệu Nhiễm Nhiễm đang rối rắm, tiếng gõ cửa vang lên.

Tay Giang Tiềm hơi chậm lại, lúc này liền muốn đám người.

“Ai?”

Lại hung hăng gõ cửa mấy tiếng.

“Tiềm Tiềm, anh mau xem đi, nếu không cửa sẽ hư.”

Giang Tiềm ưu thương thở dài một tiếng, giúp cô để áo xuống, lật người xuống đất chuẩn bị đám người.

Cửa vừa mở ra, quát cả rồi.

“Anh tới làm gì?”

“Tôi thăm em gái tôi, không được?”

Giang Tiềm đưa lưng về phía Triệu Nhiễm Nhiễm hung ác trừng Trương Vũ một cái, anh cũng không muốn khiến vợ biết mình và anh họ gần đây ngày ngày đánh lộn dài.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng ngồi dậy, gương mặt vẫn phấn hồng, cứng đờ cười nhẹ một tiếng, gọi người, “Anh hai.”

“Ừ.” Trương Vũ đáp một tiếng, “Anh đi lấy cho em vài thứ, chó đóng cửa. Giang Tiềm, đi cho lấy nước cho em gái tôi uống đi.”

Trương Vũ nói xong liền đi, Giang Tiềm dở khóc dở cười, “Vậy anh đi lấy nước, lập tức trở lại.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, ngấm một vòng bốn phía, thấy có máy vi tính, liền muốn lên mạng một lát để hóa giải lúng túng.

“Máy vi tính có thể lên mạng không?”

“Có thể. Tự em chơi đi.”

Vậy mà, không đợi Triệu Nhiễm Nhiễm mở máy, Giang Tiềm lại nhào về, đè lại tay của cô, “Đừng, đổi máy vi tính.”

“Thế nào?”

Giang Tiềm cũng sắp toát mồ hôi rồi, chỗ của anh có không ít máy tấm hình bảy bạ, Aoi, Asakawa Ran, Ozawa Maria. Nếu biết cô đến, đã sớm xóa sạch, chỉ là mấy tháng rồi không có xem, nên quên mất việc này.

“Cơ mật à, vậy em không vọc máy vi tính.”

Giang Tiềm cười cười, trong lòng có chút băn khoăn, “Không có chuyện gì, đừng mở folder có chữ A là được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có nghĩ sâu, không sao cả, không lên mạng cũng không phải không được.

Giang Tiềm đến phòng bếp lấy nước lọc, phải đợi một lát. Anh vừa ra cửa, Trương Vũ liền đi tới, quảng cho Triệu Nhiễm Nhiễm mấy tấm hình.

“Xem một chút, đây đều là của Giang Tiềm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm liếc một cái, mặt liền đỏ lên, cái gì đây chứ, đều là mỹ nữ khỏa thân.

“Anh hai, anh cho em xem cái này làm gì?”

“Em cứ nói đi?” Trương Vũ kéo cái ghế ngồi vào bên cạnh Triệu Nhiễm Nhiễm, “Không phải cậu ấy không tốt, xem mấy thứ này cũng không coi vào đâu, chỉ là. . . . Cậu ta không có tốt như em nghĩ đâu, không phải một người hiểu cách sống tỉ mỉ, em phải hiểu rõ cậu ấy, nếu như hiểu khuyết điểm của cậu ấy rồi vẫn có thể tiếp nhận, vậy xem như anh không nói gì cả, cậu ấy là bạn thân của anh, anh cũng vui khi thấy hai người hạnh phúc. Khác, bây giờ em không thể đầu óc nóng lên nên cái gì cũng nghe cậu ấy, em là con gái, thua thiệt là em, có nghe hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gãi gãi đầu, “Em biết rồi anh ha.” Nói xong gương cầm lên, “Xem mấy thứ này cũng không tính là gì đi, lúc Dương Chấn Chấn lên đại học cũng từng xem với bạn cùng phòng, Trương Lam cũng không nói gì.”

“Vậy Triệu Trí Lực có xem không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Em ấy không có.”

Trương Vũ nhún nhún vai, “Chính là như vậy, Giang Tiềm xấu tính, không cách nào so sánh được với loại người cái gì cũng có yêu cầu cao như tiểu Lực, từ nhỏ phái nam em tiếp xúc chỉ có tiểu Lực là nhiều nhất, nhưng nếu dùng tiêu chuẩn của tiểu Lực để yêu cầu Giang Tiềm, thì em cần phải thất vọng.”

Trương Vũ nói xong vỗ vỗ bả vai của cô, “Tự em suy nghĩ thật kỹ, anh đi, trong máy vi tính kia có rất nhiều bí mật không thể chia sẻ với em, tương đối đặc sắc.”

Trương Vũ đi, lại ném xuống những lời này, làm hại trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm bất ổn, lại liên tưởng về mặt khẩn trương không để cho cô xem máy vi tính của Giang Tiềm lúc này, cô có chút rối rắm.

Giáo dục tốt đẹp của cô khiến cô không thể tùy tiện lật loạn đồ của người khác, nhưng lý trí lại từ từ sụp xuống.

Rốt cuộc là thứ gì không thể để mình xem?

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa nhắc nhở mình, vừa vô ý thức mở ra folder chữ A đó.

Sau đó.

Thấy được từng tấm hình của một người con gái khác.

Cô yên lặng tắt đi, yên tĩnh hồi lâu, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Báo cáo!”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe tiếng ngẩng đầu, là nhân viên truyền tin Tiểu Dư của Giang Tiềm.

Tiểu Dư nhếch môi vui mừng, “Chị dâu, liên trưởng bảo em đưa nước đến cho chị, anh ấy đến chỗ doanh trưởng xin phép nghỉ.”

“A, cảm ơn.” Nhận lấy nước cố tự trấn định, thuận tay đưa mấy cục kẹo lúc nãy còn dư lại cho cậu. Lúc này Tiểu Dư liền bóc một viên ra ăn, thân thiện nói chuyện phiếm với cô, “Chị dâu, về anh chị tới đây nhiều hơn được không? Chị vừa tới liên trưởng liền vui mừng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khó được vòng vo, mở một folder khác ra hỏi Tiểu Dư, “Nơi này cũng không có gì chơi, cũng chỉ lên mạng giết thời gian. . . . Ai, Tiểu Dư, đây là ai, xinh đẹp quá.”

Tiểu Dư đưa đầu nhìn, vui vẻ, “Đây là Vương Đan ở cửa hiệu cắt tóc, người thật còn xinh đẹp hơn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại làm bộ nhấn con chuột mấy cái, “Bảo bối trong máy vi tính của liên trưởng các cậu thật nhiều.”

Tiểu Dư vừa nghe, bối rối, trong máy vi tính của liên trưởng nhà cậu có cái gì cậu rõ ràng nhất, phim chèo theo số thứ tự thì lên đến hàng trăm. Liên trưởng cũng quá không cẩn thận, cũng không biết che che giấu giấu một chút, cậu muốn giúp cũng không được.

“Chị dâu, chị đừng giận liên trưởng, anh ấy chỉ xem một chút, với lại đó là trước kia, quen chị rồi anh ấy không hề xem nữa, thật, chuyện như vậy tôi biết rõ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong hốc mắt nóng lên.

Len lén dấu hình của người ta xem, thì ra là thăm mền, anh ấy có lịch sử của mình, nhưng nếu lựa chọn qua lại với mình, tại sao không để quá khứ xuống, không xóa hình đi chứ?

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn về nhà, đột nhiên cảm thấy mình vượt ba, bốn trăm dặm đường chạy tới thăm anh hoàn toàn là một trò cười, một tuần ở chung lúc trước và sau này không quảng mưa gió điện thoại cho nhau, khiến Giang Tiềm trong lòng cô dần dần tạo thành một tình yêu duy nhất.

Bây giờ nghĩ lại, có thể là giả bộ quá giỏi, anh ấy cũng sắp hai mươi tám tuổi rồi, thật chưa có kinh nghiệm yêu sao?

Dĩ nhiên cô không phải không tiếp thụ nổi, chỉ là cô cần thời gian, cần Giang Tiềm nghiêm túc cáo biệt quá khứ.

Nhưng anh ấy làm được sao?

Triệu Nhiễm Nhiễm không dám nghĩ tiếp quá nhiều.

Cơm tối doanh trưởng số ba cũng tham gia, trước kia anh ta không phải cấp dưới của Triệu Sâm, nên Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không có ấn tượng gì.

Doanh trưởng số ba ngồi trong chốc lát liền đi, một nhóm người bắt đầu ồn ào. Dù sao là căn tin, cũng không cần để ý.

Giang Tiềm cầm tay của cô dưới đáy bàn, nhỏ giọng nói, “Bọn họ không có ác ý.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu cười, không để lại dấu vết rút tay ra. Giang Tiềm cũng không chút để ý, hoàn toàn xem như cô ngưng ngừng.

Cũng có người muốn rót rượu cô, tỷ như liên trưởng số bảy và số chín, chỉ là không đợi Giang Tiềm lên tiếng, liền bị Trương Vũ đánh rồi.

Tám giờ tối, Giang Tiềm đưa Triệu Nhiễm Nhiễm về phòng, dưới cây đại thụ cách đó không xa, ôm cô dùng sức hôn, cô không có cự tuyệt, nhưng không cách nào chuyển tâm.

Ánh trăng yên tĩnh như nước, anh ôm cô vào lòng, không nói, nhưng mà trong nội tâm lại vui mừng; cô tựa vào trong ngực của anh, không nói, một mình rối rắm, khó nén mất mát.

Tại sao mình không phải là người đầu tiên trong lòng Giang Tiềm? Nhưng anh lại là người đầu tiên mình động lòng trong hai mươi năm qua. Triệu Nhiễm Nhiễm chính là cô gái như thế, nếu như chuyện này cô căn bản không để ở trong lòng, lúc ấy cô có thể hỏi Giang Tiềm, nhưng hôm nay cô để ở trong lòng, không vui, cho nên thủy chung không chịu nói ra.

“Nhiễm Nhiễm, ngày mai ở lại một ngày nữa được không?”

“Sợ rằng không được.” Triệu Nhiễm Nhiễm trốn ra sau một chút, “Chiều mai phải về nhà, buổi tối có ca đêm.”

Giang Tiềm lại ngậm môi của cô, nhưng bị đẩy ra, “Miệng đầy mùi rượu.”

“Vậy sáng sớm ngày mai sớm anh tới đón em nhé? Hai chúng ta vào huyện đi dạo một vòng, sau đó sẽ đưa em ra trạm xe.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu

19. Chương 19: Người Cũ Người Mới Mất Hết

Giang Tiềm hưng phấn cơ hồ cả đêm không ngủ, buổi sáng bảo phó liên trưởng chỉ huy thể dục buổi sáng, bảo ban cấp dưỡng giúp nấu trứng luộc nước trà, bưng đến tòa nhà cho người thân, lúc đến là bảy giờ.

Một đêm này anh nghĩ rất nhiều, từ ngày xem mắt trở đi anh đã hạ định quyết tâm nửa năm sẽ cưới Triệu Nhiễm Nhiễm về, hiện tại tính toán toán đã qua hai tháng rưỡi rồi, tình yêu dành cho cô, càng ngày càng sâu nặng trong nỗi nhớ nhung không giới hạn, càng thêm đạt tới cực điểm lúc cô đến thăm.

Còn lại hơn ba tháng.

Giang Tiềm nghĩ, bọn họ thật tốt, cô gái anh yêu tốt đẹp đến khiến anh sợ, sợ không cẩn thận sẽ mất đi, anh biết mình có nhiều khuyết điểm, giữa bọn họ có rất nhiều chuyện không thể cọ sát, nhưng bây giờ cũng không để ý nhiều như vậy, không hợp thời cũng tốt, không quang minh cũng được, anh phải cưới Triệu Nhiễm Nhiễm về trước khi cô ghét bỏ anh, đoạn tuyệt tất cả cơ hội hối hận của cô.

Nghĩ như vậy, trên mặt liền lộ ra một nụ cười cực kỳ thông minh, vừa lúc bị Trương Tư Đình mở cửa cho anh thấy được

Đứa nhỏ này đang suy nghĩ gì đấy? Gương mặt đầy vẻ âm mưu.

“Giang Tiềm, sao cháu tới sớm như vậy?”

“Cháu bảo ban cấp dưỡng nấu trứng luộc nước trà, nên ăn lúc còn nóng.”

Trương Tư Đình nhận lấy trứng luộc nước trà, nhường anh đi vào, “Ăn sáng ở đây đi.”

Giang Tiềm gật đầu, hỏi, “Nhiễm Nhiễm rời giường chưa?”

Trương Tư Đình không giải thích được nhìn anh, “Sớm đã đi, cháu không biết?”

“Cái gì?” Giang Tiềm ‘vụt’ đứng lên, “Đi như thế, khi nào thì đi?”

“Năm giờ đi, nói là vội vã trở về đi làm, đoàn trưởng các cháu bảo nhân viên truyền tin đưa đi. Cháu không biết?”

Giang Tiềm trầm mồi vẫn không có cách giải, lắc đầu một cái.

Trương Tư Đình thấy anh thật là không biết, cảm thấy cháu gái có chút tùy hứng, mặc kệ như thế nào cũng phải nói với người ta một tiếng chứ, nhưng tối ngày nó vừa từ quân khu trở về liền bảo muốn đi sớm.

“Có thể là quên, một lát cháu gọi điện thoại hỏi một chút.”

Giang Tiềm lại gạt đầu một cái, điểm tâm cũng chưa ăn, liền tạm biệt ra ngoài.

Điện thoại đến gần lúc xế chiều mới có người nghe.

Giang Tiềm cũng không phải không còn cách nào khác, sau khi cô nghe cũng không nói gì, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không nói chuyện, hai người cứ như vậy trầm mặc.

Cô đang hờn dỗi, Giang Tiềm rất xác định, nhưng không biết mình chọc cô chỗ nào. Thỉnh thoảng hờn dỗi anh ngược lại hết sức nguyên ý cưng chiều, dưới mắt của anh như thế nào đều được, nhưng không tiếng động rời đi như vậy, không có ở trong phạm vi anh cho phép.

“Nhiễm Nhiễm, tại sao không nói một tiếng đã đi?”

“Đơn vị của em có việc gấp.”

“Anh đã nói điện thoại di động không được tắt máy rồi, tại sao không gọi điện thoại cho anh?”

Bên kia trầm mặc.

Giang Tiềm không biết nên làm gì với cô mới phải, “Nhiễm Nhiễm, tính chất công việc của anh quyết định chúng ta không thể ngày ngày gặp mặt, nếu như em giận anh, có thể nói với anh, hoặc là trước mặt anh như thế nào đều được, nhưng không thể rời đi không nói một lời, thứ nhất anh đoán không ra tâm tư của con gái, thứ hai không có cơ hội ngay mặt nói xin lỗi với em, lần sau đừng như vậy có được hay không?”

“Em không có tức giận.” Triệu Nhiễm Nhiễm mạnh miệng, “Anh nghĩ nhiều.”

“Vậy tại sao lặng lẽ rời đi, đã nói hôm nay anh sẽ tiễn em, mời em ăn trưa. . . . Có phải em vì bọn họ nên giận anh không? Nếu như là vậy anh nói xin lỗi có được hay không?”

“Không phải như thế Giang Tiềm.” Triệu Nhiễm Nhiễm không muốn nói sự thật ra ngoài, nói ra thì mình quá hẹp hòi. Trong lòng cô quả thật không thoải mái, nhưng là chỉ là không thoải mái mà thôi, bởi vì chuyện này còn không đến mức buông tha đoạn cảm tình này, nhưng thật sự cô cần có thời gian dẹp yên sự không thoải mái của mình.

“Giang Tiềm, gần đây em đặc biệt bận, phải thi để lấy một cái bằng.”

Giang Tiềm bắt đầu lạnh cả người, “Cho nên?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhấn tâm, “Gần đây chúng ta không cần thường xuyên liên lạc, chờ sau khi em thi xong sẽ gọi điện thoại cho anh có được hay không?”

“Không được.” âm thanh của Giang Tiềm nặng hơn, “Nhiễm Nhiễm, rốt cuộc tại sao giận anh? Nói với anh được không?”

“Em đã nói rồi em không có tức giận. . . . Được rồi, trước tiên cứ như vậy đi, em đang bận.”

Triệu Nhiễm Nhiễm để điện thoại xuống, đôi mắt đã đỏ lên.

Rõ ràng là anh nhớ người phụ nữ khác, anh còn dám hung hữ, có gì đặc biệt hơn người, dù sao Triệu Nhiễm Nhiễm cô cũng là một giai nhân thanh tú, mặc dù không ai theo đuổi, nhưng không thể nói không ai muốn, cùng lắm thì tìm thêm một người.

Triệu Nhiễm Nhiễm dùng sức cầm ống tiêm rút ra penicilin tiêm vào đường glucô, qua lại như thế cho hả giận.

Cô không thừa nhận mình tùy hứng, khó lường lại hơi kiêu cách, có lẽ còn hơi bá đạo, nhưng, tại sao anh có thể thích người khác chứ!

“Nhiễm Nhiễm, đừng tiêm nữa, trong đường glu-cô toàn là bọt.”

“A a, em biết rồi.” Triệu Nhiễm Nhiễm để bình truyền dịch xuống, lại kéo cuốn băng dính ra dán vào trên ông tay áo, “Chị Lưu, đến giờ rồi, chị mau đi đón con đi.”

Chị y tá gạt đầu một cái, “Thật ngại quá, biết rõ em gặp bạn trai, còn bảo em giúp tôi chỉ huy trực ban.”

“Không có việc gì, không phải vừa vặn trở lại sao.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bận đến năm giờ, rồi tìm Trương Lam cùng nhau ăn cơm tối.

Trương Lam cảm thấy ngoài ý muốn, “Em có thể nói là được yêu thương mà kinh sợ không?”

“Hãy bớt sàm ngôn đi, mời chị uống rượu.”

“Ồ, đây là đứa bé ngoan nhà ai học xấu thế.” Trương Lam khoa trương cười, “Nhưng mà hôm nay không được, em và Dương Chấn Chấn có hẹn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không vui, “Hẹn cái gì, mang chị theo không được à, không cần chị có phải không?”

Trương Lam vội vàng đề cô vào trên ghế, xem ra hôm nay tâm trạng của chị cô hết sức không tốt.

“Được được, thế nào không được, chị nguyện ý làm kỳ đà cản mũi, em tuyệt đối không có ý kiến, chỉ là rượu thì thôi đi, nếu anh biết, chắc chắn lột da của em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bày tỏ khi dễ. Lúc lên đại học ngày ngày ba người đều cùng nhau ăn ở nhà ăn, muốn cho cô ngưng ngừng cũng không dễ dàng.

Triệu Nhiễm Nhiễm nói muốn ăn thịt nướng, sau khi tan việc, hai người đi dạo phố trước, gần tới tám giờ mới trở về bệnh viện, gần đó tìm một tiệm bán món cay Tứ Xuyên, sau khi gọi thức ăn xong liền gọi điện thoại cho Dương Chấn Chấn đang trực.

Nửa giờ sau Dương Chấn Chấn đến, phía sau còn dẫn theo cái đuôi.

“Tả. . . . Tả Tự. . . . Đồ xí ngầu thua. . . . Bị thua tôi, bữa này. . . . Anh ta mời.” Dương Chấn Chấn giải thích như vậy, đừng nói Trương Lam không tin, cả người gốc như Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không tin. Họ không phải không tin Dương Chấn Chấn, thật sự là bởi vì Tả Tự quá phúc hắc, đa số là Dương Chấn Chấn bị gài bẫy còn không tự biết.

Tả Tự lúc đầu vẫn rất quy củ, không có chèn ép người, cũng không gài bẫy ai, nhưng cũng chỉ là lúc đầu mà thôi, ăn tới bảy phần no bụng thì anh bắt đầu dần dần lộ ra bản tính.

Nguyên nhân gây ra cũng bởi vì Triệu Nhiễm Nhiễm ác miệng, hỏi Dương Chấn Chấn một vấn đề.

“Mỗi lần không phải cậu luôn la lối om sòm vì Trương Lam ra ngoài ăn cơm với tôi sao? Sao hiện tại lại đi theo?”

“Việc này. . . . sao có thể, Tả. . . . Tả Tự một ngày chưa. . . . chưa hủy dung. . . . Tôi sẽ một ngày không an tâm.”

Trương Lam bầu anh một cái.

“Vậy làm sao lại đồ xí ngầu chung.” Triệu Nhiễm Nhiễm cố ý khi dễ anh, “Cậu quá ghi thù rồi.”

“Không phải, việc này, chị. . . . chị họ, Tả. . . . Tả Tự nói muốn. . . làm anh em cột chèo. . . với tôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gõ anh một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn không hồng không trắng, không thay đổi sắc, không có không được tự nhiên, “Giải chưa.”

Nói xong đưa ánh mắt liếc Tả Tự, Tả Tự cũng nhìn cô, cười híp mắt há miệng, “Tên này nói vậy, sao lại không nghe hết chứ, tôi nói là để cho cậu ấy làm anh em cột chèo với con chó nhỏ của tôi.”

Trương Lam đã che miệng rồi, Dương Chấn Chấn cũng trừng mắt lên, chỉ có Triệu Nhiễm Nhiễm không có queo qua ngoễ rề, vẫn còn hỏi anh, “Chó nhỏ? Giống nào?”

“Cắn cái đuôi xoay quanh, đẹp đẹp, mắt trắng khuyết, còn có lúm đồng tiền.”

Trương Lam nhất thời liền phun vào mặt Dương Chấn Chấn.

Nụ cười của Triệu Nhiễm Nhiễm dần giảm, yên lặng lại, “Anh mắng tôi, Tả Tự.”

“Tôi không có nha.”

“Vậy anh còn miêu tả đáng vẻ nó giống tôi.”

“Tôi không nói nha.” Tả Tự lắc đầu vô cùng vô tội, “Chỉ là em nhắc nhở thế tôi cũng thấy vậy, là rất có tương vợ chồng.”

“Anh. . . Anh bảo tôi và. . . Chó nuôi trong nhà anh làm. . . Anh em cột chèo, chị. . . chị họ.”

Miệng Dương Chấn Chấn bị Trương Lam bịt kín.

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn xé cái miệng vẫn còn tiếp tục dài dòng của Tả Tự.

“Y tá Triệu em không biết, con chó nhỏ nhà tôi tên ‘ Nhiên Nhiên ’, tôi rất thích nó, ngủ suốt ngày phải ôm, không có chuyện gì liền chọc nó, đâm một cái nó liền tức giận, nhưng đáng yêu lắm.”

Anh còn đùa giỡn người khác!! Cơm này không có cách nào ăn tiếp.

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận đến khuôn mặt nhỏ đều trắng, tranh cãi với anh, “Nhà tôi cũng nuôi con chó nhỏ, tên ‘ Xuyt Xuyt ’, ngày ngày tôi cột chân nó lại cho chó mẹ Đại Hoàng nhà hàng xóm ấy ấy với nó, anh chờ tối nay tôi về thiến nó.”

Tả Tự héch mảy, “Việc này không gấp, em chơi với nó thật vui nha!”

Triệu Nhiễm Nhiễm giơ tay lên liền bấu cánh tay anh hai cái, xách túi lên chuẩn bị đi.

Tả Tự nhanh tay đỡ cô, “Đi đâu?”

“Về nhà thiến chó.”

Mặc dù Triệu Nhiễm Nhiễm bị tên Tả Tự đáng ghétchen ép quá mức, nhưng sự buồn bực vì mấy tấm hình lại giảm đi không ít, nhưng cô vẫn cảm thấy bực, đầu tiên là đánh vỡ bí mật của bạn trai, lại bị Tả Tự đáng ghét khi dễ, cũng không biết gần đây bị vận rủi gì.

Cô một người, đơn độc đi ở bên lề đường, cúi đầu, ôm chặt túi vào trong ngực, cô độc giống đang dùng phương thức như thế để sưởi ấm.

Tả Tự đuổi theo ra tới, thấy chính là một bóng lưng gầy gò cô đơn như thế, trong lòng đột nhiên đặc biệt hối hận mình tính tình hay chọc người đáng đánh đòn của mình.

Nhưng hết cách rồi, miệng anh quen chọc ghẹo, cũng không phải là một ngày hay hai ngày là có thể sửa lại.

Tả Tự đương nhiên thích cô, có lẽ Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không nhớ, thật ra thì hai năm trước bọn họ đã gặp mặt.

“Ai, bệnh hay quên này ghê gớm thật, không hề nhớ gì. . .” Tả Tự tự lẩm bẩm, sắc mặt có chút mất mát.

Thật ra thì chuyện cũ vô cùng vớ vẩn.

Năm ấy đại học bách khoa được liệu SY của Tả Tự và viện y học JZ của Triệu Nhiễm Nhiễm có một hoạt động trao đổi, Tả Tự làm đại biểu đi tới viện y học JZ tiến hành trao đổi học tập trong một tuần lễ.

Khi đó Tả Tự còn chưa có đeo mắt kiếng, trên mặt cũng có mụn, nhưng quả thật đẹp trai không giấu được, người đưa thư tình, tặng chocolate ở trường anh cũng không ít, huống chi là ở trường học nữ nhiều nam ít như viện y học JZ.

Ngày ấy, anh ngồi ở trong phòng học lớn, bên cạnh theo thường lệ là một đám hoàn phi yến gầy vầy lượn, anh ngược lại không thấy bài xích, dĩ nhiên cũng không thể coi là hưởng thụ, nhưng mà thảo luận bóng đá với mấy nữ sinh cả hậu vệ cũng không biết là gì, thì anh không nhìn được, nhưng lại không thể đuổi người, bởi vì mang tiếng trao đổi, nói ra cho oai là: hữu nghị, nhiệt tình.

Triệu Nhiễm Nhiễm xông vào lúc này, mặt trái xoan nho nhỏ trắng trắng, bắt mắt nhất đúng là cặp mắt cong cong và lúm đồng tiền.

Anh cảm thấy này không hề đồ mặt đưa bức thư tình cho anh trước mặt mọi người, hành động cử chỉ hơi dạn dĩ, có lẽ cô ấy thẳng thắn vô tư, trong ánh mắt đơn thuần tinh khiết lại lộ vẻ lễ thẳng khí hùng. Điều này nói rõ, nếu như không phải đã quen làm chuyện này, thì là thích anh vô cùng, không ngại mất mặt.

Tả Tự suy nghĩ một chút, phát hiện mình hy vọng là nguyên nhân thứ hai.

Lúc ấy, lần đầu tiên trong đời anh đỏ mặt.

Cho nên đêm hôm đó anh đến bên hồ nhỏ như trong thư tình ghi thì mới phát hiện, chờ anh là một cô bé vóc dáng đầy đặn.

Sự rung động lúc đầu chỉ đổi tới hai từ: một chậu nước lạnh cùng với. . . . Tự đa tình.

Gặp lại Triệu Nhiễm Nhiễm là nửa năm trước, ngày đầu tiên anh tới bệnh viện đi làm, khi đó cô gái này đã thực tập ở bệnh viện xong một năm, hơn nữa làm việc nửa năm rồi, trên mặt vẫn là vẻ tinh khiết ngây ngô.

Tả Tự cũng không phải là chính nhân quân tử gì, không ít lợi dụng chức vị cho Triệu Nhiễm Nhiễm ngọt ngào, thỉnh thoảng bị cô vút một câu hai câu, anh còn cảm thấy rất vui vẻ.

Loại hứng thú tệ hại này tiến hành tới cùng, Tả Tự kiên quyết không thừa nhận là mình không bỏ được mặt mũi chủ động theo đuổi Triệu Nhiễm Nhiễm, mà là hi vọng cô có thể tự động tự giác si mê mình.

Anh vẫn biết Triệu Nhiễm Nhiễm chậm lụt, nhưng không ngờ chậm lụt tới mức như thế, nửa năm sau đợi không nổi nữa rồi, biết cô còn một em gái thông minh, nên anh tìm được Trương Lam.

Nhưng anh không ngờ chính là, Triệu Nhiễm Nhiễm đã yêu đương rồi.

Anh nghĩ, đến lúc nên gia tăng bước chân rồi.

20. Chương 20: Lưu Manh Trên Phố

Triệu Nhiễm Nhiễm nắm di động trong lòng bàn tay, hết sức chuyên chú đi đường, ngược lại bỏ quên cái đuôi sau lưng. Thật ra thì cô cũng từng nghi ngờ, lần đầu tiên nhìn thấy Tả Tự đã cảm thấy nhìn cực kì quen mắt, rốt cuộc từng gặp mặt lúc nào đây?

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có kết quả, chuyện quan trọng trước mắt là tìm taxi trống, cô không dám đi một mình trên đường ban đêm.

Điện thoại di động vẫn không có vang lên, mặc kệ là Giang Tiềm hay là Triệu Trí Lực đều không có gọi đến, cô hơi thất vọng vì người trước không gọi đến, còn đối với người sau, cô trực tiếp muốn vịn người.

Triệu Nhiễm Nhiễm rất là giận em trai mình, hoàn toàn là giận chó đánh mèo rồi, biết rõ buổi tối cô không dám đi đường ban đêm một mình cũng không biết gọi điện thoại hỏi một tiếng.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, sau lưng có người kéo cái túi cô đang ôm chặt trong ngực.

Cơ hồ là lập tức, tiếng kêu kinh trời của Triệu Nhiễm Nhiễm vang lên.

“A, ăn cướp a.”

Tả Tự bị sợ đến nhảy lên, vội vàng đưa tay che miệng của cô, “Là tôi là tôi, kêu cọng lông chứ kêu.”

Mắt Triệu Nhiễm Nhiễm mở thật to, nước mắt đều sắp chảy ra, ‘ưm ưm’ kêu lác đác.

Tả Tự buông tay ra, dở khóc dở cười, lúc này còn mềm lòng, lại không ngờ cô ôm chặt túi chỉ là sợ bị cướp đoạt, không phải đáng thương đến mức dùng để sưởi ấm! !

Tả Tự thấy bốn phía đã có người nhìn tới, đặc biệt không được tự nhiên lấy mắt kiếng xuống tới lau.

Anh vừa lấy xuống, Triệu Nhiễm Nhiễm liền chột giật giật.

Đợi đã nào...! ! Tả Tự?

Cô nhớ lại năm đại học thứ ba, đoạn thời gian đại biểu của đại học bách khoa thuốc SY tới trường học của bọn họ tiến hành trao đổi.

Biệt danh là Tả Phiết Tử (thuận tay trái) thì phải! Năm đó vị Phiết Tử này đã mê đảo “Mật Đào Chín Rục” trong phòng ngủ của cô.

Lúc ấy chị Mật Đào hỏi thăm được anh Phiết Tử là đồng hương của Triệu Nhiễm Nhiễm, liền cầm hai quả táo lớn tới hỏi lộ cô, Triệu Nhiễm Nhiễm không chút suy nghĩ lấy tới cắn cái phập, sau khi ăn xong một quả táo, chị Mật Đào lại lấy ra một phong thư tình, đưa ra ý tưởng ‘có người quen, để làm chuyện’, lúc ấy Triệu Nhiễm Nhiễm liền muốn ới quả táo ra trả lại.

“Em không biết anh Phiết Tử này đâu.”

“Em không cần biết, em cứ dùng danh hiệu đồng hương giúp chị đưa thư ra là được, chuyện sau này chị tự lo.”

“Làm được hả?”

“Chị làm việc, em yên tâm.”

Vì vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm nhắm mắt, trước mắt bao người giao phong thư này cho anh Phiết Tử.

Chẳng lẽ anh ta chính là. . . Tả Phiết Tử?

Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ vào Tả Tự nửa ngày không nói nên lời, “Anh Phiết Tử?”

Tả Tự xem bốn phía một chút, lại muốn che miệng của cô.

“Anh thật là anh Phiết Tử? Tháo mắt kiếng xuống tôi nhìn liền có chút ấn tượng.”

Tả Tự đeo mắt kiếng lên, neho mắt lại, “Đẹp trai không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Tạm được.” Nhưng mà cô vẫn cảm thấy, Giang Tiềm đẹp trai hơn một chút.

“Tạm được là có ý gì? Tôi như vậy còn nói không đẹp trai?”

Anh lại xụ mặt xuống.

Chỉ là nhìn là rất vừa mắt, cảm thú mặt trắng bệch hoai vẫn kém Tiểu Lược và Tiềm Tiềm nhà cô, so với Dương Chấn Chấn thì có thể ngang tay.

Dĩ nhiên, kết luận trên đều là quan điểm cá nhân của cô, nếu như so Tả Tự và Giang Tiềm, hỏi mười người thì chắc mười người đều nói Tả Tự đẹp trai. Trong mắt người tình là Tây Thi, trong mắt Triệu Nhiễm Nhiễm thì Giang Tiềm cũng không phải là nước lọc rồi, mà còn đẹp trai hơn Tiểu Tả mấy phần.

Tả Tự nhìn ánh mắt nhẹ nhàng của cô, không được tự nhiên nắm quyền ho khan một tiếng, nhìn chung quanh không ai chú ý, liền vỗ mạnh vào ót cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị vỗ sưng sốt, che ót nửa ngày nói không ra lời.

Anh ta quá không sợ người lạ rồi.

“Sao tay anh dễ tiện thế hả, đáng ghét, đau quá.”

Tả Tự cười, cả mắt đều lộ ra gần như cứng chùi giao hoạt, Triệu Nhiễm Nhiễm xem ở trong mắt quả thật kinh hãi không gì sánh kịp, giống y hệt em trai cô lúc chuẩn bị trêu chọc, khiến cô vô cùng buồn nôn.

Cô lui về phía sau mấy bước, cây cũng không ngăn lại, mắt thấy thối lui khỏi đường cái hình răng cưa rồi, Tả Tự lạnh tay lẹ mắt kéo cô, “Làm gì hả, lúc này phía sau em là chiếc xe Land Rover, nó mà giận là em bị tông bẹp dí.”

“Tả Tự, anh để cho tôi ới một lát.”

“Ói? ? Tôi làm em ghê tởm à? ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng lắc đầu.

Tả Tự đẩy mắt kiếng một cái, hí mắt cười một tiếng, lại khiến Triệu Nhiễm Nhiễm chảy đầy mồ hôi lạnh.

“Tôi không tức giận.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, không tin.

“Tôi thật sự không tức giận, không lừa em.”

“Vậy anh muốn làm gì?”

“Đưa em về nhà.” Tả Tự kéo cô qua, vừa đi vừa lăm bằm, “Không biết thịt heo bao nhiêu tiền một cân.”

Triệu Nhiễm Nhiễm: “.”

Ở trên xe taxi, Triệu Nhiễm Nhiễm tận lực cách Tả Tự xa lại xa, cả đường không nói gì, cho đến Tả Tự bảo tài xế dừng xe lại, Triệu Nhiễm Nhiễm xuống xe mới phát hiện.

“Không đúng rồi, còn thiếu một đoạn đường đấy.”

Tả Tự chẳng biết xấu hổ, “Trong túi tôi không đủ tiền rồi.”

“Tôi có.”

“Vậy chúng ta gọi lại chiếc khác?”

Chiếc xe taxi lúc này đã sớm chạy không còn hình bóng, đi bộ mười phút nữa là đến nhà, đầu ai bị cửa kẹp mà phí tiền thế.

Triệu Nhiễm Nhiễm biết lại bị anh ta tính kế rồi, cô nhớ tới Trương Lan từng đề cập với cô Tả Tự coi trọng cô, cũng không biết là thật hay giả, nhưng mà vẫn nói rõ ràng mới tốt.

“Tả Tự, có phải anh theo đuổi tôi không?”

“Đoán thử xem nào?”

“Tôi đoán không được.”

“Vậy em từ từ đoán.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hự nửa ngày, “Dù sao tôi có bạn trai, chuyện như vậy không được.”

Tả Tự giả bộ cảm thấy lẩn lộn, “Chuyện gì không được?”

Giờ phút này Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy, người trước mắt này, đã thành công đánh bại Triệu Trí Lực để dẫn đầu tập đoàn phúc hắc, trở thành người cô muốn đánh nhất, Tả Tự phúc hắc, hắc đến đưa tay không thấy được năm ngón.

Hai người một trước một sau.

Đi tới công viên nhỏ gần đó thì Triệu Nhiễm Nhiễm quẹo vào, muốn đi đường tắt về nhà, dù sao có người đi chung, cũng không sợ vắng vẻ. Tả Tự cũng không phản đối, cà lơ phát phơ đi theo phía sau cô.

Chỗ sâu công viên đã không có đèn đường rồi, đen nhánh rất dọa người, cách đó không xa còn có ánh sáng tàn thuốc mờ mờ. Triệu Nhiễm Nhiễm bước chậm lại, Tả Tự lại không ngừng, vừa đứng đưng vào cô, trước ngực dán lên sau lưng của cô, gần đến hô hấp ngay tại bên tai lượn lờ, không duyên cớ sinh ra mập mờ.

Tả Tự đang nhộn nhạo, Triệu Nhiễm Nhiễm lại không quan tâm chi tiết này, cô ngược lại đến gần một chút, đưa tay ôm lấy cánh tay của anh.

“Tả Tự, bên kia hình như có người tới đây.”

Tả Tự vừa nhìn, địa phương mới vừa có ánh sáng tàn thuốc đã tối, quả thật có tiếng bước chân của mấy người đi về phía họ, anh không biến sắc bảo vệ cả người Triệu Nhiễm Nhiễm ra phía sau.

“Đừng sợ, không phải tới chỗ chúng ta.”

Không sợ là không thể nào, tiếng bước chân đã càng ngày càng gần, rốt cuộc khi cầu thần bái phật cũng không có ích, lòng bàn tay Triệu Nhiễm Nhiễm đã ra đầy mồ hôi lạnh, mơ mơ màng màng nghe đối diện có người gọi, “Ồ, anh em ”chơi trò hoang dã” hay sao?”

Cô bị cận thị nhẹ, hôm nay cũng không đeo mắt kiếng, chỉ ở dưới ánh trăng nhìn thấy người nói chuyện ở đối diện ăn mặc loè loẹt, đêm, ít nhất bốn năm người.

Cô kéo vạt áo Tả Tự, len lén đưa ví tiền cho anh, còn nhớ rõ lúc nãy anh nói trong túi không có tiền.

Tả Tự cầm tay của cô, vẻ mặt buồn lòng đối thoại với tên lưu manh đối diện, “Nói gì thế, đến nhà vợ là được chứ cần gì ra ngoài, trước mặt là đến nhà rồi.”

“Chúng tôi cũng không được thế.” Loè loẹt kêu la, “Công viên này buổi tối thuộc về chúng tôi trông nom, muốn chơi, muốn đùa phải bày tỏ một chút chứ, ừ, kêu là gì ấy nhỉ, đúng rồi, gọi là phí trưng dụng nơi chốn, anh em phải ở đây cả đêm đấy.”

Tả Tự gật đầu có vẻ rất đồng ý, “Ừ, đây cũng là một con đường làm tiền tốt.”

Người mặc đồ đỏ bên cạnh không bình tĩnh rồi, “Ít mẹ anh lôi thôi dài dòng, lấy tiền ra.” Nói xong sờ cảm xem xét Triệu Nhiễm Nhiễm, mặt cười đều, “Em gái chơi với chúng tôi một lát đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm sắp khóc.

Tả Tự sợ hù Triệu Nhiễm Nhiễm, vốn tính toán giao thiệp với họ một phen, nhân cơ hội gọi điện thoại bảo người tới, nhưng nghe được câu này, lập tức hí mắt giống như con mèo nhà, gân xanh trên trán nhẩy ra, sắc mặt cấp tốc trầm xuống.

“Nói cái gì đó? Lặp lại lần nữa.”

“Thằng nhãi tìm chết.”

Người áo đỏ không còn nói nhảm, chỉ đập quả đấm to xuống, tốc độ của Tả Tự cực nhanh, đưa tay tiếp được quả đấm kia, cơ hồ là đồng thời, hung hăng đá một cước vào trên đầu gối người kia, Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ nghe ‘ rắc ’ một tiếng, người áo đỏ gục trên mặt đất ôm chân kêu đau.

Loè loẹt thấy thế vùng tay lên, ba người còn dư lại đều lên.

Tả Tự còn có lòng rồi rãnh dãn xếp Triệu Nhiễm Nhiễm ở trên ghế dựa cách không xa, còn tặng kèm một nụ cười vô cùng đều, “Ngồi xem biểu diễn dũng mãnh của tôi.” Sau đó anh quay đầu lại hươ ra một quyền, Triệu Nhiễm Nhiễm lại nghe đến một tiếng ‘ bốp ’, lúc này là có người che miệng gào thét.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng che miệng, không thể tin được mà nhìn trần rầm rộ trước mắt.

Đây là Tả Tự nhìn có vẻ cùng loại hình với em trai cô? Sức lực của quyền kia nhìn mạnh như của Giang Tiềm, trong mấy phút ngắn ngủn, đã có hai người bị đặt xuống trên mặt đất, che bộ vị khác nhau kêu gào.

Còn dư lại ba người, giống như thật không dám tới gần phía trước, cắn răng nghiêng lợi.

Đến lúc này, Tả Tự vẫn còn có tâm tình quay đầu lại chớp chớp mắt với cô, khiến loè loẹt nắm lấy cơ hội, cầm cây gỗ không biết lấy được lúc nào, hét lớn một tiếng đập tới Tả Tự.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị sợ đến hô to, “Tả Tự cẩn thận.”

Tả Tự cũng không quay đầu lại, nâng cánh tay lên đỡ, gậy gỗ theo tiếng gãy ra, phiến gỗ vụn quệt làm bị thương trán của anh, máu tươi nhỏ xuống.

Có thể là bị chảy máu kích thích, chiêu thức của Tả Tự càng ngày càng tàn nhẫn, nắm lấy tóc loè loẹt dùng sức kéo xuống, đồng thời nâng lên đầu gối đập vào mặt hắn.

Loè loẹt gần như lập tức mềm nhũn, miệng mũi chảy máu.

Hai người còn lại cùng nhau xông lại, anh đầu tiên đá một người trong đó bay ra xa mấy mét, sau đó anh dùng quả đấm chuyên tâm đối phó người còn lại, từng phát từng phát nện ở trên mặt người kia, đánh đủ rồi còn níu lấy tóc hung hăng đập vào tàng cây. Người nọ đụng vào trên cây, bị bắn ngược trở về mấy bước, té xuống đất không nhúc nhích.

Tả Tự hình như đánh mù quáng, nhân tử bạo lực trong cơ thể bắn ra, xoay người đi về phía người áo đỏ, cúi người xóc lên, níu lấy cổ áo của hắn cười nhạt hỏi, “Lúc nãy mày nói gì?”

Một quyền nện trên bụng hân ta, hồi nữa, “Lúc này cái gì?”

Lại một quyền, đánh hết lại hồi, hồi xong đánh nữa.

Đánh rất nhiều quyền, người áo đỏ vẫn còn có hơi sức phản kháng, hân ôm lấy Tả Tự lăn lộn, sau đó lại bị đánh mạnh, té xuống đất, mới im lìm.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị loại bạo lực đầu đường chân thật này kích thích, đã sớm không đành lòng nên nhắm hai mắt lại, cho đến khi Tả Tự tới đây ôm lấy bả vai của cô mới khôi phục tri giác.

“Đẹp trai không?” Anh vẫn còn cười.

Triệu Nhiễm Nhiễm rót cuộc sợ quá khóc, “Tả Tự, anh có bị thương không?”

Dừng một chút, Tả Tự giúp cô lau lau nước mắt, “Hình như bị một chút vết thương nhỏ.” Nói xong cũng không biết là có phải cố ý không, mềm nhũn té vào trong ngực cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa đứng ôm lấy hông của anh, cảm thấy ấm áp, sợ hãi gào thét trong lòng, âm thanh cơ hồ run rẩy, “Anh bị thương Tả Tự, ngàn vạn đừng động, tôi giúp anh xử lý đơn giản một chút.”

Cô gọi 120 trước, sau đó lột quần của anh xuống, lấy một cuộn băng mang theo từ bệnh viện, ngăn chặn vết thương thật chặt, rồi giúp anh kéo quần nâng lên, sau đó gọi điện thoại cho Triệu Trí Lực, liền khóc gào thét nói rõ địa điểm.

Sau khi làm xong tất cả, cô mới ôm đầu Tả Tự vào trong ngực, bàn tay dè lại vết thương phía sau anh.

Tả Tự cũng không có hôn mê, cũng không hôn mê được, anh cười đặc biệt tiện, “Em sờ cái hông tôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có tâm tình nói đùa với anh, chỉ cầu thần bái phật đừng có thương tổn đến lá lách và thận của anh, nếu không dù làm nô làm tỳ chăm sóc anh cả đời thì lương tâm cũng không yên.

21. Chương 21: Hiểu Lâm Lấn Lộn

Tả Tự bị thương như thế nào tạm thời còn chưa biết, viện trưởng Tả - ba của anh ta tự khai đao đẩy anh ta vào phòng giải phẫu.

Triệu Trí Lực chạy tới bệnh viện thì thấy chị cậu tội nghiệp ngồi ở trên ghế dài ngoài phòng giải phẫu, đôi mắt còn vương nước mắt, máu me khắp người.

Lúc đó cậu liền đau lòng, cởi áo khoác xuống phủ thêm cho Triệu Nhiễm Nhiễm, ôm cô vào trong ngực.

“Chị, chị có bị thương không?”

Lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm mới thấy Triệu Trí Lực, ‘oa’ một tiếng khóc lên, vừa lắc đầu vừa nói, “Chị không có bị thương, làm thế nào đây em trai, Tả Tự đưa chị về nhà mới bị người ta đâm, trước khi anh ta vào phòng giải phẫu còn nói chuyện này chưa xong, vậy phải làm sao bây giờ?”

Triệu Trí Lực đỏ đầy mồ hôi, chỉ ôm chặt lấy cô, vuốt đầu của cô an ủi, “Chớ sợ chớ sợ, không phải còn có em sao, chờ anh ta ra ngoài rồi nói.”

“Em trai, chị nhớ Giang Tiềm, chị thật sự nhớ anh rồi, em gọi điện thoại cho anh ấy có được hay không? Đừng nói chị nhớ anh ấy, len lén nói cho anh ấy biết chị xuất ra chuyện là được.”

Có thể làm sao, bây giờ lời nói của chị cậu chính là thánh chỉ, Triệu Trí Lực vội vàng bấm số của Giang Tiềm. Kết quả, tắt máy.

Nhận được ánh mắt mong đợi của Triệu Nhiễm Nhiễm, Triệu Trí Lực đặc biệt không đành lòng. “Ngày mai gọi lại đi, bây giờ hơn nửa đêm, đã tắt máy rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu tự lẩm bẩm, “Anh ấy đã nói dù lúc nào cũng sẽ không tắt máy, sẽ luôn chờ điện thoại của chị, anh ấy nhất định là giận chị.”

Cơ thể gầy yếu của Triệu Nhiễm Nhiễm càng thêm yếu ớt vô dụng, Triệu Trí Lược cắn răng hung ác muốn đâm Giang Tiềm mấy đâm.

Cậu đã sớm nói với Triệu phu nhân, lấy ai không lấy lại bảo chị anh lấy người lính, cần gì đi đường cũ của bà. Khi đó Triệu phu nhân nói như thế nào, a đúng, xã hội bây giờ tìm người thành thật không dễ dàng!

Nếu như không có xảy ra chuyện này, cậu cũng chậm chậm đón nhận người chị cậu bảo vệ từ nhỏ sẽ lấy quân nhân, nhưng bây giờ, Triệu Trí Lược do dự, thất sự là vô dụng mà!

“Em trai, em gọi lại lần nữa được không?”

Bây giờ Triệu Trí Lược làm sao dám trái ý cô, chỉ có thể nhỏ giọng an ủi, “Ngày mai bảo đảm bắt anh ta đến cho chị nhé, có được hay không?”

“Em trai, nếu anh ấy chia tay với chị thì sao? Chị thật sự thích anh ấy, chị không thật sự muốn bỏ mặc anh ấy, chị chỉ là. . .”

Triệu Trí Lược không biết tình huống, dĩ nhiên cũng không cần biết, cậu chỉ quan tâm chị cậu.

“Chị, sẽ không, anh ta không nhớ chị không phải còn em bảo vệ chị sao, chị yên tâm, trước khi chị kết hôn em tuyệt đối không quen bạn gái, ngày ngày cùng với chị, không để ai ức hiếp chị.”

Lúc Tả Tự từ phòng giải phẫu đi ra thì trời đã sáng, không có chuyện lớn, không có thương tổn đến lá lách cũng không thương tổn thận, vết thương cũng không sâu, nuôi mấy ngày là có thể xuống đất.

Triệu Nhiễm Nhiễm thả tim xuống, trở về khu nội trú khoa nhi thay y phục dính máu ra, mới vừa mặc vào đồng phục làm việc liền bị gọi đến phòng làm việc của viện trưởng.

Cô không sợ, chỉ là trong lòng đặc biệt băn khoăn, con trai người ta đang khỏe mạnh, mới đưa cô về nhà một lần, thì kết quả, bị người ta quật ngã rồi.

Viện trưởng trái lại rất dễ thân, còn giúp cô rót ly nước trái cây để an ủi cô. “Tiểu Triệu có bị thương không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Làm phiền Tả Tự, phải cảm ơn anh ấy.”

Viện trưởng Tạ không thèm để ý chút nào khoát khoát tay, “Chút vết thương nhỏ không coi vào đâu, taekwondo của nó đánh không tệ. Hơn nữa, không bảo vệ được phụ nữ thì không phải đàn ông, nếu lúc đó nó quay đầu bỏ chạy, về nhà tôi sẽ không nhận nó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tuyệt đối không dám gật đầu tán thành.

“Tiểu Triệu à.” Viện trưởng Tạ nuốt hớp trà chậm rãi mở miệng, “Hay là, điều cháu đến khoa ngoại chăm sóc Tả Tự một thời gian?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Được, cần phải vậy.”

Viện trưởng Tạ tính toán xong, lại hàn huyên một lát rồi lập tức thả cô đi, trước khi ra cửa còn bỏ thêm trái lựu đạn, “Sau khi Tả Tự lành bệnh, cháu cũng điều đến khoa da liễu đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bối rối, rốt cuộc hiểu được, thì ra là, ông ấy muốn. . . làm nguyệt lão cho con trai! !

Rốt cuộc trẻ tuổi, thân thể khôi phục rất tốt, mới mấy ngày, Tả Tự đã khỏe bảy tám phần. mỗi ngày Triệu Nhiễm Nhiễm bị anh sai bảo tùm lum, tâm trạng đau lòng biến thành một bụng oán khí.

Nhưng khiến người ta tức giận không phải vì vậy, mà là cái người nghịch ngợm khiến người ta tức điên, đối diện người lớn rất lễ phép, còn gặp cô thì rất phúc hắc.

Ngày hôm sau sau khi chuyện xảy ra, Triệu lão gia và Triệu phu nhân đến thăm anh, Tả Tự giả bộ nghiêm chỉnh như hồng vệ binh, làm cho người ta tức giận muốn hung ác kéo xuống tấm da mặt kia, giẫm dưới chân, đập đập.

Nhưng cha mẹ vừa đi, Tả đại gia lập tức chỗ này đau chỗ kia cũng đau, muốn uống nước rồi lại muốn đi xả, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận hung hăng bầu anh.

Cho nên hiện tại, vết thương ngang hông Tả Tự lấy tốc độ kinh trời khôi phục, mấy vết bầm trên tay lại dùng tốc độ động đất gia tăng lên.

“Cái tật hay bầu người ta! Ai thèm nuôi em hả?”

“Anh khỏi lo.” Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận đút một muỗng cháo vào trong miệng anh, oán trách, “Thương thể của anh ở eo, cũng không phải là tay, sao cứ bắt tôi đút?”

“Đây là thái độ của người làm y tá như em sao? Có bằng tốt nghiệp chưa?”

“Tôi biết tiêm, có muốn tiêm hai mũi không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm hết sức khó chịu, điện thoại của Giang Tiềm vẫn tắt máy, cô tức giận mình quá lố, càng tức Giang Tiềm lừa dối ong bướm mà tức nhất là, cô cảm thấy mình hình như là thất tình, trong lòng khó chịu muốn khóc.

“Thế nào?” Tả Tự dùng bả vai đẩy đẩy cô, “Hôm nay sao tâm trạng kém như vậy?”

Triệu Nhiễm Nhiễm trừng mắt nhìn anh, “Ba anh bảo tôi chuyển đến khoa anh.”

“Không muốn.”

“Dĩ nhiên không muốn.”

“Em muốn ở khoa nhi để ngày ngày hù dọa con nít cho vui à?”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một chút, gật đầu, bắt đầu cần năn anh, “Tả Tự, anh nói với ba anh đi, nói là anh không muốn tôi.”

Tả Tự nheo mắt lại, “Việc này đơn giản.”

Mắt Triệu Nhiễm Nhiễm sáng rực lên, vô cùng chịu khó đút cháo.

Tả Tự hưởng thụ một lát, “Vậy em báo đáp tôi thế nào?”

Đây là trong dự liệu, Triệu Nhiễm Nhiễm vừa liếc mắt xem thường vừa mỉm cười, đáng vẻ như chờ làm thịt, chờ anh đề yêu cầu.

Tả Tự cũng nhìn cô cười, “Hay là thôi đi, ngày mai xuất viện mời tôi đi ăn bữa ngon là được.”

Đây là Tả phúc hắc sao? Cứ như vậy thả cô rồi hả? Mọi người đều không tin.

Tả Tự cười khở, cô bé này thật là bị anh hù dọa quen rồi, tật xấu của mình cũng nên sửa chút, “Tôi thật sự không lừa em, em giúp tôi ăn hết cháo hải sản còn dư đi, tôi không thích ăn tôm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm run run rẩy rẩy uống.

Buổi tối, Tả Tự vô cùng tốt bụng không cần cô ở cạnh giường, Triệu Nhiễm Nhiễm về nhà nghỉ ngơi, gọi điện thoại cho Giang Tiềm đến quá nửa đêm cũng không được nhận, nằm ở trong chăn càng nghĩ càng uất ức, bất tri bất giác khóc rồi ngủ.

Sáng ngày hôm sau, trên mặt bị nhọt nên tỉnh, càng gãi càng ngứa, Triệu Nhiễm Nhiễm rời giường soi gương xem, giật mình, mặt đầy vết đỏ.

Đây là thế nào? Bị nước mắt làm sưng?

Triệu phu nhân thấy bộ dáng của con gái cũng sợ hết hồn, vội vàng tìm ra thuốc hết ngứa thoa lên cho cô.

“Ngứa quá à mẹ.”

“Đứa nhỏ này, đừng gãi, mai đi bệnh viện.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ thầm, vừa đúng để Tả Tự xem một chút.

Ở trên xe bus nhận được tin nhắn của Tả Tự, nói là đã làm xong thủ tục xuất viện chờ ở cửa chính, bảo cô đưa anh về nhà, rồi phục vụ thêm một ngày, buổi tối còn mời anh ăn cơm.

Triệu Nhiễm Nhiễm không có tâm trạng trả lời anh ta, dùng sức xoa mặt, không dám dùng móng tay gãi.

Lúc đến bệnh viện đã cảm thấy cả khuôn mặt đều sưng, đặc biệt khó chịu, cô nhìn thấy Tả Tự vội vàng chạy tới. “Tả Tự, anh mau giúp tôi xem mặt, thật là ngứa quá.”

Tả Tự vừa nhìn, một đám đậu đỏ rậm rạp chằng chịt, đã trải rộng hai bên gương mặt. “Sao em như vậy, ngứa đầu ra xem.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe lời ngẩng đầu lên, còn nhắm mắt lại. Tả Tự cúi đầu bưng mặt của cô, dùng ngón tay kim chỗ sưng đỏ.

“Ngày hôm qua ăn cái gì hả?”

“Tối ngày hôm qua ăn cải trắng hầm thịt heo.”

“Chưa tìm được nguyên nhân dị ứng. Buổi trưa thì sao?”

“Cháo hải sản còn dư của anh. . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm u oán mở mắt ra, Tả Tự vò đầu rồi.

“Đều tại anh.”

“Đúng đúng đúng, trách tôi.” Tả Tự nén cười, “Chỉ là dị ứng bình thường, ở lại mua thuốc thoa là được, em đừng cử động, tôi giúp em xoa xoa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại nhắm mắt lại, ngưỡng mặt, Tả Tự cúi đầu, cách rất gần, nghĩ thầm, cô bé này chẳng lẽ không biết động tác này, vẻ mặt này là có ý muốn mời sao?

“Nhiễm Nhiễm, em nói, nếu có người từ phía sau lưng thấy, sẽ cho rằng chúng ta đang làm gì?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, “Không biết.”

“Hôn môi.”

“Sửng chết anh.”

“Hiện tại tôi muốn hôn em, em cũng không tránh thoát.”

“Vậy không được, tôi chỉ để cho bạn trai tôi hôn.”

Tả Tự nghe thật không thoải mái. “Còn rất trung trinh, nếu tôi hôn em rồi, em sẽ làm sao? Lấy thân báo đáp?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức tiếp lời, “Tôi thà lấy cái chết tỏ ra trong sạch.”

Tả Tự muốn tăng thêm chút sức lực trên tay, nhưng rốt cuộc không nỡ, chỉ tự mình mài mài răng.

Bình thường triệu chứng dị ứng hải sản chính là nổi mẩn, từ mặt bắt đầu, nghiêm trọng sẽ trải rộng toàn thân.

Tả Tự xoa xoa chỗ sưng cho cô, thuận tiện chấm mứt, vừa định buông cô ra thì đột nhiên một nguồn sức mạnh nắm lấy bờ vai của anh, không đợi anh kịp phản ứng, thân thể ngã trên mặt đất xa mấy mét, Tả Tự lập tức cảm thấy vết thương mới vừa cắt chỉ ở lưng đã vỡ ra, anh chịu đựng không có kêu đau ra tiếng.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị tình huống trước mắt làm sợ ngây người, thấy Giang Tiềm bị thương ở trán, dán một miếng băng gạc, cặp mắt gần như ngâm ra máu, cả người bụi bặm, há mồm thở dốc trên dưới phập phồng. Cô còn chưa có phản ứng kịp, anh lại tiến lên mấy bước, đá vào eo Tả Tự một cước, Tả Tự trượt ra xa hai mét.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhớ tới vết thương trên người Tả Tự, kinh ngạc, che ở trước người anh, lớn tiếng la với Giang Tiềm, “Giang Tiềm, anh nổi điên cái gì?”

Giang Tiềm giống như không thấy cô, lại tiếp tục tấn công Tả Tự, khom lưng muốn xách anh ta lên. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ đến vết thương của Tả Tự, không thể để cho thương thế của anh tăng thêm, nếu không khoản nợ nhân tình này trả không hết rồi.

Cô liều mạng ôm lấy Giang Tiềm không cho anh động, trong lòng bởi vì chuyện tấm hình mà vẫn khó chịu khác thường, bởi vì lúc gặp gỡ nguy hiểm cần anh nhất nhưng anh lại không ở bên người, hơn nữa vài ngày không tìm được anh mà càng thêm uất ức. Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi, quả đấm rơi vào trên ngực Giang Tiềm từng cái, nước mắt cũng chảy xuống.

Hai người này giống như đang so tài với đối phương, dính sát nhau, lại không phát ra âm thanh nào, một người uất ức, một người khác càng uất ức.

Giang Tiềm sắp điên rồi, ngày đó sau khi cô cúp điện thoại, vốn muốn đêm đó sẽ tới tìm cô. Nhưng Khuông Vĩ lại gọi anh trở về đại đội đặc chủng.

Rừng sâu núi thẳm, địa hình phức tạp, mấy đội viên đặc chiến mới nhậm chức bị vây ở bên trong không được giải cứu. Ở trong, chưa quen thuộc địa hình, bên ngoài, có dân liều mạng bao vây, Khuông Vĩ bị trọng thương không thể giải cứu, vì vậy anh ta tìm đến Giang Tiềm, người từng theo anh ta vào rừng nhiều lần, quen thuộc địa hình nơi đây.

Hành động giải cứu chỉ mất hai ngày, nhưng thời gian đi đường lại trễ nãi không ít ngày. Giang Tiềm trở lại pháo đoàn, chưa kịp thay quần áo liền chạy tới thành S tìm Triệu Nhiễm Nhiễm.

Nhưng anh nhìn thấy gì?

Anh nhìn thấy cô gái khiến trái tim anh hỗn loạn, vô cùng hạnh phúc ngưỡng mặt, tiếp nhận vuốt ve, hoặc còn có. . . nụ hôn của một người đàn ông khác.

Anh nhìn thấy gương mặt anh từng vuốt ve đang bị một người đàn ông khác tỉ mỉ đoạt lấy.

Khó trách cô cố ý tức giận ở trong điện thoại, hoá ra là như vậy, anh muốn giết người.

Giang Tiềm không chút nào dịu dàng bắt lấy cổ tay Triệu Nhiễm Nhiễm ngăn lại động tác của cô, nhìn chăm chú vào trong ánh mắt của cô, có thương tích, có uất ức, còn có chất lỏng ướt ướt sáng trông suốt.

Triệu Nhiễm Nhiễm không cảm thấy bốn phía không hề có tiếng vang, chỉ quật cường nhìn lại anh, nước mắt im hơi lặng tiếng nhỏ xuống.

Những giọt nước mắt này nện ở trái tim Giang Tiềm từng giọt từng giọt, đau đớn vô cùng, anh muốn lau chúng, trong lòng lại tràn đầy tức giận, anh không thể nào đánh Triệu Nhiễm Nhiễm, cho dù gặp phải phản bội, vì vậy một bồn lửa giận chỉ có thể phát tiết ở trên người người đàn ông kia.

Anh không hề mất nhiều sức đã bỏ qua Triệu Nhiễm Nhiễm, một cái tay nhẹ nhõm xốc lên Tả Tự đang muốn đứng lên, cơ hồ chân cách mặt đất.

Triệu Nhiễm Nhiễm xông lại ôm lấy cánh tay Giang Tiềm lần nữa, không hề nói gì, chỉ lo tách tay anh ra, cào cũng tốt, cắn cũng được, cô không thể để cho anh nhất thời xúc động phá hủy hai người.

Giang Tiềm không cảm thấy đau đớn trên tay, nhưng nỗi đau kia lại tồn tại chân thật, chuyển dời đến trong lòng của anh, đau và máu, đè nén tuyệt vọng.

Cuối cùng cứu được Tả Tự về lại, Triệu Nhiễm Nhiễm bảo vệ anh ta ở sau lưng, nhìn Giang Tiềm, nói ra câu thứ hai sau khi gặp lại.

“Anh đi đi.”

Giang Tiềm bất động, trong đôi mắt đột nhiên khô khốc khó chịu.

Là ai nói tỉ mỉ che chở đối được nâng khay ngang mày, tình yêu của anh, đối về cũng chỉ là cô bảo vệ một người đàn ông khác ở phía sau.

Báo ân cũng tốt, thật lòng thích anh cũng được, Giang Tiềm trước kia đều không để ý tại sao Triệu Nhiễm Nhiễm nguyện ý ở chung với anh, tại sao nguyện ý thích anh. Nhưng bây giờ anh muốn hỏi cô, em xem tôi là gì? Thật chẳng lẽ vì báo ân mới nguyện ý để ý tôi sao? Em không sợ tôi khổ sở muốn khóc sao?

Nhưng anh đã hiểu được, dù vậy, anh vẫn hy vọng còn đường sống, không bỏ được, thật không bỏ được.

Bình tĩnh, âm thanh được ăn cả ngã về không từ trong miệng anh truyền đến, “Nhiễm Nhiễm em tránh ra.”

Cô trả lại cho anh chính là càng thêm bảo vệ người phía sau.

Giang Tiềm nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, trái tim âm ỉ sụp đổ trong ánh mặt trời, chỉ còn lại tuyệt vọng khổng lồ bao phủ. Vẫn biết mình xấu tính, cô đi theo mình có chút uất ức, cho nên cẩn thận, đặt cô ở vị trí trên nhất, nhưng rốt cuộc vẫn chưa được, không xứng đôi chính là không xứng đôi, thì ra vẫn là hy vọng xa vời.

Trong mắt Giang Tiềm hoàn toàn tĩnh mịch, khóe miệng cũng không chịu khổng chế nhếch lên, “Triệu Nhiễm Nhiễm, em thật sự nghĩ tôi không có em là không sống được sao?”

Mặt Triệu Nhiễm Nhiễm giật giật.

Giang Tiềm ngẩng đầu nhìn trời, “Em nói một tiếng là được, không cần như vậy. Báo ân? Đã là thời đại nào rồi. Tôi Giang Tiềm cứu nhiều người lắm, căn bản không nhớ chút chuyện trước kia, cho nên cũng không cần báo ân gì cả.”

Triệu Nhiễm Nhiễm há miệng muốn nói cái gì, lại bị anh cắt đứt.

Giang Tiềm cố ý nói nhẹ nhõm, “Được rồi, cứ như vậy đi, lời chúc phúc cũng đừng trông cậy tôi nói, em không cần phải thế.”

Nói xong thật thâm sâu nhìn cô một cái, xoay người sai bước rời đi, nghe được người dẫn ông sau lưng kêu lên, “Chuyện này chưa xong.”

Giang Tiềm chê cười ra tiếng, anh không có quay đầu lại, không dám, chỉ sợ nhìn lại một cái sẽ càng thêm hại hơn.

22. Chương 22: Không Phải Cô, Không Được!

Giang Tiềm đi thật lâu, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn cứng ở tại chỗ không động đậy.

Cô không ngờ sẽ biến thành như vậy, cô không muốn chia tay, càng không muốn bởi vì hiểu lầm mà chia tay, Giang Tiềm rất tốt với cô, làm sao có thể ác độc đến mức cả giải thích cũng không nghe.

Triệu Nhiễm Nhiễm ứng phó không kịp, ngơ ngác nhìn Tả Tự đang vịn cô, giống như không có ý thức, lắm bầm, “Tôi không nên đuổi anh ấy đi, đúng không? Tôi không nên đánh anh ấy, tôi nên tức giận, nên chất vấn anh ấy mấy ngày nay đã chạy đi đâu, tại sao không nhận điện thoại của tôi? Còn nên giải thích với anh ấy. Anh nói có đúng không Tả Tự?”

“Nhiễm Nhiễm em đừng như vậy.” Tả Tự khó chịu trong lòng, lại không thể nói, càng không thể nào khuyên cô chạy đi giải thích.

“Mấy ngày nữa là tốt, mấy ngày nữa sẽ không khó chịu, Nhiễm Nhiễm đừng nghĩ nữa, sẽ qua thôi.” Tả Tự nhẹ nhàng bịt kín mắt của cô, ôm cô vào trong ngực.

Sẽ qua thôi.

Triệu Nhiễm Nhiễm không nghĩ như vậy, đối với đoạn cảm tình này cô không có bỏ ra sao? Có thể người khác thấy đều là Giang Tiềm luôn gánh vác chịu đựng, nhưng sự thật không phải như vậy, cô cũng động lòng, hơn nữa tuyệt đối không có khả năng dễ dàng buông tha như anh ta nói.

Cô muốn tìm cơ hội giải thích rõ với Giang Tiềm, cô và Tả Tự không có quan hệ gì cả, cô yêu anh, đây là sự thật, sẽ không thay đổi.

Nhưng ngày đó Giang Tiềm rời đi quyết tuyệt như vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm là con gái, còn là một cô gái được Giang Tiềm chiều chuộng quen, cô không thể buông tha mặt mũi tự động đi cầu hòa.

Trạng thái như vậy nhanh chóng khiến cô trở nên trầm mặc, gương mặt không ngừng gầy gò, lộ vẻ yếu không thể ra gió.

Triệu Trí Lược muốn từ bên trong thò một chân vào hoàn toàn tách ra bọn họ, nhưng rốt cuộc không đành lòng làm chị khổ sở. Muốn giúp một tay để cho hai người hòa hảo, lại bị Triệu Nhiễm Nhiễm ngăn lại, cô nói với cậu thế này: “Em trai, em nói chị kiêu cách thì chị chịu, chị cũng không phải không thể không có anh ấy, chỉ là cảm giác bị hiểu lầm không dễ chịu, em giúp chị trả thẻ tiền lương của anh ấy lại cho anh hai, bảo anh ấy giúp trả lại cho Giang Tiềm.”

Cô muốn đánh cuộc một phen.

Trạng thái của Giang Tiềm còn kém hơn Triệu Nhiễm Nhiễm, cơ hồ mỗi ngày đều làm bạn với thuốc lá. Doanh trường thương anh thất tình, cố ý nhường anh, chỉ là trong lúc vô tình thấy anh ngồi ở trong phòng làm việc cả đêm, liên trường tám từng hăng hái trước đây đã không còn tồn tại thì trong lòng luôn phiền muộn theo.

Chữ tình đã thương người, Giang Tiềm không có tim không có phổi bị thương thành một người đàn ông thâm trầm không biết cười.

Giang Tiềm bắt đầu thành thực.

Đặng Vĩnh Đào từng khuyên anh, bảo anh đi tìm Triệu Nhiễm Nhiễm nói rõ ràng, mặc dù Giang Tiềm không hề nói một chữ về việc chia tay, trên thực tế anh gần đây cũng không nói mấy câu, nhưng anh không mấy tin cô gái như vậy sẽ bởi vì mấy ngày không gọi được điện thoại mà cãi nhau đòi chia tay.

Giang Tiềm mang di động theo trên người, lúc huấn luyện mang theo, lúc ngủ cũng mang theo, nhiệm vụ huấn luyện ban ngày bỗng gia tăng, một nhóm người cấp dưới khổ không thể tả.

Sẽ khá hơn.

Giang Tiềm vẫn nghĩ như vậy, nhưng không như mong muốn, anh chỉ có thể hao hết sức lực trong cơ thể xong mới có thể ngủ. Lại bất đắc dĩ vì thể chất quá tốt, cho nên đa số ban đêm đều là một mình ngồi trên cái ghế Triệu Nhiễm Nhiễm đã từng ngồi hút thuốc gần người.

Sau bữa cơm chiều lại bắt đầu nhàm chán, Giang Tiềm theo thường lệ núp ở trong phòng làm việc.

Gần đây không ai dám phiền anh, anh trầm mặc, nhưng chưa hề bộc phát, nếu có, sơ ý một chút thật dễ dàng xảy ra án mạng.

Giang Tiềm cũng hưởng thụ sự an tĩnh như vậy, nghiêng qua trên ghế sa lon chuẩn bị nghỉ một lát, lúc này, tiếng gõ cửa lại vang lên.

Anh không thèm để ý, nhóm người này trước kia không có tật xấu này, nhắc chân liền đạp, anh đã thay mấy cái cửa rồi. Hôm nay ngược lại biết gõ cửa, run run rẩy rẩy gây phiền cho người khác.

Trong chốc lát, cửa được mở ra.

Giang Tiềm mở mắt nhìn một chút, là Trương Vũ.

“Có chuyện gì?”

Trương Vũ gật đầu, “Có.”

“Đi vào ngồi đi.”

Giang Tiềm lấy ra một bọc lá trà, rót ly nước cho Trương Vũ, sau đó hai người bắt đầu nhìn nhau chẳng nói gì.

Làm anh em vài chục năm, đột nhiên trở nên không biết nên nói cái gì cho phải.

Thật lâu sau, Trương Vũ chủ động đánh vỡ trầm mặc, nhẹ nhàng đẩy thẻ tiền lương đến trước mặt anh.

Giang Tiềm liếc mắt nhìn, cười lạnh, trái tim nhảy lên lại giống như có thể lao ra lồng ngực, một cổ lửa giận vô hình xông lên.

“Hai người. . . . Thế nào?”

Giang Tiềm hừ cười, “Như cậu anh muốn rồi.”

Sắc mặt Trương Vũ có chút không nén được giận, “Như tôi muốn cái gì? Tôi có câu nào không phải vì tốt cho hai người.”

“Được rồi.” Giang Tiềm đứng lên miễn cưỡng vươn vai, “Nói cho cô ấy biết, chuyện cô ấy có thể làm tôi cũng có thể làm, tôi cũng không phải không thể không có cô ấy. Tôi Giang Tiềm nếu lại da mặt dày đi đây đưa cô ấy, tôi con mẹ nó không phải là người.”

Mấy chữ cuối cùng anh cắn răng hét ra, trong mắt vừa đau vừa khổ.

Giang Tiềm giống như đang hạ quyết tâm tị nạn với Triệu Nhiễm Nhiễm, ngày hôm sau liền tuyên bố mọi người mau giúp anh giải quyết vấn đề cá nhân. Thông báo vừa ra, cũng không quá thiệt giả, thật đúng là có không ít người giới thiệu đối tượng cho anh, gần đây anh luôn bận vì những chuyện này.

.

Giang Tiềm hút thức uống trong ly ‘ hưng phấn ’ vang dội, để ly không xuống nhìn một vòng chung quanh, chán đến chết. Cô gái ngồi đối diện vẫn tự nhiên vui mừng.

Đây là đối tượng hẹn hò thứ chín của anh trong bốn tháng qua.

Là cô chủ của một tiệm nhỏ, bán đồ trang sức lẻ, đáng đáp còn đẹp hơn Triệu Nhiễm Nhiễm mấy phần, nếu có thêm vẻ đáng yêu.

Giang Tiềm ngẩng đầu nhìn cô bé kia, mở to mắt, không muốn nhìn tiếp nữa. Xinh đẹp thì xinh đẹp, nhưng luôn có cảm giác không đúng, mấy ngôi sao trên tấm lịch bàn còn đẹp hơn, nhưng anh nhìn, lại không hề có cảm giác chân thật hay dục vọng muốn ngắm nhìn.

“Liên trưởng Giang, kể cho tôi một vài chuyện lúc anh ở bộ đội đặc chủng đi.”

Giang Tiềm nhú mày, anh không quá muốn nói chuyện, nhưng cô gái này lại nói nhiều. Trước mắt hai người quen nhau một tuần lễ, hôm nay là lần thứ hai gặp mặt, trước đó trong điện thoại Giang Tiềm chỉ luôn làm người nghe, hiện tại không muốn tiếp tục nữa.

“Đó là cơ mật, không thể nào nói với người không có liên quan.”

Cô gái không để ý, vẫn vui vẻ, Giang Tiềm cũng cảm thấy tính tình của cô ta thật tốt, trước đó cũng có 2-3 người không biết chết là gì, sau khi nói chuyện vài ngày, mọi người đều bị thái độ ôn hòa của anh làm bỏ cuộc nửa chừng.

Cũng không biết gần đây anh có phải có số đào hoa, hay thật sự anh gặp được người có tính khí tốt, nhưng lại không có kiên nhẫn, mấy tháng trước đã mất rồi.

Cơm trưa thì hai người đến một quán nhỏ, Giang Tiềm kêu vài món ăn rồi, trong đầu buồn bực ăn, trong chốc lát, mấy chén cơm đều hết, mấy đĩa thức ăn cũng thấy đầy.

Cô gái đối diện dường như muốn vượt qua tốc độ của anh, ăn cũng rất nhanh, mặt đỏ hồng.

Giang Tiềm lại gọi nhân viên phục vụ kêu hai món ăn, tự mình ăn no rồi, liền đốt điều thuốc hút, tinh thần bay xa.

Gần đây vẫn bận xem mắt, vừa mới bắt đầu còn cố nhịn, nhưng càng ngày càng cảm thấy không có ý nghĩa, đến bây giờ, cả ứng phó cũng không làm được rồi.

Có lúc nhìn cô gái khác lại như nhìn ra một người khác nữa, mắt cong cong, lúm đồng tiền, nụ cười sáng loáng. Nghĩ đến ngày đó mình mạnh mẽ nói với Trương Vũ ‘ không phải không thể không có cô ’, lúc này lại không thể không lắc đầu ở trong lòng.

Đã gặp nhiều người, không phải không có ai đẹp hơn Triệu Nhiễm Nhiễm, có mấy người thật sự đẹp, nhưng không đúng, họ không giống Triệu Nhiễm Nhiễm.

Giang Tiềm đột nhiên phát hiện, nếu như không giống như Triệu Nhiễm Nhiễm, anh tuyệt đối không có chút hứng thú nào, anh chỉ muốn tìm một người như Triệu Nhiễm Nhiễm, lông mày giống nhau, mắt giống nhau, lúm đồng tiền giống nhau, cũng hơi kiểu cách, tốt nhất cũng nên tên là Triệu Nhiễm Nhiễm.

Nhưng nếu như thật có một người giống như vậy xuất hiện, Giang Tiềm suy nghĩ một chút, vẫn không được. Cái gì cũng giống, nhưng các cô vẫn không phải là Triệu Nhiễm Nhiễm, anh chỉ muốn Triệu Nhiễm Nhiễm, không phải cô, thì thật là không được.

Giang Tiềm dẫn đầu càn quét sạch mấy món ăn trên bàn liền muốn trở về quân khi, ngày hôm qua Đặng Vĩnh Đào nói cho anh biết, bảo anh tối hôm nay đến nhà ăn sủi cảo.

Giang Tiềm dập tắt thuốc, “Tiểu Giả, buổi chiều tôi có chuyện ở quân khu, phải về sớm.”

Cô gái ngẩn người, Oh. Vậy lần sau lúc nào thì có thời gian ra ngoài?”

Giang Tiềm nghiêng đầu suy nghĩ, lời nói rất chậm, “Mấy tháng này không có thời gian lắm, sắp Nguyên Đán rồi, tiếp đó là lễ mừng năm mới, năm trước còn có một nhóm chiến hữu muốn chuyển nghề, cho nên. . .”

Cô gái nghe rõ, đây là không muốn tiếp tục, cũng không sao cả, cũng không phải là Vương Lão Ngũ cấp kim cương. Nhưng nụ cười của cô vẫn rất gượng gạo, trước khi chia tay còn nói một câu với Giang Tiềm: “Tôi không phải họ Giả, tôi họ Chân.” Thật ra thì cô cũng không phải họ Chân, chỉ cố ý nói như vậy.

Giang Tiềm ngẩn người, cười, “Thật xin lỗi, vậy. Tạm biệt, Tiểu Chân.”

Trước khi trở về, Giang Tiềm mua mấy cân tôm ở trong huyện, lại chọn một đồng thực phẩm, trở lại quân khu trực tiếp đến nhà Đặng Vĩnh Đào.

Chỉ đạo viên Đặng tự mình đến mở cửa, hai cái tay đều dính bột mì, ngang hông còn đeo tạp dề, đón anh vào xong liền đi đun bếp, “Mau tới đây giúp tôi làm da sủi cảo, mình tôi không làm được.”

Nhưng Giang Tiềm không phải người anh có thể sai được, Giang Tiềm không để ý tí nào, tính toán đi tìm Đặng tiểu Nha Nha trước để chơi.

Mới vừa đẩy cửa căn phòng bên cạnh ra, liền truyền đến một tiếng rống ‘ai nha, chết’.

Giang Tiềm chuyển đầu một cái, thấy được nữ chủ nhân của căn nhà này, Đặng phu nhân mập mạp.

“Chồng cô bảo cô đi giúp anh ấy làm hoành thánh.”

Đặng phu nhân căn bản không tin, “Chồng tôi bảo hôm nay để cậu gói, tôi có thể nghỉ ngơi.”

Hai người này, sao thông minh vậy chứ.

“Tôi không thích gói, con gái cô đâu rồi, tôi tìm bé chơi.”

“Nha Nha đang ngủ.” Đặng phu nhân lại gào thét, “Chết, Giang Tiềm, anh vừa tới tôi liền thua, chỉ tại anh.”

Giang Tiềm yên lặng lui ra ngoài, nhìn thấy Đặng Vĩnh Đào, hí hửng hỏi anh, “Anh có quản vợ anh không? Sao càng ngày càng không giằng lý?”

Đặng Vĩnh Đào xoa ót cười, hai người này cho tới bây giờ đều không hợp, “Trước đừng động tới tôi, cậu thì sao? Lần này như thế nào?”

Giang Tiềm thuận miệng nói tiếp, “Không được, thất bại.”

“Cậu nói cậu, trước kia sao không biết cậu kén chọn thế.”

Giang Tiềm nhún nhún vai, anh cũng không biết.

“Tôi thấy cậu đừng cố nữa, cố nữa cũng là lãng phí thời gian, nên quay đầu lại tìm người ta. Tưởng Thị Phi qua hết năm sẽ kết hôn, cậu cũng phải nắm chặt một chút.”

Giang Tiềm ngồi, không lên tiếng.

Anh không muốn quay đầu lại tìm Triệu Nhiễm Nhiễm sao! Trên thực tế anh ngày ngày đều muốn, đều ảo tưởng. Lúc đầu quả thật quyết định muốn tìm người khác, nhưng không được, trong lòng đã bị lấp đầy, không bỏ người khác vào được.

Nhưng dù muốn, lại không thể làm ra hành động, trong lòng muốn là một việc, nhưng mặt mũi cũng là vấn đề, bị đá rồi còn bám dính người ta, rõ ràng là phiền người ta rồi. Với lại người đàn ông kia. . . . Quả thật mạnh hơn anh.

Trong lòng Giang Tiềm lại bị ghen.

“Sắp Nguyên Đán rồi, trong liên phải đi thăm hỏi phía dưới, cuối tuần nghỉ cậu vào thành phố mua ít đồ đi.”

Giang Tiềm vừa nghe đến thành S, trong lòng giật giật, “Sao anh không đi? Tôi không biết nên mua cái gì!”

“Tôi đi thì Nha Nha phải theo, dẫn bé theo không có phương tiện, tôi liệt kê danh sách cho cậu, cậu dựa theo để mua là được.”

Giang Tiềm không có nhãn nhó nữa, muốn để cho tâm tình bình yên lại, nhưng ban đêm lại vẫn mất ngủ đến trời sáng.

23. Chương 23: Không Thể Để Cô Không Hạnh Phúc

Qua hết lễ Nô-en, là sắp Nguyên Đán, sau đó đến mùa xuân, cửa hàng trên đường giăng đèn kết hoa, khắp nơi vui sướng.

Lời chúc xuân ‘Merry Christmas’ ‘Happy New Year’ được treo đầy.

Ông già Noel kèm theo đứa bé đỏ thắm.

Trung tây kết hợp, tây ta kết hợp.

Về mặt phở phạc rã rượi cô đơn của Triệu Nhiễm Nhiễm rất không tương ứng với quang cảnh thành phố náo nhiệt, Tả Tự giúp cô vượt xuống bông tuyết trên đầu, “Lạnh không? Hay là đi vào quán cà phê ngồi một lát?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Sáng sớm vào quán cà phê làm gì.”

“Bạn tôi có mở một quán, tự chọn hạt tự nấu, mùi vị cực kỳ ngon.”

“Thôi.” Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Tả Tự anh có việc bận thì đi làm đi, không cần đưa tôi.”

Tả Tự bị cự tuyệt nhiều rồi, cũng không coi là quan trọng, “Em bị cảm, để tôi đưa về đi.”

“Thật không cần.” Triệu Nhiễm Nhiễm cúi đầu, suy nghĩ một lát, “Tôi phải đến chỗ anh tôi một chuyến, thông gió nhà cửa giùm anh ấy.”

Tả Tự cũng muốn đi chung, nhưng không được. Cô mới bị thương trong một cuộc tình, không thể ép cô quá chặt.

Triệu Nhiễm Nhiễm có lúc rất cảm kích Tả Tự, người đàn ông này vô cùng tỉ mỉ, vừa đúng xuất hiện trong những ngày cô thất tình, giúp cô giảm bớt nỗi khổ sở trong thời gian làm việc, lại không nói ra ý định khiến cô lúng túng. Nhưng anh lại vẫn không thể thay thế người ở trong lòng kia, bao nhiêu ban đêm cô chịu khổ một mình, thường xuyên rơi lệ đến trời sáng.

Cô chưa bao giờ biết mùi vị thất tình khó chịu như vậy, hồi tưởng đủ loại trải qua thường ngày, lại còn có phần không muốn yêu đương nữa, cho nên dù là mơ hồ đoán được tâm tư của Tả Tự, lại không thể trao ra cái gì.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, có lẽ chịu đựng qua một thời gian, đợi cô đi ra rồi, có thể suy tính đến người này, nhưng một ngày lại một ngày trôi qua, nỗi khổ sở của cô không có tiêu giảm nửa phần.

Ít ngày trước Trương Lam nói cho cô biết, biện pháp tốt nhất đi ra bóng ma thất tình chính là yêu một người khác lần nữa. Triệu Nhiễm Nhiễm không biết cô nói đúng hay không, nhưng trong lòng lại theo bản năng bài xích. Cô kiêu cách, nhưng cô đã nhận sự giáo dục tốt đẹp nhất, có thể buông tha mình, nhưng không thể xem thường người khác.

Triệu Nhiễm Nhiễm đi tới đi lui đã đến nhà trống của Trương Vũ, suy nghĩ một lát, có thể thật là trong tiềm thức vội vàng tới phòng ốc thông gió, đoạn thời gian trước, mọi người đã đưa chìa khóa nhà cho cô, để cho cô và Trương Lam ai có thời gian thì người đó đến đây chăm sóc một chút, phòng ốc trống không cũng không có hơi người.

Lúc Triệu Nhiễm Nhiễm nhận lấy cái chìa khóa trong lòng có chút kích động, cô có lòng riêng, nơi này có tất cả kỷ niệm của cô và Giang Tiềm, người đàn ông đầu tiên khiến cô động lòng đã ở nơi này làm cô cho cô, còn có những nụ hôn nóng bỏng, và tất cả kỷ niệm về tình yêu đầu tiên của một thiếu nữ.

Thật ra thì không nên trầm mê, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng biết, trầm mê ở nơi này chỉ có thể khiến mình càng ngày càng tìm không thấy lối đi ra ám ảnh, nhưng nếu như tình cảm có thể bị khống chế, cô cũng đâu cần khó chịu tới hôm nay.

Có lẽ do tất cả mọi người vội vàng làm đồ tết, nên hôm nay chung cư đặc biệt an tĩnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm mở cửa sổ ra, một cơn gió lạnh thổi vào, khiến cô bị lạnh đến nổi da gà. Thật ra thì cô thường tới nơi này, cũng đã thêm vào không ít thứ, nào là gối ôm cá heo trên ghế sa lon, các loại mứt trên khay trà, còn có những sách tiểu thuyết đang lưu hành trên internet. Có lúc nghỉ ngơi, cũng ngần ngại ở chỗ này cả ngày

Triệu Nhiễm Nhiễm chưa ăn sáng, nên lúc này mua hai gói mì ăn liền ở dưới lầu để đi lên nấu, ném hai cái trứng muối vào trong nồi, lại tăng thêm một cây xúc xích, nấu xong, liền ngồi trên ghế sa lon bưng ăn.

Khi đó Giang Tiềm làm mì sốt tương cho cô, mùi vị thơm ngon thật ngon, cô lựa ra hết thịt heo không thích ăn, Giang Tiềm liền dụ dỗ cô ăn, nói thịt heo từ trên xuống dưới cạo lông xong đều có thể ăn, hơn nữa ăn thịt heo còn có thêm mỡ.

Anh bảo ăn, cô liềng ăn, về nhà kể với người nhà, còn chiếm được khen ngợi. Sau này cô mới phát hiện, thịt heo làm xong, thật ra thì ăn cũng thật ngon.

Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên ăn không vô nữa, trong cổ họng bị nghẹn đặc biệt khó chịu, giống như có một miếng bông gòn bị nhét vào trong.

“Thì ra thất tình còn ảnh hưởng khẩu vị.” Triệu Nhiễm Nhiễm vỗ vỗ hai má, vuốt vuốt đôi mắt đau xót, tự giễu nghĩ, anh ấy sống rất tốt, khôi phục rất nhanh, mình cũng phải thêm chút sức, không thể để ỉn yếu hơn.

Đứng lên, rửa bát, làm những chuyện này xong lại xem sách một lát, đến gần 5h chiều, mới đóng cửa sổ lại nhìn bốn phía một vòng, rồi khóa chặt cửa chuẩn bị rời đi.

.

Tuyết bắt đầu rơi từ đêm qua, chính xác mà nói, là ba giờ sáng, Giang Tiềm cả đêm chưa chợp mắt.

Tuyết rơi, mình lái xe chở Phó Liên Trường và Tiểu Dư lên đường đến thành S ‘mua đồ tết’, vẫn chưa tới chín giờ đã tới. Đặng Vinh Đào đã sớm chuẩn bị sẵn danh sách, đi chỗ nào mua, mua cái gì, đều viết rõ ràng rành mạch, Giang Tiềm dựa theo làm là được.

Gần tới buổi trưa, anh dặn dò Phó Liên Trường dẫn Tiểu Dư đi ra ngoài ăn, tự mình chao đảo đi dạo đến bệnh viện. Muốn gọi điện thoại cho Triệu Nhiễm Nhiễm, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không biết nói cái gì cho phải.

Nói cái gì? Nói hai ta làm hòa đi, hình như người ta đã có chủ; nói sau này chúng ta làm bạn tốt đi, đó là bịa đặt, chính anh cũng không tin.

Giang Tiềm vợ cùng phiền não xoay quanh tại chỗ, nín một lát, bắt tri bắt giác đi đến căn nhà trống của Trương Vũ.

Có lúc duyên phận chính là như vậy, không là của anh, nắm ở trong tay cũng có thể chạy mất; là của anh, vô luận như thế nào, một ngày nào đó, luôn có một lần đặc biệt, anh sẽ gặp lại cô!

Cho nên một ngày này, cái ngày mà bông tuyết bay phấp phới, Giang Tiềm gặp lại Triệu Nhiễm Nhiễm, số mệnh đã định sẵn. Sau đó, anh cảm thấy, ông trời hình như cực kỳ ưu đãi anh!

Trong khoảnh khắc nhìn thấy cô gái mà mình ngày nhớ đêm mong, Giang Tiềm dùng sức dụi mắt, đứng ở giữa đường lớn, không nhìn thấy cũng không hề nghe được những tiếng còi xung quanh.

Cô gầy, đi bộ rất nghiêm túc, không có nhìn về phía bên này. Nhưng mà anh thấy được, đều thấy được, cặp mắt kia vẫn cong cong, cũng đã không có thần thái, hàm chứa vẻ sầu khổ đau thương nhàn nhạt. Tóc mái đã ra dài rồi, dùng một cái kẹp tóc cố định trên đầu, lộ ra mép tóc hoàn mỹ. Khiến Giang Tiềm đau lòng là cô đã gầy gò, cằm đã nhọn.

Sao cô lại gầy như vậy? Chẳng lẽ hẳn ta không tốt sao? Cô sống không hạnh phúc sao?

Đôi mắt nhắm chặt của Giang Tiềm lại nhanh chóng mở ra, đột nhiên hiểu một đạo lý: anh tuyệt đối không cho phép Triệu Nhiễm Nhiễm sống không hạnh phúc, mà hạnh phúc của cô, cũng tuyệt đối không có khả năng do người khác cho.

“Nhiễm Nhiễm.”

Nghe được có người gọi cô, Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên, cô híp mắt, thấy một màu xanh ô liu ở xa mấy mét. Hồi lâu sau, cô cũng không muốn nghiêm túc phân tích tâm trạng và nhịp tim khiến cô đỏ mặt lúc đó.

Anh đã không còn đen, mà biến thành màu chocolate nhạt, đứng ở đó không hề cười, phong cách có vẻ càng thêm cường tráng, nơi đuôi lông mày bên trái có thêm một vết sẹo, một gạch ba sao trên vai biến thành hai gạch một sao.

Trừ những thứ này thì hình như không còn gì thay đổi, nhưng lại cứ như cái gì cũng thay đổi, thâm trầm rất nhiều, cả người phát ra hơi thở thành thực.

Triệu Nhiễm Nhiễm sững sờ một lúc lâu, mới ý thức tới người trước mắt là ai, “A, là Giang Tiềm à.”

Giang Tiềm đi về phía cô, chân bước không nhanh, mỗi một bước lại nhấc lên tình yêu trong cô, cuồng loạn không dứt, rốt cuộc khi cảm thấy hô hấp của anh thì Triệu Nhiễm Nhiễm đã cúi đầu rồi.

“Hôm nay không đi làm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, “Anh nghỉ phép?”

“Tối mua đồ.” Giang Tiềm nói, đột nhiên giọng điệu thay đổi càng thêm trầm thấp, “Sao lại gầy?”

Đôi mắt Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ lên, cô vui mặt vào trong cái khăn quàng cổ lớn, đầu quay đi, che giấu vẻ bối rối của mình.

Giang Tiềm lại nghiêng đầu muốn nhìn thẳng vào mắt cô, “Nói đi, sao lại gầy? Anh ta không tốt với em sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm sững sờ, vậy cũng được sao!

“Anh nói ai?”

“Ngày ấy. . . người đó.” Giang Tiềm nói rất khó khăn, hít một hơi thật sâu.

Thì ra là nói Tả Tự, anh dĩ nhiên vẫn cho rằng mình và Tả Tự. Nói cho cùng bọn họ đều là kinh nghiệm lần đầu tiên, lại chưa hiểu rõ đối phương, nếu có thể bình tĩnh nói rõ, cũng sẽ không bởi vì hiểu lầm mà từng bước từng bước đi tới hôm nay.

Triệu Nhiễm Nhiễm không phải một người trong lòng có thể chứa đựng vướng mắc, dù là về sau cả đời không qua lại với nhau, nhưng hiểu lầm vẫn phải giải thích rõ, không như vậy thì thật có lỗi với mình. Mà cô càng không phải là người hẹp hòi, dù gì cũng là mối tình đầu, không thể làm người tình, tổng không đến nỗi thành kẻ thù, làm bạn bè cũng không phải không thể.

“Giang Tiềm, tôi và Tả Tự chỉ là đồng nghiệp.”

Giang Tiềm sững sốt một hồi lâu, không thể tin há to miệng.

“Ừ. Tôi nên nói cho anh biết, lần đó trước mấy ngày, lúc tôi về nhà đụng phải mấy người xấu, Tả Tự bởi vì tôi mà bị thương, bị người ta thọc một dao, bị thương ở trên eo. Đoạn thời gian đó không thể gọi điện thoại của anh, cũng không có biện pháp nói cho anh biết. Ngày đó ở trước cửa bệnh viện tôi không biết anh liên tưởng đến cái gì, thật ra thì tôi chỉ là ăn hải sản bị dị ứng, Tả Tự là bác sĩ trưởng khoa da liễu ở bệnh viện chúng tôi, anh ấy xem bệnh cho tôi, tôi nghĩ tôi nên giải thích một chút. . . . Cứ như vậy đi, tôi đi nha.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lộ ra một cười, quả nhiên nói xong trong lòng liền thoải mái hơn, có lẽ qua hôm nay, cô rốt cuộc có thể chân chính đi ra cái bóng của sự thất tình.

Giang Tiềm bị nụ cười của cô làm chói hoa mắt, cầm chặt quả dấm, có cảm giác mừng như điên, còn có một cỗ xung động muốn lập tức ôm lấy cô.

Anh không hề hoài nghi lời nói của Triệu Nhiễm Nhiễm, khó trách cô bảo vệ người kia, khó trách cô dữ với mình như vậy, nghĩ đến là bị nguy hiểm lại không tìm được anh, còn nữa, sao anh không để ý đến những mụn đỏ nổi trên mặt cô lúc ấy, rõ ràng thấy được mà.

Giang Tiềm muốn đánh mình, là sự kích động của anh khiến đây tất cả biến thành một cuộc hiểu lầm.

Nhìn cô từ từ đi qua bên cạnh, Giang Tiềm không chớp mắt nhìn chăm chăm cô, lại đau lòng nâng không nổi tay giữ lại, chỉ có thể hé miệng nhỏ giọng hỏi, “Em có bị thương không?”

“Không có.” Triệu Nhiễm Nhiễm ngừng một lát, không quay đầu lại, tiếp tục đi.

“Đợi chút.” Giang Tiềm rốt cuộc lớn tiếng kêu, Triệu Nhiễm Nhiễm nghi hoặc quay đầu, “Thế nào?”

Giang Tiềm ngăn người, đại não nhanh chóng vòng vo mấy vòng, “Có thể để tôi lên chút không, tôi muốn đi toilet.”

“Anh không có chìa khóa sao?”

“Trả lại cho Trương Vũ rồi.”

Được rồi, đây không phải là chuyện lớn gì, khiến người ta nín thở lại phải không tốt.

Triệu Nhiễm Nhiễm xoay người lại dẫn đầu lên lầu, Giang Tiềm theo thật sát phía sau cô.

24. Chương 24: Ăn Sạch Sành Sanh

Triệu Nhiễm Nhiễm lên lầu rồi mới phát giác có chút không thích hợp, dù sao cô nam quả nữ, lại không còn quan hệ gì.

Cô đứng ở cửa phòng không có ý định cởi giày, chừa không gian cho Giang Tiềm đi vào, “Anh vào đi, lúc đi đóng cửa lại sẽ tự động khóa, tôi đi trước.”

Giang Tiềm đâu có thể nào đồng ý.

“Nếu mất đồ thì sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm dường như không hiểu nhìn nhìn anh, Giang Tiềm trở nên không nể tình như vậy từ lúc nào thế, trước kia mặc dù có thể nói trắng ra, nhưng cho tới bây giờ chưa từng lần át cô.

Được rồi, cô ở lại, thật ra thì cũng là có chút lòng riêng, nếu như đã cắt đứt triệt để, thì hy vọng về mặt tình cảm có thể thỏa mãn một chút lưu luyến của mình.

Giang Tiềm đi vệ sinh một chuyến mà nửa tiếng rồi còn chưa ra ngoài, Triệu Nhiễm Nhiễm không hề mất kiên nhẫn. Nếu như không có gì ngoài ý muốn, đây có lẽ là lần cuối hai người ở chung. Cô thẳng lưng ngồi ở trên ghế sa lon, không có đọc sách, không có ăn đồ ăn vặt, chỉ chăm chú chờ người.

Giang Tiềm làm gì mà đi vệ sinh, rõ ràng là đi sanh con, lại qua hơn 10' sau mới ra ngoài. Triệu Nhiễm Nhiễm nghe được âm thanh xả nước, nhịp tim bắt đầu gia tăng tốc độ, có loại cảm giác dường như nhảy ra cổ họng cảm giác.

“Em ăn cơm chưa?”

Đánh chết Triệu Nhiễm Nhiễm cô cũng không ngờ, mới từ nhà cầu ra ngoài liền hỏi cô vấn đề này. Cô vội vàng lắc đầu một cái, rồi lại gật một cái, “Mới vừa ăn.”

“Ăn cái gì?”

“Mỳ ăn liền.”

Giang Tiềm cau mày.

Anh chau mày, Triệu Nhiễm Nhiễm chợt có chút không dám nhìn anh. Đây là Giang Tiềm trước kia sao? Không hổ là vũ khí lạnh lẽo bò ra từ rừng súng hỏa đạn, có sát khí rõ rệt, thì ra là anh luôn giả bộ, có thể dễ dàng che giấu sự dữ dội. Hoặc là. . . Con sói lớn đã lột bỏ lớp da dê? !

Triệu Nhiễm Nhiễm không chịu nổi ánh nhìn chăm chú của anh, “Tôi thật sự ăn rồi, cũng còn rất nhiều ở phòng bếp đấy.”

Giang Tiềm đi vào phòng bếp kiểm tra một lần, rồi quay lại phòng khách ngồi ở bên người cô, không nói lời nào.

Triệu Nhiễm Nhiễm thật là không thích ứng được sự thay đổi của Giang Tiềm, trước kia mặc dù mặt đen, nhưng dầu gì luôn thích lộ ra một hàm răng trắng, hiện tại mặt vẫn đen, nhưng không lộ răng trắng, không duyên cớ có một loại phong cách người lạ chớ tới gần.

Cô ngồi không được tự nhiên, hơi hồi hận vì mình nghe lời chờ ở chỗ này rồi, lúc này len lén chạy mất anh cũng không bắt được.

“À, anh ăn chưa?”

Giang Tiềm lắc đầu.

“Vậy, vậy tôi xuống lầu mua gì đó cho anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói xong liền chạy ra, mới vừa đi hai bước, thân thể liền bị một nguồn sức mạnh vớt trở lại, bị người từ phía sau ôm thật chặt vào trong ngực. Dùng lực thật là mạnh, sau lưng bị đụng đến đau.

Triệu Nhiễm Nhiễm kinh hãi nói không ra lời, cô nghe Giang Tiềm nhỏ giọng nỉ non không để cho cô đi, hô hấp nóng bỏng thổi tới bên tai, trong đầu thoáng chốc trống rỗng.

“Nhiễm Nhiễm, hai ta kết hôn, hiện tại liền kết hôn.”

Không đợi câu trả lời của cô, Giang Tiềm không chút nào dè dặt quay người Triệu Nhiễm Nhiễm qua, ôm thật chặt. Khi đầu lưỡi xẹt qua hai mảnh môi ngọt mềm thì anh giống như đứa bé rốt cuộc tìm được nhà, thoải mái rên rỉ ra tiếng thật dài, tiếp theo, từng tế bào trên người giống như đều đang kêu gào xâm phạm, chiếm lĩnh, trú đóng đến sâu trong cơ thể trước mắt.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị nụ hôn bất thành lời sợ ngây người, xúc giác vừa quen thuộc vừa xa lạ, khi xưa thì thật sự nguyện chia sẻ với anh, nhưng bây giờ, anh xem cô là gì?

“Anh buông tôi ra Giang Tiềm.” Triệu Nhiễm Nhiễm liều mạng giãy giụa, tức giận há mồm thở dốc. “Anh xem tôi là gì, muốn hôn thì hôn bạn gái anh đi.”

Giang Tiềm sững sờ, ngay sau đó lại nhất quyết hôn không tha, không thềm nói chuyện, còn hung ác xé rách y phục của cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm uất ức đến nước mắt cũng chảy ra, quá khinh người, anh quá khinh người rồi, không phải có bạn gái rồi sao, tại sao còn tới chọc giận cô, quên mất một cuộc tình đã rất khó khăn, còn phải gần nhau như vậy, có để người ta sống không đây.

“Anh buông tôi ra Giang Tiềm.”

Giang Tiềm giống như không nghe được lời của cô, nụ hôn thậm chí biến thành cắn, tay cũng không ngừng nghỉ, trong chớp lát đã lột sạch cô chỉ còn lại áo ngực, tiếp đó bắt đầu tiến công đến cái quần jean cản trở.

Triệu Nhiễm Nhiễm dùng sức đẩy tay anh, đẩy đầu anh, không biết hơi sức từ đâu tới, hung hăng quạt anh một bạt tai. Mặt của Giang Tiềm bị đánh trúng nhưng anh vẫn không hề để ý, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm động tác trên tay, lý trí có lẽ đã không còn tồn tại, hoàn toàn không cảm thấy đau, tính tình cứng đầu và thể lực toàn diện bộc phát ra, vừa dùng sức, cúc quần ‘đình đình đương đương’ bắn ra ngoài, khóa kéo cũng bị xé nát. Vừa xong Giang Tiềm liền khom lưng gánh cô lên vai, đi nhanh vào phòng ngủ ném ở trên giường lớn, mặt không vẻ gì bắt đầu cởi y phục của mình.

Triệu Nhiễm Nhiễm sắp tuyệt vọng, bị anh ăn hết, vậy sau này làm sao lập gia đình. Nhưng hơi sức của anh quá lớn, một cái tay là có thể nắm được hai cổ tay của cô, còn ngăn chặn chân của cô không cho nhúc nhích, ngực bị mút vừa nóng vừa đau, đã dùng hết hơi sức cũng không tránh được.

Triệu Nhiễm Nhiễm khóc cầu xin anh, “Giang Tiềm anh tỉnh táo chút, chúng ta đã chia tay rồi. . . . Giang Tiềm, anh buông tôi ra có được hay không, tôi không thể làm vậy với anh, tôi còn phải gả cho người ta nữa, anh trở về tìm bạn gái của anh có được hay không?”

Đáp lại cô là sự bú liếm mạnh hơn nữa, sau đó miệng lại bị chặn, tay hay miệng của đều bộc lộ sự dữ dội, Triệu Nhiễm Nhiễm chưa từng gặp Giang Tiềm như vậy, giống như là muốn nuốt sống cô.

“Em lặp lại lần nữa, em muốn gả cho ai?”

Triệu Nhiễm Nhiễm rất ngốc rất ngây thơ, “Người ta.”

“Em bảo anh tìm ai?”

“Bạn gái của anh.”

Giang Tiềm không hề nói nhảm nữa, ngồi thẳng lên nắm lưng quần của cô, dùng sức một cái, kéo quần xuống dưới. Triệu Nhiễm Nhiễm không kéo lại, cả người chỉ còn lại một cái quần lót, còn bị tuột đến bắp đùi, lộ ra nửa cái mông nhỏ.

Giang Tiềm đỏ mắt nhìn chăm chú vào da thịt trắng bóng, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không phản kháng nữa, chỉ còn lại sợ hãi, ôm lấy đầu lớn tiếng khóc lên, còn có chút thành phần giả bộ đáng thương ở bên trong. Có lẽ là vẻ đáng thương này có tác dụng, người phía trên nửa ngày không hề cử động, Triệu Nhiễm Nhiễm lộ ra một khe hở giữa cánh tay, nhìn lên, hoàn toàn tuyệt vọng, Giang Tiềm đã cởi hết chỉ còn lại quần lót rồi.

”A

~ Giang Tiềm cái tên khốn này, lưu manh, không phải anh nói còn đây đưa với tôi nữa thì anh không phải người sao, sao anh không biết xấu hổ như vậy, anh. . . .”

“Lão tử đây không thích làm người rồi, thì tính sao!”

Tiếng hô rất lớn, khiến người ở dưới bị rống sững sốt.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngừng giãy giụa, thật lâu, quay đầu đi lại khóc lên, vừa khó chịu vừa uất ức.

Sau khi hô ra cơn tức bị nghẹn trong ngực, Giang Tiềm cũng an tĩnh, đè ở trên người của cô nhìn chăm chăm hai hàng nước mắt, hai mắt của anh cũng đau xót.

“Anh có lỗi Nhiễm Nhiễm, nhưng em không sai sao? Em giận đối với anh trong điện thoại, lại không nói cho anh vì sao, anh muốn xin lỗi cũng không biết nói thế nào. Em biết anh gấp cỡ nào không? Anh ngay cả mạng cũng không muốn, anh chỉ muốn sớm trở về để nói chuyện với em, anh cũng không biết phạm vào cái gì sai mà xin lỗi, nhưng anh nhìn thấy gì? Em hiểu tâm tình của anh không? Nếu không phải là em tùy hứng giận đối với anh ở trong điện thoại, vô luận như thế nào anh cũng sẽ không hiểu lầm em, chúng ta cũng sẽ không chia tay.”

“Còn không phải bởi vì trong máy vi tính anh. . .”

“Bởi vì sao cũng phải ngay mặt nói với anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại khóc nữa, lúc này là thật đau lòng, không hề lên tiếng nữa.

Giang Tiềm yêu thương cô, hôn hôn mút sạch từng giọt nước mắt trên mặt cô, sau đó xoay khuôn mặt nhỏ nhắn qua đối diện mình, từng chữ từng câu, rõ ràng nói, “Mặc dù anh không có tình cảm cao thượng sâu đậm gì, nhưng rốt cuộc đã mặc bộ quân áo này, cái gì có thể làm, cái gì không thể làm, chính anh tại trên vị trí này bao lâu thì phải tuân thủ bấy lâu.”

“Anh cũng muốn ngày ngày ở cạnh em, cũng chiều làm nũng, tức giận cũng có thể ngay mặt dụ dỗ em, nhưng anh còn chưa có chuyển nghề, vậy thì khẳng định không làm được. Anh biết rõ em không muốn làm một người vợ của quân nhân, thời gian nợ em về sau anh đều sẽ trả, nhưng bây giờ em không thể không hiểu anh, không thể như vậy hành hạ anh như vậy, em không thể.”

Lời nói trầm thống của Giang Tiềm mang theo nghẹn ngào, cơ hồ là từ chỗ sâu lòng ngực phát ra sự cam chịu vì không có tự do, dù rất yêu cô cũng không thể xuất hiện trước tiên vào lúc cô gặp nguy hiểm.

Anh phải tuân thủ chức trách của quân nhân, có thể nói cao thượng đến đâu cũng chỉ là một khẩu hiệu hoa lệ, làm lính cũng là đàn ông, cũng có tình cảm, Giang Tiềm anh có thể làm được chỉ là làm việc theo trách nhiệm của mình, gánh lấy chức trách của mình, chờ sau khi tháo xuống, sẽ chỉ chuyên tâm làm thần bảo vệ người yêu. Nhưng bây giờ còn chưa tới lúc tháo xuống trọng trách, Giang Tiềm hi vọng Triệu Nhiễm Nhiễm có thể hiểu được anh, anh hi vọng hai người có thể cùng nhau gánh vác.

Giang Tiềm bắt lấy tay của Triệu Nhiễm Nhiễm đánh vào trên lồng ngực trần của mình, đè lại trái tim, “Nhiễm Nhiễm, anh không khóc, dù khó chịu hơn cũng không khóc nổi, nhưng nó khóc, nó nói nó rất nhớ em, em nhất định nghe được, đúng không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm im hơi lặng tiếng, nâng mắt lên không hề trốn tránh, nhìn chăm chăm vào mặt của Giang Tiềm.

“Em. . . Đã sớm hối hận, em muốn quay đầu lại tìm anh, nhưng anh hai em bảo anh đã đi tìm người mới rồi, em tức giận, em ghen, em uất ức, Giang Tiềm. . . Chỗ này của em khó chịu.” Triệu Nhiễm Nhiễm đè lại trái tim, hung hăng đập mấy quyền, lớn tiếng khóc.

Từng giọt nước mắt nhỏ vào trên ngực Giang Tiềm, khiến anh đau đớn, nhưng thật giống như sương mù trước mắt đều biến mất. Anh ôm chặt lấy cô, vừa hôn vừa giải thích, “Không có người khác, chỉ có em, trong óc trong lòng tất cả đều là em, mỗi một chút máu mủ đều nhớ em, anh nhớ em, Triệu Nhiễm Nhiễm à, em thật đúng là rất dính người, anh nhớ em sắp điên rồi.”

“Anh là thằng khốn, sao anh lại đi xem mắt người khác?”

“Anh đã nói rồi không có người khác.” Giang Tiềm hung hăng nói, “Không có biện pháp thích người khác nữa, thích không được nữa.”

Trong cái ôm của Giang Tiềm có mùi vị cắn răng nghiêng lợi, muốn cắn cô lại sợ cô đau, chỉ có thể hung ác hôn qua lại trừng phạt miệng của cô, không biết đủ mà hút khô mỗi một giọt trong veo bên trong, lực độ ngăn chặn thân thể cô càng lúc càng lớn, giống như nếu như không thể nhét cô vào trong cơ thể mình, thì anh liền cắm rễ vào, dù sao vô luận như thế nào cũng muốn trở thành một thể.

Cô cũng nghĩ như anh, sau khi chia tay mới biết tình cảm tới kịch liệt, đã từng nghĩ anh không phải loại mình thích, tình yêu không sâu đậm lắm, nhưng cho đến khi chia tay mới hiểu được, anh chính là nửa vòng

tròn của cô, cho dù đáng ngoài bình thần như nước lọc cũng không ngăn cản được cô lún càng ngày càng sâu.

Hai tay khước từ của Triệu Nhiễm Nhiễm dần dần rũ xuống, cô đau lòng vì sự uất ức và cam chịu của Giang Tiềm trong những lời đó. Cái gì cũng không muốn so đo, nếu anh thật muốn, vậy liền cho thôi. Cô có dự cảm, lần này Giang Tiềm không thể không làm cô. Lần trước ở quân khu là bởi vì Trương Vũ làm rối mới dừng lại, lần này lại là bởi vì giúp phòng ốc của Trương Vũ thông gió mới bị Giang Tiềm bắt được, thật là thành cũng anh hai, bại cũng anh hai nha.

Miệng Giang Tiềm vẫn dừng lại ở trên môi của cô dây dưa, người lại cong lên, đưa ra một cái tay xé toang phần vải vóc đáng thương còn lại trên người hai người, chen vào giữa hai chân của cô đâm lung tung.

Tục ngữ nói, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói, lời này không sai chút nào.

Giang Tiềm rất rõ đạo lý này, anh từ trước đến giờ chính là lá gan lớn, hiểu lắm giải thích rõ, anh suy nghĩ trong toilet hồi lâu mới nghĩ tới một con đường tắt như vậy. Đừng nói anh không biết tôn trọng người khác, sớm muộn gì cũng kết hôn về nhà, hưởng thụ phúc lợi sớm vài ngày có cái gì không đúng.

“Không được, không vào được.” Giang Tiềm vừa nói vừa muốn đứng lên xem một chút, bị Triệu Nhiễm Nhiễm nhận thấy được ý đồ, ôm chặt lấy lưng của anh, “Không được, Giang Tiềm anh đừng nhìn.”

Môi Giang Tiềm lại gấp gấp trở lại trên mặt của cô, nhỏ giọng cầu khẩn, “Nhiễm Nhiễm em giúp anh nha, em giúp anh bỏ vào.”

Hai mắt Triệu Nhiễm Nhiễm xoay vòng, khẩn trương đến trong đầu trống rỗng, toàn bộ suy nghĩ đều tập trung vào nửa người dưới, chỗ đó có cái thứ nóng nóng, muốn đoạt lấy cô, cường tráng đến giống như một giây kế tiếp là có thể xé nát cô.

Mang theo nỗi sợ hãi với đêm đầu tiên, lại dùng tư thế khuất nhục này nằm dưới người đàn ông, nhưng tất cả rốt cuộc không còn tồn tại khi nghe anh cầu khẩn. Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên cảm thấy, cô cũng nên muốn Giang Tiềm, nên phối hợp anh, không phải là bị động tiếp nhận, mà là bỏ ra sự nhiệt tình như anh, bởi vì bọn họ đều yêu nhau.

Đôi môi run lấy lấy của Triệu Nhiễm Nhiễm dán lên gò má của Giang Tiềm, ngậm nhẹ hầu kết, rất không lưu loát mỡ cấn. Ngón tay đỡ bả vai anh chạy xuống, bỏ đi tư thái, lòng ngón tay lại vô ý xẹt qua điểm hồng hồng trên ngực anh, chọc anh khẽ run một hồi.

Giằng co một lát, thứ kia rốt cuộc nhắm ngay, nhưng Giang Tiềm đột nhiên ngừng lại. Anh cúi hôn môi Triệu Nhiễm Nhiễm, lửa nóng quần một hồi lâu, mới khàn khàn nói, “Nhiễm Nhiễm, em nhịn xuống, sẽ đau, nhưng không thể khiến anh dừng lại, có được hay không?”

Trong óc Triệu Nhiễm Nhiễm vang lên ‘ong ong’, căn bản không nghe rõ anh đang nói gì, chỉ lung tung gạt đầu, khi cảm thấy vật khác thường không chút nào dịu dàng xông vào thì cô đau kêu to, “Ai nha đau chết mất, anh mau đi ra mau đi ra.”

Giang Tiềm cũng đau, không chỉ đau còn dùng lực nửa ngày cũng chưa thể vào hết. Bị dự vọng hành hạ muốn chết, nghe được Triệu Nhiễm Nhiễm kêu đau anh dừng lại nhìn một cái, một cái liền ngu, lúc này mới vừa tiến vào cái đầu đã đau thành ra như vậy, vậy thì chờ lát nữa vào hết thì còn khóc thành cái dạng gì nữa?

Giang Tiềm rất sợ, tất cả kinh nghiệm trên sách đều không nghĩ ra, vừa vội vừa đau ép anh trong chốc lát ót liền ra đầy mồ hôi, đầu còn có tâm tình hưởng thụ gì, vào trước rồi hãy nói.

Giang Tiềm cắn răng, không để ý Triệu Nhiễm Nhiễm đau kêu, hung ác quyết tâm động eo đâm vào, khi xông phá trở ngại thì sáng khoái xông thẳng ót, sâu trong cơ thể cô truyền tới tiếng ‘phụt’, toàn bộ vào, tiếp theo đó là Triệu Nhiễm Nhiễm ‘ai nha. . .’ hết thắm một tiếng, lại cúi đầu nhìn cô, đôi môi chảy máu, nước mắt rơi xuống giống như không tổn tiền, Giang Tiềm vội vàng hôn cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị sự kiện máu tanh này hành hạ toàn thân đều đau đớn, nhất là hạ thân, cả tiếng lớp màng kia bị đâm vỡ vụn cũng rõ ràng truyền vào trong tai cô, thật sự là quá đau rồi, nhìn và làm vĩnh viễn đều cách một bầu trời, phải biết đau vậy sớm đã nên châm thuốc tê.

Đau đớn khiến cô phiền lòng, hung ác cắn đầu lưỡi Giang Tiềm đưa vào, cảm thấy mặt lại bị hung hăng đung, nước mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm đã sắp chảy khô.

Giang Tiềm nhìn một lát liền bắt đầu cử động không thuần thực, còn vừa cắn răng nghiêng lợi rống, “Nói yêu anh, nói yêu anh, nói mau.”

Tim của Triệu Nhiễm Nhiễm đều sắp bị đung bay ra, hai cái tay hết sức đẩy quần anh ra, “Yêu, yêu, rất yêu Giang Tiềm, em đau.”

Không còn người nói chuyện, chỉ còn lại một người đẩy một người đoạt. Giang Tiềm vừa động Triệu Nhiễm Nhiễm liền hít khí lạnh, lúc đầu anh còn biết đau lòng dừng một lát, nhưng sau đó phát hiện, vợ quá biết giãy vò rồi, cứ làm một chút dừng một lát sớm muộn gì cũng thương thân. Liền nhẫn tâm mặc kệ cô, dù sao cũng đau, dứt khoát đau một lần thôi. Anh ngậm cổ của cô bắt đầu nặng nề rút ra đưa vào, cắn bản không biết khống chế sức mạnh, động tác đau xót muốn chết, vài chục cái mà thôi, thất lưng bắt đầu nhức nhối, sau đó.

“A ~” Giang Tiềm rống lên một tiếng, đè ở trên người Triệu Nhiễm Nhiễm run rẩy. . . .

25. Chương 25: Anh Cái Gì Em Chứ! !

Triệu Nhiễm Nhiễm mơ mơ màng màng nhắm nghiền hai mắt, cũng không biết là ngủ thiếp đi hay hôn mê, dù sao mặc kệ Giang Tiềm gọi thế nào, cô cũng tuyệt đối không mở cặp mắt cong cong như trăng non ra.

Giang Tiềm thở hổn hển một lát, xoay mặt cô qua hôn hôn, lướt qua răng môi, quyến luyến không biết như thế nào cho phải. Chỉ chốc lát, cái kia. Lại bắt đầu hưng phấn, hô hấp trở nên vẫn đục, tốc độ ra vào càng ngày càng rõ ràng. Giang Tiềm còn muốn, cho nên dù Triệu Nhiễm Nhiễm ngắt đi, sự rung chuyển vẫn làm cô tỉnh lại.

Người nhắm mắt quả nhiên bị chấn động nhú mào, vốn nghĩ sẽ rất nhanh sẽ kết thúc như lần trước, chuẩn bị cắn răng chịu đựng, nhưng vài chục cái lại vài chục cái, mấy trăm cái rồi vẫn chưa hết, Triệu Nhiễm Nhiễm rốt cuộc mở hai mắt ra rồi.

“Anh. . . . Nhẹ một chút.”

Giang Tiềm cố ý phát oán khí của việc chia tay vì hiểu lầm lên người cô, giữ chặt hông của cô gia tăng hơi sức ra vào. . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy phía dưới đau chết lặng, nhưng cầu xin thế nào cũng không thể khiến Giang Tiềm dừng lại, hơn nữa anh không có vẻ lạnh nhạt đi, mà càng ngày càng thuần thực. Cuối cùng, tốc độ kia, lực lượng kia, Triệu Nhiễm Nhiễm quả thật phải cắn chặt răng mới có thể làm cho trái tim không bị đánh bay ra ngoài.

Anh giống như là. . . . Một con gấu mù nhìn cả mùa đông, thật vất vả mới xuống núi tìm được cái ăn, lại vừa đúng đụng phải một tổ ong tràn đầy mật đường. Chuyện như vậy quá dọa người rồi, sao anh lại chịu dùng sức như thế chứ, quá độ ác.

.

Sau đó Giang Tiềm ngủ một lát, tỉnh lại vẫn là tinh thần phấn chấn, mà càng thêm sáng khoái. Ngón tay sờ sờ phủ trên người cô, xoa nắn thế nào cũng không thấy đủ, cứ muốn.

Anh thật rất thích, trắng mịn còn có chút thịt, đặc biệt có thủ cảm.

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi có vẻ liễu yếu đư đưa theo gió, vai mỏng manh, eo thon, ngực nặng trĩu, mặc y phục không nhìn ra có thịt, chỉ khi nào cởi ra sờ. . . . dù Giang Tiềm liên tục báo inh phải dịu dàng phải dịu dàng ở trong lòng, nhưng có một mâm thịt béo non mềm đến chiều dài một con sói đói cả mùa đông, thì Triệu Nhiễm Nhiễm thật là thâm.

Cô sợ đến không dám mở mắt ra.

“Em rốt cuộc còn phải giả bộ ngủ bao lâu?” Giang Tiềm găm bả vai của cô một lúc lâu, mới cười hỏi.

Triệu Nhiễm Nhiễm mặc dù chưa mở mắt ra, nhưng gương mặt lại hơi đỏ. Cô cũng muốn mở, nhưng sợ chọc tới anh nữa, huống chi cơ thể cũng không nhúc nhích được, muốn đi vệ sinh cũng không nhấc chân nổi.

“Em không muốn tỉnh? Vậy. . . . Anh làm tiếp.”

“Ai không muốn không muốn không muốn, em tỉnh, em tỉnh.”

Giang Tiềm vui vẻ rồi, rốt cuộc chịu mặt đối mặt, lại ôm cô, một ngụm hôn nóng bỏng ấn xuống tiếp, hôn cô đến thiếu dưỡng khí, choáng váng.

Khi Giang Tiềm lại muốn lật người lên tiếp thì Triệu Nhiễm Nhiễm quả quyết ngăn lại anh, “Không được Giang Tiềm, chờ cho em chút sức đi.”

Giang Tiềm hôn môi của cô một cái, mắt mỉm cười, dịu dàng như có thể chảy ra nước, hoàn toàn khác dáng vẻ người lạ chớ tới gần như hôm qua. “Đói chưa? Anh lấy gì cho em ăn nhé.”

“Không đói bụng.” Triệu Nhiễm Nhiễm thử ngồi dậy, phía dưới có thứ gì nóng bỏng xông ra, khiến cô cắn chặt môi không dám ngẩng đầu, “Em làm thêm buổi tối, phải đến bệnh viện.”

Thật ra thì cô làm ca đêm, khi nào thiếu người mới cần đến, nhưng cô không biết làm sao đối mặt anh.

“Xin phép nghỉ được không? Em đi nổi sao?”

“Ai nha, đáng ghét quá, anh đừng nói chuyện này.” Triệu Nhiễm Nhiễm xấu hổ, tức giận, vừa đáp anh vừa che miệng anh.

“Được rồi được rồi, anh không nói.” Giang Tiềm liền duỗi bàn tay ra hôn bàn tay của cô, trong lòng ngọt ngào, thuận thế ôm vào trong ngực. “Mấy ngày em gặp chuyện không may anh trở về đại đội đặc chủng, không thể nói ra nhiệm vụ, Nhiễm Nhiễm anh không phải cố ý không nhận điện thoại của em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn vết sẹo ở đuôi lông mày anh thật lâu không thể mở miệng, “Anh bị thương?” Thật là hỏi nhầm, ngày đó cô cũng thấy được, bất quá khi đó đang bực bội nên cũng không để ý.

Giang Tiềm xem thường, hỏi một đằng, trả lời một nẻo, “Về sau hai ta thật tốt, không bao giờ giận nhau nữa được không? Ừ. . . . Hai ta kết hôn, về sau anh nghe theo em hết, có được hay không? Gả cho anh có được hay không?”

Cô trầm mặc.

“Gả cho anh đi Nhiễm Nhiễm!”

“Bạn gái của anh. . . .”

Giang Tiềm bó tay nhắm mắt, “Tổ tông, anh chỉ cho em, anh chỉ có thể cho em, căn bản không thích nổi người khác, ban đầu là giận lấy với em, nhưng sau đó cảm thấy dù sống một mình cả đời, cũng không muốn uất ức mình ứng phó người khác nữa.”

“Nhưng trong lòng anh vẫn rất không thoải mái, khó chịu.”

“Em. . . .” Giang Tiềm khóc không ra nước mắt, kéo hai tay cô tát vào mặt mình, “Cho em đánh mấy cái hả giận được không, còn không phải bởi vì em cố tình gây sự anh mới hiểu lầm em sao, anh không so đo rồi, em cũng đừng so đo mà!”

Triệu Nhiễm Nhiễm rút tay mình về, bị anh nhân thể kéo vào trong ngực, “Nhiễm Nhiễm, anh rất nhớ em, em đừng mong đời này anh sẽ buông tay nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm chôn ở trong ngực của anh, ngực có chút ngọt có chút chua, suy nghĩ một lát lại thấy không đúng.

“Thì ra không kết hôn thì anh không nghe em!”

Đây là hài bấy đây, Giang Tiềm theo bản năng cảm miệng. Nghe lời cô chính là chuyện đương nhiên, nhưng nếu như nghĩ cận kề, cô lại thấy dù sao có lấy chồng hay không cũng không chia tay, thật sự không vội.

“Anh nói đi chứ.”

“... Nghe. Chỉ là nghe bạn gái ai cũng có thể hiểu được, nhưng nghe lời vợ nói sẽ làm người ta cảm thấy thật mất mặt, anh mặt mũi cũng không cần, vậy em không cảm thấy rất thành công sao.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự bị lừa dối, ngón tay vuốt vuốt vết sẹo bị đạn bắn trên lồng ngực anh từng chút, tòa núi lớn nặng nề đè trong lòng cô mấy tháng rồi cuộc biển mất, chỉ còn sự thỏa mãn tột đỉnh, không hề cảm thấy hối hận.

.....

Mùa đông trời tối sớm, ngoài cửa sổ đã bắt đầu tối đi. Giang Tiềm nhìn người phụ nữ trong ngực lại ngủ nữa, liền hôn mấy cái rồi rón rén xuống giường. Anh thật vui mừng, vừa ngâm nga một bài hát vừa xuống lầu mua một ít thức ăn về làm cơm tối, còn muốn mua đủ đủ pha sữa tươi, nhưng đủ đủ kia nhìn không tươi, nghĩ tới Triệu Nhiễm Nhiễm mặc dù bình thường không có gì đáng xem, nhưng cởi quần áo ra thật đúng là đặc biệt, Giang Tiềm cảm thấy vui mừng giống như phát hiện một bí mật chỉ mình mình biết, quả quyết không mua đủ nữa, vợ bấy giờ đã đủ.

Về đến nhà, vừa vào phòng ngủ liền nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm ngáy ngời ở bên giường, giống như đụng phải vấn đề khó khăn, thấy anh đi vào, vội vàng dùng chăn che giường lại.

“Thế nào?” Giang Tiềm nói xong liền muốn vạch chăn tra xét, cô không có ngăn lại, chăn bỗng chốc bị mở ra, lộ ra vết máu lớn chừng quả trứng trên drap.

“Không phải bảo anh đừng xem sao, bấy giờ đã bắt đầu không nghe lời.”

Anh nhìn thấy vết đỏ này, miệng liền không ngậm lại được rồi, xách Triệu Nhiễm Nhiễm lên giống như con gà con ôm vào trong ngực, nhẹ nhàng điểm cái mũi của cô, “Cho ông xã xem không được sao, đây là đồ của hai chúng ta.”

Tự xưng thật là có thứ tự.

“Làm thế nào đây, dơ rồi.”

“Không bẩn, lát nữa anh sẽ giặt.”

“Giặt không sạch được.”

“Không cần giặt sạch, ngày mai anh mang đi.”

Được rồi, đây là muốn giữ làm kỷ niệm, không khinh bỉ anh đâu.

Giang Tiềm rất nhiệt tình, chốc lát đã giặt sạch drap giường. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn anh mặc áo sát nách, bắp thịt như đúc bằng sắt căng phồng, trời rất lạnh cũng có thể chảy ra mồ hôi, thật là có nhiều khí nóng.

Hai người giặt drap giường xong rồi đi ăn cơm, ăn cơm xong, Giang Tiềm cởi sạch Triệu Nhiễm Nhiễm ôm về trên giường, cùng nhau nói chuyện phiếm.

Anh kể mấy tháng qua anh sống không hề vui vẻ, nhìn đàn ông ra đàn ông, nhìn phụ nữ cũng là đàn ông, không tìm cô về được, có lẽ đời này cũng phải cùng hai cái tay sống qua ngày rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn cắn anh nhưng sợ đốt lửa, muốn véo lai véo không nổi. Cô càng muốn hỏi hình của cô gái trong máy vi tính là sao, nhưng nghĩ nghĩ, vẫn thấy thôi, dù sao đã qua rồi, bọn họ còn có thể cùng nhau, điều này quan trọng hơn hết.

“Nhiễm Nhiễm em không nhớ anh à? Em không nhớ anh à?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Nhớ, nhưng em nghĩ đến anh xem mắt với nhiều người nên lại thấy ghét anh.”

Giang Tiềm nóng nảy, lật người ngăn chặn cô, “Đừng nha, Trương Vũ không có nói với em sao? Anh chỉ biết họ vài ngày, cũng chưa thấy mặt, anh... anh thật không có chút hứng thú nào, chỉ muốn em, thật. Nhiễm Nhiễm, em đừng bởi vì chuyện này mà tức giận với anh được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm không lên tiếng, cười như không cười nhìn anh.

“Nhiễm Nhiễm, hai ta kết hôn nha, kết hôn có được hay không? Anh xin nghỉ kết hôn, lễ mừng năm mới dẫn em về gặp ba mẹ anh, còn có thể xem băng động, được không? Mẹ anh nấu cơm ăn rất ngon đấy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không cười, biểu tình hơi cổ quái, một lúc lâu mới lách lách trốn trốn nói, “Hiện tại không được, mẹ em cũng biết anh xem mắt người khác rồi, là em không cẩn thận nói ra, mẹ cũng cảm thấy anh thay đổi quá nhanh, cho nên tạm thời không thể nói với họ chuyện hai ta làm hòa.”

Giang Tiềm giương mắt nhìn nhìn vợ ngốc, “Em nói với mẹ à!”

Thấy Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, Giang Tiềm thật muốn khóc, “Anh chọc em sao.”

“Anh còn nói anh, đều là anh không tốt.”

“Vậy em cũng không thể với mẹ em nha, hai ta sớm muộn gì cũng hòa hảo, em nói cho cô mẹ biết thì bác ấy sẽ có thành kiến với anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cứng cổ già mồm, “Em làm sao biết. . . . Hòa hảo, đều là bởi vì anh đào hoa.”

Được rồi, anh đáng đời, thật là tự mình làm bậy thì không thể sống được, tội này phải chịu.

“Vậy làm sao bây giờ? Lúc nào thì kết hôn?”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một chút, “Năm nay khẳng định là không được rồi.”

Giang Tiềm đánh hai cái vào mông cô.

“Ai nha anh đánh em làm chi, giờ đã cuối năm, lại nói kết hôn em cũng không thể theo quân, em có công việc.”

Theo quân qua mấy năm nữa nói cũng được, đăng ký kết hôn rồi là yên tâm. Giang Tiềm chỉ nghĩ liền thấy đẹp lòng, Triệu Nhiễm Nhiễm không hề nói không lấy anh, cũng không còn sĩ diện, cũng không hề làm bộ dè dặt, cưới được cô vợ này thật sự là quá tốt.

Kết quả một đêm này, Giang Tiềm lấy lý do cô không biết giữ miệng nên chôn mình trong người cô cả đêm, mồ hôi không biết chảy bao nhiêu, thể lực lại như dùng hoài không hết. Hôm nay vốn chính là ngày nghỉ, sống ở ngoài cũng không có chuyện gì, nhưng ngày mai phải đi về, mỗi lần nóng hổi với nhau xong liền phải chia lìa ngay, thật là hết cách.

Nghĩ như vậy không tránh được mạnh mẽ chút, anh trông mèo vờ hổ, theo bộ phim xem được, loay hoay làm ra một tư thế vô cùng trác trở với người phía dưới, nâng chân của cô rung động như đất rung núi chuyển, cũng không để ý Triệu Nhiễm Nhiễm mới vừa trải qua chuyện như vậy, có thể chịu nổi hay không, dù sao chờ anh nhớ tới thì vợ đã hôn mê.

Giang Tiềm lại hôn cô, thấy cô tỉnh lại, liền hung ác làm tiếp một hồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm héo rút co lại chui vào ngực anh, gương mặt lấy lòng cọ cọ ngực anh, trông mong anh có thể xem ở việc cô nghe lời mà dừng lại, thật không chịu nổi.

“Nhiễm Nhiễm, để cho anh yêu.” Mút lấy đầu lưỡi hôn một lúc lâu, lại chuyển qua ngực, phía dưới không có buồng lông nửa phần, lại tiếp tục ra vào không dứt.

.

Cảm tình lúc chia lìa lần này không giống lần trước, ở trong trạm xe lửa, Triệu Nhiễm Nhiễm cúi đầu, mặc kệ Giang Tiềm trêu chọc như thế nào cô cũng không cười. Giang Tiềm đùa bỡn một lát liền an tĩnh, trong lòng mình thật ra còn khó chịu hơn cô, cứ như bị táo bón.

Tuyết lại bắt đầu rơi, mùa đông ở thành phố S lạnh và khô ráo, chớp mũi Triệu Nhiễm Nhiễm bị đông đờ bưng, kín đáo đưa vé xe cho Giang Tiềm, vừa mới nói một tiếng ‘ anh ’ nước mắt liền trào ra, nỗ lực thật lâu, mới có thể nói ra lời này.

“Anh đi về đi, qua một thời gian có rảnh thì em sẽ đến thăm anh.”

Giang Tiềm gật đầu một cái, sự buồn bực trong lòng cũng không có bởi vì câu này mà tiêu giảm. Mặc kệ không nở cỡ nào, xe lửa vẫn kịp thời đến trạm. Anh leo lên chiếc xe lửa mang đến sự chia lìa kia một phút trước khi xuất phát, tìm được vị trí gần cửa sổ rồi, cũng không quản người khác kháng nghị, dùng sức mở cửa sổ xe ra.

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng theo tới, hai người nắm chặt tay nhau ở cửa sổ xe, nhìn nhau, lời gì cũng nói không ra được. Sườn xe động từng chút, bước chân đi từ từ của Triệu Nhiễm Nhiễm biến thành sải bước đi gấp, nhưng còn chưa cam lòng thả tay ra.

Rất cuộc sườn xe sắp chạy đi thì cô cũng nhịn không được nữa rơi nước mắt. Trong lòng Giang Tiềm cũng khó chịu muốn chết, nhưng cố tình không khóc nổi, “Nhiễm Nhiễm, em mau trở về đi, chờ qua năm mẹ em không tức giận nữa hai ta liền kết hôn, còn có. . . Anh... anh.... em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không hiểu câu nói sau cùng có ý gì, chạy chậm theo, “Anh cái gì em chứ?”

Anh không có phát ra âm thanh, chỉ có thể mơ mơ hồ hồ nhìn ra môi rung rung mấy cái, nhưng cô vẫn thấy rõ rồi, bên cạnh là xe lửa gào thét và tiếng lẩm bẩm của người yêu khi chia lìa, khắp nơi đều lộ ra sự không nở khi ly biệt. Triệu Nhiễm Nhiễm ngồi chồm hổm trên mặt đất ôm đầu vừa khóc vừa cười, tên ngốc này, một chữ yêu khó nói ra như vậy sao? Nhưng trong lòng anh lại tràn đầy tình yêu dành cho cô, dù không nói cô cũng có thể cảm thấy!

26. Chương 26: Nhật Ký Của Người Vợ Đồng Chí

Ngày 1 tháng 1 năm 2010

Thời tiết: Tuyết rơi ít

Tâm trạng: bình thường

Sự kiện: tôi đang nhớ nhung

Giang Tiềm đã rời đi năm ngày rồi, nhớ nhung mọc lên như dây mây, tươi tốt trưởng thành trong mùa đông giá rét. Tối hôm qua anh gọi điện thoại nói, trên mấy cành cây phía sau liên tằm đã tràn đầy băng động rồi.

Tôi cười, ah, anh nói chuyện luôn khoa trương như thế, mùa đông ở thành S không thể so với quê quán của anh, làm sao có thể tùy tùy tiện tiện thấy băng động. Mà tôi vẫn nguyện ý phối hợp anh, rất hưng phấn để cho anh chụp mấy tấm hình gửi tôi xem, anh quả nhiên ngừng lại một chút, sau đó nhỏ giọng thương lượng với tôi có muốn tự mình tới xem không. Vòng tới vòng lui cũng liên ý này, tôi vừa thương cả tính thật thà của anh, cũng thương cách anh thoải mái đùa bỡn khôn vặt, tự nhiên là an ủi một hồi, bảo đảm sẽ cố gắng hết sức để gặp mặt anh sớm.

Mấy ngày trước gặp nhau, còn tưởng rằng anh thật đã trở nên thành thực trưởng thành, nhưng cũng chỉ mấy ngày đó thôi, thời gian sau đó lại khôi phục về mặt cốt nhũ trước kia, miệng nói không ngừng, thậm chí càng nghiêm trọng hơn. Nhưng thật ra không sao cả, dù sao chỉ cần là anh, trắng đen xấu xí, ưu điểm khuyết điểm, tôi đều thích.

Ngày hôm qua đi ở trên đường thấy một đôi tình lữ cãi vã, cô gái nháo loạn dữ dội, lúc đó tôi liền nghĩ, nếu như là tôi và anh, tuyệt đối sẽ không như vậy như vậy, hoặc là như vậy như vậy, tôi thích anh, anh cũng chiều tôi, luôn là rất dễ dàng tìm được cách chung sống ăn ý. Đột nhiên trong lòng chán nản hơn nhiều, rất nhớ anh.

Hiện tại tâm nguyện lớn nhất của tôi là, muốn gặp anh thì liền có thể gặp được, không cần hỏi tưởng dung mạo của anh hết lần này đến lần khác trong đầu, càng không cần một mình ảo tưởng khi ở chung với anh sẽ gây ra chuyện cười gì, tôi hi vọng có thể ăn cơm anh nấu, ăn đồ ăn của anh làm, ngủ trên giường của anh, có thể tán gẫu rất nhiều ngày, cùng nhau náo loạn điên cuồng, dù sao chỉ cần ở chung luôn là vui vẻ. . . .

Khép lại cuốn nhật ký bằng da rồi lại ngây ngô chốc lát, tuyết ngoài cửa sổ đã ngừng, ánh sáng mặt trời chiếu lên tuyết đọng phản xạ ra ánh sáng trắng sáng, giống như tia sáng mặt trời chói chang trong lòng.

Anh không có ở đây hình như cuộc sống càng thêm gian nan, cảm xúc nhớ nhung chỗ nào cũng có, đây là nhớ thương và yêu say đắm mà cô chưa từng thể nghiệm trong hai mươi bốn năm về trước.

Rất nhớ anh nha! !

Gương mặt Triệu Nhiễm Nhiễm dính vào trên mặt bàn lạnh lẽo, than thở, lúc nào thì mới có thể gặp mặt đây?

.....

Lúc Tả Tự đi vào thì thấy cô một lát cười khúc khích, một lát lại than thở, lúc cười thì khuôn mặt nhỏ nhắn giống như một đóa hoa nở rộ, vẻ mặt đau khổ cũng giống đóa hoa, thấy thế nào cũng cảm thấy thoải mái.

Anh chính là thích phong cách làm cho người ta vừa nhìn liền cả người thoải mái trên người Triệu Nhiễm Nhiễm, không có góc cạnh mũi nhọn, càng không có ngũ quan xinh đẹp khác thường, cảm giác nhàn nhạt, trong lúc lơ đãng toát ra sự ngây thơ ngốc nghếch phát ra từ trong cơ thể mảnh khảnh của cô, làm Tả Tự cảm thấy Triệu Nhiễm Nhiễm chính là đóa hoa trong lòng anh.

Anh chính là cái người xung phong bảo vệ đóa hoa đó.

Nhưng trước đó vài ngày, đóa hoa này khô héo vì một người đàn ông khác, đây thật là một chuyện tình làm cho người ta khổ sở, hôm nay cô lại đẩy đà, anh đương nhiên biết không phải bởi vì mình tử tế làm bạn, cho nên, đây là một việc càng làm cho người ta khổ sở.

Tả Tự có chút không cam tâm, nhưng hết cách rồi, cho tới bây giờ anh ngay cả vai phụ cũng không phải, cô bé này ngốc nghếch đến muốn mạng, đã yêu ai liền cầm đầu cầm cổ, anh cố gắng nữa có thể có kết quả gì? Lúc cô thất tình cũng không được, hôm nay càng không được rồi.

“Nhiễm Nhiễm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm quay đầu lại, thấy người liền lộ ra nụ cười trước, “Tả Tự à.”

“Ừ, ăn cơm trưa chưa?”

“Mới vừa ăn hai cái bánh bao.”

“Em gần giống người chuyên làm bánh bao ở bệnh viện rồi, ngày nào cũng ăn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm dí dỏm cười một tiếng, giống như nhớ tới cái gì, tươi cười vụt tắt, có chút không tự nhiên, “À, tôi và bạn trai hòa hảo rồi.”

Dù đã đoán được, nhưng trong lòng rất cuộc vẫn đau đớn, nhưng mà trên mặt lại nhẹ nhàng cười, “Đây là chuyện tốt, về sau rốt cuộc không cần thấy gương mặt khổ qua của em nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không tức giận, trong lòng thoải mái. Cô biết Tả Tự đối xử với cô tốt hơn người khác nhiều, cũng ít nhiều hiểu chút tâm tư của anh, nhưng anh lại chưa từng biểu hiện rõ ràng mình muốn cái gì. Triệu Nhiễm Nhiễm vốn là nội tâm chậm chạp, thấy anh hiện tại không hề có chút nào khác thường, cũng cảm thấy mình quá coi trọng chính mình rồi. Mấu chốt nhất là, Trương Lam nói chuyện cho tới bây giờ đều không đáng tin, nghĩ đến lúc trước nói Tả Tự coi trọng cô cũng là thành phần lừa dối chiếm nhiều thôi.

Như vậy tốt nhất, cô cũng không muốn mất đi một người bạn.

Tả Tự thấy vẻ mặt cô thoải mái thì cười khổ trong lòng, thật ra thì cũng không có gì, có cô coi như là thêm gắm thêm hoa, không có cô. . . . không có cô cũng được, dù thế nào đi nữa là anh đi nhầm một bước nên đến chậm, như vậy không nên dây dưa dài dòng nữa. . . .

.....

Vốn tưởng rằng lượng công việc năm trước vô cùng lớn, tuyệt đối không có thời gian rảnh đến quân khu thăm Giang Tiềm, chỉ có thể đợi đến tháng giêng năm sau, nhưng kế hoạch lại xảy ra bước ngoặt vào ngày hôm sau.

Chị Lưu làm trong khoa lâu năm vừa đúng xếp hạng trực đêm 30, nhưng bởi vì muốn đến nông thôn mừng năm mới với chồng con, nên thương lượng với Triệu Nhiễm Nhiễm có thể đổi ban hay không, trước mắt có thể làm thay cô mấy ngày, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm hiện tại liền có thể đi thăm bạn trai, qua hết năm lại trả cho cô mấy ngày.

Triệu Nhiễm Nhiễm chần chờ một lát liền đồng ý, như vậy, bây giờ có thể đi thăm Giang Tiềm một lần, năm sau còn có thể đi một lần, chính là đêm 30 không thể cùng đón giao thừa với người nhà rồi, nhưng vì công việc, nghĩ đến ba mẹ cũng có thể hiểu.

Chuyện cô và Giang Tiềm hòa hảo, trừ Trương Lam, cả Triệu Trí Lực cũng không biết, lần này Triệu Nhiễm Nhiễm lừa gạt chặt chết, nhưng việc len lén đi thăm Giang Tiềm phải tìm người giúp cô đánh yểm trợ, lúc này tác dụng của Trương Lam liền hiện ra tới.

Trương Lam nói thế này với Triệu phu nhân Triệu lão gia.

“Cô hai, dưỡng hai, cháu và Dương Chấn Chấn muốn đi ra ngoài du lịch mấy ngày vào cuối năm, nhưng chúng cháu còn chưa kết hôn, ba mẹ cháu sợ chúng cháu gì kia, không yên lòng, nên cháu muốn để chị đi chung, dù sao đều thân nhau, đi ra ngoài cũng buông lỏng một chút.”

Triệu phu nhân và Triệu lão gia nghe xong liền đồng ý, con gái thất tình khổ sở bọn họ lo lắng hơn ai khác, lúc này đi ra ngoài giải sầu là chuyện rất tốt, phút cuối cùng còn tài trợ cho ba người mỗi người 500 đồng tiền du lịch.

Triệu Nhiễm Nhiễm thấy tội lỗi, mấy lần muốn mở miệng đều bị Trương Lam nắm tay. Cô và Trương Lam không giống nhau, Trương Lam từ nhỏ đã lươn lẹo, nói láo dễ dàng, nhưng số lần cô nói láo một tay là có thể đếm ra. Hiện tại Triệu phu nhân có phần không thích Giang Tiềm, huống chi cô và Giang Tiềm còn xảy ra loại quan hệ kia, nếu như bị bọn họ biết khẳng định đi không được, cho nên nhất định phải nói láo, Triệu Nhiễm Nhiễm dẫn lòng lẩm nhẩm: cha mẹ, vì cuộc sống hạnh phúc của chúng con ngày sau, hai người nhất định phải thông cảm!!!

Nhưng Trương Lam thì vui rồi, vốn cô và Dương Chấn Chấn đã định đi du lịch, giờ thế này, không chỉ làm Triệu Nhiễm Nhiễm thiếu cô một nhân tình, còn được một ngàn đồng, cô vui vẻ ăn thêm hai chén cơm, khi về nhà cũng không cần người đưa.

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn tiễn cô, đến dưới lầu thì dừng lại lục túi xách lớn của cô.

“1000 đồng, trả chị.”

“Không trả, không trả.” Trương Lam cười hì hì tránh, “Đồ hẹp hòi, em giúp chị bao nhiêu lần.”

“Mặt của em thật là dày, còn dám nói chưa kết hôn với Dương Chấn Chấn sẽ không gì kia, nếu không phòng tránh, đoán chừng con của hai người đã có thể đi mua nước tương rồi.”

“Ai, em là vì tốt ọi người, đỡ cho bọn họ chăm lo mùa quáng.” Trương Lam ôm túi vào trong ngực về mặt cột nhà tùy tiện hỏi một câu, “Chị, chị và anh lính gốc gì kia chưa?”

Triệu Nhiễm Nhiễm bẽ bẽ cổ, không quá tự nhiên gật đầu một cái.

Lúc ấy Trương Lam liền bị sét đánh tại nguyên chỗ rồi, cô thế chỉ là thuận miệng hỏi một chút. Sững sờ kinh hãi nửa ngày, “Chị muốn ăn đòn à, em thấy chị chán sống rồi.”

“Thế nào em được chị không được sao?”

“Chị sao giống em được?” Trương Lam tức giận một lát, “Chị nói xem em nói chị cái gì tốt, sao lại để người ta bắt được?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn ở chết chổng, “Hai chúng tôi nghiêm chỉnh yêu đương.”

Trương Lam thật không biết nên nói cô cái gì mới tốt, nhưng chuyện đã xảy ra, nên gạt còn phải thay cô gạt, khoát khoát tay, “Được rồi được rồi, dù sao cũng xảy ra, lần này đi cẩn thận một chút, trúng thầu sẽ phá hủy.”

Khi Triệu Nhiễm Nhiễm sững sờ chốc lát, Trương Lam nhanh chóng từ trong túi lấy ra mấy bao nhỏ, “Cầm đi, xem nhé, chỉ có bốn cái, chỉ cho bốn lần, có nghe hay không.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cầm bốn bao nhỏ trong tay, trong lòng có một ý nghĩ: vật này, nó cũng mang theo bên người? !

.....

Cuối cùng hai chị em hợp kế ngày mốt xuất phát, tách ra ở trạm xe lửa, một người đi du lịch với bạn trai, một người đến quân khu thăm người yêu.

Giang Tiềm nghe tin tức này, vui mừng từ trên giường búng lên, trực tiếp đập Tường Thị Phi đang ngồi ở cuối giường xuống đất.

“Thật muốn tới đây? Thật tốt quá, có thể ở mấy ngày?”

“Hai ngày một đêm, ngắn thế. . .”

“Không không, không ngắn không ngắn, em tới là được, vừa đúng ngày mai anh nghỉ, ở bên ngoài một đêm không sao.”

“Sao mà được, em nguyện ý anh cũng không muốn, bị dì em biết sẽ chết người, không được, chỉ hai ta.”

“Được được, vậy buổi trưa ngày mốt anh đến trạm xe đón em.”

Tường Thị Phi đứng dậy từ dưới đất tiến tới bên cạnh Giang Tiềm, ngẩng khuôn mặt ngây thơ cười hắc hắc, “Cô ấy sắp tới à?”

Giang Tiềm vui vẻ gật đầu một cái.

Tường Thị Phi tiếp tục cười, “Hai người hòa hảo rồi hả?”

Giang Tiềm liếc anh một cái, “Thế nào? Có ý kiến?”

“Không có không có.” Tường Thị Phi vội vàng khoát tay, “Không phải hiếu kỳ sao, đã chia tay bốn, năm tháng cũng có thể hòa hảo, anh thật tài. Nói xem, dùng chiêu mờ ám gì.”

“Mờ ám gì chứ!” Giang Tiềm mắng anh một câu lại cười lên như tên trộm, “Tới đây, nói cho cậu biết.”

Tường Thị Phi vội vàng đưa lỗ tai tới, nghe một lát mắt to lập tức trừng lên, “Tôi. . . !@#\$\$%&, anh quá xấu rồi, cô ấy có thể kiện anh đấy, rõ ràng là cứng rắn ép buộc mà.”

“Anh em gan lớn, cho nên vợ tới tay. Còn cậu, không phải là ôm bóng kết hôn chứ.”

Tường Thị Phi vội vàng lắc đầu, “Vương Đan rất nghe lời, không hề giận dữ với tôi, không cần chuyện như vậy, sau khi kết hôn rồi hãy nói.”

Giang Tiềm nhìn anh một lúc lâu. Đây có phải đàn ông không! ?

27. Chương 27: Gặp Mặt! !

Ngày lên đường, buổi sáng trời còn chưa sáng Triệu Nhiễm Nhiễm đã rời giường, bên người ôm cái túi nhỏ đựng mấy bộ y phục, còn lại thật là không mang đến.

Triệu Trí Lực muốn đưa cô ra trạm xe, nhưng bị cô cự tuyệt, đây cũng không phải là tác phong bình thường, Triệu Nhiễm Nhiễm không được tự nhiên cúi đầu trong ánh nhìn chăm chú của em trai.

Rõ ràng có tật giật mình.

Trương Lam và Dương Chấn Chấn đã đợi ở trạm xe lửa, Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn thấy người liền cần nhân bảo giao ra 1000 đồng, bị Trương Lam kêu một câu 'see you' rồi đá lên xe lửa.

.....

Ngồi xe sáu tiếng, cách núi cách sông, lòng của hai người phải dựa vào chặt hơn mới có thể bởi vì sắp gặp mặt mà tâm thần thấp thỏm, cho dù là vội vã cũng vượt qua núi sông để đến. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy cự ly quá gần, việc mình làm cho Giang Tiềm thật sự quá tầm thường.

Nhưng, cuối cùng có thể gặp mặt.

Bây giờ Triệu Nhiễm Nhiễm, ngồi bên cửa xe suy ngẫm, gò má trơn bóng, toàn thân tản ra hơi thở hạnh phúc, khoe miệng khẽ nâng lên, một mình đắm chìm trong suy nghĩ của mình, nhìn như thế nào cũng giống một loại phong cảnh, chàng trai ngồi ở đối diện vẫn đỏ mặt lên lên quan sát cô.

Cô nghĩ tới tất cả về Giang Tiềm liền thật tâm mỉm cười, giống như trong lòng ẩn dấu bí mật không có ai dòm ngó, bí mật này chỉ thuộc về bọn họ với nhau.

‘ Với nhau ’ tách đi ra là ‘ đó ’, ‘ này ’, một đã qua một hiện tại, mà hợp lại cùng nhau cũng là một từ rất triền miên, dính dính, tận xương, lâu dài.

Triệu Nhiễm Nhiễm may mắn giữa bọn họ có quan hệ thân mật, cô vì thế có thể tận tình nhớ lại trong lúc cách biệt lâu dài. Đợi xe lửa chạy chậm chậm vào trạm, khi bóng dáng người kia xuất hiện trên đài thì cô càng thêm có cảm giác e sợ và mong đợi to lớn.

Thân hình cao to của Giang Tiềm tùy ý nghiêng nghiêng, trên tay cũng không nhàn rỗi, cầm điều thuốc đưa vào trong miệng từng lần, áo da gọn gàng hợp với kính mát lớn, giày Nike màu đen thoải mái, ăn mặc rất có phong cách phương Tây, nhưng bị kiểu đứng nghiêng qua nghiêng lại của anh đảo lộn, phong cách tây hoàn toàn biến thành vô lại, y phục đẹp để bị anh mặc dù cũng như bị lam hại.

Ánh mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm tỏa sáng, một khắc cũng không rời khỏi người anh. Cô cảm thấy Giang Tiềm rất đẹp trai, nhìn thế nào cũng thích, kích động gõ cửa sổ, đáng tiếc Giang Tiềm không thể nào nghe được. Lúc này chàng trai bên cạnh nhìn cô này giờ chủ động tới đây giúp cô kéo cửa sổ xe ra, Triệu Nhiễm Nhiễm quay đầu lại nói tiếng cảm ơn, mới vừa nâng lên cánh tay muốn phát tay, nhưng suy nghĩ một chút, lại ngại ngùng nên để xuống, đè nén nụ cười trên mặt, nhàn nhạt lại không mất hưng phấn hô một tiếng, “Giang Tiềm.”

Tốc độ xe đã rất chậm rồi, Giang Tiềm cùng đi theo, vui mừng không biết như thế nào cho phải, kéo tay ra Triệu Nhiễm Nhiễm đặt ở khoe miệng hôn, giống như lúc cô đưa anh trở về quân khu, lần này, anh nghiêng đón bảo bối của anh.

“Vợ có mệt hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm hé miệng cười lấp đầu, ngón tay mơn trớn cằm anh, râu đâm vào lòng bàn tay nhột nhột, “Em qua bên kia chờ, anh lấy hành lý lập tức xuống xe.”

Vừa xuống xe Giang Tiềm liền kéo cô đến trong góc tỉ mỉ quan sát, bốn bàn tay nắm chặt thân mật cọ xát. Giang Tiềm lệch ra phía dưới muốn hôn cô, lại bị né tránh, nhìn bốn phía một vòng, hai người lại liếc mắt nhìn nhau, song song đỏ mặt cười lên.

Giang Tiềm làm bộ ho một tiếng, bàn tay giữ chặt tay nhỏ, hắng hái vô cùng, “Anh dẫn em đến khách sạn nghỉ ngơi.”

“Hử? Em không mệt nha.”

Giang Tiềm xoa xoa tay Triệu Nhiễm Nhiễm, giọng điệu hơi nũng nịu nói nhỏ, “Nhiễm Nhiễm, anh. . . Anh rất nhớ em, anh muốn trước. . . Có được hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm đập anh hai quyền, đối với Giang Tiềm mà nói còn không đau bằng bầu anh.

“Vậy đi ăn trước đi, đi ăn sủi cảo.”

.....

Giang Tiềm tìm một quán sủi cỏ thật sạch sẽ, kéo ra cái ghế trực tiếp ngồi song song với Triệu Nhiễm Nhiễm, con người sáng trong, hai hàm răng trắng, nhìn cô cười hì hì.

Càng ngày càng vô lại rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm véo cánh tay của anh, nhưng cổ hết sức cũng không véo nổi, bèn dùng bàn tay ra sức nắn, dùng phương thức đặc biệt của mình để làm nũng.

Giang Tiềm hưởng thụ, Giang Tiềm đặc biệt hưởng thụ, vợ làm nũng với mình, hiện tại đừng nói bầu anh vài cái, dù là đập anh mấy đá, anh cũng có thể vui vẻ tiếp cận lại.

“Nhiễm Nhiễm, ăn sủi cỏ nhân gì?”

“Ừ. Rau họ? Anh ăn được không?”

“Được, anh không kén ăn, thêm mấy loại đi.”

Vai dấn vai, đầu đụng đầu, gọi xong đồ ăn liền dựa vào nhau trò chuyện, thỉnh thoảng còn náo loạn chút, đa số là Triệu Nhiễm Nhiễm bầu người, Giang Tiềm làm bộ tránh né trêu chọc cô vui vẻ, hai người trẻ tuổi này nhìn thế nào cũng đẹp đôi, để cha mẹ hai bên nhìn thấy, trên mặt nhất định lộ ra nụ cười.

Giang Tiềm hơi cứng nhắc, nhưng cũng bị này không khí ngọt ngào lây, lúc ăn cơm, thấy chung quanh không người nào chú ý, gấp một món ăn bỏ vào trong miệng Triệu Nhiễm Nhiễm, mặc dù cô không thích lỗ tai heo lắm, nhưng vẫn vui vẻ ăn.

Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự là đói rồi, hơn nữa mùi vị sủi cỏ không tệ, liền chăm chú ăn, không bao lâu chớp mũi cũng đổ mồ hôi. Giang Tiềm nhìn liền vui mừng, vợ ăn cái gì cho tới bây giờ đều từ từ nhắm nháp, thời điểm ăn vội vã cũng không nhiều, nên anh cũng không ăn, dừng lại nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm ăn, một lát giúp cô lau mồ hôi, một lát đưa nước cho cô.

“Anh không ăn cái gì nhìn em làm chi!”

“Nhớ em, xem thật kỹ một chút.”

Gương mặt Triệu Nhiễm Nhiễm phấn hồng phấn hồng rồi, dùng khăn giấy vỗ nhẹ nhẹ Giang Tiềm, “Mau ăn, không cho phép nhìn em.”

“Vậy để anh nắm tay em được không?”

Chuyện này nếu đổi thành người khác liền khó khăn, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm là một người thuận tay trái, tay phải trống rỗng vừa lúc bị tay trái của Giang Tiềm nắm, cũng không ảnh hưởng việc cầm đũa.

“Lúc này có thể ăn thật ngon rồi.”

Giang Tiềm hài lòng, một hộp liền ăn vào hai cái sủi cỏ, còn đưa tép tỏi đã lột cho Triệu Nhiễm Nhiễm.

“Em không ăn.”

“Tại sao vậy?” Giang Tiềm nói, “Ăn sủi cỏ nào có không ăn tỏi.”

“Dù sao thì em không ăn, anh cũng không được ăn.”

Không ăn thì không ăn đi, dù sao cô lớn nhất, có ăn hay không đều do cô nói.

Triệu Nhiễm Nhiễm ăn hơn phân nửa đĩa sủi cỏ, sau khi ăn xong che bụng nói bị tức khó chịu, Giang Tiềm giúp cô xoa nhẹ một lát, trả hóa đơn xong liền ra quán sủi cỏ.

Cơm cũng ăn xong rồi, lúc này dù sao cũng nên đi nghỉ ngơi. Giang Tiềm nghĩ vợ khẳng định mệt mỏi, muốn cô mau đi nghỉ, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm lại yêu cầu đi dạo một lát.

“Vợ em đi nhiều như vậy, chân chưa sưng sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn rất ngốc rất ngây thơ, “Không có, đâu có đi bao nhiêu.”

“Nghe lời nha vợ, buổi tối lại dẫn em ra ngoài dạo.”

“Ai nha anh đừng gọi vợ, để cho người ta nghe được thật mất mặt.”

Giang Tiềm không thuận theo rồi, “Còn không cho anh gọi đỡ thêm à!”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn nét mặt mỉm cười mang vẻ trẻ con của anh, ôm lấy cánh tay của anh, nhón chân, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên mặt anh.

“Bây giờ dẫn em đi dạo một lát đi, được không?”

Mỹ nhân kế cũng làm rồi, sao mà không được?

Thật ra thì huyện thành nhỏ nào có gì để đi dạo, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng chỉ muốn kéo dài thời gian thôi. Cô nhớ Giang Tiềm, nhưng so với việc trao đổi cả người như anh muốn, thì Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ muốn trao đổi tâm linh thôi, hết cách rồi, lần trước đã bị anh dọa cho sợ.

Mặc kệ Giang Tiềm gấp cỡ nào, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn dường như hào hứng bừng bừng nhìn khắp nơi, cả trước cửa bách hóa cho ném bao cát lãnh giải thưởng cô cũng muốn tiến lên thử một lần.

Thử xong rồi, không nghi ngờ chút nào, bị thua.

“Tiềm Tiềm, anh nhất định được, anh tới thử một chút.”

Giang Tiềm liền ngẩng đầu liếc một cái, cầm bao cát lên tùy tiện ném một cái, ‘ ầm ’ một con cún con làm bằng đất bị ném trúng.

“Oa, Tiềm Tiềm anh rất lợi hại, một lần nữa.”

Giang Tiềm bắn khoăn nhìn bao cát trên tay, tròn mắt xoay động, “Nghĩ muốn cái gì anh liền đập cái đó cho em, sau đó chúng ta đi về nghỉ có được hay không? Em mệt mỏi anh thật đau lòng đó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu giống trống bỏi, “Không, em muốn cái gì anh phải đập cho em cái đó, sau đó cũng không về khách sạn nghỉ ngơi.”

Gương mặt Giang Tiềm lập tức khổ sở.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn anh như vậy thật sự không nhịn được buồn cười, ôm cánh tay của anh nhẹ nhàng lắc, “Chớ mất hứng nha, cười một cái chứ sao.”

Giang Tiềm không cười.

“Cười một cái, có được hay không?”

Cô vừa làm nũng, Giang Tiềm liền hết dỗi, giật giật khóe miệng.

“Oa, ông xã rất đẹp trai.” Triệu Nhiễm Nhiễm khoa trương gọi, tiếng ông xã này thật hay, anh bỗng chốc bị chọc vui, sờ sờ đầu của cô, “Muốn cái gì cứ nói với ông xã.”

“Cái đó cái đó, Spongebob Squarepant mặc bikini. . . .”

.

Triệu Nhiễm Nhiễm ôm Spongebob Squarepant, trong tay Giang Tiềm còn ôm nhiều món, đều là phần thưởng lúc nãy đập trúng, nhân viên khuyến mãi bị sợ đến sắp dẹp quán rồi, hai người này mới dừng tay.

“Tiềm Tiềm, hay là hai ta cũng mở một tiệm, bán hết mấy món này, mang theo không tiện.”

“Không tiện mà em còn chơi vui vẻ như vậy.” Giang Tiềm nhận lấy vật trong tay cô, chỉ cầm bằng một tay, cánh tay kia ôm bả vai của cô, “Còn muốn đi chỗ nào?”

Triệu Nhiễm Nhiễm biết nghe lời lắc đầu một cái, “Không đi nữa, mang theo nhiều đồ như vậy thật sự không tiện.”

Đôi mắt Giang Tiềm bỗng chốc sáng lên, “Được, chúng ta trở về khách sạn.”

28. Chương 28: Luôn Ăn Không Dừng Lại! !

Giang Tiềm đã sớm đặt trước khách sạn, lúc anh mới nhập ngũ mẹ anh đến thăm anh cũng từng ở đây, vào ở ghi danh cũng không cần giấy hôn thú, lúc đặt phòng xong anh đã vào đặt không ít đồ, hoàn cảnh coi như sạch sẽ, thiết bị nhiều năm rồi nhưng vẫn còn chưa hư.

Giang Tiềm kéo Triệu Nhiễm Nhiễm vào phòng, cả thời gian cởi áo khoác cũng không cho cô, trực tiếp đè ở trên tường dây dưa hôn.

Hôn sâu, bàn tay cũng không nhàn rỗi, thoáng chốc đã lột sạch đồ cô vươn tay vào, vuốt ve vuốt ve với tình yêu say đắm vô tận, đầu lưỡi lưu luyến ở trên môi, nỉ non lắm bầm hỏi, “Có nhớ anh không? Nhiễm Nhiễm, vợ, anh nhớ em muốn chết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm có chút không chịu nổi sự kích cuồng của anh, lại bị nhiệt độ lửa nóng trên người anh làm bỏng, dùng sức gạt đầu mấy cái, “Nhớ chứ, nhớ đến khó chịu, nên muốn gặp anh một lần.”

“Một lần không được.” Giang Tiềm nhanh chóng cởi cả quần áo của mình, liền lôi ôm vợ lên giường, dùng hơi sức rất mạnh để hôn, vội vàng lột sạch sẽ cả hai người đến mức luống cuống.

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn hơi sợ, phương diện này anh thật sự quá ác, sắp khiến cô có bóng ma trong lòng rồi, cũng không biết rút trúng sợi gân nào, còn chủ động đưa tới để cho anh ăn hiếp.

“Giang Tiềm anh nhẹ một chút được không? Đau.”

Giang Tiềm rất bận rộn, không có thời gian trả lời cô, hướng chỉ dù đồng ý cũng không làm được, ngồi thẳng lên, bàn tay nắm hai cái chân mảnh khảnh vòng qua ngang hông mình, còn làm bộ hỏi, “Vợ, anh tiến vào có được hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ bừng cả khuôn mặt, ngực kịch liệt phập phồng, “Em có thể nói không được sao?”

“Dĩ nhiên không thể.” Giang Tiềm trả lời không hề nghĩ ngợi, lấy được ánh mắt xem thường của Triệu Nhiễm Nhiễm. Vậy còn nói lời vô dụng làm gì, làm điều thừa.

Anh cúi người xuống hôn từ cái trán của cô đến rốn, tách cặp chân ra còn hào hứng bồng bồng muốn hôn xuống, nhìn chằm chằm nơi đó đến mắt lóe ánh đỏ, Triệu Nhiễm Nhiễm sợ hãi níu lấy tóc của anh nói, “Sao anh hư hỏng như vậy chứ?”

“Vợ để cho anh hôn một cái thôi!”

“Tuyệt đối không được.”

Giang Tiềm không để ý, không da không mặt ngậm vành tai của cô, sợ cô nữa đổi ý, lập tức nhấn vào không hề ngưng lại, động tác bất chợt khiến cô hít vào khí lạnh, trên da nổi lên một tầng da gà, vẫn rất đau.

“Vợ, để cho anh thoải mái trước được không? Lát nữa sẽ phục vụ em.”

“Em lạnh, đắp chăn.”

Giang Tiềm cúi người xuống bao lại Triệu Nhiễm Nhiễm, phía dưới không hề buông lỏng, đầu lưỡi thẳng liếm trong lỗ tai cô, “Anh làm chăn cho em sẽ không lạnh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhắm mắt lại cắn chặt hàm răng, cả người bị lắc tới lắc lui. Anh đối xử với luôn dịu dàng, nhưng ở phương diện này lại không biết thương hương tiếc ngọc, chuyện thật ngọt ngào lại làm giống như đánh giặc.

Giang Tiềm thoải mái liền không để ý số lần, cho tới ngày gần tới mới thở dốc phì phò dừng lại, trên đầu giống như bị nước rửa, còn nhỏ xuống, làm ặt của Triệu Nhiễm Nhiễm dính đầy mồ hôi của anh.

“Vợ, thoải mái không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận trừng anh, “Đoán thử xem nào?”

Lão nhị không nghe lời của Giang Tiềm lại giật giật.

Giang Tiềm chính là người thô lỗ, tính tình thô, lão nhị cũng thô, Triệu Nhiễm Nhiễm có thể tiếp nhận tính tình thô lỗ của anh, nhưng không chào đón lão nhị thô lỗ của anh, lập tức liền vừa cắn vừa bầu thoái thác anh, nhưng chút sức lực này đối với Giang Tiềm mà nói vẫn chỉ như gãi ngứa đã ghiền.

“Giang Tiềm, anh xong chưa, anh còn tiếp em sẽ đi đó!”

Đi là không cho phép, phải thương tiếc vợ thôi. Giang Tiềm thuận thế đề ở trên người Triệu Nhiễm Nhiễm, miệng không thành thật mút môi cô.

Thời gian có vợ thật tốt, nếu ngày ngày có thể như vậy thì tốt.

.....

Giang Tiềm hưng phấn ngủ không yên, nhìn dung nhan ngủ của Triệu Nhiễm Nhiễm không biết yêu thế nào mới tốt, một cái tay từ đầu chí cuối đều đặt ở trước ngực cô vuốt vuốt, một cái tay khác cũng không nhàn rỗi, một lát sờ sờ mặt của cô, một lát xoa xoa mái tóc dài của cô. Tiến tới cần cổ của cô tham lam ngửi hương vị đặc biệt của cô, mùi dưa leo nhàn nhạt thơm ngát, lần đầu tiên tới gần nơi này anh liền phát hiện rồi, khi đó thật muốn cắn một cái, xem trong mạch máu của cô có nước dưa leo hay không, sao lại dễ ngủ như vậy.

Sau khi tỉnh lại Triệu Nhiễm Nhiễm liền nhìn thấy ánh mắt sáng quắc của Giang Tiềm, có một lát, hai người cứ như vậy nhìn nhau, hô hấp đều lượn lờ ở trong mũi, trong lòng có ngàn lời vạn câu, nhưng lúc này cái gì cũng không muốn nói, chỉ muốn rúc vào với nhau. Giấc ngủ này cô ngủ rất ngon, được anh ôm vào lồng ngực thật dày, cả người ấm ấm áp áp.

Giang Tiềm thấy cô ngây ngô nhìn mình chằm chằm liền cười, đôi môi lại không tự chủ dính sát, giọng điệu mềm nhũn nói chuyện, “Đã tỉnh rồi hả?”

“Ừ, mấy giờ rồi.” Triệu Nhiễm Nhiễm lật người đi, phía dưới lập tức có một luồng khí nóng xông ra thân thể, lúc ấy cô liền kinh hoảng. Chắc, quên bao cao su, có thể trúng thầu hay không?

“Chín giờ tối rồi, đói không?” Giang Tiềm nhồm dậy, nhưng đôi môi thủy chung không có chuyển địa phương, vẫn lưu luyến ở trên cánh môi màu hồng nhạt.

“Em không đói bụng, Tiềm Tiềm, em sợ, em sợ. . . . Nếu mang thai, thì làm sao?”

Giang Tiềm không hề sợ hãi, tự nhiên nói tiếp, “Mang tha thì cứ sinh, con của em mà!”

“Nhưng mẹ em. . . , hay là anh đi mua thuốc tránh thai cho em đi, anh chờ em gọi điện thoại cho Trương Lam hỏi xem là hiệu nào.”

Giang Tiềm mất hứng, dùng chuyện này làm lý do thật tốt nha, vừa đúng có thể kết hôn.

“Nhiễm Nhiễm, hai ta kết hôn sớm không được sao? Dù sao đã ở cùng nhau, sớm muộn gì mẹ em cũng biết, anh yêu em, anh muốn quang minh chính đại ở chung với em, muốn bế thì bế, muốn hôn liền hôn, muốn ngủ cũng không có ai phản đối, Nhiễm Nhiễm, anh. . . . Anh thật sự cái gì em... em hãy kết hôn với anh đi, anh sẽ không để em mất mặt.”

“Em không phải ý này, em. . . .”

“Vậy là em muốn đùa với anh anh... anh nói cho em biết, không có cửa đâu, em đã anh ăn hết rồi, anh chính là người của em, em phải phụ trách.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ‘phì’ một tiếng, dở khóc dở cười, “Rốt cuộc ai ăn hết ai vậy?”

“Anh ăn em... em là người của anh.” Giang Tiềm lợi dụng sơ hở, nghiêng người lại đề Triệu Nhiễm Nhiễm đề lại, ngậm lấy nụ hồng trước ngực cô, vừa liếm vừa mút, giống như là có thể hút ra chất lỏng gì.

Động tác của anh cực kỳ nghiêm túc giống đứa bé, trái tim Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên cuồng loạn, ôm đầu của anh kéo lên, chủ động dâng lên môi của mình.

Hai người lại dính một lúc lâu, Giang Tiềm đột nhiên nhớ ra cái gì, động tác lưu loát lật người xuống giường, từ một cái giường khác lấy tới một cái túi lớn, mở ra trước mặt giống như hiến vật quý Triệu Nhiễm Nhiễm, đổ ra một đồng quả vật bên trong.

“Đều là đặc sản, bên này em nhất định thích ăn.” Nói xong xé ra một bịch nắm kim châm cay đút vào trong miệng cô, “Em không phải thích ăn cay sao, mau ăn.”

Trên dưới cả người anh chỉ mặc một cái quần lót nhỏ, thân thể cường tráng, nụ cười thật thà, ánh mắt mong đợi được khen ngợi, người đàn ông lơ đãng này khi đối diện vấn đề của cô đều thận trọng đến làm cho người ta cảm động, cũng làm cho người ta xấu hổ, xấu hổ vì hai tay mình trống không, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy ngượng ngùng và không yên.

Giang Tiềm còn lấy ra quả táo đã mua trước đó gọt cho cô ăn, anh có kỹ thuật gọt vỏ táo rất tốt, nhìn cũng hưởng thụ, dao gọt trái cây ‘lả tả’ bay múa trong tay, nắm quả táo gọt từng vòng, vỏ trái cây thật mỏng không ngừng không gãy rơi xuống, giống một con rắn xinh đẹp.

Kỹ thuật gọt này khiến Triệu Nhiễm Nhiễm hâm mộ vô cùng, ngạc nhiên hỏi anh, “Có phải anh đặc biệt luyện gọt vỏ táo không?”

Giang Tiềm lập tức muốn trực tiếp phủ nhận, đùa à, anh cả ngày loay hoay trong đại đội đặc chủng, càng lúc càng lão luyện, nếu cả con dao cũng không chơi được thì làm sao mà vượt qua.

Nhưng, anh muốn lợi dụng tất cả cơ hội có thể làm cô cảm động, vì vậy nói, “Anh chỉ gọt ỉnh em thôi, ngay cả mẹ anh cũng chưa từng ăn táo anh gọt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đập anh một quyền lại cúi đầu rồi, vánh tai đỏ cả, nhìn anh liền cười ngây ngô lên.

Giang Tiềm quả thật biết khẩu vị của Triệu Nhiễm Nhiễm, mua cái gì cũng là cô thích ăn. Triệu Nhiễm Nhiễm cay trong miệng ngọt trong lòng, vừa ăn vừa nghĩ tới lần sau đến cũng phải mang chút quà tặng. Bất tri bất giác liền ăn nhiều, nói gì cũng không nguyện ý xuống lầu ăn cơm, chỉ muốn ngủ.

Giang Tiềm cũng không còn biện pháp, phục vụ cô tắm xong lại ôm lên giường. Gặp nhau thời gian ngắn như vậy, đáng quý đến một phút cũng không chịu lãng phí, nửa đêm lại lật người đè cô dưới thân thể, nhu cầu sinh lý không phải quan trọng nhất, giờ phút này sự lệ thuộc của tâm hồn và sự không nỡ vượt qua tất cả.

Nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm lại không hiểu phong tình, mất nhiều sức từ trong túi lấy ra mấy cái bao nhỏ đưa cho Giang Tiềm, còn cố ý giải thích một chút, “Dùng cái này sẽ không sợ mang thai.”

Lúc ấy mặt Giang Tiềm liền tối, chưa dùng, không biết.

“Trương Lam cho bốn cái, nói chỉ cho bốn lần, em quên.”

Giang Tiềm âm thầm nói cô em vợ này quá chồ mồm vào rồi, “Vật này còn tài trợ nữa!”

Triệu Nhiễm Nhiễm vô tội gật đầu lần nữa, khiến Giang Tiềm cũng có chút tức giận, lập tức dùng miệng xé ra, chân tay vụng về mang vào, lập tức đi vào, đụng cô hét thảm một tiếng, “Ai nha, anh nhẹ một chút.”

Giang Tiềm vừa động vừa cười xấu xa, “Vốn tính toán làm một lần sẽ bỏ qua cho em, em đã lấy ra bốn cái, anh cũng không thể lãng phí.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khóc không ra nước mắt, trong lòng muốn hỏi thăm thân thích cả nhà Trương Lam một lần, nhưng diện tích dính líu quá rộng, ngay cả mình cũng tính vào rồi, vẫn là trở về véo nó mấy cái thôi.

Mấy lần trước vừa mạnh vừa vội, lần này anh thương vợ bị đụng khó chịu, cho nên cũng hơi dịu dàng, chỉ nâng cặp chân cô đến trước mắt gặm lại gặm, nhìn lão nhị của mình lần lượt gian nan chen vào, lại chậm rãi rút ra, lại cắm vào hết. . . . Chỉ là mang thứ này không thoải mái như thịt chạm thịt, vì tìm thăng bằng, nên càng đụng càng hưng phấn mạnh mẽ.

Cô nức nức nở nở, không biết là khóc hay là cầu xin tha thứ, Giang Tiềm càng nghe càng hưng phấn, cả đêm lật tới lật lui giày vò, Triệu Nhiễm Nhiễm lần lượt co rút không ngừng khi anh không biết thỏa mãn, không kịp gào lên đã bị khoái cảm như gió mạnh mưa rền mà anh mang tới bao phủ.

Cuối cùng, cô mơ mơ màng màng nghĩ trong khi lắc lư, đây là một con gấu mù, giám định xong.

.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị đói tỉnh, cả người không có chỗ nào không đau, từ chối thật lâu mới mở hai mắt ra. Giang Tiềm nghe động tĩnh, quay đầu lại cười với cô, “Đói bụng không, mau dậy đi, dẫn em đi ăn cơm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm còn buồn ngủ, thấy một người đàn ông lơ lửng đứng trước giường cười với mình, nhớ lại hết hình ảnh cảm ngày hôm qua, oanh một cái đỏ mặt, vội vàng trốn vào trong chăn, vừa động, giữa hai chân liền đau như bị lửa đốt.

Giang Tiềm hưởng thụ sự mờ ám của cô, cố ý từ từ kéo quần lên trên, còn lộ ra nửa đoạn quần lót cho cô nhìn.

Giang Tiềm chết tiệt không biết xấu hổ này, một cái quần không mặc đàng hoàng, dưới sợi tổng hợp rộng rãi, sắp có thể nhìn đến khe hông rồi. Triệu Nhiễm Nhiễm mắng Giang Tiềm vô lại trong lòng, nhưng vẫn nhìn không được nhìn lâu mấy lần, cô thích nhất vòng eo khít khao xinh đẹp kia, cực kỳ hấp dẫn, còn lộ ra. . . . vết móng tay cô cào.

“Nhìn cái gì chứ?” Giang Tiềm cách chăn ôm lấy cô, Triệu Nhiễm Nhiễm sợ vội vàng lắc đầu, “Không có, có cái gì có thể nhìn.”

Giang Tiềm cười đặc biệt hèn, “Xuống tay thật ác độc.”

Triệu Nhiễm Nhiễm càng chôn đầu vào chăn, ngay sau đó bị người ta vớt ra ngoài, in lại nụ hôn nóng bỏng, “Vợ, chớ ngượng ngừng nữa, đã làm bao nhiêu lần rồi, sao lại còn đỏ mặt chứ.”

“Em thích, không mượn anh xen vào.”

“Không xen vào cũng xen vào rồi, đứng lên đi ăn đi, anh sắp chết đói.”

“Mình anh đi đi.”

Giang Tiềm nhìn cô một lát, cười hì hì chui vào, bàn tay biết nghe lời chuẩn xác bao lại phần mềm mại trước ngực cô, “Không đi vừa đúng, anh giúp em, mang cái thứ này thật không thoải mái, vừa đúng anh còn chưa có đã nghiền đầu, chúng ta lại. . . .”

Trái tim nhỏ của Triệu Nhiễm Nhiễm run lên, động tác nhanh chóng, vạch chăn, lật người xuống giường.

29. Chương 29: Ly Biệt Ở Trạm Xe

Đứng trước cái gương lớn trong phòng tắm nhìn mình, Triệu Nhiễm Nhiễm thật muốn khóc, trên người thể thâm không nở nhìn, trừ vết hôn thì chính là dấu tay, xanh xanh hồng hồng một mảng lớn, giống như gập ngược đôi, nếu để Triệu phu nhân thấy, không đánh gãy chân cô mới lạ.

Giang Tiềm đáng ghét, gấu mù đáng ghét, ở riêng hai nơi đáng ghét! !

Lúc ra cửa Triệu Nhiễm Nhiễm cố ý vòng cái khăn quàng cổ to thật cao, dùng để ngăn trở đôi môi sưng đỏ, chỉ còn lại hai con mắt cong cong như trăng khuyết ở bên ngoài. Giang Tiềm không biết cô đi bộ cũng run rẩy, còn sáng khoái tinh thần sải bước đi tới, tức giận đến cô muốn tự cắn anh mấy cái.

Hai người đến một tiệm đồ xào nhỏ, Giang Tiềm để túi hành lý của Triệu Nhiễm Nhiễm xuống cái ghế ở đối diện, lại ngồi song song với cô. Đã là vào buổi trưa rồi, hai giờ chiều sẽ lên xe lửa trở về thành phố S, Giang Tiềm nói thầm trong lòng, sao lại nhanh vậy chứ, hai ngày một đêm qua trừ thời gian ăn cơm thì đều luôn ở trên giường, thậm chí đã quên nói mấy lời tri kỷ.

Cảm thấy thời gian trôi qua từng giây từng phút, nỗi buồn ly biệt lại bao phủ ở trên đỉnh đầu anh rồi, nhìn lại Triệu Nhiễm Nhiễm, cúi đầu, mờ mịt. Giang Tiềm đau lòng, ôm lấy cô kéo vào trong ngực, thân mật cọ xát cái trán.

“Không nở rời khỏi anh?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, hỏi ngược lại anh, “Anh thì sao?”

Giang Tiềm vận qua mặt của cô, nặng nề nói, “Anh vĩnh viễn đều không nở hơn em.”

Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm càng khó chịu rồi, không để ý tới ánh mắt của người chung quanh, cúi đầu vào ngực của anh, nước mắt lắng đọng trong mắt.

Nếu khó chịu như vậy, làm gì không nói rõ với người nhà từ sớm, dù anh bị đánh cũng đáng mà. Nhưng cô như vậy, đâu thể nào oán giận, chỉ đau lòng hơn mà thôi.

Giang Tiềm mặc dù hơi ngốc, nhưng rốt cuộc đã trải qua nhiều chuyện, thế giới nội tâm mạnh mẽ khác thường, rốt cuộc có thể gắng gượng hơn cô ngốc từ trong ra ngoài Triệu Nhiễm Nhiễm không ít, cho nên ở dưới tình huống như bây giờ, chỉ có thể do anh an ủi cô. Giang Tiềm nhẹ nhàng xoa xoa nước mắt của cô, nhỏ giọng nói, “Đừng khóc, sắp bước sang năm mới rồi, em không phải bảo tháng giêng còn tới một chuyến nữa em, khi đó có lẽ mẹ em đã không còn tức giận, hai ta sẽ định đoạt hôn sự nhé.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nín lấy nút cài áo sơ mi của anh không thả, tức giận nói, “Chỉ anh gấp gấp.”

“Ừ anh gấp.” Giang Tiềm lập tức gật đầu thừa nhận, “Sắp vội chết anh.” Nhìn cô lại lộ ra vẻ mặt khổ sở rồi, Giang Tiềm vội vàng đổi đề tài, “Được rồi, không nói chuyện này, ăn cơm đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có chút khẩu vị gì, hoàn toàn khác biệt với lúc ăn nhiều khi mới tới.

Giang Tiềm biết nỗi khổ của cô, nên muốn trêu chọc cô vui vẻ ăn nhiều cơm chút, nhìn bốn phía một vòng, vừa hay nhìn thấy một đôi nam nữ đang ngồi ở cái bàn không xa. Anh có kinh nghiệm, nhìn dáng vẻ không ưỡn ẹo kia liền biết là xem mắt.

Anh chú ý nghe đối thoại của họ một lát, mình cũng không nhịn được bật cười. Người đàn ông cứ như bà mẹ, sai khiến người phục vụ xoay tròn loạn chuyển, còn vắn vắn dóc mình gây dựng sự nghiệp khổ cực cỡ nào, cả mấy lời như chọc thần phía đông, gặp quỷ phía tây cũng nói ra được, mùa đông mà cây quạt cứ thổi ra gió o o. Anh cười xấu xa, dùng bả vai đẩy Triệu Nhiễm Nhiễm một cái, nhỏ giọng hỏi, “Vợ, nhìn người đàn ông bên bàn kia, bộ dáng xấu không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm liếc mắt nhìn gật đầu một cái, “Xấu xí, đại não không phát triển.”

“Nhìn, xem ông xã làm sao chinh hấn ta.”

Triệu Nhiễm Nhiễm còn chưa kịp kéo anh, một viên bắp ngọt đã ‘vèo’ một cái bắn ra, chỉ thấy sau đó người đàn ông đang xem mắt che quai hàm gọi, “Ai yêu, răng a.”

Triệu Nhiễm Nhiễm quay đầu lại gương mặt nhìn nhìn Giang Tiềm, người ta lại như không có chuyện gì nhìn chung quanh, nhàn nhả vô cùng. Triệu Nhiễm Nhiễm phản ứng kịp, nhanh chóng cúi đầu hai ba ngụm ăn sạch hạt bắp ngọt gây chuyện trong chén mình.

“Anh đã bao lớn rồi, sao còn ham vui thế.”

Giang Tiềm cười ha ha, “Lúc này tâm trạng tốt hơn chưa?”

Triệu Nhiễm Nhiễm trợn trắng mắt, không nhịn được lại quay đầu lại nhìn người đàn ông xem mắt một cái, anh ta đang tức giận nói gì đó với cô gái xem mắt, nước bọt tung bay, gương mặt xanh trắng, cô thật sự nhịn không được cúi đầu cười.

Cô cười một tiếng, Giang Tiềm lại đẩy một đĩa cơm rang trứng tới, “Ăn đi.”

.....

Nhưng mặc kệ không nở thế nào, thời khắc phân ly đều sẽ tới. Giang Tiềm đưa cô đến trạm xe lửa, lấy điện thoại di động ra nhìn đồng hồ, còn có nửa giờ sẽ xuất phát, mỗi một giây còn dư lại càng lộ vẻ trân quý.

Anh đầy cõi lòng mong đợi nghênh đón bảo bối của anh, giống như trong nháy mắt mà thôi, lại vô cùng không nở đưa đi. Trong phòng đợi, anh gơ tay vuốt ve gương mặt của cô, “Nhiễm Nhiễm, về nhà nói với mẹ anh được không? Chỉ cần mẹ đồng ý, dù lột một lớp da của anh cũng được.”

Triệu phu nhân không phải đồ tể sẽ không lột da người, chỉ biết lạnh mặt, nhưng chỉ vậy mà thôi, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không nở để Giang Tiềm chịu uất ức, cho nên không đồng ý, “Cái gì mẹ anh, đó là mẹ em.”

“Mẹ em chính là mẹ anh, mẹ anh cha anh em trai anh.”

“Không biết xấu hổ.” Triệu Nhiễm Nhiễm cười véo anh, “Đều tại anh, củ cải đào hoa.”

“Trách anh trách anh.” Giang Tiềm tự kiểm thảo, trong lòng xem chừng cô sẽ cầm chuyện này chèn ép cả đời, thật là không đáng giá. “Nhưng anh không thừa nhận củ cải đào hoa đâu, anh ngay cả tay họ cũng chưa nắm, không hề có ý tưởng này, anh chỉ là nhất thời hồ đồ giận dữ với em, ai cho em cho phép tên kia sờ mặt của em.”

“Đã nói dị ứng giúp em xem mặt, anh vẫn để trong bụng anh.”

“Nhưng hân ta nào có tốt bụng.” Nhắc tới chuyện này Giang Tiềm thì bốc lửa, “Còn dám có ý với em, xem anh không phế hân ta.”

“Anh là thổ phỉ hay là quân nhân?”

“Quân nhân cũng là đàn ông, quân nhân thuộc về quốc gia, vợ thì thuộc về đàn ông của mình, ai dám rình coi bảo đảm cho thấy tính bạo lực của giống đực đầy đủ, diệt giết hân ta.”

Anh vừa nói như thế, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không dám nói chỉ là bạn bè với Tả Tự, liền chuyển qua chèn ép anh, “Nói em, anh thì sao?”

“Anh thế nào?”

“Mấy bạn gái của anh đều ở trong huyện này nói gặp mặt dễ dàng quá chừng, em ở xa, ai biết anh có phục hợp với tình cũ không?”

Lại tới rồi, Giang Tiềm hận không thể moi trái tim ra cho cô xem có phải trái tim chỉ chứa cô không, “Không có tình cũ phục hợp, với lại anh có năng lực thích người khác không em còn không biết sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cố ý lắc đầu, Giang Tiềm tức giận muốn bóp chết cô. Tức giận cũng không phải là công việc tốt, đặc biệt là gần tới lúc chia tay, Triệu Nhiễm Nhiễm hiểu điểm này, cố ý làm nũng cọ xát anh, “Còn không phải là bởi vì anh có tiền án, hiện tại em vừa nghĩ đến trong lòng còn khó chịu đấy.”

Đan xen mười ngón tay với cô, Giang Tiềm kéo đến bên môi hôn một cái, “Thật xin lỗi, anh khốn kiếp, anh nên mặt dày mày dạn, mặc cho đánh mặc ắng mặc cho hành hạ quần em, như vậy cũng không có hiểu lầm.”

“Thật lòng?”

“Thật lòng thật gan thật phổi.” Giang Tiềm chỉ kém chỉ trời thề thốt rồi, “Đời anh chỉ có chí khí một lần đó, kết quả làm mất em không nói còn làm mẹ ghét anh, em xem, mặt dày mày dạn mới là đúng, về sau không cho em nói anh vô lại nữa.”

“Vô lại.” Triệu Nhiễm Nhiễm cười.

“Em xem, em còn nói anh, em như vậy, anh vô lại thì em phải thích vô lại hơn nữa còn phải học vô lại, anh lưu manh em phải thích lưu manh còn phải học làm lưu manh, đây mới gọi là gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó.”

“Vậy anh là gà là chó à?”

“Là cái gì không quan trọng, quan trọng là, anh là người đàn ông của em.”

“Không biết xấu hổ.”

“Trừ thổ phỉ lưu manh vô lại không biết xấu hổ, em không thể gọi anh với tên khác à, tỷ như ông xã thân yêu bảo bối, vậy mới đúng chứ.”

“Ông xã thân yêu bảo bối, được chưa hở, anh thật vô lại!”

Giang Tiềm cười lên, xinh đẹp không có bờ bến, đột nhiên nhớ ra một chuyện, lục lục túi quần, đưa cho cô tấm thẻ, “Cái này vẫn là vật về nguyên chủ thôi.”

“Thẻ tiền lương?”

“Ừ.” Giang Tiềm gật đầu, “Sau khi em trả trở về anh cũng không động đến nó nữa, vay tiền cũng không cần nó, nhìn liền tức, trả lại cho em thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một chút, cảm thấy không thích hợp, lần trước nhận cũng có chút tùy tiện, lần này thế nào cũng không thể rồi, với lại để ở chỗ cô cần bản cũng không cần, “Anh giữ lấy đi, chỗ cần dùng tiền cũng không thiếu.”

Giang Tiềm lắc đầu, “Anh không muốn, anh có tiền phụ cấp, đủ mua thuốc là được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại đẩy trở về, “Ngộ nhỡ có việc gấp đấy.”

“Anh có thể có chuyện gì gấp, lần sau đến thuê phòng ăn cơm cái gì cũng do em trả tiền, lấy từ bên trong.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa định mở miệng liền bị anh chặn trở về, “Nói anh không muốn mặt không thành vấn đề, nhưng chuyện thuê phòng này thật tuyệt, em còn nhỏ, chờ lớn chút sẽ biết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhận cũng không được mà không nhận cũng không được, chỉ có thể nhỏ giọng phản bác, “Thẻ tiền lương của anh để ở chỗ em em cũng không cần dùng.”

“Sao lại không dùng, em là vợ anh, vốn nên do anh nuôi sống.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại phản bác, “Em có tay có chân có thể kiếm tiền, mình có thể nuôi sống mình, với lại tiền lương của anh còn chưa cao như em đấy.”

Giang Tiềm nói không biết xấu hổ chính là không biết xấu hổ, không hề ngượng ngùng vì lương của mình thấp hơn vợ, ngược lại dĩnh dĩnh dần dần cọ cọ Triệu Nhiễm Nhiễm, “Ai bảo nuôi cái miệng này của em chứ.” Sau đó tiến tới bên tai cô nhỏ giọng nói, “Anh là ”cái miệng kia” cần anh nuôi kìa.”

Mặt của Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ lên, vẫn đỏ đến cả cổ, còn muốn mắng anh không biết xấu hổ, nhưng thật sự không có ý mới, bị đùa giỡn đến gương mặt phình lên.

“Tức giận à?” Giang Tiềm đẩy bả vai cô, cô cũng không để ý tới, “Được được, dù sao để ở chỗ em là được, cần dùng tiền thì anh sẽ bảo em, vậy được chưa.”

Giang Tiềm thả thẻ tiền lương vào trong túi xách của Triệu Nhiễm Nhiễm thì tiếng chuông xe lửa vào trạm vang lên rồi, giờ khắc chia tay chung quy vẫn đến.

Giang Tiềm ở trước khi cô lên xe, cúi người xuống hôn, thật may là không bị thấy, đây cũng là địa phương tràn đầy ly biệt, ai nhìn cũng sẽ không cười, chỉ biết thổn thức lại thêm một đôi người tình yêu nhau cuồng nhiệt bất đắc dĩ chia lìa.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không nở, bất chấp ánh mắt người khác, ôm chặt cổ của anh đáp lại. Không cần nói thêm gì nữa, một cái hôn giống như đã bỏ ra tình yêu và trái tim, tất cả yêu say đắm và không nở đã truyền lại hết trong nụ hôn này.

Anh yêu cô!

Cô cũng yêu anh!

Năm này ngày này lúc này, bọn họ ở trong sân ga chật chội mười ngón đan nhau hôn nhau, trọn đời không quên! !

30. Chương 30: Tâm Trạng Của Triệu Trí Lược

Trên thế giới này có cái gì càng làm cho người ta vui sướng hơn mất mà được lại? Nếu có thì xác suất lại cỡ bao nhiêu?

Giống như vé số chỉ sai một con, nếu không có thể trúng 5 triệu, sau đó lại được người ta thông báo là nhìn lầm rồi, năm triệu lại tiến vào túi tiền, xác suất này cơ hồ không có, cho dù có cũng ít hơn nhìn thấy quỷ,

nhưng lại bị bọn họ gặp được. Triệu Nhiễm Nhiễm không tham tiền, cho nên Giang Tiềm có giá trị hơn năm triệu nhiều.

Có lúc nhớ tới thời gian chung sống, anh như ngọn lửa nhiệt tình, cơ thể như sắt thép không có chút thị dư, lại còn luôn lăm lăm nỉ non lời tâm tình, và vô số nụ hôn rơi vào trên mặt, cũng sẽ nhịn không được đỏ mặt một lát. Cho tới bây giờ đều không biết mình háo sắc, rõ ràng mỗi lần trên thân thể cũng không có vui sướng gì, nhưng cảm giác bỏ ra và nhận lấy lại rất thỏa mãn.

Tình yêu có lúc thật mệt mỏi, gặp nhau thì mọi cách triền miên, vô cùng ngọt ngào, một ngày chính là một phút, thoáng qua rồi biến mất; chia xa thì tương tư thành họa, không buồn ăn uống, một phút chính là một ngày. Triệu Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm đã lọt vào trong tình yêu cuồng nhiệt, ở trong lòng của cô, thời gian ở chung lúc trước là sóng yên biển lặng, thì sự nhiệt tình của anh bây giờ tuyệt đối có thể bao phủ cả Thái Bình Dương.

Nhưng đối với đôi người yêu chia xa nhiều ở chung ít, thì sự trao đổi qua cơ thể đã thành xa xỉ, chỉ có thể ở biểu đạt tương tư vô tận qua ngôn ngữ, cho nên gọi điện thoại trở thành phương thức tốt.

Sau khi hòa hảo, Giang Tiềm biểu hiện ra tham muốn giữ lấy cực độ với Triệu Nhiễm Nhiễm, cơ hồ không có lúc nào là không muốn biết cô đang làm gì, ăn cái gì, mặc cái gì, có nhớ anh không, nhớ quá ít thì phải nhớ nhiều hơn. . . .

Mà Triệu Nhiễm Nhiễm vốn nguyện ý bám người, cho nên dù nghe điện thoại đến mỗi tay, nghe đến cả một đồng nghiệp trong khoa cũng không chịu nổi chuông điện thoại reo, cô vẫn mỗi lần đều ngọt ngọt ngào ngào say mê cuồng nhiệt nghe điện thoại, thỏa mãn Giang Tiềm cũng thỏa mãn nỗi khổ tương tư của mình.

Nhưng trên thực tế Giang Tiềm cũng không có quá nhiều thời gian dùng cho điện thoại tình yêu, anh luôn lợi dụng thời gian đi toilet, vì không làm trễ nãi huấn luyện, tình nguyện ăn ít một bữa cơm cũng phải nói vài lời với Triệu Nhiễm Nhiễm, dù là một câu nói, nếu không trong lòng luôn có loại cảm giác sa sút.

Thật ra thì hai người này đều không phải là cao thủ trong tình trường, cũng chỉ là phụ thuộc bản năng thuận theo tâm ý. Tình yêu của họ người khác chỉ xem là một bụi cỏ nhỏ, không có ý nghĩa, nhưng với bọn họ mà nói, nếu như là cây cỏ nhỏ, bọn họ chính là con kiến nhỏ, đối với con kiến thì cây cỏ nhỏ cũng là cây to che trời.

Giang Tiềm không bao giờ lợi dụng thời gian nghỉ ngơi huyền thuyên với chiến hữu nữa, mà là lợi dụng từng phút để nói chuyện điện thoại với Triệu Nhiễm Nhiễm trong khi cô không làm việc, mà mỗi ngày anh đều phải hỏi một vấn đề. . . .

“Nhiễm Nhiễm, hai ta kết hôn nha? Anh đi đánh báo cáo kết hôn có được hay không?”

Những lời này ‘ Anh đi đánh báo cáo kết hôn? ’ đã thay thế ‘ chào em ’ ‘ ăn chưa ’ ‘ đang bận cái gì? ’, trở thành lời thăm hỏi mới nhất.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe nhiều cũng bắt đầu hướng tới hôn nhân, nhưng vừa nghĩ tới Triệu phu nhân có thể nói lời lạnh nhạt với Giang Tiềm, trong lòng liền không chịu rồi, chỉ có thể từng lần một không sợ người khác làm phiền cam kết thêm bảo đảm.

“Chờ thêm chút được không? Chờ em chọn thời cơ tốt nói với mẹ em, em nhất định sẽ kết hôn với anh, anh yên tâm đi.”

“Nhiễm Nhiễm anh rất nhớ em.”

“Em biết rõ, em cũng nhớ anh. . . . Em cúp trước, em trai của em trở lại, em đi mở cửa cho nó.”

Sau khi Triệu Nhiễm Nhiễm cúp điện thoại, liền ân cần đi mở cửa cho Triệu Trí Lực, “Em đã về rồi, ăn cái gì, chị hâm nóng cho em.”

Triệu Trí Lực bình thần không có sóng nhìn cô một cái, tự đi vào phòng bếp mở lò vi ba hâm nóng. Hôm nay Triệu phu nhân và Triệu lão gia có tiệc nên không ở nhà, cũng may họ không có ở đây, nếu không nhìn một cái là có thể nhận ra hai chị em tình cảm tốt đến hận không được sinh trưởng ở cùng nhau đang giận dỗi. Mấy ngày nay Triệu Nhiễm Nhiễm sợ bị bọn họ nhìn ra sơ hở, căn bản không xuất hiện đồng thời với Triệu Trí Lực.

Triệu Nhiễm Nhiễm không sợ Triệu Trí Lực ra chủ ý cù bấp trên cô, càng không sợ cậu nổi giận, chỉ sợ cậu lạnh lùng như vậy, điều này nói rõ cậu thật tức giận, không tốn chút công là tuyệt đối không dụ dỗ được, với lại cô thật sự có lỗi.

Ngày đó từ quân khu trở lại, xuống xe lửa liền nhìn thấy Triệu Trí Lực chờ ở lối ra, rốt cuộc là ai tiết lộ bí mật đã không quan trọng, dĩ nhiên dựa vào trí khôn của em trai muốn đoán ra tâm tư của cô cũng không khó khăn. Mà quan trọng nhất là, ngay lúc đó sắc mặt của Triệu Trí Lực mặc dù đen, nhưng vẻ mặt cũng rất bình tĩnh, đây gió êm sóng lặng vì cậu vô cùng nóng nảy.

Triệu Nhiễm Nhiễm sợ, cô sợ nhất không phải Triệu lão gia và Triệu phu nhân, mà là em trai lúc giận cô.

Triệu Trí Lực là một mỹ nam lại thích giả bộ khuôn cách đàn ông, có một đôi mắt cong cong như trăng khuyết, làn da trắng mềm, miệng ngọt, phúc hắc, biết xử lý, cơ hồ là ăn sạch già trẻ.

Số lần cậu chân chính tức giận cũng không nhiều, cũng không phải tính khí của cậu tốt, mà là cậu kiêu ngạo đến cậu căn bản không để bất luận kẻ nào ở trong mắt, đều không đáng cho cậu tức giận.

Nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm có thể giống người khác sao? !

Lúc cô thường thấy Triệu Trí Lực phát giận nhất là ở những năm trung học. Lúc lên cấp hai bọn họ không học chung lớp, có nam sinh bướng bỉnh phát triển muộn kéo bím tóc nhỏ của Triệu Nhiễm Nhiễm, khi đó Triệu Trí Lực không nổi giận, nhưng không thiếu mang theo mấy anh em ngăn nam sinh kia ở cửa trường học sau giờ tự học buổi tối, đao thật súng thật khẳng định không có, nhưng một người một bả vai giả bộ khí thế đẩy đẩy đụng đụng thì làm không ít, thật đúng là có thể hù dọa mấy người hơi nhát gan.

Có một lần lúc cấp 3, Triệu Nhiễm Nhiễm không biết thế nào chọc phải một nữ sinh lưng hùm vai gấu, buổi tối tan giờ học bị người ngăn ở bên trong tường rào, khi sắp bị người ta tát thì em trai Triệu với gương mặt đầy mụn xuất hiện. Em trai Triệu không đánh con gái, nhưng cậu đánh người không phải nam không phải nữ, đánh xong cũng không sợ bị báo thù, chỉ trộm cón cảnh sát của Triệu lão gia ra ngoài hù dọa người, hơn nữa hiệu quả vô cùng tốt.

Dĩ nhiên, sau đó không thiếu được bị đánh một trận. Triệu Nhiễm Nhiễm khi đó vô cùng sùng bái, sùng bái cây cón cảnh sát kia. =]]

Hồi tưởng chuyện cũ liền không có bờ bến, chuyện cũ chỉ có thể nói rõ Triệu Trí Lực là một người có tính khí dữ dội, không thể nói rõ cậu ham tức giận, từ nhỏ đến lớn cậu chỉ giận đối với Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy trước mắt quan trọng nhất là dụ dỗ em trai cô, mắng cô cũng được, sợ nhất chính là không đánh không mắng không nói lời nào, luôn lạnh lùng.

Triệu Nhiễm Nhiễm không rành việc dỗ người khác, nhưng chọc giận thế nào để em trai cô giơ chân thì cô rất rành, cô nghĩ tới chọc cậu nổi giận mắng cô, vậy cũng là đáp lời rồi, lại có thể nhỏ nhẹ nhận lầm. Nói không chừng vấn đề liền giải quyết.

Cho nên khi cô nói ra ‘Giang Tiềm rất nhớ thương em’ thì như cô mong muốn, Triệu Trí Lực cả giận, hung hăng quay đầu trừng cô, “Ít nói với em về anh ta.”

Lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì tiến tới, khoác cánh tay của cậu, “Đừng giận nữa mà, về sau nếu có việc không bao giờ lừa gạt em nữa không được sao?”

Triệu Trí Lực hất tay của cô ra, “Chị đến bây giờ còn không biết em tức giận vì cái gì? Chị bao nhiêu tuổi rồi Triệu Nhiễm Nhiễm, chị có não hay không, em rốt cuộc còn phải quan tâm chị tới khi nào?”

“Vậy em nói đi, em rốt cuộc tại sao tức giận, không phải chị chỉ hòa hảo với Giang Tiềm thôi sao, cần gì lạnh lùng với chị mấy ngày thế?”

Triệu Trí Lực giơ tay lên liền muốn đánh người, cô liền sợ co rụt cổ lại, “Em trai, chị thích Giang Tiềm em cũng biết, với lại những chuyện đó đều là hiểu lầm, chị cũng không đúng, qua lại với Tả Tự quá gần, em cũng đừng tức giận được không?”

Triệu Trí Lực thở dài một hơi, cậu thật sự tức giận, tức giận Triệu Nhiễm Nhiễm không biết mền yêu mình, tức cô kích động để mắ Giang Tiềm muốn làm gì thì làm.

“Chị.” Triệu Trí Lực ngừng một lúc lâu nói, “Dù phụ nữ toàn thế giới có quan hệ trước hôn nhân thì em cũng không muốn chị ở trong đó, ở tình huống đó, người đầu sẽ không xúc động hiểu lầm chị, cho nên Giang Tiềm có phụ trách hay không em cũng xem thường anh ta, dù anh ta phụ trách, chị có nghĩ đến người nhà anh ta xem chị thế nào không, chị mang thai vội vàng xử lý hôn lễ thì người nhà anh ta sẽ xem thường chị như thế nào, em và ba mẹ từ nhỏ nâng chị ở trong lòng bàn tay như bảo bối vì để chị qua nhà người ta bị người ta xem thường sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm sợ ngây người, những chuyện này cô chưa từng nghĩ đến, không ngờ Triệu Trí Lực lại biết.

“Em trai . . .”

“Chị muốn biết sao em phát hiện đúng không?” Triệu Trí Lực nói, “Chờ chị chân chính có cảm xúc dao động đặc biệt lớn thì chị sẽ biết, còn có. . . Chị và Giang Tiềm không thích hợp.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bị nói đến hốc mắt ề ảm, cậu nói đúng hay không cô không rõ ràng lắm, cô chỉ biết, nếu như trên thế giới này chỉ có một người tốt với cô, người kia nhất định là em trai cô. Cô ngồi xuống đất không rõ tâm trạng của mình.

“Nhưng. . . Chị yêu anh ấy, người khác không được. Thích một người sẽ xem xét nhiều vậy sao?”

“Người khác có thể không suy tính, chị không được, chị là chị em.” Triệu Trí Lực nói một câu rầm chồ không kêu liên ném Triệu Nhiễm Nhiễm sập cửa đi, ngay cả chính cậu cũng không biết tại sao so đo những thứ này như vậy, giống như đã chắc chắn thua, có lẽ giận dữ với Giang Tiềm chỉ là lấy cớ, hai người hòa hảo lẫn nữa khiến cậu hiểu chị cậu rất yêu, rất coi trọng Giang Tiềm, vì một điểm này, trong lòng cậu không thoải mái. Nếu như bây giờ để cho cậu lựa chọn, cậu tình nguyện Triệu Nhiễm Nhiễm vì phải kết hôn nên kết hôn, mà không phải vì yêu ai mà kết hôn, tâm trạng này thật sự là nói không rõ ràng.

Theo lý tính thì cậu hi vọng Triệu Nhiễm Nhiễm hạnh phúc, mà Giang Tiềm, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, mặc kệ từ phương diện gì để xem đều không thích hợp.

Khi chỉ còn một mình, Triệu Nhiễm Nhiễm khó chịu khẹt khẹt cái mũi, cho tới nay tình cảm của cô và Triệu Trí Lực còn sâu hơn cha mẹ mấy phần, không biết có phải do sinh cùng nhau hay không, nếu như cậu thật không đồng ý, vậy thật đúng là một chuyện phiền toái.

Mấy ngày sau, tâm trạng của cô vẫn không quá cao, cũng mơ hồ nói với Giang Tiềm tháng giêng chưa chắc có thể đi thăm anh. Giang Tiềm cũng không phải kẻ ngu, nói gần nói xa liền biết em vợ có thành kiến không nhỏ với anh, suy nghĩ một chút quả thật như thế, tâm tính mình ấu trĩ như thế, sao có thể làm người ta yên tâm giao chị mình cho anh. Cho nên lần này, anh không có làm nũng la lối om sòm, chỉ an ủi Triệu Nhiễm Nhiễm, bảo cô yên tâm, nói tất cả có anh.

Giang Tiềm biết trận này với Triệu Trí Lực không dễ dàng đánh, em vợ kia là người thông minh khác thường, hơn nữa cũng không ngốc, quan trọng nhất là, ở trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm cậu không thể nào bị phân chia ra một phần, nếu lúc này Giang Tiềm còn đi theo tham gia náo nhiệt tranh thủ tình cảm, tuyệt đối là đào mộ ình.

Mấy ngày nay không có chuyện gì anh liền lên mạng tra tài liệu nghiên cứu về tâm lý sanh đôi, nhất là sanh đôi khác phái, có một hạng điều tra khiến anh chú ý, thuật ngữ chuyên nghiệp cụ thể thì anh không hiểu rõ, nhưng ngẫm kỹ lại thì ý tứ đúng là, đa số sanh đôi khác phái sẽ thích người có tình tình tương tự với người anh chị em cùng sinh ra với mình.

Lúc ấy Giang Tiềm liền kinh hoảng, tính tình của anh và Triệu Trí Lực hoàn toàn không giống nhau, điều này nói rõ Triệu Nhiễm Nhiễm không thuộc về đa số.... Nhưng Triệu Trí Lực thì sao? Trước không đề cập tới việc cậu thích người có tính tình gì, nhưng có chuyện có thể suy tính ra, theo trình độ coi trọng mà cậu dành cho người chị Triệu Nhiễm Nhiễm này, chỉ có tìm người có tính tình hoàn toàn giống cậu để kết hôn với cô thì cậu mới yên tâm.

Giang Tiềm càng nghĩ càng nhức đầu, hút hết điều này đến điều kia. Chỉ mới tiếp xúc với em vợ vài ngày thôi, nhìn ngoài mặt cậu rất thân thiết, nhưng khắp nơi đều không che giấu đề phòng anh, hiện tại cũng không có biện pháp gì tốt, một điểm duy nhất đúng là, tuyệt không thể để vợ ở giữa khó xử.

31. Chương 31: Vĩnh Viễn Tin Tưởng Cô Vô Điều Kiện

Buồn trong chốc lát, nghe có người gõ cửa, mới mấy tiếng, Trương Vũ đã dò đầu tiến vào.

Giang Tiềm nhìn anh một cái, trong lòng vẫn thấy rất kỳ cục, thật ra thì anh cũng không biết chuyện hai người chia tay Trương Vũ đóng vai gì trong đó, nhưng đoạn thời gian đó, trong lòng cũng oán trách anh ta, oán tất cả người không đồng ý để anh và Triệu Nhiễm Nhiễm ở bên nhau. Cho tới bây giờ cũng chưa có thể đi ra khúc mắc này.

Cuối năm Trương Vũ chuyển nghề, hôm nay cả lon trên vai cũng đã tháo ra, chỉ còn ở lại quân khu thêm một hai ngày thôi, song lại có tình nghĩa anh em vài chục năm, cũng không thể còn lại khúc mắc trước khi đi.

Trương Vũ nhìn tàn thuốc đầy đất, dùng chân gạt gạt qua rồi tìm cái ghế ngồi xuống, nhìn anh một lát mới mở miệng hỏi, “Gặp phải việc khó rồi hả?”

Giang Tiềm nhìn anh một cái, không quá tự tại gật đầu một cái.

“Cậu và Nhiễm Nhiễm. hòa hảo rồi hả?”

Giang Tiềm lập tức giương ánh mắt phòng bị nhìn anh, “Anh còn muốn như thế nào?”

Trương Vũ cười khỏ, “Tôi cho tới bây giờ đâu có muốn gì? Thôi, nói cậu cũng không hiểu, cậu không có em gái, không hiểu được sự lo lắng của tôi. Lúc trước cậu không vui vẻ tôi cũng thấy được, nghe mẹ tôi nói Nhiễm Nhiễm trôi qua cũng không hơn cậu, cậu có thể nào cũng có thể tìm đối tượng mới, nhưng Nhiễm Nhiễm.”

“Hôm nay anh không đến đập phá nữa à?” Giang Tiềm đề cao âm thanh mấy âm điệu, mùi thuốc súng lan ra.

“Tôi đập phá cái gì?” tươi cười của Trương Vũ vụt tắt, mặt không tỏ vẻ gì nhìn anh, “Trước kia tôi nói thế nào, trái tim cậu lớn, đừng động tới thiệt hại giả, tôi thiếu ngoài mặt có thể để xuống, nhưng Nhiễm Nhiễm không được, để cho tôi nói đúng.”

Giang Tiềm bị ghen mà không thốt nên lời, cái chuyện này chắc là còn bị bọn họ nói cả đời, Triệu Nhiễm Nhiễm nói được, vì cô ấy ghen, mình cũng hưởng thụ, người khác nói không thể được, mẹ vợ cũng không thể nhắc lại chuyện này.

Trầm mặc một lúc lâu, Trương Vũ mới mở miệng lần nữa, “Hôm nay tôi tới cũng không phải làm rối, không đau lòng cho cậu thì tôi cũng thương em gái tôi, xem cậu làm việc cũng không còn ngốc nghếch như trước, nhắc nhở cậu một câu, muốn vào cửa nhà chúng tôi cũng không dễ dàng, trong lòng dưỡng hai tôi nhớ cậu thì không có việc gì, còn cô hai của tôi, chỉ cần Nhiễm Nhiễm hạ quyết tâm ngược đãi chính mình, thì vấn đề cũng không lớn, chỉ có cửa của Tiểu Lược là không dễ qua, nó từ nhỏ đều không dễ tha thứ những người ức hiếp chị nó, tự cậu xem mà làm, nhưng đừng khiến Nhiễm Nhiễm gấp gáp nóng nảy theo.”

Sau khi Trương Vũ đi, đầu Giang Tiềm càng đau rồi, suy nghĩ một chút lấy điện thoại di động ra bấm số điện thoại của Triệu Trí Lược.

Anh chỉ nói một câu nói, “Đừng làm khó dễ chị cậu.”

Em vậy thông minh như vậy khẳng định biết chị cậu gần đây tại sao chán ốm, sau khi cúp điện thoại, anh liền tỉ mỉ xem từng tấm hình của Triệu Nhiễm Nhiễm. Là anh chụp lên, có ăn cơm, có ngủ, bĩu môi trợn mắt, mỗi một tấm đều đẹp. Giang Tiềm dùng cái trán đụng vào, “Vợ tôi, chỉ có thể gả cho tôi.”

Hiện tại lấy được sự tán thành của Triệu Trí Lược chính là mục tiêu của đôi vợ chồng son, Giang Tiềm ở trong quân khu phương xa tìm cách, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không mơ hồ, mỗi ngày thận trọng đi theo cười, cả đời cũng chưa từng uất ức trước mặt Triệu Nhiễm Nhiễm như thế.

Cô rất mệt mỏi, làm những chuyện này còn phải tránh Triệu phu nhân và Triệu lão gia, bị bọn họ biết lại thêm phiền, có lúc ban đêm thường thường ngủ không yên, quảng thâm dưới mắt đặc biệt rõ ràng, nhưng dù không lộ dấu vết, cũng không thể lừa gạt Triệu phu nhân yêu con gái như ngọc. Rốt cuộc sau bữa cơm chiều mẹ vào căn phòng của cô, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy chuyện nên tới sớm muộn gì vẫn phải tới.

“Mẹ.”

“Gần đây con và em trai sao thế? Xoay xoay vắn vắn.” Triệu phu nhân đi thẳng vào vấn đề hỏi xong, cũng không chờ Triệu Nhiễm Nhiễm trả lời lại nói tiếp, “Lễ mừng năm mới con sẽ 25 rồi, cũng không nhỏ, đơn vị mẹ có một chàng trai không tệ, mới ba mươi tuổi đã là chủ nhiệm tín dụng ở một chi nhánh ngân hàng, tương lai không lường hết được, đáng đáp cũng lịch sự thân thiện, nếu tháng giêng có thời gian thì gặp một lần được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong lại nổi giận, mặt sượng lại, “Sao mẹ còn kêu con xem mắt?”

Triệu phu nhân lại hiểu sai lầm, điểm cái trán cô một cái, “Ai bảo cho con xem mắt, trải qua thăng nhót khốn lần trước, mẹ cũng không cam lòng để cho con gặp người không quen biết nữa, chỉ gặp mặt một lần, xem như kết thêm bạn là được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm giận dữ nửa ngày, “Con không chịu, con cũng không phải không ai muốn, qua mấy tháng nữa con sẽ dẫn một người về ẹ.”

“Được được được, con vui là được.” Triệu phu nhân cũng không miễn cưỡng, “Nhưng lần sau muốn quen với ai, cũng không thể tìm người như Giang Tiềm, chuyện kia đều tại cha con.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nóng nảy, muốn tát mình hai cái. Lúc ấy trong lòng tức giận, miệng không kiềm chế nói hết, cái miệng này, “Mẹ, mẹ nghĩ kỹ sẽ thấy Giang Tiềm tốt vô cùng, con cũng có lỗi.”

“Nó tốt, nó chừng mấy ngày đã hết chuyện, cũng không chậm trễ việc tìm đối tượng khác, cả giảm xóc cũng không cần. Con có lỗi, con có lỗi con còn không buồn ăn uống, đối gây không phải là mẹ đau lòng con sao.”

“Mẹ.”

“Được rồi, mẹ không buộc con yêu đương, xem như quen thêm bạn là được, cứ định tại mừng 7 tháng 1 đi, đâu phải chỉ có mình nó có thể tìm đối tượng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khóc không ra nước mắt, rốt cuộc biết cái gì gọi là tự làm tự chịu rồi.

Mùng bảy tháng giêng, vốn định đến quân khu thăm Giang Tiềm, bởi vì sợ Triệu Trí Lực tức giận hơn, liền đình lại kế hoạch. Gần đây thật đúng là mọi việc không thuận.

Đoạn thời gian chia tay Triệu Nhiễm Nhiễm gầy gò không ít, trong khoảng thời gian này lại tăng cân trở lại, nhưng gần đây bởi vì trong lòng có chuyện, sức ăn lại rõ ràng hạ xuống. Sắp bước sang năm mới rồi, nhưng Triệu Trí Lực lại vẫn nhìn rất giỏi, nhưng cậu thấy ánh mắt buồn bực và cơ thể gầy đi trông thấy của cô, sau lưng cũng rất không dễ chịu.

Sao cậu có thể không biết! Nếu như không phải là bởi vì quá quan tâm mình, Triệu Nhiễm Nhiễm cần gì lo lắng cậu nghĩ gì, hai người tương thân tương ái mới đứng đắn. Nhưng dù hiểu những chuyện này, trong lòng Triệu Trí Lực vẫn nén lấy một hơi, tức hành vi việc làm của Giang Tiềm, càng giận chị cậu yêu người khác nhiều như vậy.

Vừa nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm vì Giang Tiềm mà cười lấy lòng mình thì cậu càng tức hơn, những ngày qua tận lực trốn cô, dù sao cuối năm đơn vị bận rộn muốn chết, nên chủ nhật cũng không về nhà, ở trong ký túc xá ngủ luôn, cho đến Giang Tiềm tới đập cửa rầm rầm.

Triệu Trí Lực nhìn người tới, cặp mắt mới vừa tỉnh ngủ mông lung lập tức bốc cháy, nhìn hai sao một gạch trên vai anh chậm chọc cười một tiếng, “Thế nào? Thăng lên một cấp liền dám đến đập tôi, trước khi anh ra cửa không có soi gương?”

Biểu hiện trên mặt Giang Tiềm không hề đổi, nghiêng người chui vào, mới vừa quay đầu lại không đợi mở miệng, chỉ thấy Triệu Trí Lực đâm mạnh tới. Giang Tiềm nhẹ nhõm có thể tránh qua, nhưng anh cố ý

không động, làm việc gì sai thì phải trả giá thật lớn, thì phải làm cho người ta hả giận, lập tức khoe miệng liền rỉ ra chất lỏng ẩm áp.

“Quyền này là đánh anh không tin tưởng chị tôi, ô nhục nhân cách của chị ấy.” Nói xong lại đánh vào hông của anh một quyền, Giang Tiềm cảm thấy xương sườn ‘rắc’ một tiếng, cười khổ trong lòng, tên nhóc này mấy tháng qua không có làm gì khác, chỉ lo luyện quyền chờ trừng trị anh, sức lực thật mạnh.

“Đây là đánh anh lá lơi ong bướm, hại chị tôi đau lòng.”

Nói xong lại hươu quyền, lại bị Giang Tiềm đón được, “Trước tiên là nói về lý do rồi đánh, cái thứ nhất tôi nên chịu, quyền thứ hai tôi không thừa nhận, tôi không có lá lơi ong bướm, tôi chỉ yêu Nhiệm Nhiệm.”

“Mà tôi chỉ thấy chị ấy đau lòng.”

Giang Tiềm trầm mặc suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cậu nói đúng, quyền thứ hai tôi cũng chịu, vậy quyền thứ ba vì cái gì?”

Giang Tiềm buông tay của cậu ra, Triệu Trí Lực giờ quả đấm lại nửa ngày không có vung xuống, nhìn anh chăm chăm, trong đôi mắt hình như có thể thoát ra ngọn lửa, “Vì anh không tôn trọng chị ấy, anh dụ dỗ chị ấy làm chuyện không nên làm trước khi kết hôn, nếu như không phải vì vậy, mặc kệ chị ấy có nguyện ý hay không, tôi sớm tìm người đàn ông tốt khác cho chị ấy rồi.”

Về ẩm áp cuối cùng ở đáy mắt Giang Tiềm cũng thay đổi lạnh, từ từ ngồi thẳng lên, nhìn thẳng cậu, “Vậy tôi thật nên đốt pháo mừng may mắn tôi xuống tay sớm, nếu không vợ tôi phải bị cậu tặng người khác rồi.”

“Đóng hằm phân đi, vậy mà gọi là yêu chị ấy? Con mẹ nó anh là thú tính.”

Giang Tiềm cũng không phải không còn cách nào khác, vốn tính toán tới đây cúi đầu dễ dàng em vợ, nhưng mấy câu này hoàn toàn chọc giận anh. Giang Tiềm dùng sức đè ép lửa trong lòng, “Dù sao làm cũng làm, một lần nữa tôi lựa chọn như vậy, cậu không đồng ý tùy cậu, tôi chờ đánh với cậu lâu dài, dù sao chị cậu tôi chắc chắn cười.”

Triệu Trí Lực chê cười, “Anh xác định chị tôi chắc chắn muốn anh?”

“Đúng.” Giọng nói kiên quyết, anh đã từng bởi vì không tin Triệu Nhiệm Nhiệm mà mất đi cô, sau khi tìm về cô lần nữa, chuyện thứ nhất Giang Tiềm quyết định làm là, vĩnh viễn tin tưởng cô vô điều kiện.

.....

Hôm nay tâm thần của Triệu Nhiệm Nhiệm cũng không quá yên tĩnh, buổi trưa lại có tuyết rồi, ăn cơm trưa xong từ phòng ăn ra ngoài đi đến đình nhỏ nghỉ mát này ngồi một lát, lại tìm đồng tuyết sạch sẽ, cọ sạch bùn dính trên giày da, đang muốn trở về khu nội trú thì nhìn thấy một bóng dáng màu ô liu đi ngang qua.

Cảm thấy rất quen mắt, không riêng gì quần áo trên người, ngay cả mặt cũng đã gặp. Cô suy tư một lát liền nhớ lại tới, là Tiểu Dư nhân viên truyền tin của Giang Tiềm, vui vẻ, vội vàng lên tiếng chào hỏi, “Tiểu Dư.”

Nhân viên truyền tin trẻ quay đầu lại thấy cô ánh mắt liền sáng lên, đảo mắt cũng có chút mắt tự nhiên cười cười, “Chị dâu, lúc này tìm chị một vòng rồi, thì ra là chị ở đây.”

“Cậu tìm tôi à.” Triệu Nhiệm Nhiệm thật vui mừng, nhìn nhìn bốn phía, không có nửa bóng người, “Cậu tìm đến tôi có chuyện gì sao?”

“Liên trưởng bảo tôi tới.” Tiểu Dư cúi đầu, lúc ngẩng lên thì đôi mắt sáng loáng, “Chị dâu, tôi còn chưa ăn cơm trưa, chị dẫn tôi đi mua bánh bao nhé.”

“Được.” Triệu Nhiệm Nhiệm lẩm bẩm ở trong lòng, ra cửa bệnh viện có siêu thị nhỏ, sao cậu ấy không tự mình đi mua. Nhưng cô gấp gáp muốn biết Giang Tiềm phái cậu ấy tới làm chi, cũng không nói nhảm, trực tiếp dẫn đường ra bệnh viện.

Tiểu Dư cũng không ngại trời lạnh, đứng ở ven đường ăn bánh bao uống sữa tươi, Triệu Nhiệm Nhiệm gấp gáp nữa cũng phải đợi người ta ăn xong, “Tiểu Dư, sao cậu tới?”

“Tôi lái xe chở liên trưởng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức hưng phấn, “Giang Tiềm tới?”

Tiểu Dư bị sữa tươi sặc ho, “Không phải không phải, là Phó Liên Trưởng, tới làm ít chuyện, bảo tôi đây theo tới giúp một tay.”

“Oh.” Giọng nói rõ ràng thất vọng, đối diện có một chiếc xe jeep nhà binh đang đậu, trên cửa sổ xe động sương trắng, cũng không thấy rõ người ở bên trong.

Trong chốc lát, Tiểu Dư ăn xong rồi, lau miệng, thận trọng từ trong túi móc ra một hộp quà tặng, “Chị dâu, liên trưởng nói ngày Tết năm nay là Valentine, anh ấy không thể ở bên chị, đây là quà tặng cho chị.”

“Còn có quà tặng? Cái gì thế?” Vừa nghi ngờ vừa muốn mở ra xem một chút, liền bị Tiểu Dư dè lại, “Chị dâu, quà tặng Valentine không phải Valentine mới có thể mở ra sao!”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, thật là biết thêm chuyện. “Được, vậy cảm ơn cậu.”

“Không có gì, vậy tôi đi nha chị dâu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tiễn cậu rời đi, xoay người trở về bệnh viện. Cô vừa mới xoay người lại, người trong xe Jeep liền khó ngồi yên, Giang Tiềm lập tức lau sạch sương trắng trên cửa xe, từ khoảng không lớn chừng bàn tay nhìn bóng dáng mảnh khảnh càng lúc càng nhỏ.

Đề khoe miệng bị thương, đau hất hà, “Tiểu Dư, cậu xem chị dâu cậu có phải lại gầy hay không?”

“Hơi gầy hơn lần trước tới quân khu.” Tiểu Dư có chút tức giận bất bình, “Liên trưởng, anh không tự đi gặp chị dâu, chị ấy vừa nghe nói không phải anh liền thất vọng, anh nên cho chị ấy xem bị người ta đánh thành cái gì.”

“CKhông thể để cho cô thấy.”

“Vì sao?” Tiểu Dư không hiểu, “Anh bị doanh trưởng dạy dỗ một trận mới có thể xin nghỉ ra ngoài, chính là vì chịu đánh à.”

“Cậu biết cái gì.” Giang Tiềm cãi cọt ồn ào một câu, tham lam ngắm nhìn bóng dáng dần dần biến mất kia, chậm chạp không muốn thu hồi ánh mắt.

32. Chương 32: Quà Tặng Valentine

Lễ Valentine năm nay nhằm ngày mừng một đầu năm, ngày 30 Triệu Nhiễm Nhiễm lên ban suốt cả đêm. Triệu lão gia đau lòng cho con gái, nửa đêm lái xe tới đưa sủi cỏ cho cô. Triệu Nhiễm Nhiễm ăn sủi cỏ, trong lòng có chút xấu hổ.

“Ngày mai mấy giờ tan việc, ba tới đón con đến nhà bà.”

“Không cần đâu ba, hôm nay có thể gọi xe được, con tự qua được rồi.”

Triệu lão gia suy nghĩ một lát, “Vậy bảo Tiểu Lược đến đây đi, mấy ngày nay không biết thế nào, tính khí nóng nảy quá.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng khoát tay, “Không cần em ấy đến, hay là ba tới đi, con sợ em ấy.”

Triệu lão gia cười, dáng vẻ của ba người trong nhà này gần như giống nhau như đúc, chỉ là phong cách khác nhau, Triệu lão gia mạnh mẽ, Triệu Trí Lược vô lại, Triệu Nhiễm Nhiễm thì có sự dí dỏm ngọt ngào của một cô gái, nếu tách ra nhìn riêng, không ai cảm thấy giống lắm, nhưng nếu như đứng chung đồng thời lộ ra nụ cười, vậy thì không thể không khiến người ta cảm thấy máy di truyền thật mạnh mẽ.

Triệu Nhiễm Nhiễm thấy tâm tình Triệu lão gia không tệ, nên muốn xuống tay từ chỗ ông trước, thử thăm dò hỏi, “Ba, mẹ muốn giới thiệu đối tượng cho con, ba có thể khuyên nhủ mẹ hay không?”

“Con không muốn?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Con không muốn, thật lòng không muốn.”

Triệu lão gia ngừng một lát, có chút sáng tỏ, “Còn nhớ Giang Tiềm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, không có phủ nhận.

“Vậy cậu ta thì sao?” Triệu lão gia hỏi, “Hai đứa có liên lạc?”

Triệu Nhiễm Nhiễm theo bản năng ngậm miệng, suy nghĩ có nên nói thật hay không.

Mặc dù Triệu lão gia mặt lạnh, nhưng lại rất tỉ mỉ với hai đứa con, lập tức cũng biết mình đã đoán đúng, “Sao ba nghe nói cậu ta có đối tượng khác? Chuyện này là sao? Có gây ra chuyện gì hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm liền vội vàng lắc đầu, giải thích, “Anh ấy nói vì giận dữ với con, chúng con. . . . trước khi hòa hảo đã kết thúc rồi.”

Triệu lão gia hơi kinh ngạc, lại lập tức không để lại dấu vết gật đầu, “Chuyện này phải xử lý tốt. Ba vẫn là câu nói kia, con người Giang Tiềm không tệ, cũng rất dễ bụng đến con, mấy chuyện giữa các con ba đã nghe mẹ con nói rồi, không phải phạm vào sai lầm gì lớn, ai không nóng nảy, với lại con cũng có chỗ không đúng, giận dữ với người ta trong điện thoại, làm lính không có tự do, điểm này ba hiểu rõ nhất, nếu muốn ở bên nhau thì phải thông cảm cho nhau.”

Triệu Nhiễm Nhiễm rất cảm động, cuối cùng có một người đứng ở cạnh mình, “Ba, mẹ và em trai. . . .”

“Bên mẹ con không có gì lớn, mấu chốt là em con, nó không phải nhằm vào Giang Tiềm, mà là con kết hôn với ai nó đều không hài lòng, nó không nỡ gả con đi ra ngoài, ba sẽ tìm thời gian khuyên nó.” Triệu lão gia ngừng một lát lại hỏi, “Vì sao con giận dữ với Giang Tiềm ở trong điện thoại? Cả mẹ con cũng không nói.”

Triệu Nhiễm Nhiễm biết chuyện những tấm hình kia tuyệt đối không thể nói, vội vàng lắc đầu, “Là con tùy hứng, không phải chuyện gì lớn.”

Triệu lão gia là một người đàn ông, có thể nghĩ đến chuyện này mà hỏi đã là khó được. “Vậy thì tốt, về sau không thể như vậy nữa, mặc dù Giang Tiềm có lúc làm việc kích động, nhưng vẫn là người tốt.” Nói xong thu thập hộp cơm, “Ba đi, ngày mai tới đón con, bên phía mẹ con để ba lo, về phần xem mắt, có lẽ cũng chỉ để con biết thêm vài người, nếu tâm ý con kiên định, thì để ý người khác làm gì.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy Triệu lão gia nói rất đúng, tấm lòng cô dành cho Giang Tiềm sẽ tuyệt không thay đổi, những người khác quần họ khi gió là ba đầu hay sáu tay, theo ý cô thì họ chỉ là quái thú.

Buổi sáng Giang Tiềm gọi điện thoại tới đây đưa một lúc lâu, bảo cô nhất định phải mở quà Valentine ra. Triệu Nhiễm Nhiễm đưa Triệu lão gia đi, rồi lấy hộp quà ra, tháo giấy gói ra từ từ, rồi mở cái hộp nhỏ ra, trong nháy mắt đồ vật bên trong nhanh chóng làm lóa mắt cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm vui vẻ, còn tưởng rằng là thứ gì mà thần bí như vậy, thì ra là một cành hoa hồng làm từ thủy tinh. Tầng tầng lớp lớp cánh hoa màu đỏ, được làm cực kỳ tinh tế, cả hoa văn cũng có thể thấy rõ. Vật phẩm tinh chế từ thủy tinh này tuy thông thường, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn vui mừng không ngậm miệng được, cầm điện thoại bấm số gọi điện thoại cho Giang Tiềm. Điện thoại được nhận rồi thì lại ngượng ngùng, chậm chạp không mở miệng.

“Nhiễm Nhiễm?”

“Ừ, mở quà tặng ra rồi.” Triệu Nhiễm Nhiễm mím môi cười.

“Có thích hay không?” âm thanh của Giang Tiềm có chút mềm mại, lộ ra một ít hài lòng.

“Thích.” Cô cười ngọt ngào, “Nhưng Valentine không phải đều tặng hoa thật sao?”

“Hoa thật sẽ héo.” Giang Tiềm nói từng chữ từng câu giống đọc bản thảo, “Tình yêu của anh dành cho em vĩnh viễn sẽ không héo tàn, cho nên hoa thật không đủ để biểu đạt lòng của anh.”

Lời này khiến Triệu Nhiễm Nhiễm rất cảm động, anh luôn luôn làm nhiều hơn nói, dường như không có lời ngon tiếng ngọt, nhưng sự nhiệt tình biểu hiện ra lại làm cho người ta không có biện pháp hoài nghi tình yêu của anh. Cho nên một câu nói rõ ràng rất lãng mạn, nhưng Giang Tiềm nói ra thì lập tức vô cùng khôi hài.

“Thủy tinh dễ bể, sao anh không mua một cành bằng sắt? Thật giàu tình yêu.”

Giang Tiềm tức giận bất bình, “Anh muốn, nhưng làm gì có bán loại bằng sắt, Nhiễm Nhiễm em chờ anh để dành đủ tiền, về sau mua loại bằng vàng cho em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đến nghẹn, lắc đầu liên tục, “Em không muốn, em không phải là tên phá của, những thứ đó đều không giàu tình yêu, anh tốt với em là được.”

Giang Tiềm mừng rỡ, “Em đừng lo, anh sẽ tốt với em cả đời.”

Sau khi Giang Tiềm cúp điện thoại, liền ôm quyền với Đặng Vĩnh Đào. Lại nói, sau lưng mỗi người ngốc đều có một quân sự quật mọ yên lặng lại gian trá ra ý kiến cù bấp, Đặng Vĩnh Đào là một người lãng mạn và thâm trầm, trên con đường theo đuổi vợ này mặc dù không có phát huy ra tiềm lực của mình, nhưng giúp đỡ Giang Tiềm thì không chút quá sức, nghĩ kế, viết bản thảo, một mình ôm lấy mọi việc, hiệu quả thì vừa rồi cũng đã nhìn ra, cũng thực không tồi.

“Con gái luôn thích lãng mạn, đặc biệt là bạn gái cậu, về sau cậu cũng học chút, đừng có khô khan quá.”

Giang Tiềm lại gần, “Sao anh biết cô ấy thích lãng mạn?”

“Nhìn ra được mà, đơn giản lại không biết tính kế, vợ của cậu thật dễ dụ dỗ, cũng chỉ có tên ngốc như cậu mới làm mất người ta một lần.”

Giang Tiềm bội phục không gì sánh kịp, trong lòng quyết định báai sư, “Gì chứ, về sau dạy tôi thêm mấy chiêu, tôi bảo đảm không nói với vợ anh.”

Đặng Vĩnh Đào nắm một quyển sách lên ném qua.

.....

Hành động lãng mạn của Giang Tiềm rốt cuộc vẫn làm Triệu Nhiễm Nhiễm hơi cảm động, mấy ngày nay cô đang suy nghĩ xem có nên không để ý Triệu Trí Lực mà tới quân khu một chuyến. Lúc thương lượng với Giang Tiềm thì bị anh quả quyết bỏ đi ý tưởng, anh nói rất nhanh sẽ được ở bên nhau, trước mắt không thể kích động. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy anh nói rất đúng, nhưng tâm tình nhớ nhung một người quả thật rất khó nhịn.

Đảo mất liền tới mừng sáu, nghỉ ở nhà ngây ngô cũng không có gì thú vị, Triệu Nhiễm Nhiễm thu thập xong đi siêu thị mua rất nhiều quà vật mình thích, nghĩ tới Giang Tiềm cũng nhất định sẽ thích. Lần trước đến quân khu cô đã nghĩ, nếu lần sau đi thăm anh nhất định không thể tay không, trước mắt mặc dù kế hoạch có biến, nhưng khó mà nói chắc được ngày nào đó Triệu Trí Lực sẽ hiểu ra, cô cũng có thể chuẩn bị trước, không cần luống cuống tay chân.

Về đến nhà, mở ra laptop, bắt đầu viết nhật ký vào đó.

Ngày 19 tháng 2 năm 2010, mừng sáu tết

Thời tiết: tuyết rơi như lông ngỗng

Tâm trạng: buồn bực

Sự kiện: không thể gặp mặt

Rốt cuộc vẫn phải thất hẹn rồi, đôi mắt em trai ra đời chung với tôi, thì đây là kết quả chắc chắn.

Tôi thấy tình yêu tốt đẹp vô cùng, lại không kịp suy nghĩ nhiều những về trở ngại, cho rằng ở chung chính là lấy được, cho là mọi người toàn thể giới nên hoan hô với chúng tôi, nào ngờ, bạn có thể tha thứ, nhưng người yêu thương bạn chưa chắc có thể, giống như em trai sinh đôi của tôi, người rất ghét làm tôi thấy khó chịu, cho nên vì tôi dễ dàng tha thứ, nên nó giận tôi luôn. Tôi hiểu nó, nếu có một ngày cô gái nào khiến nó đau lòng như thế, tôi cũng sẽ phản ứng như vậy, cho nên không trách.

Tôi tham lam muốn có cả tình yêu và tình thân, hy vọng cả hai có thể đồng hành, điều này với tôi mà nói là cần thiết, vì em trai có chút uất ức, tôi nhớ tới liền cười, nhưng nó là người cùng chung hoạn nạn với tôi, làm sao bỏ được?

Nghĩ như vậy, thì Trương Lam thật kỳ quái, ah, một cô gái kiểu cách như thế sao lại yêu cậu ta? Thật ra thì đây cũng không phải tình cờ, đều là vận mạng đứng ở đám mây chỉ tay đếm ngược, nó nói: 3, 2, 1 ở chung, vì vậy chúng tôi liền đụng phải, nên tôi mới ở bên anh.

Năm nay tuyết tới chậm chạp, một khi tới lại dồn hết sức nổi lớn, tôi đang nghĩ có phải anh cũng giống tôi, ngồi ở bên cửa sổ đếm từng bông tuyết.

Tôi là người hồ đồ, thường thường sẽ quên một số người và việc, nhưng lần đầu tiên gặp mặt lại có thể nhớ rõ ràng. Nay tôi có thể buồn cười nhớ lại, lúc ấy hơi thất vọng, dung mạo bình thản như nước lọc, thường xuyên cười vô lại, bây giờ nhớ lại giống như ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua lá cây răng cưa, giống như mùa xuân tới trước thời gian, thật là chói mắt.

Nghĩ tới sự khẩn trương lần đầu tiên nắm tay anh, sự ham muốn khi lần đầu tiên hôn môi anh, chân thật không thể thay thế, liền hiểu, người bên cạnh, không phải là anh thì không thể. Người đàn ông như anh, không để ý tất nhiên khiến người ta không cách nào thấy; nhưng nhớ đến thì khắp nơi đều là anh, tuyệt không thể bỏ chạy từ trên tinh thần!

Viết xong rồi khép lại nhật ký, đã đến lúc xế chiều, tuyết rơi bầu trời xám mù mịt, làm cho tâm trạng người ta cũng đè nén không ra sáng. Triệu Nhiễm Nhiễm suy tư ngày mai tìm cơ gì tránh đi ra ngoài. Tâm trạng của Trương Lam cũng không tốt, Dương Chấn Chấn náo loạn đòi muốn dẫn cô cùng đến phía nam phát triển, trong nhà lại không cho, gần đây vẫn bởi vì chuyện này mà cương.

Cô suy nghĩ một chút quả thật nhàm chán, liền gọi điện cho Dương Chấn Chấn.

Dương Chấn Chấn giống như mới vừa tỉnh ngủ, một chữ ‘alo’ nói bầy, tám lần cũng không có thứ tự, Triệu Nhiễm Nhiễm biết anh muốn nói gì, nhưng nghe chưa xong đã cắt đứt, “Em gái tôi đâu?”

“Chị. . . . Chị họ.” Âm thanh vẫn lấp ba lấp bấp, “Trương Lam hôm qua. . . . Ngày hôm qua làm ca đêm, còn. . . . Còn ngủ, chị chị. . . . Tìm cô ấy?”

“Tôi không tìm nó, tôi tìm cậu, cậu sao thế, không thể không đến phía nam sao, nhà bên này còn chưa đủ cho cậu giàay vò à?”

“Chị. . . . Chị không. . . . không phải. . . . người trong nghề. Tôi học. Học chất thuốc, làm công việc. . . . Bán thuốc men mới. Mới có thể kiếm nhiều tiền, cả ngày canh giữ ở. . . . Bệnh viện nhỏ thì. . . . thì sao có tương lai. . . . được. . . .”

“Cậu nói lấp ba lấp bấp không rõ ràng lắm, ai có kiên nhẫn nghe cậu rao bán.”

Bên kia dừng một lát, Dương Chấn Chấn liền kêu sợ hãi, “Oh. . . oh, chuyện này quên. Quên.”

“Cậu đừng chạy xa như vậy, nhà cậu căn bản không thể đồng ý, tôi cũng không thể để Trương Lam đi xa.”

Dương Chấn Chấn do dự một lát, “Tôi. . . . Tôi muốn thử một chút, Trương. . . . Lam cũng không. . . . Không có đặc biệt phản đối, nếu không. . . . Đã sớm. . . . Nhắc nhở tôi.”

“Tôi thấy cậu nên suy nghĩ kỹ hơn, con trai cả lăm của cục trưởng cục vệ sinh chạy đến phía nam bán thuốc cho người ta, nhà cậu nghèo à? Cậu bảo cha cậu để mặt mũi ở đâu?”

Bên kia điện thoại cười thần bí, “Chuyện này. . . . Chị không. Biết, tôi muốn đi ra ngoài là vì. Một. . . . Một nguyên. Nguyên nhân là, họ. . . . Bọn họ cứ. . . . cứ cần nhân nhà. . . . nhà do. . . . Trương Lam đứng tên, nguyên. Nguyên nhân thứ hai chính là hù dọa. Dọa bọn họ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhất thời sùng bái, đây là thành thật sao, còn tính toán hơn thiệt vì vợ và cha mẹ!

Cô vô cùng chân thành nói, “Người anh em, tôi phải kiểm điểm lại vì coi thường cậu mà, cậu có thể làm ra chuyện như vậy, điều này nói rõ tương lai Trương Lam không cần sợ hãi mẹ chồng nàng dâu sẽ mâu thuẫn, cậu vĩnh viễn đứng ở bên Trương Lam phải không?”

“Cần phải. Phải mà, tôi. Mẹ tôi không.Không nói. . . . lý, Trương Lam cũng dữ dội. . . . Dữ dội, chỉ có thể do tôi ở giữa. . . . xoay vần. . . . sử dụng. . . . Trí khônx.”

“Cậu là khôn vật.”

“Trí. . . Trí khôn. Chị đừng. . . đừng. . . nói bậy, anh lính. . . gốc nhà chị. . . tương lai. Cũng như vậy.”

“Nói ai là anh lính gốc hủ, cậu là đồ cà lăm.”

“Bao. . . Bao che? Tôi. . . thích. . . thích tính cách này của. . . chị em nhà chị.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cúp điện thoại liền không nhìn được cười, tâm trạng tốt hơn, thuận tay gọi điện cho Giang Tiềm, nhưng thật lâu không ai nhận. Gần sang năm mới, người này đi đâu chứ? Đợi đến lần thứ tư mới có người nghe, nhưng âm thanh rất chững chạc, cũng không phải Giang Tiềm.

“A lô, đây là điện thoại của Giang Tiềm phải không?”

“Đúng vậy.” Người bên kia điện thoại nói, “Em là em dâu à, tôi là Đặng Vĩnh Đào, chỉ đạo viên của liên tám, còn nhớ rõ không?”

“A, nhớ.” Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng hỏi, “Vậy Giang Tiềm đâu?”

“Cậu ta. . .” Bên kia hình như cố ý ngừng một lát, làm người ta hồi hộp, Triệu Nhiễm Nhiễm vội vã hỏi, “Anh ấy ở đâu?”

“Cậu ta. . . Ở phòng y tế.”

“Cái gì? Anh ấy thế nào?”

“Có vết thương cũ, lúc trước vẫn chịu đựng, mấy ngày nay thật sự nhìn không được phải đến phòng y tế chỗ châm cứu, không có nói với em là vì sợ em lo lắng.”

Nhớ tới mấy cái sẹo lớn nhỏ trên người anh, lòng của Triệu Nhiễm Nhiễm không thể bình tĩnh, âm thanh nghẹn ngào truyền ra rõ ràng, Đặng Vĩnh Đào sợ hãi liền khuyên, “Em đừng khóc nha, cậu ta mạnh như trâu, không chết được.”

Âm thanh nức nở của Triệu Nhiễm Nhiễm càng lớn.

Anh nóng nảy, “Ai nha tôi nói sai, tôi nói cậu ấy thật không có chuyện, thân thể tốt lắm, tôi lừa em chơi đấy.”

“Ừ, tôi biết rồi, hẹn gặp lại.”

Đặng Vĩnh Đào để điện thoại xuống tim đập thành thịch, thật là hơi quá, phản ứng lớn ghê. Lúc này Giang Tiềm huyết sáo lão đảo từ cửa đi tới, nào có nửa phần bệnh hoạn. “Làm gì đấy?”

Đặng Vĩnh Đào nuốt nước miếng, “Nhiễm Nhiễm nhà cậu thật sự yêu thương cậu.”

Giang Tiềm không hiểu, “Đó là đương nhiên, làm sao anh biết?”

Đặng Vĩnh Đào lại nuốt nước miếng một cái, “Tôi hình như nghiêm trọng lừa dối cô ấy.”

33. Chương 33: Bất Cứ Giá Nào

Triệu Nhiễm Nhiễm yên lặng để điện thoại xuống, lỗ mũi chua xót hơn cả dưa chua rồi. Những cái tốt của Giang Tiềm, đều hiện lên ở trong đầu giống như là chiếu phim, một người không chu đáo lại rất là tỉ mỉ khi đối diện cô, sợ cô khó xử, có bệnh cũng không kêu một tiếng, điều này làm cho trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm áy náy rỉ máu.

Bất cứ giá nào, kệ ai phản đối, cùng lắm thì náo loạn, ai còn có thể cứng rắn buộc bọn họ chia tay?

Cô cũng là một người bị nuông chiều đến bốc đồng, lập tức thu dọn hành lý, vẫn không quên mang theo mấy món ăn vặt mình mua, nhất định vượt qua một chuyến xe lửa cuối cùng.

“Chị đi đâu?”

Xoay người, thấy Triệu Trí Lực đứng ở cửa phòng, cô yên lặng cúi đầu, trên tay không ngừng thu dọn đồ đạc, dùng giọng điệu buồn bình trả lời anh, “Chị phải đến quân khu một chuyến.”

Thật lâu không có âm thanh, chỉ có tiếng hít thở phập phồng không ngừng, “Chị không thể không có anh ta sao?”

Cô không suy nghĩ liền nặng nề gật đầu, “Không thể không có anh.”

“Nếu hôm nay em không cho chị đi thì sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn không có ngắc đầu, lại giọng điệu kiên định nói, “Chị cần phải đi, anh ấy bị thương, chị phải đến thăm anh ấy mới yên tâm.”

Triệu Trí Lực cười nhạo một tiếng, “Anh ta trở nên yếu đuối vậy từ khi nào, em chỉ đâm anh ta hai cái, có cần làm nũng vậy không, cũng không xem bên ngoài là thời tiết gì, anh ta như vậy mà bảo yêu chị?”

Triệu Nhiễm Nhiễm chợt quay đầu, “Em nói cái gì? Em đánh anh ấy? Lúc nào hả?”

Triệu Trí Lực sững sờ, xem ra cô không biết, Giang Tiềm này cũng xem như đàn ông, không có dâm thọc. “Chị để ý em đánh anh ta lúc nào làm chi, anh ta không nên bị đánh sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vọt tới bên cạnh cậu, vỗ một cái vào trên cánh tay cậu, “Em đánh anh ấy làm gì? Chị đã nói với em, trước kia anh ấy trở về đại đội đặc chủng làm nhiệm vụ đã bị thương, em làm vậy sẽ khiến vết thương của anh ấy nặng thêm đó.”

Triệu Trí Lực trừng mắt nhìn cô.

Thật ra thì ngay từ lúc Giang Tiềm tìm đến chịu đánh rồi nói ra câu nói kiên định ‘vô luận như thế nào cũng tin tưởng cô ấy’ thì phòng tuyến tâm lý của Triệu Trí Lực đã lung lay, dù sao không có mấy người có thể làm được như vậy.

Ngày đó bọn họ nói chuyện rất nhiều, Giang Tiềm nói nếu như quỳ xuống có thể được đến sự tha thứ của cậu thì anh nguyện ý quỳ, chỉ là không phải quỳ cho cậu, mà là cho Triệu Nhiễm Nhiễm, người anh thật xin lỗi chỉ có Triệu Nhiễm Nhiễm, ở trước mặt cô luôn không cần mặt mũi, hoàn toàn không cảm thấy mất mặt, cũng không sợ bị cười thành sợ vợ. Có thể tới tìm cậu nói, cũng là bởi vì Triệu Nhiễm Nhiễm quan tâm cậu.

Dưới gối đàn ông có vàng, anh biết Giang Tiềm ở chỗ người khác cứng đầu muốn chết, lại chỉ da mặt dày ở trước mặt Triệu Nhiễm Nhiễm thôi, tổng cộng chỉ kiên cường một lần, lần đó cũng là bởi vì Triệu Nhiễm Nhiễm cố tình gây sự, mới khiến hiểu lầm nói tiếp hiểu lầm mà chia tay. Đổi lại là anh, tuyệt đối sẽ không vì một người phụ nữ mà làm được vậy.

Cho nên lúc này so sánh hai người, thì Triệu Trí Lực cậu ngược lại trở thành một người đàn ông cặn bã có chủ nghĩa cổ chấp; mà Giang Tiềm lại thành một bé trai bướng bỉnh vì lấy được yêu thương mà trở nên da mặt dày làm nũng la lối om sòm, sự mạnh mẽ và lưu manh kết hợp hoàn mỹ trên người của anh, làm cho không ai có thể không trù mến.

Tên còn đồ!!

Triệu Trí Lực vẫn tự nhận là một người lý trí, đã quyết tâm nghĩ, nếu như Triệu Nhiễm Nhiễm không hạnh phúc, vậy đời này cậu sống tốt hơn nữa cũng là bất hạnh, nhưng nếu như Triệu Nhiễm Nhiễm ở chung với người mình không yêu, ngày tháng trôi qua bình tĩnh an ổn, thì cô cũng không thể nghiệm được gì từ đó. Cho nên anh nói ‘Không thể không là Giang Tiềm’, thì Giang Tiềm nói ‘đừng làm cô ấy khó xử’, dù Triệu Trí Lực ghen tỵ hơn, và không hài lòng người này cũng không thể không thừa nhận, bọn họ thích nhau, cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ có ở chung với Giang Tiềm mới có thể được hạnh phúc.

Mặc dù không nguyện tiếp nhận thực tế, nhưng cũng không có biện pháp gì thay đổi, hơn nữa cậu cũng chậm chậm cảm nhận được sự gánh vác của Giang Tiềm, hướng chi, có người hoàn mỹ hơn xuất thì, thì cậu cũng không yên lòng giao chị cậu ra.

Về phần những lỗi Giang Tiềm phạm phải, thật ra thì cũng không tính là lỗi, đổi thành chính cậu có khi còn làm quá hơn.

Có thể làm sao, chấp nhận đi!

Đánh Giang Tiềm xong cũng tiêu giận không ít, hiện tại chỉ tức giận anh ta dụ dỗ chị cậu lên giường, cậu đương nhiên hiểu chuyện như vậy một khi bắt đầu thì thân cũng không thể cản trở, cũng không phải quan tâm hành động trước hôn nhân gì, sợ nhất là Triệu Nhiễm Nhiễm mang thai kết hôn sẽ bị nhà chồng xem thường, chỉ là biện pháp luôn có thể nghĩ ra. Triệu Trí Lược móc mấy bao nhỏ trong túi quần ra ném lên giường, “Chị muốn đi em cũng không cản được, mang theo cái này, không thể cái gì cũng nuông chiều anh ta.”

Triệu Nhiễm Nhiễm trợn mắt hốc mồm, dạo này, thì ra lưu hành tặng vật này à? !

“Em không phản đối chị ở chung với Giang Tiềm nữa hả?”

Triệu Trí Lược lập tức giơ tay lên muốn đánh người, “Ngậm miệng cho em, còn cần nhần nữa sẽ vá lại.”

Thấy gương mặt cậu bởi vì ngượng ngùng dần dần có chút đỏ ửng, cô lại rất không sợ chết muốn hoan hô.

Lần này cô mang theo không ít thứ, tràn đầy mấy cái túi, phút cuối cùng còn không có quên bỏ mấy bao nhỏ vào. Bởi vì gấp gấp đi vội vàng, cả áo khoác ngoài cũng quên mặc, vẫn là Triệu Trí Lược không âm không dương nhắc nhở một câu.

Mặc xong áo khoác ngoài, nhìn xem thời gian đã còn dư lại không nhiều lắm, vội vàng chạy xuống dưới lầu, vừa đúng đứng vào Triệu phu nhân Triệu lão gia vừa mới mở cửa.

Lúc ấy Triệu Nhiễm Nhiễm liền đơ, sao có thể giải thích đây? ? ! !

Triệu phu nhân nhìn con gái ăn mặc chỉnh tề xách theo hành lý nghi ngờ hỏi, “Nhiễm Nhiễm, con muốn đi đâu?”

Cô không kịp kịp phản ứng, ô ô a a không biết làm sao mở miệng.

“Mẹ. . . . Con. . . . Con muốn. . . . Muốn đi thăm dì. . . . dì út.”

“Dì út của con đã về nhà ông bà ngoại vào lễ mừng năm mới, bây giờ còn đang ở đó mà, mấy ngày trước không phải con đã gặp sao.” Triệu phu nhân quan sát cô, trong lòng suy tư, đứa nhỏ này thế nào? Dương Chấn Chấn nhập vào người? Bà nhìn nhìn Triệu Trí Lược, sử dụng ánh mắt hỏi thăm, Triệu Trí Lược sợ giết mình.

“Nó đã lớn như vậy, muốn đi đâu thì đi chỗ đó thôi.” Cũng may Triệu lão gia lên tiếng.

Ánh mắt Triệu phu nhân xoay quanh giữa ba người, “Ba người làm gì sau lưng tôi?”

Triệu lão gia không được tự nhiên ho khan một tiếng, “Một lát anh giải thích với em, tiểu Lược, đi với chị con đi.”

Triệu Trí Lược như được đại xá, nhanh chóng cầm túi hành lý của Triệu Nhiễm Nhiễm lên, hai người nhanh chóng không còn hình bóng, chỉ còn lại Triệu lão gia chuẩn bị bị hỏi cung.

Nửa giờ sau, khi Triệu lão gia uyển chuyển tình ái dào dạt nói rõ chuyện của hai người, mặt của Triệu phu nhân đã không thể dùng nghiêm túc để hình dung, mà thành giống như tượng gỗ.

“Ông lại dung túng con gái làm chuyện như vậy, Giang Tiềm đó là người không đáng tin cậy, rốt cuộc ai mới là con ruột của ông, ông lại hướng về người ngoài.”

Giọng điệu của Triệu phu nhân có chút run rẩy, nhưng Triệu lão gia - đồng chí Triệu Sâm mặc kệ ở trước mặt người ngoài thì mặt đen cỡ nào, nhưng khi ở trước mặt vợ thì rất biết dỗ người, ông dịu dàng ôm vai Triệu phu nhân, nhỏ giọng khuyên và, “Không có gì, con gái thích mới quan trọng, em xem bọn họ hòa hảo rồi Nhiễm Nhiễm rõ ràng mập lên, bình thường không phải em đau lòng nó nhất sao.”

“Ông nói lời chó má gì.” Triệu phu nhân cả lời tục cũng nói ra, “Nhiễm Nhiễm nhà chúng ta gốc, nó xem không hiểu vấn đề nhưng ông còn không nhìn ra được sao? Nó và Giang Tiềm không hợp, mặc kệ từ gia đình đến trình độ giáo dục đều không thích hợp, trước kia ông nói bởi vì Giang Tiềm đã cứu ông một mạng, hơn nữa thấy cậu ta cũng là người thành thật, những vấn đề này cũng có thể coi thường, tôi cũng chịu giúp hai đứa ở chung, nhưng sự thật chứng minh Giang Tiềm quá ngây thơ, cậu ta không thể cho Nhiễm Nhiễm một phần tình cảm an ổn, tôi không yên lòng về cậu ta.”

Triệu lão gia vuốt vuốt cái trán, hai đứa bé thật là không có lương tâm, ném một mình ông vào ổ sồi rồi.

“Em ngẫm nghĩ xem Giang Tiềm thật không tồi, hơi kích động, nhưng đâu có ai toàn vẹn, cậu ta thật sự . . .”

“Mấy chuyện ông nói tôi đã sớm nghe ngán.” Triệu phu nhân ngăn ông, “Chuyện này không được, tôi không đồng ý.”

Triệu lão gia thấy khuyên vô dụng, hơi trải hai tay, “Không có biện pháp, tự em đi khuyên con gái đi, nếu nó chịu nghe em, thì anh cũng không nhúng vào.”

Triệu phu nhân tức giận cắn răng một cái, bà có thể hung ác hạ quyết tâm trị con gái, thì nói mấy lời vô dụng này với ông chi.

.

Khi hai vợ chồng họ Triệu gia ở nhà trò chuyện với nhau, thì hai chị em họ Triệu đã chạy tới trạm xe lửa. Năm nay tuyết quá lớn, tuôn rơi xuống như lông ngỗng, không có gió, nhiệt độ cũng không thấp. Trên đường bị kẹt xe một lát, đến 9 giờ thì cách giờ xuất phát còn nửa tiếng.

Triệu Trí Lược đến trạm xe lửa liền vội giả bộ làm bức tượng, chỉ lộ ra tác dụng lúc Triệu Nhiễm Nhiễm mua vé xe lửa, xoay xoay vắn vắn như một thiếu niên ở thời kỳ trưởng thành.

Triệu Nhiễm Nhiễm mua xong vé xe cũng không nóng nảy, lúc này mới nhớ tới mấy lời hai người đang nói lúc này.

“Em trai, em không phản đối chị với Giang Tiềm nữa à?” Cô hỏi nhỏ nhỏ, giống như là không được khuyến khích, lại hơi lấy lòng. Triệu Trí Lược có chút yêu thương cô, suy nghĩ một lát, nhưng vẫn nói thật, “Em vẫn không coi trọng hai người, hai người. . . . Không quá xứng đôi, không phải em mắt cao, mà là hai người không được quen thuộc, tình yêu là nhất thời tâm huyết dâng trào, nhưng về sau làm sao sống chung với nhau lâu dài, còn có gia đình của anh ta, hoàn toàn không giống nhà chúng ta. Trước kia không suy tính những chuyện này, nhưng suy nghĩ kỹ lại sau khi trải qua nhiều việc, thì quả thật không thích hợp.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có phản bác, cô cũng không biết những điều này có phải thật hay không, nhưng cô biết tình yêu không suy tính tới quá nhiều thực tế, cho nên dù biết có nhiều trở ngại hơn, cô tin tưởng, bọn họ ở chung chắc chắn hạnh phúc.

“Em trai, dù tương lai có thể hối hận, nhưng bây giờ chị không thể rời bỏ anh ấy.”

“Chị không thể rời bỏ anh ta? A, từ lúc nào tình cảm của hai người đã sâu như vậy rồi hả? Nếu như không có trận chia tay kia thì đến giờ hai người còn chưa ổn định đâu! Có thể tất cả mọi người nhìn lại đều là Giang Tiềm chủ động, Giang Tiềm yêu chị nhiều, nhưng em chỉ thấy, em chỉ thấy từ đầu tới cuối đều là chị làm nhiều, chị chạy đến quân khu thăm anh ta, chị nói láo vì anh ta, chị vì anh ta mà khiêu chiến với mẹ và em. . . .”

“Em. . . .”

“Anh ta dựa vào cái gì. . . .” Triệu Trí Lược cắn răng hung hăng cắt đứt cô, “Còn có thân phận của anh ta, anh ta không thể lúc nào cũng ở bên chị. . . . Nhưng em có biện pháp gì, ai bảo chị chịu, cùng lắm thì về sau chị chịu khổ chịu tội em đi theo là được.” Cậu nói xong những lời này thì nhìn chằm chằm Triệu Nhiễm Nhiễm một cái, đưa túi hành lý cho cô rồi xoay người rời đi.

34. Chương 34: Tìm Nhau Trong Trời Băng Đất Tuyết

Hôm nay tuyết rơi rất nhiều, trời tối xuống trong radio trên xe lửa truyền ra tin tức tối nay. Triệu Nhiễm Nhiễm chờ ở trong phòng đợi, tâm tình đã đến gần táo bạo. Nhiệt độ cứ hạ xuống, bông tuyết vốn rơi nhẹ

nhàng cũng bay múa, gió nổi lên. Cô nhìn bầu trời dần tối bên ngoài, cúi đầu suy nghĩ một lát, khi ngẩng lên đã có quyết định, cô muốn đi xe đồ, muốn đi chuyến xe đồ cuối cùng vào huyện.

Vừa ra khỏi cửa mới phát hiện nhiệt độ đã đến gần mức trời đông giá rét rồi, khắp nơi đều trắng xóa, dù cô từ nhỏ đã lớn lên ở phương bắc, thường thấy bão tuyết cũng có chút khiếp sợ. Trên đất là tầng băng thật dày, đi bộ hơi trơn, Triệu Nhiễm Nhiễm suýt nữa té ngã, được người phía sau vịn.

“Cám ơn.” Cô quay đầu lại nói cảm ơn, đưa tay ngoắc một chiếc xe taxi trống. Lòng như lửa đốt chạy tới bên xe đồ, mua xong vé xe, tâm trạng mới thoáng bình phục lại.

Chỗ ngồi là ở một hàng phía sau chỗ tài xế, có máy sưởi, vẫn không tính là quá lạnh. Cũng không biết tại sao, hôm nay trong lòng luôn phiền não, trước kia từng có tình huống như thế, chính là gần lúc cô và Tả Tự gặp nạn. Cô nghĩ, có thể là tình huống của Giang Tiềm không tốt lắm, nghĩ tới đây, vội vàng lật điện thoại di động ra muốn gửi tin nhắn cho anh, lúc này mới phát hiện, đi vội vàng, điện thoại di động cũng quên mang.

Cửa xe mở ra, một cơn gió lạnh thổi tới, Triệu Nhiễm Nhiễm rút đầu vào trong cổ áo khoác ngoài, thấy tài xế ngồi lên, nhúu chặt hai hàng lông mày.

“Bác tài, lúc nào xuất phát vậy?” Có người hỏi, tài xế tức giận trả lời, “Xuất phát đây, không thấy chúng tôi lên hết rồi à, tuyết lớn như vậy, sao mà đi được!”

“Bác tài, chạy chậm nhất cũng không sao, an toàn là thứ nhất.”

Trong sự chờ đợi của mọi người trên xe, xe đồ chậm rãi phát động, xích sắt chống trơn trên lớp xe kêu vang ‘leng keng’. Tốc độ xe vô cùng chậm, chạy trong thành phố mất hơn vài tiếng. Vừa ra nội thành, qua một cái đèn đỏ thì sườn xe bắt đầu trượt, tài xế nguy hiểm dẫm phanh lại, Triệu Nhiễm Nhiễm bị quán tính mang thân thể nghiêng về phía trước, đụng phải đầu.

Cô xoa trán, vừa nghe người trong xe oán trách, “Bác tài à, chậm chậm chút, tôi không vội, an toàn là trên hết.”

Tài xế nói, “Sợ tốc độ cao nên tắt chứ sao.”

Qua đồi giao thông, lại chạy tiếp nửa tiếng, xe đồ liền lên đường cao tốc, gió càng lớn hơn, bông tuyết trên bầu trời cuồng loạn bay múa, trên cửa kính xe bị đóng một tầng băng thật dày. Triệu Nhiễm Nhiễm dùng móng tay khoét một phần nhỏ nhìn ra ngoài, bên ngoài có mười mấy chiếc xe buýt xếp thành một hàng thật dài, đều chờ đợi tiến vào.

Lúc này đường cao tốc còn chưa đóng, cho nên chỉ có mặt đất của khu bên ngoài bị kết băng, trên cao tốc cũng không khó đi lắm, quá nóng lòng muốn gặp Giang Tiềm, cho nên cô nguyện ý nghĩ đến phương diện tốt.

Tầm nhìn không phải là cao, cũng may tài xế là người rất cẩn thận, tốc độ xe vô cùng chậm, hai tiếng mới chỉ đi được một nửa đường cao tốc. Triệu Nhiễm Nhiễm thấy chiếc xe đồ thứ nhất đi qua khe rãnh, tốc độ chạy rất cuộc dừng lại, tài xế xuống xe đi thăm dò một lần, sau khi trở lại lắc đầu nói với người trong xe, “Mặt đường quá trơn, thắng xe lại đạp gấp, đụng lên đuôi xe trước, trực tiếp trượt vào trong rãnh rồi, xem ra phải chặn lại một lát.”

Lại qua nửa giờ, tài xế mang về một tin tức làm cho người ta lo lắng lần nữa, phía trước đường cao tốc xảy ra sự cố đụng xe liên tiếp, hiện tại cả con đường đã bị chặn, trong thời gian ngắn không thể nào đi.

Xe tắt máy, máy điều hòa không khí cũng tắt, Triệu Nhiễm Nhiễm xoa xoa tay hà hơi vào lòng bàn tay, áo khoác ngoài đã không thể chống lạnh rồi, người trong xe đều co người lại run lấy lấy, lặng yên không một tiếng động. Ngồi phía trước là một người mẹ trẻ tuổi, ôm chặt bé gái vào trong ngực, bé gái khoảng bốn năm tuổi, mở một đôi mắt to đen bóng hiếu kỳ quan sát cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm đối diện trẻ con đã quen giữ vẻ mặt bình thường, dùng ngón tay trêu chọc bé, mở hành lý lấy ra một gói chuối tiêu sấy khô đưa tới, “Có thể cắn được không?”

Cô bé nhìn mẹ, sau khi nhận lấy liền cảm ơn cô.

“Cám ơn em.” Người mẹ kia nói, “Còn tưởng rằng sắp có thể về đến nhà rồi, nên không mua đồ ăn gì cả, ai biết đừng phải chuyện như vậy, đứa bé khẳng định đói bụng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe vội vàng lấy ra một ít thức ăn nữa, hai người nhường qua nhường lại rồi cùng ăn. Cô cho tới bây giờ chưa từng chịu tội thể này, cảm bị lạnh đến run, không có nước uống, bánh bích quy chạm vào cổ họng thật đau. Cô dùng móng xe vạch từng nét chữ của câu nói đang thịnh hành lên màn sương lạnh ở trên cửa kính xe: anh ấy tùy tiện đẹp trai như thế, tôi cũng tùy tiện bám chặt lấy, sau đó tay nắm tay mẹ neho đến già! !

Đột nhiên đặc biệt nhớ Giang Tiềm, nhớ đến anh, vội vàng chôn mắt xuống, thật lâu mới có thể nhin lại nước mắt, xem bả vai của mình như hông của anh để ôm chặt, trong lòng mới dần dần có chút ấm áp.

Không có nước nóng, không có thức ăn nóng, bởi vì khoảng cách ngắn nên cũng không có mền giữ ấm, có mấy người muốn đi vệ sinh thì phải đến trạm xăng cách xa 1km, cửa xe mở ra, gió lạnh chui vào càng thêm hoả vô đơn chí. Cũng không biết là ai, sau khi từ bên ngoài trở lại đã thương lượng với tài xế mở máy sưởi lên, “Bên ngoài đã đến dưới hơn ba mươi độ rồi, trên xe có đứa bé, nếu tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện.”

Tài xế lúc đầu không nguyện ý, bắt đắc dĩ miệng mồm mọi người xôn xao. Triệu Nhiễm Nhiễm theo không khí dần dần ấm lên bất tri bất giác đã ngủ.

Lúc tỉnh lại, nhiệt độ trong xe lại hạ xuống, bên ngoài đã là khoảng không gian đen kịt rồi, ai cũng không nghĩ tới phải ngừng đến ban đêm, xe không có di động chút nào, lối đi bộ có thể tùy ý thấy cảnh sát giao thông, có một số chiếc xe nhỏ dường như bị chôn trong tuyết. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy giọng nói hơi khô, mắt cũng dính dính, có triệu chứng bị cảm, mà tình huống của bé gái ngồi đằng trước càng tệ hơn, trước đó vẫn rất nghe lời, nhưng lúc này cũng khóc rống.

Thật lâu trước cô cũng đã từng thật thích đứa bé, nhưng bởi vì sau đó làm việc phải giả làm bà ngoại sói, nên từ lâu rồi cũng không biết dỗ trẻ con thế nào, chỉ biết cầm kim tiêm hù dọa người. Nhưng con nhà người ta không phải người bệnh của cô, chỉ giương một đôi mắt to tội nghiệp nhìn cô. Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên mềm mại, cô nghĩ, Giang Tiềm mất nhỏ, cô cũng không coi là lớn, nếu như tương lai có đứa bé thì mắt khẳng định cũng sẽ không lớn, nhưng chắc sẽ đẹp hơn cô, đứa bé có một đôi mắt hình trăng khuyết thật là dễ thương nha.

Tài xế nghe tiếng khóc của đứa bé, lại mở máy sưởi lên, trong radio cũng đang truyền bá đoạn xa lộ cao tốc này bởi vì mặt đất kết băng nghiêm trọng, hơn nữa do tai nạn xe cộ và bão tuyết, nên đã kẹt xe mấy cây số. Tài xế cũng nói, nếu bình thường thì đi không bao lâu là có thể ra tốc độ cao rồi.

Người mẹ trẻ tuổi vừa dỗ đứa bé vừa gọi điện thoại, Triệu Nhiễm Nhiễm vốn muốn mượn điện thoại của cô để gọi báo bình an cho nhà mình, nhưng không đợi cô mở miệng, điện thoại trong tay người ta đã hết pin rồi, cũng chỉ có thể thôi. Lại nhìn đứa bé khóc thật sự dữ, liền từ trong túi hành lý lấy ra một túi kẹo đường, mặt không vẽ gì đưa cho bé.

“Cái này cho em ăn, đừng khóc nữa.”

Bé gái nhận lấy, giọng nói thút thít vẫn không quên nói cảm ơn, cô liền nuốt câu ‘khóc nữa sẽ tiêm cho em đấy’ vào lại.

“Em gái, không khách sáo với em nữa, đứa bé rất dễ chịu tội.”

“Không có chuyện gì.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Đứa bé phải ăn đúng giờ.”

“Em không phải người trong huyện à?” Mẹ đứa bé hỏi cô.

“Không phải, em ở thành phố.”

“Vậy tháng giêng này em đến huyện làm chi?”

Triệu Nhiễm Nhiễm sờ sờ mặt, có chút xấu hổ cười, “Đi thăm bạn trai.”

Chị này là một người hay nói, vừa cảm thán bạn trai cô thật may mắn, vừa hầu như moi hết chuyện của cô ra. Lúc này thỉnh thoảng sẽ có người xuống xe, khi trở về lại mang đến một cơn gió lạnh, máy sưởi cũng không quá có tác dụng. Rốt cuộc có người nhin không được nói nhao nhao muốn đi bộ ra ngoài, sau đó lại

bị người khác phản đối, cô cũng muốn khuyên người nọ một câu ngủ đi, bên ngoài tuyết lớn như vậy, phải có bao nhiêu sức chịu đựng và thể lực mới có thể đi ra ngoài.

Triệu Nhiễm Nhiễm mơ mơ màng màng, một lát ngủ một lát tỉnh. Lúc ngủ vừa lạnh vừa đói, còn có thể nằm mơ thấy Giang Tiềm, cảm thấy anh đang dựa vào bên cạnh mình nheo làm nũng, bằng không chính là khuôn mặt nguội lạnh, không phải cách cô rất gần chính là cách cô rất xa, tuyệt đối không cho phép có cự ly mập mờ ở giữa. Khi tỉnh lại, hết sức nhớ canh thịt dê và mì sốt tương Giang Tiềm làm, suy nghĩ nếu phải chết rét ở chỗ này, có thể để cho cô hưởng thụ một chén canh thịt dê không, không có canh thịt dê dầu gì một chén canh cải trắng cũng phải có chứ.

Sau đó, cảm thấy có đầu ngón tay lạnh lẽo của ai đó phủ ở trên trán, cô mở mắt ra, nhìn thấy gương mặt lo lắng của chị gái ngồi trước. “Em gái, em bị sốt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tự sờ sờ, thật hơi nóng, chỉ là trong xe này khẳng định không chỉ mình cô. Xe kéo, xe phá băng đã tới, lục tục có người bắt đầu đi lại ở bên ngoài, trong xe có mấy thiếu niên trẻ tuổi hăng hái lại bắt đầu rục rịch chộn rộn, mọi người tùm lại thương lượng muốn đi bộ đi ra ngoài.

Triệu Nhiễm Nhiễm lại cạo lớp băng đóng trên cửa xe, nhìn thấy trên đường có rất nhiều người, đa số là đang từ từ di động thân thể, có lẽ muốn giữ ấm nên không mở máy sưởi, dùng vận động để thông suốt máu sưởi ấm. Cũng có người lo lắng, cô nhìn thấy có người vội vã lên xe, bắt đầu còn tưởng rằng là hành khách, sau đó lại cảm thấy không phải, người nọ cơ hồ lên một lượt mỗi một chiếc xe buýt, trong chốc lát lại xuống, giống như là kiểm tra cái gì, nửa giờ đã lên xuống sáu chiếc xe buýt.

Triệu Nhiễm Nhiễm có một ý tưởng không tốt, có phải có đào phạm nào chạy đến bên này hay không, bởi vì loáng thoáng thấy người nọ mặc một cái áo khoác quân phục, nhưng suy đi nghĩ lại lại không đúng, bắt phạm nhân sẽ không một mình một ngựa chứ.

Bé gái lúc này cũng tỉnh, bàn tay nhỏ bé lạnh buốt dán lên mặt cô, còn cười nói nơi này nóng hổi, làm cho cô dễ khóc dễ cười, nhất thời mềm lòng lại lấy ra mấy túi đồ ăn vặt cho bé, tự mình muốn ăn nhưng lại nhịn, đã không còn dư lại bao nhiêu, Giang Tiềm sức ăn lớn, nên giữ lại cho anh.

Khi cô đang cầm đồ ăn vặt trên choker bé gái, cửa xe đột nhiên bị người ta dùng sức gõ mấy cái. Tài xế nghe tiếng mở ra, một người đi lên, mặc áo khoác quân phục, hình như là người lên xuống xe này giờ, trên người rơi xuống một tầng tuyết, nghiêm nhiên thành người tuyết, trên mặt cũng che kín cực kỳ chặt chẽ, nhưng vẫn có thể nhìn ra lông mày cùng trên lông mi đã kết đầy sương trắng. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn anh ta, không biết tại sao chuyển không được ánh mắt.

Người nọ nhìn một vòng chung quanh, cuối cùng đưa ánh mắt rơi vào trên người Triệu Nhiễm Nhiễm, trái tim của cô bỗng nhiên cuồng loạn không ngừng, chỉ thấy anh ta nhanh chóng tháo khăn che mặt ra, nhảy qua bước đến trước mặt cô, giống như đang xác nhận, lông mi khẽ chớp động, về sau nghe được anh thở phào một hơi, “Xem như . . . Tìm được em rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngây ngốc sững sờ, hai hàng nước mắt thể nào cũng không ngừng chảy xuống, theo sống mũi chui vào trong miệng, mặn mặn.

35. Chương 35: Tìm Nhau Trong Trời Băng Đất Tuyết 2

“Giang. Giang Tiềm.”

Đồ ăn vặt trên tay Triệu Nhiễm Nhiễm không biết làm sao lại rơi tay rơi xuống đất, rớt vào trên nước tuyết đen, dính đầy bùn lầy, cô cúi đầu nhìn, nhưng không muốn nhặt lên, khóe miệng bĩu ra vô cùng khó coi, thể nào cũng không nguyện ngẩng đầu lên.

Cô thật không nhịn nổi. Bởi vì trong lòng có kỷ niệm tốt đẹp, nên rét lạnh, ngã bệnh, đói bụng cũng không tính là gì, dọc theo đường đi gặp phải bao nhiêu khó khăn cũng không đáng oán trách, trên thân thể khó chịu nhưng mà trong lòng lại ngọt, cho nên dù có nước mắt cũng không cần rơi chảy xuống. Hiện tại anh đi

tới, đứng ở trước mặt, đặt hai tay cô ở khoe miệng hôn, tư thế luống cuống, gò má lạnh lẽo, cô đột nhiên không nói được gì, tất cả cảm xúc hóa thành nước mắt, rơi lách cách vào trên mu bàn tay của anh, không phải uất ức, là cảm động, là đau lòng.

Khi Giang Tiềm ấn cô vào trong ngực thì Triệu Nhiễm Nhiễm bắt đầu nức nở nghẹn ngào ra tiếng, chôn mặt thật sâu trong lồng ngực rộng lớn của anh, cảm thấy cằm anh chà trên trán, trong lòng đột nhiên tràn đầy, không thể chứa thêm chút không khí nào.

“Giang Tiềm, sao anh ngốc như vậy, anh tới làm gì?”

“Anh không an tâm.” Giang Tiềm nói, trong giọng điệu không có chút oán trách, “Anh so với em thì đâu có ngốc chứ, em mới ngốc đó cô bé.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, cô vĩnh viễn sẽ không quên một ngày này, anh công cô sau lưng, nói cho cô biết, “Để anh công em, anh không nỡ để em đi bộ.”

Cô không thể phản bác, ngay cả anh cứng rắn muốn phủ thêm áo khoác quân phục cho cô thì cũng quên mất từ chối, tinh thần cứ có chút hoảng hốt. Cô nghĩ, dù bọn họ có một ngày sẽ chia tay, thì cô có thể quên anh sao? Đáp án dĩ nhiên là phủ định, người này, một khi đụng phải, chắc chắn không cách nào hoàn toàn bỏ khỏi tinh thần, tất cả việc anh làm khiến người khác cam tâm tình nguyện dâng mình lên, mà không so đo hậu quả, hướng chi. . . . Cô cũng không muốn chia tay.

Bão tuyết không ngừng hạ xuống bao trùm trên con đường mới vừa quét dọn xong, trong chốc lát đã gần đến mắt cá chân. Giang Tiềm đi rất cẩn thận, chỉ sợ trượt chân làm rơi người phía sau, lúc này đã gọi điện thoại báo bình an cho Triệu Trí Lực rồi, cũng được cậu cung cấp tin tức, nghĩ tới đây, Giang Tiềm liền giận dữ muốn đá Đặng Vĩnh Đào mấy cái, lừa dối người khác lừa dối cả vợ anh.

“Nhiễm Nhiễm, có lạnh hay không?”

“Không lạnh.” Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Anh thì sao?”

“Anh cũng không lạnh, em đang làm áo khoác cho anh mà.”

“Giang Tiềm, lúc này anh nói có thật không?”

“Câu nào?”

“Nói là trước hừng đông đường nhất định có thể thông. Bên trong xe có trẻ nhỏ mà, sẽ bị lạnh bệnh.” Lúc này anh đã bảo tài xế mở máy sưởi lên, không cần sợ lãng phí xăng, đường ra đã bắt đầu phá băng rồi.

“Quản nó khi gió có thể thông hay không, trước chú ý dưới mắt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, gương mặt cọ vào sau cổ mạnh khỏe của anh, vừa thỏa mãn vừa đau lòng.

“Để em xuống đây đi, anh đừng mệt quá.”

“Nặng cỡ 50kg như em thì anh có thể vác hai người đấy.” Giang Tiềm nói xong nhắc nhắc, “Chiều kia của con đường cũng kẹt xe, chỉ là tình huống không nghiêm trọng, hơi chậm thôi, Tưởng Thị Phi sẽ tới đây ngay.”

Môi Triệu Nhiễm Nhiễm hôn phần da lộ ra ngoài của anh từng chút, trong lòng có loại cảm giác nói không ra lời. Anh tới đây, cô rõ ràng phải vui mừng, nhưng lại thấy khổ sở, giống như là đau lòng đến cực điểm, có thứ gì nghẹn ở ngực phun không ra, nước mắt không dừng được, còn cố gắng tìm đề tài để thả lỏng. “Giang Tiềm, sao anh khỏe như vậy? Anh cao bao nhiêu thế?”

“1m86.”

“Thật cao, cao hơn em 20 cm đấy.” Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận nói, “Khó trách nằm ở trên lưng sẽ thoải mái.”

Tay Giang Tiềm nâng mông cô không thành thật nhéo hai cái, “Vợ anh không phải người lùn, không cao cũng muốn không sao mà. Nhưng em mảnh mai quá, phải rèn luyện nhiều hơn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm trầm tĩnh một lát, “Giang Tiềm, hát một bài cho em nghe được không?”

“Hử? Ca hát à.” Anh đột nhiên bật cười, âm thanh này vừa hùng hậu vừa trong sáng, mang theo sự vui vẻ rõ ràng. “Được, chỉ là bình thường anh không hay hát, không biết điều âm, em hát vài câu làm mẫu cho anh đi.”

“Trên dây tên, trên lưỡi dao, chúng tôi là lính đặc biệt anh dũng, đứng như Côn Luân (núi Côn Luân), nằm giống trường thành (tường thành dài). . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên liền không nhìn được, nước mắt lập tức bùng lên, nằm ở trên lưng của anh run run khóc. Giang Tiềm sợ đến tay chân không nghe sai khiến, vội để cô xuống. “Sao thế vợ? Tại sao khóc?”

Thấy cô chỉ lo cúi đầu khóc, Giang Tiềm gấp đến độ xoay quanh tại chỗ, dùng bàn tay đông cứng vụng về lau sạch nước mắt giúp cô, “Đừng khóc mà vợ, lạnh hay đói bụng? Muốn đi toilet?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, giương mắt nhìn anh, nước mắt rớt lạch tạch, muốn dừng cũng không ngừng được, “Giang Tiềm, sao anh ngốc như vậy, anh đi mấy tiếng rồi? Anh tới đón em làm chi? Sao anh ngốc như vậy!”

“ . . . Ai yêu, bởi vì chút chuyện này à! Được rồi đừng khóc mà, không đáng.” Anh ôm cô vào lòng như dỗ em bé, cúi đầu lau nước mắt của cô, còn không nhìn được hôn hai cái, “Không phải đã nói Tưởng Thị Phi đi với anh sao, đã vào đường cao tốc chỉ cách chiếc xe buýt của em nửa đường thôi, nhưng anh ngại quá chậm bỏ chạy tới, chưa mất đến một tiếng.”

Cô vẫn khóc, không muốn ngừng đầu, Giang Tiềm khom người, nụ hôn không ngừng rơi trên gương mặt đầy nước mắt kia, “Vợ anh chịu khổ rồi, trời lạnh như thế này.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, đột nhiên dùng sức ôm eo của anh, “Em không uất ức, em chỉ khó chịu trong lòng, Giang Tiềm, lòng em thương anh, anh bị em trai em đánh mà còn chạy xa vậy tới đón em, em không hiểu chuyện, là gánh nặng của anh, em. . . .”

Còn chưa nói hết lời đã bị anh dùng miệng che lại, gấn bó như môi với răng, dịu dàng như nước, hai đôi môi chet lặng đụng vào nhau, cũng giống như là người tình đã lâu không gặp, dính dính dán sát vào nhau, chỉ mong chờ có thể lâu hơn một chút. Thật lâu, mới lưu luyến tách ra, môi Giang Tiềm còn hôn nhẹ mấy cái, không muốn rời đi.

“Đồ ngốc, vĩnh viễn đừng nói em là gánh nặng, em không phải. Nhờ em, trái tim của anh mới có chỗ đặt, anh mới biết anh được người khác nhớ, hơn nữa cảm giác còn thật đẹp. Mặc dù biết em chịu khổ, nhưng thấy em có thể chịu, anh lại vừa vui mừng vừa đau lòng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm chủ động dán sát môi lên, “Giang Tiềm, chúng ta kết hôn đi, mặc kệ ai phản đối, hai ta cứ kết hôn đi, không bao giờ muốn anh vì gặp mặt mà khổ thế nữa.”

Giang Tiềm biết không nên tùy hứng chung với cô, vì đường tương lai phải đi quá dài, phải lấy được sự tán thành của tất cả mọi người mới được, huống chi anh có lòng riêng, vẫn cảm thấy mình không xứng với cô, nếu như có nhiều người hơn, thậm chí toàn thể giới đều hoan hô chúc phúc vì bọn họ, anh mới cảm thấy hạnh phúc và tự tin hơn.

Nhưng việc này quá hấp dẫn, lớn đến mỗi ngày không ngừng xuất hiện trong mộng, gặp được cô, muốn lấy cô, đã từng ình thời gian nửa năm, đó không phải bởi vì không tôn trọng cô, cũng không phải vì xem thường anh, mà là về sau anh có sứ mạng quan trọng hơn.

Lúc này Giang Tiềm nghĩ tới Khuông Vĩ, người đã ình toàn bộ sự tin tưởng lúc cần thiết. Ban đầu rời khỏi đội đặc biệt thì Khuông Vĩ nói cho anh biết, “Bảo anh đi ra ngoài nghỉ ngơi hai năm, thuận tiện giải quyết chuyện lớn cả đời.” Lần đó bị thương tới pháo đoàn thăm anh ấy thì Khuông Vĩ lại trịnh trọng nói với anh, “Giang Tiềm, trở lại giúp anh đi.” Đội đặc biệt nuôi dưỡng anh nhiều năm, chính là nhà của anh, hiện tại cần, anh không thể không trở về, nhưng trước mắt còn chưa nói cho cô biết, dù biết chuyện mình đang làm rất ích kỷ, cũng quyết định phải nắm tay cô không thả. Cúi đầu hôn hôn mặt của cô, “Được, chúng ta kết hôn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gắng sức gạt đầu, hình như chỉ có như vậy mới có thể tỏ rõ quyết tâm của mình.

“Nhưng Nhiễm Nhiễm, đi cùng với anh thì tương lai sẽ chịu rất nhiều khổ sở.” Cô vừa định mở miệng nói không sợ đã bị anh vội vàng cắt đứt, “Nhưng dù là như vậy, anh cũng phải kéo em xuống nước.” Anh không có cao thượng đến mức cái gì vì tốt cho cô thì thả cô đi tìm người tốt hơn, những thứ này đều là nói nhảm, giữ cô ở bên người cô mới hạnh phúc, bọn họ mới có thể hạnh phúc hơn.

Tướng Thị Phi gọi điện đến vào lúc này, đã cách chỗ đó không xa. Giang Tiềm nhẹ nhàng linh hoạt bay qua thanh cản, đôi tay đưa vào dưới nách cô, một cái chớp mắt mà thôi đã ngồi vào xe, có máy điều hòa phà hơi ấm, nước mắt vẫn còn dính trên mặt Triệu Nhiễm Nhiễm.

Tướng Thị Phi không hề nói gì, không có nhạo báng, không có trêu ghẹo, chỉ mở máy điều hòa không khí đến mức lớn nhất, sắc mặt hết sức ủ dột. Ngồi ở hàng sau, Giang Tiềm kéo Triệu Nhiễm Nhiễm, trên người hai người đang khoác hai cái áo khoác quân phục, thật lâu, tay của anh vẫn còn lạnh như đá. Triệu Nhiễm Nhiễm đau lòng khóc mãi, trong xe mờ tối, cô được áo khoác ngoài quân phục che giấu, nên vén quần áo lên, đặt hai tay của anh vào trong sưởi ấm.

Đi ra khỏi đường cao tốc, Tướng Thị Phi quẹo xe qua, chạy qua đường núi lượn quanh vào trong huyện, đến nơi thì trời sáng rồi.

Dừng trước cửa khách sạn, trước khi Giang Tiềm xuống xe, thì cẩn thận bế Triệu Nhiễm Nhiễm đang ngủ, giống như che chở một miếng ngọc đẹp đắt tiền nhất. Cũng may khách sạn có nhiều phòng trống, sau khi bế cô tiến vào, Triệu Nhiễm Nhiễm mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Đây là đâu vậy?”

“Khách sạn.” Giang Tiềm nói, “Em nghỉ ngơi một lát đi, anh ở bên em.”

“Anh không phải trở về bộ đội sao?”

“Nghỉ ngơi, yên tâm đi.”

Đầu Triệu Nhiễm Nhiễm có chút choáng váng trầm trầm, nhưng lúc này cô còn chưa quên một chuyện, lật người xuống giường đi vào phòng tắm lấy cái khăn nóng ra xoa tay cho Giang Tiềm, “Sẽ tổn thương do giá rét.”

Trong trái tim Giang Tiềm nóng hổi, ngoài miệng không tự chủ nhếch cười, “Anh da thô thịt dày, không có chuyện gì, em xoa xoa mặt mình trước đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩng đầu lên, hai má hồng hào, cuối cùng hơi mỉm cười, “Đúng rồi Giang Tiềm, em mang đến đồ tốt cho anh.” Cô nói xong mở túi hành lý ra, đổ hết quà vật còn dư lại bên trong ra, “Giang Tiềm anh thích ăn loại nào, em giúp anh mở ra.”

Giang Tiềm nhìn cô, rất lâu không nói ra lời, thở ra một hơi thật sâu, khuôn mặt tươi cười, “Đều thích, em dứt thì anh thích hết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật vui vẻ, say mê cuồng nhiệt cho anh ăn kẹo đậu đen, khô mực, Giang Tiềm cũng không quản ngọt mặn ăn hết cả, mắt không chớp nhìn chăm chăm mặt của cô, nhìn xem cô ngốc như cô có biết chuyện mình làm có thể làm tan núi băng không.

Sau khi ăn xong, Giang Tiềm nhét Triệu Nhiễm Nhiễm về chỗ, mình cũng chuẩn bị cởi quần áo nghỉ ngơi một hồi thì tiếng chuông cửa vang lên, anh lại ba chân bốn cẳng mặc vào, bảo Triệu Nhiễm Nhiễm nằm đừng động, mới đi mở cửa.

Tướng Thị Phi đứng ở cửa, Giang Tiềm không cho anh đi vào, tự đi ra ngoài. “Thế nào?”

“Cũng biết anh không tỉ mỉ, trời lạnh như thế này, vợ của anh giăng co một đêm cái gì cũng chưa ăn, đưa đồ ăn nóng tới cho hai người nè, còn có thuốc cảm, để ngừa ngộ nhỡ.”

Giang Tiềm hung hăng vỗ ột một cái, quên.

Tướng Thị Phi tựa trên vách tường hành lang, vẻ mặt nhìn có chút cô đơn, khước miệng lại mang theo nụ cười.

Giang Tiềm vỗ vỗ vai anh, “Gần đây cậu là song hỉ lâm môn, sao lại có vẻ như ai nợ tiền cậu. Thế nào?”

Tướng Thị Phi lắc đầu một cái, “Không có gì, chính là đặc biệt hâm mộ hai người.”

Giang Tiềm gật đầu tán thành, dương dương hả hê, “Vậy phải.”

Tướng Thị Phi khó được không có công kích anh. “Anh chính là người có phúc, trên công việc luôn gặp phải quý nhân, cha mẹ trong nhà khỏe mạnh, tình bạn thì có đám anh em này, bây giờ còn gặp được cô ấy, tình yêu cũng tới, anh thật là may mắn gấp mấy lần, anh em mừng thay cho anh. Được rồi, mau trở về với vợ đi, tôi đi đây, đừng quên ngày mai mang em dâu đến nhé.”

Tướng Thị Phi năm trước về quên kết hôn, cô dâu chính là Vương Đan, thời gian nghỉ kết hôn thì tổ chức vài bàn mời anh em trong quân khu, hơn nửa năm trước anh từ Trung Ưý tấn thăng đến Thượng úy, một gạch hai sao trên vai đổi thành một gạch ba sao, điều lệnh đã xuống, được điều vào sư đoàn, thật đúng là song hỉ lâm môn.

Nhưng nhìn lại không thấy hưng phấn mấy, Giang Tiềm gãi gãi đầu, bọn họ đến tuổi này, kết hôn đa số là bởi vì trong nhà đuổi gấp, hoặc là điều kiện thích hợp, tình yêu quá hiếm có rồi, không có mấy người có thể gặp được. Tướng Thị Phi nói anh có phúc thật đúng là không sai, anh Giang Tiềm quả là có phúc, cũng rất may mắn, anh có thể đụng phải Triệu Nhiễm Nhiễm vào tuổi này, còn gặp được tình yêu, thật sự là ông trời cực kỳ ưu đãi anh.

Giang Tiềm càng nghĩ càng vui mừng, vui vẻ bưng thức ăn nóng hồi trở về phòng.

36. Chương 36: Hôn Lễ Của Tướng Thị Phi

Triệu Nhiễm Nhiễm rót cuộc ăn được canh cải trắng nóng hổi, khiến cô thấy rất hạnh phúc, thứ bình thường không cảm thấy ngon, vào lúc này lại thấy rất ngon.

“Ăn chậm chút, chờ để nóng.” Giang Tiềm không có ăn, mà chỉ lo phục vụ cô, nào là đút cơm, thử canh, mùi vị thanh đạm không có chút mỡ nào.

“Em chưa chút bụng, lát nữa anh đi mua canh thịt cho em, nước canh suông thế này không thể chống đói.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa lắc đầu vừa ăn, “Vậy là được rồi, lúc ở trong xe đã muốn ăn canh cải trắng, thật sự ăn được rồi.”

“Dễ nuôi thật.” Giang Tiềm ngoài miệng nói cô, trong lòng lại rất đau, cô bé mềm mại này, có lẽ gần nửa đời cũng chưa từng chịu khổ nhiều như vậy, nhưng kể từ khi đi theo mình thì liền chịu khổ, hơn nữa về sau sẽ càng có nhiều thứ không thể tưởng tượng phải thừa nhận, thật là rất thẹn với cô ấy. Nhưng đổi lại mà nghĩ, vì cô ấy, dù mình chịu khổ hay vất vả cũng vui mừng. Như vậy gọi là hai vợ chồng, đổi thành người khác, muốn ở cạnh anh, anh cũng không chịu đâu đó.

Ăn uống no đủ, Giang Tiềm lại dụ dỗ cô đi tắm nước nóng, hai người ôm nhau tắm, cái thứ dưới người anh cứng đến dọa người, nhưng vẫn cẩn thận không động cô, không muốn làm cho cô cho rằng mình chỉ biết làm chuyện như vậy, ôm cũng thật thoải mái.

Trước khi Triệu Nhiễm Nhiễm ngủ, còn cảm thấy anh đang giúp cô sấy tóc, dù đã tận lực nhẹ nhàng rồi, nhưng vẫn hơi thô lỗ. Cô phát hiện, càng ngày càng thích cuộc sống hai người rúc vào nhau, có tình yêu cũng đủ rồi.

Một giấc này ngủ không tính là sâu, vẫn cảm thấy cả người nóng như lửa, có khi lại lạnh phát run, trong giấc mộng cũng biết này là bị cảm. Sau đó trong mơ mơ màng cảm thấy có người ôm cô, đút hai viên gì đó còn ấm, hai viên này không ngon, trong cổ họng đều là vị đắng nghét muốn chết, hết sức muốn ới ra ngoài, nhưng há miệng lại bị chặn lại. Sau đó thì ngủ mất, trên người rất nặng, mồ hôi tỏa ra rất nhiều.

Lúc tỉnh lại nửa trời đã tối rồi, lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm đã có tinh thần, cả người nhẹ nhõm, trong mắt có bóng của hai ngọn lửa nhỏ, nắm lỗ mũi Giang Tiềm lắc qua lắc lại, khiến anh bị nín tỉnh.

Giang Tiềm nhắm mắt lại cắn cô một cái, vốn không có ngủ thật, chỉ ngủ trong chốc lát cô đã bắt đầu phát sốt, gọi thế nào cũng bất tỉnh, nhờ có thuốc trị cảm hay, sau khi uống xong tình huống mới từ từ tốt. Mới vừa yên tâm muốn ngủ, thì cái người mê man này lại bắt đầu chọc anh.

“Anh thấy em ngủ đủ rồi đó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Sao anh không ngủ?”

“Anh nào dám ngủ.” Giang Tiềm nhắm hai mắt vui mừng, âm thanh thỏa mãn, “Nếu không khỏe hơn, anh sẽ công em đến bệnh viện đó.”

“Em bị cảm?” Triệu Nhiễm Nhiễm sờ đầu một cái, “Đầu có nóng.”

“Đã cho em uống thuốc rồi.” Thuận thế dùng cái trán dán dán cô, “Đã không nóng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bẹp bẹp miệng, “Em nói sao lại đắng thế, em muốn uống nước chanh.”

Giang Tiềm không thích nhúc nhích, nhưng nghe vợ có khẩu vị cũng sáng khoái lật người rời giường, đi xuống lầu mua nước chanh và cơm tối xách đi lên, lại dụ dỗ cô ăn như một đứa bé.

Triệu Nhiễm Nhiễm dở khóc dở cười, cô cũng không phải muốn tuyệt thực không ăn cơm, phải cần vậy sao, nhưng cũng không muốn làm trái ý tốt của anh, vì thật sự rất thích được chăm sóc tỉ mỉ.

“Nhiễm Nhiễm, lời em nói ngày hôm qua có tính hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm hồi tưởng lập tức hiểu, nhất định là chuyện kết hôn, liền vội vàng gạt đầu, “Tính chứ, ba em nói giúp em thuyết phục mẹ em, đầu óc em trai của em cũng quẹo qua ngõ rẽ rồi, mặc dù không có rõ ràng bày tỏ đồng ý nhưng rốt cuộc không phản đối, chờ em trở về dụ dỗ mẹ em nữa, sẽ không có vấn đề gì, cùng lắm thì em liền tuyệt thực mấy bữa.”

Giang Tiềm không nhịn được cười, phương pháp trị mẹ của vợ và anh thật giống nhau, chỉ có một con đường — tuyệt thực. Nhưng anh ngoài miệng vẫn nói cô không hiểu chuyện, “Em đói bụng thì làm thế nào?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì đưa ra một ngón tay, “Nhiều đây, nhiều lắm là hai bữa, mẹ em bảo đảm sẽ mềm, sau đó nũng nịu với bà một chút, bà chưa bao giờ giận em thật.”

Đây cũng là một người con phá phách, y như anh. Giang Tiềm nghĩ trong lòng, cùng lắm thì về sau hiểu thuận cha mẹ vợ nhiều hơn, không phải đều nói cha mẹ vợ nhìn con rể càng nhìn càng thích à, sớm muộn cũng sẽ thích anh, đối đãi người lớn, vẫn phải dụ dỗ nhiều.

“Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, ngày mai theo anh đi tham gia hôn lễ của Tưởng Thị Phi nhé.”

“Anh ấy muốn kết hôn à.” Triệu Nhiễm Nhiễm hỏi, “Không nhìn ra, nhìn cứ như thiếu niên.”

Giang Tiềm cười ha ha ra tiếng, “Anh ta sắp 30 rồi, còn lớn hơn anh một tuổi nữa, sao lại giống thiếu niên.”

Triệu Nhiễm Nhiễm trợn to một đôi mắt, “Lớn như vậy, em còn tưởng rằng anh ấy rất nhỏ, gạch và sao trên vai đâu có nhiều như anh.”

“Đó là có người cổ ý nâng đỡ anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nũng nịu dựa tới, thuận thế bị ôm. “Giang Tiềm anh bây giờ hai sao một gạch là thiếu tá rồi.”

Giang Tiềm gạt đầu.

“Sao anh thăng nhanh như vậy, ba em chuyển nghề chỉ mới là trung tá.”

Giang Tiềm lẳng lẳng nhìn cô một lúc lâu, suy tính có nên nói ra sự thật trước khi cưới không, hãy nhìn đến ánh mắt vô tội mẹ mang của cô thì rốt cuộc không đành lòng lừa gạt cô nữa, dù sao mặc kệ là phản ứng gì, đeo bám dai dẳng cũng phải thu cô vào tay, huống chi gạt thật, tương lai nói không chừng càng sẽ bị oán giận.

“Nhiệm Nhiệm, là Khuông Vĩ, chính là vị đội trưởng mà anh kể với em khi còn ở đại đội đặc chủng, cha của anh ấy là một nhân vật lớn ở quân khu, đang trông nom đại đội đặc chủng, cho nên.”

Thật lâu không có tiếp tục, Triệu Nhiệm Nhiệm nóng nảy, đẩy anh hỏi, “Giang Tiềm anh muốn nói gì?”

Giang Tiềm nhắm mắt lại đập nôi chìm thuyền mở miệng, “Anh muốn nói, bây giờ Khuông Vĩ còn ở lại đại đội đặc chủng, anh ấy muốn . . . anh trở về giúp anh ấy, nội bộ đã quyết định rồi, chuẩn bị sau đợt quân diễn năm nay sẽ xuống điều lệnh.”

Triệu Nhiệm Nhiệm kinh hãi, “Giang Tiềm, chỗ kia, anh đi rồi vẫn có thể trở về?”

Giang Tiềm không được tự nhiên gật đầu, “Anh ấy dùng anh quen rồi. Sau đó, cha của anh ấy. . . . Cũng đang quyết định đấy.”

Không có theo dự đoán phát tay áo đi, càng không có thút thít nỉ non cầu khẩn, cô chỉ hoảng hốt chốc lát, trong đôi mắt lập tức tràn đầy sùng bái, “Oa, Tiềm Tiềm, anh rất lợi hại, anh thật muốn trở về?”

Giang Tiềm không rõ chân tướng, “Em. . . . Em không tức giận?”

“Em vì sao phải tức giận?” Triệu Nhiệm Nhiệm nói, “Đại đội đặc chủng cách thành phố S không xa, như vậy dù sau khi kết hôn không theo quân, gặp mặt cũng sẽ không quá khó khăn, đúng không?”

Giang Tiềm nuốt trở về những lời nói về nguy hiểm gặp phải khi làm nhiệm vụ, thật ra thì cũng không cần thiết nói với cô, lần này trở về anh nhất định phải dẫn binh, cũng không còn không thể làm theo ý mình như trước nữa. Vợ thật dễ dàng thỏa mãn, nên lúc này anh liền lộ ra hai hàm răng trắng, “Đúng, gặp mặt rất dễ dàng, em nguyện ý theo quân cũng được, nói với anh là được.”

Giang Tiềm giải quyết một chuyện chán ốm, trong lòng thoải mái vô cùng, hăng hái đầy tràn, quán Triệu Nhiệm Nhiệm không thả, ý đẹp nói là cho đỡ mồ hôi. Triệu Nhiệm Nhiệm bị ăn hai lần liền bắt đầu giả bộ bệnh, lúc này mới tránh được một kiếp.

.

Hôn lễ của Tưởng Thị Phi đã cử hành ở nhà, nên lần này an bài mấy bàn ở trong một nhà hàng không lớn để mời mấy chiến hữu. Lúc Giang Tiềm và Triệu Nhiệm Nhiệm đến, hai vị cô dâu chú rể đang đứng ở trước cửa lớn đón khách, Tưởng Thị Phi mặc quân trang lộ vẻ thành thực rất nhiều, cô dâu thì trang điểm tinh xảo, rất đẹp, nhìn rất quen mắt, nhìn quen mắt đến Triệu Nhiệm Nhiệm tròng lớn đôi mắt.

Cô vội vàng nghiêng đầu nhìn Giang Tiềm, động tác lớn có chút đột nhiên, Giang Tiềm liền lộ ánh mắt hỏi thăm, “Thế nào?”

Triệu Nhiệm Nhiệm nhìn anh một lát, cố gắng từ trong tìm ra cảm xúc khác, nhưng chỉ thấy mặt anh mờ mịt. Đầu chuyển chậm thật không phải việc tốt, cô vậy mà lại khó chịu giùm Giang Tiềm, không trách được, thì ra là như vậy.

Triệu Nhiệm Nhiệm cầm tay Giang Tiềm thật chặt, là tuyên cáo càng thêm tuyên chiến, đi ngang qua bên cạnh cô dâu thì ngẩng đầu ưỡn ngực, giống như một con gà mái kiêu ngạo.

Tưởng Thị Phi thấy hai người thì nụ cười trên mặt gia tăng, vỗ vỗ quyền với Giang Tiềm, “Cố gắng lên, sau đó sẽ đến lượt anh.”

Sau khi hai người đi vào, Vương Đan vỗ vỗ bả vai không hề dính bụi của Tưởng Thị Phi, ngón tay lưu luyến ở trên ngôi sao, trong tươi cười đều là thỏa mãn. Tưởng Thị Phi nhìn trong lòng toát ra khí lạnh, đây chính là người bên cạnh anh, cứ nghĩ dù không có kích tình nhưng tình cảm vợ chồng cũng đủ sống cả đời, vậy mà cũng không được. Cô không hề quan tâm con người và trái tim anh, cô chỉ để ý có một người chồng tốt khiến cô nở mày nở mặt.

“Thế nào?” Vương Đan nghiêng đầu nhìn anh.

Tưởng Thị Phi lắc đầu một cái, “Không có gì!”

Vương Đan bỏ qua vẻ tuyệt vọng trong mắt của anh, vẫn cười nhạt mà nói, “Da và dáng người của bạn gái liên tưởng tám không tệt, dung mạo thì hơi bình thường.”

Vương Đan xinh đẹp nhưng không yêu kiều, ngũ quan rất đẹp, nhưng phong cách cũng không như thế nào, hoàn toàn không có cách nào nhìn một lần liền bị hấp dẫn. Cô là một người ở thị trấn trong huyện, trong nhà trồng trọt, hàng năm buôn bán thức ăn, có thể là do thường giúp người nhà làm việc, nên làn da ửng đỏ khỏe mạnh. Mười năm trước cha mẹ lần lượt qua đời, cô liền mở một tiệm cắt tóc nhỏ nhờ vào sự giúp đỡ của vợ doanh trưởng số hai, khi đó cô cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, cô của cô lại ngày ngày ở bên tai cô báo cho, “Nhất định phải tìm cán bộ ở trong bộ đội, chuyển nghề trở về địa phương rồi cũng có thể ăn lương, nếu không với điều kiện của cô thì chỉ có thể tìm người khuân vác, cả đời làm cho người ta xem thường.”

Cô có thể tìm tới Tưởng Thị Phi, cảm thấy nhất định là đốt nhang mấy đời, cho nên cẩn thận hầu hạ anh như lão phật gia. Nhưng càng là như thế này, Tưởng Thị Phi càng thấy không thoải mái, trong lòng không thoải mái, cả người không thoải mái, cảm thấy tất cả đều giả. Anh chỉ muốn một người vợ bình thường, làm nũng, gây gỗ với anh, lúc mất hứng thì phát cáu, anh không quan tâm vợ của mình có công việc tốt và nhiều của cải không, chỉ hy vọng lúc hai người ở chung có thể hoàn toàn buông lỏng, không muốn không được tự nhiên giống như khách, nhưng như vậy cũng là hy vọng xa vời, thái độ của Vương Đan đối với anh, cho tới nay đều có chút ý lấy lòng ở bên trong.

“Vừa nhìn chính là cô gái được cha mẹ nuông chiều.” Vương Đan hất cằm về phía trong nhà hàng.

Tưởng Thị Phi mê mang một lát mới phục hồi tinh thần lại, không rõ ý vị cười cười, “Không phải một cô gái tính toán nhiều, nhất định là lớn lên trong hoàn cảnh giáo dục tốt, đây là may mắn của Giang Tiềm.”

Thấy cứng đờ, Tưởng Thị Phi lạnh nhạt, “Vào đi thôi, mọi người đến đông đủ rồi.”

37. Chương 37: Bạn Tốt Mới Quen

Giang Tiềm kéo tay Triệu Nhiễm Nhiễm đi vào đại sảnh thì tất cả âm thanh trong nháy mắt dừng lại, mặc kệ là người từng gặp hay chưa từng gặp Triệu Nhiễm Nhiễm đều đưa ánh mắt đến trên người cô gái mảnh mai yếu đuối đó.

Nếu như không xem mặt, hai người này đứng chung thật xứng đôi, nhưng vừa nhìn mặt, một đen một trắng, một còn đồ một phong cách mỹ nữ, trong nháy mắt liền khiến Giang Tiềm có vẻ hơn nhiều.

“Nhìn đâu vậy?” Giang Tiềm hô lên, đoàn người liền ‘ô ngao’ ồn ào lên, nếu không phải cách bàn có lãnh đạo, không chừng liền chổng chất dè Giang Tiềm xuống rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi bị mấy con sói khoác áo xanh này hù sợ, nên tránh sau lưng Giang Tiềm. Giang Tiềm đá liên trường bảy và liên trường chín sang một bên, rồi tìm hai cái ghế ngồi xuống. “Vợ tôi, về sau gọi chị dâu, nghe được không?”

Giang Tiềm không hiểu cái gì là đáng vẻ lãnh đạo, từ trước đến giờ luôn hoà mình với người bên dưới, nói xong những lời này, lập tức có mấy trung đội trưởng tuổi trẻ cổ ý đùa, bèn đứng thẳng hành lễ, “Chào chị dâu.”

Khăn giấy trong tay Triệu Nhiễm Nhiễm ‘xoạch’ rớt xuống đất, không biết đáp lại thế nào mới tốt. Giang Tiềm cho bọn họ ngồi xuống, còn thuận tiện trợn mắt nhìn mấy lần, dọa vợ sợ thì ai cũng không đền nổi. Quay đầu trấn an Triệu Nhiễm Nhiễm, “Không cần để ý bọn họ.”

Rốt cuộc là có thân phận, gây nể cũng không quá mức, với lại còn có người lãnh đạo ở đây, doanh trưởng số ba luôn bao che cấp dưới, Giang Tiềm là lính của anh ta, tìm được cô gái tốt không dễ dàng, sao có thể để cho vợ anh chịu khi dễ, với lại da mặt con gái vốn mỏng, cho nên doanh trưởng số ba lập tức hô một tiếng, “Tất cả đều nhường hoàng một chút cho tôi.”

Anh vốn có ý tốt, bắt đắc dĩ lại ở chung với đám đàn ông quen rồi, âm thanh quá lớn, lập tức dọa Triệu Nhiễm Nhiễm sợ, len lén lôi kéo ống tay áo Giang Tiềm, “Doanh trưởng các anh có phải thấy em phiền không?”

Giang Tiềm cười đến nghẹn, “Ừ, thấy em phiền, ai bảo em chia tay anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm há miệng muốn phản bác, lại nghe anh nói, “Không cho phép vô duyên vô cớ giận anh nữa, tức giận phải phát ngay mặt anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, Giang Tiềm thấy cô như vậy nhin cười không được, bàn tay cầm chặt hơn chút nữa.

Đang cười, sau lưng liền bị người ta vỗ một cái, Giang Tiềm phản xạ có điều kiện muốn đánh lại, bàn tay cũng nâng lên.

”Ai

~ anh đánh anh đánh, nơi này nè” người tới đuổi mái tóc dài tới, không nhanh không chậm nói, “Đàn ông mà đánh phụ nữ thì không phải đàn ông.”

Triệu Nhiễm Nhiễm liếc mắt nhìn sơ, sau đó, liền thấy một cô gái mập nhỏ, sau lưng còn có Đặng Vĩnh Đào. Đặng Vĩnh Đào thấy cô nhìn mình, đặc biệt chột dạ đặc biệt mất tự nhiên cười cười, “Em dâu, ở đây à.”

Không đợi nói chuyện, Giang Tiềm đã không vui, “Ai nha, anh còn dám đến gần tôi nữa, muốn bị đánh phải không?”

Đặng Vĩnh Đào liếc mắt xem thường, nếu không phải vợ đòi tới đây tham gia náo nhiệt, đánh chết anh cũng không dám va vào trên họng súng!

“Em là đối tượng của Giang Tiềm - Triệu Nhiễm Nhiễm à.” vợ Đặng Vĩnh Đào tên Xa Viên, vóc dáng không cao, hơi mũm mĩm, con người cũng ngây ngốc đáng yêu. “Đào Tử nhà tôi nói em còn ngốc hơn tôi, xem ra quả thật như thế!”

Đặng Vĩnh Đào lập tức muốn kéo cô qua đánh mấy cái.

Xa Viên tự quen thuộc ngồi ở bên cạnh Triệu Nhiễm Nhiễm, đoạt tay cô từ trong tay Giang Tiềm cầm lấy, nhỏ giọng hỏi, “Em đẹp vậy, sao lại thích tên đầu gấu kia?”

Triệu Nhiễm Nhiễm bẹt bẹt miệng, “Giang Tiềm thật tốt nha!”

Xa Viên nhìn nhìn cô, “Đào Tử nhà tôi tốt hơn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm, “Giang Tiềm nhà tôi tốt.”

Xa Viên dễ quen thuộc, Triệu Nhiễm Nhiễm thì dễ dàng bị bắt cóc, trong chốc lát hai người liền lên đấu khẩu rồi, khiến Giang Tiềm cùng Đặng Vĩnh Đào nhìn toát ra mồ hôi.

Nửa giờ sau.

“Nhiễm Nhiễm em không biết, cô dâu hôm nay đặc biệt không khiến người ta thích, mắt cứ nhìn chăm chăm đàn ông, tôi thật muốn trùm bao ni lông lên đầu Đào Tử.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu tán thành, “Là rất đáng ghét.”

“Em biết cô ta?”

“Không không không, tôi chưa nói gì cả.” Triệu Nhiễm Nhiễm liền vội vàng lắc đầu, “Chỉ. . . . Chỉ là ấn tượng đầu tiên thôi. Ai, hai ta đừng nói xấu sau lưng người ta.”

Xa Viên thần bí nhướn đuôi lông mày lên, “Tôi thì sao, ấn tượng đầu tiên của em dành cho tôi như thế nào?”

Xa Viên có mũi nhỏ mắt nhỏ miệng cũng nhỏ, mập thì mập nhưng mũm mĩm, da thật đẹp, trắng trẻo hồng hào, Triệu Nhiễm Nhiễm kim nén dữ lắm mới không có véo mặt cô.

“Dĩ nhiên thích chị rồi, chị thật đáng yêu nha.”

Xa Viên vui vẻ cười, vô liêm sỉ, “Người Trung Quốc đều nói như vậy. Ai, chồng tôi thật có dự kiến trước, anh ấy sớm nói hai ta có thể chơi chung, xem đi, quả thế. Em nói thật với tôi nào, chồng tôi lừa dối em, em có đau lòng lắm không, có giận anh ấy không?”

“Lừa dối cái gì?” Triệu Nhiễm Nhiễm đã sớm quên chuyện này, “A, chuyện nói Giang Tiềm ngã bệnh à, ai nha tôi không có tức giận, nếu không cũng muốn tới đây thăm anh ấy, anh ấy không có ngã bệnh thật tôi rất cao hứng đấy.”

“Cũng biết em không phải là người hẹp hòi, tôi ghét nhất động phụ nữ một chút là tức giận.”

Lúc này Giang Tiềm chen vào nói, “Ai mù béo, cô ấy không tức giận nhưng tôi tức giận, giày vó khiến vợ tôi bệnh luôn đó.”

“Kêu ai mù béo hả, đồ gấu mù.”

“Em là mù béo, qua một bên, chớ dạy hư vợ tôi.” Giang Tiềm kéo tay Triệu Nhiễm Nhiễm trở về, trong nháy mắt lại bị Xa Viên đoạt lại.

Xa Viên trừng mắt nhìn anh, xoay mặt liền cười híp mắt hướng về phía Triệu Nhiễm Nhiễm, còn không nhéo lắc lắc tay của cô, “Nhiễm Nhiễm Nhiễm Nhiễm, em xem anh ấy nói xấu tôi, tôi chỉ hơi mập thôi mà, đáng em thật đẹp đó, em làm sao có thể gầy vậy, gầy thế mà da vẫn còn đẹp.”

“Việc này phải hỏi mẹ tôi nha.” Triệu Nhiễm Nhiễm lộ vẻ mặt vô tội, “Da chị cũng đẹp mà, giống như đứa trẻ ba tuổi.”

“Nhưng tôi mập.” Tiếp tục lôi kéo tay của cô lắc lắc, “Tôi cũng không phải chưa từng giảm mập.”

“Em thế mà cũng gọi là giảm cân?” Lần này là Đặng Vĩnh Đào chen vào nói, “Vừa uống thuốc giảm cân, vừa cầm móng heo ăn, em có thể giảm xuống, Dương quý phi cũng có thể giảm xuống.”

“Ông xã anh cũng nói xấu em hả.” Nói xong uất ức nâng gương mặt, Triệu Nhiễm Nhiễm dánh vào bên tai cô nói, “Anh nói em là Dương quý phi, đại mỹ nhân đó, đây là khen em à.”

Xa Viên trong nháy mắt vui vẻ, tưởng thật, “Anh cứ như vậy, cứ nịnh nọt không biết xấu hổ.”

Lại sau nửa giờ.

“Cái gì? Không biết đồ trẻ em? Em không phải là y tá khoa nhi sao?”

“Y tá nhi khoa mới không biết đồ con nít, chỉ biết cầm kim tiêm hù dọa người.”

“Vậy thì đủ rồi, em có thời gian thì cứ đến nhà tôi giúp tôi trông Nha Nha, lặng lẽ nói cho em biết, tôi viết tiểu thuyết trên web, gần đây đang làm bản thảo gấp.”

“Chị không sợ con gái chị bị em hù sợ à.”

“Không có việc gì, bé gái thích khóc không tính là chuyện gì, làm ơn nha Nhiễm Nhiễm.”

Kết quả hôm đó, thu hoạch lớn nhất của Triệu Nhiễm Nhiễm chính là có thêm một người bạn tốt mũm mĩm, còn đồng ý lời mời dọn hành lý từ khách sạn đến nhà chỉ đạo viên Đặng.

Buổi tối hôm đó, chỉ đạo viên Đặng liền bắt đầu trực, cùng Giang Tiềm ở trong liên bộ cãi nhau.

Đặng Vĩnh Đào, “Cậu nói xem cậu kêu tôi tới làm gì, đáng mà râu như cậu trực còn phải tìm người theo, cậu có ngại không.”

Giang Tiềm cười cực vô lại, “Anh ở nhà vợ tôi làm gì đều không dễ dàng.”

Đặng Vĩnh Đào, “Vậy để tôi ngủ ở liên bộ cũng được mà, cần gì đánh tiếng đi trực, xảy ra chuyện gì cũng phải gánh trách nhiệm.”

Giang Tiềm, “Anh không đau lòng à? Mấy ngày trước lừa gạt vợ tôi, cô ấy bị đông lạnh bệnh, hiện tại vợ anh còn bắt cóc vợ tôi, tôi đã xin nghỉ hôm nay rồi đấy.”

Tú tài gặp quân binh, có lý không nói được, Đặng Vĩnh Đào có một người vợ khiến người ta không yên tâm, còn gặp phải Giang Tiềm. . . .

Kết quả, vừa cẩn thận vợ đừng gây chuyện, vừa khắp nơi cẩn thận bị trả thù.

.

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy tất cả đều rất mới lạ, Xa Viên dỗ con gái ngủ xong liền mang gối tới ngủ chung với cô, nói chuyện ban đêm giống hồi ở trong phòng học lúc đại học. Xa Viên thật ra rất tỉ mỉ, mấy lần đưa ra cánh tay mập mập giúp cô dịch góc chăn, ngoài miệng mặc dù không ngừng, nhưng biết chừa cho cô không gian hồi lại.

Triệu Nhiễm Nhiễm biết, có lúc bạn bè chính là người thân, cô vốn là người hiền hòa, trừ tính tình đặc biệt kỳ quái và cách nhìn hơi khác, trên căn bản đều tốt, thật sự rất lâu chưa từng nằm ngủ chung với ai, trừ lúc lên đại học có bạn phòng là Trương Lam, điều này khiến cô có cảm giác như trở về lúc 5, 6 tuổi.

Dĩ nhiên, Triệu Nhiễm Nhiễm và Xa Viên thật ra thì cũng không phải người có nhiều đề tài chung, họ không tính toán, không thích than phiền, một người là nhân viên trong lĩnh vực công việc ưu tú, một lại là bà chủ nhà ở nhà làm cơm giữ con. Chỉ là họ đều có một điểm giống nhau, đối đãi tình yêu, tuyệt đối luôn một lòng.

Cho nên vào hai giờ rưỡi khuya ngày đó, Triệu Nhiễm Nhiễm hưng phấn nhìn chằm chằm, nghe Xa Viên trầm bổng du dương nói về lịch sử cô ấy theo đuổi chồng thì cô cảm thấy da mặt của Xa Viên thật rất dày.

“Xa Viên chị thật dũng cảm, chỉ là Giang Tiềm chắc sẽ không cho em cơ hội như thế.”

Xa Viên cẩu thả khoát khoát tay, “Trong hai người có một người chủ động là được, người bị động mới là hạnh phúc đấy.”

“Chị nói cũng phải, dù sao em cũng chưa theo đuổi ai, không biết canh độ lửa.”

“Đều là từ từ học được, chị cũng không phải trời sinh biết theo đuổi người ta.”

Xa Viên nói cô vừa gặp đã yêu Đặng Vĩnh Đào, lúc ấy cô mới 16 tuổi, tốt nghiệp trung học cấp hai, mặc dù thành tích thi cấp ba rồi tỉnh rồi mù, nhưng cha mẹ cưng chiều cô nên vẫn thưởng cô đến phương nam du lịch. Lúc ấy ngồi là xe lửa, hành lý nặng, Xa Viên cảm không nổi không có biện pháp để hành lý lên kệ, Đặng Vĩnh Đào đi ngang qua thấy, một cái tay liền nhấc lên rồi.

Theo Xa Viên miêu tả, lúc ấy cô quay đầu lại nhìn Đặng Vĩnh Đào, nước miếng máu mũi đều chảy xuống, thậm chí trong nháy mắt liền đập ngã Ngô Ngạn Tổ ở trong tim, đi theo người ta về quê, lại cùng ngồi xe lửa mấy ngày, đi thêm hai chuyến xe đồ, một chuyến xe ôm, cuối cùng theo tới căn nhà ở quê phía nam xa xôi của Đặng Vĩnh Đào.

“Chị thật lợi hại, lại không có mất dấu.” Triệu Nhiễm Nhiễm lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Chứ sao.” Xa Viên khoát khoát tay, “Anh ấy cứ nghĩ chị cùng đường với anh ấy, theo tới cửa nhà anh ấy mới phát hiện không đúng.”

“Anh ấy không có đuổi chị đi sao?”

“Đuổi chứ, nên chị đã ở trong khách sạn cách nhà bọn họ không xa trên trần nhà, buổi tối ngủ, ban ngày đến cửa nhà bọn họ đứng, sau đó vẫn là mẹ anh ấy nhìn không được, mới mời chị vào nhà.”

“Rốt cuộc theo được.”

“Lúc này mới bắt đầu thôi.”

Sau khi Triệu Nhiễm Nhiễm nghe xong liền hiểu, có lẽ Đặng Vĩnh Đào chưa từng gặp cô gái nào da mặt dày thế, lại không thể dữ dằn, không thể làm gì khác hơn là về bộ đội trước thời gian, lần này lại đụng ngay hòng súng rồi, nhà họ Viên cách trường quân đội chưa tới hai km nữa.

“Sau đó?” Triệu Nhiễm Nhiễm tò mò hỏi.

Xa Viên cười cười, lộ vẻ như chuyện cũ nghĩ lại mà kinh. Sau đó còn có thể như thế nào, dây dưa đến cùng, bám chặt, đeo dính, ép buộc, như thuốc dán. . . . Đặng Vĩnh Đào vốn thích phụ nữ thành thực chừng chạc, lại bị Xa Viên mạnh mẽ bề cong thấm mỹ.

“Nhiễm Nhiễm nhớ, đàn ông tốt sợ phụ nữ dây dưa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Chị thật là tài, còn dám chạy tới cửa trường học người ta chặn lại, em không làm được.”

“Hiện tại chị thật hối hận, Đào Tử vì chuyện này mà bị lãnh đạo trường quân đội phê bình không ít.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tò mò, “Hối thật nha Xa Viên, cách theo đuổi của chị, không. . . . Không biết ngưng à?”

“Em nhất định không làm được loại chuyện như vậy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gắng sức gật đầu.

“Em cũng không cần phải làm, da mặt Giang Tiềm còn dày hơn chị nữa mà, còn có một câu em cũng phải nhớ, con gái tốt cũng sợ đàn ông dây dưa, Giang Tiềm tuyệt đối là cực phẩm trong những người đàn ông dây dưa.”

38. Chương 38: Chuẩn Bị Trước Khi Đến Nhà

Triệu Nhiễm Nhiễm ở nhà Xa Viên hai ngày, trong lúc đó đã gọi cho Triệu Trí Lực mấy lần để thăm dò ý của Triệu phu nhân, nghe cậu nói gần đây không có gì khác thường, có thể là bị Triệu lão gia khuyên rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm mới hơi yên tâm.

Hai ngày sau, Triệu Nhiễm Nhiễm mang theo hành lý, cùng Giang Tiềm tạm biệt vợ chồng họ Đặng. Mặc kệ nói thế nào, nếu quyết định không gặt tiếp, thì đúng là phải đổi mặt.

Doanh trường số ba chăm sóc Giang Tiềm, hơn nữa mùa xuân không có chuyện lớn gì, cho nên phá cách cho anh nghỉ mấy ngày. Hai người này liền hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang, bước lên xe lửa trở về thành phố S cứ như lên chiến trường.

Trước khi tới cửa, Giang Tiềm vốn mang theo quyết tâm bị đánh cho tê người, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm lại không chịu, ở trên xe lửa đã liên lạc với Trương Vũ, khiến Giang Tiềm đến chỗ của anh ở vài ngày.

Giang Tiềm không vui, “Tại sao vậy? Chịu đánh mà thôi không chết người được.”

“Anh nghe em đi, em đi về trước dụ dỗ mẹ em mấy ngày, đợi mẹ xuôi xuôi thì chúng ta lập tức hành động.”

Mọi chuyện anh đều không muốn phản bác Triệu Nhiễm Nhiễm, trọng điểm là cô mà cứng lên thì phản bác cũng vô dụng, cho nên trừ nghe lời thì không có bất kỳ biện pháp nào.

Trương Vũ không muốn ở chung với cha mẹ, một mình ở trong căn nhà nhiều lần thành tựu chuyện tốt của Giang Tiềm và Triệu Nhiễm Nhiễm. Hai người đàn ông cả ngày ở trong nhà mắt to trừng mắt nhỏ, nói chuyện đầy mùi thuốc súng, chủ yếu là tâm trạng Giang Tiềm không vui, Trương Vũ người ta làm chủ nhân, căn bản cũng không chấp nhặt với anh, khắp nơi hầu hạ anh, buổi tối bia đồ nướng, Trương Vũ cũng tự mình mua về cùng ăn và trò chuyện.

“Cửa ải của cô hai tôi không dễ qua đâu, cậu xem mấy ngày nay, Nhiễm Nhiễm còn chưa có giải quyết đấy.”

Giang Tiềm trừng mắt nhìn anh, “Bớt ở nơi này nói mát, sao anh không giúp nói mấy lời có ích đi.”

“Tôi không thể che giấu lương tâm để làm việc.” Trương Vũ đưa tay ngăn lại, làm Giang Tiềm tức giận muốn đập anh mấy đá. “Thì ra trong mắt anh tôi không có chút ưu điểm?”

“Có.” Trương Vũ khẳng định gật đầu một cái, “Nhưng không nhiều lắm.”

Giang Tiềm không có nói nhảm, lập tức đập anh một cái, mém xúi là đập anh ngã rồi.

Trương Vũ cười thở mạnh, “Cậu yên tâm, một mình Nhiễm Nhiễm có thể hoàn thành, buổi sáng không phải đã bắt đầu tuyệt thực rồi sao.”

Giang Tiềm im lặng, thật là không có tương lại, lại khiến vợ dùng chiêu này, chớ thấy anh cũng cảm thấy chiêu này rất có tác dụng, nhưng để cho vợ dùng, anh lại thật sự không dễ chịu, muốn trực tiếp tới cửa, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm chết sống không cho.

“Cũng không biết có đói chết không, vốn đã gầy rồi.”

Trương Vũ hừ cười, “Cậu thật sự nghĩ nó sẽ đói bụng à, hai đứa chết bầm đó tinh ranh lắm, không chừng trong phòng ngủ giấu một đồng đồ ăn vặt đấy.”

Trương Vũ nói đúng rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự không có uất ức mình, Giang Tiềm đang gấp gáp đau lòng vì cô, thì cô đang núp trong chăn gặm móng gà, thật là hưởng thụ.

“Bẩn thỉu chết người, không biết ngồi dậy ăn à.”

“Em nói nhỏ tiếng thôi, một lát mẹ sẽ tiến vào.” Triệu Nhiễm Nhiễm vừa ăn vừa sai khiến Triệu Trí Lược lấy nước cho cô.

“Chị, chị nói xem chị đang làm trò gì chứ, mẹ lại không nói gì.”

“Mẹ không nói gì chị mới gấp gáp đó, Giang Tiềm vẫn còn ở nhà anh hai chờ đấy. Em hãy yên tâm đi, chị chỉ làm trò thôi, chờ mẹ nói đồng ý Giang Tiềm thì chị liền ăn lại.”

Triệu Trí Lược bĩu môi, điều này cũng đâu dính líu việc ăn.

Triệu phu nhân thật không hề nói gì, không có phê bình không có oán giận, mặc kệ Triệu Nhiễm Nhiễm từ trong quân khu trở lại hay chuồn mất thế nào, bà cũng không nói câu nào, đây chính là sức lạnh không thấy máu không ra mạng người trong truyền thuyết của Triệu phu nhân.

Nhưng cứ như vậy cũng không tốt, Giang Tiềm vẫn chờ tin báo, cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm liên tục suy tính, vẫn nên tuyệt thực trước vài bữa rồi tính.

Rất nhanh đã qua mấy ngày, cô chưa ăn cơm, nhưng cũng không có thật đói bụng, bao đồ ăn vặt trong phòng ngủ chứa đầy hộp tủ, rốt cuộc khi miệng và dạ dày cũng có chút không chịu nổi, Triệu phu nhân mới bưng bát mì ung dung đẩy cửa phòng ra.

Triệu Nhiễm Nhiễm yếu đuối bò dậy, sắc mặt tái nhợt, nhỏ giọng hô người.

“Được rồi chờ giả bộ, biết con không có đói bụng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười khổ, cô không phải xảo đấu, mấy ngày nay ăn đều ăn đồ lạnh, bánh lên men và bánh bích quy tăng thêm chất bảo quản thật là giày vò cô quá mức.

“Giày vò đủ chưa, giày vò đủ rồi liền mau dậy đi làm, đã xin nghỉ vài ngày rồi.”

“Mẹ.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Con không có bỏ bê công việc, đồng nghiệp làm trả ngày nghỉ cho con mà.”

Triệu phu nhân tức giận một lát, con gái ngốc, cho bậc thang cũng không biết xuống. “Vậy chờ nằm nữa, đầu năm đi chơi với bạn đi.”

“Không có chuyện gì đâu mẹ, con. . . con nằm thôi.”

Triệu phu nhân tức giận đập vào óc cô, xoay người đi ra ngoài, để mì lại.

Triệu Nhiễm Nhiễm từ chối thật lâu, rốt cuộc không động chén mì kia. Động tĩnh lần này quá lớn, cả Triệu lão gia cũng biết, ban đêm ông liền vào phòng ngủ của Triệu Nhiễm Nhiễm.

Vừa nhìn thấy cha, Triệu Nhiễm Nhiễm liền muốn khóc, “Ba, sao giờ ba mới đến!”

“Mẹ con không cho ba đến.” Triệu lão gia nói, “Bà ấy muốn xem con định làm khổ đến mức nào.”

“Gạt người, buổi sáng mẹ đã tới.”

“Không lừa con, bà ấy không nhận được thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lộ vẻ mặt đau khổ, “Ba nói xem khi nào mẹ mới nhả ra, con sắp không chịu nổi rồi.”

“Đứa bé ngốc này.” Triệu lão gia chỉ tiếc nhâm không rèn được thành thép, “Mẹ con đã nói gì hả? Mẹ con không nói gì về việc con gần sang năm chạy đi nhìn Giang Tiềm, trở lại cũng không mắng con, đó chính là đón nhận, con không biết, trở về còn tuyệt thực, nên mẹ con mới tức giận.”

“Con vội đó mà, Giang Tiềm vẫn còn ở nhà anh hai chờ đấy.”

“Con gấp không biết nói à, bây giờ tốt lắm, mẹ con khẳng định nghĩ đây là Giang Tiềm chỉ điểm cho con làm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhanh chóng khoác tay, “Đâu có, anh ấy muốn đến, là con chết sống không cho.”

“Ba biết rõ.” Triệu lão gia nói, “Hôm qua tới rồi, đừng phải tại lầu dưới, nên ba khuyên đi về, ba đã sớm nói là nó biết gánh vác.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khóc không ra nước mắt, khôn vật thật là không đúng. “Bình thường mẹ con tức giận cũng lạnh lùng thế, con làm sao phân biệt được.”

“Con còn trông cậy bà ấy chủ động kêu Giang Tiềm tới nhà à, nói cho con biết, bà ấy hết cách mới đón nhận, mẹ con muốn nhất mặt mũi con cũng không phải không biết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm mê mang một lát, mắt đột nhiên bóng loáng, “Ba, ba khuyên mẹ con đón nhận phải không?”

Triệu lão gia ho một tiếng, không để lại dấu vết gật đầu một cái.

“Vây. Vây hiện tại con nên làm như thế nào?”

Triệu lão gia nghiêm túc suy nghĩ trong chốc lát, “Con nên sửa soạn lại, buổi tối cùng nhau ăn cơm, cơm nước xong vào phòng ngủ nói rõ, làm nũng với mẹ, vốn là trong lòng bà ấy đã giãn ra, con lại mềm mại thì bảo đảm sẽ không có vấn đề.”

“Có cần con tự mình xuống bếp nấu cơm không?”

“Không cần, mẹ con thấy con lấy lòng bà ấy vì Giang Tiềm, không chừng còn tức giận hơn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi hiểu, Triệu phu nhân và Triệu Trí Lược có cách nghĩ gần như nhau, chỉ là Triệu Trí Lược càng sâu một chút.

Cô thừa dịp buổi chiều có thời gian tắm rửa sạch sẽ, mặc vào quần áo Triệu phu nhân mua cho, mặc dù mấy ngày qua ăn đồ không dinh dưỡng, nhưng sửa soạn lại, vẫn gắng gượng qua được.

Lúc ăn cơm chiều, ở trên bàn cơm còn kéo theo Triệu Trí Lược náo loạn mấy câu, đừng thấy em trai cô hay làm trái với cô, nhưng đối mặt khó khăn từ bên ngoài thì mặc kệ đúng sai, bảo đảm đứng chung chiến tuyến, nhất trí đối ngoại với cô.

Mười giờ tối, Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ mặt từ trong phòng ngủ của Triệu phu nhân đi ra, đôi mắt Triệu phu nhân cũng đỏ, bảo cô chờ ở phòng khách, rồi đi phòng bếp làm thức ăn.

Triệu Nhiễm Nhiễm ăn sơi mì nóng hổi, trong lòng có nói không ra cảm giác. Nói cho cùng, Triệu phu nhân đối với Giang Tiềm còn chưa hài lòng mấy, chỉ là cũng nhả ra để cho anh tới cửa, đây là đồng ý việc hai người ở chung, nguyên nhân bởi vì cô thích, mới giống như Triệu Trí Lược, chỉ cần cô thích, dù không vui lòng, bọn họ cũng tiếp nhận.

“Mẹ, thật xin lỗi.”

Triệu phu nhân vén tóc mái của cô ra sau tai, “Tóc dài rồi, ngày mai đi cắt tóc. Đừng nói xin lỗi, trước kia cảm thấy cậu ta mặc dù là quân nhân, nhưng cũng may con người không sai, cho nên mẹ cũng nguyện ý giúp hai đứa qua lại.”

“Sau đó xảy ra những chuyện kia, khiến con đau lòng, tất cả đều là bởi vì cậu ta quá ngây thơ, quá xúc động, cho nên mẹ cảm thấy không quen nhau cũng tốt, không cần chịu khổ khi làm vợ lính, nhưng có một điểm không thể phủ nhận, con người Giang Tiềm rất tốt.”

“Bây giờ là chính con lựa chọn, nếu chọn cậu ta, nên chuẩn bị phải chịu khổ, cậu ta là quân nhân, làm vợ lính thì con phải bền bỉ, nếu con lựa chọn lập gia đình với cậu ta, tương lai mặc kệ gặp có bao nhiêu khó khăn cũng không thể lùi bước, không thể hối hận, hiểu không? Đối đãi hôn nhân, vĩnh viễn không nên có ý thay đổi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm mờ mịt gật đầu, giọng nói lại kiên định lạ thường, “Con sẽ không hối hận đâu mẹ.”

Triệu phu nhân nhìn bộ dáng của cô, khẽ lắc đầu than thở. Con gái có thể biết làm vợ lính là khổ, nhưng chỉ thấy từ người mẹ, nhưng trên thực tế chưa thể nghiệm thì sẽ không rõ quá trình đó khổ cỡ nào.

Triệu phu nhân Trương Tư Nhiêu giáo dục con cái thì luôn luôn áp dụng nghiêm khắc với nam, phóng khoáng với nữ. Nghiêm khắc nhưng không keo kiệt, phóng khoáng mà không nuông chiều, cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm rất khó có sự nhiệt tình với người hay vật gì, Giang Tiềm tuyệt đối là ví dụ ngoại lệ.

Nhưng bản tính Triệu Nhiễm Nhiễm cực kỳ quật cường, rốt cuộc bướng bỉnh tới trình độ nào, người làm mẹ như Triệu phu nhân hiểu hơn ai khác, hướng chỉ Giang Tiềm cũng không kém đến nỗi khiến bà hết sức phản đối. Dầu gì là con gái mình chọn không hối hận, lại không thể che chở nó trong ngực cả đời, luôn có một ngày đối mặt hôn nhân.

“Ngày mai đi, ngày mai mẹ nghỉ, bảo Giang Tiềm đến đây đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn Triệu phu nhân, mím môi gật đầu một cái. Cô biết, mặc kệ là Triệu lão gia, Triệu phu nhân hay Triệu Trí Lược, có thể lùi lại nhiều lần như vậy, tuyệt đối đều là bởi vì quan tâm cô, không nỡ để cô khổ sở mà thôi. Cho nên sau khi khiến Triệu phu nhân nả ra, trong lòng cô nhẹ nhõm nhưng cũng thấy nặng nề hơn.

39. Chương 39: Con Rể Mới Tới Cửa

Hôm sau Triệu Nhiễm Nhiễm gõ cửa nhà Trương Vũ, Trương Vũ quay đầu lại nhìn Giang Tiềm một cái, không nói gì, rồi cầm chìa khóa đi ra ngoài.

Hai người cứ nhìn nhau trong chốc lát, rõ ràng đều nên vui mừng, nhưng này lúc ai cũng cười không nổi. Triệu Nhiễm Nhiễm là bởi vì tình thương sâu đậm mà người nhà dành cho cô, Giang Tiềm thì lại vì cảm động những việc cô làm ỉn và những cố gắng không hề có nguyên tắc.

“Ôm ôm.” Giang Tiềm mở rộng hai cánh tay với cô, một giây kế tiếp, Triệu Nhiễm Nhiễm giống như chim nhỏ bay vào trong ngực của anh, không nhìn được ghen ngào, “Giang Tiềm, anh nhất định phải thật tốt với em, nhất định phải thế.”

Giang Tiềm thu chặt cánh tay, “Em cứ yên tâm, anh không chỉ tốt với em, mà cả với người nhà em nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gằng sức mà gật đầu.

Sau chỉ thị của cô, hai người đi ra ngoài mua chút quà tặng, chuẩn bị xong tất cả, chỉ chờ ngày mai đến gặp phụ huynh thôi. Giang Tiềm rất hồi hộp, luôn hỏi Triệu Nhiễm Nhiễm xem nên mặc đồ thường hay quân trang.

“Vậy mặc quân trang đi, anh mặc đồ thường không ra dáng gì cả.”

Giang Tiềm nhìn bộ đồ thường của mình, tất cả đều là Adidas Nike, thật đúng là không có cái nào có thể chính thức gặp người. “Đều tại mẹ anh, bà chỉ nhận được hai hãng này thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm có chút kinh ngạc, thật không rõ về tình huống nhà anh mấy, nghe anh nói chỉ là làm ăn mua bán nhỏ mà thôi, nhưng lại xài toàn đồ hiệu, cả cô cũng không phân rõ thật hay giả.

“Giang Tiềm anh không cần quá khắt khe, mẹ em thật ra thì rất tốt, chính là do công việc nên hơi nghiêm túc với người khác thôi.”

“Anh hiểu rõ.” Giang Tiềm bế cô tới gần, “Mẹ em chỉ lo anh không tốt với em thôi, Nhiễm Nhiễm em cứ thoải mái đi, cả đời này anh đều tốt với em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười ngọt ngào, có khổ hay không cô không quan tâm, bởi vì cô tin tưởng tình yêu có thể đánh ngã khó khăn, bọn họ có thể ở cạnh nhau, chính là hạnh phúc.

Giang Tiềm cho rằng còn có thể bị đối đãi lạnh lùng, thật không ngờ, tất cả đều rất bình thường. Anh không biết là mẹ vợ - Triệu phu nhân chưa bao giờ làm khó người trẻ, không đồng ý tuyệt đối sẽ không cho anh vào cửa, nhưng vì tính tình mà cũng sẽ không cực kỳ cho anh sắc mặt đẹp.

Triệu Nhiễm Nhiễm cố ý xuống lầu đón anh, rồi ở trước mặt dẫn đường, trước khi mở cửa lại giúp anh sửa sang cổ áo.

“Có được hay không?” Giang Tiềm hỏi.

“Được, hoàn toàn không thành vấn đề.” Triệu Nhiễm Nhiễm cười vì sự khấn trương của anh, lại không biết ban đầu lúc xem mắt Giang Tiềm cũng giống thế này.

“Không cần khấn trương, biểu hiện bình thường là được.” Triệu Nhiễm Nhiễm an ủi anh, rồi đưa tay mở cửa, không ngờ cửa lại được mở ra từ bên trong. Triệu phu nhân từ trong thò đầu ra. “Thì thầm đã lâu, sao không tiến vào đây?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì, “Mẹ, đây là Giang Tiềm.”

Triệu phu nhân nhìn kỹ xong liền sững sốt, nhiều năm trước bà từng gặp Giang Tiềm một lần, thời điểm đó Giang Tiềm mới 20, vừa cao vừa gầy cứ như cây cột điện, bây giờ thì khỏe mạnh hơn nhiều.

“Giang Tiềm, luyện cơ thể tốt vậys ao?”

Giang Tiềm chẳng dám thở mạnh, cảm thấy Triệu Nhiễm Nhiễm đưa tay thọc cánh tay của anh một cái, nhẹ giọng giới thiệu với anh, “Giang Tiềm, đây là mẹ em.” Lúc này anh mới phản ứng được mình còn chưa có trả lời, lập tức chào một cái, rồi theo lời Triệu Nhiễm Nhiễm nói, tình ái dào dạt kêu một tiếng, “Mẹ.”

Tiếng mẹ này khiến mặt Triệu phu nhân cũng đỏ, ô ô a a không biết trả lời thế nào, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng có chút đỏ khóc đỏ cười, trong phòng khách càng thêm truyền tới một hồi tiếng cười ha ha. Triệu Trí Lực ở trong phòng khách, phun một ngụm nước ra xa nửa mét, ôm bụng ngồi xổm xuống góc tường, “Giang Tiềm, anh. . . anh quá không khách sáo, giờ đã kêu mẹ?”

Mặt Giang Tiềm màu đen cũng nhìn không ra có đỏ không, nhưng anh cũng cảm thấy mặt mình nóng bỏng. Triệu phu nhân cúi đầu, cố nén nụ cười, lúc ngẩng lên thì khóe mắt cũng nhướn lên. “Mau vào đi, bên ngoài lạnh lẽo.”

Khúc nhạc đệm này rốt cuộc khiến thái độ của Triệu phu nhân dành cho Giang Tiềm rõ ràng ôn hòa không ít, sau khi thăm hỏi còn kêu anh vào phòng nói chuyện riêng, lúc trở ra trên mặt hai người đều có nụ cười.

Mặc dù Triệu phu nhân không có nói rõ hài lòng với anh cỡ nào, nhưng lúc ăn cơm trưa lại làm một bàn đầy món ăn, khiến sự tự tin của Giang Tiềm vô cùng bành trướng, lôi kéo Triệu Nhiễm Nhiễm dương dương hủ hủ khoe khoang với cô, “Cha mẹ vợ xem con rể càng xem càng thuận mắt, lời này thật đúng là không phải nói chơi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lặng lẽ đưa ra ba ngón tay làm dấu ‘OK’, “Cố gắng lên, anh nhất định làm được.”

Hôm nay Triệu lão gia cực kỳ vui mừng, lúc này cứ lôi kéo Giang Tiềm tán gẫu, tất cả đều là chuyện trong bộ đội, trong mắt luôn lộ ra ánh sáng nhớ nhung, lúc ăn cơm càng thêm không ngừng gấp thức ăn vào trong chén anh, “Giang Tiềm ăn nhiều chút, về sau nơi này chính là nhà, cháu đừng ở nhà của Trương Vũ nữa, nghỉ phép cứ đến đây ở đi.”

Nói xong bao gồm chính anh, đều quay đầu nhìn Triệu phu nhân, Triệu phu nhân bị nhìn mà sững sờ, “Mấy đứa bé này, nhìn mẹ làm gì chứ, mẹ đâu phải bà ngoại sói, buổi tối Giang Tiềm cứ ở đây đi.”

Giang Tiềm vui mừng gật đầu, nâng ly rượu đầy lên, “Thím, cháu mời thím một ly, về sau chắc chắn chỉ có Nhiễm Nhiễm khi dễ cháu thôi, người cứ thoải mái đi.”

Triệu phu nhân bị sự bảo đảm thẳng thắn của anh trêu chọc đến nếp nhăn cũng giãn ra, quả nhiên là đứa trẻ thành thật. Giờ ly rượu lên, hớp một ngụm, “Phải biết thông cảm nhau, và nhân nhượng nhau.”

Giang Tiềm đã chuẩn bị sẵn sàng để Triệu Nhiễm Nhiễm khi dễ cả đời, nhất thời cảm thấy mẹ vợ nói lời này rất có văn hóa, cũng uống rượu vào, “Thím, thím uống nước trái cây là được rồi.”

“Không có việc gì.” Triệu phu nhân nói, “Bình thường xã giao nhiều, chút rượu này không sao, các con đừng chỉ lo uống rượu, ăn nhiều thức ăn chút.”

Tửu lượng của Triệu lão gia không lớn, qua mấy lượt cũng hơi say rồi, tuy mặt vẫn đen, nhưng lời nói lại nhiều hơn, chỉ vào Giang Tiềm rồi nói với hai con, “Các con thấy không, đây chính lính do cha dẫn dắt, sự ương ngạnh của cậu ấy từ khi vào bộ đội đặc chủng đã được ma sát, bây giờ là ưu tú nhất. Giang Tiềm, cháu đã hoàn thành tâm nguyện khi còn ở trường quân đội của chú, giao con gái cho cháu chú không bị thua thiệt.”

“Doanh trường. . . . Không phải, chú, cháu chưa đủ tốt, trước kia cháu chưa từng dám mong có thể gặp được Nhiễm Nhiễm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe hơi không vui, sao anh cứ nói mình không tốt, không xứng với cô chứ. Rõ ràng rất tốt mà, rõ ràng là cô may mắn mới đúng.

Triệu phu nhân nhìn sắc mặt của hai người, đáy lòng đột nhiên mềm mại. Có lẽ bọn họ cũng không thực sự hiểu rõ sự tự ti kỳ quái trong lòng mình, mà cảm thấy tự ti thật ra là bởi vì rất ưa thích đối phương, đến mức chỉ có thể nhìn thấy ưu điểm của đối phương, ngay cả mình cũng tự xem nhẹ mình, tình cảm như vậy rất trân quý trong xã hội cái gì cũng có thể đổi bằng vật chất như hôm nay. Triệu phu nhân ngăn chồng lại, “Được rồi anh, vừa uống rượu vào liền nói nhiều, mau để bọn trẻ ăn cơm đi, món ăn cũng lạnh rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật vui mừng trong lòng, cảm chén đi bớt cơm, Giang Tiềm cũng không khẩn trương lắm, ăn một chén rồi lại một chén, khiến Triệu phu nhân thấy mà mặt mày hớn hở. Phụ nữ nhà họ Trương đều mắc bệnh này, thích người khác ăn nhiều cơm, điều đó thể hiện thành quả của mình được khẳng định, có thể không vui mừng sao. Chỉ là người ăn nhiều cơm trong nhà chỉ có Triệu Trí Lực, nhưng so sánh với Giang Tiềm thì cũng không bằng, chỉ bằng hai phần ba người ta thôi, nên Triệu phu nhân không ngừng gấp thức ăn cho Giang Tiềm, “Ăn nhiều chút. Tiểu Lực con xem người ta này, không vậy sao mà cường tráng được.”

Triệu Trí Lực ganh đua nên cũng ăn thêm hai chén, đợi cơm nước xong xuôi Triệu phu bảo cậu dọn dẹp dờn đến phòng cha mẹ ngủ chung thì cậu lại không nhúc nhích.

“Con không ngủ với cha mẹ đâu, bảo Giang Tiềm ngủ với hai người không phải được rồi sao, sao lại bắt con phải chen chúc với hai người, đối xử thế này thật là kém xa nhau quá.”

“Thằng nhóc này.” Triệu phu nhân điểm trán của cậu, “Không phải sợ mấy đứa không thích ứng sao, chờ tương lai con dẫn vợ về, mẹ cũng sẽ bảo chị con dọn phòng cho, được không?”

“Cũng không được, chờ con tìm được vợ thì chị đã sớm lập gia đình, đâu có cần chị chuyển đi.”

Triệu phu nhân nhéo lỗ tai của cậu, “Mẹ bảo mà con không nghe hả? Hả? Không nghe mẹ bảo phải không? Jả?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đến nghẹn rồi dẫn Giang Tiềm tới phòng của mình, lấy ra hai cuốn album hình cho anh xem, “Cho anh xem xem lúc em còn nhỏ.”

Giang Tiềm là lần đầu vào phòng con gái, vách tường bốn phía đều là màu vàng nhạt ấm áp, cả căn cũng thế, phía trên có hình hoạt hình thật to, trải rộng gần nắp trên giường. Trên tường có khảm tử treo quần áo, bên cạnh là giá sách gỗ thô, phía trên tràn đầy mấy cuốn sách, laptop cũng ném lung tung ở phía trên.

Giang Tiềm cảm thấy nơi này ấm áp như con người của Triệu Nhiễm Nhiễm, lúc ấy liền thích, muốn hôn cô, nhưng cửa phòng mở ra nên anh không dám lỗ mãng, chỉ nắm tay của cô thật chặt.

“Thì ra lúc em nhỏ xinh ghê đó, như một công chúa nhỏ vậy.”

“Mẹ em thích cho con mặc trang phục thật sạch sẽ, thật xinh đẹp, giáo viên bạn bè đều cho rằng em là cô gái được chiều chuộng, thật ra thì từ năm lớp ba em đã bắt đầu rửa chén, lên cấp 2 đã bắt đầu giúp mẹ dọn dẹp phòng rồi.”

“Vậy em trai em thì sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Mẹ em nói con trai không cần nhất định phải biết làm việc nhà, con gái thì phải học.”

“Vậy giờ anh được hưởng phúc lợi rồi?”

Hai người ngả xuống giường cười, điên cuồng náo loạn với nhau.

“Đúng rồi Giang Tiềm, lúc anh còn nhỏ thì thế nào hở?”

“Quên rồi.” Giang Tiềm đáp vô cùng nhanh, anh ngưỡng ngung nói mình từ nhỏ đã rất bướng bỉnh, bóc ngòi trên mái, xuống sông bắt cá, một ngày mặc bốn năm bộ quần áo mà đến tối đều bẩn hết. “Chờ em về nhà anh không phải sẽ xem được sao, nhưng anh nói trước nhé, khi còn bé ba mẹ đều bận, nào có ở không trông nom anh, khẳng định không có ăn ảnh như em đâu, không được cười anh.”

“Không cười không cười.” Triệu Nhiễm Nhiễm nhin cơn buồn cười, “Anh như thế nào em cũng thích. . . . Đúng rồi Giang Tiềm, trước khi ăn cơm mẹ em kêu anh vào trong phòng nói cái gì thế?”

“Thím hi vọng sau khi anh chuyển nghề có thể ở lại chỗ này, không trở về nhà bên kia.” Giang Tiềm nói đặc biệt nhẹ nhõm.

Triệu Nhiễm Nhiễm há to mồm giật mình nhìn anh, “Anh. . . Anh đồng ý?”

Giang Tiềm gật đầu, “Dĩ nhiên, sao lại cam lòng để em ở xa người nhà thế chứ. Chuyển nghề ổn định thì cái gì cũng có thể giải quyết, huống chi cho dù muốn ăn cơm, anh cũng có thể nuôi em trắng mũm mĩm mà.”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, rốt cuộc hỏi vấn đề lo lắng nhất, “Vậy ba mẹ anh sẽ đồng ý chứ?”

Giang Tiềm thấy ánh mắt lo lắng rõ ràng của cô, không nhin được cười thầm, mười ngón tay quần quít cầm thật chặt, “Nhiễm Nhiễm, là như vậy, cho dù mẹ không nói, anh cũng tính toán chuyển nghề rồi sẽ ở lại chỗ này.” Thấy cô vẫn lộ vẻ mặt không yên lòng, Giang Tiềm còn nói, “Anh phân tích cho em nghe nhé. Em chưa bao giờ rời quê quán thật lâu, tương lai xa xứ sẽ rất khổ cực. Còn nữa, sau khi kết hôn ở gần nhà mẹ đẻ sẽ tốt cho em hơn, vì ba mẹ em và Tiểu Lược đều có công việc chính thức, nếu để cho bọn họ tới nhà anh ở lâu dài thì sẽ có khó khăn. Mà anh thì khác, chính anh đã sinh sống vài chục năm ở đây, sớm quen rồi, hơn nữa ba mẹ anh không có công việc, tương lai nếu như tới đây sống chung với chúng ta cũng rất dễ dàng.”

“Còn có điểm quan trọng nhất là, anh không thể để cho bên cạnh em chỉ có một mình anh, anh không phải người tử mĩ, tương lai sinh hoạt chung không tránh được có va va chạm chạm, nếu như cách người nhà mẹ đẻ xa, đến lúc đó em sẽ không có ai để bầu bạn.”

Đôi mắt Triệu Nhiễm Nhiễm nóng lên, Giang Tiềm nhân cơ hội đưa mặt qua, “Nhiễm Nhiễm, hôn anh đi, mấy ngày qua chúng ta chưa có. . . .”

Không khí tốt trong nháy mắt đã bị cắt đứt, Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng lắc đầu, nhìn một vòng chung quanh, nhỏ giọng nói, “Không được, bị mẹ em thấy sẽ nguy đó, anh nghe lời, nhin một chút.”

Giang Tiềm dĩ nhiên biết không được, cũng chỉ muốn thổ lộ lòng mình thôi. “Nhiễm Nhiễm, hôn lẽ vẫn phải về nhà anh làm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Em hiểu mà.”

“Vậy khi nào chúng ta về nhà anh?”

“Vậy phải xem anh chứ, không phải anh nói năm nay xin nghỉ nữa thì chỉ có thể xin nghỉ kết hôn sao?”

Đôi mắt Giang Tiềm bỗng chốc sáng loáng rồi, “Đúng đúng, vậy. . . trước quân diện anh liền nộp báo cáo cưới được không? Diễn tập xong chúng ta về nhà kết hôn, nếu không chờ anh trở về đại đội đặc chủng sẽ rất bận.”

Triệu Nhiễm Nhiễm rũ mắt xuống, khóe miệng cũng nhếch lên, một lúc lâu, dùng sức gật đầu một cái, “Được, chúng ta kết hôn.”

40. Chương 40: Chờ Anh Trở Lại . . .

Giang Tiềm ở nhà Triệu Nhiễm Nhiễm hai ngày, ngày thứ ba lại bị bộ đội gọi về. Lần này chuyện nên làm đã xong xuôi, anh không còn lưu luyến không rời, đêm trước khi đi còn tự xuống bếp nấu cơm, được mọi người nhất trí tán dương, ngày hôm sau còn lấy được hai bao lì xì đỏ với phân lượng không nhỏ.

Triệu Nhiễm Nhiễm dường như muốn dời hết đồ ở siêu thị nhỏ dưới lầu, phải mua hai túi du lịch để đựng, đưa anh đến trạm xe rồi cũng không khóc lóc, hai người còn cười hì hì ngọt ngào ngào ngào tâm sự.

“Nhiễm Nhiễm, em xem giữ quan hệ công khai thật tốt nha, về sau muốn gặp mặt là có thể gặp, chờ sau khi kết hôn, thân thiết cũng không bị ai cai quản.”

Triệu Nhiễm Nhiễm mím môi cười, cảm thấy anh nói quả thật có đạo lý. “Lần này anh về là có nhiệm vụ sao?”

“Cũng không phải là đại đội đặc chủng, nào có nhiều nhiệm vụ như vậy, có mấy binh lính cấp dưới không nghe lời gây lỗi, anh trở về dọn dẹp một chút.”

“Không cho phép đánh người.”

“Việc này anh không bảo đảm được đâu.”

“Đánh người xấu không phải bồi tiền thuốc mà!”

“Đối với bọn họ thì không bảo đảm được đâu.”

Diễn hình phong cách vô lại Giang thị.

Xe lửa chạy thì Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn nắm chặt tay Giang Tiềm, nhưng mà trên mặt đều là nụ cười hạnh phúc, hẹn xong tới nơi sẽ gọi điện thoại về, rốt cuộc từ từ không thấy bóng dáng.

Nhật ký vợ đồng chí

Ngày 3 tháng 4 năm 2010

Thời tiết: sáng sủa

Sự kiện: hạt giống tình yêu

Cùng nhau nuôi trồng hạt giống tình yêu, chúng ta trao cho nó sinh mạng, trao cho nó mưa móc, ánh mặt trời, dùng một loại chất dinh dưỡng gọi là tình yêu nghiêm túc để bảo dưỡng, nhìn nó nảy mầm, lớn lên, từ bị mưa gió do những nhân tố không ổn định bên ngoài đổi thành làm ngã, đến hiện tại dần chặt thân và gốc vào một thể, không thể phân ra. Cho nó nụ cười, cho nó quan tâm, cho nó bao dung và rộng lượng, trông mong nó thành tài, đây là nghĩa vụ của chúng ta, đợi có một ngày, quay đầu lại thấy nó đã lớn thành cây to che trời, liền biết, nó đã lớn rồi, sẽ không còn bị đánh ngã nữa.

Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc chính là người mình yêu vừa đúng cũng yêu mình;

Hạnh phúc là cái gì? Hạnh phúc chính là tất cả mọi người đồng ý để tình yêu làm chủ.

Ngày hạnh phúc của Triệu Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm dần dần bắt đầu khai mạc.

Giang Tiềm rất bận, có rất ít thời gian tới thành phố S với cô, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng thế, thời gian có thể nhỉnh ra để đến quân khu càng ít, nhưng cũng đã sớm quen sống riêng hai nơi, có tình uống nước cũng no bụng, một cọng dây điện thoại kết nối hô hấp của hai người, cũng có thể cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Thật ra thì đa số thời gian Giang Tiềm đều khát vọng tứ chi quấn quít, nhưng lại không thể đến gần, chỉ hận không thể mang theo một không gian tùy thân lúc nào cũng chưa cô bên trong, mà Triệu Nhiễm Nhiễm cũng dần dần học tập sự bền bỉ của một người vợ đồng chí.

Giang Tiềm không phải một người hiểu lãng mạn, nhưng chỉ cần anh biết thì đều nguyện ý làm, có lúc rảnh rồi, liền cố ý không nói trước, mà lái xe từ quân khu xa xa đến bệnh viện thăm cô, chỉ vì nắm tay mấy tiếng,

người khác luôn nói đây là kiểm tra đột xuất, mà chỉ có hai người bọn họ hiểu, đây là một loại vui mừng ngoài ý muốn.

Một ngày trong tháng sáu, khi Giang Tiềm lại đột nhiên phủ xuống ở trước mắt Triệu Nhiễm Nhiễm một lần nữa thì cô cảm thấy sự nhớ nhung của mình đã đạt tới một cực điểm không thể nói, bởi vì bận mà đã có hai tháng chưa gặp lần nào rồi.

Cô cũng quên để ý đến ánh mắt người khác, chỉ khóa tầm mắt trên mặt anh, sự oán giận nho nhỏ không bằng nhớ nhung cuộn cuộn, ở trong lòng anh, ôm chặt lấy phần eo gầy gò, lời uất ức tự nhiên lộ ra. “Giang Tiềm, sao lâu vậy anh không đến thăm em?”

“Thật xin lỗi vợ, gần đây quá bận rộn.”

Thật ra thì đã sớm biết là nguyên nhân này, nhưng vẫn nhịn không được làm nũng, “Em nhớ anh lắm.”

“Anh cũng nhớ em nha.”

Giang Tiềm vượt gương mặt của cô một lúc lâu, mười ngón tay quần quít ngồi vào cái ghế bên cạnh, “Sao gầy rồi? Có phải không ăn uống đàng hoàng không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, kéo tay anh đến khoe miệng hôn hôn, “Trên người em đều thịt, không tin anh sờ đi.”

Giang Tiềm lộ vẻ mặt đau khổ, nhịn xuống.

Việc duy nhất không tốt sau khi gặp phụ huynh là, trước khi kết hôn không thể tự do âu yếm nữa. Trước kia có thể len lén gặp mặt, thăm dò và hưởng thụ thân thể của đối phương. Nhưng bây giờ quang minh chính đại thì không được, mỗi lần Giang Tiềm tới thăm cô, nếu như muốn ở, nhất định là ở trong nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm đi thăm anh cũng giống vậy, phụ nhân đoàn trưởng trông thật kỹ. Lại không thể đặc biệt vì loại chuyện này mà đến khách sạn đặt phòng, anh muốn, cũng không dám nói với vợ. Cho nên kể từ khi gặp phụ huynh tới nay, hai người chưa từng thân thiết.

“Nhiễm Nhiễm em đừng làm anh thèm, em biết anh đã ghen mấy tháng rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại ngoài ý muốn không có mắng anh lưu manh, chỉ có đôi mắt trắng khuyết đang lóe sáng.

Giang Tiềm thấy vẻ mặt cô như thế, trong lòng rất không nắm chắc. “Em muốn làm gì?”

“Anh muốn?”

“Muốn — — muốn — chết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bật cười, đỏ mặt nhỏ giọng nói, “Buổi chiều em có thể xin nghỉ.”

Giang Tiềm hít một hơi khí lạnh, vậy không phải là cầm cục thịt cầu con sói sao. “Em. . . Em sao không nói sớm, anh chỉ còn dư lại nửa tiếng thôi, nói sớm thì hai ta đi từ sớm rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm có chút mê mang, “Anh phải đi?”

Giang Tiềm gật đầu một cái, giữa trán có dấu vết mệt mỏi rõ ràng. “Quân diễn bắt đầu, buổi tối lên đường đến chỗ ở, anh muốn gặp mặt em, nên đi ra ngoài với xe làm việc trong đoàn, chỉ có một tiếng, một lát bọn họ sẽ gọi điện thoại thúc giục anh.”

“Vậy có nguy hiểm không?”

“Có thể có gì nguy hiểm chứ, yên tâm đi.” Giang Tiềm thở dài ra một hơi, “Không sao, báo cáo kết hôn đã được phê, chờ quân diễn kết thúc chúng ta liền kết hôn, mấy tháng tới em hãy ăn uống thật ngon, nuôi mình mập mạp làm bà xã cho anh.”

“Nhiễm Nhiễm, chờ anh trở lại, chờ anh trở lại liền cưới em.”

Mỗi lần nhớ ánh mắt và giọng nói kiên định vào buổi sáng nóng gắt đó, trái tim Triệu Nhiễm Nhiễm đều sẽ thỉnh thoảng trào lên từng dòng ấm áp, sau đó tích tụ lẫn lộn trong một cái mương được tạo ra từ nhớ nhung. Tình yêu là khăn che mặt hoa lệ nhẹ nhàng? Hay là nhớ thương trà gạo dầu muối? Chia lìa vô hạn

chính là cách dùng để phân biệt tốt nhất. Có người nói cự ly sinh ra cái đẹp, cũng có người nói có cự ly cũng chưa có cái đẹp, Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, cùng nhân tố nhưng có thể sinh ra kết quả khác nhau, vậy có lẽ là được quyết định bởi trình độ đối đãi của hai bên nam nữ, tình yêu sâu đậm, hai người một lòng, một người cũng có thể có tốt mấy trái tim đẹp đẽ.

Mà thiếu nữ văn nghệ bạn học Triệu Nhiễm Nhiễm, cô vừa hi vọng tình yêu của mình hoa lệ cũng vừa hi vọng nó bình thường, hoa lệ đại biểu lãng mạn, bình thường đại biểu thực tế, tình yêu của cô vô cùng tôn quý, Giang Tiềm của cô độc nhất vô nhị, cho nên chỉ cần là ở bên Giang Tiềm, tốt xấu, ngọt bùi cay đắng mặn, chỉ cần không liên quan đến chuyện anh có dính dáng với người phụ nữ khác, cô đều muốn thử một lần.

Nhưng khi nói ra ý tưởng, Trương Lam thường thường sẽ nhảy ra phản bác. Cái gì hoa lệ, bình thường, Giang Tiềm không ở đây, nói mấy chuyện mây trôi này chi! Không phải muốn xx sao! Không phải là vì khoe khoang tình yêu nóng bỏng cỡ nào sao! Nói đồng đạo lý này có ích gì chứ, đàn ông thì phải dán gần, anh ta không ở bên cạnh thì có trật chân cũng không ai đỡ.

Trương Lam và Dương Chấn Chấn từ thời kỳ nam nữ trở mã có hình dáng khác biệt rõ ràng ở trung học cấp 2 đã bắt đầu qua lại, đến trung học cấp 3 thì yêu đương, chỉ chớp mắt mười năm trôi qua, theo Dương Chấn Chấn nói thì là, nắm tay Trương Lam cũng giống như nắm tay của mình, chỉ có ngủ mới thực tế. Cho nên kích tình, ngàn vạn lần không thể nói ra trước mặt Trương Lam, vậy thì cực kỳ tàn ác giống như nói chân ngắn trước mặt người què, nói xem mỹ nữ không có mặc quần miễn phí trước mặt người mù. Trương Lam tức giận mới có thể vạch trần vết thương người khác, giống như nói Giang Tiềm không ở bên cạnh, không bao giờ gặp mặt. Cô chính là loại bạn nói cô nửa cân, thì cô không thể không nói bạn tám lạng.

Triệu Nhiễm Nhiễm vào thời điểm này thì đa số sẽ bĩu môi, hai người bọn họ đều hơi ghen tỵ với đối phương, một là thời gian dài lâu thì kích tình sẽ phai mờ; một là kích tình tăng đầy bụng thì không thể gặp mặt nhau. Cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm thay Trương Lam kết luận ra: nên để một mình Dương Chấn Chấn đến phía nam ngậy ngốc ngẩn ngơ, tương lai không quan trọng, bồi dưỡng một chút kích tình thôi!

Trương Lam nghe mà bụng đều đau, thật không biết điều đấy!

Ở bên Dương Chấn Chấn mười năm, dù chia tay lâu ngày gặp lại thì cũng chỉ là tiểu biệt thắng tân hôn, kích tình trong nháy mắt mà thôi. Cô và Giang Tiềm thì khác, không có sinh hoạt chung, vô luận trên tinh thần hay là thể xác đều không quá quan tâm quen thuộc, cho nên có lực hút, hiện tại chính là lúc nóng hổi, cho nên dù là mấy ngày không gặp, chỉ sợ cũng là nước mắt lưng tròng.

Nhìn ánh mắt u mê vì còn chưa quá hiểu của Triệu Nhiễm Nhiễm, Trương Lam vô lực khoát khoát tay, “Đi lấy ly nước đường đổ cho em, thuận tiện gọi Dương Chấn Chấn vào, dì cả của em tới, bị đau bụng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi cà nhắc, ngày hôm trước cô không cẩn thận bị trật chân, hôm nay mới có thể đi bộ.

Dương Chấn Chấn đang ở trong phòng khách xem bóng đá, đặc biệt không muốn nhúc nhích, nhưng vẫn cẩn thận đi từng bước vào phòng ngủ. Triệu Nhiễm Nhiễm bưng nước đường đổ đứng ở cửa, xem anh ục ục ầm ỹ ngại phiền toái, nghe anh nói giữa ngày hè dùng gối giữ ấm che bụng sẽ bốc lửa, sau đó hì hì xoa xoa bàn tay che trên bụng nhỏ của Trương Lam, vừa nhẹ nhàng xoa xoa, còn vừa oán giận.

Triệu Nhiễm Nhiễm không được tự nhiên liếc mắt nhìn, lại không nhìn được liếc mắt nhìn, để nước đường đổ xuống, khắp khềnh đi ra phòng khách, kéo ống quần lên xem, cổ chân còn sưng phù, nếu như Giang Tiềm ở đây khẳng định cũng sẽ khẩn trương xoa giúp cô. Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy hơi không vui, suy nghĩ lại thì cảm thấy mình không hiểu chuyện, anh ấy đang ở địa phương xa như vậy chịu khổ vất vả, hơn nữa còn có nguy hiểm, mình thì lại ghen tỵ vì người khác ngọt ngào, thật là không nên.

41. Chương 41: Cắt Đứt Uất Ức Không Nên Có

Sáng ngày hôm sau dậy xem, lại thấy cổ chân sưng cao hơn, cả đi bộ cũng không nổi, mạnh chống xử lý mình xong chuẩn bị đi làm, nhưng còn chưa đi ra cửa phòng thì lại không cẩn thận bị đôi giày làm ngã. Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi đứng lên, người trong nhà đều đi làm hết rồi, vốn hôm nay cô không đi làm, nhưng con của chị Lưu ở đơn vị gây rối ở trường học, phải chạy đi gặp giáo viên, gọi điện thoại bảo cô thay giùm một lát.

Triệu Nhiễm Nhiễm thấy loại trạng thái này mình mà chạy đến bệnh viện thì thật không hay lắm, suy nghĩ một lát, người rồi rãnh chỉ có Trương Vũ thôi, liền gọi điện thoại tới.

Trương Vũ tới rất nhanh, sau khi chuyển nghề trong nhà nhờ quan hệ đã tìm một công việc cho anh, bình thường chạy việc bên ngoài một lát, thời gian rãnh còn rất nhiều. Triệu Nhiễm Nhiễm khắp khểnh xuống lầu, tự mở cửa xe, nghĩ thầm anh hai thật không biết thương người, cũng không biết ra ngoài dìu cô. Cô nghĩ sao nói vậy, Trương Vũ từ trong kính chiếu hậu trừng mắt nhìn cô, “Anh không thể vượt quyền làm giùm Giang Tiềm, em không nói đạo lý.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa định mở miệng cãi lại mấy câu, đột nhiên từ ghế lái phụ truyền tới một âm thanh, “Nhiễm Nhiễm, bạn trai em đâu?”

Ngẩng đầu nhìn lên, vội vàng cười gọi người, “Chị Tiểu Lâm, chị ở đây à, lâu rồi em mới gặp chị.”

Vu Tiểu Lâm là bạn gái năm trước Trương Vũ xem mắt quen được, làm ở tiệm thẩm mỹ, cách ăn mặc và thủ nghệ đều tinh xảo, hiện tại hai người đang khí thế ngất trời, ngày cả nước cũng tự mình dứt tới trong miệng Trương Vũ.

“Bạn trai em ấy đi quân diễn.” Trương Vũ trả lời thay Triệu Nhiễm Nhiễm, vừa tiếp tục lái, vừa đưa miệng qua đón nước, còn tặng kèm một nụ cười đều.

“Nhiễm Nhiễm, bạn trai em biết em bị thương không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa định trả lời Vu Tiểu Lâm, lại bị Trương Vũ vượt lên trước rồi, “Làm sao có thể biết, chỗ anh ta đến không cho nghe điện thoại.”

Tiếp thu được ánh mắt đồng tình của Vu Tiểu Lâm thì Triệu Nhiễm Nhiễm đã giận anh hai cô rồi. Đủ xui xẻo, tự nhiên hôm nay lên xem người ta ân ái, có để cho người ta sống nữa hay không.

Hừ, Giang Tiềm ở bên cạnh còn tử mĩ với cô hơn nhiều, thật là không có mắt, ghét ai không có mắt. Triệu Nhiễm Nhiễm sưng mặt lên lấy điện thoại di động ra lật xem hình của Giang Tiềm, nghĩ thầm, hai người dính dờ nhau, tôi có hình Giang Tiềm, tôi có thể ôm anh ấy. Muốn làm một người vợ đồng chí, chút chuyện này tính là gì, Triệu Nhiễm Nhiễm đeo kính mát lớn một cái, quyết định mắt không thấy, tim không phiền.

Nhưng có đôi lời thật là đúng, nước xa không cứu được lửa gần, huống chi nước này căn bản không chuyển tới được, lúc xuống xe Triệu Nhiễm Nhiễm gặp phải phiền toái, Trương Vũ không tới dìu cô.

“Anh, để em đưa em ấy đến khu nội trú.”

Trương Vũ lắc đầu một cái, để lại Vu Tiểu Lâm muốn xuống xe, nhỏ giọng nói, “Để cho em ấy tự thể nghiệm đi, đừng tưởng rằng vợ đồng chí dễ làm.”

Thấy anh lắc đầu, Triệu Nhiễm Nhiễm nóng nảy, “Lão nhị Trương, anh dám mặc kệ em?”

Trương Vũ cười một tiếng, “Anh chỉ lo cho em gái anh, anh mặc kệ vợ Giang Tiềm.”

“Cái này thì có gì không giống?”

“Có chứ, em xem, em là em gái anh thì anh mới lo cho em, nhưng em là vợ Giang Tiềm, vậy anh không thể trông nom được, cậu ta sẽ nói anh tấy mảy tay chân với vợ cậu ta.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận quá mức, đây rõ ràng là quấy rối mà. “Anh được đó Trương Vũ, anh chờ xem em sẽ tố cáo với mẹ anh.”

Trương Vũ giơ ngón giữa lên, liền nhấc ga trong nháy mắt đã chạy ra ngoài rồi, chỉ chừa lại một mình Triệu Nhiễm Nhiễm khóc không ra nước mắt, cổ chân càng ngày càng đau.

Đang nhú lông mày sầu khổ, thì bả vai bị người ta vỗ một cái, quay đầu nhìn lại, là Tả Tự.

“Hôm nay không phải em nghỉ làm sao?” Tả Tự không hiểu hỏi.

“Chị Lưu tạm thời có chuyện gì nhờ tôi tới thay một lát.”

Tả Tự nhìn chung quanh một vòng, sờ mũi một cái, “Chân đau thành ra như vậy có thể làm việc sao?”

“Làm sao anh biết tôi bị đau chân?” Hỏi xong liền im lặng, chân cô đã đau đến kinh thiên địa khiến quỷ thần rờ, đình nhỏ nghỉ mát phía trước đang xây mới, để một đồng đá to, cô và Trương Lam đùa giỡn, không đi đường hoàng đạp lên trên, không cẩn thận làm kẹt chân ở giữa hai tảng đá lớn, phí rất nhiều sức mới rút ra.

Quả nhiên Tả Tự đã biết, “Ngày đó Trương Lam thiếu chút gọi sơ cứu hỏa tới rồi, muốn không biết cũng khó khăn. Được rồi, tôi đỡ em đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngượng ngùng cười, cảm thấy phiền anh không tốt lắm, nhưng bây giờ cũng không có biện pháp tốt, chỉ có thể nhắm mắt làm.

Cũng may công việc hôm nay chỉ là trông nom thuốc, bận rộn xong lập tức không có việc gì làm, Triệu Nhiễm Nhiễm đang rầu rĩ buổi tối làm sao về nhà thì Tả Tự lại tới. Cô muốn thuyết phục mình anh ta không phải tìm đến cô cũng không được, hai khoa ở cách xa, vốn không cơ hội gặp mặt ngẫu nhiên gì, trừ phi đặc biệt vì cô.

Tả Tự mang đến một chai rượu xoa bóp đưa cho cô, cầm chỉ chỉ, ý bảo cô ỉnh xoa chân. Triệu Nhiễm Nhiễm càng rầu rĩ, bị trật chân thì tự mình thoa cũng được mà. Tả Tự liền lộ ra một nét mặt quả thế, lại cầm rượu thuốc về, đưa một tay qua đỡ cô, “Làm xong việc? Đến phòng làm việc của tôi đi, tôi giúp em xoa xoa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật cảm thấy rất không tốt, cô và Giang Tiềm chia tay hiểu lầm lần trước do Tả Tự, mặc dù không liên quan gì đến người ta, còn rất uất ức bị Giang Tiềm đánh một trận, nhưng rốt cuộc Giang Tiềm lòng dạ hẹp hòi vẫn rất quan tâm chuyện này, liên tục bảo cô giữ một khoảng cách với Tả Tự. Huống chi dù Giang Tiềm không ăn giấm, cô cũng không muốn thiếu nhân tình của Tả Tự.

Mặt cô lộ vẻ rối rắm, Tả Tự liền hiểu rõ trong lòng cô nghĩ gì, trong lòng không nhịn được phiền não, trên mặt vẫn tỏ vẻ nhẹ nhàng, “Đi thôi.”

“Tả Tự, để cho Trương Lam giúp tôi đi, uhm. . . . Cám ơn anh.”

“Nghe nói Trương Lam đau bụng, đang làm nũng đấy.”

“Vậy tôi gọi Dương Chấn Chấn.”

“Trương Lam có thể làm nũng với người khác sao? Dương Chấn Chấn đang dỗ dành rồi, tôi mới vừa thấy được, vừa nước đường đỏ vừa túi chườm nóng, phục vụ chu đáo đấy.”

“Thật quá đáng. . . .” Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận, lại không có ai nhớ cô bị đau chân.

“Đúng vậy, ban ngày còn đi làm mà đã vậy.” Tả Tự nhẹ nhàng liếc nhìn cô một cái, không hề hỏi bạn trai cô ở đâu. “Dương Chấn Chấn thật không có nghĩa khí, bạn học cũ đau chân thành ra như vậy anh ta cũng không nghe không hỏi, vợ đau bụng thôi anh ta liền sốt vó, mỗi tháng đều thế, cũng không ngại phiền.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật sợ anh hỏi sao Giang Tiềm không đến yêu thương cô, vẫn ần núp ánh mắt nhìn chăm chú của anh.

“Chỉ là Trương Lam quá yếu ớt rồi, bình thường tiêm một cái cũng phải gào to nửa ngày, rồi chờ Dương Chấn Chấn tới đau lòng, Dương Chấn Chấn cũng yêu nuông chiều cô ấy. Không nói chuyện đó nữa, nếu vợ tôi không thoải mái, tôi cũng phải ngày ngày coi chừng không rời một tấc, đây đều là chuyện thường tình.”

Tả Tự không phải người thích nói, khi tâm linh người nhà yếu ớt nhất thì khách bác ly gián cũng không phải là chuyện anh làm. Thấy đã nói đến đó rồi, liền tới đỡ cô. Lần này Triệu Nhiễm Nhiễm không có dị nghị, bởi vì tính chất công việc của Giang Tiềm đặc biệt, không thể lúc nào cũng ở chung để lấy được sự quan tâm của anh, cho nên cô cũng tận lực không so với những cô gái đang yêu cuồng nhiệt, cũng không

dám so Giang Tiềm với mấy người bạn trai nhị thập tứ hiếu khác. Người đã động lòng một khi bị thương thì trái tim cũng yếu đi, mấy ý niệm không nên có ít nhiều cũng nhảy ra, bất tri bất giác cũng hơi khổ sở, trong lòng bị nghẹn không thoải mái.

Tả Tự nặng tay, vuốt ve lại rất đến nơi, Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi nhin đau, trước kia cô thích khóc, hôm nay không biết vì sao lại không muốn để cho người khác thấy nước mắt của cô, không muốn làm cho người ta hiểu lầm Giang Tiềm không quan tâm cô. Anh chỉ là vì công việc không thể ở bên cạnh, trên thế giới này không ai quan tâm cô hơn anh, điểm này cô hiểu rõ hơn ai hết, cho nên không thể để cho người khác cho là anh không tốt.

Sau khi thoa thoải mái không ít, Tả Tự còn có bệnh nhân, nên để cho cô ở trong phòng làm việc nghỉ ngơi một hồi. Triệu Nhiễm Nhiễm từ bắt đầu vẫn rất an tĩnh, chờ sau khi Tả Tự rời khỏi đây mới có mấy viên nước mắt lặng lẽ bò ra ngoài, cô dùng tay áo lau mạnh, nghĩ tới Giang Tiềm mới thấy tốt hơn.

Vẫn không có điện thoại liên lạc, trừ nhớ nhung chỉ còn có nhớ thương, Triệu Nhiễm Nhiễm mở điện thoại di động ra nhìn hình Giang Tiềm lần nữa, rõ ràng là gương mặt rất bình thường, ở trong mắt cô lại như một đóa hoa, rất rực rỡ, xinh đẹp, cứ nhìn như vậy, khóe miệng cũng không tự giác nhếch lên. Đưa tay xoa đôi môi trong hình, không tiếng động hỏi, “Anh — nhớ — em — không?”

Nhất định là nhớ, thích một thì luôn thấy nhớ. Giang Tiềm có tâm ý tương thông với cô, khi tay cô chỉ vạch đến chân mày anh thì hình ảnh đặc biệt sáng lên, cũng là Giang Tiềm mặc quân trang, khí khái anh hùng hùng hực. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn dây số một chốc, không phải số quen thuộc, dè xuống phím kết nối đặt vào bên tai, “A lô?”

“Vợ.”

“Giang Tiềm?” Triệu Nhiễm Nhiễm nghe được âm thanh quen thuộc lại xa lạ thì sững sốt một chút, lập tức hưng phấn ngồi dậy, “Sao giờ anh mới gọi đến?”

“Anh nhớ vợ muốn chết rồi, mau hôn anh vài cái.” Giang Tiềm cũng không trả lời, mà trực tiếp đòi hôn trước.

Triệu Nhiễm Nhiễm hưng phấn dùng sức hôn mấy cái, cổ họng chua chua, cũng không biết nói gì.

“Vợ đừng lo, anh không sao, không có bị thương, em làm sao vậy? Đến mùa hè có phải lại không thích ăn hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm che miệng lại, gắng sức mà gật đầu, nước mắt rớt cuộc vẫn chảy xuống.

“Thế nào vợ? Đang nghe chứ? Tại sao không nói chuyện?”

Đưa điện thoại ra xa hít mũi một cái, lúc mở miệng nữa đã không còn nghẹn ngào, “Em tốt vô cùng, ăn cơm thật ngon, nghe lời anh nói nuôi trắng trẻo mập mập rồi. Anh thì sao? Ăn uống được không?”

“Yên tâm đi, em còn không biết anh à, đói bụng thì cái gì cũng có thể điền đầy bụng.”

Chia tay vừa hơn một tháng, trong lòng đã có rất nhiều rất nhiều lời muốn nói với anh, nhưng lúc này lại không biết nên nói về điều gì trước mới tốt, chỉ có nghe Giang Tiềm không sợ người khác làm phiền cứ dặn cô phải nghe lời, chờ anh trở về liền cưới cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên cảm thấy trên thế giới này không có lời tâm tình nào bù tai hơn ‘chờ anh cưới em’, Giang Tiềm cho tới bây giờ cũng chưa có lớn tiếng nói ‘anh yêu em’, cực kỳ động tình thì cũng chỉ là một câu ‘anh cái gì em’, nhưng lời tâm tình gì cũng không có bảo đảm như câu trước đó, ở trong lòng của quân nhân, đây chính là vinh dự cao nhất mà một người đàn ông như họ có thể cho cô gái mình yêu.

Nghe được âm thanh của anh thì cái gì cũng thỏa mãn, Triệu Nhiễm Nhiễm cuối cùng cũng không nói ra chuyện bản thân bị thương, sợ anh lo lắng, sau khi cúp điện thoại thật lâu hình như còn có thể từ trong đó cảm nhận nhiệt độ của anh. Giang Tiềm tốt quá, tốt nhất tốt nhất, không ở bên cạnh thì không ở bên cạnh, cô lớn như vậy bị thương một chút đã nung nịu thì quá mất thể diện.

42. Chương 42: Triệu Nhiễm Nhiễm Sợ Người Lạ

Sau khi để điện thoại xuống Giang Tiềm còn có chút lưu luyến, đồng phục tác chiến bản nhìn không ra màu sắc cũng không để ý, hai chân treó nguẩy lắc lư, vừa ăn một miếng thịt kho lớn, vừa nhìn người ngồi xếp bằng trên đất bên cạnh một chốc, không nhận được phì cười ra tiếng.

Khuông Vĩ quay mặt qua một bên, anh làm sao lại bồi dưỡng ra tên du côn thể này, bình thường vô lại coi như xong, trên chiến trường cũng sử dụng ám chiêu.

“Dùng điện thoại xong rồi? Trả tôi.”

Giang Tiềm không để ý tới anh, há to miệng ăn sạch cơm trong hộp, đồ ăn cũng không thừa, ăn xong lau miệng, cười, “Ai, thức ăn thật không tệ, rất cuộc là lớn thì đặc biệt.”

Khuông Vĩ hồi hận, anh không nên gọi tên lưu manh này, đường lối tác chiến của mình bị cậu ta nhìn ra hết, nguy trạng kỹ hơn thì ở trong mắt Giang Tiềm cũng chỉ là một người trần trụi, muốn bắt bớ liền bắt bớ, một chút mặt mũi cũng không thừa.

“Càng ngày càng biết nuôi quân, tới đón tù binh còn mang theo hộp thịt kho.”

Âm thanh tù binh này làm trên trán Khuông Vĩ nổi nhiều gân xanh, dùng ánh mắt phóng dao vào anh. Giang Tiềm căn bản không sợ, nghiêng đầu về mặt cột nhà chọc người, “Trượt qua dưới mắt tôi thì tưởng hay lắm à, cho rằng tôi không bắt được anh sao, ngại thơ.”

Khuông Vĩ cũng không phủ nhận Giang Tiềm là lính tài năng nhất của anh, chỉ là mọi việc không theo quy củ, dụng phải lãnh đạo ái tài như anh là thật tâm tiếc anh hùng, nhưng trong bộ đội công công thẳng thẳng nhiều lắm, không chừng ngày nào đó liền ăn thiệt thòi, cho nên dẫn cậu ấy theo mình, thứ nhất Giang Tiềm thật có ích, thứ hai anh cũng thật yên tâm, mặc dù nhiều chiến hữu, nhưng anh và Giang Tiềm làm anh em nhiều năm thì cũng có chút tình thân.

Vỗ vỗ bần trên quần, Khuông Vĩ đứng lên chỉ anh, “Chờ về hàng rồi thu thập cậu, đặc chí không được mấy ngày, phó —— đội —— Giang.”

Giang Tiềm thấy anh phải đi, vội vàng ngăn cản, “Cứ đi như thế?”

“Cậu còn muốn thế nào?”

“Làm tù binh mà một hộp thịt kho đã muốn đi, đại đội trưởng như anh cũng quá không đáng giá rồi.”

Đại đội trưởng đã tức vô cùng, thở hổn hển vài hơi, mới tận lực bình tĩnh, “Có rắc mau thả.”

Lúc này Giang Tiềm lại gần, cười hì hì, “Chuyện này, có lẽ sau khi kết hôn liền phải về đội, anh đã chuẩn bị tốt mấy ngày nghỉ cho em chưa?”

Khuông Vĩ chột nhứ mày, trên mặt không biến sắc, trong lòng lại mừng thay cho anh, “Muốn kết hôn?”

“Chứ sao.” Giang Tiềm cười hé hé, đỏ mặt, lúc này cũng biết ngượng ngùng rồi, “Báo cáo kết hôn đã xuống, quân diễn kết thúc liền về nhà làm hôn lễ.”

“Vậy mấy cô gái trong doanh trại quân đội của cậu thì sao?”

“Cái gì chứ? Cho tới bây giờ chỉ mình cô ấy.”

Khuông Vĩ cầm cái bao tay vỗ lên đầu anh, “Tính toán hay quá há.” Suy nghĩ một lát còn nói, “Tôi sẽ cho cậu mượn dùng căn nhà kia, chỗ của tôi có ánh sáng tốt.”

“Phòng trống cũng không phải là không có, cần gì phải dùng của anh, anh không có nhà thì thế nào.”

Khuông Vĩ nghe được câu này có chút mất hồn, Giang Tiềm cẩn thận quan sát một lát, nói tiếp, “Chúng ta làm việc này đã thấy nhiều sinh lý tử biệt, chị dâu cũng đi nhiều năm rồi, anh nên sống vẫn phải sống, lại nói con trai của anh cũng không thể luôn ở nhà ông bà nội.”

Vợ Khuông Vĩ chết vì ung thư tuyến sữa, phát hiện thì đã muộn rồi, năm năm trước qua đời thì mới ba mươi hai tuổi, để lại một đứa con trai bây giờ đã lên tiểu học rồi. Khuông Vĩ im lặng một lúc, cả người sơ xài như Giang Tiềm cũng có thể cảm thấy sự bi thương và nhớ nhung của anh.

“Tôi không thể quên cô ấy.”

Giang Tiềm sờ đầu một cái, cảm thấy anh nói rất đúng, lại cảm thấy không đúng, người sống dĩ nhiên không thể quên, nhưng người trong lòng đã không còn mà, với lại dù bắt đầu cuộc sống mới cũng không đại biểu quên.

“Có phải anh thấy hổ thẹn không? Nhưng chị dâu bị bệnh qua đời, cũng không phải do anh mà, đoạn thời gian cuối đó anh luôn ở bên chị ấy.”

Khuông Vĩ cười nhạt với người anh em vẫn chưa có cảm giác sâu sắc với chuyện này, “Không phải vậy, không phải bởi vì áy náy, cũng không phải muốn quên mà không quên được, là tìm không ra, cô ấy hơn tôi hai tuổi, cho tới bây giờ đều quan tâm tôi, hiểu tôi như một người chị, chưa từng oán trách, tôi không còn tìm được đôi mắt như thế nữa.”

Giang Tiềm còn muốn nói điều gì, lại bị Khuông Vĩ cắt đứt, “Câu đổi vị trí suy nghĩ thử xem, sẽ hiểu tôi đây.”

Giang Tiềm rét, nếu như Triệu Nhiễm Nhiễm không tồn tại trong không gian của anh nữa, vậy phải làm thế nào? Người trải qua vô số lần sanh ly tử biệt, lúc này đột nhiên không dám nghĩ thêm nữa, có hai ý nghĩ lại liệu mạng nhô ra: sinh không thể yêu, con đường phía trước mịt mờ.

Khuông Vĩ nhìn anh cũng thật sự để ý một cô gái rồi, trong lòng mừng thay cho anh, vỗ bả vai chuẩn bị ra lều trại.

“Ai, đợi chút. . . .” Giang Tiềm gọi anh lại, “Cho tôi mượn điện thoại dùng một lát nữa đi, uhm, tôi còn muốn gọi cho cô ấy lần nữa.”

Hơn một tháng Triệu Nhiễm Nhiễm không có nhận được điện thoại của Giang Tiềm, hôm nay hai người vừa tiếp xúc, liền lải nhải lắm lắm dặn dò ‘ăn cơm thật ngon’ ‘chú ý giữ gìn thân thể’ ‘ngàn vạn phải giữ gìn sức khỏe’. . . . Giống như không tốn tiền điện thoại.

.

Hơn nửa tháng sau, vết thương trên chân Triệu Nhiễm Nhiễm rốt cuộc khôi phục, tuần lễ trước Giang Tiềm trở về sau đợt quân diễn nhưng chưa kịp gặp mặt đã chạy đi chống lũ rồi. Tính toán, hai người sắp quen nhau được một năm, nhưng ngày chung sống chân chính lại lác đác lơ thơ. Không phải chưa từng lén oán giận, nhưng chỉ cần tiếp điện thoại, liền cảm thấy chờ đợi cỡ nào cũng đáng giá, tin chắc mình có thể gắng gượng qua những ngày không ngừng mong đợi.

Một ngày trước khi Giang Tiềm từ tuyến đầu tiên chống lũ giải nguy trở về, Triệu Nhiễm Nhiễm đến quân khu một mình, có thể là gần đây bị sự chia lìa lâu dài hành hạ tiêu hết vui vẻ không buồn không lo, cô thường xuyên hơi ngẩn người. Ăn xong cơm tối, ở trong nhà đoàn trưởng Ngô, Triệu Nhiễm Nhiễm núp ở phòng bếp cẩn thận lau khô chén đĩa, bối cảnh đơn bạc làm cho đau lòng người.

Trương Tư Đình tựa tại bên cạnh cửa nhìn cháu gái một lúc lâu, muốn mở miệng khuyên nhủ cô, lại không biết nói thế nào. Nếu như làm vợ đồng chí mà cả chia lìa tối thiểu cũng không chịu nổi, vậy tốt nhất nên dừng bước trước. Nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm bướng bỉnh như con lừa, lại yêu thật tình, rất khó có thể lý trí.

“Nhiễm Nhiễm, cùng dì nhỏ trở về phòng, dì nhỏ có lời nói với cháu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đi theo vào, lau khô tay, có phần không giải thích được.

“Nhiễm Nhiễm, ngày mai Giang Tiềm sẽ trở lại rồi, sao cháu còn không vui?”

“Cháu không có.” Cô phản bác, “Cháu. . . cháu chỉ là không mấy nhớ rõ bộ dáng của anh ấy, không biết có còn giống trong hình không.”

“Là e sợ gần nhau rồi sẽ cách xa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, lại gật một cái.

Cô từ trước đến giờ đều bướng bỉnh, miệng lại cứng, cha mẹ cũng không có biện pháp gì, hướng chỉ là dì nhỏ. “Nhiễm Nhiễm, có thể bỏ Giang Tiềm không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm liền vội vàng lắc đầu, giật mình mở to mắt, “Dì nhỏ, dì nói gì thế, cháu và Giang Tiềm chuẩn bị kết hôn rồi.”

“Vậy tại sao cháu không vui? Là sợ tương lai chia lìa quá nhiều sao?”

“Cháu không nghĩ thế, thật không nghĩ thế, cháu không sợ chịu khổ, là. . . . Quá hy vọng anh trở về, nhưng vẫn không trông về được, chúng cháu đã hơn bốn tháng không gặp mặt rồi, hiện tại thành linh sắp trở về, đột nhiên có chút xa lạ.”

Trương Tư Đình kéo cháu gái vào trong ngực, trong lòng cảm khái rất nhiều. Năm đó cô cũng là như vậy, lúc chung sống nóng hổi nhất thì một cái nhiệm vụ liền khiến người đi mất, từ từ quen cuộc sống một mình, thì ngày nào đó lại trở về rồi, thật vất vả mới tìm lại cảm giác gần nhau, một cái nhiệm vụ lại điều đi, cứ nổi lên lặn xuống, lúc lạnh lúc nóng, không nỡ buông tay, chịu đựng thì khổ.

“Nhiễm Nhiễm, thử tìm thêm vài chuyện làm, không nên cứ quan tâm Giang Tiềm, phân tán lực chú ý, thì cháu mới có thể sống nhẹ nhõm. Tương lai sau khi kết hôn, nhà mặc dù là cháu hai đứa, nhưng phải chuẩn bị tự lo inh, không thể dựa vào một người chồng quân nhân chia sẻ cho cháu. Nhớ, cháu lựa chọn là một quân nhân, sẽ phải bỏ ra sự rộng lượng và nhân nhượng nhiều hơn người khác.”

Những lời này trước kia Triệu phu nhân từng nói, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm thật đúng là lần đầu tiên nghiêm túc thể nghiệm hàm nghĩa của chúng. Cô không phải không muốn Giang Tiềm, không có không chờ mong đoàn tụ với anh, có lẽ dì nhỏ nói không sai, đúng là e sợ ở gần rồi chia xa. Bình thường khi nhớ nhung thì trái tim nóng lên, chỉ luôn muốn ở chung, nhưng khi gặp nhau, Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, trong lòng cô lại có hai loại cảm xúc mâu thuẫn, mong đợi khổng lồ và sợ hãi âm thầm.

Triệu Nhiễm Nhiễm thử điều chỉnh cảm xúc không tốt trước khi Giang Tiềm trở về, hi vọng có thể lộ ra mặt tốt nhất của mình, nhưng Giang Tiềm vẫn phát hiện thay đổi rất nhỏ của cô, cô không có không thương anh, không có không muốn anh, nhưng cô lại xa lạ với anh. Giang Tiềm nghĩ tới trong lòng liền hận mình, thời điểm tình yêu cuồng nhiệt anh lại rời đi, cả gọi điện thoại cũng biến thành xa xỉ, không trách được cô.

Lúc rời đi Trương Tư Nhiễm đóng lại cửa phòng, trong phòng trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt nhìn chăm chú của Giang Tiềm nóng đến có thể xuyên thấu thân thể của con người, Triệu Nhiễm Nhiễm lại cúi đầu, rất muốn đến gần nhưng anh cố gắng thế nào thì tay chân cũng bị gò bó.

“Nhiễm Nhiễm, tới đây cho anh ôm một cái.”

Triệu Nhiễm Nhiễm kì kèo mè nheo mới qua, đột nhiên bị Giang Tiềm vươn tay kéo vào trong ngực, cô sợ hãi, phản xạ có điều kiện mà đẩy ra.

“Nhiễm Nhiễm là anh, anh đã trở về, em quên anh sao?”

“Chưa.” Triệu Nhiễm Nhiễm sợ bị bắt gặp, vẫn giùng giàng muốn từ trong ngực anh ra ngoài, “Bị dì nhỏ thấy liền nguy rồi.”

Giang Tiềm liếc mắt, ôm lấy mặt của cô đối diện mình, đôi môi vừa in ở phía trên vừa nỉ non, “Anh đã trở về, Nhiễm Nhiễm em nhìn anh, anh trở về cưới em rồi, em không vui mừng sao?”

“Không có mất hứng.” Thấy đẩy không ra, liền an tĩnh lại, nhưng thân thể cũng rất cứng ngắc, nhịp tim như ngừng lại. “Em không phải không muốn anh, không có không kích động, cũng không có mất hứng, là. . . . Chỉ là có chút không thích ứng, có thể là quá lâu không có. . . .”

“Anh hiểu, là anh không tốt.” Bàn tay Giang Tiềm chậm chạp hoạt động, nhẹ nhàng xoa ở trên vai cô, chock lát trượt đến sau lưng rồi đến bên hông, xuống chút nữa, rồi trượt đi lên, không ngừng vuốt ve lên xuống. Dần dần, thân thể người trong ngực bắt đầu mềm mại, lệ thuộc dính vào trong ngực của anh. Anh lại nâng tay của cô lên, cẩn thận, vuốt ve mấy ngón tay nhỏ bé yếu ớt từng chút, thả vào bên miệng hôn hôn. Rồi đi lâu như vậy là anh không đúng, nhưng, anh cũng không có biện pháp.

“Nhiễm Nhiễm, thời gian nghỉ kết hôn đã phê xuống, chúng ta về nhà kết hôn có được hay không?”

“Được.” Triệu Nhiễm Nhiễm đồng ý rất tự nhiên, không hề do dự. Thấy cô sảng khoái, Giang Tiềm mới thở phào nhẹ nhõm, bé ngốc của anh không có thay lòng, chỉ là chia xa quá dài, sợ người lạ mà thôi. Nhưng dù hiểu nội tâm của cô, trong lòng vẫn rất không thoải mái, anh hi vọng mặc kệ chia xa bao lâu, sự nhiệt tình của cô cũng phải kịch liệt như bản thân, cho nên trước mắt cần nhất là phải ở chung, tiêu trừ cảm giác xa cách sinh ra khi lâu dài không gặp.

“Nhiễm Nhiễm, chúng ta vào huyện ở một buổi tối được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ trong chốc lát, thất ngón tay áp úng nói, “Dì nhỏ em không cho.”

“Đương nhiên là anh sẽ nói với dì.”

“Được hả?”

Giang Tiềm ôm cô thở dài một hơi, “Ai cũng sẽ hiểu.”

43. Chương 43: Tình Yêu Không Thay Đổi . . .

Đoàn trưởng Ngô nhìn Giang Tiềm tỏ vẻ bình tĩnh không biết sợ đứng ở trước bàn cơm, còn có Triệu Nhiễm Nhiễm xoắn vạt áo cúi đầu phía sau anh, tựa như cô dâu nhỏ, anh cũng không biết dùng ngôn ngữ gì để hình dung.

Lúc này hai người này. Không đúng, là tên tiểu tử này, dám nói muốn dẫn cháu gái chưa xuất giá của anh ra bên ngoài ở một đêm, điều này rõ ràng là xem những người lớn thành bài trí. Cậu ta sao lại không biết xấu hổ mà mở miệng chứ, đừng nói là cháu của anh, dù là con gái nhà ai cũng không được, lên lút còn chưa tính, lại dám thả nổi lên mặt. Huống chi còn là xin lãnh đạo cho nghỉ, huống chi lãnh đạo của cậu ta còn là dưỡng nữ của cô gái đó, nếu đồng ý, sao không phụ lòng chị vợ và chiến hữu cũ chứ.

“Giang Tiềm cậu. . . . Thôi, tôi không phê bình cậu.”

“Việc này. . . . Được?”

“Cậu. . . .” Đoàn trưởng Ngô tức giận trợn mắt, “Cút trở về liền cho tôi, sắp bị điều đi còn tìm việc cho tôi nữa, không cho nghỉ.”

“Tôi vốn đang nghỉ phép mà.” Giang Tiềm mắng xéo một câu, rất nghiêm túc giải thích, “Thời gian nghỉ kết hôn đã sớm phê xuống, hôm nay bắt đầu. . . . Công việc trong liên đều đã an bài tốt rồi, với lại Đặng Vĩnh Đào còn ở đó mà.”

Ngày ngày ăn uống đều ở cùng nhau, hoàn cảnh đặc biệt trong quân khu khiến cho không ít thuộc hạ và lãnh đạo như anh em của nhau, nhưng Giang Tiềm trời sinh đã không lớn không nhỏ, nhưng kỳ lạ là không gây phiền cho người khác.

“Không được, tôi không đồng ý.”

“Hành động của tôi là tự do, tôi chỉ xin giùm Nhiễm Nhiễm.”

Đoàn trưởng Ngô thật lâu mới hồi hồn, không ngờ tiểu tử này căn bản không có xin phép mình, mà là đang thương lượng với đoàn trưởng phu nhân đấy. Anh quay đầu lại nhìn bà xã một cái, cô đang cúi đầu không biết ăn cái gì, bả vai thì hơi rung động.

“Cậu xin cho ai cũng không đồng ý, chúng em em vừa nói coi là.”

Giang Tiềm không lớn không nhỏ cũng bận tâm anh là lãnh đạo, không dám coi anh như Khuông Vĩ, lập tức cũng không lên tiếng, cứng cổ nhìn chằm chằm Trương Tư Đình. Triệu Nhiễm Nhiễm ở phía sau kéo vạt áo anh, mấy câu nói của dưỡng nữ lúc này làm cô sắp khóc rồi. “Thôi đi Giang Tiềm.”

Lúc ấy đoàn trưởng Ngô liền bị ghen, thì ra anh chính là cây gậy làm chia rẽ vợ chồng son người ta.

Giang Tiềm bất động, cứng đầu cứ như con lừa vậy, hai người này thật là xứng, cứ lên cứ như không muốn sống. Triệu Nhiễm Nhiễm lại kéo kéo góc áo của anh, nhỏ giọng oán giận, “Sao không nói đằng hoàng chứ.”

“Anh không nói đằng hoàng sao.” Giang Tiềm suy nghĩ một lát, bình tĩnh kể lại, “Tôi và Nhiễm Nhiễm bốn tháng lẻ tám ngày chỉ gặp mặt một lần chưa tới nửa giờ, tổng cộng chỉ gọi năm cuộc điện thoại, hai cuộc không đến mười phút, ba cuộc chỉ một phút. Chúng tôi quen nhau hơn một năm, ngắt đầu bỏ đuôi đối mặt sống chung không tới nửa tháng, chúng tôi. . . .”

“Giang Tiềm đừng nói. . . .” chớp mũi Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ bừng, Giang Tiềm sờ sờ khóe mắt cô, nói tiếp, “Nhiễm Nhiễm đã bắt đầu xa lạ với tôi, tôi không thể còn sống riêng ở dưới tình huống có thể gặp mặt cô ấy, trước sau hôn nhân không phải nguyên nhân, không có ở trong phạm vi cân nhắc.”

Đoàn trưởng Ngô không nói, liếc mắt nhìn bà xã, anh hiểu tâm trạng của Giang Tiềm hơn ai hết, năm đó cũng là như vậy, nhưng chính anh lại không làm được. Trương tư đình có lẽ cũng nhớ đến quá khứ, trầm mặc một lúc lâu, nửa ngày mới khoát khoát tay, “Đi đi, em làm chủ đồng ý, nghĩ đến ba mẹ cháu ấy cũng có thể hiểu họ, Giang Tiềm. . . .” Còn muốn dằn dò cái gì, suy nghĩ một lát thật sự là không cần thiết, ngay từ lúc lễ mừng năm mới Triệu Nhiễm Nhiễm mạo hiểm bão tuyết đến thăm Giang Tiềm thì sợ rằng đã sớm xảy ra. “Thôi, đi đi.”

Giang Tiềm lập tức chào bảo đảm, “Ngài yên tâm đi.”

.

Bọn họ đuổi kịp một chuyến xe đồ đến huyện cuối cùng, trong hai tiếng đi xe, Giang Tiềm vẫn ôm Triệu Nhiễm Nhiễm vào trong ngực thật chặt, cúi đầu là có thể nhìn thấy xoáy tóc nho nhỏ xinh đẹp kia. Triệu Nhiễm Nhiễm có một mái tóc cực kỳ đẹp, không có chỗ nào không khéo léo tuyệt vời, chất tóc đen nhánh nồng đậm, mép tóc cũng xinh đẹp, giống như thiếu hay thêm một cọng tóc cũng có thể phá hư sự hoàn mỹ. Hình dáng gương mặt là hình trái xoan, mắt xếch, mũi cao, môi mềm, da trắng mịn, nhìn cự ly gần cũng không thấy được lỗ chân lông, gương mặt này không phải rất đẹp, lại rất đáng xem.

Hô hấp nóng bỏng của Giang Tiềm phun bên má Triệu Nhiễm Nhiễm, mắt thường có thể thấy được lông tơ mảnh ngắn phập phồng, nhất thời nhìn không được, nhẹ nhàng ngậm vành tai nho nhỏ, liếm bú chậm, sau đó thấy vành tai bắt đầu từ từ hồng đến gương mặt, ngẩng đầu nhìn anh thì trong lòng mắt còn chứa nước.

“Không ai nhìn thấy.” Giang Tiềm nhỏ giọng nói, lại cúi đầu lưỡi liếm lúm đồng tiền lộ ra của cô. “Cho anh hôn đi.”

Trong buồng xe đã tối đen như mực rồi, dựa vào gần hơn cũng sẽ không có người chú ý. Triệu Nhiễm Nhiễm nhắm mắt lại, mặc ôi lưỡi anh dây dưa, từ từ tìm về cảm giác quen thuộc gắn bó kề cận bên nhau như trước.

Nụ hôn này của anh dịu dàng hơn bao giờ hết, dùng miệng đụng vào, dùng đầu lưỡi liếm láp, dùng răng cắn môi trên, mãi một lát rồi mút nhẹ, không sợ người khác làm phiền từ môi đến khóe miệng rồi đến lúm đồng tiền, kiên nhẫn đợi cô chủ động hé ra nghênh đón.

Trước kia anh đã dạy cô, lúc hôn môi thì đôi môi làm chủ, nhưng các bộ phận khác trên cơ thể cũng phải phối hợp, như vậy nụ hôn mới hoàn mỹ. Triệu Nhiễm Nhiễm bị kéo cũng rất rung động, tìm được tay của anh, ngón tay út khóa ngón tay út, quần quít trong chốc lát thì từ từ hướng lên, vuốt ve cánh tay và bả vai cứng rắn của anh, dừng lại ở trên cổ, ôm chặt từng chút, đôi môi không tự chủ hé ra. Đầu lưỡi Giang Tiềm liền chui vào, không dùng lực, chỉ mút nhẹ, rồi buông ra, lại mút chặt. . . . Rất kiên nhẫn mà ngay cả mình cũng cảm thấy không thể tin được, làm Triệu Nhiễm Nhiễm không có một chút cảm giác bị áp bức, thoải mái theo động tác dây dưa của anh, cho đến càng ngày càng say mê, đến lúc anh dừng lại, cô vẫn còn tiếp tục.

Triệu Nhiễm Nhiễm xấu hổ muốn chết, xoay người đưa lưng về phía anh che giấu gương mặt đỏ ửng của mình. Giang Tiềm cho rằng cô tức giận, thổi hơi vào lỗ tai cô, “Đừng giận mà vợ, em sờ sờ anh, đã sắp nổ tung.”

Anh nói chuyện từ trước đến giờ đã lưu manh, nghe bao nhiêu cũng không quen, Triệu Nhiễm Nhiễm làm bộ nhắm mắt lại, “Tự anh sờ đi, em không sờ nữa.”

“Đã có vợ rồi, ai còn tự sợ mình, em đừng khách sáo mà.”

“Giang Tiềm, ở trên xe đấy.”

Giang Tiềm gần sát, mặt đung mắt, nháy mắt mấy cái, dùng lông mi khều khều cô. Triệu Nhiễm Nhiễm bị nhột cười ha ha, bầu nhẹ cánh tay của anh, lại ôm lấy hông của anh làm nũng, vui mình vào một cách tự nhiên. Giang Tiềm yên tâm cười, xem đi, ở chung luôn tốt, mới một lát đã thả lỏng tay chân.

“Nhiễm Nhiễm, còn cảm thấy xa lạ không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm sững sờ, hơi dẩu miệng không được tự nhiên, cánh tay ôm eo anh lại siết chặt hơn, thoải mái chôn ở bên trong không muốn ra ngoài, “Có sao? Đâu có đâu.” Tính tình lì lợm như con lươn lại nhô ra, mấy lời như ‘lâu quá không gặp mặt không thích ứng’ đã nói trước đó tự động bị loại bỏ. “Vốn không có, không được nói em có.”

Cô nổi tính lưu manh, Giang Tiềm cũng liền bị chọc vui, lại cảm thấy vẫn chưa trở lại quen thuộc như quá khứ. Trước kia Triệu Nhiễm Nhiễm vừa thấy anh liền làm nũng, khiến trái tim người ta hòa tan, rất là dính người. Giang Tiềm nghĩ, dù sao có một buổi tối mà, cần phải hòa tan cô với mình.

Trước khi đi đoàn trưởng phu nhân mặc dù không nói ra lời dặn, nhưng trong lòng Giang Tiềm lại tựa như gương sáng, có điều lúc anh xuôi gió xuôi nước nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không khống chế được lý trí của mình, hưởng chi hôm nay có cơ bồi dưỡng tình cảm. Triệu Nhiễm Nhiễm bị anh xoa đến cả người phỉm hồng, thở hổn hển không đều đặn, nhắc đầu của anh lên nhỏ giọng nói, “Giang Tiềm, anh bảo đảm gì với dì em hở?”

“Bảo đảm chăm sóc em tốt, bảo đảm phục vụ em tốt, bảo đảm khiến em thoải mái một lần tiếp một lần, bảo đảm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật muốn khóc, thật có chút không chịu nổi, tay chân đã mềm nhũn mất sức rồi, trong bụng nhỏ giống như có dòng nước nóng chảy lên xuống, còn có sự chờ mong không rõ ràng .

“Giang Tiềm, đừng được không? Em. Em khó chịu.”

“Là thoải mái hay là khó chịu?”

“Ai nha dù sao. Em không hình dung ra được.”

“Đó chính là thoải mái.” Giang Tiềm cười cực vô lại, tay miệng đều bận rộn trên hai phần mềm mại trước ngực cô.

“Sao anh gặp em thì chỉ nghĩ đến mấy chuyện này thôi?”

Lúc này Giang Tiềm ngẩng đầu lên, tay không đình chỉ, dò tiếp bên dưới, cong hai ngón tay lên vuốt khe vể chạm. Triệu Nhiễm Nhiễm cong eo, lại co rút một hồi.

“Nghĩ về em không phạm pháp, với lại cũng không phải chuyện xấu. Nhiễm Nhiễm em nhìn anh, nói cho anh biết em cũng thích có đúng hay không? Đừng xấu hổ, cũng không cần nghĩ nhiều, nhớ, chỉ cần là em với anh, anh với em, vậy thì không có cái gì không thể.” Tay anh lại giật giật, tiến vào sâu hơn chút, “Nơi này phải tiếp nạp anh cả đời, cho nên chỉ cần gặp em, thì anh vĩnh viễn có dục vọng với em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm quên cả ngượng ngùng, đầu óc dần dần rõ ràng, ý của anh là, hai người bọn họ vô luận từ trong lòng hay thân thể đều không nên có cách ngại, nên hoàn toàn thả lỏng, hơn nữa mặc kệ già yếu và ra tư thế gì cũng không thể ngượng ngùng.

“Giang Tiềm. Anh lưu manh.”

“Em nghe anh đi.” Giang Tiềm đứng thẳng người, dùng sức tách cặp chân cô ra, tư thế mở lớn, chỗ mắc cỡ không hề bị che giấu dưới ánh đèn trắng sáng. Anh lại cúi người xuống, nhẹ nhàng hôn lên nơi hồng hồng kia. “Thật xinh đẹp, đã sớm muốn hôn nơi này.”

Mặt của Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ hết, chỉ có thể khép chặt mắt không nhìn. Giang Tiềm cũng không theo, quần cô muốn cô cầm thứ cứng rắn của mình, kéo lên kéo xuống, miệng thở hổn hển.

“Nhiễm Nhiễm em nhớ, chúng ta đã sớm độc thân, không thể xa lạ với bản thân mình.” Anh nói xong, vừa dùng sức đi vào, vừa tìm môi, mắt, bàn tay của cô để hôn, không bỏ qua bất kỳ chỗ nào trên cơ thể cô, tuyệt đối không cho phép có chút máu mủ xa cách với anh.

Triệu Nhiễm Nhiễm bị anh nhìn, nước mắt bất tri bất giác liền rớt xuống. Trái tim cô yêu anh chưa từng thay đổi, chỉ là sống một mình quá lâu, lâu đến quên mất cảm giác khi hai người tựa sát. Giống như là muốn phát tiết hết sự nhớ nhung vì lâu dài không thể gặp mặt giấu rra ngoài, chợt ôm chặt cổ của anh, “Giang Tiềm, em nhớ anh, nhớ đến tim cũng chết lặng.”

.....

Sáng hôm sau Giang Tiềm tỉnh lại trước, tối qua giày vò dữ dội, nên Triệu Nhiễm Nhiễm còn đang ngủ say, cả người áp sát vào trong ngực, một chân còn khoắc lên trên eo anh. Bàn tay Giang Tiềm vuốt ve cơ thể trần trụi, chỉ mặc một cái quần lót nhỏ này. Thật ra thì hai người hiếm có cơ hội làm chuyện như vậy, nhưng Giang Tiềm vẫn nuôi thành một tật xấu trong các lần có số lượng không nhiều này, chỉ cần ngủ cùng nhau, tuyệt đối không cho phép Triệu Nhiễm Nhiễm mặc quần áo, nhiều lắm là chừa quần lót nhỏ, mình thì cái gì cũng không mặc.

Người trong ngực giống như bị quấy rầy không nhẹ, chà chà lỗ mũi, khuôn mặt nhỏ nhắn chôn vào ngực anh sâu hơn, còn cọ sát. Giang Tiềm cười xấu xa nắm cằm của cô, cúi đầu in xuống, hôn Triệu Nhiễm Nhiễm đến không thở nổi, kêu ‘ ưnh ưnh ’ mới buông ra.

“Nghe chết em.” Miễn cưỡng, nũng nịu, Triệu Nhiễm Nhiễm hé hai hàm răng trắng cắn ngực Giang Tiềm một cái.

“Hít. . .” Răng mèo nhọn cắn người thật đau, Giang Tiềm liền dùng sức, ôm cô lật người, để cho cô nằm ở trước ngực mình. “Dám cắn anh à.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn không muốn mở mắt, khuôn mặt nhỏ cọ cọ vào ngực anh, dính dính dán dán làm nũng. “Tiềm Tiềm, để cho em ngủ tiếp một lát đi, eo em thật đau.”

“Vậy thì ngủ tiếp một lát đi, dù sao buổi tối về tới nhà em là được.”

“Hôm nay về nhà à?”

“Dĩ nhiên, còn có rất nhiều chuyện kết hôn chưa có thương lượng đấy.”

“Chuyện gì? Không phải nói trở về nhà anh kết hôn à, nhà anh nói được là được.”

Bàn tay Giang Tiềm không ngừng dao động, “Anh nói chuyện thân thích bên em có thể qua bao nhiêu người, còn có Tưởng Thị Phi cũng muốn đi, thống kê xong mới có thể đặt khách sạn.”

“A, anh lo đi, em mặc kệ.”

Giang Tiềm cứng chịu vuốt tóc vợ, mặc kệ thì mặc kệ đi, dù thế nào đi nữa lúc có anh ở đây cô chỉ cần lo chơi, lo vui vẻ là được, chuyện khác đều không cần cô quan tâm.

44. Chương 44: Chuyện Tốt Tới Gần

Không thể không nói, Giang Tiềm vẫn hết sức hiểu rõ Triệu Nhiễm Nhiễm ngây thơ, mới một đêm thôi, đã đánh tan cảm giác xa cách của cô sau thời gian dài không gặp mặt, Triệu Nhiễm Nhiễm dính anh chặt hơn, cái gì cũng không nói, chỉ ở bên cạnh anh một phút cũng không muốn rời đi, không có việc gì liền lộ ra lúm đồng tiền nhỏ bên môi, ngọt ngào vui vẻ đến mức ai muốn bỏ rơi cũng khó.

Đặng Vĩnh Đào nhìn thấy bộ dáng ngọt ngào của họ, trong lòng liền tán thành, hai người này quả thật nên kết hôn!

Sau khi từ trong huyện ra ngoài vốn định trực tiếp trở về thành phố, nhưng ngày hôm qua lúc đi ra thì hành lý đều đặt ở quán khu, bắt buộc dĩ chỉ có thể trở về một chuyến nữa, vừa đúng Triệu Nhiễm Nhiễm cũng muốn đi thăm Xa Viên. Nên hai người chấp tay gõ cửa nhà chỉ đạo viên Đặng, vừa vào đã nhìn thấy Đặng Tiểu Nha Nha chưa đến ba tuổi đang ngồi trên sofa ở phòng khách, vừa ăn kẹo vừa xem Anime.

Đặng Tiểu Nha có tên thật là Đặng Xảo Tiểu, có cùng dáng người tròn trịa giống mẹ bé và một hàm răng sâu, lần trước Triệu Nhiễm Nhiễm tới đang ở giai đoạn bé đau răng, còn chết sống không chịu đến nha sĩ, không còn cách nào, Xa Viên chỉ có thể mang kim tiêm đã chứa thuốc về nhà cho Triệu Nhiễm Nhiễm giúp đỡ chích. Cho nên hôm nay Đặng Tiểu Nha ngẩng đầu nhìn đến hai người thì mở to hai mắt cẩn thận xác nhận, sau đó ‘oa’ một tiếng khóc lớn lên, mở đôi chân ngắn béo ra chạy vào trong phòng, “Má ơi má ơi, mau cứu mạng, dì Nhiễm Nhiễm tới.”

Giang Tiềm cười đến cả vai run run, Triệu Nhiễm Nhiễm sớm đã thành thói quen, mấy đứa con của anh chị cô cũng không ai không sợ cô.

“Đứa bé này.” Đặng Vĩnh Đào đỡ khóc đỡ cười, dẫn hai người đi vào, ném một lá thư xuống cái ‘bịch’, đi thẳng vào vấn đề nói, “Không nói với cậu những thứ vô dụng kia, hai người tổ chức hôn lễ xa thế, chúng tôi không đi được, thời gian nghỉ kết hôn của Giang Tiềm kết thúc thì trực tiếp trở về đại đội đặc chủng, trong thời gian ngắn cũng không gặp mặt, đây là một chút tâm ý của tôi, liên trưởng bảy và liên trưởng chín, cậu thích gì thì cứ tự mua, chúng tôi không biết chọn.”

Giang Tiềm lười biếng lấy phong thư bỏ vào lòng Triệu Nhiễm Nhiễm ước lượng, còn vừa không vui nói, “Tôi cho anh biết, ít là không được đâu, lúc anh kết hôn tôi đã cố ý trở về từ đội đặc biệt, còn tặng cho anh một cái máy giặt quần áo hoàn toàn tự động, vài ngàn đồng đấy.”

Người này thật đúng là không khách sáo, cả làm bộ từ chối cũng không. Triệu Nhiễm Nhiễm len lén bầu anh, anh liền cười, “Đừng khách sáo với họ, khách sáo thì bọn họ sẽ không biết em đâu.”

Đặng Vĩnh Đào ha ha vui sướng đồng ý, “Để ý cái rắm.”

Xa Viên có mái tóc bù xù, lại thêm lông mày mảnh, phối hợp vẻ đáng yêu không hề đối xứng, cô cũng gần nửa năm chưa gặp Triệu Nhiễm Nhiễm rồi, liền kéo tay của cô không ngừng nói dài dòng, lúc gần đi còn không chịu, nói gì muốn giữ người ở lại hai đêm.

Giang Tiềm sợ không nhẹ, quả quyết đoạt lại vợ tự ôm, sớm ngày làm xong việc sớm ngày kết hôn, nào có nhiều thời gian để cho người khác tiêu xài.

Xa Viên khó được không cãi nhau với anh, lôi kéo ông xã của mình vừa làm nũng vừa oán trách, “Anh xem Giang Tiềm người ta, muốn lấy Nhiễm Nhiễm về nhà tựa như lửa thiêu mông đít, lúc trước anh thì sao, em phải bức tới muốn chết muốn sống.”

Triệu Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm lập tức dựng lỗ tai lên, dưới chân cũng ngừng, mề nheo không đi.

Đặng Vĩnh Đào sờ mũi một cái, có chút ngượng ngùng, “Sao lại không muốn cưới em, ban đầu không phải đã bảo em yên tâm sao, khẳng định cưới em.”

“Đó còn không phải bởi vì anh đùa bỡn thủ đoạn nhỏ, nếu không phải chuốc say em. . .” Đặng Vĩnh Đào luống cuống tay chân tới che miệng của cô, Xa Viên phản kháng nửa ngày mới tránh ra khỏi, “Giang Tiềm người ta chắc chắn sẽ không khiến Nhiễm Nhiễm vất hết óc nghĩ làm thế nào để giữ anh ta, loại chuyện này đối với phụ nữ mà nói thật mất mặt, ngay cả hào phóng như em cũng ngượng ngùng trực tiếp nói rõ, anh nói xem anh xem em là gì hở. . .”

Xa Viên nói chuyện cứ như rang đầu, Đặng Vĩnh Đào còn chưa kịp che miệng của cô, người ta đều nói xong rồi, khiến mặt mo của anh cũng đỏ lên vì tức, “Cứng đầu lên là không xui xuống, có người ngoài ở đây đấy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng khoát tay, “Tôi không nghe thấy, tôi không nghe được gì cả.”

“Đoán chừng hai người họ có tình hướng hoàn toàn ngược lại với em.” Xa Viên nghiêng đầu nhìn Giang Tiềm, “Đúng không Gấu mù, nhưng không thể đến tay liền không tốt với Nhiễm Nhiễm, không thể biến cô

ấy thành oán phụ cả ngày than thở.” Nói xong nâng ót, “Ai nha, nhắc tới chuyện cũ em liền tức giận, Đào Tử, anh phải bồi thường cho ta, Nha Nha ngủ, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một hồi đi.”

Đặng Vĩnh Đào nháy nháy mắt, cầm giường về phía cửa.

Giang Tiềm âm thầm sợ hãi trong lòng, như vậy còn nói ‘ngượng ngừng trực tiếp nói rõ’? Vậy hào phóng thì tới trình độ nào.

“Em xem vợ Đào Tử chủ động không.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lôi kéo anh ra cửa, bĩu môi hỏi, “Em không hào phóng sao?”

“Hào phóng.” Giang Tiềm cười, ghé vào bên tai cô nhỏ giọng nói, “So với trước kia tốt hơn nhiều, hiện tại bày cái tư thế gì cũng nguyện ý phối hợp anh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, Giang Tiềm vươn tay bóp một cái, “Chỉ là thích đỏ mặt, nhưng mà anh thích. Như đã nói, em còn chưa ở trên anh đó.”

“Anh muốn bị bầu à.”

Hai người diện khùng nháo lên, một chạy một đuổi theo, mùa hè gió nhẹ làm ánh nắng ấm áp sau giữa trưa tỏa ra một mảnh vàng rực, từ từ kéo dài hai bóng dáng, đan vào một chỗ. Có lúc tình yêu y như mặt trời rực rỡ, nó ở đây, thì khắp nơi đều có ánh mặt trời.

.

Triệu Nhiễm Nhiễm trở lại đơn vị công bố tin tức muốn kết hôn với các đồng nghiệp, mọi người đều có phản ứng như Đặng Vĩnh Đào, đều lộ nét mặt ‘yêu nhau như thể, quả thật nên kết’, sau đó Trần Tuyền trích ra thời gian rảnh tới nói với cô mọi người sớm đoán được sẽ nhanh thôi, thời gian nghỉ kết hôn cũng bắt đầu an bài.

“Chúng tôi đã thương lượng xong, sẽ phái ra một đại biểu đi tham gia hôn lễ của hai người, làm khách nhà mẹ của cậu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vui vẻ, “Thật à, vậy. . . phái người nào?”

Trần Tuyền bình tĩnh khẽ mỉm cười, “Bản mỹ nữ nè.”

“Vậy thì tốt quá, là cậu thì tôi yên tâm, cũng không cần phí tâm chiêu đãi cậu ngoài định mức.”

Trần Tuyền hơi tức giận, “Sao đến lượt tôi thì cậu lại chấp nhận thế chứ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì đến gần cô, “Hai ta cũng không phải là người ngoài, đến lúc đó cậu đi theo người nhà tôi là được, vé máy bay thì em trai của tôi sẽ trả.”

“Nhà cậu đi bao nhiêu người?”

Vấn đề đi bao nhiêu người này Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không có được tin chính xác, những chuyện này đều là Giang Tiềm và Triệu phu nhân đang thương lượng, trở lại hai ngày rồi, Giang Tiềm ở nhà làm trách nam thật thoải mái, không có chuyện gì liền viết viết, rồi gọi điện thoại cho ba mẹ anh an bài công việc. Triệu Nhiễm Nhiễm nghe qua mấy lần, giọng nói kia, hoàn toàn là hình thức ra lệnh, có lúc cầm điện thoại tỏ vẻ không nhận được, thì quay mặt sang âm ỉm áp áp thương lượng với cô, “Nhiễm Nhiễm, tới đây nói mấy câu với mẹ anh nha?”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật ra không nghĩ tới, nhưng điện thoại còn chưa có để xuống, nếu cô không nghe mà bị mẹ chồng tương lai biết, thật là có một chút không nói được. Bác ấy nói chuyện không dịu dàng cũng không kiên cường, ngược lại dặn dò cô một câu, bảo cô khuyên nhủ Giang Tiềm, trở lại đừng giận đối với ba anh.

Triệu Nhiễm Nhiễm đa tâm, nín lấy Giang Tiềm hỏi, “Có phải cha anh không thích em, không đồng ý cho hai chúng ta ở chung?”

Lúc này Giang Tiềm cũng dở khóc dở cười, “Sao ông ấy lại không thích em, ông ấy chỉ không thích anh.”

Bởi vì thời gian cấp bách, nên mọi người thương lượng tốt hai ngày sau lên đường, cha mẹ nhà họ Triệu cũng hiểu, dù sao cưới xong vẫn sống ở thành phố S, cũng không có không gặp mặt nhau. Cuối cùng Triệu phu nhân lại nói đến, trước khi đi một ngày phải đi gặp bà nội, ông ngoại và bà ngoại của Triệu Nhiễm Nhiễm, lúc ấy Giang Tiềm liền vỗ ót một cái, chuyện này anh lỡ quên mất, mình không có nên cũng quên. Xem về tự trách của anh, Triệu phu nhân cười, nghĩ thầm cậu chàng này rất để ý con gái của mình.

Ông nội của Triệu Nhiễm Nhiễm đã qua đời lúc cô năm tuổi, chỉ còn lại bà nội không được khỏe lắm, nên sống chung với chú út làm bác sĩ của cô. Người nhà họ Triệu đơn giản, đi gặp cả cơm cũng chưa ăn, mấy cô chú liền bày tỏ quả thật không có thời gian đi tham gia hôn lễ, thu mấy bao lì xì lớn liền coi như xong nhiệm vụ. Giang Tiềm vốn rất khắt khe, bây giờ thì dương dương hă hê, xem đi, bọn họ đều yêu thích anh.

Triệu Nhiễm Nhiễm không lên tiếng, bày tỏ quan tâm dạ dày anh giùm anh. Traten lớn vẫn còn ở phía sau, nhà mẹ Triệu phu nhân rất đông người, cộng lại hơn ba mươi người, nhất là đám thanh niên, nếu ai dẫn đối tượng về nhà thì chính là chuyện lớn, không làm khó đủ khẳng định không xong.

Giang Tiềm không hề sợ hãi, tửu lượng anh có, hai cân rượu trắng không có gì lớn. Lời mặc dù nói như vậy, nhưng khắt khe vẫn như thường, chủ yếu là Trương Vũ cũng ở trong đó, tính tình của mình, Trương Vũ rất rõ ràng, đến lúc đó chớ bị anh ta làm như xe tuột xích.

Giang Tiềm suy nghĩ cả đêm phương pháp làm sao chặn miệng Trương Vũ lại, nên ngày hôm sau đi chung có hơi phờ phạc rã rượi. Người trong nhà cần đi làm thì đều đi làm, còn Triệu Nhiễm Nhiễm đang trong phòng bếp múc cháo, quay đầu nhìn thấy anh liền cười, “Anh ngủ với em trai em còn có thể phờ phạc rã rượi?”

Giang Tiềm suy nghĩ một lát, cũng hiểu ra, vợ càng ngày càng tệ rồi, lập tức liền ôm lấy cô đè ở trên tường hôn, “Chỉ có ngủ với vợ mới sáng khoái tinh thần, Nhiễm Nhiễm, anh chưa thỏa mãn dục vọng.”

“Mau buông em xuống, anh nghe lời, nhịn mấy ngày nữa.”

Giang Tiềm hôn mấy cái cho đỡ nghiện, liền ăn cháo nóng, cảm thấy cuộc sống gia đình tương lai khẳng định thoải mái như hiện tại.

“Ai, Giang Tiềm, không phải anh nói Tưởng Thị Phi cũng muốn đi tham gia hôn lễ sao? Anh ấy. . . có mang theo người thân không?”

“Không mang theo, vợ cậu ta mang thai, trong nhà có một ổ thân thích, phòng người thân trong sư đoàn quá nhỏ không có chỗ. Bệnh tim của cha cậu ta lại nghiêm trọng rồi, cậu ấy nghĩ phép về thăm ông ấy, vừa đúng tới đây tham gia hôn lễ của chúng ta.”

“A, vậy thì tốt.” Triệu Nhiễm Nhiễm lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. “Đúng rồi Tiềm Tiềm, mẹ nói sẽ mua nhà cho chúng ta, anh thấy sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm làm việc ở thành phố S, Triệu phu nhân bảo hai người mua nhà trong thành phố, tiền đặt cọc bọn họ sẽ trả, coi như đồ cưới cho con gái, tiền đợt sau thì dùng công quỹ của Triệu Nhiễm Nhiễm, tiền lương của hai người cũng không tính là thấp, còn vay thì khẳng định không thành vấn đề.

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy không cần thiết, cưới xong bình thường có thể tiếp tục ở tại nhà mẹ, đến quân khu đoàn tụ cũng có phòng cho người thân, mua một căn nhà thật sự không có ích gì. Một lý do nữa là cô cảm thấy Triệu phu nhân muốn đuổi cô đi sớm, trong lòng càng thêm không muốn.

Triệu phu nhân lại bỏ đi sự nghi ngờ của cô, nói cưới xong tiếp tục ở tại nhà mẹ, phòng ốc mua có thể cho thuê để thu tiền. Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự không biết tại sao Triệu phu nhân nóng lòng muốn họ mua nhà như thế, nhưng Giang Tiềm lại rất đồng ý.

“Mẹ sợ anh trở quê, sợ anh chuyển nghề rồi về quê, dù sao chúng ta cũng tính toán ở lại thành S, sớm muộn gì cũng phải mua nhà của mình, cứ mua một căn ẹ an tâm thôi. Nhưng không cần cho thuê đâu, anh muốn chúng ta có không gian riêng.”

“Là vậy à?”

“Nhất định.” Giang Tiềm húp cháo ăn bánh bao an ủi vợ, “Chỉ là tiền đặt cọc không thể để cho cha mẹ ra, em trai em tương lai còn phải cưới vợ nữa, khẳng định cũng phải mua nhà, không thể để cho hai người quan tâm chúng ta.”

“Vậy ai trả chứ?”

“Nhà anh trả, trong thẻ tiền lương của hai ta cũng có một khoản tiền nhỏ đấy.” Giang Tiềm thật ra lòng như gương sáng, Triệu phu nhân là một mẹ vợ tốt, nhất định là không rõ ràng tình huống tài chánh nhà mình lắm mới có thể chủ động mà đưa ra cách trả tiền cọc, chỉ là. . . . Mặc dù không cần thiết, nhưng anh vẫn rất cảm kích cha mẹ vợ.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng có chút nhiệt tình, “Nhưng đồ cưới ba mẹ em cho là tâm ý của họ, nếu như không lấy, có thể tổn thương ba mẹ không?”

Giang Tiềm cười cạo chóp mũi cô, “Ai nói không cần, tâm ý của người lớn không thể phản bác, cứ lấy làm kho riêng của em, nhưng để chỗ nào anh phải rõ ràng, em có thể có của riêng nhưng không thể giấu anh được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm múc một hộp cháo chặn cái miệng của anh, người này thật là bá đạo, thân thể tư tưởng của mình đều phải để cho anh thấy rõ ràng, động vào rõ rõ ràng ràng mới được.

45. Chương 45: Tất Cả Mọi Người Đồng Ý !

May là Giang Tiềm đã làm tốt chuẩn bị tâm tư, nhưng lúc gặp cả nhà họ Trương thì anh vẫn kinh hãi không ngậm miệng được. Ông nội, bà nội, ông ngoại, bà ngoại của anh đã qua đời từ rất nhiều năm trước, khi đó anh còn nhỏ, không có ấn tượng gì, cha mẹ anh chị em mặc dù có, nhưng cũng không có nhiều người vậy, thật sự là quá hùng vĩ rồi.

Ông ngoại bà ngoại của Triệu Nhiễm Nhiễm sống chung với con trai út, cũng chính là cha mẹ của Trương Lam, bình thường ngày tết tất cả mọi người đều tụ lại náo nhiệt, dù là nhà lớn, nhưng cũng không trống trải mấy, có chơi mạt chược, có t8m t8m. . . . Nhìn thấy cả nhà bọn họ tới, toàn bộ liền ùn lên vây quanh.

Triệu Nhiễm Nhiễm lần lượt giới thiệu từng người với Giang Tiềm, “Đây là ông ngoại em, cậu cả, cậu hai, cậu út, dì cả, dì út. . . .” Cùng với thành viên gia đình của bọn họ.

Giang Tiềm lần lượt chào hỏi từng người, lễ phép vô cùng.

Thành viên gia đình tổng cộng có: ba chị ba anh, một em trai hai em gái. . . . Cùng với vợ chồng và con cái của họ.

Hôm nay Trương Vũ không có tới, Triệu Trí Lực và Trương Lam thì anh quen, những người khác lại tự giới thiệu mình một lần.

Bọn nhỏ có: hai cháu trai cùng tuổi với cô và Triệu Trí Lực, còn có hai cháu gái. . . . Cùng với bạn trai bạn gái của họ.

Giang Tiềm đã chuẩn bị sẵn một cây kẹo trong túi, nhưng vừa nhìn thấy hai chàng trai cao lớn cỡ anh, thì liền nhét cây kẹo vào túi sâu hơn.

Sau đó Triệu Nhiễm Nhiễm lặng lẽ nói với Giang Tiềm, “Nhà em có mười người trẻ tuổi, không tính người đã kết hôn, những người còn dư lại thì ngoại trừ Tiểu Lực ai cũng có đối tượng rồi, lứa nhỏ hơn thì cũng có gạn hết rồi.”

“Này chúng tôi có đối tượng trước, hai chị em chị là tư lệnh mà không có lính!”

Triệu Nhiễm Nhiễm phản bác, “Em gái út nhà dì út còn chưa có đối tượng đây.”

“Dì nhỏ là cây già nở hoa, con gái của người ta còn chưa đi học đấy.”

Nói thật, quá nhiều người, may là hàng năm Giang Tiềm bồi dưỡng được lực phân biệt tốt hơn người bình thường, mới có thể nhớ được những người lớn và cùng vai vế, về phần phối ngẫu, trừ Dương Chấn Chấn, người khác đều không nhớ rõ lắm. Chỉ là nhiều người cũng có một chỗ tốt, thu bao tiền lì xì đến mỗi tay, con cái nhà anh cả chị cả của Triệu Nhiễm Nhiễm đều bằng tuổi cô, nên đều xem cô như con gái mình, cho nên cũng cho bao tiền lì xì. Giang Tiềm cũng không có ý kiến gì, nhưng khi nhìn đến hình dáng giảo hoáy như tên trộm như chuột con của Triệu Nhiễm Nhiễm, anh liền cảm thấy, thật ra thì cũng rất thú vị.

Bởi vì quá nhiều người, lúc ăn cơm phải chia hai bàn lớn, người lớn một bàn, người trẻ một bàn, mặt bàn tròn cực lớn, dù vậy, bàn của người trẻ cũng phải chen chúc nhau, mọi người bình thường bận rộn làm việc, có thể tụ lại với nhau tất nhiên sung sướng, đứng ăn cũng không thành vấn đề.

Chú rể mới lần đầu tiên tới cửa liền bị chỉ định uống rượu, nhất là mấy anh chị, chị dâu, anh rể, cháu trai cháu gái cùng tuổi với Triệu Nhiễm Nhiễm, không làm khó thành công thì tuyệt không bỏ qua. Năm trước Dương Chấn Chấn chỉ có một mình, người còn hài hước không tham sống, mỗi lần đều bị rót mê mang, đầu lưỡi to đến treo được thùng nước, bình thường đều là Trương Lam và Triệu Nhiễm Nhiễm cứu giá cho anh. Năm nay người mới Giang Tiềm ra lò, Dương Chấn Chấn mới có thể ăn cơm đẳng hoàng, nhưng anh ta lại thích ăn đòn không thành thật, nhảy lên đòi rót rượu Giang Tiềm, mình uống mấy ly lại say rồi.

Trương Lam chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chèn ép anh, “Anh xong đời, cả người thịt béo nhìn cũng không có ích, anh xem Giang Tiềm, uống hai lít rượu trắng mà cũng không đỏ mặt. . . .”

Dương Chấn Chấn tức giận, còn không dám lớn tiếng, “Anh ta. . . . Anh ta. . . . Là mặt. . . . đến nhìn. Không nhìn ra, không tin em. . . . Đẩy đẩy. . . . Đẩy anh ta thử. . . . Thử.”

Trương Lam đẩy anh một cái trước, Dương Chấn Chấn lập tức nghiêng qua, may mắn không có té. “Người ta chưa ngã anh đã té trước, về nhà thì như xe bị tuột xích.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười hì hì cũng đẩy Giang Tiềm một cái, vững như bàn thạch. Thường ngày xem ở bạn học cũ, mỗi lần Trương Lam vì Dương Chấn Chấn mà bị dính líu chuốc say thì cô đều giúp uống giùm, không biết nhớ chỗ tốt của cô còn chưa tỉnh, còn tới chèn ép Giang Tiềm nhà cô. Triệu Nhiễm Nhiễm là bao che nhất, nghĩ tới lúc này đầu lưỡi Dương Chấn Chấn sắp treo được thùng nước rồi, cũng đừng trách bạn học cũ không nể mặt.

Cô thấy lúc này Dương Chấn Chấn uống rượu trắng, lập tức rót một ly bia, đẩy đến trước mặt Dương Chấn Chấn, “Tôi uống một cậu uống hai.”

Dương Chấn Chấn khoát tay, “Không được. Rồi. Không được. Rồi, không. Không thể trộn lẫn. Trộn lẫn uống, sẽ hủy. . . . Phá hủy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm giương cằm lên với Triệu Trí Lực, Triệu Trí Lực lập tức lên tinh thần, cậu cũng bao che, lập tức liền khoác bả vai Dương Chấn Chấn, “Em rể, em vậy là không được, về nhà mà còn từ chối, quá không cho em họ tôi mặt mũi, không xem thân thích của em ấy quan trọng sao?”

Dương Chấn Chấn vội vàng ôm quyền, “Cảnh. . . . Cảnh sát. . . . anh, sao. . . . Làm sao lại. . . . không lấy. . . . anh ta ra? Đâu. . . . không có. . . . Không có ngu. . . . Giải trí ấy người.”

Triệu Trí Lực đưa ngón trỏ lên lắc lắc, “Còn chưa đủ thành ý, cậu xem anh rể tôi, còn chưa có nấc, một ly bia lại một ly bia, cậu có cách so với người ta sao?”

“Hức bạn học cũ. . . . bạn học, trước kia anh. . . . anh với chị anh. . . . Còn có chúng ta hai. . . . Hai vợ chồng phải. . . . à nhất trí một hàng. . . . không bài xích, em. . . . Hôm nay. Hôm nay không phải. hướng về em, em. Em không phải. Không có suy nghĩ.”

Triệu Trí Lực dịu dàng cười một tiếng, cười mà người chung quanh đều rùng mình. “Là như vậy nè anh em, Giang Tiềm là anh rể nhà tôi.”

Dương Chấn Chấn cố ý giả bộ ngu, “Em. . . . Em em còn là. . . . em rể. . . . nhà các anh.”

Triệu Trí Lực: “Tôi nói. . . . tôi thân ai hơn.” Cậu chuyển đề tài, “Thôi, run run, nói thế này, người ta đã sắp kết hôn rồi, cậu thì sao?”

Dương Chấn Chấn len lén nhìn Trương Lam, nhỏ giọng phản bác, “Cô ấy bảo đợi. Đợi.”

“Chắc, ai không có chuyện phải tính toán chứ, kết quả chính là, người ta lập tức kết hôn, phía bên cậu còn chưa có thư từ đấy.”

“Cho. . . . Cho nên?”

“Cho nên chứ sao. . . .” Triệu Trí Lược suy nghĩ một lát, “Cậu uống ly rượu này đi, dù thế nào đi nữa hôn lễ của họ cậu cũng không đi được, xem như chúc phúc trước.”

Những lời này liền khiến tiếng đồng ý vang dội.

Dương Chấn Chấn cảm thấy không hợp lý, còn muốn từ chối, nhưng Trương Lam tức giận đẩy cả ly bia vào trong miệng anh, “Anh cứ cần nhẫn cứ nhữ gì, có phong cách đàn ông được không? Thà anh bị uống chết, chứ không thể để cho người ta hù dọa chết.”

Nửa giờ sau, Giang Tiềm tìm ra Dương Chấn Chấn từ dưới đáy bàn, Trương Lam cũng uống nhiều, ngồi chung với Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn Dương Chấn Chấn cười khanh khách.

Giang Tiềm tốt bụng đỡ Dương Chấn Chấn, ai ngờ người ta không cảm kích, đẩy anh ra, mở cuộc biểu diễn cá nhân.

“Chết. Chết. Chết cũng. phải yêu. Chỉ. Chỉ cần em sống tốt hơn anh, chết. chết anh cũng cam chịu.”

Trương Lam thật uống nhiều quá, còn vỗ tay cho anh, Giang Tiềm có chút lo lắng, tiến tới bên cạnh Triệu Trí Lược, “Người này sao thế? Một lát người lớn nhìn thấy có tức giận hay không?”

“Tức giận thì không có, bọn họ nguyên ý thấy chúng ta náo nhiệt, cũng không tới phòng này, chỉ là.” Triệu Trí Lược cũng nhức đầu vô cùng, chơi đến lớn, mà nhiều năm qua cậu chàng này có nhiều thịt hơn, nhưng tửu lượng vẫn chưa được, “Tôi sợ không có tóc.”

“Giang Tiềm, anh cũng tới hát một bài đi.” khuôn mặt nhỏ của Triệu Nhiễm Nhiễm ửng hồng, một đôi mắt sáng trong, cũng uống nhiều rồi.

“Được rồi vợ, anh còn chưa uống say.” Giang Tiềm kéo cô đến bên cạnh, xoa xoa trán, “Để cho anh nghỉ ngơi một lát đi, được không?”

“Không được không được.” Triệu Nhiễm Nhiễm không chịu, “Vừa cả lăm vừa phát âm không rõ, nhân tài như vậy khó tìm, anh nghe một lát. Đúng rồi, ghi âm.” Cô lại bắt đầu bấm điện thoại, quay Dương Chấn Chấn, phối hợp ôm bụng vui vẻ. “Dương Chấn Chấn, cậu múa bụng đi.”

Dương Chấn Chấn tháo kính, nắm áo sơ mi muốn cởi ra, khiến Giang Tiềm sợ vờn một tay bịt mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm lại. Sau đó không biết Triệu Trí Lược ghé vào lỗ tai anh nói cái gì, Dương Chấn Chấn mới cẩn thận mỗi bước đi, lưu luyến rời khỏi sân khấu của anh, tùy tiện kéo Trương Lam đi.

Giang Tiềm hỏi Triệu Trí Lược, “Cậu nói gì với cậu ấy?”

“Tôi nói ba vợ sắp qua đây, không ngủ thì sẽ bị người ta bắt hiện hình.”

Sao trí khôn của hai chị em chênh lệch lớn thế chứ! !

“Giang Tiềm tới anh.”

Ông ngoại Triệu Nhiễm Nhiễm đang đứng cạnh cửa khoát khoát tay với anh, ông cụ hơn 70 tuổi rồi, tóc trắng phơ, ánh mắt lại rất sáng, thân thể vô cùng thẳng, vừa nhìn liền biết khi còn trẻ không phải người dễ chọc.

Giang Tiềm liền vội vàng đứng lên đỡ ông, “Ông, ông gọi một tiếng là được, cần gì tự mình tới.”

“Ông không sao, đến phòng ông một chuyện đi.” Ông cụ dẫn Giang Tiềm tới phòng của mình, từ trong bàn sách lấy ra một cuốn sổ tiết kiệm, vẽ mặt từ ái đưa cho anh, “Nơi này có 1 vạn tệ, cháu và Nhiễm Nhiễm đi mua một cặp nhẫn cưới, ông thấy hai cháu định ngày kết hôn rồi mà sao trên tay vẫn còn trống thế.”

Giang Tiềm thật ngoài ý muốn, chuyện này anh chưa nghĩ tới, vốn muốn về nhà ba mẹ rồi mới mua. “Ông, tiền này cháu không thể nhận.”

“Bảo cháu cầm thì cháu cầm đi.” Ông cụ cứng rắn đẩy sổ tiết kiệm trở về, vuốt ve mu bàn tay anh, “Giang Tiềm à, đừng làm khó cha mẹ, hai cháu muốn ở cùng nhau cả đời, tương lai đừng làm cho cha mẹ chồng có ý kiến với Nhiễm Nhiễm.”

Giang Tiềm hiểu rồi, lại không ngờ người nhà này đến giờ vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh gia đình anh, vậy mà còn dám gả bảo bối của họ cho anh, Điều này cũng tại anh, vẫn luôn nói nhà mình làm mua bán nhỏ, nhưng cũng không nói sai nha. Giang Tiềm thật ra thì rất cảm động, không chê anh nghèo khó, không bởi vì anh giàu có, gả Nhiễm Nhiễm cho anh chỉ do xem trọng con người này của anh, còn hết sức bảo vệ tôn nghiêm cho anh, người như vậy nhà thật là khó được.

“Giang Tiềm à, đời ông có rất nhiều cháu, nhưng thương nhất là Lam Lam, Nhiễm Nhiễm và Tiểu Lược, hai đứa thông minh thì ông không lo, ông chỉ quan tâm Nhiễm Nhiễm, nó là con bé gốc. Giang Tiềm là đứa bé ngoan, tương lai nhất định phải tốt với Nhiễm Nhiễm, ông giao bảo bối Nhiễm Nhiễm của nhà ông cho cháu.”

Giang Tiềm nặng nề gật đầu bảo đảm, “Ông cứ yên tâm đi, cháu đến chết cũng sẽ không thay lòng với Nhiễm Nhiễm.”

.....

Chơi đến gần tối, mọi người cũng lục tục rút lui, Triệu lão gia và Triệu Trí Lược trực buổi tối nên đi trước, Triệu phu nhân cũng nhận điện thoại, nói là có buổi xã giao, giao chìa khóa và Triệu Nhiễm Nhiễm cho Giang Tiềm rồi cũng đi. Dù sao đã sắp kết hôn, bọn họ cũng sẽ không quản mấy hành động trước hôn nhân nghiêm như trước.

Về đến nhà thì trời đã tối, Giang Tiềm thận trọng ôm cô vào lòng bế lên lầu. Triệu Nhiễm Nhiễm không ngủ, vẫn nghiêng đầu nhìn anh cười khanh khách, Giang Tiềm cúi đầu dựa theo chớp mũi cô cắn một cái, “Bé gốc, uống đến hai má hồng hào quyến rũ, anh thấy em là muốn làm anh ghen chết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng học động tác của anh cắn ngược lại một cái, cô có một cái răng mèo đặc biệt nhọn, cắn người cũng đau hơn người khác mấy phần. Giang Tiềm hít một hơi khí lạnh, ôm chặt hông của cô, bước nhanh lên lầu mở cửa, vào phòng liền ném cô lên ghế sa lon rồi đè lên.

Triệu Nhiễm Nhiễm lại không đẩy anh, ngược lại vòng chặt hai cái cánh tay lên cổ của anh, hưng phấn đến hai mắt sáng trong, “Giang Tiềm trở về phòng em đi, phòng khách không được.”

Chuyện này. . . . Đúng là uống nhiều, hầu kết của Giang Tiềm lên xuống. Anh đang trẻ tuổi, thể lực lại mạnh, nhu cầu ở phương diện này đang lúc thịnh vượng, ngày ngày làm vừa đúng, mấy ngày nhịn xuống cũng quá giày vò rồi, huống chi anh lại rất yêu Triệu Nhiễm Nhiễm, cả ngày có thể thấy mà. . . .

Nhịn. . . hay là không nhịn? Đây là một vấn đề rối rắm chết người.

Giang Tiềm giãy giụa trong lòng, thân thể lại càng dán càng chặt, một chút thành ý giãy giụa cũng không có, “Anh nói nha vợ yêu, mẹ vừa giao em cho anh, nếu anh lập tức không thể chờ đợi, thì có chút không có tiền đồ, rất có thể bị mọi người khinh thường.”

Tay nhỏ bé của Triệu Nhiễm Nhiễm không thành thật chui vào trong áo sơ mi của anh, hoạt động theo các bắp thịt rõ ràng, Giang Tiềm khổ sở nhắm mắt lại.

Nhịn. . . hay là không nhịn? Đây là một vấn đề cực kỳ tàn ác.

“Sao lại. . . . Cứng như thế ?” Cô còn không hài lòng. Người ta nói chính là cơ bụng, nhưng Giang Tiềm cố ý hiểu là em trai, nghe mà nhiệt huyết vọt thẳng đến ót, đứng dậy ôm lấy vợ liền chạy thẳng vào phòng ngủ.

“Vợ cởi quần áo đi, một lát mẹ sẽ trở về, anh tận lực nhanh chút.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn anh cười khanh khách, không nhúc nhích. Giang Tiềm nóng nảy, vừa kéo quần của cô, vừa kéo khóa quần của mình. “Vợ, hôm nay cho anh được không? Để cho anh thoải mái được không? Chờ về nhà ba mẹ anh thì ngày ngày anh sẽ phục vụ em thật sướng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thông thả ung dung lắc đầu một cái, “Sướng? Em không thích uống.”

Giang Tiềm vội muốn chết, đẩy áo ngực lên liền gỡ trò lưu manh nút một lúc lâu, ngón tay thì đưa vào trong quần, tìm được chỗ tư mật liền ra vào, cảm thấy ướt át, lập tức rút khỏi, thay bằng cái thứ đã cứng đến phát đau.

“Má ơi.” Triệu Nhiễm Nhiễm bị đâm kích thích đến mở to hai mắt, thật quá nhanh, một chút dạo đầu cũng không có. “Giang Tiềm. . . . đau.”

“Một lát ướt liền hết đau, quên đóng cửa.” Trực tiếp ôm lấy cô, hai chân Triệu Nhiễm Nhiễm không tự chủ cuốn lấy hông của anh, cánh tay Giang Tiềm không ngừng buộc chặt, đi về phía cửa, đá cái ‘cạch’, rồi trực tiếp đặt cô lên cửa phối hợp thoải mái.

Giang Tiềm vừa nhắm mắt lại ngược đầu, còn vừa phải chú ý tiếng cửa mở, nhưng có thể hưởng vẫn hưởng thụ như thường, tìm được miệng Triệu Nhiễm Nhiễm liền trực tiếp chặn lại, anh từ trước đến giờ đều không phải người hay chú ý.

Mặc dù nói là tận lực mau một chút, nhưng hăng hái vừa lên thì không phải anh có thể khống chế, càng làm càng hưng phấn. Triệu Nhiễm Nhiễm còn không thành thật, đẩy áo sơ mi của anh ra, ngón tay động vào điểm đỏ trên ngực, cúi đầu hôn lên hầu kết của anh một cái lại một cái, càng khiến Giang Tiềm có thể dừng cũng không muốn ngừng. Vợ luôn luôn thích xấu hổ, dù bây giờ bị anh dạy càng ngày càng nghe lời, càng ngày càng phóng khoáng, nhưng không có chủ động trêu chọc, hôm nay là thật uống nhiều quá, cơ hội như vậy thật sự ít lại càng ít. Giang Tiềm vừa lưu luyến tiếp tục làm, vừa rối rắm có nên tranh thủ sớm kết thúc hay không, nếu không cha mẹ vợ trở lại bắt gặp, trong nhà cũng không có kẻ dắt để cho anh chui.

Tiếp tục hay không tiếp tục? Đây là một vấn đề càng thử thách tính người hơn cả nhịn hay không nhịn.

.

Triệu phu nhân đến chín giờ tối vẫn chưa trở lại, Giang Tiềm mặc chỉnh tề cho hai người rồi ôm cô vào trên giường nói chuyện phiếm, có chút hối hận lúc này kết thúc quá nhanh, sớm biết lúc này cha mẹ vợ còn chưa có trở lại, anh còn có thể làm thêm nửa giờ.

“Nhiễm Nhiễm, hay là. . . . Làm tiếp một lần?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Đã chín giờ, một lát mẹ sẽ trở lại rồi.”

Giang Tiềm hồi tiếc thở dài một tiếng, “Sợ đến như vậy, thật là cả một phần tiền vốn cũng chưa lấy lại được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không vui, “Thì ra không đáng giá à! Vậy về sau anh đừng đụng em.”

Cô không cho anh đụng, anh càng phải đụng, sờ hai phần mềm mại không thả, về mặt cột nhả tiến tới trong cổ vợ ngữi. “Nhiễm Nhiễm thật là thơm, Nhiễm Nhiễm thật biết nghe lời, Nhiễm Nhiễm thật tốt.”

“Nịnh hót vô dụng, em không thèm.” Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy anh ra, nhúu mày lại, “Giang Tiềm, anh nói hai ta thế này có thể mang thai hay không?”

“Mang thai thì cứ sinh, đỡ cho anh không ở nhà thì em sẽ nhàm chán.”

“Em vẫn chưa chuẩn bị đầy đủ.” Triệu Nhiễm Nhiễm oán than, “Anh cũng vậy, cho tới bây giờ đều không làm các biện pháp, điểm này phải thay đổi.”

Giang Tiềm mặt ủ mày ê, “Không thoải mái đâu vợ, mang vật kia giống như mặc áo tắm, anh thích thịt dán sát thịt, vừa nóng vừa chặt vừa. . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười như không cười nhìn anh, “Vừa cái gì?”

Uống nhiều không biết ngưng ngừng, Giang Tiềm cười xấu xa một tiếng, “Vừa mềm vừa mịn vừa đẹp. . . . Vừa nhiệt tình.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đá anh hai cái, lật người trộm cười không để ý tới anh, gương mặt lại nóng bỏng.

46. Chương 46: Cha Mẹ Chồng Tương Lai. . .

Nhà cha mẹ Giang Tiềm là một thành phố nhỏ trực thuộc thành phố H, tên là thành phố MDJ (gọi tắt là thành phố M), anh nói đó là một thành phố du lịch vô cùng nổi tiếng, có các danh xưng như ‘thành phố tuyết Thành’ ‘đất lành’. Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự chỉ mới nghe nói về chỗ đó thôi, đó là do đây là quê của một nam minh tinh mà cô rất thích, cho nên cô mới biết chút.

Giang Tiềm nhất thời không vui lòng rồi, cần gì nhờ người khác mới biết chứ, mặt trắng nhỏ kia có cái gì tốt, đàn ông sinh sống ở địa phương nào, thì đó chính là quê hương thứ hai của người đó.

Từ phi trường thành phố S bay đến thành phố H, lại từ thành phố H bay đến thành phố M, chờ tới Giang Tiềm nhà thì đúng lúc là cơm tối. Triệu Nhiễm Nhiễm vừa nhìn thấy tòa nhà trước mắt liền sửng sốt, dù cô không hiểu rõ thành phố M, cũng mới vừa được Giang Tiềm cho biết, đây là giải đất phồn hoa ở trung tâm thành phố, mà nhà Giang Tiềm thì là một biệt thự nhỏ tinh xảo yên tĩnh ở chỗ này.

Thì ra. Đây là con nhà giàu? !

Chàng lính gác mặc đồ lính tay áo ngắn, cô nàng khờ mặc áo sơ mi quần lửng, trong tay còn xách hành lý và quà tặng, trên người rõ ràng có vẻ long đong mệt mỏi sau con đường dài. Hai người này đứng trước cánh cửa sắt đen nhánh, nhìn thế nào cũng như nhà quê, y như thân thích từ nông thôn đến xin việc.

“Giang Tiềm, nhà anh giàu quá nha!”

Nhiễm Nhiễm của anh không có vui mừng, cũng không có mất hứng, chỉ hơi kinh ngạc. Giang Tiềm vui mừng khoác vai cô, hôn một cái lên mặt, “Chỉ làm ăn nhỏ thôi, nhiều lắm là khá giả, mẹ anh thích khoe khoang thôi.”

“Còn gặt em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy anh, anh lại không da không mặt dán lên, chỉ sợ cô tức giận. Không đợi đẩy ra, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng ho khan đặc biệt giả đặc biệt cổ ý, ‘è hèm.’

Hai người vội vàng tách ra, Triệu Nhiễm Nhiễm quay đầu lại, thấy một người đàn ông trung niên chấp tay sau lưng, mặc áo thể thao Nike mùa hè, mặt nghiêm túc. Mặt đen, thật là đen, màu sắc và vẻ mặt đều đen. Nhìn lại Giang Tiềm, vẻ mặt cợt nhả vừa rồi không còn, còn tỏ vẻ nghiêm nghị không biết sợ nhìn thẳng vào mắt người nọ.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngốc lảng, tầm mắt quét qua lại nhìn trên mặt hai người. Thường thức từ cấp bậc mặc quần áo, thì đây là hai người không tồi, nhưng sao Giang Tiềm lại tỏ vẻ mặt đấu tranh với cha anh thế nhỉ. Triệu Nhiễm Nhiễm hơi sợ, cẩn thận kéo kéo tay của anh, “Giang Tiềm.”

Lúc này Giang Tiềm cúi đầu nhìn cô, đường cong trên mặt lập tức nhu hòa, mắt tự nhiên sờ lỗ mũi giới thiệu, “Nhiễm Nhiễm, đây là cha anh.” Sau đó lại ngẩng đầu lên càng thêm mắt tự nhiên giới thiệu Triệu Nhiễm Nhiễm với cha anh, “. . . . Đây là, đây là người yêu của con, Triệu Nhiễm Nhiễm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, lễ phép gọi, “Chào bác.”

Cha của Giang Tiềm tên là Giang Nhất Vũ, sau khi về hưu thì làm huấn luyện viên võ thuật trong hiệp hội võ thuật ở thành phố, văn hóa không cao, từ nhỏ chưa từng học hành gì, giáo dục con trai thì luôn chỉ nói quả đấm không nói đạo lý. Ông ấy có tính tình đặc biệt của một người đàn ông Đông Bắc như ngay thẳng, dễ nổi nóng, bị hiểu lầm thì tình nguyện chịu cũng không nguyện ý giải thích nhiều. Dù ông cảm thấy kiêu ngạo về con trai, nhưng ngoài mặt cũng không biểu đạt ra, có lúc người khác khen Giang Tiềm, ông còn phải chê bai mấy câu.

Chỉ là nhiều người thích mềm không thích cứng, Giang Tiềm lại cứng rắn, cho nên hai người cho tới bây giờ đều đối chọi nhau, nhưng cô bé Triệu Nhiễm Nhiễm này, ngọt ngào gọi người, còn lộ ra lúm đồng tiền dí dỏm, Giang Nhất Vũ liền không được tự nhiên rồi. Lúc này có phải hơi nghiêm túc không? Có hù sợ con dâu không? Ai, làm sao lại không có con gái chứ! Nhưng hàng năm xị mặt quen rồi, với lại ở trước mặt con

traị cũng khó thả lỏng, cho nên mặt ông vẫn không chút thay đổi ‘ừ’ một tiếng với Triệu Nhiễm Nhiễm, chấp tay sau lưng mở cửa chính ra đi vào trước.

Triệu Nhiễm Nhiễm vẽ vòng tròn trong lòng, xem đi, ba chồng tương lai quả nhiên không thích cô, không chỉ không có nụ cười, còn không nhiều lời. Kéo kéo tay Giang Tiềm, “Hay là em đến khách sạn nhé, chờ anh thương lượng với người nhà xong rồi mới gặp mặt họ.”

“Đừng nha.” Giang Tiềm nắm chặt tay của cô, giống như sợ cô chạy, “Đã sớm thương lượng xong, mẹ anh từ mấy tháng trước đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, chỉ chờ hai ta trở lại liền làm. Ba anh luôn như vậy, Nhiễm Nhiễm đừng nghi ngờ, nơi này chính là nhà của em.”

Thấy cô vẫn còn có chút do dự, Giang Tiềm không nói hai lời liền kéo tay của cô vào cửa, không cho cô cơ hội phản kháng. Đi vào trong sân, Triệu Nhiễm Nhiễm ngạc nhiên thấy ở sát tường rào có trồng ít rau cải, ba chồng tương lai của cô đang ở đó đào cái gì.

“Giang Tiềm, ba anh đang làm gì thế?”

“Thứ đó rất quý, còn quý hơn cả anh.” Giang Tiềm lôi kéo cô đi vào trong biệt thự nhỏ, vào cửa liền ném hành lý một cái, hô to một tiếng, “Mẹ, mẹ xem con dẫn ai về nè.”

Tiếng nói vừa dứt, liền nghe mấy tiếng nôi chào rớt lẳng keng. “Tiểu tử thú vị giờ con mới về.” Tiếp theo từ trong phòng bếp có một người phụ nữ trung niên chạy ra, mặt mũi lão luyện, vóc người hơi mập, tóc búi bóng loáng tinh tể, bên hông buộc tạp dề, đã bị giặt đến trắng bệch. Bà xoa xoa tay trên tạp dề, nụ cười đầy mặt kéo Triệu Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm à, ơ, cô bé này thật là đẹp mắt, mau ẹ xem thật kỹ.”

Mẹ? Mẹ? ! Quả nhiên là mẹ con nha!

So sánh với ba chồng tương lai, thái độ của mẹ chồng tương lai rõ ràng nhiệt tình đến đỉnh điểm, tiếng ‘mẹ’ này mặc dù khiến Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, nhưng trong lòng còn rất cảm động, “Chào cô.”

“Ngoan ngoan ngoan, cô bé này thật tốt.”

Trước kia Giang Tiềm luôn nói trong nhà chỉ là làm ăn nhỏ. Trên đường về hôm nay thì nói cho cô biết thêm một số điều. Mẹ anh tên Tôn Kính Hồng, năm xưa làm công nhân ở trong công xưởng, sau khi sanh anh không lâu liền theo hai người bạn buôn bán vật liệu xây dựng, trước sau làm hai mươi mấy năm, hiện tại tình lực không đủ, chỉ coi chừng công ty không lớn không nhỏ nguyên thủy nhất. Nào Triệu Nhiễm Nhiễm vốn là chuyển chậm, làm sao nghĩ sâu, cho rằng làm ăn nhỏ chính là làm ăn nhỏ, làm ăn nhỏ hai mươi mấy năm trước như bà chính là rất lớn, dù công ty hiện tại không lớn thì cũng rất giàu. Nhìn Tôn Kính Hồng ăn mặc mộc mạc tới cực điểm, Triệu Nhiễm Nhiễm hiểu, nhà giàu mới nổi không nhất định phải mặc lên người, bên trong có hàng là được.

Tôn Kính Hồng từ trong tủ lạnh bưng ra một trái dưa hấu to như làm ảo thuật, “Nhiễm Nhiễm mau ăn dưa hấu giải nhiệt, trời nóng như vậy thật khó cho các con.”

Triệu Nhiễm Nhiễm còn chưa thoải mái mấy, Giang Tiềm vui lên, trực tiếp cầm đứt tới trong miệng cô, rồi lấy thêm một miếng, Tôn Kính Hồng mới vừa cảm thấy con trai đã biết hiếu thuận, nhưng chưa kịp nhận, thì người ta đã tự mình ăn, vẫn là tính tình gấp gáp đó.

Triệu Nhiễm Nhiễm quan sát cẩn thận, thận trọng cầm miếng dưa hấu đưa cho Tôn Kính Hồng, “Cô, ngài cũng ăn.”

Tôn Kính Hồng vui mừng, vừa ăn vừa cảm thán, “Con trai, con nói mẹ nuôi con có ích lợi gì, còn không biết yêu thương mẹ bằng con dâu, con. . . .”

“Hí. . . . Đói bụng đói bụng, vội vàng ăn cơm.” Giang Tiềm không nhận được khoát tay.

“Con. . . .”

Hai mẹ con này sau khi gặp nhau chưa nói câu nghiêm chỉnh nào, đã đấu khẩu rồi. Triệu Nhiễm Nhiễm lại kéo Giang Tiềm, “Nói chuyện đàng hoàng chứ.”

Người khác bị oán giận mới biết thu lại, vẻ mặt cợt nhả cầm miếng dưa hấu ẹ anh, “Mời ngài ăn dưa hấu.”

“Con muốn mẹ no chết à, không ăn.”

Giang Tiềm liền vuốt tay, nháy mắt với Triệu Nhiễm Nhiễm. Xem đi, cứ như vậy.

Cơm tối thật phong phú, Tôn Kính Hồng vừa gấp đồ ăn vào đĩa nhỏ trước mặt Triệu Nhiễm Nhiễm tràn đầy, còn vừa oán giận cô ăn quá ít. Không phải khách sáo, là thật oán giận, chân mày cũng nhíu lại, thỉnh thoảng còn nói cô mấy câu, chỉ một lát đã biến từ mẹ chồng nhiệt tình thành một người mẹ ruột chỉ tiếc rên sất không thành thép rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm không có khẩu vị cũng phải nghe lời mẹ chồng, no đến dạ dày cũng đau, trong lòng lại thoải mái không ít. So với mẹ chồng không nói nặng mà lại có vẻ xa cách, thì cô càng thích mẹ chồng oán trách nhưng rất đau lòng quan tâm, lại không có cự ly gì. Cô cũng biết quan hệ mẹ chồng nàng dâu từ các chị em rồi, giống như loại hình đối đầu nhau như Trương Lam và mẹ Dương Chấn Chấn, hay là mấy người chị họ của cô ngoài mặt rất nhiệt tình với mẹ chồng, nhưng âm thầm lại tính toán riêng. Triệu phu nhân từng nói, quan hệ mẹ chồng nàng dâu tốt nhất là giống như mẹ con, con dâu không đúng mẹ chồng cần phải nói một chút, giáo dục giáo dục, nào có mẹ ruột không mắng con, nhưng cũng không có mấy đôi mẹ chồng nàng dâu có thể chân chính đạt tới cái cảnh giới kia. Lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy, mẹ chồng tương lai của cô phát triển theo khuynh hướng mà mẹ cô nói, quá không xem cô là người ngoài.

“Nhiễm Nhiễm, ăn miếng dưa leo non này xem, ba con biết các con muốn trở về kết hôn, cố ý trồng muộn nửa tháng, nếu không đã sớm héo.”

Giang Nhất Vũ lại giả ho khan vài tiếng.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe được hai chữ ba con liền đỏ mặt lên, nghe tiếng ho khan của Giang Nhất Vũ liền khấn trương. Tôn Kính Hồng lời kéo cô nhỏ giọng nói, “Tính tình thế đó chứ trong lòng vui mừng lắm, cả ngày hôm nay đều không ngồi yên, thấy chiều mà hai con còn chưa về, đã đi ra ngoài đón vài chuyến.” Nói xong vỗ nhẹ nhẹ mu bàn tay Triệu Nhiễm Nhiễm, Tôn Kính Hồng sức tay lớn, nhẹ nhàng cũng rất đau, “Mẹ không khuyên được hai con lừa này, rồi rãnh con hãy khuyên nhủ Giang Tiềm, đừng luôn giận đối cha nó.”

Giang Nhất Vũ cầm dưa gõ mâm một cái, lại ho một tiếng.

Tôn Kính Hồng trừng mắt nhìn ông, “Khụ cái gì khụ, trong nhà thật vất vả thêm miệng ăn, cuối cùng có thêm người chịu cơn giận của cha con ông với tôi rồi, còn không cho tôi nói chơi.”

Giang Nhất Vũ tức trợn mắt, cái bà này, mái tóc dài kiến thức ngắn, không chấp bà.

Cơm nước xong Giang Tiềm muốn lôi kéo Triệu Nhiễm Nhiễm trở về phòng, nhưng cô nào dám, liền chạy vào phòng bếp giúp đỡ rửa bát. Tôn Kính Hồng cũng không có khách sáo, vừa làm việc vừa chỉ huy, tay chân lạnh lẽo vô cùng, sai khiến Triệu Nhiễm Nhiễm xoay quanh.

“Nhiễm Nhiễm à, món ăn mẹ làm con ăn quen không?”

Mặc dù người Đông Bắc khẩu vị nặng, thích mấy món hầm, nhưng Triệu phu nhân luôn luôn thích nhạt, chỉ có Giang Tiềm ở thì mới thêm chút tương dầu vừng. Tôn Kính Hồng là người Đông Bắc điển hình, mùi vị món ăn cũng nặng, nói thật, Triệu Nhiễm Nhiễm thật có chút khát nước muốn uống nước, nhưng cô không dám nói thật, “Ăn thật ngon.”

Tôn Kính Hồng cười cười không nói, đưa cho cô một ly nước lọc ấm áp, “Khát nước rồi, người tuổi trẻ không cần cứ uống nước đá, không tốt cho sức khỏe.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngượng ngùng cười.

“Giang Tiềm cố ý dận dò trong điện thoại nói con ăn lạt, nhưng mẹ muốn con thích ứng nhà chúng ta. Nhiễm Nhiễm à, chờ khi nào con ở ngoài mà vẫn nhớ đến món ăn của mẹ, thì khi đó con mới hoàn toàn xem nhà chúng ta thành nhà của mình.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy những lời này nói rất đúng, lại nghĩ tới Giang Tiềm quả thật thật thích mấy món vị nồng, vì sau khi kết hôn có thể khiến Giang Tiềm ăn thoải mái, cô liền lập tức liền quyết định bái sư.

Có động lực này cũng bởi vì một nhân tố khác, trước khi trở lại, Giang Tiềm dẫn cô đến nhà Tưởng Thị Phi một chuyến, Vương Đan mang thai hơn năm tháng rồi, vẫn còn làm việc nhà, trên bàn cơm đều là món ăn Tưởng Thị Phi thích, cơm cũng bới ra tới nơi, chỉ kém chưa có đút vào miệng anh, Tưởng Thị Phi muốn giúp cô ta, cô ta cũng chết không cho.

Lần đó Giang Tiềm còn chọc cô, “Xem, bà xã như người ta phục vụ ông xã thật thoải mái, em phải học.” Triệu Nhiễm Nhiễm thật không thích, bèn giành lấy món ăn trong chén Giang Tiềm mà ăn, Giang Tiềm liền vừa nói chuyện phiếm với Tưởng Thị Phi vừa giành lại chọc cô chơi. Triệu Nhiễm Nhiễm thấy Vương Đan ân cần gấp thức ăn cho Tưởng Thị Phi, hơn nữa trong mắt còn lộ vẻ khinh miệt mình rõ ràng.

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy hai người này thấy thế nào cũng không giống hai vợ chồng, giống như là Vương Đan cố ý lấy lòng Tưởng Thị Phi, mà Tưởng Thị Phi rõ ràng có chút không thích ứng. Nhưng cô vẫn hạ quyết tâm học nấu, cũng không biết tại sao, chỉ là không muốn nghe Giang Tiềm nói Vương Đan tốt thôi.

“Mẹ, vậy ngài rồi rảnh dạy con làm món ăn Giang Tiềm thích ăn nhé?”

Tôn Kính Hồng cười híp mắt nhìn cô, “Ừ, cuối cùng gọi mẹ, bên này không phải gọi dì thì gọi thím, gọi cô nghe thật không thoải mái.”

Mặt của Triệu Nhiễm Nhiễm ‘xoẹt’ đỏ bừng.

47. Chương 47: Bánh Đậu Dính

Bởi vì hai người rồi sẽ không sống ở thành phố M, nên Tôn Kính Hồng cũng không mua nhà cho họ, chỉ đổi phòng ngủ của Giang Tiềm thành tân phòng, tất cả bài biện bên trong đều là mới tinh, sức hành động thật nhanh quá.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn một dãy hàng hiệu hạng sang, liền hỏi Giang Tiềm, “Mấy thứ này cần xài bao nhiêu tiền?”

Giang Tiềm không thêm để ý, “Mẹ anh cứ như vậy, xuất thân từ người nghèo, cứ cảm thấy ánh mắt mình không tốt, cho nên luôn thích tiêu tiền, luôn luôn cho rằng đất tiền là tốt, em cứ xem trang phục của anh và ba anh, mặc giống như trộm được, nhìn liền thấy giàu.”

“Con trai, con đang nói xấu mẹ cái gì đây?”

Thấy Tôn Kính Hồng cùng theo vào phòng, Giang Tiềm cười, “Không có, phòng này trang trí vô cùng đẹp, người ngoài nhìn, nói không chừng thật sự cho rằng chúng con đang ở lâu đài đấy.”

“Xí, mẹ mới không phục vụ hai đứa đâu, có ở lại cũng sẽ không ở chung đâu, bản thân từng đi ra ngoài, xa thơm gần thối hiểu không?”

“Hiểu, hiểu.”

Trước khi đến Triệu Nhiễm Nhiễm không hiểu sao cha mẹ nhà họ Giang không phản đối Giang Tiềm chuyển nghề rồi ở lại thành phố S, hiện tại đã biết rõ rồi, người ta có tiền, ở nơi nào sống cũng không thành vấn đề. Lúc này người một nhà ngồi chung tán gẫu Tôn Kính Hồng cũng nói, dù tương lai sống cùng một thành phố cũng đừng trông cậy bà giữ con giùm, thỉnh thoảng giúp một chút thì có thể. Hai ông bà đã kiếm đủ tiền rồi, chuẩn bị qua hai năm sẽ du lịch khắp nơi.

“Giữ giùm trong tháng thì được, mẹ mệt mỏi cả đời không muốn giữ đứa bé nữa, nếu các con muốn sinh em bé thì chờ cha mẹ vợ con về hưu đi, đỡ cho không ai giữ giùm.” Tôn Kính Hồng nói như vậy, bà còn nói, “Ở lại thành phố S được rồi, chỗ của ba mẹ nhỏ sợ hai con ở không quen, chờ mẹ và cha con đi chơi đã cũng sẽ mua nhà ở thành S, cảm thụ tiết tấu cuộc sống ở thành phố lớn.”

“Ừ, cha mẹ vợ con nói rồi, bảo chúng con mua nhà bây giờ luôn, tiền đặt cọc bọn họ sẽ trả, làm đồ cưới cho Nhiễm Nhiễm, còn dư lại thì dùng công quỹ của Nhiễm Nhiễm, vay thêm cũng ít.”

Tôn Kính Hồng nhú nhú mày, nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm một cái, “Tiền đặt cọc cũng không ít, Nhiễm Nhiễm không phải còn có cậu em trai sao, tương lai phải thú tức phụ nhi, ba mẹ con đều là nghiêm chỉnh giấy tiền lương, trên đầu rộng thùng thành sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Mẹ con nói bà không thiên vị, con và em trai đều đối xử như nhau.”

“Nếu là mua nhà, tiền đặt cọc nên do mẹ trả, về phần dùng công quỹ của con. . . . Các con cần mua nhà gấp thế sao? Hiện tại giá nhà đang cao, hơn nữa Nhiễm Nhiễm không theo quân sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm trả lời bà, “Tạm thời không thể theo quân, con ký hợp đồng với bệnh viện rồi, sau này vẫn còn chưa có ý định.”

Tôn Kính Hồng trầm mặc một hồi rồi gật đầu một cái, coi như là không có phản đối.

.

Phòng ốc rất rộng rãi, Tôn Kính Hồng lại không an bài một phòng cho bọn họ, Giang Tiềm liền mất hứng, nói không đồng ý. Làm mẹ thì dù xa con trai bao nhiêu năm cũng biết tính tình của anh, không trách Triệu Nhiễm Nhiễm, nói chết cũng không theo Giang Tiềm.

“Sắp kết hôn hôn rồi, sao không ngủ cùng nhau được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đã trở về phòng, Giang Tiềm đứng ở cửa phòng la lối om sòm, Tôn Kính Hồng tức giận anh quá mức, còn không ngừng vỗ vỗ vào người anh, “Không phải con còn chưa đăng ký sao, nếu mẹ đồng ý, sẽ khiến con dâu cảm thấy mẹ chồng không quá nghiêm chỉnh.”

Giang Tiềm nhanh chóng cãi, “Ngày mai không phải đăng ký rồi sao.”

“Vậy thì ngày mai ngủ chung, mau cút về phòng con đi.”

Hình thức ở chung của hai mẹ con này cho tới bây giờ đều là như vậy, hai năm không gặp mặt cũng không hòa thuận được, vẫn còn bướng bỉnh cãi nhau như lúc còn bé.

Giang Tiềm nhìn nhìn bốn phía, cười he he, “Vậy được, con về phòng, mẹ cũng mau đi ngủ sớm đi.” Thấy mẹ anh xuống lầu, Giang Tiềm liền nhủ trong lòng, an bài phòng cho hai người ở cùng một cái lầu hai không phải chỉ làm dáng thôi sao, không phải giả bộ ngu à, không phải chỉ tỏ vẻ ngoài thôi sao, vậy buổi tối anh sẽ len lén.

.

Triệu Nhiễm Nhiễm bốn ba một ngày thật là rất mệt mỏi, đau lưng, vừa ngã đầu xuống gối liền ngủ mất, căn bản không biết Giang Tiềm lặn qua lộn lại đến nửa đêm ngủ không yên. Đợi lúc đang ngủ say mơ mơ màng màng liền thấy bị đè, cô bị dọa lập tức từ trong mộng giật mình tỉnh lại, “A.”

“Vợ đừng kêu, anh nè.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi không biết người ở chỗ nào, “Giang Tiềm sao anh tới đây? Em trai của em sẽ phát hiện.”

Chỉ chốc lát Giang Tiềm đã cởi hết quần áo của cô, há miệng hôn cơ thể lỏa lồ, “Bé ngọc, ở nhà anh đây.”

Một lúc lâu Triệu Nhiễm Nhiễm mới phản ứng được, đúng vậy, đã đến nhà anh rồi, còn gặp bố chồng mẹ chồng, nhưng. Vậy càng không được. “Giang Tiềm anh mau dậy đi, để cho cha mẹ con anh biết sẽ không thích em.”

“Sẽ không.” Giang Tiềm luống cuống tay chân kéo y phục của mình, hôn miệng cô, “Anh len lén tới thôi.”

“Giang Tiềm, mấy ngày nữa được không?”

“Không được.” Thái độ của anh cứng rắn, không đạt mục đích tuyệt không bỏ qua, “Hai ta đã bao lâu chưa làm một lần rồi, em tính xem đã bao lâu rồi, Nhiễm Nhiễm anh thật muốn, thật là muốn thật là muốn. . . .” Mấy từ cuối cùng kéo thật dài, giống như là làm nũng, lại không cho cự tuyệt.

“VẬY. . . Anh mau chút được không?”

“Anh tận lực thôi.”

Mỗi lần anh thả lỏng làm đều phát ra âm thanh rất lớn, còn không tính âm thanh ván giường và người gọi, mình nghe cũng thẹn thùng, nếu như bị người ngoài nghe được, vậy không bằng tự tử thôi.

Nói tận lực chỉ là dụ dỗ cô, Giang Tiềm cũng không biết tại sao mỗi lần đều vội vã như vậy, cứ như lần đầu tiên làm, thân thể và trái tim đều đặc biệt kích động, cuồng loạn lợi hại.

“Nhiễm Nhiễm. Thơm quá, anh hôn chỗ đó được không?”

“ĐỪNG.” Triệu Nhiễm Nhiễm dịu dàng nói, “Hôm nay anh lo cho anh là được rồi, đừng để ý em.”

“Không được, đã nói sau khi về sẽ ngày ngày phục vụ em sung sướng mà.”

“Anh không cần khách sáo thế, em không soi mói đâu.”

“Nhưng anh không thể không hiếu khách.”

Nói xong liền cúi xuống dưới, lại bị Triệu Nhiễm Nhiễm kéo lên, “Em không phải khách, anh cũng đừng. . . . Ai nha Giang Tiềm, sao anh chưa nói tiếng nào đã đi vào.”

“Anh không nhịn được.” Ngồi chồm hổm, khiêng một chân của cô lên, đè ép một cái, sâu giống như là muốn khảm hết tất cả của mình vào, “Nhiễm Nhiễm, vợ, anh rốt cuộc đợi đến ngày này.” Rốt cuộc đợi đến lúc có thể lấy cô về, ngày mai. Không đúng, chỉ mấy tiếng nữa là có thể lấy được quyển sổ đỏ tượng trưng cho hạnh phúc rồi.

“Giang Tiềm, Giang Tiềm quá sâu, đau mà.” Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi đè nén tiếng rên rỉ và kêu đau, tận lực rộng mở thân thể tiếp nhận sự va chạm thô lỗ và gấp gáp của anh, cả người đều choáng váng.

Lúc Giang Tiềm dừng lại trời đã lờ mờ sáng rồi, anh thì rất tỉnh thần, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm lại bị anh hại khổ, tốc độ đau lưng tăng cấp, cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, còn vừa phải đuổi anh đi nhanh lên.

.

Giang Tiềm bị đuổi trở về phòng, gối lên cánh tay của mình không hề buồn ngủ. Một lát đi đăng ký hình như phải chụp hình, nên mặc quần áo gì đây? Vẫn là quân trang đi, vợ nói anh đồ thường không có chính chắn. Ai nha, mặt đen vậy thật không ăn ảnh, biết sớm vậy, nói gì cũng không thể chui ra nắng phơi mãi.

Giang Tiềm suy nghĩ lung tung, lại ngủ không yên, anh chỉ quan tâm chuyện đăng ký, hôn lễ thế nào cũng không đáng kể, có bằng chứng mới hợp pháp, có bằng chứng Triệu Nhiễm Nhiễm mới chính thức thuộc về anh. Híp một lát, nghe được lầu dưới vang động, lập tức lên tỉnh thần, dù thế nào cũng không ngủ được. Dù sao cũng đến thời gian tập thể dục buổi sáng, nên rời giường, thuận tiện đi ra ngoài mua chút ít đồ ăn sáng địa phương cho Triệu Nhiễm Nhiễm.

Giang Nhất Vũ thấy Giang Tiềm không có ngủ nướng, dậy thật sớm ở trong sân luyện bài tập buổi sáng, khó được hơn hờ một phen. Con trai từ biết đi đường liền bắt đầu bị ông bức luyện võ, khi đó Giang Tiềm đáng yêu hơn hiện tại nhiều, biết khóc biết nói lời dịu dàng, nhưng dù cũng bị đánh không ít. Trưởng thành rồi, tính khí cũng thay đổi, lão cha vừa hô con trai liền ngạnh cổ, Giang Nhất Vũ càng đánh, Giang Tiềm càng cương, hai người ở chung thì trong nhà không có an bình, Tôn Kính Hồng ở chính giữa bị tức không ít, cho đến khi Giang Tiềm rời đi làm lính. Hai cha con này cũng không phải có mâu thuẫn gì lớn, chỉ là quen thế rồi, không mềm xuống được.

Giang Nhất Vũ kthấy con trai luyện càng ngày càng có hình dáng, mạnh hơn mình năm đó không ít, trong lòng cũng ngứa ngáy muốn cùng khoa tay múa chân hai cái, lập tức liền ho một tiếng, nhưng không chờ Giang Tiềm quay đầu lại, Tôn Kính Hồng nghe tiếng liền trực tiếp đi ra, chết trừng mắt liếc ông một cái.

Giang Nhất Vũ liền xẹp xuống, nghĩ năm đó Giang Tiềm đi làm lính, ông không thoát được quan hệ, phương diện này ông có lỗi, nên không chống đối bà xã được. Tổ về không thú vị, liền sờ mũi lắc lư đi mất.

Tôn Kính Hồng thấy ông đi, liền nói với Giang Tiềm, “Chớ kêu Nhiễm Nhiễm, để cho con bé ngủ thêm một hồi, ngày hôm qua mệt mỏi cả ngày.”

Giang Tiềm nói thầm chỉ một ngày, là một ngày một đêm.

“Biết, một lát con ra ngoài mua cho cô ấy mấy cái bánh đậu dĩnh.”

Tôn Kính Hồng giương cằm về phía Giang Nhất Vũ rời đi, “Còn cần con à? Vậy cũng như không.”

.....

Triệu Nhiễm Nhiễm cài đặt di động báo thức vào lúc bảy giờ, tiếng chuông vừa vang lên, cô liền mạnh bò dậy, nhắm hai mắt dùng nước lạnh làm ướt mặt, dầu gì cũng có chút tinh thần. Cô cho là mình dậy không coi là muộn, nhưng lúc xuống lầu thấy Tôn Kính Hồng đã bày bữa ăn sáng xong, cô liền thấy ngại, bước nhanh xuống lầu, muốn giúp việc. Cô thật chưa kêu mẹ ra miệng được, suy nghĩ một lát, liền gọi là cô. “Cô, để cháu giúp ngài nhé.”

“Không cần không cần, mau đi ăn cơm.” Tôn Kính Hồng cũng không nhìn cô, chỉ lo làm việc của mình, “Một lát các con phải đi đăng ký, thừa dịp mặt trời chưa lên cao, mau đi làm cho xong.”

Giang Tiềm cũng kêu cô, trực tiếp kéo qua đặt tại trên ghế. “Nhiễm Nhiễm mau ăn cơm, mau một chút, anh vội muốn chết.”

“Anh gấp cái gì?”

“Đăng ký chứ sao, hợp pháp mà, sẽ không ai trông nom nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm và Tôn Kính Hồng đều dở khóc dở cười, chưa đăng ký anh cũng đâu kiêng dè gì. Lúc này Giang Nhất Vũ cũng trở về tới, ném thứ trong tay lên bàn, một câu chưa nói, liền xoay người đi rửa tay. Giang Tiềm mở ra, lấy một cái bánh đậu dĩnh nlong hổi bên trong ra, tự mình dứt cô, “Mau ăn cái này, ăn rất ngon đấy.”

Nhỏ, tròn, vàng, bên trong còn có đậu đỏ, cắn một cái ngọt ngọt mềm mềm, thật đúng là ăn rất ngon. “Đây là gì?”

“Bánh đậu dĩnh đó.” Giang Tiềm nói.

“Là bánh đậu dĩnh à.” Càng ăn càng thấy ngon, Triệu Nhiễm Nhiễm ăn một cái còn muốn ăn tiếp, “Em chưa từng ăn, sao bên chỗ em không có món này?”

“Nhất định là có, chỉ là không ăn được chánh tông thế này, đây là cửa hiệu lâu đời trong phố chúng ta, có một không hai.” Giang Tiềm giải thích, “Nhà em gần vùng biển, không lạnh lắm, nhà anh thì ở Đông Bắc, mùa đông ra cửa có thể chết rét người, gấp một cái cũng có thể đông lạnh cầm, bánh đậu này chính là dùng để “dán” cầm lại (tức là dính dính miệng sẽ làm miệng khép lại ý).”

Triệu Nhiễm Nhiễm bị lời nói ý vị tuyệt vời của anh chọc cười, “Thiệt hay giả? Thì ra vật này quý thế à, mẹ em khẳng định thích ăn, bà thích ăn món gì dính dính nhất.”

Giang Tiềm nhướn mày lên, “Vậy còn không dễ, anh biết làm, đợi có rảnh anh tự mình làm ẹ ăn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đến nghẹn, lời này cô tin, Giang Tiềm ở nhà cô chịu khó lắm, thật là khác với lúc ở nhà anh, cái gì cũng để mẹ anh làm, cứ như là đại gia.

48. Chương 48: Mua Cái Nhẫn Khóa Lại

Tôn Kính Hồng thu thập xong phòng bếp, cầm quả dưa chuột vừa gặt vừa đi tới, đặt một đĩa dưa muối lớn lên trên bàn, ngồi xuống liền vừa húp canh vừa nói, “Mẹ nghĩ rồi, các con mua nhà cũng được, nhưng đừng để sui gia trả tiền cọc, cũng đừng dùng công quỹ của Nhiễm Nhiễm, bên chúng ta trực tiếp mua là xong, đỡ khỏi mỗi tháng phải trả góp.”

Giang Tiềm nhìn mẹ anh một cái, không nói gì. Mẹ anh anh hiểu, thật tâm đối đãi Triệu Nhiễm Nhiễm, nhưng có thể là làm người làm ăn lâu năm nên đã nuôi ra thói quen chuyện gì cũng chừa đường lui, không chịu lỗ chút nào.

“Mẹ, như vậy không tốt đâu, tiền lương của con và Nhiễm Nhiễm cũng đủ mà, ba mẹ dư dả thì cứ giữ mà dùng, chúng con không thể ăn bám, em nói phải không Nhiễm Nhiễm?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu mạnh, “Đúng đúng, sao có thể cái gì đều dựa vào người lớn, em nghe anh.”

“Chuyện này cứ quyết định như vậy.” Tôn Kính Hồng nhìn Giang Tiềm một cái, “Nhà ba mẹ mua, công quỹ của Nhiễm Nhiễm có thể giữ lại, đến tương lai có cơ hội các con đi ra ngoài du lịch tiêu xài.”

Giang Tiềm còn muốn nói điều gì, nhưng bị anh mẹ trừng mắt liếc. Vợ anh còn đang vui vẻ ăn bánh nhân đậu dính, không hề phát giác chút gió nổi mây phun, Nhiễm Nhiễm là một cô gái không để ý, nhưng cha mẹ vợ anh lại khôn khéo, có thể không cảm thấy mẹ anh nhỏ mọn sao?

Dĩ nhiên đoạn nhạc đệm này cũng không thể ảnh hưởng tâm trạng tốt của Giang Tiềm, vừa qua khỏi tám giờ, anh và Triệu Nhiễm Nhiễm liền thu thập xong, rồi đi đến cục dân chánh.

Triệu Nhiễm Nhiễm ngay từ lúc ở thành phố S đã hoàn tất hết các thủ tục cần thiết, trên đường chưa từng xuất hiện tình trạng gì, chỉ là chụp hình Giang Tiềm hơi khẩn trương, cứ rối rắm có nên cười hay không. Cười? Có lộ vẻ lỗ mãng không? Không cười? Nhưng miệng lại không ngậm được! Triệu Nhiễm Nhiễm cười anh kiểu cách, chàng trai chụp hình cũng trêu ghẹo, “Người anh em, tự nhiên một chút là được, chớ mừng rỡ, lộ rằng không đoan trang.”

Cuối cùng tám hình vừa ra tới, hiệu quả lại vô cùng tốt, Triệu Nhiễm Nhiễm khẽ mỉm cười lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, Giang Tiềm. trên mặt Giang Tiềm không có nụ cười, trong đôi mắt lại đều là nụ cười, trên hai khuôn mặt đều là vô hạn ước ao và hạnh phúc dành cho cuộc sống hôn nhân tương lai. Sau đó, nhân viên làm việc hỏi mấy câu đơn giản rồi đóng dấu là xong việc, Giang Tiềm cầm hai cuốn sổ đỏ, cho đến khi đi ra cục dân chánh vẫn có cảm giác không chân thật.

“Vợ em véo anh một cái đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vui mừng không đứng lên được, người đàn ông này, là người kiên cường bỏ ra từ trong chiến trường súng đạn khói lửa, lại cũng sẽ có lúc tay chân cứng ngắc. Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự véo anh một cái, “Mau tỉnh lại.”

“Xong rồi xong rồi, thật không đau, thật là nằm mơ à?”

“Anh cứ nói đi? Có phải anh hối hận? Nên lấy việc nằm mơ để ngụy trang.”

Một giây kế tiếp, Giang Tiềm liền bế cô lên, quay mấy vòng ở tại chỗ.

“Anh mau thả em xuống, người ta thấy bây giờ.”

“Cuối cùng cũng cưới em về rồi, thật đúng là không dễ dàng!” Giang Tiềm phát ra cảm khái từ nội tâm, “Đúng rồi, còn quên một chuyện.” Nói xong muốn bế Triệu Nhiễm Nhiễm ra bắt xe taxi.

“Anh thả em xuống trước, chuyện gì thế?”

“Mua cái nhẫn khóa em lại chứ sao!” Giang Tiềm nắm ngón tay của cô xoa xoa, “Về sau phải chiếm đoạt căn cứ địa vững vàng, ai dám nhìn em nữa, anh sẽ đánh hất ta.”

“Anh thiệt là, chút chuyện như vậy anh cũng chưa làm xong.”

Một nhẫn lớn một nhẫn nhỏ, kiểu dáng đơn giản, giá tiền lại không rẻ, Giang Tiềm cảm thấy tạm được, nên trịnh trọng đẩy chiếc nhẫn từ đầu ngón tay Triệu Nhiễm Nhiễm vào trong ngón tay, nhìn đôi tay trắng nõn mảnh khảnh mà vui vẻ.

“Vợ, sao tay em đẹp thế? Vừa mảnh khảnh, vừa mềm mại.”

Triệu Nhiễm Nhiễm phì cười, “Lúc em ghim kim rất ác đấy, với lại đâu có cô gái nào có bàn tay vừa thô vừa cứng chứ.”

“Tay của em trai em cũng trắng nõn, đâu có như anh.”

Tay Giang Tiềm là điển hình quanh năm cầm vũ khí, thon dài, có vết chai, hơn nữa trời sanh đã đen, thật đúng là không cách nào so sánh với Triệu Trí Lực.

Chỉ là Giang Tiềm chỉ có thể đeo nhẫn vào mấy ngày nghỉ phép này thôi, chờ về quân khu sẽ không thể đeo nữa, sau đó vẫn là đầu óc anh chuyển mau nghĩ ra biện pháp, lại mua một sợi dây chuyền không quá đắt tiền trong tiệm rồi đeo vào cổ. “Anh giấu đi, sẽ không ai phát hiện.”

“Anh đeo trên tay mấy ngày cho vui rồi hãy tính.”

Giang Tiềm đồng ý, lại cầm mấy chiếc nhẫn kim cương lúc nãy nhân viên phục vụ giới thiệu lên. Triệu Nhiễm Nhiễm chê đắt, lại nói có một cái tượng trưng được rồi, không cần phải mua mắc. Giang Tiềm lại không chịu, anh nói như vậy, “Chiếc nhẫn kim cương dùng để cầu hôn, mua thêm mấy cái, khóa lại thêm khóa, khóa em thật chặt.” Ai cũng không cưỡng được anh, cuối cùng vẫn là chọn một chiếc nhẫn kim cương không lớn, kiểu dáng rất đơn giản đeo vào trên tay cô, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy một tay đeo hai cái, trên tay nặng trĩu.

“Cái gì cũng có thể tiết kiệm nhưng cái này không thể, không dùng tiền nhà, trong thẻ tiền lương đều là tiền anh kiếm được.” Giang Tiềm nói lời này thì đôi mắt lóe sáng, “Vợ của anh, anh phải tự nuôi.”

Hai người chấp tay thật vui mừng trở lại tiệm của Tôn Kính Hồng thì vừa đúng đến thời gian cơm trưa, Giang Tiềm không ngờ nhìn đến anh cha anh cũng ở đây nói chuyện phiếm với một đám bạn già, phải biết bình thường dù mời cũng không mời được. Anh cũng không chủ động chào hỏi, chỉ có Triệu Nhiễm Nhiễm mở miệng trước chào thôi, Giang Nhất Vũ ừ một tiếng coi như là đáp lại.

“Đại sư Giang, đây là con dâu của anh sao?”

Giang Nhất Vũ hả hê vui vẻ, nói với Triệu Nhiễm Nhiễm một câu nói dài nhất từ khi gặp mặt tới nay, “À, Nhiễm Nhiễm, chào đi, đây là thím Lý.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức được thương mà hoảng chào các chú thím, Giang Tiềm vẫn chưa lên tiếng. Cái bà này anh không thích, khi còn bé thường chê bai anh, còn cãi nhau với mẹ anh.

“Ồ, xem Giang Tiềm nhà anh hiện tại trưởng thành cũng biết thâm trầm, khi còn bé nghịch ngợm như con khỉ, ngày ngày đều nghe thấy anh mắng nó, người ta vừa lau nước mũi khóc vừa nói anh dữ đó.”

Xem đi, đây chính là nguyên nhân vì sao Giang Tiềm không thích bà ta, cứ thích lật tẩy người khác.

Giang Nhất Vũ trợn mắt với Giang Tiềm, “Mau chào đi.”

Giang Tiềm phản xạ có điều kiện dựng lông khấp người lên, vừa định trừng trở về, Triệu Nhiễm Nhiễm liền lôi kéo tay anh lắc lắc, ra vẻ tội nghiệp, rõ ràng cho thấy bị cha anh hù sợ, còn dùng hình miệng phát âm khoa tay múa chân, “Anh chào một câu thôi.”

Giang Tiềm hết cách, sợ Triệu Nhiễm Nhiễm thật bị sợ, cho nên ngoài miệng thật sự lần lượt chào từng người.

Tôn Kính Hồng thì gấp gáp, còn Giang Tiềm vừa rót ly nước trái cây cho Triệu Nhiễm Nhiễm để cô ngồi xuống uống, vừa len lén nghe lời nói của mấy người ngồi ngoài cửa. Người ta đều là khen Giang Tiềm, nhưng Giang Nhất Vũ lại khác, rõ ràng được khen, mà ngoài miệng còn khiêm tốn, khiêm tốn xong liền đổi thành chê bai Giang Tiềm, khen con của người khác, khen đến ông lão ăn mày đầu xóm còn giỏi hơn cả anh.

Giang Tiềm đã nghe quen mấy lời này, cũng chỉ bó tay mà thôi, cả ngày lẫn đêm đánh anh bằng số phần ba bữa cơm thêm phần ăn khuya còn chưa tính, lại còn cứ thích khen con của người khác, lúc nào cũng khen giỏi hơn anh, giỏi hơn anh chỗ nào chứ? Không biết mất bị gì.

Buổi trưa một nhà bốn người người đi ra ngoài ăn, Tôn Kính Hồng đi bộ thần tốc, Triệu Nhiễm Nhiễm vốn đỡ bà, sau lại biến thành bị bà đỡ, chọc Tôn Kính Hồng vui vẻ, bảo cô mau đi chung với Giang Tiềm đi, đỡ phải cản trở.

Nơi đến là một nhà hàng năm sao hào hoa, Triệu Nhiễm Nhiễm ít nhiều cũng hơi hiểu tánh khí của Tôn Kính Hồng, người ta không phải giả xưng là trang hảo hán, người ta không nguyên ý lãng phí thời gian chọn tới chọn lui, trực tiếp chọn tốt nhất đắt nhất cho khỏe.

“Mẹ, chúng ta chỉ có bốn người ăn, mẹ chạy tới Hawaii làm chi, quá mức rồi.”

Tôn Kính Hồng trừng Giang Tiềm một cái, “Hôn lễ của các con tổ chức ở đây, sao lại không tới ném thử chút chút, với lại Nhiễm Nhiễm gả đi từ nơi này, người nhà Nhiễm Nhiễm cũng ở nơi đây, mẹ phải tới xem hoàn cảnh trước chứ sao.”

Giang Tiềm vò đầu cười, “À à, vậy nghe lời mẹ.”

Món ăn như thế nào, hoàn cảnh ở như thế nào tất nhiên không cần nói nhiều, Tôn Kính Hồng không phải người hẹp hòi, càng xem hôn lễ của con trai duy nhất thành chỗ vung tiền duy nhất trong đời này, thế nào cũng phải làm thật to.

Thời gian ăn chung cũng ổn, Tôn Kính Hồng không có chuyện gì liên chê Triệu Nhiễm Nhiễm đôi câu, chê cô tay chân chậm, chê cô làm việc không nhanh nhẹn, cuối cùng cả Giang Tiềm cũng nghe không nổi nữa, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm căn bản không hề tức giận. Tính cô vốn chậm chạp, cả Triệu phu nhân cũng luôn chê cô. May là cô rộng lượng không hay giận dỗi, điểm này khiến Tôn Kính Hồng thích nhất, bà hùng hống hồ hồ quen rồi, quên mất làm sao dịu dàng như phụ nữ, còn nữa, tiệc cưới lớn nhất cả đời chính là không có sinh ra con gái, cho nên nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm dịu dàng nũng nịu, còn không giận dỗi, thì bà rất là thích. Con dâu như Triệu Nhiễm Nhiễm, quả hợp ý bà.

Ba người một nhà ăn cơm đều nhanh, Giang Tiềm cố ý ăn từ từ đợi cô một lát, cho dù như thế, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng cố gắng ăn nhanh, ăn xong còn chủ động rót ly trà cho Giang Nhất Vũ.

Giang Nhất Vũ thật thích, nghĩ thầm con trai không dùng được, con dâu vẫn đủ hiểu thuận, lập tức tâm trạng tốt không ít, cũng nói nhiều hơn.

“Buổi tối có một chú trong võ quán mời khách đến nhà, xong chuyện thì buổi chiều con hãy đi chung với ba.” Lời này là nói với Giang Tiềm.

Giang Tiềm vội vàng lắc đầu, “Con không đi, buổi chiều con đi xem áo cưới với vợ.”

Theo lệ thường, lúc này Giang Nhất Vũ nên trừng mắt hoặc là vỗ bàn, quả nhiên, ông làm đủ toàn bộ, đập chiếc đĩa lên bàn trừng mắt lên, “Không đi không được.”

Tiếng gào này, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm sợ giật cả mình, cô thật là hơi sợ ba chồng tương lai này, vốn tưởng rằng đây là một kiểu người giống Triệu lão gia, mặc dù không biết cười, nhưng đối với con cái tuyệt đối dễ trong lòng, không nổi mắng một câu, nhưng bây giờ xem ra lại không giống, ông rất không khách khí với Giang Tiềm. Như bây giờ, nếu như đổi thành Triệu Trí Lực không muốn tham dự với Triệu lão gia, Triệu lão gia cũng sẽ tuyệt đối không làm khó anh, nhưng Giang Tiềm chỉ trả lời mấy câu, Giang Nhất Vũ đã nâng tay lên rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm sợ vội vàng ôm lấy đầu Giang Tiềm, nước mắt đảo quanh trong mắt, “Bác à, ngài đừng đánh Giang Tiềm, anh ấy luôn như vậy, ngài đừng chấp, cháu xin lỗi ngài thay anh ấy.”

Cô vừa làm động tác này, hai người khác muốn như thế nào thì không đề cập tới, chỉ có Giang Nhất Vũ lập tức kinh hãi. Ông làm chuyện lớn thương thiên hại lý gì sao? Còn chọc cho con dâu khóc? Ông chỉ đánh con trai hai cái như chuyện ăn cơm bữa bình thường thôi mà! Đánh con trai phạm pháp sao? Nhưng biểu hiện của Triệu Nhiễm Nhiễm nói cho anh biết, đánh con trai. . . . thật sự là phạm pháp.

Giang Nhất Vũ rất hối hận vì mình làm con dâu sợ, nên lần đầu chủ động chịu thua, ngượng ngùng thả tay xuống. Triệu Nhiễm Nhiễm còn khuyên nhủ Giang Tiềm, “Anh hãy đi đi đi đi, anh mau xin lỗi ba đi!”

Giang Nhất Vũ há miệng, thật ra thì. Không đi cũng được!

Lúc này Tôn Kính Hồng đang len lén vui mừng, thật lòng vui mừng nha: ông lừa già chết tiết bụng bình này, bà xã không trị được ông, con trai không trị được ông, đến già rồi, được rồi, ông trời rút cuộc mở mắt, phái con dâu tới thu thập ông, không phải ông cứng cổ sao? Có năng lực thì ông cứ bước tiếp đi!!!

49. Chương 49: Tâm Tư Của Tôn Kính Hồng

Giang Tiềm cuối cùng vẫn đi theo cha anh, thật ra thì không chỉ có anh không muốn đi, ngay cả Giang Nhất Vũ cũng không muốn dẫn, nhưng lại không có cách nào vì Triệu Nhiễm Nhiễm kiên trì, chỉ sợ ba chồng tương lai mất hứng lại đánh người. Tôn Kính Hồng nghĩ thầm phụ nữ mà dịu dàng thì đúng là không nói chơi, bạn xem, già trẻ ăn sạch.

Mẹ chồng con dâu cơm nước xong liền đi xem áo cưới, từ sớm Tôn Kính Hồng đã đặt tốt, chỉ chờ Triệu Nhiễm Nhiễm trở lại chọn. Kiểu áo cưới không nhiều lắm, nhưng cái nào cũng tinh xảo hoa lệ, kiểu nào cũng rất model, như vậy dâu cần chọn nữa, tùy tiện lấy một cái cũng mặc được.

“Nhiễm Nhiễm mau lựa chọn, vốn muốn đặt làm một bộ, nhưng các con trở về quá muộn, thời gian không đủ, con xem thích bộ nào, lựa xong rồi bảo bọn họ trực tiếp ra hoá đơn nhận hàng.”

“Không cần chọn, đều thật đẹp mắt.”

Tôn Kính Hồng gật đầu một cái, “Vậy thì chọn bộ đắt tiền nhất.”

Nhân viên làm việc trong tiệm bao gồm Triệu Nhiễm Nhiễm đều không nhận được buồn cười, thật là sáng khoái.

“Hử, hay là để các cô ấy giúp chọn đi, con không có kinh nghiệm.”

Tôn Kính Hồng liền ngoắc ngoắc mấy cô nhân viên, “Tới đây, giúp con dâu tôi xem mặc bộ nào đẹp mắt nhất.”

Mấy cô nàng liền tới, ồn ào lộn xộn, cuối cùng vẫn là một chị số tuổi hơi lớn, kinh nghiệm làm việc phong phú cho ra ý kiến, chỉ vào một cái màu trắng tinh hờ ngực, không có bất kỳ trang sức gì, nói cái này đơn giản thanh khiết, thích hợp phong cách của Triệu Nhiễm Nhiễm nhất, “Ngày kết hôn tiệm chúng tôi có thể cử thợ trang điểm đến trang điểm cho cô dâu, ý kiến cá nhân của tôi là búi hết tóc lên, chỉ dùng một cái kẹp kim cương nho nhỏ tô điểm thêm, bởi vì mặt của cô dâu nhỏ, hơn nữa mép tóc rất đẹp, hiện tại nếu như có thời gian có thể mặc thử.”

Hóa trang, làm kiểu tóc, khi Triệu Nhiễm Nhiễm từ trong kính thấy mình mặc áo cưới thì cô mới phát giác, thì ra mình có thể đẹp như vậy, mầu chột là áo cưới đẹp, đẹp hơn mấy cái áo cưới xinh đẹp trong phim truyền hình không biết bao nhiêu lần.

Tôn Kính Hồng cũng tương đối hài lòng, dáng vẻ trong sáng của con dâu bà thật khiến người già thích, trên thực tế với tính tình của Giang Tiềm thì vợ kiểu gì đều không có gì ý kiến, chỉ cần nhìn hài lòng, không gây tay thiếu chân thì bà đều có thể tiếp nhận, mà Giang Tiềm có thể dẫn Triệu Nhiễm Nhiễm về, rõ ràng cho thấy nằm ngoài phạm vi dự đoán của bà không ít, con trai cũng thật giỏi.

Tôn Kính Hồng vung tay lên, “Bộ này được rồi, mau ra hoá đơn nhận hàng.”

Cuối cùng lại chọn hai bộ lễ phục và một cái sườn xám, cùng với trang sức đeo tay và giày để phối hợp, quần áo Giang Tiềm mặc hôm kết hôn càng dễ xử lý rồi, Tôn Kính Hồng đã sớm mua xong hai bộ tây trang, nhìn có được hay không không quan trọng hơn, tốt nhất chính là vừa người và đắt, điển hình phong cách của Tôn Kính Hồng. Buổi trưa này coi như xong, Triệu Nhiễm Nhiễm mệt sắp kêu cha gọi mẹ rồi, Tôn Kính Hồng người ta lại như không có chuyện gì.

Ngày kết hôn định ra ở một tuần sau, tháng tám âm lịch, dương lịch là ngày chín tháng chín, có ý nghĩa lâu dài mãi mãi.

Sau đó hai người lại đi chụp hình ảnh cưới siêu hào hoa dưới sự hướng dẫn của Tôn Kính Hồng, tốn thật nhiều tiền.

Ba ngày trước hôn lễ, Triệu Nhiễm Nhiễm làm con dâu nhà họ Giang, nên tiếp đãi một đám thân thích nhà họ Giang, coi như là gặp mặt theo lễ, Tôn Kính Hồng dẫn dắt cô tự mình xuống bếp. Đừng xem Triệu Nhiễm Nhiễm làm việc chậm, tài nấu nướng cũng không tệ đâu, nhờ Triệu phu nhân giáo dục cô từ nhỏ, làm

việc cũng coi như tốt. Thức ăn vừa lên bàn, đa số người đều tán dương, cũng có mấy người không khen, tỷ như cô út của Giang Tiềm, nói hương vị không được ngon lắm, Tôn Kính Hồng luôn luôn cay cú, lúc này liền đứng ra bao che cho con, không thích thì đừng ăn, con cháu tôi, tôi còn không nỡ sai đây. Quay đầu lại dạy Triệu Nhiễm Nhiễm, món ăn này quả thật không được đậm đà, phải cải thiện thế nào mới ngon.

Một ngày trước hôn lễ, rốt cuộc nghênh đón một đám người nhà mẹ đẻ đến từ thành phố S, một nhà bốn người tìm chiếc xe cỡ vừa, cộng thêm Tưởng Thị Phi hôm qua vừa đến, năm người cùng đến phi trường đón người. Triệu Nhiễm Nhiễm khấn trương lòng bàn tay cũng toát mồ hôi, Giang Tiềm cầm đặt ở khóe miệng hôn, “Nhớ người nhà rồi à?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, thật nhớ đó. Đợi nhìn đến đoàn người từ bên trong chạy ra thì cô chạy tới đầu tiên, ôm lấy Triệu Trí Lực, cô không có quá nhớ người khác, chỉ nhớ em trai cô, ôm hông của Triệu Trí Lực mới chào hỏi ba mẹ và những người lớn.

“Tránh ra, dọa người không chút.” Triệu Trí Lực mặc dù mắng cô, nhưng sự vui vẻ trên mặt không che giấu được, ai cũng không hiểu tâm tình của cậu, vừa buồn vừa ngọt, lại tràn đầy vui mừng.

Thân thích bên này của Triệu Nhiễm Nhiễm trừ ông ngoại và bà ngoại tuổi tác cao không có tới, cơ hồ mỗi gia đình đều cử ra một người tới tham gia hôn lễ của cô, tính tiền vé máy bay thôi thì đã không phải là số lượng nhỏ, chỉ vì cổ động chúc phúc cô. Giang Tiềm lần lượt giới thiệu từng vị cho ba mẹ, mấy người lớn vậy lại hỏi han ân cần, Tôn Kính Hồng là một người thông suốt lanh lợi, cũng không cần Giang Tiềm ở một bên nói nhiều, tự bà cũng có thể trò chuyện vui vẻ.

Triệu Nhiễm Nhiễm kéo tay Triệu Trí Lực không thả, mỗi khi đến thời điểm khấn trương cô đều theo bản năng nhích đến gần em trai, lần này cũng không ngoại lệ. Trương Lam nắm túi xách đi về phía cô, vỗ vỗ bả vai cô, “Được rồi, đi dính chồng chị đi, hôm nay anh họ phải chăm sóc em.”

“Vậy ai chăm sóc tôi?” Trần Tuyền vừa cật lực xách cái túi lớn lên vừa oán trách, bên trong đều là đồ trang sức và quần áo mà cô và Trương Lam mua cho Triệu Nhiễm Nhiễm, chỉ sợ ánh mắt cô không tốt, chọn đồ không được đẹp thôi.

Giang Tiềm nhìn liền thấy không ổn, khách nhà vợ cần được tiếp đón, chiêu đãi không tốt thì sẽ khiến người ta cảm thấy Triệu Nhiễm Nhiễm không được coi trọng, vậy thì hỏng rồi. Lập tức cậu liền đẩy Tưởng Thị Phi một cái, “Chạy nhanh qua giúp một tay.”

Tưởng Thị Phi nhích qua xốc hành lý của Trần Tuyền lên, lộ ra nụ cười trẻ con, sáng rỡ chói mắt, “Có vẻ nặng.”

.....

Chen chen cũng không ngồi hết chiếc xe cỡ vừa, Tôn Kính Hồng bèn chỉ huy cho khách ngồi xe đi về trước, vợ chồng bọn họ cộng thêm Giang Tiềm và Tưởng Thị Phi thì thuê xe khác.

Triệu phu nhân cũng coi trọng lễ, nói gì cũng không đồng ý, dầu gì người ta cũng là người lớn, nào có đạo lý đuổi người lớn xuống. Bà bảo Triệu Trí Lực và Trương Lam xuống xe, Trần Tuyền nhiều hành lý cũng không muốn theo chen chúc, cùng với Giang Tiềm và Tưởng Thị Phi, năm người này trực tiếp đến khách sạn đợi.

Những người khác lên xe về nhà Giang Tiềm dạo một vòng, coi như là nhận biệt, sau đó cũng đến khách sạn nghỉ ngơi. Đến nơi thì Giang Tiềm Triệu Trí Lực và Trương Lam đã cất xong hành lý chờ ở đại sảnh, hai người còn dư lại thì không biết tung tích.

“Trần Tuyền và Tưởng Thị Phi đâu?” Triệu Nhiễm Nhiễm lôi kéo Giang Tiềm hỏi.

“Tưởng Thị Phi không phải lao lực đâu, anh để hai người họ ngồi một chiếc xe, đoán chừng là bị tài xế chở đi đường vòng xa rồi, Tưởng Thị Phi cũng không biết đi như thế nào.”

Nửa giờ sau, hai người kia cuối cùng xuất hiện. Tưởng Thị Phi vác hành lý trên vai, đầu đầy mồ hôi, Trần Tuyền mặt xám mày tro, nhìn thấy Giang Tiềm liền bắn pháo, “Giang Tiềm anh nói xem tài xế ở đây là hạng gì thế, không cho đi đường vòng, liền nói cho chúng tôi biết trước mặt đã đến, ai dè phải đi suốt mấy con đường, chúng tôi đâu có biết đường!”

Giang Tiềm và Triệu Nhiễm Nhiễm đồng thanh hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Đi ngược, càng đi thì càng xa.”

Biết Trần Tuyền không có thật tức giận, nên Giang Tiềm cũng không thấy thế nào, anh và mấy người trong bệnh viện đã sớm thân quen, nhất là Trần Tuyền, mỗi lần anh đến bệnh viện gặp Triệu Nhiễm Nhiễm, mà không xách theo đồ ăn, cô nàng này tuyệt đối không cho anh gặp vợ.

Bữa ăn tối liền an bài ở khách sạn, thuận tiện xem qua hiện trường tổ chức hôn lễ ngày hôm sau, nhà họ Triệu gia cũng không để ý những thứ này, nhưng nhìn qua thì cũng thật hài lòng, mặc kệ nói thế nào nhà chồng xem trọng con gái của mình thì tốt.

Ngày hôm sau phải dậy sớm, cơm nước xong tất cả mọi người đều đi nghỉ rồi. Bởi vì Giang Tiềm phải trải qua đêm độc thân cuối cùng, nên bị Tưởng Thị Phi kéo đến quây rượu uống rượu, còn dẫn theo mấy người trẻ tuổi Triệu Trí Lực Trương Lam và Trần Tuyền, chỉ để lại Triệu Nhiễm Nhiễm và Triệu phu nhân tâm sự với nhau.

Triệu lão gia cũng cùng theo một lúc, rồi bị Triệu phu nhân đuổi đến mấy lần mới không còn cách nào mà rời đi. Ông vừa đi, Triệu phu nhân liền kéo tay của con gái qua, “Mẹ chồng con đối với con thế nào?”

Mắt Triệu Nhiễm Nhiễm sáng trong, “Khá tốt, không xem con là người ngoài. Chỉ có ba chồng con. . .”

Triệu phu nhân cắt đứt cô, “Ba chồng con tốt lắm, việc này không cần lo lắng, ông ấy giống cha con, không phải người biết biểu đạt cảm xúc. Ngược lại mẹ thấy mẹ chồng con. . .”

“Bà ấy rất tốt mà.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói. “Còn nói sẽ mua nhà cho chúng con ở thành phố S, không cần chúng con đóng cái gì.”

“Không phải nói bà ấy không tốt, tốt nhưng. . . con nói cái gì, bọn họ mua nhà cho à?”

“Đúng vậy, không cần chúng con đặt tiền cọc, cũng không cần công quỹ của con.”

Triệu phu nhân cau mày trầm mặc một lúc lâu, nửa ngày mới hừ hừ một tiếng, “Mẹ chồng con thật đúng là người thông minh lanh lợi, mọi chuyện đều giấu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghi ngờ, “Thế nào? Mẹ?”

Triệu phu nhân thở dài một tiếng, “Dùng công quỹ của con mua nhà, bắt động sản đứng tên ai?”

“Công quỹ của con đương nhiên là tên của con.” Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không phải ngốc, Triệu phu nhân vừa nhắc nhở cô liền hiểu, “Chuyện này. . . Không thể nào, chúng con đâu có quan tâm chuyện này, nhà bọn họ cũng không giống quan tâm chuyện này!”

“Không nhất định là quan tâm chuyện này, nhưng đây chính là giữ lại một tay với con. . . . thái độ của Giang Tiềm ra sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhớ lại một lát, nói, “Bắt đầu thì phản đối, nói bọn họ đặt cọc là được, sau đó mẹ anh ấy rất kiên trì, rồi cứ quyết định như vậy.”

Triệu phu nhân chỉ để ý thái độ của Giang Tiềm, lập tức tức tức liền bớt tức không ít, “Thôi, có thể do bà ấy làm ăn lâu rồi, mọi chuyện đều thích giấu, dù sao kết hôn là vì vui vẻ sống qua ngày, bọn họ nguyện ý mua liền mua đi. Chỉ là không ngờ này điều kiện sống của gia đình này tốt như vậy, cũng không biết là phúc hay họa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thật không quan tâm nhà đứng tên của ai, Giang Tiềm lại càng không quan tâm, Triệu phu nhân khẳng định cũng không để ý, nhưng mà bị Tôn Kính Hồng giày vò thế, trong lòng hai mẹ con đều hơi khó chịu.

.

Triệu Nhiễm Nhiễm rộng lượng, không bao lâu đã quên chuyện đó rồi, sau khi Triệu phu nhân rời đi, cô ngồi một mình hơn mười giờ mới nghe được tiếng gõ cửa phòng, đi mở cửa quả nhiên thấy Triệu Trí Lực đứng ở ngoài cửa, lúc ấy cô liền cười, “Luôn để cửa cho em đấy, sao giờ mới đến?”

Triệu Trí Lược cười, “Cũng biết chị đang đợi em. Làm sao chị biết em sẽ tới?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nháy mắt mấy cái, “Làm sao em biết chị chờ em?”

Hai người đều cười, cả Triệu Nhiễm Nhiễm kéo tay cậu, cậu cũng không có phản kháng. Hàn huyền một lát, Triệu Trí Lược không biết bị động gân gì, đột nhiên ôm chặt lấy hông của Triệu Nhiễm Nhiễm, chôn mặt thật sâu vào trong ngực cô, mở miệng ra thì âm thanh cũng có chút nghẹn ngào, “Chị, chị sắp lập gia đình, chị sắp lập gia đình rồi, sao lại nhanh như vậy chứ, em đột nhiên cảm thấy không có một nửa.”

“Chị biết rõ chị biết rõ.” Triệu Nhiễm Nhiễm ôm, vỗ nhẹ bờ vai của cậu. Triệu Trí Lược đã thật nhiều năm không có như vậy rồi, kể từ sau khi lớn lên vẫn luôn dùng hình tượng đàn ông bảo vệ cô, có lúc đều khiến người ta quên ai lớn ai nhỏ, làm nũng như vậy, chỉ có khi còn bé thỉnh thoảng từng có mấy lần. Cô cũng biết, cô lập gia đình, cha mẹ không nở nhưng vẫn vui, chỉ có Triệu Trí Lược là sẽ thấy trống trải cô đơn.

“Dù chị lập gia đình, chúng ta cũng là người thân cận nhất, ai có thể thân hơn hai ta, có đúng hay không?”

“Cảm thấy Giang Tiềm thật hư.” Em trai Triệu vẫn la hét, khiến chị gái Triệu bị chọc vui, “Bảo đảm anh ấy còn nuông chiều em hơn chị.”

Triệu Trí Lược bĩu môi, “Không thèm, dù thế nào đi nữa thì anh ta chớ chọc em, nếu không sẽ dọn dẹp anh ấy kêu cha gọi mẹ.”

“Anh ấy nào có cơ hội chọc đến em chứ!”

“Chọc giận chị chính là chọc em, dù sao chị không nói em cũng biết, em có tâm linh cảm ứng.”

Một đêm này, giống như trở lại trước những ngày quen Giang Tiềm, có lúc chị em trò chuyện vui vẻ, liền nằm ngủ chung một giường. Một đêm này, Triệu Nhiễm Nhiễm lần đầu tiên chân chính giống như một người chị, ôm em trai tâm trạng cô đơn vào trong ngực an ủi, ngược lại, Triệu Trí Lược cũng xóa sạch sự khấn trương và hoảng sợ của chị trong đêm cuối cùng trước khi kết hôn.

50. Chương 50: Tấu Vang Quân Hôn

Toàn bộ hành trình hôn lễ đều do Tôn Kính Hồng an bài, điểm này người nhà họ Triệu không có dị nghị, mỗi nơi có phong tục riêng, nhập gia tùy tục rất bình thường. Hiện trường hôn lễ an bài cực kỳ xa hoa, không có dâu phụ rể phụ, chỉ có hai đứa trẻ hoa đồng 5, 6 tuổi không biết con của người họ hàng nào.

Buổi lễ kết hôn định tại buổi sáng tám giờ lễ tám phút, chưa tới năm giờ, thợ trang điểm và trang phục đã tới rồi. Trần Tuyên và Trương Lam ba chân bốn cẳng nghênh người vào, còn vừa chỉ huy Triệu Trí Lược xách đồ cho người ta.

Sau một tiếng, Triệu Nhiễm Nhiễm trang điểm xinh đẹp, thật xinh đẹp, tinh xảo giống như búp bê đứng lên biểu diễn ọi người xem, Triệu Trí Lược không biết tại sao, đột nhiên đôi mắt nóng lên, ba mẹ Triệu chỉ không ngừng gạt đầu nói không ra lời, Trương Lam dứt khoát ôm cổ Triệu Nhiễm Nhiễm, “Chị, chị tuyệt đối là cô dâu xinh đẹp nhất xinh đẹp nhất trên thế giới này.”

“Có thật không?” Triệu Nhiễm Nhiễm cười, trên mặt là nét trang điểm tinh xảo nhất, tóc búi lên hết, đeo tấm lụa trắng phao không có bất kỳ trang sức gì lên, chỉ có một món đồ trang sức nhỏ bằng kim cương, thật giống như một đóa bách hợp trắng thuần khiết.

“Tuyệt đối tuyệt đối là thật.” Trương Lam vỗ ngực bảo đảm, còn kéo Triệu Trí Lược tới đây, “Không tin chị hỏi anh họ, chị không tin em cũng nên tin em trai ruột của chị chứ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cứ nhìn Triệu Trí Lược, cho đến mắt ê ẩm, chỉ thấy cậu dịu dàng vươn tay lau khô khóe mắt giúp mình, thấy được mắt cậu đỏ bừng chảy xuống chất lỏng, sau đó ôm cô vào ngực đại biểu vĩnh viễn

bao dung, nhỏ giọng nói ở bên tai cô, “Chị, nhất định phải hạnh phúc, chỉ có chị hạnh phúc, em mới hạnh phúc.”

Bọn họ vốn là cùng một thể, lệ thuộc vào nhau cùng trưởng thành, hôm nay cô lại men theo một cành cây khác trong cuộc sống, cảm giác bị ném bỏ trống rỗng và thất lạc, không chỉ Triệu Trí Lực có, thật ra thì Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không ít hơn cậu.

“Tốt lắm, hai chị em các con trở nên lụy tình như vậy từ khi nào.” Triệu phu nhân xoa khoeo mắt cho con gái, kéo qua cẩn thận chu đáo nhìn một lúc lâu, rồi quay đầu lại hỏi chồng, “Em nói, anh xem con gái bảo bối của chúng ta có xinh không?”

Triệu lão gia khó được cười, “Đẹp, con gái của anh sao không đẹp được.”

Nụ cười ngàn năm một lần của Triệu lão gia khiến không khí giãn ra, Triệu phu nhân vuốt ve Triệu Nhiễm Nhiễm, “Lúc mới ra đời có 2kg, một cái chớp mắt đã sắp lập gia đình. Nhiễm Nhiễm, sau khi kết hôn phải sống hòa thuận với Giang Tiềm, không thể tùy hứng, không thể giận dỗi, phải kiên cường, con không chỉ là vợ của người ta, mà còn là một người vợ đồng chí đấy, hiểu không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, Triệu phu nhân lại quay đầu nói với chồng, “Anh cũng nói vài lời với con gái đi.”

Triệu lão gia rất nghiêm chỉnh nói, “Điều ba muốn nói mẹ con đã nói rồi, chỉ có, Giang Tiềm về sau sẽ có nhiều lúc không thể tự chủ, có chuyện gì mình không làm được thì hãy về nhà, còn có ba mẹ và em trai lo cho con, con gái gả ra ngoài vẫn là bảo vật, không phải tát nước ra ngoài.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đi mấy bước đến cạnh bàn, ôm lấy hông của ông, hai mươi năm qua đây là lần đầu tiên cô làm nũng, “Ba, thật ra thì con thương ba nhất.”

Mọi người đều cười, Triệu lão gia cứng ngắc vươn ngón tay ngắt hai má con gái, “Được, đi qua nói mấy câu với em trai con đi, trong lòng nó không thoải mái.”

Thật ra thì cũng không có gì để nói, nắm tay nhau là có thể đại biểu tất cả tâm trạng rồi. Trần Tuyền nhìn tay của hai chị em này vẫn không buông ra, không nhận được ghen tỵ trong lòng, “Sao tôi lại không có em trai chứ, anh tôi cứ trông tôi như em bé vậy, chỉ ước gì tôi sớm gả đi, đâu có không nở như Triệu Trí Lực chứ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Chờ cô tìm được người trong lòng để gả thì bảo đảm anh của chị sẽ giống như tôi.”

Ánh mắt Trần Tuyền rõ ràng buồn bã, vẻ mặt ngượng ngùng, “Khó khăn đó.”

Cửa phòng bị gõ vang thì Trương Lam kéo màn cửa sổ ra nhìn xuống dưới lầu. Hiện trường hôn lễ tổ chức ở khách sạn nhà cô dâu ở, nhà chồng trang bị nhiều xe dài cả con đường tới đón, kiểu xe nào cũng nổi tiếng, cậu đẩy Trần Tuyền một cái, “Ai, không biết nội tình, thật đúng là cho rằng chị tôi gả vào nhà giàu đấy, chỉ có bản thân chị ấy. . .”

Hai người phụ nữ phúc hắc liếc mắt nhìn nhau, hết cách gật đầu một cái, chỉ có cô nàng gốc còn chưa có khái niệm gả cho ai.

Lúc này người lớn nhà họ Triệu đã rời đi hết rồi, chỉ còn lại những người trẻ, dù vậy cũng hơn mười người. Nghe tiếng gõ cửa, cố ý không ai động, Triệu Nhiễm Nhiễm lại nóng nảy, “Sao mấy người không đi mở cửa?”

Trần Tuyền hơi tức giận, “Cậu xem cậu nôn chưa.” Sau đó hướng về phía cửa lớn tiếng kêu, “Nào có đạo lý đón cô dâu xinh đẹp của chúng tôi đi dễ dàng thế, Trương Lam em nói có đúng hay không?”

Trương Lam lớn tiếng hòa cùng, “Đúng.”

Có lẽ chú rể bên ngoài cũng không kịp đợi, nên tự mình kêu số, “Bao tiền lì xì đã chuẩn bị xong, hai vị em vợ, mau cho anh gặp vợ anh đi.”

Triệu Trí Lực phun một ngụm nước ra, mọi người mừng rỡ.

“Không được, không được, chỉ có bao tiền lì xì thì không đủ thành ý.”

“VẬY. . . Các em còn muốn như thế nào chứ?” Giang Tiềm nóng nảy, nín lấy Tưởng Thị Phi hỏi. Tưởng Thị Phi khoát khoát tay, anh làm sao biết, lúc này vốn là do bọn họ đáp lời, nhưng Giang Tiềm chờ không kịp tự mình đáp, hơn nữa còn trả lời thế. . . . Anh thật không nhịn được phì cười, mắt mặt quá.

Giang Tiềm hô to, “Mau mau mau, các vị em vợ, hít đất, chạy cầu thang hay là đứng tấn, chỉ cần cho anh nhanh chóng đón vợ, có yêu cầu gì cứ việc nói.”

Lại một hồi cười ầm lên, Tưởng Thị Phi khổ sở nhắm mắt lại, thật mất thể diện, mất hết cả mặt mũi.

“Những chuyện đó anh đều am hiểu, nên chúng tôi không muốn xem, anh liền thổ lộ sâu sắc với Nhiễm Nhiễm nhà chúng tôi đi, trong sự tuyệt hảo phải mang theo thực tế, trong sự lãng mạn phải có chân thân, trong tình yêu sâu mang theo thành khẩn, phải. . . . Trước hết những thứ này đi, anh chuẩn bị một chút.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không kịp che miệng Trương Lam, nhưng người ta nói xong rồi. Đây không phải gây khó cho người ta sao, Giang Tiềm tốt nghiệp trung học thất bại rất nhiều lần, chữ học được hầu như đều trả lại rồi, làm sao có thể bắt anh ấy viết văn.

“Có lẽ hôm nay chị không thể thuận lợi gả đi.”

Triệu Trí Lược gật đầu, vô cùng tán thành lời của cô.

Giang Tiềm bối rối, theo bản năng nhờ Tưởng Thị Phi giúp đỡ, Tưởng Thị Phi lắc đầu như trống lắc, “Đừng hy vọng vào tôi, tôi không hơn anh được bao nhiêu đâu, nếu Đặng Vĩnh Đào ở đây thì tốt, anh ta rất kiêu ngạo về vấn đề này.”

Ánh mắt Giang Tiềm sáng lên, vội vàng rút điện thoại ra gọi, vừa nghe vừa gật đầu, dặn dò anh, “Anh nói với Tưởng Thị Phi trước, đừng cúp, chờ tôi một lát.” Đặng Vĩnh Đào dĩ nhiên sẽ không cúp, anh rất vui mừng có thể nghe hiện trường.

“Nhiễm Nhiễm, anh. . . . Cái gì em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ mặt, có một chỗ không hiểu hỏi lại, “Anh cái gì nó hở?”

Lúc này Tưởng Thị Phi đưa thẻ ghi chép cho anh, Giang Tiềm vừa nhìn liền sợ hãi rồi, lời này mặc dù ở trong lòng anh, nhưng thật sự là quá buồn nôn, nhưng. . . . Vẫn phải nhắm mắt đọc tiếp.

Hắng giọng vang lên:

“Khát vọng cả đời anh là giấu kỹ em, sắp đặt thích đáng, giữ tử mĩ, không khiến em kinh hoàng, không để em khổ sở, không cho em lưu lạc khắp nơi, không để em không có chỗ dựa, anh biết, anh vẫn biết, em hiểu được lòng anh. . . .”

Lời tuy không nhiều lắm, nhưng vừa đọc xong, bên trong cửa lập tức vang lên tiếng khen.

Trương Lam cười trả lời, “Không tệ không tệ, đổi nguyện vọng cứu giúp cô gái thành lời hứa chăm sóc chị tôi cả đời, được rồi, cửa này qua được, nhưng bao tiền lì xì không thể thiếu.”

Giang Tiềm quần khỉ gió nguyên sang của lời này là ai, có thể nhận được vợ thì mọi việc tốt đẹp, mau chóng bảo Tưởng Thị Phi nhét bao tiền lì xì vào. Cánh cửa mở ra, chỉ có một cánh tay duỗi ra huơ huơ, không cẩn thận liền nắm tay Tưởng Thị Phi. Giang Tiềm nhất thời mừng rỡ, “Ai ~~ đây là ai chứ? Sờ tay Tiểu Tưởng chúng ta làm gì?” Tưởng Thị Phi hung ác cho anh một đấm.

Cái tay kia vội vàng buông ra, trong chốc lát lại duỗi ra ngoài nhặt bao tiền lì xì rơi trên đất lên.

Trần Tuyền vừa đỏ mặt chia bao đồ ọi người, vừa hung hăng nói với Triệu Nhiễm Nhiễm, “Giang Tiềm nhà mấy người thật là xấu miệng.”

Cửa rốt cuộc được mở ra, Giang Tiềm nhìn liền thấy được Triệu Nhiễm Nhiễm ngồi trong cùng đầu tiên, lúc ấy anh liền sửng sốt, đầu óc trống rỗng. Không phải chưa từng gặp phụ nữ xinh đẹp, cũng không phải chưa từng thấy cô dâu xinh đẹp, nhưng người ngồi ở trong hôm nay, lại chỉ chân chân chính chính thuộc về anh, Nhiễm Nhiễm của anh tuyệt đối là cô dâu xinh đẹp nhất anh từng gặp, cũng là cô gái duy nhất khiến anh động lòng.

Bước chân không tự chủ liền đi về phía cô, sắp đến lại bị Triệu Trí Lược ngăn lại. Triệu Trí Lược cũng không nói gì, chỉ đi tới trước mặt Triệu Nhiễm Nhiễm, cúi người xuống, bế cô lên trở lại trước mặt Giang Tiềm, trịnh trọng đặt cô vào trong ngực Giang Tiềm.

“Anh. rě, em giao chị cho anh.” Nói xong, hơi ngại ngùng nghiêng đầu qua, “Không cho phép ỨC HIẾP chị ấy, nếu không gặp một lần đánh một lần.”

Giang Tiềm ôm Triệu Nhiễm Nhiễm vào trong ngực thật chặt, “Yên tâm đi, từ nay về sau cậu không phải thiếu một người chị, mà là nhiều hơn một người anh.”

Cướp được vợ, Giang Tiềm liền xoay người sải bước đi gấp, một nhóm người phía sau cười chọc chú rě nóng lòng, anh cũng không để ý. Xuống lầu thận trọng đặt Triệu Nhiễm Nhiễm vào xe hoa rồi mình cũng chui vào.

Phong tục là cô dâu nên xuất giá từ nhà mẹ, ngồi xe hoa đến hiện trường hôn lễ. Nhà mẹ Triệu Nhiễm Nhiễm ở cách xa, chỉ có thể xuất giá từ khách sạn, Tôn Kính Hồng không sợ sót, cố ý bảo xe hoa lượn quanh thành một vòng rồi trở lại hiện trường hôn lễ.

Giang Tiềm vừa lên xe, lập tức không biết từ chỗ nào lấy ra một ly sữa đậu nành ấm áp, “Chưa ăn cơm phải không, mau uống.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa định uống nhưng nhìn mép ly lại sâu, mắt trông mong nhìn anh. Giang Tiềm vỗ ót một cái, lại nhanh chóng lấy ra một cái ống hút cắm vào, “Giờ uống được rồi, anh cố ý thỉnh giáo kinh nghiệm của Đặng Vĩnh Đào đây.”

Hai tiểu hoa đồng bên cạnh nhìn không chuyển mắt, Giang Tiềm trợn mắt, “Nhìn cái gì vậy, không có phần hai đứa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy anh một cái, “Anh ăn chưa?”

“Ăn rồi.” Giang Tiềm cười, ánh mắt chưa từng rời khỏi mặt của cô, “Cả đêm không ngủ, nửa đêm ba giờ thức dậy gọi Tường Thị Phi dậy nấu mì cho anh ăn.” Nói xong, há miệng lại gằn. Triệu Nhiễm Nhiễm chưa kịp đẩy, hai tiểu hoa đồng bên cạnh đã ‘ha ha ha’ bật cười vui mừng lên.

“Anh xem anh, trẻ con cũng cười anh đó.”

Giang Tiềm cười hé hé, cúi đến cạnh tai cô nhỏ giọng nói, “Vợ, thật là đẹp mắt, cho anh hôn trước một cái chứ sao.”

Lúc này cả tài xế lái xe cũng không nhịn được cười.

Xe hoa chậm rãi chạy một vòng cuối cùng quay trở lại, còn chưa có xuống xe, đã nghe được tiếng pháo vang liên tiếp, rất có khí thế. Cửa xe vừa mở ra, cái ống xịt màu liền phun từ trời xuống, hai người đứng lại, Giang Tiềm phải sạch đầu cho Triệu Nhiễm Nhiễm, từ từ đi vào khách sạn rồi đứng lại chờ đợi.

Triệu Nhiễm Nhiễm bắt đầu khấn trương, tay khoác trên khuỷu tay Giang Tiềm không tự chủ chặt lại chặt. Giang Tiềm vỗ vỗ tay của cô, “Chớ khấn trương, có anh đây.”

“Anh cũng khấn trương đỡ mồ hôi kia.”

Trong lòng Giang Tiềm cũng chảy mồ hôi.

Theo người đi vào tiếng đàn Piano diễn tấu khúc quân hành hôn lễ chậm rãi vang lên, hai người kiên định bước chậm vào trong, đi theo ở đằng sau là hai tiểu hoa đồng. Trong đám người đông nghịt lại không thấy được bóng dáng quen thuộc, Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy khăn trương đưa ánh mắt tìm tòi bóng dáng của Triệu Trí Lược, không tìm được thì càng khăn trương, cho đến khi bên tai truyền tới giọng nói nhỏ, Giang Tiềm cũng đang ngậm nga nhỏ nhỏ theo tiếng nhạc khúc quân hành, trong lòng không hiểu sao bình tĩnh lại.

Người đàn ông này, chắc chắn là cản đường cả đời cho cô, dùng cánh tay mạnh mẽ nhốt chặt cô, cường ngạnh như muốn dẫn cô đi toàn bộ thế giới, từ đó về sau, trong từng góc ở thế giới nhỏ của cô tràn đầy giọng nói, dáng điệu và nụ cười của anh, cùng anh trải qua sương gió, trải qua đau khổ, cùng hưởng sắc mây, cùng hưởng sương mù, cùng hưởng ánh mặt trời, thậm chí rét lạnh, tình yêu vĩ đại và hôn nhân kiên trinh tựa như đất đai dưới chân, rất rộng lớn và bao dung.

51. Chương 51: Hôn Lễ . . .

Tin tưởng mỗi cô gái kiểu cách và đơn giản đều có sự mong đợi dành cho hôn lễ của mình, nó phải lãng mạn và mộng ảo, hiện trường có đầy hoa bách hợp, có ảnh cưới khổng lồ tuyệt mỹ, tốt nhất còn có ánh sáng dịu dàng ảnh xạ ra không khí nồng nức, dĩ nhiên khói mù và nhân công không tính ở bên trong.

Tôn Kính Hồng là nhà giàu mới nổi nhiều tiền thích khoe, nghiêm nhiên là làm đủ toàn bộ. Hai bên cha mẹ đang ngồi trên đài trên nhất, người điều khiển chương trình nói khéo như rót, trên đài dưới đài đều trầm trồ khen ngợi, mọi người hình như đều hào hứng bùng bùng, chỉ khổ hai vị cô dâu chú rể, hoặc có lẽ, chỉ khổ mình Triệu Nhiễm Nhiễm.

Giày cao gót bảy cm gần như sắp muốn cái mạng nhỏ của cô, cô có vóc dáng cao, bình thường ít khi mang giày cao gót, Tôn Kính Hồng cũng chuẩn bị cho cô một đôi giày thấp, nhưng Trần Tuyền và Trương Lam không được cao cho nên rất cảm tức, buộc cô đổi thành đôi bảy cm. Thành linh mang vào, lúc đầu còn tạm được, từ từ cũng có thể nhin, nhưng người điều khiển chương trình nói quá nhiều, làm trò cũng không ít, chân của Triệu Nhiễm Nhiễm đã đau như bị kim châm rồi, rồi rãnh cô trợn mắt nhìn này hai cô bạn một cái, hai người đồng thời buông tay truyền lại một tin tức cho cô: thật xin lỗi, chúng tôi không có kinh nghiệm, đổi thành chúng tôi thì có thể gắng gượng qua nhẹ nhõm, là chị quá không thể chịu giày vò.

Khi Triệu Nhiễm Nhiễm cắn răng đến sắp nát thì rốt cuộc nghe được người điều khiển chương trình bảo cô dâu chú rể đổi giọng gọi cha mẹ đối phương là ba mẹ, cũng chính là khâu đoạn sửa miệng, khâu đoạn thứ hai từ dưới đếm lên của buổi lễ.

Giang Tiềm tới trước, vui mừng hướng về phía Triệu phu nhân và Triệu lão gia tiếng hô: “Cha, mẹ.” Vợ chồng họ Triệu mỗi người cho anh một bao đỏ lớn, nói mấy câu chúc phúc.

Đến phiên Triệu Nhiễm Nhiễm, cô lại không có da mặt dày như Giang Tiềm, chân còn rất đau, nên chỉ đỏ mặt nhỏ giọng kêu: “Cha, mẹ.” Tôn Kính Hồng nói một tràng to, rồi cho bao tiền lì xì, xong liền đẩy Giang Nhất Vũ một cái. Giang Nhất Vũ cũng cho bao tiền lì xì, ho hai tiếng, rồi nói với Triệu Nhiễm Nhiễm, “Về sau quản chặt chồng con, đừng cho nó ra ngoài mất mặt.”

Lúc ấy Triệu Nhiễm Nhiễm liền cười.

Sau khi hôn thì buổi lễ kết thúc. Mặc dù bên tai vẫn ‘ông ông’, cho dù bị nhiều người nhìn trừng trừng, nhưng tầm mắt của hai người lại chân chính quán vào nhau, Giang Tiềm không cho cô phân tâm chút nào, đôi môi dán xuống, Triệu Nhiễm Nhiễm thành kính nhắm mắt lại. Bọn họ đã từng hôn vô số lần, có sâu đến có thể cắn nuốt đối phương, có triển miên khiến hai trái tim tan thành một, nhưng nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước này, lại là nụ hôn đầu tiên trên danh nghĩa vợ chồng của họ.

Lúc đôi môi Giang Tiềm rời đi, liền dùng âm thanh cực nhỏ nỉ non, “Anh rất vui mừng, Nhiễm Nhiễm, đời này anh không còn gì để cầu nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười như gió xuân thổi lật phất cả vùng đất, “Em cũng vui mừng, em cũng thế.”

Buổi lễ rốt cuộc kết thúc, Triệu Nhiễm Nhiễm được Trần Tuyền và Trương Lam đỡ đi thay quần áo, Giang Tiềm cũng muốn đi theo, lại bị Tôn Kính Hồng ngăn lại, còn phải đi từng bàn mời rượu, Triệu Nhiễm Nhiễm thay quần áo xong cũng không trốn thoát.

Lần này cô học khôn rồi, bỏ qua đôi giày cao gót xinh đẹp, đổi thành đôi giày thấp quy củ, kết hợp với sườn xám kiểu Trung Quốc màu đỏ chót, eo thon nhỏ, tạo ra phong cách như cảnh liễu đung đưa theo gió.

Trần Tuyền vừa giúp cô trang điểm lại vừa cảm thán, “Cuộc sống của phụ nữ, quả nhiên là cần trang điểm, làm tóc rối cũng đẹp, Nhiễm Nhiễm thật đúng là không phải hàng lởm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm chưa bao giờ biết kết hôn là một công việc dùng thể lực, Tôn Kính Hồng tài giỏi, lại chê cô chậm chạp để lỡ việc, tất cả công việc kết hôn đều do một tay bà tổ chức, cơ hồ việc bà có thể làm đều không cần Triệu Nhiễm Nhiễm quan tâm, nhưng mấy chuyện cần nhân vật chính thì bà không giúp được,

cho nên Triệu cô nương vẫn phải tự mình chịu cực. Ly sữa đậu nành buổi sáng uống đã sớm tiêu hóa hết, hiện nay bụng đang làm cách mạng, Triệu Nhiễm Nhiễm tội nghiệp nhìn Trần Tuyền, ”A

~”

Trần Tuyền hoạt động tay thật nhanh, không hề nể mặt, “Gắng gượng.”

“Không chịu nổi.” Triệu Nhiễm Nhiễm kéo tay Trần Tuyền, “Lấy chút đồ ăn ỉn đi.”

Không đợi Trần Tuyền đáp lời, tiếng gõ cửa vang lên.

“Em dâu, là tôi.”

Tướng Thị Phi chạy đến phòng thay quần áo làm chi? Không đợi Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ nhiều, Trần Tuyền đã trốn ra xa rồi. Trương Lam mở cửa ra, Tướng Thị Phi cười đi tới, đưa cho Triệu Nhiễm Nhiễm một bao lớn, mở ra xem, là bánh nhân đậu dính, cô liền vui vẻ, cầm lên ăn ngay.

“Tướng Thị Phi anh tới thật kịp thời, tôi thật đói bụng lắm.”

Tướng Thị Phi nhìn dáng vẻ tự nhiên của cô liền không nhịn được cười, “Giang Tiềm bảo đưa, cậu ấy nói khách sạn làm không có ngon như đầu phố nhà cậu ấy bán.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, đúng vậy. “Anh ăn không? Sao mua nhiều thế?”

“Giang Tiềm nói các cô khẳng định đều đói, cũng nên ăn chút gì, lát nữa tôi ra chỗ ngồi sẽ ăn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng phân ấy người, ăn hai cái bánh nhân đậu dính[1] rồi lại muốn uống nước, Tướng Thị Phi nói ăn thức ăn dính nhiều dễ dàng nóng ruột, không thể ăn nữa, nước cũng không thể uống, một lát phải uống nữa đây.

“Anh biết thật nhiều.”

Tướng Thị Phi cười hồn nhiên, “Ba tôi thích ăn món dính, khiến người ta phải lo.”

Trước kia Giang Tiềm đã đề cập tới, nói tình cảm của Tướng Thị Phi và cha anh ấy đặc biệt tốt, giống như người yêu vậy, mỗi ngày đều gọi điện thoại.

Nhìn đồng hồ đeo tay một cái, còn có thể tranh thủ năm phút nữa, Triệu Nhiễm Nhiễm và anh tán gẫu hợp, liền lễ phép hỏi thăm tình huống của Vương Đan đang mang thai như thế nào.

Tướng Thị Phi giựt giựt khóe miệng như cười như không, “Thế thôi, sắp sáu tháng rồi, cứ muốn siêu âm xem là con trai hay con gái.”

“Nhà anh trọng nam khinh nữ?” Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, “Vậy không hay.”

“Nào có! Tôi đã lớn thế rồi, con trai con gái tôi đều thích, nhưng cô ấy cứ sợ sinh con gái sẽ bị ba tôi ghét bỏ.”

Tướng Thị Phi không muốn nói việc, Vương Đan khiến anh mệt chết đi, trong nhà thì giày vò, không có một chút tùy ý giữa vợ chồng, cả ngày cẩn thận làm anh vui lòng giống như đối đãi lãnh đạo thì cũng thôi đi, khiến anh tiếp tục chịu không nổi là, cô ấy lại đề cập việc nếu sinh con gái thì sẽ bỏ tiền đến nông thôn thuê một người phụ nữ sinh con cho anh, còn nói cô ấy nhất định sẽ đối đãi đứa bé như con ruột của mình, chỉ sợ sinh con gái thì anh không cần cô. Những chuyện này anh đều không muốn nói, thật là làm cho người ta mắc cười. Nhìn thấy anh em của mình hạnh phúc, anh cũng từ trong cảm thấy vô cùng vui mừng và hâm mộ, giữa người với người phải nói duyên phận, ai cũng không cải biến được.

Sau khi đi vào phòng tiệc lần nữa, thì đôi cô dâu chú rể bắt đầu mời rượu, đây chính là lúc cô dâu chú rể đáng thương nhất, không có ăn không nói, còn phải rót một bụng rượu, may là trước đó đã chuẩn bị nước lạnh, nhưng Giang Tiềm vẫn sủng thật đạn thật uống không ít rượu trắng, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không ngoại lệ, uống vài ly.

Giày vò đến bốn giờ chiều, mới đến khâu đoạn cuối cùng, là tiễn khách về, rồi người thân bạn bè ngồi vây chung một chỗ ăn bữa cơm đoàn viên. Sau khi kết thúc, nên trở về khách sạn thì trở về khách sạn, nên về nhà thì về nhà. Tôn Kính Hồng nói muốn cho vợ chồng son có không gian cá nhân, cũng muốn ở chung với

sui gia, cho nên bọn họ cũng dẫn Tưởng Thị Phi đến khách sạn, cả tòa biệt thự nhỏ chỉ để lại cho hai vợ chồng mới.

Cả đêm lửa nóng không đề cập tới, buổi sáng Triệu Nhiễm Nhiễm bị tiếng chuông đồng hồ đánh thức khi nằm trong ngực Giang Tiềm.

“Ai vậy Giang Tiềm.”

“Mẹ anh.”

“Thế nào?”

“Trong nhà Tưởng Thị Phi đã xảy ra chuyện, rạng sáng hôm nay cậu ấy đã lái xe đi. . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm dụi mắt, “Chuyện gì với vợ anh vậy? Không phải anh ấy nói trở về chung với người nhà em sao?”

Giang Tiềm ngáp, “Vợ cậu ấy siêu âm ra con gái, nên nói muốn phá thai, cậu ấy có thể không nóng nảy à.”

Cơn buồn ngủ của Triệu Nhiễm Nhiễm mất ráo, người phụ nữ này quá ác. “Cũng sắp sáu tháng rồi, qua một tháng nữa đứa bé sinh ra là có thể sống rồi, bây giờ nạo thai là phá thai, là giết người.”

“Mặc kệ cô ta.” Giang Tiềm lười biếng kéo cô qua dùng chân ngăn chặn, “Tưởng Thị Phi đi về thì không thể để chuyện như vậy xảy ra, huống chi có thể là người ta có ý tưởng riêng đây.”

“Cho dù có ý nghĩ của mình cũng khiến người ta khinh bỉ.”

“Được được được, khinh thường cô ta, ngủ tiếp một lát, đâu có liên quan chúng ta.”

Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm có chút không thể bình tĩnh, đừng xem cô không có nhiệt tình yêu thương đứa bé, nhưng nghe nói chuyện này cũng khó tránh khỏi tức giận khó bình, vốn ghét người phụ nữ kia rồi, hiện tại càng thêm nhanh chóng thẳng cấp.

“Đầu óc có bệnh, thật không biết sao các anh đều thích loại này.” Câu sau nói rất nhỏ, Giang Tiềm cũng không nghe rõ, nói nhao nhao nóng hổi một lát, thì bị Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy ra.

“Sao thế vợ?”

“Không có việc gì, thấy không đáng giá giùm Tưởng Thị Phi.”

Giang Tiềm bị phần rế dài, lòng đồng tình của vợ lại nổi lên, Vương Đan thật mẹ nó biết làm, tốt xấu mấy ngày nữa hãy làm, hiện tại trực tiếp ảnh hưởng đến phúc lợi của anh.

“Vợ, anh mặc kệ chuyện bọn họ, về sau mang thai em cũng không cần lo lắng bé trai hay bé gái, nhà anh không trọng nam khinh nữ, em cứ xem ba mẹ anh, trai hay gái cũng không để ý đâu, có một đứa là được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lườm anh một cái, “Vậy còn anh?”

“Con gái đi.” Giang Tiềm vô cùng thành khẩn, xuất phát từ nội tâm, “Bé trai búng bình lắm, em xem lúc anh còn nhỏ mẹ anh muốn đánh anh cũng không bắt được, sinh bé gái đi, tốt nhất có dáng vẻ như em, anh quá đen.”

Cho nên thật lâu về sau khi Giang Tiềm ôm đứa con trai đen như cục than của mình, ngẫm lại lời lúc này nói, thật muốn tát mình hai cái, đây tuyệt đối là ông trời đùa giỡn với anh mà.

~[1]Bánh nhân đậu dính

52. Chương 52: Tưởng Thị Phi Gặp Nạn . . .

Thời gian một đám thân thích nhà họ Triệu trở về định ở buổi sáng sau ngày cưới ba hôm, Tôn Kính Hồng vẫn nói nhao nhao quá gấp, nên ở lâu mấy ngày, đầu gì cũng đi dạo một vòng cảnh điểm thành phố M rồi

hãy đi. Người nhà họ Triệu ngỏ ý cảm ơn ý tốt, chỉ là công việc của mọi người cũng quá bận rộn, không thể làm trễ nãi quá nhiều thời gian.

Lại nói về hai vợ chồng mới cưới, buổi sáng mặc dù bị chuyện nhà chán ốm của Tưởng Thị Phi khuấy cho tâm trạng không tốt lắm, nhưng đảo mắt liền quên, rời giường rửa mặt xong, tay cầm tay thật vui mừng đến khách sạn cùng nhau ăn sáng với mọi người.

Ăn xong điểm tâm, theo đề nghị của Tôn Kính Hồng, mọi người đi ô-tô đến một chỗ nghỉ mát nhỏ vùng ngoại thành ăn cá nước sông. Đều là thành quả lao động của mình, tự câu tự ăn, nên mùi vị cực kỳ ngon.

Các loại cá hấp được dọn lên, Giang Tiềm vội vàng gấp xuống phần bụng cá ngon nhất, vị ngọt nhất ở trước mặt mình bỏ vào trong chén Triệu Nhiễm Nhiễm.

“Phần thịt này ăn ngon, mau ăn.”

Ngay trước mặt thích hai nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng hơi ngại, tay ở dưới đáy bàn bầu bấp đùi của anh. Giang Tiềm giống như không cảm thấy đau, trên mặt không có một chút biến hóa, tay dưới mặt bàn lại cầm tay cô, mang tới giữa hai chân của mình. Triệu Nhiễm Nhiễm sợ lập tức rút về, đỏ mặt thành tôm luộc chín.

Người trên bàn rồi rít trêu ghẹo anh, nói không nhìn ra Giang Tiềm còn rất biết đau lòng người khác, cũng không thể có vợ quên mẹ nhé.

Tôn Kính Hồng cũng không ngắc đầu, “Lúc nó chưa có vợ cũng không nhớ đến tôi, chớ nói chi là đau lòng, giống y ba nó.”

Thật ra thì Triệu phu nhân đặc biệt hài lòng điểm này của Tôn Kính Hồng, có thể là hàng năm làm ăn quen rồi, nên không đặt tất cả tâm tư và chú ý ở trên người Giang Tiềm, không tranh thủ tình cảm với con dâu, không làm khó dễ con dâu. . . . Chính sách nuôi dưỡng tự do của Tôn Kính Hồng dành cho Giang Tiềm khiến Triệu phu nhân rất hài lòng.

“Nó biết đau lòng vợ thì tôi yên tâm, nếu không cứ cho rằng mình sanh ra một con khỉ đá không có tim không có phổi đấy.”

Mọi người mừng rỡ, Giang Tiềm cũng vui vẻ, lại gấp một con mắt cá cho Triệu Nhiễm Nhiễm, suy nghĩ một chút, lại gấp một con khác cho Triệu Trí Lực, “Ăn cái này, bổ mắt.”

Hôm nay, tất cả mọi người thật vui vẻ, buổi sáng ngày mai người nhà máy bay, Triệu Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm tính toán mấy ngày sau trở lại thành phố S, buổi tối cô muốn ngủ cùng Triệu phu nhân. Giang Tiềm mặt khổ đến có thể vịn ra nước đắng, lén không có ai liền đeo bám dai dẳng nói một hồi.

Hai người mẹ đều dở khóc dở cười, cũng hiểu, sao có thể mới vừa kết hôn đã không cho người ta ngủ cùng nhau, vì vậy Triệu phu nhân tự mình đuổi Triệu Nhiễm Nhiễm trở về, hai vợ chồng Tôn Kính Hồng lại ngủ ở khách sạn, chừa không gian riêng cho hai người.

Năm giờ rạng sáng, Triệu Nhiễm Nhiễm nương nhờ trong ngực Giang Tiềm bị tiếng chuông đánh thức thì không nhận được oán trách một chút, sao mẹ chồng cứ thích gọi điện đến vào sáng tinh mơ thế.

Giang Tiềm nhắm mắt lại nghe điện thoại, sau mấy câu nóiu, chợt ngồi dậy, “Cái gì? Chuyện khi nào? Được tôi biết rồi, hôm nay sẽ trở về.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lộ vẻ mặt đau khổ, dụi mắt, “Điện thoại của ai vậy? Thế nào?”

“Đặng Vĩnh Đào, hôm nay chúng ta và ba mẹ cùng nhau trở về thành phố S, Tưởng Thị Phi đã xảy ra chuyện.”

.

Triệu Nhiễm Nhiễm thế nào cũng không ngờ, Tưởng Thị Phi còn mặt hồn nhiên cười vội tới đưa bánh nhân đậu dính cho cô vào hôn lễ, mới chỉ có hai ngày mà thôi, hôm nay đã nằm trên giường bệnh, sống chết treo lơ lửng.

Tai nạn giao thông đặc biệt lớn, xe đồ chạy đến trên xa lộ cao tốc cách cảnh nội thành phố S không xa thì bởi vì vượt qua xe khác mà lật xuống mặt đường, mấy người chết mấy người bị thương, Tưởng Thị Phi bị tổn thương sọ não, bệnh tình nguy kịch vài lần.

Khi bọn họ trở về giải phẫu đã kết thúc, Tưởng Thị Phi được đưa vào phòng bệnh săn sóc đặc biệt để quan sát, hành lang vẫn còn lại không ít người. Triệu Nhiễm Nhiễm biết tâm trạng Giang Tiềm khẳng định thật không tốt, nắm chặt tay của anh, truyền lại cho anh lực lượng.

Phu nhân của doanh trưởng số hai ở pháo đoàn chỉ lo đòi bảo hiểm, Vương Đan thút thít nỉ non, cái gì cũng không giúp được, tất cả chuyện đều do Đặng Vĩnh Đào giúp đỡ làm, dù tính khí anh tốt cũng phải nhứ chặt lông mày.

Triệu Nhiễm Nhiễm đặc biệt có ý kiến lớn với hai vị kia, lúc này còn nói chuyện gì khác chứ, cứu sống người quan trọng nhất. Cô chịu đựng không nổi giận, nhưng phu nhân doanh trưởng số hai lại chuyển đầu mâu một cái, đẩy trách nhiệm đến trên người bọn họ tới.

“Cũng là bởi vì đi tham gia hôn lễ của hai người mới xảy ra chuyện như vậy, các người cũng có trách nhiệm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận liền đứng lên, thật là chưa gặp ai vô sỉ như vậy. Nhưng không đợi cô mở miệng, âm thanh không nhanh không chậm của Đặng Vĩnh Đào truyền tới, “Nếu không phải phu nhân doanh trưởng ngài nhảy lên đưa Vương Đan đi nạo thai, Tưởng Thị Phi cũng sẽ không vội vã lên xe trở về.” Nói đến thế thôi, trong lòng người nào cũng có cái đo đếm rồi.

Giang Tiềm trợn mắt nhìn Đặng Vĩnh Đào một cái, hiện tại chỉ có Đặng Vĩnh Đào còn ở lại pháo đoàn, nếu doanh trưởng số hai không phân rõ hồng đen trắng làm khó dễ anh thì cũng có thể, không cần thiết đắc tội bọn họ.

Vương Đan đột nhiên gào khóc lên, âm thanh chói tai, khiến không khí nóng bức và cảm xúc phiền não càng thêm khó có thể chịu được. Triệu Nhiễm Nhiễm có chút không nhịn được muốn rống cô mấy câu, nhưng vừa nhìn bụng cô ấy, liền mềm lòng rồi, thả nhẹ âm thanh khuyên cô, “Cô cũng đừng khóc, khóc có ích sao? Chăm sóc tốt thân thể đi, lúc trước cần gì. . .”

Những lời cuối này mặc dù nói rất nhỏ, nhưng Giang Tiềm vẫn nghe được, lại rống cô một câu, “Ngồi xuống, qua kế bên anh ngồi.”

Giang Tiềm rất có khí thế, Triệu Nhiễm Nhiễm bị rống sững sốt, uất ức lỗ mũi ê ẩm. Giang Tiềm ôm cô vào trong ngực, xoa ngón tay của cô từng lần một, chân mày nhứ chặt cho thấy tâm trạng anh hết sức không tốt.

Ngày thứ ba, Đặng Vĩnh Đào ra trạm xe đón cha và chị của Tưởng Thị Phi từ nông thôn phía xa tới, ông cụ thấy con trai trong phòng bệnh, cơ hồ liền mềm liệt trên mặt đất tại chỗ, nín lấy tim thật lâu mới trở lại bình thường, khóc chảy nước mắt.

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng khóc theo, cô thật sự đau lòng vì Tưởng Thị Phi, rõ ràng chính là một người tốt mà, trong đầu vô ý thức nhớ tới hình ảnh trong vài lần tiếp xúc ít ỏi, là người thành thật, nụ cười rất thuần khiết, nhưng bây giờ lại nằm ở trên giường bệnh, sinh mệnh rất suy yếu.

Cha của Tưởng Thị Phi vốn có bệnh tim rất nghiêm trọng, bị đả kích như thế, liền hoàn toàn ngã xuống, cho dù như thế cũng khuyên Vương Đan đi về nghỉ, giữ gìn sức khỏe. Đặng Vĩnh Đào phải trở về quân khu, Vương Đan lại đi nữa, nên chỉ còn lại chị của Tưởng Thị Phi đi theo chạy trước chạy sau, nhưng chị ấy là một người phụ nữ nông thôn, nào hiểu nhiều cong cong thẳng thẳng trong bệnh viện, cho nên vợ chồng mới cưới Giang Tiềm và Triệu Nhiễm Nhiễm thương lượng, hủy bỏ kế hoạch trăng mật, ở lại trong bệnh viện chăm sóc cha con họ Tưởng, chủ yếu là loại thời điểm này dù đi hưởng tuần trăng mật cũng không có gì vui.

Giang Tiềm ngồi ở hành lang trong bệnh viện, uống sữa nóng Triệu Nhiễm Nhiễm mua cho anh, trong lòng thật rất xin lỗi. Mà Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không để ý mấy, nói Tưởng Thị Phi gặp chuyện không may cô cũng khổ sở như anh, ở bệnh viện cũng không có gì, xem như đi làm sớm.

Giang Tiềm ôm bả vai của cô, mím đôi môi thật chặt, hồi lâu mới nói xin lỗi, “Ngày đó rống em, không có tức giận chứ?”

Anh không đề cập tới thì thôi, vốn Triệu Nhiễm Nhiễm cũng đã quên, nhưng vừa nhắc tới, cảm giác uất ức lập tức lại xông tới rồi, mím môi oán trách, “Anh lại rống em vì hai người phụ nữ kia, em cũng cực kỳ oan khuất giùm Tưởng Thị Phi.”

Giang Tiềm vuốt tóc của cô cười cứng chiều, vợ của anh thật thuần túy, ghét ác như thù, làm cho người ta muốn để ở trong lòng trân quý thật tốt.

“Nhiễm Nhiễm, anh không phải cố ý rống em, em cũng biết tình huống của Tưởng Thị Phi không tốt, mặc kệ như thế nào trước tiên cần phải dụ dỗ Vương Đan sanh con ra, coi như là lưu lại đời sau cho người nhà Tưởng Thị Phi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm kinh hãi không ngậm miệng được, “Tưởng Thị Phi đã như vậy, cô ta còn muốn hành hạ nạo thai?”

Nụ cười của Giang Tiềm mất hết, “Mặc dù anh không biết con người của Vương Đan, nhưng phu nhân doanh trường số hai có tiếng ích kỷ thêm điệu bộ, nói không chừng họ sợ Tưởng Thị Phi không tốt lên, độc ác ỏi người đi một ngã cũng không phải không thể nào, nếu quả thật có ý tưởng này, đứa bé kia chính là gánh nặng đối với Vương Đan rồi.”

“Tại sao có thể có người như vậy?” Triệu Nhiễm Nhiễm giận dữ khó dần, “Đó cũng là con cô ta mà.”

“Anh chỉ nghĩ để phương diện xấu nhất, hướng tốt thì tình huống của Tưởng Thị Phi bây giờ chỉ là trị liệu, còn chưa có định luận, hi vọng còn có một cơ hội sống.”

Tưởng Thị Phi hôn mê một tháng, cũng không xuất hiện trạng thái đại não chết hay da chết, sinh mệnh xem như ổn định, tiếp tục trị liệu não hồi phục, bác sĩ phán anh sẽ hôn mê lâu dài.

“Chăm sóc tốt, vẫn có cơ hội tỉnh lại.”

Khi tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm cũng rất nặng nề. Người khác không hiểu, nhưng cô hiểu, nếu như dưới tình huống trị liệu não hồi phục, hôn mê vẫn kéo dài một năm trở lên, cũng xuất hiện trạng thái đại não chết hay da chết, như vậy căn bản sẽ bị định thành thực vật sinh tồn, cũng chính là —— người sống đời sống thực vật.

Lúc này Vương Đan đã mang thai hơn bảy tháng rồi, muốn phá thai đã không còn có thể, mọi người đồng tình cô ta đồng thời cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ như thế nào, đứa bé này coi như là để lại.

Sau khi kết thúc thời gian nghỉ kết hôn, Giang Tiềm chính thức trở lại đại đội đặc chủng quân khu S, nhậm chức đội trưởng đội hành động, cấp bậc thiếu tá, thuộc hệ của Khuông Vĩ, Khuông Vĩ đề thăng thành phó đại đội trưởng đại đội đặc chủng, cấp bậc thượng tá. Triệu Nhiễm Nhiễm tiếp tục trở lại cương vị công tác, hai người bận rộn bắt đầu cuộc sống ở riêng hai nơi khá dài.

Lúc ấy hai người trở về thành phố S vội vàng, nên Tôn Kính Hồng cố ý gửi rất nhiều đồ qua bưu điện trở lại, cả bánh kẹo cưới phát cho đồng nghiệp trong đơn vị và bạn bè cũng gửi tới.

Đồng nghiệp vừa ăn bánh kẹo cưới đường xa mà đến, vừa trêu ghẹo cô, nói Nhiễm Nhiễm tính khí tốt, cả quan hệ mẹ chồng nàng dâu khó khăn nhất cũng có thể dung hợp, tương lai nhất định là có phúc khí.

Triệu Nhiễm Nhiễm bởi vì chuyện của Tưởng Thị Phi mà tâm trạng vẫn luôn không quá tốt, nhưng thời gian vẫn trôi qua rất nhanh, cuộc sống như cũ tiếp tục, một ngày nào đó bị thương sẽ bị thổi tan, trong khoảng thời gian này trên mặt cô rốt cuộc có nụ cười, trực đêm thì vừa cùng ăn đồ ăn vặt vừa lười biếng tán gẫu với Trần Tuyền.

Cảm xúc của Trần Tuyền không tính là quá cao, câu được câu không, Triệu Nhiễm Nhiễm ngáp một cái, “Trần Tuyền em ngủ một lát, có chuyện thì kêu mình.”

Trần Tuyền ồ một tiếng, nói, “Gần đây sao cậu thích ngủ thế, không phải có chứ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa khoát tay vừa lắc đầu, “Không có, hai ngày trước đi cả mới vừa đi, có khả năng là hơi mệt chút.”

“Hai người cứ ở riêng hai nơi như thế cũng không tốt, phải nghĩ biện pháp tiến ở chung.”

“Nói dễ dàng, công việc làm thế nào.” Triệu Nhiễm Nhiễm lại ngáp một cái, “Em khổ cực chạy mấy lần thôi.”

“Thấy Giang Tiềm đối với cậu khí thế ngất trời, nhưng sao có vẻ cậu lại trả giá nhiều hơn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Cậu không hiểu, vợ đồng chí mà, phải như vậy, với lại giữa vợ chồng cần gì phân chia rõ ràng thế.”

Cô ngủ rồi Trần Tuyên vẫn thấy khó hiểu. Vợ đồng chí đều như vậy sao? Cũng không nhất định mà.

53. Chương 53: Gặp Được Cấp Lãnh Đạo . . .

Ngày hôm sau vừa xuống ca đêm, Triệu Nhiễm Nhiễm liền thu thập xong đồ, cả nhà cũng không trở về, đã thuê xe vội vã chạy đến chỗ xe đồ. Cô và Giang Tiềm có nửa tháng không gặp mặt rồi, thời gian mặc dù không dài, nhưng đối với vợ chồng son mới vừa kết hôn mà nói hiển nhiên là một loại đau khổ. Ngồi ở trong xe, lòng của Triệu Nhiễm Nhiễm kích động muốn bay ra ngoài.

Tuy nói nhà cho người thân của đại đội đặc chủng gần thành S, nhưng thật ra cũng không tính quá gần, ngồi xe khoảng hai tiếng, nhưng tính ra thì cũng gần hơn pháo đoàn nhiều, Triệu Nhiễm Nhiễm ngược lại cực kỳ hài lòng.

Khuông Vĩ đã sớm chuẩn bị xong nhà phân phối cho người thân, ở lầu hai, không lớn, gồm hai phòng ở, mặc dù Triệu Nhiễm Nhiễm không biết vị trí cụ thể của căn cứ ở đâu, nhưng nghe Giang Tiềm nói trèo núi bò công chạy bộ về thì khoảng hai tiếng. Hai tiếng đó, cũng là hai tiếng, nhưng cô ngồi xe anh chạy bộ, Giang Tiềm cực khổ hơn, Triệu Nhiễm Nhiễm càng đau lòng hơn.

Triệu Nhiễm Nhiễm về đến nhà, sờ tới một lớp bụi trên ghế sa lon, thấy vậy nửa tháng Giang Tiềm cũng chưa từng trở lại. Anh chính là như vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm không có thời gian tới, lúc anh nghỉ thà ở tại trong quân khu cũng không về xem một chút, nhưng hai người vừa xếp thời gian nghỉ để gặp mặt, thì anh lập tức chạy về như tên lửa ngay.

Nhìn quanh bốn phía một vòng, Triệu Nhiễm Nhiễm cởi áo khoác, lấy một chậu nước, thật vui mừng lau đi bụi bặm tích lũy trong nhà. Mỗi món đồ bài biện trong nhà đều là một mình họ chọn lựa, khắp nơi lộ ra sự tinh tế. Thời gian Giang Tiềm rảnh không nhiều lắm, nhưng rất nguyện ý làm những chuyện không ý nghĩa này với Triệu Nhiễm Nhiễm, lúc mua vật dùng đều cho ý kiến, cũng đưa ra phản đối, không hề tỏ vẻ bức bối chút nào. Theo lời của Giang Tiềm nói đúng là, thứ nhất nguyện ý cùng vợ cởi quần áo chơi; thứ hai nguyện ý cùng vợ mặc trang phục chơi, dù sao chỉ cần hai người ở chung, làm cái gì cũng vui vẻ. Triệu Nhiễm Nhiễm rất hưởng thụ điều này.

Thu thập xong đã đến buổi trưa, Triệu Nhiễm Nhiễm mệt đến cả người đều là mồ hôi, đơn giản tắm rửa sạch sẽ, ăn một chút, rồi lên giường ngủ một lát, lúc thức dậy đã đến bốn giờ chiều.

Phòng bếp có đầy đủ thiết bị như nồi chén bầu bồn lò vi ba, Triệu Nhiễm Nhiễm đến còn mang tới thịt gà tươi đã thái ra, nấm khô, khoai tây khô và rau dưa trái cây mà Triệu phu nhân chuẩn bị. Kiểm tra số gạo còn dư lại lần trước có bị mốc không, rồi Triệu Nhiễm Nhiễm vén tay áo lên bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối, lúc này tiếng chuông cửa đột nhiên vang lên.

Triệu Nhiễm Nhiễm mở cửa ra, một bóng đen lập tức vọt vào.

Cô bị đặt ở trên tường hôn vẫn hơi không rõ tình trạng, mặc dù biết là Giang Tiềm, nhưng vẫn là lui đầu về phía sau, mắt tập trung lại mới nhìn rõ quả nhiên là cái mặt đen của Giang Tiềm.

Triệu Nhiễm Nhiễm dở khóc dở cười, người này gấp thành cái dạng gì chứ!

“Anh làm gì thế, làm em hoảng sợ.”

Giang Tiềm ngẩng đầu lên cười he he, lại nhanh chóng hôn môi cô một cái, “Mới xong nhiệm vụ trở về, nghĩ tới em đã đến, nên cả quân khu cũng chưa về đã chạy về nhà xem chút, ở dưới lầu đã nhìn thấy em ở trên ban công rồi.”

“Có bị thương không?” Triệu Nhiễm Nhiễm rà qua rà lại trên người anh, hơi khấn trương.

“Không có, không có chút nào.” Giang Tiềm ôm lấy cô, để hai chân cô tách ra kẹp lại hông của mình, đi về phòng ngủ. “Nhớ em quá, trước nóng hổi nóng hổi với ông xã, một lát còn phải trở về quân khu đó.”

“Anh còn về quân khu à?” Triệu Nhiễm Nhiễm giãy giụa, “Buổi tối có trở về không? Em còn muốn hầm gà cho anh ăn đây.”

“Dĩ nhiên trở lại nhà, chỉ báo cáo thôi, không mất bao nhiêu thời gian.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn giãy giụa, “Vậy bây giờ anh hãy đi đi, đi sớm về sớm, em chờ anh ăn cơm.”

Giang Tiềm vui đầu cởi y phục của cô ra, nụ hôn không ngừng rơi trên làn da lộ ra, “Còn có thời gian, một lát bọn họ tới đón anh.”

Đang nói chuyện, đã thuận lợi tiến vào, Giang Tiềm thoải mái thở dài, “Nhớ em chết mất thôi, trở lại có thể gặp em ở nhà thật tốt quá.”

Xong xuôi, hai người lại ôm nhau chậm chạp bất động, Giang Tiềm giật giật nhỏ giọng nói, “Buổi tối bồi thường anh đó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười ha ha, trêu chọc anh, “Không, phải phản công.”

“Vậy anh bồi thường em.” Da mặt của anh đã dày đến cảnh giới cực cao, “Anh bồi thường em, tối nay em đền anh đi.”

Xe đón anh chờ ở dưới lầu đã bấm còi mấy lần rồi, Giang Tiềm cả thời gian tắm cũng không có, lại vội vã mặc quần áo tốt vào, vừa ra đến trước cửa còn níu lấy Triệu Nhiễm Nhiễm, “Một lát anh sẽ về, ở nhà ngoan ngoãn chờ anh.”

Đưa đi Giang Tiềm, Triệu Nhiễm Nhiễm không tiếp tục ngủ nướng, tắm đơn giản xong bắt đầu công việc lu bù lên ở trong phòng bếp. Triệu phu nhân đau lòng vì bình thường Giang Tiềm huấn luyện khổ cực, nên cố ý bảo người ta mua gà tươi từ nông thôn đến, cắt ra, rồi để Triệu Nhiễm Nhiễm mang đến cho Giang Tiềm bổ thân thể.

.....

Lúc Giang Tiềm gõ cửa phòng làm việc của Khuông Vĩ, Khuông Vĩ đang nằm ở trên bàn viết báo cáo, mặt nặng nề trầm tư, đầu ngọn bút dừng lại ở trên tờ giấy, sưng sốt nửa ngày không viết được một chữ.

Mỗi lần cửa phòng bị gõ vang, ý nghĩ thật vất vả mới tụ tập lại của Khuông Vĩ liền ‘vút’ bay, đặt bút xuống, thì sắc mặt liền không tốt nhìn người tới.

Giang Tiềm cười he he, cầm một hộp thuốc trên bàn lên, phối hợp ‘rít rít’ hút. Trên bàn để hai phần báo cáo, một phần là của anh, phần khác cũng là của anh.

“Đại đội trưởng, ngài cực khổ rồi?”

“Nói nhảm, lão tử viết một phần báo cáo cho cậu phải phí bao nhiêu tế bào não, cậu còn nhờ viết hai phần.”

“Ai bảo anh nguyện ý đánh cuộc với tôi, nhớ ăn không nhớ đánh, cho tới bây giờ anh thắng nổi tôi sao?”

“Cậu nói xem hai người có phải đã hợp kén sẵn rồi không? Hử? Sao cô ấy tới đúng lúc thế?”

Giang Tiềm vui vẻ, đắc chí, “Vợ tôi nhớ tôi không chịu nổi, nghỉ liền vội vàng chạy tới xem chút.”

Khuông Vĩ hừ hừ cười mấy tiếng, trong lòng rõ như kiếng, khẳng định người ta đã sớm biết hôm nay anh sẽ tới đây, lúc này mới không lo ngại gì mà đánh cuộc.

Khoe khoang, đắc chí.

Hai người cách không xa, trong phòng lại mở quạt gió, lỗ mũi Khuông Vĩ lại còn bén nhạy như chó vậy, Giang Tiềm mới vừa vào phòng, anh đã ngửi được cái mùi hôi và mùi sau khi làm chuyện đó. Thật là tính tình không có tương lai mà, một chút thời gian cũng phải lợi dụng, lợi dụng thì lợi dụng đi, xong chuyện còn không tắm.

“Tôi nói nè đội trưởng Giang, cậu không tiết chế một chút sao?”

Giang Tiềm sững sốt một chốc, lập tức liền phản ứng kịp anh nói gì, gương mặt đen cũng không đổi màu sắc, cười hì hì ngửi mình một cái, “Lão tử tiết chế nữa sẽ thành thái giám, cũng đã lâu không có ở chung rồi.”

Khuông Vĩ chợt dạ sờ lỗ mũi một cái không có lên tiếng, anh luôn luôn sai bảo một mình Giang Tiềm như cả đội người, ai bảo tiểu tử này toàn năng kia mà, trừ không biết viết báo cáo.

“Nói đi, tới chỗ tôi làm gì, nói trước nhé, chớ hòng mơ tưởng xin nghỉ.”

Giang Tiềm ưỡn nghiêm mặt nhét một hộp thuốc lá trên bàn vào trong túi áo mình, lại uống trà xanh mà Khuông Vĩ pha từ sớm nhưng chưa kịp uống, “Không xin nghỉ, thấy kết hôn lâu như vậy, ngài còn chưa có gặp mặt em vợ, vừa đúng mới làm nhiệm vụ trở về cũng ở không, không bằng ngày mai cùng đi họp gấp đi.”

Khuông Vĩ liền hăng hái, trong nháy mắt quên mất báo cáo, không biến sắc đuổi thẳng thân thể ra, “Được đó, dài tôi ở đâu?”

Giang Tiềm buột miệng cười, “Náo có, ngài hiểu lầm rồi, là anh chiêu dài chúng tôi, anh phải tỏ một chút tâm ý chứ!”

“Không phải, tôi. . . .”

“Không lẽ anh đau lòng à!”

“.”

Giang Tiềm nhìn mặt khổ qua của Khuông Vĩ mà cười vui vẻ, “Được rồi được rồi, không đùa anh, mai tới nhà tôi đi, nhớ tới sớm đó.”

Khuông Vĩ về mặt mồm mép luôn không thắng nổi tên vô lại này, hự nửa ngày mới toát ra một câu, “Ngày mai mang người thân đi.”

“Người yêu của anh. . . .”

“Con t.” Khuông Vĩ vội vàng cắt đứt lời của anh, cắn răng nghiêng lợi ném báo cáo về cho anh, “Nói dài dòng nữa thì mình viết.”

Giang Tiềm làm động tác kéo khóa miệng, không hề nói nữa, ngồi ở chỗ đó mắt trông mong nhìn anh. Khuông Vĩ tức giận nhắm mắt lại, “Còn có chuyện gì, có rắm mau thả, thả hết cút nhanh lên.”

Giang Tiềm vừa đi ra ngoài vừa nói, “Ngày mai đừng quên mang quà tặng.”

Khuông Vĩ đứng dậy muốn đập anh, lại nghe anh cách thật xa vẫn còn kêu, “Trà này thật là khó uống, anh đi uống nước tiểu mèo còn được hơn đây.”

.

Lúc Giang Tiềm về đến nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng vừa bung canh gà thơm ngát lên bàn, nghe mùi là ngon rồi, bụng theo sát vang lên.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười xoa bụng anh, “Sao không dè dặt chứ?”

Giang Tiềm ôm lấy cô, dùng râu đâm đâm, “Ăn cơm trước? Hay ăn em trước hở?”

“Tắm trước.” Triệu Nhiễm Nhiễm che lỗ mũi mặt ghét bỏ, cố ý kéo dài âm thanh, “Thối. . . .”

Ai ngờ anh nhất quyết không tha dán lên, “Thối cũng không được ngại, nào có vợ ngại ông xã thối.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy anh vào phòng tắm, “Nhanh đi tắm đi, ông xã thối.”

Thừa dịp anh tắm, lại gia tăng tốc độ cắt rau cải, xào ớt xanh thịt, bỏ nhiều muối, rồi lại tăng thêm một muỗng đường lớn vào, xong tự mình nếm cũng không dễ ăn, liền nhăn nhăn nhó nhó bưng lên bàn, thấy hơi ngại.

Giang Tiềm tắm sạch sẽ, còn thoa một chút lotion mà Triệu Nhiễm Nhiễm đặt ở trong phòng tắm, thật vui mừng ra ngoài cho cô ngủ, “Thơm hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm không nhịn được phì cười, “Thơm, thơm, quá thơm luôn đó, thức ăn xong rồi.”

Trước mức một chén canh cho anh uống, Giang Tiềm uống vào bụng thật nhanh, còn chép miệng muốn nữa. Triệu Nhiễm Nhiễm cũng nguyên ý phục vụ anh, nhìn anh ăn còn vui hơn mình ăn, bởi cơm gấp thức ăn, nhưng lại không đụng đến món ớt xanh.

“Anh muốn ăn ớt xanh.”

“Món đó ăn không ngon.” Lại gấp cục thịt cho anh, mình tự ăn ớt xanh.

“Ăn không ngon anh cũng muốn ăn.”

“Chớ ăn món đó, thật không ngon, anh ăn thịt gà đi, mẹ em cố ý nhờ người ta mua từ nông thôn.”

Giang Tiềm không nghe lời, tự gấp lấy, mới vừa bảo vào trong miệng thưởng thức, liền nuốt vào mà không dám nhai, cổ họng vẫn thấy khô.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười ngửa tới ngửa lui, “Đã nói ăn không ngon.”

“Ai nói, ăn ngon.”

“Ăn ngon vậy anh ăn hết rồi.”

Giang Tiềm phong bế vị giác, thật sự ăn sạch hết, bị vợ cười một trận.

Cơm nước xong, Triệu Nhiễm Nhiễm rửa chén, Giang Tiềm tựa tại cửa phòng bếp nhìn cô, trong lòng hạnh phúc tràn đầy.

“Vợ, ngày mai chúng ta ở nhà chiều đãi chiều đãi Khuông Vĩ đi, anh đã hẹn anh ấy.”

“Được, vậy ngày mai anh theo em đi mua món ăn. Anh được nghỉ chứ?”

Giang Tiềm gật đầu, “Nghỉ ngơi 2 ngày, chủ nhật mà. Xong chuyện ngày mai đi thăm Tưởng Thị Phi và cha cậu ấy nữa, nghe nói tình huống cha của cậu ấy không tốt chút nào.”

Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm nặng nề mấy phần, xoay người nhìn anh, gật đầu một cái.

54. Chương 54: Đôi Mắt Thật Tương Tự. . .

Buổi tối bị dày vò quá mức, sáng ngày hôm sau Triệu Nhiễm Nhiễm không rời giường nổi, bữa ăn sáng là do Giang Tiềm làm, thổi cháo cho nguội rồi bưng đến bên giường đút cô ăn.

Cả người Triệu Nhiễm Nhiễm không có hơi sức, nhắm hai mắt, chỉ biết há mồm nhận cháo, “Giang Tiềm, tiếp tục như vậy không được, sẽ mang thai, anh phải dùng biện pháp.”

“Không mang đâu, không cho phép nói nữa.” Giang Tiềm lộ vẻ lưu manh, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm bẹp miệng, nhỏ giọng phản bác, “Mẹ em chưa có về hưu, không ai giữ đứa bé.”

“Vậy anh tự giữ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm u oán nhìn của anh.

Giang Tiềm gãi gãi đầu, mình cũng bị sự vô sỉ của mình hù sợ, “Anh không có nhiều thời gian, nhưng vừa có thời gian thì anh sẽ giữ được không? Hiện tại chúng ta không cần trả tiền thuê phòng, tiền lương của anh cũng đủ cho chúng ta dùng.”

Tôn Kính Hồng nói được là làm được, từ sớm đã gửi tiền mua nhà qua tài khoản rồi, trước mắt đang xem phòng ốc. Ý của Giang Tiềm cũng thật rõ ràng, là muốn cô từ chức ở nhà giữ đứa bé.

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, mặc dù không quá thích, nhưng cô cũng không phải người có bao nhiêu khát vọng, cho nên cũng không kháng cự lắm, cô không thích đứa bé thì không giả, nhưng trái lại rất mong đợi sinh con cho anh.

Món ăn chuẩn bị chiêu đãi Khuông Vĩ là Giang Tiềm quyết định, hai người đến một siêu thị lớn hơi xa, đa số chọn thức ăn chín. Giang Tiềm biết tài nấu nướng của vợ mình cỡ nào, anh ăn thì được, cũng đừng đi gieo họa người khác. Nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn rối rắm tất cả đều là món ăn chín có thể thiếu lễ độ hay không.

“Không thất lễ, em xem không phải có cá ư, làm cá chép dầm đường, em cũng thích ăn.”

“Nhưng em làm cá không ngon.”

Giang Tiềm cười, không dám nói khác, “Anh làm, anh làm ăn rất ngon đấy, em nấu hai món nguội là được, người mình, không cần phí tâm chiêu đãi anh ấy.”

Mặc dù Giang Tiềm vẫn nói Khuông Vĩ là người mình, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn hơi sợ vị lãnh đạo như người anh ruột này, nên rất khẩn trương.

“Ai yêu anh nói nè vợ, em sợ anh ấy chi, cả ngày lẫn đêm anh ấy đều bị anh trêu cợt đấy, anh không sợ anh ấy đâu.”

“Anh nói nhẹ nhàng linh hoạt, da mặt em nào có dày như anh.” Triệu Nhiễm Nhiễm không để ý tới anh, dọn dẹp gian phòng gọn gàng sạch sẽ đến mấy lần.

.....

Lão Khuông mang theo tiểu Khuông đến gõ cửa nhà vào giờ cơm, Giang Tiềm vội tới mở cửa, nhìn trong tay Khuông Vĩ không mang theo gì cả liền chặn ở cửa không cho vào.

“Không phải đã bảo anh mang theo quà tặng sao?”

Khuông Vĩ không để ý anh, chỉ đánh vào bụng anh một quyền, Giang Tiềm khoa trương ôm bụng ngồi xổm xuống, “Xong rồi xong rồi, nội thương.”

Anh ngồi chồm hổm xuống, vừa đúng đối diện với tiểu Khuông, lập tức tố cáo, “Cháu xem ba cháu.”

Đáng tiếc người bạn học tiểu Khuông sùng bái nhất chính là Giang Tiềm, nên hưng phấn kéo tay cha của cậu, “Ba, ba, mau đánh thêm mấy quyền, không phải ba nói chú Giang chống đánh giỏi nhất à, mau cho con mở mang kiến thức.”

Khuông Vĩ vui mừng vuốt đầu của con trai, “Con trai ngoan, biết dùng từ ‘mở mang kiến thức’ rồi.”

Đầu Giang Tiềm đầy vạch đen, vội vàng chừa ra vị trí cho hai người vào.

Khuông Vĩ ngẩng nhìn chung quanh một vòng gật đầu một cái, “Nhà dọn dẹp không tệ, có hương vị gia đình.”

“Tất nhiên, tôi tự mình dọn dẹp mà, sao có thể không được chứ.”

Khuông Vĩ không nhịn được cười, cũng biết anh thích khoe khoang.

Triệu Nhiễm Nhiễm đang rối rắm chuẩn bị món ăn nguội, một lát thì cho đường nhiều, một lát lại cho dấm hơi nhiều, nấu ra hương vị hơi nặng, nên đang suy nghĩ biện pháp. Giang Tiềm đi vào, thấy cô cau mày, lập tức hiểu chuyện gì xảy ra rồi, ném thử một miếng, vẫn còn được, miễn cưỡng ăn được.

“Khuông Vĩ ăn mặn, ăn được mà.”

“Nặng hơn sẽ không được, để em làm lại đi.”

“Mọi người tới rồi, đi ra gặp mặt trước đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hết cách, chỉ có thể đi theo anh ra ngoài. Lúc này cô từ trong khe cửa len lén đánh giá một chút, rất ngoài dự liệu của cô, dáng vẻ Khuông Vĩ rất là đẹp trai, cả người lộ ra vẻ lão luyện, một đôi mắt đen nhánh, giống như có thể hút người đi vào.

“Khuông đội, đây là Triệu Nhiễm Nhiễm vợ em.” Giang Tiềm khoác vai của cô giới thiệu.

Khuông Vĩ chuyển tầm mắt đến trên người Triệu Nhiễm Nhiễm, ánh mắt trong nháy mắt ngưng kết lại.

“Nhiễm Nhiễm, gọi anh ấy lão Khuông là được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đấm bộ ngực anh, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, một đôi mắt híp lại thành trăng khuyết cong cong. Không dám nghe theo lời của Giang Tiềm, rất cung kính kêu một tiếng, “Đại đội trưởng Khuông.”

Vậy mà Khuông Vĩ lại như bị đóng đinh ngay tại chỗ, đôi mắt chăm chú nhìn ánh mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm, gương mặt đỏ dần hàng năm không có tinh thần, nhanh chóng tràn qua vẻ kinh ngạc.

Thật lâu không có ai đáp lại, nụ cười của Triệu Nhiễm Nhiễm từ từ cương xuống. Cô lại buồn bực. Xem đi, không riêng gì cha của Giang Tiềm không thích cô, ngay cả anh em vào sinh ra tử với anh cũng không thích, cha của anh dầu gì ừ một tiếng, nhưng Khuông Vĩ cả ừ cũng lười.

Giang Tiềm cũng cảm thấy không được bình thường, đặc biệt không giải thích được.

“Ai, ai, anh sao thế?”

Khuông Vĩ cuống quýt dời tầm mắt đi, động tác đột nhiên hơi luống cuống. Cầm chặt tay con trai, lo lắng nhìn con trai một cái.

Bạn học Tiểu Khuông cũng nhìn Triệu Nhiễm Nhiễm, một khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghi hoặc và khó hiểu, nửa ngày mới chỉ chỉ cô, dùng giọng hỏi thăm hỏi Khuông Vĩ, “Mẹ con à?”

Triệu Nhiễm Nhiễm và Giang Tiềm này đồng thời há to miệng, vẻ mặt nhất trí trước nay chưa từng có. Đây là tình huống gì à?

“Con trai, đây là thím Giang, chào đi.”

“Nhưng rõ ràng.”

“Là thím Giang.” Khuông Vĩ nghiêm túc nhìn con trai cải chính.

Bạn học Tiểu Khuông không thể làm gì khác hơn, áp ứng kêu Triệu Nhiễm Nhiễm một tiếng ‘thím Giang.’

Gân xanh co giật hết sức vui sướng trên trán Triệu Nhiễm Nhiễm, thật lâu mới ‘a’ một tiếng đáp lại, sau đó sợ hãi vội vàng chạy vào phòng bếp, tựa tại phía sau cửa sổ ngực. Không hổ là đội trưởng đại đội đặc chủng, dọa người hơn cả lúc Giang Tiềm đáng sợ nhất, bộ dáng anh ta cạnh chừng người khác, giống như là loài bò sát máu lạnh nào đó, quả không thể chọc, ngàn vạn lần không thể chọc.

.

Bữa cơm này ăn hơi vô vị tẻ nhạt, mỗi một lần Khuông Vĩ động chiếc đũa, Triệu Nhiễm Nhiễm đều có chút khẩn trương, thấy anh gấp món trộn thì cô thật ra muốn nhào lại bưng nó đi.

Mà món ăn khó có thể nuốt xuống chỉ quay một vòng ở trong miệng Khuông Vĩ liền nuốt xuống, anh vẫn không quên thêm một câu, “Ăn thật ngon.”

Giang Tiềm vừa lôi kéo tay vợ không tiếng động an ủi, vừa cười khổ, lòng nói anh em ăn không ngon cứ trực tiếp nuốt không phải xong chuyện à, còn phải nói ra, sao mấy món ăn mùi vị bình thường anh ấy lại không khen.

Cơm nước xong, Triệu Nhiễm Nhiễm ngoan ngoãn chạy vào phòng bếp rửa chén, cố gắng không để ý bạn học tiểu Khuông vẫn đứng ở cửa nhìn cô chăm chăm, tha thứ cô mặc dù ngày ngày giao thiệp với trẻ em,

nhưng chỉ giới hạn trong việc giả làm bà ngoại sói, đối mặt với cậu bé đáng yêu kia, Triệu Nhiễm Nhiễm cần bản tìm không ra đề tài.

“Thím không có gì muốn nói với cháu à?”

Khóe mắt Triệu Nhiễm Nhiễm giắt giắt, cô mới vừa bị đứa bé này đùa giỡn à?

“Cháu tới nhà thím làm khách, không phải thím nên tâm sự với cháu sau? Thím xem chú Giang đã ra ban công tán gẫu với ba cháu rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bưng tỉnh hiểu ra, suy nghĩ hồi lâu nói ra một câu, “Cháu. . . . có sợ tiêm đau không?”

Sau đó thấy khóe miệng bạn học tiểu Khuông giắt mạnh mấy cái, Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng chuyển đề tài, “Cháu bao nhiêu tuổi? Tới lớp mấy? Tên là gì?”

“Tám tuổi, lớp hai, Khuông Tiểu Mỗ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có đình chỉ, cười lên, “Tiểu Mỗ? Thật là một cái tên thú vị.”

Về mặt Khuông Tiểu Mỗ không thay đổi, miệng lại càng ngày càng ngọt, “Món ăn thím làm ăn ngon thật.”

Triệu Nhiễm Nhiễm kinh ngạc nhìn cậu, phân tích độ chân thật trong lời nói, cười gượng, “Thiệt hay giả?”

“Thật.” Khuông Tiểu Mỗ gật đầu rất chân thành.

Triệu Nhiễm Nhiễm thật tin tưởng rồi, mắt cong hơn, “Cháu thích là tốt rồi, có cơ hội sẽ làm cho cháu nữa.”

“Có thật không?”

“Dĩ nhiên.”

“Vậy về sau mỗi tuần cháu đều tới được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm mím môi, ngốc quá, cô lại rơi vào bẫy của một đứa bé tám tuổi.

“Không được sao?” Rõ ràng thất vọng rồi.

“Được, nhưng thím chưa chắc tuần nào cũng ở đây.”

“Vậy thím sẽ chiêu đãi cháu nữa chứ?”

“Nhất định sẽ.”

Khuông Tiểu Mỗ hết sức hài lòng về lời bảo đảm của cô, gật đầu một cái, tự chạy đi tìm thức uống.

.

Cùng lúc đó, ban công.

Hôm nay Khuông Vĩ quá mức khác thường, khác thường đến Giang Tiềm cũng không yên lòng theo, đưa cho anh một điều thuốc, liền nhoẻn miệng cười với anh, “Thật là nhiều năm không có thấy anh như vậy rồi, hôm nay thế nào? Trước kia anh đã gặp Nhiễm Nhiễm?”

“Làm sao có thể.”

Khuông Vĩ cười khê phản bác, dư âm của ánh trời chiều vừa đúng chiếu vào trên mặt của anh, cánh tay anh vịn ở trên ban công nhìn về phương xa, khóe miệng mím lại, lộ ra đường cong như có như không, giống như một giây kế tiếp sẽ chói lợi biến mất đi.

“Được rồi được rồi anh em, thế nào mau nói.” Giang Tiềm giành lại điều thuốc trong miệng anh vứt bỏ, dưới chân đã có không ít tàn thuốc rồi.

“Không có gì.” Khuông Vĩ vỗ vỗ bờ vai của anh, “Là Cậu không có cảm thấy. . . Nhiễm Nhiễm. . . . Hơi giống mẹ tiểu Khuông sao?”

Giang Tiềm vò đầu nhớ lại nửa ngày, thật sự là không có gì ấn tượng, vốn không có quá nhiều tiếp xúc với vợ của Khuông Vĩ, mấy lần ít ỏi đều là ở trong bệnh viện, nhớ mang máng là rất gầy, vẻ mặt có bệnh, nhưng có một điều khẳng định là, đầu có giống vợ anh đâu.

Giang Tiềm lắc đầu, “Không cảm thấy giống.”

Khuông Vĩ nhẹ nhàng cười, “Mắt giống kinh người, gặp vợ cậu đột nhiên nhớ lại bộ dáng của mẹ Tiểu Mỗ trước khi kết hôn với tôi.”

“Có hình không?”

“Đương nhiên là có, nếu không sao Tiểu Mỗ cảm thấy giống, ngày nào nó cũng nhìn đấy.”

Giang Tiềm vỗ vỗ bờ vai của anh an ủi, nói một câu không biết điều, “Về sau không cho phép tới nhà của tôi nữa.”

Khuông Vĩ đá vào trên hông anh một cước, “Cút ra xa mau.”

55. Chương 55: Quyết Định Quan Trọng . . .

Hôm sau vợ chồng hai người đến bệnh viện liền tách ra hành động, Giang Tiềm đi thăm cha của Tưởng Thị Phi, Triệu Nhiễm Nhiễm thì đi thăm Tưởng Thị Phi. Sau khi cô tiến vào, trong phòng bệnh không có một bóng người. Sau khi sinh mệnh từ từ vững vàng, một số dụng cụ không đáng đã bỏ, mặc dù đã bảo vệ cái mạng, nhưng người kiên cường lúc đầu lại nằm trên giường bệnh như một con búp bê rách, trong nháy mắt đó Triệu Nhiễm Nhiễm dường như thấy được trên gương mặt không hề lộ vẻ gì của anh chảy xuống nước mắt đàn ông.

Tuy nói bác sĩ có lòng cha mẹ, nhưng cũng có câu bệnh lâu trước giường không còn con hiếu thảo, đối mặt người bệnh như vậy, trừ cha mẹ, đừng nói là nhân viên cứu hộ, ngay cả con ruột thì có thể kiên trì cẩn thận chăm sóc bao lâu đây?

Vì tính chất công việc, Triệu Nhiễm Nhiễm có lòng từ bi, lòng thương hại lại sớm hóa thành sự nghiêm túc đối đãi công việc, nhưng cho dù như vậy cũng chưa chắc có bao nhiêu người có thể làm được, nhân viên cứu hộ không quen không biết, chăm sóc theo trình tự như kiểu máy móc đã là khó được rồi, cũng không thể yêu cầu người ta cẩn thận mọi chuyện.

Trên mặt Tưởng Thị Phi nổi lên một lớp màng da, nghe nói mấy ngày trước cha anh ấy đã hoàn toàn không thể xuống giường, có lẽ bởi vì thế, nên không còn ai nhớ lau mặt giúp anh ấy.

Triệu Nhiễm Nhiễm thở dài một cái, vắt cái khăn lông ướt, nhẹ nhàng lau sạch gò má và phần da lộ ra bên ngoài của Tưởng Thị Phi, cô không thể dùng thái độ của y tá dành cho bệnh nhân để đối đãi với người đàn ông có nụ cười ngây thơ thuần khiết này, huống chi anh vốn cũng không phải là bệnh nhân của cô, mà là anh em thân nhất của chồng cô.

Trên mặt không sạch, thì trên người tất nhiên không cần nói, Triệu Nhiễm Nhiễm cật lực thay quần áo bệnh nhân sạch sẽ cho anh xong đã mệt đầu đầy mồ hôi, muốn đổi cả ra giường, nhưng đây không phải chuyện một người có thể làm nên chỉ đành bó tay, làm một số việc khác đủ khả năng thôi.

Lúc y tá tiến vào, thấy Triệu Nhiễm Nhiễm đã đệm xong mấy tấm lót ở những vị trí xương cốt quan trọng của bệnh nhân, đang lập lại xoa bóp những bộ phận bị đè trên người bệnh nhân.

Y tá để thuốc bào chế dinh dưỡng cho ruột qua một bên, bày ra bộ dáng dạy dỗ, “Cô làm người nhà kiểu gì thế, nghe nói ngày ngày chỉ có một người chị tới, cô ấy còn một người chăm sóc hai bệnh nhân thật bận rộn, người nhà như cô thì hay, mỗi ngày không thấy bóng dáng, dù là thân thể bệnh nhân có chúng tôi chăm sóc, nhưng tinh thần anh cũng cần người nhà an ủi mà, mấy người đừng nghĩ anh ta hoàn toàn không có cảm giác.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bị chửi sưng sốt, suy nghĩ hồi lâu mới nói ra một câu, “Lúc này tôi nâng cao đầu giường lên chút, như vậy có lợi cho tĩnh mạch chảy trở về, cô đừng thả xuống.”

“Không phải, tôi nói.” Y tá ghen lại, “Cô là người trong nghề? Cô không phải vợ anh ta?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng khoát tay, “Anh ấy là chiến hữu của chồng tôi, chúng ta coi là bạn thôi.”

Y tá sáng tỏ rồi, vỗ ót một cái, “Cũng phải, nghe nói bà xã anh ta đang mang thai.” Không nhịn được lại lôi kéo Triệu Nhiễm Nhiễm oán trách một hồi, nói nếu là đồng hành, thì cô khẳng định biết hộ lý người bệnh thể này cần nhất tỉ mỉ và kiên nhẫn, những việc chăm sóc quan trọng thì họ có thể làm, nhưng những việc nhỏ nhặt thì người thân tin được hơn, dù tìm hộ công cũng phải có người thân ở bên cạnh nhìn, hiện tại hộ công có nhiều người cầu thả lắm, không có người nhà trông chừng là không được.

“Hiện tại có hộ công không?” Y tá lắc đầu, “Không có, lúc trước là chị anh ta làm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm từ trong lời nói của cô nghe được, hình như Vương Đan cũng không thường tới chăm sóc Tưởng Thị Phi, sau đó suy nghĩ một lát cũng liền bình thường trở lại, có lẽ là sắp sinh rồi, không dám tùy ý đi lại thôi.

Lúc này cô phát hiện y tá dứt cho Tưởng Thị Phi chính là thuốc dinh dưỡng được bào chế, thật ra thì lâu như vậy, có thể ăn thử thức ăn lỏng rồi, cô cau mày suy nghĩ một lát, rồi quyết định không nên đề nghị, nguyên nhân là sợ Tưởng Thị Phi bị người ta làm khó dễ.

.

Hôm nay sau khi từ bệnh viện ra ngoài tâm trạng của hai người đều không tốt, trên đường về nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm ghét mua thịt bò kho và sợi mì, sau khi về nhà thì làm mì thịt bò, sau khi ăn xong tắm một cái hai người liền ôm nhau trên giường nói chuyện phiếm.

Giang Tiềm nói tình huống của cha Tưởng Thị Phi vô cùng không tốt, mấu chốt là bệnh tim hai mươi mấy năm rồi, mấy năm trước cấy máy trợ tim vào rồi thì còn tạm được, nhưng bệnh tim là không thể nào hoàn toàn chữa khỏi, hiện tại ngã xuống, chủ yếu là do bệnh cũ, dù không có xảy ra chuyện của Tưởng Thị Phi cũng chưa chắc có thể chịu đựng bao lâu.

“Có rãnh thì phải đi chăm sóc Tưởng Thị Phi, nếu nhịp tim ngừng đập, thì dưới tình huống bình thường chỉ có thể đập ba mấy lần một phút, Nhiễm Nhiễm, phương diện này anh không hiểu, nhưng nghe con số này cũng sợ cực kỳ.”

“Là nhịp tim quá chậm, rất dễ dàng khiến trái tim suy kiệt.” Triệu Nhiễm Nhiễm dừng lại, “Ông nội em chết do suy tim. Trái tim suy kiệt, chú út em là bác sĩ, lúc ấy đang ở bên cạnh anh, nhấn mấy cái cũng không cứu về được.”

Giang Tiềm không hiểu thuật ngữ chuyên nghiệp của phương diện này, dĩ nhiên lại càng không hiểu giản ngữ, chỉ hiểu một câu là không có cứu về được. Giang Tiềm ôm Triệu Nhiễm Nhiễm chặt hơn mấy phần, giống như là đang thở dài, “Chúng ta nên làm gì cho họ đây.”

Đúng vậy, chúng ta nên làm gì cho họ đây. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, nhưng chúng ta có thể làm được gì đây? Vợ chồng bọn họ, một bộ đội đặc chủng, một nhân viên cứu hộ, một người làm việc tiêu diệt người khác, một người thì cứu người để sống qua ngày, tổng kết lại, ai hiểu được sinh mạng thay đổi thất thường hơn họ đây? Khẳng định là không có rồi.

Thất thường thì thất thường, đối mặt kẻ địch và người không liên quan, chuyện có nhân tính nhất mà Giang Tiềm từng làm là đắp miếng lá cây to lên đầu của tội phạm bán thuốc phiện bị bẻ đầu. Triệu Nhiễm Nhiễm thì sao, an tĩnh thối lui khỏi phòng bệnh đóng cửa lại, để lại không gian khốc thương cho người sắp chết và người thân của họ, đã coi là từ bi. Sinh mạng thất thường, không có ai hiểu điều này hơn họ, bởi vì bọn họ gặp quá nhiều.

Nhưng cha con nhà họ Tưởng không phải là không muốn sống, càng không phải là kẻ địch, cho nên bọn họ cần làm gì đó. Triệu Nhiễm Nhiễm nghiêm túc suy nghĩ, bệnh của ba Tưởng cả bác sĩ cũng bó tay hết cách, người tới số tuổi luôn luôn phải trải qua luân hồi, có lẽ chỉ thuận theo ý trời thôi. Nhưng Tưởng Thị Phi không giống, anh còn trẻ tuổi linh hoạt, bây giờ mặc dù nằm ở trên giường không có sức sống, nhưng ở

trong nước ngoài nước đều từng có việc người thực vật thức tỉnh lại, huống chi anh ấy còn chưa đến trình độ được định là người thực vật.

Triệu Nhiễm Nhiễm thở dài một cái, chôn mình thật sâu trong ngực chồng, Giang Tiềm lập tức buộc chặt hai cánh tay, hai chân cũng quấn lên không buông tha, đường cong thân thể dán sát vào nhau.

Ở đêm tân hôn cô đã thề với anh: tuyệt không ghét bỏ, tuyệt không rời đi, thay anh chia sẻ phiền khổ trong cuộc sống, thay anh ngăn trở nhiễu loạn của bên ngoài. . . . Còn có: Triệu Nhiễm Nhiễm yêu Giang Tiềm, Triệu Nhiễm Nhiễm nguyện ý vì Giang Tiềm học làm một người vợ đồng chí tốt.

Lời thề không phải một khẩu hiệu đơn giản, vợ đồng chí cũng không phải là một cách gọi đơn giản cô nên làm gì đó cho Giang Tiềm. Mà hiện tại Tưởng Thị Phi cần nhất là cái gì? Đúng, là một nhân viên hộ lý lâm sàng chuyên nghiệp mà tử tế, mà vừa lúc Triệu Nhiễm Nhiễm cô chính là một —— nhân viên hộ lý ưu tú cao cấp nhất.

“Ông xã, trong khoảng thời gian này tìm hộ công cho Tưởng Thị Phi trước đi, em thấy cơ thể anh ấy không được linh hoạt.”

“Quân khu sẽ an bài.” Giang Tiềm lười biếng ôm cô chặt hơn, không ngừng cọ xát, “Bà xã, em sanh con xong thì sẽ có thời gian đi hộ lý cho cậu ấy rồi.”

Lời này có đạo lý, nhưng không biết tại sao, trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm lại không giải thích được có chút xem thường.

“Ông xã à, hợp đồng em ký với bệnh viện đang làm hiện nay còn ba tháng nữa sẽ hết hạn, lãnh đạo đã tìm em bàn việc ký tiếp.”

“Ồ, vợ anh ưu tú quá, người ta còn nguyện ý sử dụng đấy.”

“Đó là đương nhiên.”

Giang Tiềm cười véo lỗ mũi cô, “Vậy em có ý kiến gì? Có còn muốn ký hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Vốn định ký tiếp, bởi vì Trương Lam Dương Chấn Chấn Trần Tuyền đều làm việc ở đó, người cùng khoa cũng rất tốt, công việc thật vui vẻ, huống chi có thể nghỉ sanh, còn có thể thay ca, có nhiều thời gian nghỉ ngơi dài nữa. . . .”

Giang Tiềm dừng lại một lát, “Vậy thì ký đi, vốn muốn cho em ở nhà chuyên tâm theo anh, nhưng sau đó nghĩ lại thấy không được, không thể để em ở nhà nấu cơm giặt giũ chăm sóc đứa bé cả ngày, như vậy cuộc sống của em quá không thú vị, đã có nghỉ sanh, vậy thì ký đôi.”

Trong đôi mắt Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn Giang Tiềm tỏa sáng lấp lánh, người đàn ông của cô luôn thân thiết như thế, suy tính cẩn thận chu đáo mọi chuyện vì cô, cô còn có cái gì do dự, làm bất cứ chuyện gì cho anh, lên núi đao xuống biển lửa cũng là chuyện phải làm, vì anh đáng giá.

“Ông xã, em quyết định, không ký tiếp nữa.”

“Hả?” Giang Tiềm kinh ngạc, “Tại sao?”

“Tưởng Thị Phi cần một nhân viên lâm sàng hộ lý chuyên nghiệp, bà xã anh là hộ lý cấp cao, ưu tú nhất trong cái nghề này.”

Giang Tiềm ngồi dậy hoàn toàn, ngay mặt nhìn cô, “Em muốn đón nhận việc chăm sóc Tưởng Thị Phi?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Em có thể đến làm việc ở bệnh viện Tưởng Thị Phi đang ở, trình độ học vấn như em mà tới đây, là best-seller đây.”

“Nhưng tiền lương và đối xử khẳng định không có tốt như bệnh viện bây giờ.”

“Không sao, mục đích chủ yếu là chăm sóc Tưởng Thị Phi.” Triệu Nhiễm Nhiễm cười, lời kế tiếp có chút xấu xa nhỏ mọn, “Em thấy bà xã anh ấy là không trông cậy được rồi, em lại không thể thấy anh ngày ngày lo lắng vì anh ấy, đã nói bất cứ việc gì đều chia sẻ với nhau. . . . Ông xã, em yêu anh chứ sao.”

Trong tươi cười nũng nịu của Triệu Nhiễm Nhiễm lộ ra một chút vô lại, một chút tự hào, khiến trái tim của Giang Tiềm hoàn toàn tan chảy thành chocolate nóng, cơ hồ nói không ra bất kỳ lời nào, “Vợ, sao em tốt như vậy! Em nói, trên thế giới này còn có ai tốt hơn em chứ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười nằm trong ngực Giang Tiềm, khụ khụ, mục đích đạt tới, chính là cho anh biết cõi đời này không có ai thương anh hơn cô, mấy người phụ nữ khác không ai tốt như cô.

“Nhưng. Em có uất ức hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, lại nâng nặng tăng thêm một câu, “Chỉ vì anh, làm cái gì cũng không uất ức.”

Tốt lắm, một chiêu trí mạng, trong nháy mắt Giang Tiềm liền áp đảo cô, mặc dù mục đích của cô không phải thế này, nhưng nhìn đến tình yêu và cảm động nhấn chìm người khác trong mắt của anh, dù là hai chủng loại tình cảm này mỗi lần gặp mặt đều có thể nhìn đến, nhưng giờ phút này vẫn rất muốn nâng cao bộ ngực nhỏ nói cho anh biết: anh may mắn hơn người khác, em tốt với anh hơn bất luật kẻ nào, quan trọng nhất là, em tốt hơn cô Vương Đan xấu kia rất nhiều rất nhiều rất nhiều.

Mà Giang Tiềm vui mừng không phải do cô quyết định như thế, mà đúng như Triệu Nhiễm Nhiễm tưởng tượng, đó là do vợ anh vì anh, vợ anh làm tất cả đều là vì anh, quan trọng hơn càng làm người ta vui hơn là, bọn họ rất cuộc có thể kết thúc cuộc sống ở riêng hai nơi.

“Nhiễm Nhiễm, vợ, anh muốn xơi em rồi, để cho em tiến vào trong thân thể anh.”

“Hử?” Triệu Nhiễm Nhiễm cố ý há to mồm, “Ăn thịt người là phạm pháp.”

“Vây. Được rồi, cho em ăn anh.”

Hoạt động cho ăn ban đêm chính thức bắt đầu, bọn họ cũng đều biết, từ lúc bọn họ vừa bắt đầu, họ đã yêu nhau rồi. . . .

56. Chương 56: Tưởng Phán Phán. . .

Gần đây Giang Tiềm gặp được một chuyện phiền toái, về nguyên do còn phải trở lại mấy năm trước, khi đó anh còn chưa có được triều về pháo đoàn, mà còn là chủ lực mạnh mẽ nhất của đại đội đặc chủng. Trong một lần diễn tập ở quân khu, anh đã đụng phải binh lính cứng đầu nhất trong cuộc đời này, binh lính cứng đầu anh đã gặp nhiều, bản thân anh cũng là kiệt xuất trong đó, nhưng cứng đến loại trình độ này thật đúng là thứ nhất.

Binh lính cứng đầu đó gọi Lương Hạ Mạt, kỹ sư gỡ bom của quân khu, Giang Tiềm vô cùng khinh thường, kiên trì gọi bọn họ là công binh, ai ngờ anh lính kia vô cùng kiên trì, xưng lão tử là chuyên gia tháo đạn, cao thủ gỡ mìn.

Được rồi, lúc ấy Giang Tiềm âm thầm nghĩ, cậu là chuyên gia đúng không, lão tử cho cậu ăn gạch nhé.

Giang Tiềm vốn không quá để loại diễn tập này ở trong lòng, mà cũng không phải mình anh, nghĩ xem, từng dùng súng thật đạn thật giết người, tại sao lại quan tâm mấy trận chiến không thấy máu này. Dĩ nhiên, phía trên điều đại đội đặc chủng tới tham dự, cũng chỉ vì khoe khoang, học hỏi và được thêm kiến thức thôi.

Nhưng sau khi đợt diễn tập thứ nhất kết thúc, Giang Tiềm đã đầy đủ hiểu được trình độ coi trọng của cấp trên với lần diễn tập này, năng lực tin tức của phe đỏ siêu cường, mặc dù các cấp binh lính chia không đều, nhưng người ta đều là chuyên gia khắp mọi mặt, trừ đánh cận chiến và xạ kích thì yếu, những mục khác thì đều hạng nhất, Giang Tiềm nhiều lần thiếu chút nữa bị bắt, tức giận đến hộc máu. Mẹ đây, lúc này phía trên đùa thật à, không nhẹ nhõm hơn thực chiến bao nhiêu.

Khi Giang Tiềm thật vất vả mới rảnh miệng chửi má nó, thì đột nhiên ngửi thấy mùi lửa đạn, anh kinh hãi quay đầu lại tìm kiếm đội viên phụ trách truyền tin liên lạc mà trước đây không lâu bị anh tự mình giấu cực kỳ chặt chẽ, chàng trai nhìn còn thêm thắm hơn anh liền bị bắt lấy.

Giang Tiềm quay đầu bỏ chạy, hùng hùng hổ hổ, “Miếng thuốc cao dán da chó từ đâu tới?” Khuông Vĩ từ trong bộ đàm nói cho anh biết, “Lộn xộn, sớm có dự mưu rồi, chính là vì tới ghê tởm chúng ta, Giang Tiềm cậu mà làm tôi mất thể diện, thì chuyện giúp cậu tìm đối tượng không có cửa đâu.” Giang Tiềm lại mạnh mẽ mắng một tiếng mẹ nó.

Lúc diễn tập nửa giai đoạn cuối, Giang Tiềm rút cuộc nghênh đón may mắn, Khuông Vĩ luôn nói anh chiêu cút chó, nếu không lấy đầu ra nhiều vận cút chó như vậy, đội người vẫn níu lấy bọn họ không buông kia bị binh đoàn đối kháng đánh tan tác. Giang Tiềm búng tay, cầm hất lên, kiêu ngạo vô cùng, “Tận dụng mọi thứ cho tôi, ức hiếp lão tử thật là thảm, diệt hết cho tôi.”

Vì vậy, sau khi phản kích bắt đầu liền xuất hiện tình cảnh như vậy, phe đỏ thật vất vả mới rút ra chút thời gian nghỉ ngơi, kết quả lương khô chưa ăn xong, nhà cầu cũng chưa kịp đi, thì ‘ cộc cộc lộc cộc ’ súng máy hạng nhẹ đã bắn càn quét tới đây, chỗ chết người nhất chính là cả một bóng người cũng không nhìn thấy, bốn phía khói mù đàng đàng, người phản ứng mau liền bỏ chạy.

Giang Tiềm dương dương hả hê, đột nhiên từ trong kính ngắm thấy nơi góc chết có một người tuần tú đang ngồi, vừa cẩn thận nhìn chung quanh, còn vừa mạnh mẽ gặm lương khô. Giang Tiềm liền muốn trêu chọc.

Người này chính là Lương Hạ Mạt, lúc này trên lưng đeo thuốc nổ C4 plastic số lượng lớn, nghĩ thầm, lão tử muốn chui vào bộ tổng chỉ huy của mấy người, chết cũng muốn chết chung với mấy người.

Vì vậy, trò chơi mèo vờn khá dài chuột bắt đầu, một đội nhân viên nhỏ bên Giang Tiềm thả lỏng sự vây đuổi, chặn đường, rồi lại nhường, công kích đủ kỹ xảo. Trong mấy trò đùa người thì Giang Tiềm cũng ở đỉnh cao, ý kiến của anh là, làm một chết rồi bạo thi, chết cũng không cho chết sáng khoái.

Lương Hạ Mạt âm thầm dùng các loại mìn, còn đào hố bẫy chung quanh, còn đặc biệt không hiền lành cái mìn hẹn giờ ở trong đó nữa. Chạy một buổi chiều rồi anh rút cuộc hối hận, nằm trên mặt đất ngửa mặt lên trời thở dài, làm ông nội mày một chết rồi.

Mặc dù nói không đánh nhau thì không quen biết, anh hùng tiếc anh hùng, nhưng lời nói này đặt ở trên người Giang Tiềm và Lương Hạ Mạt thì không đúng, bọn họ đúng là đánh mới quen biết, nhưng anh hùng chán ghét anh hùng, vì vậy mọi người thành cầu Hùng.

Giang Tiềm: “Công binh.”

Lương Hạ Mạt: “Lão tử là chuyên gia tháo đạn, cao thủ gỡ mìn. Anh đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, cả bụng đầy ý nghĩ xấu Anh nhất định là lính đặc biệt.”

Được rồi, đây đúng là binh lính lưu manh mà toàn quân khu công nhận. Giang Tiềm cười cười lưu manh đề nghị, “Cậu có thể thử gọi chúng tôi là Hồ Đông Bắc.”

.

Chớp mắt một cái ba, bốn năm trôi qua, Giang Tiềm cả vợ cũng lấy rồi, sớm quên mất nhân vật này, cho nên lần đầu tiên Khuông Vĩ mang Lương Hạ Mạt tới thì Giang Tiềm thật đúng là không nhận ra được. Lúc ấy anh nhìn lướt qua người xong, còn nói thầm ở trong lòng: khó trách bây giờ con gái đều sùng bái người làm lính, cũng không phải không có đạo lý, tiểu tử này tuần tú, thân hình lại cao lớn, chỗ chết người nhất chính là phong cách còn cứng rắn đặc biệt có vị đàn ông, nếu người làm lính đều có thể như cậu ta, ai còn buồn không cưới vợ được.

Khi đối diện nhân vật như thế, trong nháy mắt Giang Tiềm liền không bình tĩnh được. Tuy nói bộ đội đặc chủng trực thuộc quân ủy, chiều mộ lính có thể nhảy qua quân khu nhảy qua quân chủng chọn lựa nhân tài, nhưng bây giờ cũng không có chuyện lớn gì, không cần phải chính thức chọn người chứ, chưa kể lúc trước tiểu tử này còn bị anh giày vò quá mức.

“Đi theo huấn luyện, về sau có tác dụng lớn.” Khuông Vĩ thần thần bí bí nói cho anh biết, “Huấn luyện anh ta thật tốt, giảm phân nửa dựa trên cường độ huấn luyện lúc cậu ở trường học thợ săn năm xưa, cuộc so tài quốc tế của lính trinh sát năm nay, quân ủy quyết định giao cho chúng ta, cậu phải dạy ra một đội người tài cho tôi, lần này cậu còn phải đi đấy. Tổ đội mà cậu tuyển ra từ đại đội của tôi phải có lính kỹ thuật, nhưng đại đội không có chuyên gia gỡ mìn tháo đạn, đúng là các cậu biết gỡ, nhưng không chuyên nghiệp, mà dẫn

bọn họ theo thì cậu không thể cung như tổ tông, cho nên cậu phải huấn luyện cậu ta, tranh tài xong thì đưa cậu ta về, trong khoảng thời gian này cậu tốn chút công sức thôi.”

Điều thuốc trong miệng Giang Tiềm ‘bệt’ rớt xuống đất. ‘Trường học thợ săn’ à! Đó thật sự con mẹ nó là một trận kinh nghiệm tức giận lại đã nghiền!

“Công binh à (công = kỹ thuật, binh = lính).” Giang Tiềm lười biếng chèn ép người.

“Lão tử là chuyên gia tháo đạn, cao thủ gỡ mìn. Mấy năm không thấy gặp vấn đề óc ngu si, tứ chi phát triển à.”

Nếu Khuông Vĩ nói giảm phân nửa theo như cường độ đó, thì Giang Tiềm nhất định nhiệt tình chà đạp người ta, các cách thao luyện mệt chết người không đền mạng không biết điều thao luyện đều đề lên người người ta, cả thời gian chờ má nó cũng không cho.

Chỉ là tiểu tử này cũng thật kiên cường, không có một tiếng oán trách. Chung đụng thời gian dài, Giang Tiềm ngược lại thật sự bội phục Lương Hạ Mạt, điểm quan trọng nhất của người thông minh là có thể chịu được cực khổ, chịu được giày vò, dám khiêu chiến với người ác như anh, sau đó bị phạt gia tăng lượng huấn luyện, vẫn chết sống cố gắng.

Sau đó từ từ quen thuộc, từ trong bản chất cầu hùng đã nhận định cũng nhìn thấu chút vị anh hùng, thật có chút hiểu nhau không cần nói. Bởi vì võ lực cao hơn tất cả là tôn chỉ của đám đàn ông cơ bắp, cho nên phạm là người làm lính, không có mấy ai không sùng bái Giang Tiềm, Lương Hạ Mạt cũng sùng bái. Sau khi đề tài của hai người nhiều lên, Giang Tiềm tổng thể mà nói thì tương đối thưởng thức Lương Hạ Mạt, trừ một việc, người này quá gia trưởng, trên vấn đề đối đãi vợ, lại kiên trì ăn thua đủ, anh ta nói vậy mới là đàn ông, phụ nữ không thể nuông chiều. Nhưng Giang Tiềm lại có ý kiến riêng, như vậy không gọi đàn ông, vợ cưới về là để thương, không phải để khinh bỉ.

Vì vậy Giang Tiềm luôn dùng anh ta làm ví dụ mặt trái để về nhà tranh công với Triệu Nhiễm Nhiễm, em xem cậu ta vậy đó, cứ hay gây với vợ, trước đó vợ cậu ta còn khóc trong điện thoại đấy, anh tuyệt đối sẽ không như vậy, vợ chính là bảo bối của anh, đời này chỉ thương em, tuyệt đối không ức hiếp em.

Triệu Nhiễm Nhiễm bình thường đều vô cùng nể tình cổ động thêm, ai nha ông xã tốt nhất, tốt nhất tốt nhất, ai cũng không tốt bằng anh.

.....

Cuộc sống hạnh phúc ngọt ngào, nên một số chuyện nhỏ liền bị bỏ quên, nói thí dụ như việc Vương Đan sanh con. Ngày nào đó Triệu Nhiễm Nhiễm nhận được điện thoại của Giang Tiềm, nói Vương Đan sinh con gái thì cô lúc này mới nhớ tới, quả thật đến lúc sinh rồi.

Bên này có phong tục là, phụ nữ ở cũ thì đàn ông không có quan hệ không được vào phòng, nếu không sẽ bị sổ con rệp. Cho nên Giang Tiềm không thể đi thăm, Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ có thể thay thế anh đi.

Cô thật không muốn đi, cô ghét Vương Đan. Nhưng cảm xúc ghét này đều tan thành mây khói khi thấy được khuôn mặt nhỏ hồng nhẵn nhịu trên giường. Đúng vậy, giận đối với người phụ nữ không hiểu chuyện này chi, nể mặt đứa con của Tướng Thị Phi đi.

Vương Đan xem ra cũng không khó chịu với con gái, nhưng ngồi một lát Triệu Nhiễm Nhiễm liền phát hiện không đúng, Vương Đan không để bụng với đứa bé, ánh sáng tình thương của mẹ trong mắt rất mỏng, hơn nữa còn không cho đứa bé bú sữa mẹ.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ tới một khả năng, nhất thời sau lưng lạnh hết.

Trước kia bởi vì Vương Đan sợ sinh con gái thì nhà họ Tướng sẽ ghét bỏ cô, cả ngày quây âm ỉ muốn phá thai, hiện tại Tướng Thị Phi bị thương, nhà họ Tướng không thể nào ghét bỏ cô nữa, sinh ra gì cũng không có ảnh hưởng đến cô, cho nên không cần thiết, nếu như cô sinh một đứa con trai, hiện tại cũng sẽ không mấy vui mừng, cô ta hoàn toàn xem đứa bé là công cụ bảo hộ mình. Nếu như suy nghĩ xấu xa hơn, cô ta thật đúng như Giang Tiềm nói, muốn rời khỏi Tướng Thị Phi, coi đứa bé này thành gánh nặng, nếu không tại sao không cho đứa bé bú sữa mẹ đây?

Triệu Nhiễm Nhiễm dò xét Vương Đan cẩn thận, cố gắng từ trong tìm ra đáp án, lại bất đắc dĩ cấu tạo của tế bào não căn bản không như nhau, nên không nhìn ra, cái gì cũng không nhìn ra được.

“Đứa bé tên là gì?”

“Tên thật chưa đặt, tên ở nhà thì ông nội đặt rồi, gọi nhìn Phán Phán.”

Tên rất dễ nghe, rất tốt đẹp.

Triệu Nhiễm Nhiễm cố khuyên cô, “Nên cho đứa bé bú sữa mẹ, tăng cường sức đề kháng của trẻ nít.”

Vương Đan cười có chút xấu hổ, “Không có bao nhiêu, không đủ uống.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cau mày, “Uống nhiều canh thức chân heo sẽ có.”

“Nên tiết kiệm tiền chút, nhà không dư dả.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có nói cái gì nữa, sau khi về nhà có chút buồn buồn không vui. Giang Tiềm ít nhiều biết vợ không thích người phụ nữ kia, thật ra thì anh cũng không thích, nhưng mà vẫn là nguyên nhân kia, tất cả vì Tưởng Thị Phi và đứa bé, cho nên vẫn là phải đi chăm sóc. Anh cũng khuyên vợ như vậy, anh nói rất đúng, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm nghe lại không vui lòng, dù sao chỉ cần Giang Tiềm có một câu là Vương Đan tốt, cô khẳng định liền không vui, gần đây cũng giận đối Giang Tiềm.

Sau khi trở về thành phố, liền tìm vài phương thuốc thúc sữa, lại mua không ít thuốc bổ, đưa người ta gửi đi. Cô thật ra không phải thánh nhân, cô đổ hết trách nhiệm việc Tưởng Thị Phi xảy ra chuyện lên đầu Vương Đan, cộng thêm chuyện hình trong máy vi tính Giang Tiềm trước kia, mặc dù tâm ý của Giang Tiềm đối với mình rất rõ ràng, rất không có khả năng có lòng khác, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn thật tâm thật ý ghét Vương Đan. Giang Tiềm nói chăm sóc cô ta bởi vì Tưởng Thị Phi và đứa bé, Triệu Nhiễm Nhiễm lại không như thế, cô chỉ bởi vì Giang Tiềm bảo cô làm như vậy, cho nên cô mới làm như vậy, dù giận đối không đồng ý thế nào, thì cũng chỉ đóng cửa giận đối với Giang Tiềm.

57. Chương 57: Mầm Móng Của Khoảng Cách. . .

Triệu Nhiễm Nhiễm khó chịu liền thích giận đối, cũng có thể lý giải là làm nũng, chờ Giang Tiềm đi dụ dỗ. Nhưng chết là cô giận đối cũng không nói cho Giang Tiềm, mà chờ anh tự động tỉnh lại, trong điện thoại trừ nói ít đi thì tất cả còn lại bình thường, chỉ là hơn một tháng cũng không trở lại thăm anh, lấy cớ nói quá bận rộn. Nhưng Giang Tiềm nào biết, cho nên anh liền chịu tội.

Giang Tiềm nhớ vợ đến khó chịu, chờ nửa tháng rồi cảm thấy có chút không được bình thường, phát giác có cái gì không đúng thì anh liền buồn bực. Đầu có chọc giận cô đâu, rốt cuộc có tức giận không?

Đồng chí Giang Tiềm ngốc bị vợ giày vò đến , lúc huấn luyện buồn bực, lúc ăn cơm buồn bực, ngủ. Anh căn bản không buồn ngủ, nửa đêm lên bờ dậy đến bãi tập chạy lớn. Đến cùng có phải tức giận hay không? Hỏi cũng không nói, nói thì nói không có tức giận, không có tức giận vậy sao không trở về nhà chứ?

Giang Tiềm một hơi chạy hết 50 vòng, vốn chỉ tính chạy 20 vòng thì dừng, nhưng chạy xong rồi vẫn chán ồm, nên tiếp tục 30 vòng, gom góp gom góp lại cho chán số. Cường độ này đối với Giang Tiềm mà nói chỉ như chơi thôi, khiến anh vẫn mặt ủ mày chau chính là, anh còn chưa biết vì sao Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên không có nguyên nhân gì mà lạnh nhạt với anh. Chẳng lẽ là. Lại thích ăn đòn rồi hả ?

“Ai.” Giang Tiềm ngửa mặt lên trời thở dài.

“Ai.” Cách đó không xa cũng có một tiếng thở dài, Giang Tiềm không quay đầu lại, sớm thấy Lương Hạ Mạt từ lâu, anh ta còn đếm cho anh mấy vòng, nên không thèm để ý anh ta.

Giang Tiềm phối hợp ngồi trên đất, cong chân lên hút thuốc lá, trông về phía xa trầm tư. Mình chọc giận cô ấy? Cô ấy tức giận? Sao lại mang cô ấy về trước? Lừa gạt à?

Lương Hạ Mạt thấy anh không để ý mình, chỉ có thể tự đi qua, đụng đụng cánh tay Giang Tiềm, “Cho tôi điều thuốc.”

Giang Tiềm trực tiếp ném bao thuốc lá cho anh, quay đầu lại hỏi, “Hơn nửa đêm cậu ra ngoài làm gì? Xem đây là địa bàn của mình à.”

Lương Hạ Mạt cúi đầu, “Tâm trạng tôi không tốt. Đội trưởng anh thì sao? Nhìn cây cũng nhìn mất hồn, nghĩ gì thế?”

Giang Tiềm ngây ngốc một trận, than thở, “Nhớ vợ tôi đấy.”

Lương Hạ Mạt nói theo, “Tôi cũng thế.” Trong nháy mắt anh liền cảm thấy một ánh mắt ác độc bắn về phía anh, dằng dằng sát khí. Lương Hạ Mạt nghĩ nửa ngày mới nghĩ ra, “!@#%\$@, tôi nói nhớ vợ tôi, vợ của tôi đó.”

Giang Tiềm lại trợn mắt nhìn anh một cái, tiếp tục trầm tư, “Cậu nói xem cô ấy rốt cuộc có tức giận không? Đã sớm nói tức giận phải phát ngay mặt, tôi cũng dễ dụ cô, theo lý thuyết cô ấy cũng không phải người hay tức giận mà.”

Lương Hạ Mạt cũng than thở theo, “Anh nói xem cô ấy không có việc gì cứ dính lấy tôi chi? Tôi đối xử với cô ấy thế nào còn cần nói ra sao? Luôn ở cùng nhau, đã giống như miếng thịt trên người tôi rồi, tôi không nói là không thương cô ấy sao? Yêu cần phải nói ra sao?”

Giang Tiềm càng nói càng buồn bực, “Thật ra thì cũng thật thua thiệt cho cô ấy, trước sau hôn nhân cũng không có bao nhiêu thời gian ở bên cô ấy, ngược lại cô ấy đã chịu không ít uất ức vì tôi.”

Lương Hạ Mạt càng nói càng tức giận, “Trước khi kết hôn thì nhất quyết buộc tôi kết hôn, sau khi kết hôn lại muốn chết muốn sống đòi ly hôn, càng ngày càng không hiểu chuyện rồi, chờ tôi rảnh rồi nhất định sẽ trừng trị cô ấy đáng hoàng.”

Giang Tiềm nghe xong cười một tiếng, mặc dù người buồn gặp người buồn, thì không tìm được sự an ủi gì, thậm chí có cảm giác như quân cờ đã đặt xuống gặp phải người chơi cờ dở, nhưng Giang Tiềm nghe Lương Hạ Mạt than vãn xong, trong nháy mắt cảm thấy vợ mình thật tốt quá, quá đỡ lo, vì vậy anh. . . . hết buồn.

Có người còn khổ hơn anh, chuyện như vậy cũng có thể thảm hơn, thật là kẻ thù mà.

Giang Tiềm đứng lên phỉ bụ bậm trên mông, “Cám ơn cậu, thấy cậu sống còn khổ hơn tôi, tâm trạng của tôi liền thăng bằng hơn nhiều, còn buồn ngủ nữa chứ.”

Lương Hạ Mạt tức giận nghiêng răng, tình cảnh hỗn loạn này khi nào mới hết đây.

.

Chỉ là giận dỗi thôi, Triệu Nhiễm Nhiễm dĩ nhiên không có tức giận thật, gạt Giang Tiềm qua một tháng rồi, cũng tự dọn dẹp, mua không ít thứ trở về nhà.

Cô tính tốt thời gian nghỉ của Giang Tiềm mới trở về, muốn yên lặng cho anh một sự ngạc nhiên vui mừng, dĩ nhiên, sau khi về đến thấy căn nhà trống trơn không bóng người cũng là trong dự liệu. Triệu Nhiễm Nhiễm thấy hơi thất bại, rốt cuộc nhớ ra là ngày nghỉ mà không kêu anh về, thì Giang Tiềm cho tới bây giờ đều không chủ động trở lại, cô đang làm cái gì chứ, nói vậy thì cũng không tạo được sự vui mừng ngạc nhiên rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm rót ly nước trái cây ỳnh, nhìn một vòng căn nhà của mình, vẫn ấm áp như trước, một chút xú bụi cũng là thêm gắm thêm hoa, thứ lớn thì giống như nhiễm phải lửa khói nhân gian. Cô thích, cô không có lý do gì không thích, một người đàn ông và một người phụ nữ yêu nhau, sau đó có nhà của mình, bọn họ quang minh chánh đại hôn và làm tình ở chỗ này, không cần tiếp tục lén lút lút lút, sau này còn có con của mình. Dĩ nhiên, cũng sẽ gây gỗ một chút, giống như cô giận dỗi một mình, anh mất hứng cũng sẽ cho cô trừng phạt nho nhỏ, nhưng bọn họ sẽ luôn bên nhau mãi mãi.

Triệu Nhiễm Nhiễm dĩ nhiên cũng nhớ Giang Tiềm, cô không khó chịu, lại không sâu sắc, trước kia đậm tình chậm chạp không nở, gặp Giang Tiềm rồi mới xem như thông suốt, tự nhiên là thật tâm chân ý đối xử tốt

với anh, một ngày chớp mắt mấy lần mắt cũng nói cho anh biết, đương nhiên là dưới tình huống cô tự đếm được.

Cho nên khi Triệu Nhiễm Nhiễm gọi điện thoại cho Giang Tiềm thì cười và nhớ nhung mong đợi đầy cõi lòng, bởi vì cô thật sự không có tức giận, bởi vì cô cũng rất nhớ anh.

Giang Tiềm biết cô ở nhà, liền nhảy lên, bảo vợ phải chờ anh, anh đi nắm Khuông Vĩ đưa anh về, em đói bụng ăn chút gì trước, không cần chờ anh ăn cơm. Cô chưa kịp nói anh biết đừng nóng nảy, bên kia điện thoại đã cúp, rõ ràng cho thấy tâm trạng gấp gáp của đối phương. Triệu Nhiễm Nhiễm ngọt ngào trong lòng, quyết định sẽ không vì người khác mà giận ông xã mình.

Nhưng quyết tâm này thật hơi sớm rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm thậm chí có cảm giác ông trời đang cố ý đùa bỡn cảm giác cô, nếu không tại sao cái người buổi chiều nói lập tức trở về, mà đến nửa đêm còn chưa về nhà đây? Điện thoại từ mới bắt đầu không ai nghe đến cuối cùng bị cô gọi đến tắt máy, lòng của Triệu Nhiễm Nhiễm cũng bắt đầu càng ngày càng lo lắng.

Trong tình yêu bao hàm quan tâm, trong sự quan tâm lại bao hàm cái gì chứ? Lo lắng cái ăn của anh, quan tâm giấc ngủ của anh, thấy anh mặc ít huấn luyện nhiều sẽ đau lòng, trong sự quan tâm còn bao hàm sự lo lắng, suy nghĩ lung tung, nghĩ đến ngủ không yên, ôm gối cũng chảy nước mắt. Vừa bắt đầu thì oán anh sao không nghe điện thoại, từ từ, Triệu Nhiễm Nhiễm không còn tức giận, mà trong óc lại nảy ra từng ý nghĩ xấu. Có phải trên đường xảy ra chuyện gì không? Không gặp người xấu chứ? Phải đánh thắng đó! Chỉ cầu anh hoàn toàn chỉnh chỉnh trở lại.

Triệu Nhiễm Nhiễm khóc mệt mỏi, cũng không biết số điện thoại của Khuông Vĩ, một mình tội nghiệp núp trên ghế sa lon ngẩn người. Đợi nghe được tiếng chìa khóa mở cửa phòng thì cô thậm chí cũng không phản ứng kịp, chỉ ngây ngốc ngồi đó, quay đầu nhìn chằm chằm cửa phòng sững sờ.

Giang Tiềm vừa vào nhà liền thấy vợ với cặp mắt sưng đỏ, vẻ mặt khô héo, giống như là xảy ra chuyện rất lớn. Anh vội vàng chạy tới lo lắng quan sát. “Sao thế vợ? Tại sao khóc?”

Triệu Nhiễm Nhiễm sờ sờ mặt của Giang Tiềm xác nhận sự tồn tại của anh, một giây kế tiếp lập tức bùng lên, “Giang Tiềm sao anh không nghe điện thoại thế, anh bao nhiêu tuổi rồi sao có thể làm chuyện như vậy, anh không phải biết em lo lắng sao? Em sắp bị hù chết anh biết không?”

Giang Tiềm sờ sờ túi quần, điện thoại rơi trên xe Khuông Vĩ rồi. Buổi chiều nhận được điện thoại của Triệu Nhiễm Nhiễm, anh liền hưng phấn vừa nhảy vừa bùng đi theo Khuông Vĩ mượn xe, lúc Khuông Vĩ phải về quân khu làm ít chuyện, thì thuận tiện đưa anh luôn. Khi còn nửa tiếng thì về nhà, anh lại nhận được điện thoại của Vương Đan, nói Phán Phán sốt lên. Giang Tiềm vừa nghe, như vậy sao được, Khuông Vĩ cũng nói, đứa trẻ mới vừa đầy tháng phát sốt dễ dàng cháy hồng đầu óc. Hai người liền trực tiếp lái xe đến nhà họ Tưởng, đưa đứa bé đi bệnh viện rồi vẫn ở đó, mới vừa giã vò xong.

Giang Tiềm kéo Triệu Nhiễm Nhiễm đang xù lông vào trong ngực, “Đừng nóng giận vợ, có thể là vừa lên thì điện thoại đã rơi trên xe, ở trong bệnh viện bận suốt, nên không có phát hiện.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vừa nghe càng tức giận hơn, anh là ai của cô ta chứ, một cú điện thoại đã gọi anh đi, anh là chó à, sao nghe lời thế.

Giang Tiềm đỡ khóc đỡ cười, cho dù cô nổi giận, cũng nói anh là vì Tưởng Thị Phi mà, đứa bé kia không phải con gái Tưởng Thị Phi chứ sao.

Hôm nay Triệu Nhiễm Nhiễm nhiệt tình nổi điên, cảm xúc nóng nảy rầu rĩ vì chờ đợi một đêm bộc phát ra toàn bộ, núm lấy y phục Giang Tiềm, quả đấm nhỏ đập vào ngực anh ‘thùm thụp’.

Giang Tiềm cũng mặc cô đánh, dù sao không đau, vợ anh có một điểm tốt nhất là, đánh xong sẽ đau lòng, cơn giận cũng mất ráo. Quả nhiên, Triệu Nhiễm Nhiễm đánh một lát mệt mỏi, cũng đau lòng rồi. Từ từ dừng lại, thân thể co rút khóc, nói Giang Tiềm em rất lo lắng cho anh, anh xảy ra chuyện thì em làm thế nào?

Giang Tiềm ôm lấy cô, mím thật chặt đôi môi. Nên nói cái gì đây? Nói nghề nghiệp của anh là nhảy múa trên lưỡi dao, làm sao có thể đảm kể hết tính chất công việc cho cô biết. Đúng vậy, anh không dám, không

cách nào tưởng tượng cuộc sống tương lai không có cô sẽ cô đơn thế nào, cho nên anh không thể thua, vì cô, bất kỳ một nhiệm vụ nhỏ nào cũng không thể thua.

Người với người gặp nhau luôn có rất nhiều phương thức, bằng rất nhiều con đường, bọn họ quen biết nhờ xem mắt, vốn là hai người bất kỳ một phương diện nào cũng hoàn toàn không xứng đôi, chung quy lại có thể từ trong khe hở tính tình tìm ra điểm thích hợp, cho nên bọn họ cường điệu khoa trương phóng đại việc này, thưởng thức, yêu nhau, nắm tay vội vã bước lên con đường hôn nhân, ai cũng không thể chỉ vào bọn họ nói không xứng đôi, học hành, gia đình, tính tình. . . . Nếu như yêu nhau, thì cái gì cũng xứng đôi.

Giang Tiềm ôm cô nói vội vàng tức giận, về sau cũng không dám phạm sai lầm nữa.

Triệu Nhiễm Nhiễm lung tung lau nước mắt, “Anh chờ em một lát, mình em một lát là tốt.”

58. Chương 58: Lần Chiến Tranh Thứ Hai

Một mầm móng nhỏ gọi là khoảng cách nảy mầm ở trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm, mới kết hôn có mấy ngày thôi, đã cãi nhau rồi, mặc dù là chính cô tạo ra, Giang Tiềm chỉ mặc cho đánh mặc ắng không tức giận còn dụ dỗ cô, nhưng dù cô biết Giang Tiềm cũng không làm gì sai, thì trong lòng vẫn khó chịu, như bị nghẹn, thật ra thì xét đến cùng cũng bởi vì một môi dẫn lửa —— sự kiện hình thật lâu trước kia.

Mà Giang Tiềm cũng không biết cái vụ hình hiểu lầm vợ vẫn này, cho nên anh cũng cảm thấy vợ có chút nhỏ nói thành to, chỉ là nên dụ dỗ nên nhận sai thì đều làm đủ, cho đến lúc lửa được Triệu Nhiễm Nhiễm lên giường dùng sức giằng co một đêm mới tính yên tâm, ừ, thật sự tức giận, nhưng cũng không có cự tuyệt thân thiết với anh mà.

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy cứ kéo tiếp mà không nói rõ thì không tốt, cô thật ghét Vương Đan, mặc dù cũng do mình nhỏ mọn, nhưng nhân phẩm của người này thật là điều cô khinh bỉ, mà cô cần thẳng thắn nói rõ với chồng mình, Giang Tiềm cũng có nghĩa vụ điều chỉnh hành vi của mình.

Giang Tiềm tắm xong ra ngoài, Triệu Nhiễm Nhiễm đã mặc thật chỉnh tề ngồi ở trên ghế sa lon, lưng ưỡn lên thẳng tắp. Giang Tiềm cười, lại gần ấn cô vào lồng ngực lõa lồ cường tráng. “Mặc quần áo làm chi, hôm nay nghỉ, không cần ra cửa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn giãy giụa ra, ôm thế này sao nói được gì? Giang Tiềm lại níu lấy cô không thả, anh hơn một tháng không gặp cô, rất muốn ôm hôn gần như vậy. Ngã đầu vào mùi hương đặc biệt của Giang Tiềm, mùi hương đàn ông tinh khiết mà cho dù lúc này đã dùng sữa tắm tẩy qua cũng không thể hoàn toàn che lại, Triệu Nhiễm Nhiễm liền cau mày đẩy anh.

Giang Tiềm lại không chịu buông tha, cánh tay càng ôm chặt hơn. Vô duyên vô cớ lạnh anh hơn một tháng, vốn nghĩ trở về sẽ tạm tha cô, nhưng tối ngày hôm qua mặc kệ anh trên chộc thế nào, về mặt cô đều là ả nhẵn, bây giờ còn không nguyện ý thân cận anh. Giang Tiềm không thể không giận, anh luôn bá đạo trên vấn đề đối đãi Triệu Nhiễm Nhiễm, hoàn toàn dùng kiểu bao phủ và thẩm vào, anh tuyệt đối không cho phép Triệu Nhiễm Nhiễm có một chút khoảng cách với anh, tốt nhất là chỉ cần gặp mặt thì thân thể phải tan vào nhau, không gặp mặt cũng phải thời thời khắc khắc theo dõi tế bào não của cô.

Bạn nói anh lưu manh, anh còn lưu manh hơn cả lưu manh, bạn nói anh vô lại, thật ra thì anh là lão tổ tông của vô lại, một tên côn đồ lão luyện chính chính tông tông.

Giang Tiềm nhìn vẫn vẻ mặt cợt nhả, nhưng nụ cười lại không đạt tới đáy mắt, hai cánh tay siết chặt, không để ý nguyện của Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ lo hôn xuống theo gương mặt của cô.

Cho nên bình thường Triệu Nhiễm Nhiễm giãy vò thế nào thì Giang Tiềm cũng đều vui vẻ, là do dung túng cưng chiều cô, chỉ khi nào thật đập phải lần ranh của anh, thì trừng trị cô chỉ nhẹ nhõm như dọn dẹp con gà con thôi. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ thầm đây thật là người có nguyên tắc, bá đạo ân oán rõ ràng, dung túng cô giận dỗi thế nào cũng được, duy chỉ không cho phép xa lánh anh, tức giận phát ngay mặt thì được, nhưng giấu giếm cho qua, thì bị thu thập cũng rất bình thường.

“Giang Tiềm, em có lời nói với anh.”

Giang Tiềm nhìn cô một lát, từ từ ngồi dậy, cánh tay nhấc lên liền đặt cô trên chân mình. Triệu Nhiễm Nhiễm lo lắng xô dịch cái mông muốn tránh thoát, nhưng thấy miệng Giang Tiềm lại hôn tới, cô liền sợ vội vàng đưa tay ngăn lại. Xem ra đây cũng là lần ranh, chỉ có thể ngồi phía trên mà nói.

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát quyết định đi thẳng vào vấn đề, “Giang Tiềm, về anh sau đừng gặp mặt Vương Đan được không?”

Giang Tiềm chau chau mày, “Ghen?”

“Dĩ nhiên không phải.” Triệu Nhiễm Nhiễm chuyển loạn con ngươi không nhìn Giang Tiềm, “Không. . . . Hoàn toàn, chủ yếu là em ghét người này, anh dám nói Tưởng Thị Phi biến thành như bây giờ không có quan hệ gì với cô ta?”

“Cái đôi này thích giày vò làm sao không cần chúng ta đảm đương trọng tài.” Giang Tiềm nhíu nhíu mày, “Cô ta là bà xã của Tưởng Thị Phi, hơn nữa còn có con của Tưởng Thị Phi, dù không có đứa bé, Tưởng Thị Phi như bây giờ, cô ta cầu xin anh thì anh cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Anh nói rất hợp lý, có căn cứ có kết luận, có lý do chánh đáng chặn lại Triệu Nhiễm Nhiễm không thể phản bác một lời, cô tận lực trầm mặc thời gian dài để thử thông cảm, nhưng không được, trong lòng vẫn không thoải mái, cô tuyệt đối không thể thoải mái, không thể buông tay mặc anh tùy ý.

“Qua một đoạn thời gian nữa em kết thúc hợp đồng ở bệnh viện kia, em sẽ tới chăm sóc Tưởng Thị Phi, cô ta chăm sóc đứa bé thôi chắc không phải vấn đề khó khăn chứ.”

Giang Tiềm nghĩ thâm đề tài này cũng không thể tiếp tục nữa, nếu như tương lai Vương Đan thật có việc nhờ vả anh, anh cũng không thể không để ý tới mặt mũi của Tưởng Thị Phi, cho nên anh không thể bảo đảm cái gì với Triệu Nhiễm Nhiễm.

“Vợ đói bụng không, anh đi nấu cháo cho em.”

“Em không đói bụng.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Anh tốt nhất suy tính một chút, em cho tới bây giờ cũng chưa yêu cầu anh cái gì, lần này coi như. Em tùy hứng thôi.”

Lời nói có chút cứng rắn, Giang Tiềm liền nhíu chặt chân mày.

Lần này gặp mặt tan trong không vui mừng, sáng sớm hôm sau lúc Triệu Nhiễm Nhiễm rời đi, Giang Tiềm ngồi yên ở trên ghế sofa, trơ mắt nhìn cô như một con cún bị bỏ rơi, giống như chỉ cần thái độ của cô hơi dịu đi anh lập tức có thể nhào tới đè ngã cô. Cô cần kiên trì tới cùng, cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn không dám nhìn thẳng Giang Tiềm, lúc tới bọc lớn bọc nhỏ, lúc đi hai tay trống không.

Đây có lẽ là lần chiến tranh thứ hai kể từ sau khi hai người quen biết, khác với lần trước chính là, bây giờ bọn họ đã đi vào tòa thành hôn nhân, có tầng bảo hộ không thể tùy ý nói chia tay. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, lần trước là Giang Tiềm nói chia tay, người nhẹ nhàng nói chia tay cho tới bây giờ đều là anh, mình cho tới bây giờ đều kiên trì như một bảo vệ quan hệ giữa bọn họ, hơn nữa cô không có sai, cô không thể luôn là bao dung, cô cũng có ranh giới cuối cùng.

Định ra quyết tâm không nhường chút nào, đặt quyền quyết định vào trong tay anh, nhưng mây đen vẫn bao phủ ở trên lại không có tản đi, Trần Tuyền nói nếu như Giang Tiềm kiên trì bảo hộ lập trường của mình thì cô sẽ làm cái gì? Chẳng lẽ muốn chia tay? Vì vậy mà Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn mặt ủ mày chau.

Trần Tuyền cười nói hôn nhân thật là một cái chảo nhuộm lớn, nhuộm em gái Nhiễm Nhiễm đơn thuần như giấy trắng của chúng ta đủ mọi màu sắc, là đến lúc nên thông minh ra. Triệu Nhiễm Nhiễm cô cũng không phải là một cô nàng yếu đuối sống trong tháp ngà, chỉ là từ nhỏ đến lớn không khí gia đình hài hòa, khiến cô không cần vận dụng sự khôn vặt của mình, nhưng nếu như đến nông nổi không thể không cần, bây giờ có ai ngu chứ!

Khi Triệu Nhiễm Nhiễm cau mày suy tính, thì Tôn Kính Hồng gọi điện thoại vào tới. Cô dù sao cũng hơi bức, Tôn Kính Hồng tìm Giang Tiềm không được cứ thích gọi đến cho cô, cách xa ngàn dặm chỉ huy cô làm cái này cái kia, Triệu Nhiễm Nhiễm biết mẹ chồng đối với mình không tệ, nhưng không biết gần đây vì cái gì cứ hay tâm phiền ý loạn.

“Mẹ con biết rồi, sẽ gọi điện thoại cho anh ấy mà.”

“Mẹ hãy yên tâm đi, con sẽ chăm sóc tốt.”

Không biết đối phương lại nói cái gì, chỉ thấy Triệu Nhiễm Nhiễm cắn chặt đôi môi, tạo ra một dấu vết màu trắng nhạt, “Nhà chỉ có Giang Tiềm đứng tên thôi, điều này con hiểu, tiền góp thì dùng tiền lương của cả hai người.”

“Con biết rõ ngài không có ý này, nhưng ba mẹ con không có bỏ tiền, dù cộng thêm tên của con bọn họ cũng sẽ không đồng ý.”

Bên đầu điện thoại kia truyền đến âm thanh tút tút, Triệu Nhiễm Nhiễm mệt mỏi vịn cái trán, nhận lấy một lyn nước Trần Tuyền đưa tới, uống một hớp vào. “Trần Tuyền cậu nói mình có phải phản ứng quá khích, ở chuyện Giang Tiềm chăm sóc mẹ con Vương Đan không?”

Trần Tuyền suy nghĩ kỹ một lát, lắc đầu một cái, “Mình không biết, mình chỉ là thay Tưởng Thị Phi thấy không đáng giá, anh ấy như bây giờ đều bởi vì Vương Đan đi, cho nên phát tiết ở trên người cô ta cũng không có gì sai, mình có tâm trạng giống cậu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm có chút kinh ngạc vì Trần Tuyền, mắt thấy đáy mắt cô lướt qua ánh nước, nhưng chưa kịp phân biệt, thì Trần Tuyền đã nói sang chuyện khác, “Mẹ chồng cậu gọi điện thoại có chuyện gì?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười khổ lắc đầu một cái, “Có thể có chuyện gì, có khả năng là rãnh nên tìm mình tâm sự, mình lại cứ không hiểu chuyện, gần đây thật là phiền lòng nôn nóng, xem ai đều không thuận mắt.”

Trần Tuyền vỗ vỗ bả vai của cô, “Tuy nói mẹ chồng cậu không dễ chọc, nhưng lại thật sự để ý cậu, có thời gian gọi điện thoại qua đỡ dành người ta đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái.

“Đúng rồi Nhiễm Nhiễm, hợp đồng đến kỳ cậu thật không có ý định ký nữa sao?”

“Không ký, sẽ đến bệnh viện Tưởng Thị Phi nằm nẹp đòn, vừa đúng có thể chăm sóc anh ấy.” Suy nghĩ một chốc cô còn nói, “Cậu không biết, thật đáng thương, gãy thành một cây xương, mình lo lắng không có ai tỉ mỉ chăm sóc anh ấy sẽ hoại tử, bắp thịt héo rút cũng là chuyện sớm hay muộn, như vậy thì phiền toái.”

Trần Tuyền bên kia đột nhiên an tĩnh lại, Triệu Nhiễm Nhiễm tò mò quay đầu lại nhìn cô, Trần Tuyền hốt hoảng né tránh ánh mắt của cô, “Chăm sóc khẳng định là không tốt, bệnh viện chúng em có cách chăm sóc tốt nhất thành phố.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu cười, nghĩ thầm nào có chú ý được nhiều thế. “Cậu thì sao? Cậu chỉ ký muộn hơn mình một tháng, cũng sắp đến kỳ rồi, còn chuẩn bị tiếp tục ký sao?”

Trần Tuyền cười cười nói, “Có lẽ! Cậu đi rồi còn có Trương Lam với mình đấy.”

Trương Lam gần đây cũng gây rất cương với mẹ chồng tương lai, Dương Chấn Chấn làm nhân bánh, mặc dù bị hai bên ép buộc giày vò, nhưng hình như người ta lại thông dong tự đắc, không hề tiêu tụy, khiến Triệu Nhiễm Nhiễm thật sự không thể không bội phục thủ đoạn của anh ta.

Có lẽ đàn ông ở khí thế luôn mạnh hơn phụ nữ, đừng xem Dương Chấn Chấn ở Trương Lam trước mặt luôn gặp cảnh khốn cùng, nhưng đến chuyện quan trọng cần phải có người ra mặt quyết định thì vị trí của hai người này liền điên đảo rồi, Trương Lam hoàn toàn cái gì đều nghe Dương Chấn Chấn. Mà Dương Chấn Chấn tuyệt không thiên vị mẹ của mình, cũng không lấy lòng hai phe, mà là luận sự lấy lý phục người.

Vợ và mẹ đều cảm thấy mình không sai, vậy thì nghe con (anh), mẹ làm thế là không đúng, mẹ không thể xem Trương Lam là người ngoài, Trương Lam chính là người nhà chúng ta; vợ em mạnh miệng lại càng không đúng, kiên trì lập trường của mình không có sai, nhưng phải kính lão, cuối cùng, mẹ và vợ đều tự áy náy tĩnh lại. Không thể không nói, Dương Chấn Chấn cũng có khí khái đàn ông trong gia đình đầy chứ.

Mà Giang Tiềm thì sao, khoan cho cô cái vòng, cho phép cô ở bên trong làm âm ỉ, ra khỏi phạm vi thì lại bị dọn dẹp. Triệu Nhiễm Nhiễm có lúc thật không thể không nghĩ, nếu như mình và mẹ chồng có mâu thuẫn, thì Giang Tiềm sẽ giải quyết như thế nào, sẽ có nhận biết như Dương Chấn Chấn không?

59. Chương 59: Duyên Phận . . .

Cuộc sống vẫn tiếp tục, chiến tranh lạnh lâm vào cục diện bế tắc, Giang Tiềm chỉ gọi điện thoại tới dụ dỗ cô về nhà đoàn tụ vào mấy ngày đầu, Triệu Nhiễm Nhiễm cắn răng chống cự tương tự không có nhả ra, vô luận như thế nào, lần này cô muốn anh phải tỏ thái độ. Sau đó cũng không biết là anh không kiên nhẫn nữa hay là vì nguyên nhân gì, dù sao không có gọi điện thoại tới đây nữa. Đoạn thời gian đó Triệu Nhiễm Nhiễm cơ hồ sắp dịu đi rồi, nhưng nghĩ nghĩ vẫn nhịn xuống, cô không thể để ột chút nhân tố phá hư hạnh phúc hôn nhân của cô nảy mầm lớn lên. Không thể không thừa nhận, cô thật ra vẫn canh cánh chuyện cũ trong lòng.

Gần đây càng không thèm ăn, vốn chính là sức ăn của mèo, hiện tại càng thêm biến thành chim. Triệu phu nhân thấy vậy nên biến đổi làm đủ món ngon cho cô bổ thân thể, kết quả toàn bộ lọt vào trong bụng Triệu Trí Lực, khiến cậu bị no quá, buổi tối lười kéo Triệu Nhiễm Nhiễm ngồi ở trên lưng cậu luyện hít đất.

Triệu Nhiễm Nhiễm là cao thủ trong chuyện này, ngồi ở phía trên vững như bàn thạch, cắn hạt dưa rất là nhân nhả, không chỉ xem cái chỗ ngồi pháp phông lên xuống là bập bênh, còn thỉnh thoảng siết chặt bắp thịt càng ngày càng rõ ràng của Triệu Trí Lực.

“Em trai, em càng ngày càng cường tráng nhé, về sau không thể gọi em là mặt trắng nhỏ nữa rồi.”

“Chị mới mặt trắng nhỏ đó, gia là đàn ông.” Triệu Trí Lực thở hổn hển chửi.

Triệu Nhiễm Nhiễm cười ha ha, “Sao em phơi hoài không đen được thế?”

Triệu Trí Lực lật người quăng cô xuống, “Muốn ăn đòn phải không.”

Nói đến chỗ đau của cậu, thật không phải con người mà, “Đợi đến mùa hè sang năm em liền đi phơi thành màu lúa mạch, mạnh mẽ hơn màu cổ đồng của Giang Tiềm nhà chị luôn.”

Cậu nhắc tới Giang Tiềm, Triệu Nhiễm Nhiễm liền an tĩnh lại.

Triệu Trí Lực đẩy đẩy cô, “Cãi nhau?”

Triệu Nhiễm Nhiễm mím môi gật đầu một cái.

“Ăn hiếp chị à?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lại lắc đầu.

“Không có ăn hiếp chị là được, sống chung nào có không gây gổ, mấy ngày trước anh ấy ngày ngày gọi điện thoại cho em nhờ em khuyên chị trở về, em đều từ chối rồi.”

“Anh ấy gọi điện thoại cho em à?” Triệu Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, “Em. . . em biết hai anh chị giận nhau?”

“Sớm biết.” Triệu Trí Lực chỉ chỉ sau lưng, Triệu Nhiễm Nhiễm lại ngoan ngoãn ngồi lên.

“Thật ra thì anh chị không có tức giận, chỉ là ý kiến không thống nhất ở một số việc thôi, đang cọ sát.”

“Vậy chị còn gạt ba mẹ nói anh ấy bận, chị trở về cũng không gặp mặt, lượng cơm ăn của chị cũng giảm, cứ tưởng không ai nhìn ra à.”

Triệu Nhiễm Nhiễm uất uất ức ức, “Chị hiểu biết rõ lần này là chị tùy hứng, nhưng chị kiên trì.”

“Được được được, dù sao chị. . . .” Lời còn chưa nói hết, điện thoại của Triệu Trí Lực vang lên, cậu nhìn tên trên điện thoại xong rồi liếc Triệu Nhiễm Nhiễm một cái, liền khiến cô nghiêng mắt nhìn khăn trương, trái tim nhảy loạn thành thịch.

“Chị đừng đa tình, không phải anh ta.” Triệu Trí Lực khẽ mỉm cười, đưa điện thoại cho cô, “Chị, giúp em nghe cú điện thoại, biện pháp cũ.”

“Em lại trêu hoa ghẹo nguyệt à? Em bao lớn rồi.” Triệu Nhiễm Nhiễm ngây ngốc rồi.

Triệu Trí Lược từ nhỏ đã là hot boy, con gái bị cậu quyến rũ không ít, nhưng cậu luôn luôn đề xướng nội bộ phát triển, còn mấy bạn gái từ bên ngoài giết tới thì đều giao cho Triệu Nhiễm Nhiễm xử lý, khụ khụ, giả mạo làm bạn gái ở chung với cậu. Cũng bởi vì chuyện như vậy, nhiều lần Triệu Nhiễm Nhiễm đã bị người ngăn ở cửa trường học, suýt nữa bị đánh, cũng may khi đó đều có hai hộ vệ Dương Chấn Chấn và Trương Lam hộ tống.

“Lần này là một đứa ngốc, em không hề chọc ghẹo cô ta.” Triệu Trí Lược giải thích.

Không chọc là khái niệm gì chứ? Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩa cậu một cái, thằng nhóc này, không làm gì đã chọc đến mạng người, nếu cố ý chọc người, không phải khiến người ta hồn bay phách tán sao.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhận điện thoại, không đợi ‘a lô’, bên kia đã truyền đến một tiếng ‘anh cảnh sát’ mềm mại, thiếu chút nữa khiến cô ói hết cơm ra. Mẹ ơi, may là ăn ít đó, không thì lãng phí rồi.

“Anh cảnh sát không có, chỉ có một chị y tá biết ghim kim.”

Điện thoại bên kia rầm rầm rào rào một hồi, ống nói bị che, mơ hồ truyền đến câu hỏi. “Không phải cậu nói đây là số điện thoại của anh ấy sao? Cậu lưu sai lầm rồi? Đầu óc bị bấn à! Lừa ai chứ không thể lừa mình chứ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm, “Alô alô xin chào, xin hỏi tìm ai?”

“Cô tìm Triệu Trí Lược à!” Triệu Nhiễm Nhiễm trợn trắng mắt hắng giọng kêu, “Anh yêu, tắm xong chưa?”

Lại đáp lời, “Thật xin lỗi, anh ấy đang tắm”

“Tôi là ai? Là người yêu của anh ấy chứ sao.” Là chị yêu quý không sai mà.

“Cái gì gọi là có hợp pháp hay không chứ! Hai chúng tôi ở cùng một hộ khẩu mà.” Một nhà bốn người đều ở đây, không sai đâu.

“Được, hẹn gặp lại. Lần sau lại có vấn đề gì có thể trực tiếp tìm tôi, anh ấy biết tôi cũng biết, hẹn gặp lại.” Triệu Nhiễm Nhiễm cúp điện thoại, hung hăng đá một cước vào trên mông của Triệu Trí Lược, “Về sau tán gái mở mắt cho chị, dạng gì cũng chọc, sao em không kén ăn chút nào thế.”

Triệu Trí Lược sờ cằm như có điều suy nghĩ, “Có thể. . . . Không phải đồ ngốc này, có thể. . . . Là người bạn vạn năng của cô ta. Ai chị, nhờ chị nghe cú điện thoại này, nếu không em sẽ có nguy hiểm bị dính lên.” Triệu Nhiễm Nhiễm lại đập cậu một cước.

Ngày như nước chảy chỉ chớp mắt đã trôi qua rồi, hợp đồng của Triệu Nhiễm Nhiễm và bệnh viện đã đến ngày, viện trưởng tương trưng giữ lại mấy câu, khẳng định công tác của cô, cũng bày tỏ hoan nghênh cô về sau tùy lúc tới đây công việc, Triệu Nhiễm Nhiễm lễ phép nói cảm ơn rồi lui khỏi phòng làm việc của viện trưởng, trong lòng có hơi phiền muộn.

Cô đã thực tập ở chỗ này, từ khi tốt nghiệp liền bắt đầu ở chỗ này làm việc, đồng nghiệp rất tốt, lãnh đạo cũng không thù ghét chuyện, trên công tác coi như rất hài lòng, lúc rời đi cũng hơi không nỡ. Triệu Nhiễm Nhiễm đến cuối hành lang thì thấy Tả Tự tựa tại trên lan can cầu thang, giống như là đang đặc biệt đợi cô.

Thật ra thì bọn họ đã lặt bài lâu rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn xem Tả Tự là bạn, bởi vì đoạn thời gian chuẩn bị kết hôn Tả Tự ra bên ngoài học tập không thể tham gia, sau khi kết hôn cô còn cố ý đưa bánh kẹo cưới đến khoa bọn họ, nhưng hôm đó Tả Tự lại kiên quyết đẩy cô ra như bị bệnh tâm thần, bánh kẹo cưới cũng ném trả cho cô. Lúc ấy Triệu Nhiễm Nhiễm ngửi được mùi rượu từ trên người anh, cũng không thật tức giận, ngược lại khuyên anh về nhà ngủ, uống rượu làm việc không an toàn.

Sau đó gặp mặt cũng chào hỏi như trước, nhưng Tả Tự giống như biến thành người khác, hoàn toàn xem như không thấy cô, không thì lại trừng cô, giống như thiếu tiền anh ta vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm mặc dù không rõ nhưng cũng không truy cứu, cho đến có một ngày hai người đụng phải lần nữa thì cô vẫn chào hỏi anh, mà Tả Tự lại ghen đỏ mặt kéo cô đến góc vách, dữ dằn nói chớ khoe khoang cái gì, đừng cho là tôi không có cô liền không sống được.

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy lời này đặc biệt quen tai, suy nghĩ một chút liền nhớ ra rồi, là Giang Tiềm từng nói, nhưng Giang Tiềm có quan hệ với cô thể nào chứ, gây gổ nói lời này rất bình thường, nhưng là Tả Tự nói.

Lần này người ngu hơn nữa cũng biết, Triệu Nhiễm Nhiễm muốn giả bộ hồ đồ cũng không được, trong lòng liền không thoải mái, còn tưởng rằng là bạn bè nữa, kết quả mục đích lại không đơn giản. Sau đó, hai người không nói thêm câu nào nữa, chạm mặt thì đều lượn đường khác đi.

Triệu Nhiễm Nhiễm phòng bị nhìn Tả Tự, ôm túi tài liệu đứng lại, không nhúc nhích. Tả Tự hút xong một ngụm khói cuối cùng, vút xuống đạp tắt, đi tới đoạt lấy túi tài liệu trong tay cô rồi xoay người đi ra ngoài.

Triệu Nhiễm Nhiễm đuổi theo, “Anh làm gì thế?”

Tả Tự quay đầu mặt không tỏ vẻ gì nhìn cô, rất trịnh trọng mở miệng, “Mấy lời kể của tôi đều là đứng trên lập trường bạn bè khuyên em, có nghe hay không do chính em quyết định.”

Triệu Nhiễm Nhiễm theo bản năng đứng ngay thân thể.

“Sau khi kết hôn em không thể buông tha sự nghiệp của mình.” Tả Tự nói, “Như vậy chỉ biết làm mòn góc cạnh của em, em cam tâm làm một bà chủ nhà sao? Mỗi ngày bao phủ mình trong các công việc nhà, toàn bộ cuộc sống đều là anh ta và chuyện vụn vặt củi gạo dầu muối, dĩ nhiên không phải bảo em không để ý gia đình, nhưng em nên có vòng hoạt động riêng, có bạn bè và công việc, nếu chỉ ký thác toàn bộ lực chú ý vào một người, tương lai em sẽ muốn càng ngày càng nhiều, sẽ khiến người ta cảm thấy chán ghét, những thứ này em nghĩ tới chưa?”

Triệu Nhiễm Nhiễm xoa xoa lỗ mũi, “Chưa nói không làm việc, chỉ là muốn đổi đến chỗ gần anh ấy, chúng tôi không thể ở riêng mãi.”

“Em đừng che giấu lương tâm nói với tôi chỗ đó tốt.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng giải thích, “Tôi chỉ là một y tá, tới chỗ nào làm việc cũng vậy, muốn phát triển cái gì chứ.”

Tả Tự thật sâu thở dài một cái, trả lại túi tài liệu cho cô, “Tự em quyết định đi, nếu như muốn trở lại chỗ này thì hãy tới tìm tôi, phía ba tôi không phải vấn đề, tôi sẽ đi nói.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không dám nói mấy câu tùy thời hoan nghênh cô trở về mà cha anh nói lúc này, dĩ nhiên viện trưởng Tạ chỉ khách sáo thôi, mà Tả Tự lại là thật lòng thật ý.

Nhìn cô rời đi, không quay đầu lại, Tả Tự tự giễu cười khổ, anh chỉ là rời đi mấy tháng mà thôi, có lẽ đây gọi là không có duyên phận, đã từng nghĩ anh sẽ thành công, sau đó cho là anh cố gắng sẽ thành công, nhưng thẳng thắn nói, Tả Tự chưa từng nghĩ Triệu Nhiễm Nhiễm là một tòa lô-cốt khó có thể đánh bại, từng bước từng bước kiêu ngạo đến khi cô gả cho người khác, cả cơ hội phá hư cuối cùng cũng không có, người quả nhiên không thể sống quá mức cuồng vọng.

Tả Tự điều chỉnh tốt cảm xúc rồi rời đi theo hướng ngược lại, đi xa mấy mét lại xoay người nhìn bóng lưng Triệu Nhiễm Nhiễm lần nữa, gầy yếu cao lớn quật cường, nhìn như yếu không chịu được gió, lại giống như có thể chịu tất cả sức nặng. Tả Tự nghĩ, anh sai lầm rồi, anh đã từng xem Triệu Nhiễm Nhiễm là một cô gái mềm yếu, nhưng kì thực loại phụ nữ này mới kiên cường nhất, người đàn ông kia có lẽ đã sớm phát hiện điều tốt của cô, ví như nội tâm lương thiện đơn giản và tinh thần vĩnh viễn bất khuất, khẳng khái giữ ý kiến kiên trì yêu một người, không xốc nổi không hư vinh, thật ra thì suy nghĩ một chút, ưu điểm của cô thật rất không ít, nhưng ban đầu sự cuồng vọng tự đại thiếu sót của mình đã khiến cho hạt cát mịn trôi qua ngón giữa. Tả Tự lại nghĩ, nếu như vào rất nhiều năm trước, khi cô thay bạn cùng phòng đưa thư tình cho anh, anh thu lại sự kiêu ngạo của mình, mà đừng cảm thổ lộ, vậy kết quả hôm nay. . . .

Suy nghĩ một lát vẫn là câu nói kia, chuyện duyên phận, con người không thể không chế được. . . .

60. Chương 60: Chiến Tranh Thăng Cấp . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm trở lại nhà nhỏ của Giang Tiềm, cũng không báo với anh, ngày hôm sau lại ngựa không ngừng vó đến bệnh viện thăm Tưởng Thị Phi. Bệnh viện thấy lý lịch của cô, bày tỏ cực kỳ hài lòng, nhưng

vẫn cần thực tập nửa năm rồi trải qua cuộc thi. Đây là trình tự bình thường, Triệu Nhiễm Nhiễm không có dị nghị, chuyên tâm ở phòng bệnh chăm sóc Tưởng Thị Phi.

Buổi trưa, chị Tưởng mua cho cô hộp cơm, dầu nhầy sốt cà, chỉ ngửi mùi cũng làm người ta nôn mửa, nhưng cô không thể bác bỏ ý tốt của người ta, chỉ đành nhắm mắt ăn.

“Tiểu Triệu, thật là phải cảm ơn hai vợ chồng em rất nhiều.”

Đây là một phụ nữ trung niên chất phác, gò má đỏ thẫm, chất tóc thô ráp, tâm địa nhất định là thiện lương, nhưng có thói quen không quá vệ sinh. Y phục trên người Tưởng Thị Phi đã có nhiều nếp nhăn nhàu, trên người cũng có da tróc ra. Triệu Nhiễm Nhiễm vừa kiên nhẫn lau cho anh từng lần một, vừa giảng giải với chị Tưởng.

“Phải chú ý vệ sinh, chuyên cần lật người và xoa bóp cho anh ấy, nếu không sinh ra hoại tử và bấp thịt héo rút thì hỏng bét.”

Chị Tưởng thở dài một tiếng, “Còn phải làm phiền em giúp đỡ làm những chuyện này, theo lý thuyết chỉ có vợ em ấy có thể làm, nhưng lại không trông cậy được chút nào, một mình tôi phải giữ mấy đứa bé, làm việc rồi chăm sóc cha mẹ chồng, cũng còn có thể đến, sao cô ta lại yếu ớt vậy nhỉ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không tiện nói tiếp, chỉ có thể mỉm cười theo. Ba của Tưởng Thị Phi đã chết vì bị suy tim từ một tuần trước, tro cốt được anh hai Tưởng Thị Phi mang về nhà tổ an táng. Thấy đáy mắt chị ngấn lệ, Triệu Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng cầm tay của chị, “Chị ngại chớ khổ sở, người chết không thể sống lại, chị chuẩn bị lúc nào về với ông bà?”

“Trước khi chết cha dặn tôi chăm sóc em trai thật tốt, tạm thời chị không thể trở về.”

“Trong nhà sắp xếp xong xuôi chưa? Tôi nói, nếu như có chuyện chị cứ trở về đi, tôi ở đây chăm sóc Tưởng Thị Phi không thành vấn đề, chị cứ thoải mái giao anh ấy cho tôi đi.”

Chị Tưởng cầm tay của cô thật chặt, cảm động đến nói không ra được.

Buổi tối về đến nhà một nhọc khác thường, chắc là do quá lâu không có chăm sóc bệnh nhân lớn thế này rồi, thể lực và tinh thần đều không tốt. Bởi vì không biết buổi tối Giang Tiềm có thời gian trở lại ăn cơm hay không, nên chỉ làm món rau trộn, thêm nhiều tiêu và dấm, hết sức ngon miệng, cơm một hơi cũng ăn hai chén.

Tuy nói hạ quyết định thì phải bảo vệ chủ trương của mình, nhưng không phải giận dữ với Giang Tiềm, nên trở lại vẫn phải thông báo với anh một tiếng, cơm nước xong rồi tắm rửa, trở lại trong chăn mềm mại liền gọi điện đến phòng làm việc của Giang Tiềm. Nhưng người tiếp điện thoại không phải Giang Tiềm, người bên đầu điện thoại kia nói chuyện vội vã, “Tôi không phải Giang Tiềm, tôi cũng không phải Khuông Vĩ, tôi là Lương Hạ Mạt, đội trưởng và phó đại đội trưởng Khuông cùng đi, đúng đúng, hôm nay anh ấy nghỉ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm để điện thoại di động xuống, chui vào trong chăn ngủ, nửa mê nửa tỉnh, cảm giác ngực bị đè nặng khác thường, giống như là có đồ vật gì đó đè lại động mạch, máu tuần hoàn không thoải mái. Sau khi giãy giụa tỉnh lại, cả người đầy mồ hôi lạnh, thể chất thật là không được, ngay cả trái tim cũng không vận hành kịp hoạt động của thân thể, Triệu Nhiễm Nhiễm quyết định làm kiểm tra thân thể toàn diện.

Nhìn xem thời gian, mới sáu giờ tối, thì ra là mới ngủ không tới một hai tiếng, suy nghĩ một lát, vẫn gọi cho Giang Tiềm lần nữa. Vang lên rất nhiều tiếng bên kia mới truyền đến âm thanh của Giang Tiềm, “Vợ? Em rất cuộc gọi điện thoại cho anh rồi.”

Nghe sự vui vẻ rõ ràng trong âm thanh của anh, trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm nháy mắt vô cùng mềm mại, không khỏi đè thấp giọng nói, “Anh ở chỗ nào vậy?”

“Anh đang ở. . . Anh ở cùng với Khuông Vĩ.” Bên kia dừng lại một lát, hỏi tiếp, “Em thì sao?”

“Nhà chúng ta.”

“Em trở lại?” Giang Tiềm đề cao âm thanh, cảm xúc sung sướng lan tràn, “Ngoan ngoãn ở nhà chờ anh, một lát anh liền trở về, đói bụng thì. . . .” Điện thoại bị che kịp thời, nhưng Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn

nghe được âm thanh mờ rệu hơi bén nhọn của một người phụ nữ, âm thanh này không mấy xa lạ, là của Vương Đan.

Thân thể Triệu Nhiễm Nhiễm có chút cứng ngắc, rất muốn xem âm thanh kia là nghe lầm hay ảo giác. Cắn ngón tay, cả người rúc vào trong chăn, trong lòng rối loạn hết cả, chỉ có một âm thanh nhai đi nhai lại, tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy. . . .

Cũng không biết trải qua bao lâu, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không biết mình khóc hay không, Giang Tiềm rốt cuộc trở lại. Thân thể của cô cũng rốt cuộc buông lỏng, giống như trong óc đột nhiên sáng tỏ, từ từ ngồi dậy.

“Tại sao còn chưa ngủ? Hả? Chờ anh à?” Giang Tiềm vừa vào phòng ngủ liền cởi áo ra trước, hiện ra bắp thịt rắn chắc, lại gần ôm lấy mặt của cô hôn loạn một hồi, trong miệng có mùi rượu nhàn nhạt.

“Anh uống rượu?”

“Ừ.” Giang Tiềm không có nhìn cô, giống như chỉ chuyên tâm cởi dây nịt. “Uống mấy ly với Khuông Vĩ.”

“Còn có Vương Đan nữa.”

Giang Tiềm dừng tay, từ từ cúi người xuống thân mật dùng lỗ mũi cọ xát cô, “Bình dấm chua nhỏ, sao cứ cần chuyện hư hỏng này không trả thế?”

“Tại sao gạt em?”

Giang Tiềm nghiêng đầu suy nghĩ, “Cũng không có lừa em, thật ra là Vương Đan muốn cảm ơn lần trước Khuông Vĩ giúp đỡ đưa Phán Phán đến bệnh viện, nên muốn mời Khuông Vĩ ăn bữa cơm, em nói anh có thể không đi cùng Khuông Vĩ sao? Anh ấy đâu có quen với Tưởng Thị Phi.”

“Cô ta mời hai người ăn cơm thì ai giữ đứa bé?”

“Chị gái và anh rể của Thị Phi vẫn ở nhà cô ta.”

Ánh mắt và giọng nói của Triệu Nhiễm Nhiễm đều hết sức bình tĩnh, “Đã có người thân ở bên người, vậy tại sao lần trước Phán Phán ngã bệnh còn phải làm phiền anh?”

Nụ cười trên mặt Giang Tiềm trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, “Nhiễm Nhiễm em cần phải cãi nhau vì chuyện này sao? Anh đã nói anh chỉ giúp Tưởng Thị Phi. Cha anh ấy qua đời rồi em biết chứ, trước khi chết đã nhờ anh chăm sóc đứa bé, anh đồng ý với ông ấy rồi, anh không thể nuốt lời.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không nhường chút nào nhìn lại anh, “Mặc dù những lời này rất đau đớn, nhưng Giang Tiềm em vẫn muốn hỏi anh xem, kết hôn với em anh có hối hận không?”

Giang Tiềm từ từ nâng người lên, nụ cười dần dần biến mất, ánh mắt trong nháy mắt lạnh lẽo, “Nhiễm Nhiễm em có ý gì? Em không cảm thấy những lời này quá đau đớn lòng anh sao?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng cười một tiếng, “Có lẽ em nói gì không đúng rồi Giang Tiềm, Vương Đan là vợ Tưởng Thị Phi, nên vô luận như thế nào anh cũng sẽ không chạm vào một đầu ngón tay của cô ta, điểm này em tuyệt đối tin tưởng anh, vợ của anh em không thể dính, năm đó anh cũng có thể nhận xuống, huống chi hiện tại.”

“Cái gì năm đó? Cái gì hiện tại?”

“Giang Tiềm thật ra thì rất sớm trước kia em đã đoán được, khi đó tự hờn dỗi còn ép anh chia tay với em, Giang Tiềm em cho anh biết, mặc kệ lúc trước anh đau khổ cỡ nào, có lẽ bây giờ anh chỉ còn thương tiếc cô ta, nhưng anh đã kết hôn với em, xin đừng lấy cớ hiệu giúp đỡ anh em thành toàn lòng riêng không thể như nguyện của mình. . . .”

Nói còn chưa dứt lời, Giang Tiềm chợt nện một đấm xuống đầu giường, tiếng va chạm mạnh mẽ, Giang Tiềm cắn chặt hàm răng. Mà Triệu Nhiễm Nhiễm cứ như vậy ngược đầu nhìn anh, ở vị trí của người yếu, nhưng tư thế không hề chịu thua, đáy mắt lấp lánh ánh nước.

Giang Tiềm thật là không hiểu ra sao, chỉ cảm thấy lửa giận vẫn lủi lên trên, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ quật cường cố nén nước mắt của cô thì trong nháy mắt nhũn thành một vũng, gờ ngón tay lên nhẹ nhàng

xoa khoé mắt cô, “Sao lại khóc? Ắ hiếp anh mà em còn lý luận, em có ý gì vậy? Sao anh nghe không hiểu gì. Vợ, chúng ta đừng gây nhau vì người khác được không? Em chỉ cần nhớ kỹ anh yêu em là được, ngày trước, hiện tại, tương lai, anh đều chỉ yêu mình em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm che kín chăn, nước mắt chảy hết ra ngoài, thân thể run rẩy kịch liệt. Giang Tiềm lặng lẽ bò lên giường, từ phía sau ôm cô vào trong ngực của mình, qua thật lâu, mới truyền đến tiếng hít thở đều đều. Giang Tiềm kéo chăn xuống, lưu luyến hôn lên gương mặt dính đầy nước mắt của cô, hồi lâu lật người rời giường ra ban công hút thuốc lá.

Thật ra thì anh cũng rất không hiểu nổi Vương Đan đang suy nghĩ gì, dĩ nhiên cũng không cần lãng phí tâm tư ở trên người người không liên quan. Hôm nay khi Khuông Vĩ hết sức bất đắc dĩ nói cho anh biết Vương Đan gọi điện thoại muốn mời khách ăn cơm thì Giang Tiềm đã cảm thấy khó chịu, cha của Tưởng Thị Phi mới vừa qua đời mà cô ta đã có tâm tình lo chi tiết nhỏ, còn nữa, cô ta trực tiếp gọi điện thoại cho Khuông Vĩ cũng không có gọi ỳnh. Khuông Vĩ còn chưa kịp cự tuyệt, người ta đã vội vàng cúp điện thoại rồi, thật là không có biện pháp.

Giang Tiềm không muốn suy nghĩ tâm tư của người khác quá sâu, càng không thể nào để mình Khuông Vĩ đến nơi hẹn, vì vậy anh cũng cùng đi. Thật không ngờ sẽ bị Triệu Nhiễm Nhiễm hiểu lầm, nghe lời nói ý ở ngoài lời của cô, thì Nhiễm Nhiễm có hiểu lầm rất sâu về quan hệ của Vương Đan với anh, hơn nữa từ rất sớm trước đó đã bắt đầu, lần trước chiến tranh lạnh với anh trước khi chia tay có lẽ cũng không thoát được quan hệ với Vương Đan, nhưng rốt cuộc là bởi vì chuyện gì đây?

Anh yêu Triệu Nhiễm Nhiễm, cho nên nguyện ý để tâm trên người cô suy nghĩ, nhưng nguyên do hiểu lầm lại không ở trong phạm vi hiểu biết của mình, bây giờ nói nhiều sai nhiều, trước khi biết rõ chuyện lúc đầu, thì nên đợi cô bình tĩnh lại rồi nói chuyện.

61. Chương 61: Thú Cưng Nhỏ

Không có ai có thể tiến hành chiến tranh có tính vĩnh cửu tới cùng, khi nó tiến hóa tới một cực điểm thì tựa như chiến sĩ mặc vào áo chống đạn vô địch không gì thắng nổi cố chấp thủ vệ lãnh thổ của mình, không vì đúng sai, nhưng bất động như núi. Sau đêm nói thẳng hết ra, Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên bình tĩnh lại, vẫn tận tâm tận lực ở bệnh viện chăm sóc sinh hoạt hàng ngày của Tưởng Thị Phi, lòng không có việc khác. Mà Giang Tiềm lại hình như bị một loại sợ hãi bao vây, Nhiễm Nhiễm của anh, cho tới nay đều biểu hiện cho anh một mặt nhu nhược thích khóc, không có chủ kiến, còn lần này, lại cố chấp vượt quá tưởng tượng.

Thật ra thì anh rất muốn không hỏi lý do, không để ý nguyên tắc mà chủ động nhận sai với cô, sau đó có thể thuận nước đẩy thuyền hòa hảo như lúc ban đầu, thu lấy hơi thở ấm áp trên người cô mà mình cần để bỏ đi sự sợ hãi này. Nhưng lý trí nói cho anh biết không thể, anh vẫn không hiểu chân tướng sự tình, tuyệt đối không thể mù quáng nhận sai, nếu không rất có thể tội danh không có chứng cứ sẽ thật sự vững vàng đội lên trên đầu anh.

Cuộc so tài lính trinh sát quốc tế vô cùng gấp gáp, gần đây lượng huấn luyện vô cùng lớn, các chiến sĩ sớm đã quen thao luyện như vậy, cũng không có kêu khổ than trời, chỉ có mấy nhân viên kỹ thuật được thuê từ ngoài vào liên tiếp bị không thoải mái, nhưng đều là quân nhân, cắn răng cố gắng cũng không có vấn đề lớn.

Gần đây Giang Tiềm bận việc huấn luyện, còn phải làm nhiệm vụ, cơ hồ là chân không chạm đất, nhưng rồi rãnh thì trước mắt cơ hồ đều là mặt của Triệu Nhiễm Nhiễm.

Khuông Vĩ rất là không yên lòng với trạng thái của anh, đây là lính mà anh tự tay dẫn dắt ra, thấy anh sống không có tim không có phổi, thật cẩn thận khi làm nhiệm vụ, còn sống ra ngoài thì vẫn yêu đời, làm cho người ta rất khó không hâm mộ sự nhiệt tình dành cho cuộc sống của anh. Khuông Vĩ cảm thấy anh nên làm gì đó cho Giang Tiềm, để cho cậu ấy có thể an tâm, để tránh cho xuất hiện tỷ số thương vong không cần thiết. Còn nữa, anh cũng không muốn khiến một đôi mắt như vậy chảy ra nước mắt.

Vì vậy, anh nghĩ tới con trai Khuông Tiểu Mỗ.

Gần đây tình huống sức khỏe của Triệu Nhiễm Nhiễm đặc biệt không tốt, sau một ngày chăm sóc bệnh nhân tinh lực và thể lực rõ ràng theo không kịp, chị Tường và cô thương lượng buổi tối để chị tới coi chừng, cho Triệu Nhiễm Nhiễm về nhà nghỉ ngơi thật tốt.

Cô cũng không phải là người phô trương, hai người thay ca ngày đêm ngược lại cũng có thể nghỉ ngơi tốt. Chị Tường mượn một căn phòng ở nhà trọ nhỏ gần bệnh viện, ban ngày ngủ, buổi tối sau khi ăn cơm tối xong thì tới đón Triệu Nhiễm Nhiễm xuống ca. Thật ra thì chị Tường ở nhà cũng không thanh nhàn, Triệu Nhiễm Nhiễm nhiều lần khuyên chị về với ông bà, nhưng chị rất cuộc nhớ thương em trai, nên dỗi thời gian trở về lại lần nữa.

Mùa đông trời tối sớm, vừa qua năm giờ chị Tường sẽ tới đón cô tan ca, Triệu Nhiễm Nhiễm ra khỏi bệnh viện rồi, thuận đường đến chợ bán thức ăn mua ít rau cải, thấy vịt nướng mới nướng ra rất mê người, nghĩ tới Giang Tiềm thích ăn thịt, hỏi giá tiền để mua một con, nhưng vừa lại gần, cái mùi mẩn mẫn như nhót kích thích dạ dày của cô cuộn cuộn một hồi.

Vốn cho là đã thích ứng thói quen ăn uống của Giang Tiềm, nhưng dạ dày được Triệu phu nhân nuôi tốt vẫn phản xạ đưa ra kháng nghị, hôm nay nó không muốn tiêu hóa những thứ đồ dầu mỡ này. Triệu Nhiễm Nhiễm chần chờ một chút, vẫn nhắm mắt mua một con vịt nhỏ, mặc dù Giang Tiềm đã thật lâu chưa có về nhà, nhưng đáy lòng vẫn hơi hơi hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện. Sự an toàn của nơi ở cho gia đình quân nhân không cần lo lắng, ai cũng không có can đảm chạy tới nơi đây gây sự, Triệu Nhiễm Nhiễm bước lên một đoạn cầu thang cuối cùng đã thở hổn hển rồi, vừa định mở cửa phòng, đột nhiên dưới chân dẫm lên thứ gì đó mềm mềm, sợ thứ xách trên tay rơi hết trên mặt đất, vội vàng lui lại mấy bước, cẩn thận mở to hai mắt tìm tòi chứng ngại vật.

Lúc này đèn tự động đã sáng, sau khi Triệu Nhiễm Nhiễm thấy rõ, dở khóc dở cười nhìn chằm chằm thú cưng không tính là thú cưng trên chân — bạn học tiểu Khuông, Khuông Tiểu Mỗ.

“Thím Giang à, ngài về rồi, cháu đợi đến cả hoa cũng héo.”

Triệu Nhiễm Nhiễm bị cậu nghiêm trang giả bộ nhỏ đại nhân giọng điệu chọc cười, “Cái người này câu học với ai?”

“Đầu địa chủ đầu tới.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỡ cậu dậy, thuận tay phủi bụi trên mông, “Sao lại ở cửa nhà cô, đến đây lúc nào? Ai đưa cháu tới?”

“Ba cháu đưa cháu tới, cũng chưa chờ bao lâu đâu, dù sao lúc tới trời vừa tối.”

“Vậy thời gian cũng rất dài, có lạnh hay không? Sao ba cháu lại đặt cháu ở cửa không lo gì thế.”

Khuông Tiểu Mỗ lắc đầu một cái, “Ba cháu không am hiểu giao thiệp với phụ nữ, lại nói cháu cũng không lạnh, thật không chờ bao lâu, trước kia cháu chờ ba cháu, có vài lần ngồi ở cửa nhà chờ một đêm cũng không đợi đến người.”

Trong nháy mắt Triệu Nhiễm Nhiễm liền thương tiếc đứa bé này, nghĩ đứa nhỏ này nhỏ tuổi đã mất mẹ, lại vẫn ngoan ngoãn, thật khiến người ta yêu thương.

Khuông Tiểu Mỗ vào nhà liền ôm lấy lò sưởi không buông tay, hô to thật ấm áp thật ấm áp.

“Cháu ăn cơm chưa?” Triệu Nhiễm Nhiễm hỏi.

“Không có, cơm trưa cũng không ăn, đang chờ ăn cơm thím làm đó.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đeo tạp dề, cười xoa xoa đầu của cậu. Được rồi, cô thừa nhận, ở chung với bạn học tiểu Khuông trưởng thành sớm rất thoải mái, dễ dàng hơn mấy đứa bé hay khóc rất nhiều.

Cô cũng không suy nghĩ xem, cô toàn tiêm ấy bé thì sao mấy bé không khóc được, làm sao mà hòa hợp chứ?

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng rửa rau cải, cắt dưa chuột, nấu tô canh, lại ngừng thở xé nát vịt nướng, nấu cơm xong liền kêu cậu khách lên bàn.

Khuông Tiểu Mỗ thấy thức ăn xong liền chà sát tay, “Ồ, thức ăn này thật là phong phú, tất cả thuộc về cháu, hôm nay chú Giang không về được nhé.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ khóc đỏ cười, “Cháu học ai keo kiệt thế?”

Bạn học tiểu Khuông miệng đầy cơm, hàm hàm hồ hồ nói, “Người giữ cờ đỏ, chính là cô giáo cờ đỏ của cháu, cô ấy lắm mồm lên còn lợi hại hơn cháu nhiều.”

“Còn quốc huy nữa.” Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng nói, rồi gấp thức ăn cho cậu, “Chú Giang của cháu không về, bàn thịt này đều là của cháu.”

“Thím Giang thím vậy là không được, cháu định sẽ theo cô lăn lộn suốt kỳ nghỉ đông, ngày ngày thịnh soạn như vậy sẽ ăn chết thím.”

“Sẽ không . . .” Triệu Nhiễm Nhiễm chợt ngừng đầu, “Cháu nói cái gì?”

Khuông Tiểu Mỗ khẽ mỉm cười, giống như ở chỗ này chờ giải thích với cô, lộ ra vẻ mặt thím rất cuộc cũng hỏi trọng điểm, “Cháu nghỉ đông rồi, ba cháu không có thời gian giữ cháu, thím phải trông nom cháu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nóng nảy, “Không được, ban ngày cô không có thời gian, cô phải ở bệnh viện chăm sóc bệnh nhân.”

“Không sao, ban ngày thím cứ làm việc của thím, chiều cơm cho cháu là được, mình cháu ở nhà không sao, thật sự nhàm chán cũng có thể đến bệnh viện với thím, giải buồn cho thím.”

Triệu Nhiễm Nhiễm uất ức, “Ý này ai ra cho cháu?”

“Cháu.... tự cháu, chỉ là đã được ba cháu đồng ý. Thím yên tâm, nếu chú Giang có thể trở lại, ba cháu khẳng định cũng nhân rồi, ba về cháu liền về nhà, ba đi cháu lại đến.”

Triệu Nhiễm Nhiễm rất muốn cự tuyệt, nhưng bạn học Khuông để đùa xuống, mặt nặng nề tố cáo, “Thím không đồng ý? Thím cũng không lo cho cháu?”

Cô còn uất ức hơn cậu bé, Triệu Nhiễm Nhiễm ngửa mặt lên trời thở dài, cô có thể ném nó ra hay không, ai tới ban cho cô sự kiên quyết to lớn đó đi. Khẳng định không ai, cho nên, bạn học tiểu Khuông rất cuộc vẫn trắng trợn vào ở.

Nhà cũng còn một phòng trống, cho Khuông Tiểu Mỗ ở cũng được, chỉ là căn phòng kia hướng bắc, hơn nữa chưa bao giờ có người ở, không có thẩm điện, nhiệt độ thật sự là thấp. Tiểu Khuông cũng không để ý, ôm tấm chăn liền muốn ngủ. Cậu càng nghe lời như vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm càng đau lòng, trong lòng đặc biệt băn khoăn, suy nghĩ một lát dù sao Giang Tiềm cũng không về, khẽ cắn răng mồi. “Hay là, cháu ngủ chung giường lớn với cô đi, đừng để cháu bị cảm lạnh.”

Ánh mắt Khuông Tiểu Mỗ sáng lên, gật đầu mạnh.

Thật ra thì Triệu Nhiễm Nhiễm cho tới bây giờ tán gẫu vui vẻ với Triệu Trí Lực thì luôn ngủ trên một cái giường, đứa bé tám tuổi còn chưa lớn bằng cái gối ôm của cô, ngủ cùng nhau thật sự không có gì. Triệu Nhiễm Nhiễm mệt mỏi, ngáp mấy cái liền chuẩn bị ngủ. Tiểu Khuông đẩy đẩy cô, “Thím Giang thím đã ngủ chưa?”

“Ừ, ngủ.”

Tiểu Khuông vui vẻ, ngón tay sờ lên mắt của Triệu Nhiễm Nhiễm tự nhiên nói, “Thím Giang, lần đầu tiên cháu nhìn thấy thím thì thật cảm thấy giống mẹ như đúc.”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức mất ráo buồn ngủ, nghiêng người sang nhìn cậu, “Hả? Thiệt hay giả?”

“Thật.” Khuông Tiểu Mỗ nói, “Chẳng qua lúc này cháu cẩn thận nhìn lại một lần, ừ, thật ra thì chỉ có mắt cực kỳ giống, còn có nụ cười, với lại cho cháu cảm giác rất giống, chứ cô đẹp hơn mẹ cháu.”

Không biết có phải là bị lời nói hơi thương cảm của cậu lay cho, từ trong đáy lòng Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên xông ra một làn sóng tình thương của mẹ, “Chắc là phong cách giống nhau, cho nên cháu mới dựa vào cô, cháu chắc chắn là đồ đệ của chú Giang, đều dính chặt người khác như nhau.”

Tiểu Khuông chẳng biết xấu hổ gật đầu, “Thật ra thì cháu chỉ có ấn tượng với hình của mẹ cháu, chẳng qua cháu nguyện ý sống chung với cô.”

“Cô không đuổi cháu đi đâu, không cần nịnh nọt.”

Khuông Tiểu Mỗ cười ha ha ra tiếng, “Thím Giang thật đáng yêu, lần đầu tiên cháu gặp người đáng yêu như cô cờ đỏ của cháu đấy.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng bị đứa bé tựa như người lớn này chọc cười, thật ra thì ngày cô độc như vậy có người ở chung cũng là rất tốt.

“Thím Giang, gần đây chú Giang bận rộn, chứ không phải chú ấy không muốn về, thím đừng giận chú ấy.” Khuông Tiểu Mỗ nói hết lời giống như đọc thuộc lời thoại rồi lại tăng thêm một câu, “Chú ấy đặc biệt nhớ thím, đặc biệt nhớ thương thím, buổi tối luôn ngủ không ngon, lượng cơm ăn cũng giảm, chỗ của bọn họ không giống quân khu bình thường, làm việc gọi điện thoại đều không dễ dàng.”

Nụ cười của Triệu Nhiễm Nhiễm rất mềm mại, “Lời này ai dạy cháu nói?”

Khuông Tiểu Mỗ chuyển con người một cái, quyết định nói thật, “Không phải ai dạy, mặc dù ba cháu bào cháu nói, nhưng mà nơi đó của họ đúng là như vậy, giữa mùa đông cũng để cánh tay trần huấn luyện, cháu thật sự không có khoa trương.”

“Cô biết rõ, cảm ơn cháu và ba cháu.” Triệu Nhiễm Nhiễm giúp cậu dịch dịch góc chăn, “Ngủ đi.”

62. Chương 62: Cùng Phú Quý Lại Không Thể Chung Hoạn Nạn. . . .

Mặc dù bạn học Tiểu Khuông đề nghị có thể ở nhà một mình, nhưng tình thương người mẹ của Triệu Nhiễm Nhiễm đã tràn lan không giới hạn rồi, nói gì cũng không yên tâm, ngày hôm sau đến bệnh viện cũng dẫn cậu theo.

Khuông Tiểu Mỗ đứng ở trước giường bệnh tò mò quan sát, hỏi cô đây là ai?

Triệu Nhiễm Nhiễm suy nghĩ một lát, rồi bảo cậu gọi Tưởng Thị Phi là chú Tưởng.

“Chú Tưởng.” Tiểu đại nhân trịnh trọng gọi, mặt nghiêm túc, “Ba cháu cũng có rất nhiều chiến hữu bị thương, có người có thể gặp lại được, có người thì không gặp được.”

Triệu Nhiễm Nhiễm kéo cậu vào trong ngực, “Anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Chú ấy bị thương vô cùng nặng sao? Lúc nào sẽ tỉnh?”

“Rất nhanh.” Triệu Nhiễm Nhiễm dùng sức vuốt vuốt đỉnh đầu của cậu, “Chúng ta phải có hy vọng, không thể buông tha, không thể tuyệt vọng, hiện tại chúng ta cho anh ấy một chút kích lệ, tương lai anh ấy sẽ trả cho chúng ta một kỳ tích.”

Dù Khuông Tiểu Mỗ trưởng thành sớm suy nghĩ thấu đáo, nhưng tốt xấu chỉ là người bạn nhỏ tám tuổi thôi, nghe xong trên mặt lộ ra vẻ mê mang cũng là chuyện đương nhiên, muốn tìm đầu dưa như Triệu Nhiễm Nhiễm nghiên cứu một chút cũng là bình thường, có thể làm một người từ nhỏ ủng hộ lao động chân tay (Giang Tiềm chính là người như vậy) nhưng lại hơi ngốc, thì mất thể diện nhưng không thể ném mặt mũi là nhất định, cho nên bạn học Tiểu Khuông vẫn cực kỳ đồng ý gật đầu mạnh, “Thím Giang nói quá đúng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không nhìn được mặt già đỏ lên, cô vẫn nghệ gì với đứa con nít này chứ, sơ sót một chút liền ngốc rồi.

“Buổi trưa ăn ở nhà ăn được không?”

“Ăn ngon không?”

“Ăn không ngon.” Triệu Nhiễm Nhiễm không hề nói láo, “Nhưng thím ăn mấy năm rồi, cũng không bị gì.”

Tiểu Khuông nhú chân mày thật lâu, mới bắt đầu dể gật đầu một cái.

Làm hộ lý xong, thì cũng gần hết cả buổi sáng rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm mệt đến hô hấp dồn dập, trên trán thấm một tầng mồ hôi mỏng.

Chăm sóc bệnh nhân là khảo nghiệm sự tỉ mỉ và kiên nhẫn của một người trong quá trình khá dài, có người thích thú, có người khổ không thể tả, mà Triệu Nhiễm Nhiễm vừa là một y tá vừa là người ngoài cuộc, tự nhiên cũng không thể can thiệp vào hai người trong cuộc. Còn chị Tường thì giống như y tá, mà Vương Đan lại rõ ràng là người ngoài cuộc. Dù sao Triệu Nhiễm Nhiễm cũng nghĩ vậy, bởi vì vào lúc ăn cơm cô từ phòng ăn trở về, thấy giường của Tường Thị Phi được thả xuống, mà Vương Đan thì đang nhiệt tình trò chuyện với Khuông Tiểu Mỗ ở bên cạnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm để đồ ăn xuống, tiến lên nâng cao đầu giường một chút xíu, động tác thật nhanh nhẹn.

“Sao cô lại làm vậy, nằm ngang dễ khiến tĩnh mạch chảy trở về, đạo lý đơn giản như vậy cũng không hiểu sao?”

Vương Đan hiển nhiên bị giọng nói hơi ác liệt của cô làm sợ ngây người, sững sốt hơn nửa ngày mới hồi phục lại tinh thần, có chút ngượng ngùng, “Tôi chỉ muốn để anh thoải mái một chút, tôi không phải bác sĩ, không hiểu những điều này.”

“Nhưng anh ấy là chồng cô.” Triệu Nhiễm Nhiễm đứng thẳng người, bình tĩnh nhìn thẳng cô, lời nói không chút khách sáo, “Cách chăm sóc chồng cô cơ bản nhất, làm một người vợ mà cũng không hiểu sao?”

Rốt cuộc là một con người, nghe nói như thế, mặc kệ thiệt giả, nào có đạo lý không xấu hổ, Vương Đan hận đến muốn tìm một cái lỗ để chui vào, nên làm bộ nói sang chuyện khác với Khuông Tiểu Mỗ bên cạnh, “Tiểu Mỗ thích ăn cái gì? Hôm nào cô làm cho cháu.”

Khuông Tiểu Mỗ mím môi, trong mắt sáng loáng, cười ngọt ngào, “Thích hải sâm kho tàu và cháo trắng bèo ngư, khi nào cô làm cho cháu ăn, đừng quên mang cho thím Giang của cháu một phần.”

Triệu Nhiễm Nhiễm thấy nụ cười của Vương Đan cứng lại, nháy mắt liên hết tức, đứa nhỏ này thật sự là có mắt nhìn, năng lực quan sát siêu cường. Vương Đan đi rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm nói Khuông Tiểu Mỗ, cháu thật biết gọi thức ăn, tất cả đều là cấp bậc cao.

Khuông Tiểu Mỗ cau thả khoát tay, “Không cần cảm ơn cháu, cháu chỉ giúp đỡ cô chọc cô ta thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nói thầm đứa bé thật ra thẳng thắn nhất, thích cùng không thích cũng rõ ràng như vậy, chỉ là thẳng thắn này thật không phải dễ dàng lấy lòng, trong lòng chín cong mười tám quẹo, cả bụng đầy nước đen, hiển nhiên là một bản Triệu Trí Lựcc mini.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhớ tới Vương Đan vội vã đến, lại vội vã đi, có chút không hiểu nổi ý tưởng của cô. Thật ra thì cô từ nhỏ đến lớn cô chưa từng suy nghĩ nhiều về một người như thế, nhưng đối mặt Vương Đan, Triệu Nhiễm Nhiễm thật không tự chủ bộc lộ phòng vệ. Cô cũng chưa từng gặp loại người như vậy, bên cạnh không phải không có ví dụ yêu hư vinh yêu giàu sang, cô gái như vậy thường là điều kiện của bản thân rất tốt, nên tầm mắt ột chút, giống như công chúa tiếp nhận sự khen ngợi của mọi người cũng là bình thường.

Triệu Nhiễm Nhiễm cố gắng hồi tưởng lại vài lần tiếp xúc ngắn ngủn với Vương Đan, rất hiền huệ, vô cùng hiền huệ, lớn bụng cũng chăm sóc Tường Thị Phi thật tốt, Tường Thị Phi chỉ là một lính nghèo, không thể khiến cô ta giàu có, vậy chẳng lẽ không phải tình cảm thật sao? Nhưng vì cái gì một khi Tường Thị Phi chân chính cần người chăm sóc, thì cô ta lại rút lui, chẳng lẽ cõi đời này thật có một loại người có thể cùng phú quý, lại không thể chung hoạn nạn sao?

“Thím Giang, sao thím không ăn cơm? Thím đang nghĩ cái gì?”

“Không có gì.” Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, lại gần Khuông Tiểu Mỗ, “Tiểu Mỗ à, lúc này cố nói gì với cháu?”

“Không nói gì, lúc đầu thì lạnh nhạt, hỏi thăm hết tổ tông 18 đời của cháu xong mới bắt đầu nhiệt tình.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi nhú mày, giống như là sắp tóm được sợi dây, nhưng đầu lại vẫn cứ hỗn độn. Có lẽ là trời lạnh người cũng lười nhác cầu thả, thân thể lười, đầu óc lại càng không thích động, vốn đã chậm chạp, hiện nay càng thêm gổ sết. Triệu Nhiễm Nhiễm quyết định vứt bỏ tất cả sự thăm dò, chuyên tâm chăm sóc Tường Thị Phi và cậu bé này.

Buổi tối chị Tường tới thay ca thì Khuông Tiểu Mỗ lại ngoài ý muốn rất nhiệt tình với người ta, nghe nói con gái út nhà chị ấy nhỏ hơn cậu một tuổi, cậu còn bày tỏ có thể nhận đến chơi cùng nhau, lại nghe nói cô bé nhà người ta là tiểu mỹ nhân đứng đầu các thôn trong vùng thì cậu càng bày tỏ hoàn toàn không để ý mà sẽ yêu em gái như là yêu vợ mình, hoàn toàn không để ý đâu.

Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ thầm trẻ con bây giờ thật là trưởng thành sớm, lúc cô tám tuổi còn đang bày đồ hàng chơi. Đồng thời đầu cô cũng đầy vạch đen, đứa nhỏ này thật là đủ không khách sáo, hoàn toàn không có suy tính đến còn đang sống nhờ ở nhà người khác.

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn thời gian không còn sớm, càng sợ cậu tán gẫu thêm một lát nữa sẽ không cẩn thận mang thêm một đứa con riêng về, vội vã lên tiếng chào hỏi chị Tường rồi kéo Khuông Tiểu Mỗ đi.

Sắc trời đã nhá nhem, còn có bông tuyết rơi, Triệu Nhiễm Nhiễm vòng chặt khăn quàng cổ, cúi đầu mà xem xét, hai má tiểu Khuông đông lạnh đỏ rùng rục, rùng mình một cái, liền lấy khăn quàng cổ xuống vây quanh cực kỳ chặt chẽ cho cậu, mặc dù mình cũng lạnh, nhưng thấy đôi mắt vui vẻ cong lại của Tiểu Mỗ, cô liền thỏa mãn, cảm thấy mình trong nháy mắt vô cùng cao thượng.

Bởi vì trong nhà có khách nhỏ, nên cơm tối không thể làm kiểu đối phó như là một người ăn, mà làm ba món ăn một món canh, khiến bụng của khách nhỏ tròn vo, tấm xong, liền thỏa mãn đi ngủ, lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm mới mệt mỏi ngủ, đầu vừa tới gần gối liền vào mộng đẹp.

Lúc nửa mê nửa tỉnh, điện thoại di động bị chỉnh thành chế độ rung để ở đầu giường đang rung mạnh, chấn đến da đầu cô tê dại một hồi, lúc nhận điện thoại còn không rõ tình trạng lắm.

“A lô, ai vậy?”

“Tôi.”

“Tôi là ai chứ, hơn nửa đêm.”

“Tôi là mẹ con.”

Triệu Nhiễm Nhiễm vuốt vuốt cái trán, giọng nói bình ổn, còn hơi nũng nịu, “Mẹ à, sao nửa đêm còn gọi điện thoại cho con, hai ngày nữa có thời gian thì con sẽ về thăm mẹ.”

Điện thoại bên kia an tĩnh một lát, cẩn thận nghe ra vài tiếng thở dài, “Con ngồi dậy xem số gọi tới trước.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không giải thích được liếc mắt nhìn, lại mở to hai mắt liếc mắt nhìn, trên màn ảnh hoa lệ lộ hiện ra ba chữ ‘mẹ chồng tốt’ thật to đang mỉm cười với cô, sợ đến lập tức ngồi bật dậy, “Mẹ, là ngài à, hi hi.”

“Hi hi cái gì mà hi hi, mẹ hỏi con, ban ngày gọi điện thoại cho con sao con không nghe?”

“Không có mà.” Triệu Nhiễm Nhiễm không hiểu ra sao, “Con không nghe thấy, có thể là điện thoại không ở bên cạnh, ngài biết mà, con luôn ném loạn điện thoại, rồi không tìm được.”

Tôn Kính Hồng cũng hơi tức giận, “Vậy ngày mai mua cho điện thoại di động của con một cái điện thoại luôn đi, lúc không tìm được thì con hô nó một tiếng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không thể nhịn được mà bật cười, suy tính đến lần trước nói chuyện qua điện thoại với mẹ chồng hơi không có lễ phép, lần này nói gì cũng không dám cẩu kính nữa, dù là cô rất buồn ngủ. Cũng may Tôn Kính Hồng luôn luôn mạnh mẽ vang dội, ghen cô mấy câu xong liền chuyển qua chuyện chính.

“Mấy ngày nữa mẹ đến thăm hai con.”

“Oh.” Triệu Nhiễm Nhiễm phản ứng lại liền đề cao âm lượng, “Hử?”

“Hử cái gì, không hoan nghênh mẹ đi thăm hai con?”

“Không đúng không đúng.” Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng phủ nhận, “Gần đây Giang Tiềm rất bận, sợ anh ấy không thể dành thời gian cho ngài.”

“Ai cần nó, con không thể ở cạnh mẹ sao?”

“Có thể có thể, có thể.” Tuy biết không thấy được, cô vẫn nở nụ cười, “Đúng rồi mẹ, hợp đồng của con với bệnh viện hết hạn rồi, không có ký nữa, mà ở gần chăm sóc Tưởng Thị Phi đấy.”

“Vậy còn được, không ký là được rồi.” Tôn Kính Hồng lại không tức giận mà nói, “Có phải con rồi rãnh quá hay không, không có việc gì chạy đi chăm sóc người ta làm gì, người ta cũng không phải không có vợ.”

“Cô ta không đáng tin.”

“Chỉ có con đáng tin.” Tôn Kính Hồng giầy vò Triệu Nhiễm Nhiễm thế nào đều được, nhưng không thể để cho người khác giầy vò, “Được rồi, chuyện như vậy đến lúc đó con cứ nói với Giang Tiềm, đừng cứ luôn khiến người lớn lo lắng, bày tỏ một chút cũng được rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gãi gãi da đầu, muốn phản bác, lại ngoan ngoãn ngậm miệng lại, thôi, hai mẹ con bọn họ thích thảo luận thế nào đều không liên quan tới cô, dù sao Giang Tiềm không giải quyết được thì ai cũng không trị được Tôn Kính Hồng.

63. Chương 63: Tâm Tư Của Vương Đan . . .

Mẹ chồng sắp tới, Triệu Nhiễm Nhiễm tự nhiên phải gọi điện thoại thông báo cho Giang Tiềm một tiếng, cô thật ra thì không phải người lòng dạ hẹp hòi thù dai, chiến tranh lạnh với Giang Tiềm đa số là bởi vì mình muốn giữ vững thành trì, không muốn lùi bước, giống như ai chủ động trước thì sẽ thua trước. Một lúc sau, lại vẫn thấy gọi điện thoại thật mất mặt. Lúc này Khuông Tiểu Mỗ mới vừa rời giường, xoa một đôi mắt còn dính ghèn, đứng ở cửa phòng tắm cười với cô.

Có lúc, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng bội phục mình biết lợi dụng tài nguyên, trước kia ở trên người Trương Lam và Dương Chấn Chấn đã nguyên vẹn khiến cô khám phá chỗ tốt của việc lợi dụng phế vật. Chỉ liếc mắt nhìn một cái, Triệu Nhiễm Nhiễm đã lập tức nghĩ ra bèn kêu tiểu Khuông đến.

“Trước chớ tắm, giúp cô gọi điện cho chú Giang đi, nói cho anh biết, mẹ anh muốn tới thăm anh, bảo anh ấy đến lúc đó nhún chút thời gian trở về một chuyến.”

Khuông Tiểu Mỗ không hiểu ra sao nhận lấy điện thoại, nhiều lần trần trọc mới gọi điện đến phòng làm việc của Giang Tiềm, khuôn mặt nhỏ vừa ngủ dậy chưa tỉnh hẳn lập tức nở hoa.

“Chú Giang à, ừ, cháu với thím Giang đây. . .”

“Sao có thể, chú hãy yên tâm đi, cháu chăm sóc thím ấy không thành vấn đề. . . .”

“Đúng đúng, thật thật, lần này không hề nhầm lẫn gì cả, nấu cơm cũng ngon rồi. . . .”

“À nói với chú Giang một việc quan trọng, mẹ chú, chính là bà Giang, nói là mấy ngày nữa sẽ tới thăm ngài, đến lúc đó ngài có thời gian trở lại một chuyến hay không?”

“Làm gì chứ, cháu nói là được, không cần thím Giang của cháu. . . .”

“Sao chú biết thím Giang ở cạnh cháu? Không phải không phải, cháu không có phản bội. . . . Được rồi, chú chờ một chút.”

Khuông Tiểu Mỗ tội nghiệp đưa điện thoại cho Triệu Nhiễm Nhiễm, ném cho cô một nét mặt ‘cháu đã tận lực, nhưng mà kẻ địch quá mạnh mẽ’, rồi quay người lại hỏa tốc bỏ chạy vào phòng tắm.

Triệu Nhiễm Nhiễm cầm điện thoại hơi uất ức, sớm biết nên né tránh, ít nhất mình còn có chút mặt mũi. Dùng ngón tay gõ một cái vào điện thoại, có đủ kiểu cách, bên Giang Tiềm liền truyền đến mấy tiếng cười hi hi, “Vợ, rốt cuộc chịu để ý anh rồi.”

“Không có không để ý tới anh.” Triệu Nhiễm Nhiễm tận lực khiến âm thanh bình tĩnh, “Mẹ nói mấy ngày nữa sẽ tới, đến lúc đó anh có thời gian thì nhún chút thời gian trở về một chuyến đi.”

“Mẹ không đến thì em không cho anh về nhà sao? Hả? Em không nhớ anh sao?” âm thanh khàn khàn hơi trầm thấp của Giang Tiềm mang theo vô hạn hấp dẫn, giống như chỗ sâu của địa ngục vậy gọi, khiến người ta biết rõ không thể lại gần nhưng vẫn mong ngóng.

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi không chống cự nổi, cắn chặt đôi môi, “Không phải vậy, em chỉ cảm thấy giữa chúng ta còn có chuyện chưa đạt thành nhất trí, chuyện đã qua là quá khứ rồi, nhưng em phải kiên trì ranh giới cuối cùng của em.”

Trong một lúc không có nghe thấy âm thanh của Giang Tiềm, một hồi lâu mới truyền tới một câu, “Nhiễm Nhiễm, anh đã nghĩ thật lâu, anh cảm thấy giữa chúng ta có hiểu lầm, anh đang nói, có lẽ em đã hiểu lầm trình độ thuần khiết của anh trước khi gặp em, những lời này em nhớ trước, gần đây anh rất bận, chờ nhún chút thời gian trở về rồi chúng ta nói rõ mọi chuyện, được không?”

“Được.” Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức đồng ý không hề trì hoãn. Cô hy vọng việc này là hiểu lầm hơn ai hết, chỉ không hiểu trình độ thuần khiết theo lời Giang Tiềm là chỉ thân thể hay tâm linh, không thể không nói, thứ nào cô cũng không thể chấp nhận lắm, nhất là về thân thể.

Hôm nay Khuông Tiểu Mỗ ở nhà hoàn thành bài tập nghỉ đông, đây là một việc vô cùng cần cố gắng, nên Triệu Nhiễm Nhiễm kiên quyết ủng hộ, sau khi chuẩn bị cơm trưa, dạy cầu dùng microwave xong liền xách túi chạy ra cửa.

Trên đường nhận được điện thoại của Trần Tuyền, cảm thấy ngoài ý muốn, bèn dí dỏm nói ra, “Ồ Trần tiểu thư, ngày hôm nay không đi làm à?”

Trần Tuyền hò hét loạn lên chung quanh, “Đi làm mà, Nhiễm Nhiễm, ngày mai mình nghỉ, chuẩn bị đi thăm cậu đó.”

“Ai yêu, gì chứ, sao có thể phiền cậu tới đây một chuyến, mình trở về thăm cậu mới đúng.”

“Ít nói nhảm, mau nhấn địa chỉ bệnh viện qua ỳnh, ngày mai gặp mặt tán gẫu tiếp.”

Sau khi gửi tin nhắn, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng đến bệnh viện, sau khi thay ca cho chị Tường, đang chuẩn bị lau mặt cho Tường Thị Phi thì chị Tường đưa khăn lông cho cô, lại có chút biểu lộ muốn nói lại thôi.

“Sao vậy chị? Có chuyện gì vậy?”

Chị Tường cười cười, “Nhiễm Nhiễm à, nói không sợ em chê cười, em xem em trai chị như bây giờ, chị thấy người vợ kia khẳng định không nhờ được rồi, chị nghĩ Phán Phán dù là trai hay gái thì cũng là cốt nhục của em trai chị, cô ta muốn đi cũng được, chị không thể làm trễ nãi người ta, nhưng đứa bé phải ở lại, dù là em trai chị không thể tỉnh lại, chị cũng nguyện ý nuôi con lớn nên người giùm nó.”

Con người của Triệu Nhiễm Nhiễm cấp tốc co rúc lại, sương mù bao phủ trên đỉnh đầu mấy ngày qua rốt cuộc nhìn thấy một tia sáng. Hoá ra là như vậy, cô sớm nên nghĩ tới, cõi đời này vợ chồng vốn là chim cùng rừng, nhưng đại nạn tới tự mình bay thì nhiều lắm, huống chi hành vi việc làm của Vương Đan cũng không khó nhìn ra. Triệu Nhiễm Nhiễm chưa chát mở miệng, “Chị à, sao chị đoán được Vương Đan sẽ rời đi?”

“Em thật là đơn giản quá.” Chị Tường cười cười, giống như tuyệt không ngoài ý muốn về hành động của Vương Đan, “Cuộc sống gia đình của em từ nhỏ đã tốt, cha mẹ giáo dục cũng tốt, nên nhìn rất nhạt về tiền bạc và danh lợi, nhưng Vương Đan không giống, cô ta từ nhỏ đã ăn nhờ ở đậu, phải thông qua bầu bạn để thay đổi cuộc sống, tài nghệ và trình độ được người coi trọng cũng rất bình thường, nên chị rất hiểu cô ta, đổi thành chị cũng chưa chắc giữ được, chỉ là cô ta quá nóng lòng, khiến trái tim người ta băng giá.”

“Em có thể làm gì cho chị?” Triệu Nhiễm Nhiễm hỏi.

“Mặc kệ nói thế nào Phán Phán cũng là miếng thịt từ người cô ta rơi xuống, nói không chừng sẽ mang đi chung, đến lúc đó ta sẽ không tìm được.” Chị Tường dừng một lát rồi nói tiếp, “Cha mẹ chồng của chị rất tốt, chồng chị cũng thật đáng hoàng, luôn cố gắng làm ra tiền, điều kiện cuộc sống trong nhà vẫn thật tốt, chăm sóc đứa bé không thành vấn đề, cho nên chị muốn sắp tới mang Phán Phán về, trong lòng đã có tính toán hết rồi, chẳng qua em trai chị phải làm phiền em thôi Nhiễm Nhiễm.”

Chị nói xong sắc mặt hơi biến thành ửng hồng, giống như cảm thấy điều cầu xin này rất vô lý, nhìn thấy Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu mới nhẹ nhõm thở ra một hơi.

Chị Tường nói rất đúng, Triệu Nhiễm Nhiễm thật thấy may mắn, từ nhỏ cô đã sinh hoạt ở hoàn cảnh đơn giản và lạc quan, hơn nữa có Triệu Trí Lực trông kỹ, cô lại ngây thơ, chỉ tiếp xúc với người trong một phạm vi nhỏ, không có kéo dài đến đám người phức tạp trong xã hội. Trong những người này phúc hắc cũng có, ngây ngô cũng có, ưu nhã cũng có, nhưng đều là người của gia đình lạc quan không gánh nặng, kiến thức lục đục đầu óc thật sự là quá ít. Sau đó cô gặp phải Giang Tiềm, người đàn ông thô lỗ đã mang lại trẻ con này đã tạo thêm màu sắc mới cho cuộc sống của cô, vì vậy cô đã yêu hết mình, mà hoàn cảnh tốt của gia đình Giang Tiềm đã khiến tất cả vật chất quyền lợi cũng không có lực hút gì với anh, nói cho cùng, ở phương diện nào đây Giang Tiềm và cô vẫn là cùng loại người.

Nhưng Vương Đan, người phụ nữ này, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, trên bất chính nên dưới cũng loạn, cô ta muốn thay đổi cuộc sống nhưng điều kiện bản thân có hạn, nhưng lớn lên ở hoàn cảnh như vậy cũng có không ít người kiên cường và quyết chí tự cường. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy, có lẽ thật đúng là không phải vấn đề của bản thân Vương Đan, có lẽ là do thời gian dài bị người ta giáo dục, khiến lý tưởng và quan niệm sống của cô ta hoàn toàn bị vắn vẹo.

Nghĩ như vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm lại có chút đáng thương cho Vương Đan, nếu như không phải cha mẹ của cô ta mất hết, nếu như không phải cô ta ăn nhờ ở đậu lâu dài, có lẽ cô ta cũng là một người đáng giá phó thác, dù sao sự hiền huệ của cô ta trước kia cũng không phải giả.

Cô thử đứng ở góc độ của Vương Đan để hiểu cô ta, nhưng tình cảm thoải mái dành cho cô ta khó khăn lắm mới tạo ra được chỉ duy trì đến lúc về nhà, Triệu Nhiễm Nhiễm tựa tại cạnh cửa nhìn Vương Đan bận rộn trong bếp, đột nhiên cảm thấy rất muốn cười, đoàn sương mù trong đầu càng ngày càng rõ ràng. Con người chỉ sợ bị người khác thăm dò rõ chi tiết sau đó mới đi phân tích, một khi như thế, sẽ chỉ còn lại kết luận không được đến chứng thực.

Khuông Tiểu Mỗ thận trọng kéo Triệu Nhiễm Nhiễm xuống thấp, lặng lẽ nói, “Ôm một túi lớn đồ ăn đến thăm cháu, cháu ngưng ngưng không thể không mở cửa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm sờ sờ đầu của cậu mỉm cười, “Về sau không thể tùy tiện để người ngoài đi vào, nếu gặp phải người xấu thì sao?”

Lúc này Vương Đan cũng thấy cô trở lại, nhanh chóng lau khô tay, đi tới phòng khách, “Nhiễm Nhiễm, việc này, đứa bé ở nhà không ăn được món gì nóng, nên tôi tới chăm sóc một chút.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười, “Phán Phán đâu?”

“Chị tôi trông giúp.”

“Cực khổ.” Cô quay đầu lại nhìn Khuông Tiểu Mỗ, “Cháu về phòng trước đi, thím Giang muốn nói chuyện với cô này.”

Sau khi Khuông Tiểu Mỗ rời đi, Vương Đan rõ ràng bồn chồn lo lắng, mà Triệu Nhiễm Nhiễm lại bình tĩnh ngoài dự đoán, “Tôi cảm thấy cô có thời gian thì nên chăm sóc con gái và chồng, bọn họ mới là trách nhiệm của cô.”

Vương Đan vừa định mở miệng nói gì liền bị Triệu Nhiễm Nhiễm chặn trở về, “Ba chồng mới vừa qua đời, cô đã có tâm tình chiêu đãi bạn của chồng uống rượu, cô quả thật là người lễ độ.”

Vương Đan ngưng ngưng cười, “Phải, Giang Tiềm và đại đội trưởng Khuông giúp tôi việc rất lớn. . . .”

“Nhưng. . . . Giang Tiềm có người nhà, cô có người nhà giúp thì không nên chuyện gì cũng tìm anh ấy.” Triệu Nhiễm Nhiễm lại cắt đứt cô, “Hơn nữa hai người đàn ông này đều không phải là người cô nên chiêu đãi, cô xem thường tình nghĩa chiến hữu giữa họ rồi.”

Vương Đan trợn mắt hốc mồm một lúc lâu mới mở miệng vội vàng giải thích, “Nhiễm Nhiễm, có phải cô hiểu lầm tôi hay không, tôi và Giang Tiềm trong sạch, tôi không có ý gì với anh ấy cả.”

“Cô tất nhiên không có ý gì với anh ấy, anh ấy có gia đình rồi, là một tòa lô-cốt khó có thể đánh bại.” Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên không chút khách sáo, “Nhưng Khuông Vi không giống, có quyền có mao, độc thân

còn có con, như thế nào đi nữa, dù sao thì cô cũng có thể đặt ánh mắt lên người anh ấy. Chẳng qua tôi nói cho cô biết, mục đích của cô không thể nào đạt tới.”

Cô vốn chỉ suy đoán, chỉ muốn thử dò xét, nhưng phản ứng của người phụ nữ này hoàn toàn đánh nát chút may mắn còn lại trong lòng cô. Vương Đan sợ hãi nhìn cô, vội vàng lui về phía sau mấy bước, bàn tay che ngực há mồm thở dốc. Triệu Nhiễm Nhiễm biết, suy đoán của cô thành sự thật.

Mẹ chồng đã dạy cô, trên thế giới này rất nhiều nơi đều là màu xám tro, sai hay đúng, mình không thể dùng ánh mắt của mình để đánh giá trắng hay đen. Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên hiểu, trên thế giới này chiến tranh hiểm ác, thiên tai hiểm ác, ma quỷ hiểm ác. Nhưng vẫn không sánh bằng nhân tính hiểm ác.

“Tôi Có lỗi gì, tôi cũng từng đặt hết toàn bộ tinh lực ở trên người anh ấy, nâng niu anh ấy trong lòng bàn tay thương yêu, nhưng hiện tại anh ấy thành như vậy, nhưng tôi vẫn còn phải sống tiếp, tôi suy tính ỉn thì có gì sai.”

“Cô không sai, chỉ là điểm xuất phát của cô không bình thường, cô lại không hề có chút tình yêu với Tưởng Thị Phi.”

“Tình yêu chỉ là quyền lợi của những tiểu thư như cô.” Vương Đan cuồng loạn rống, “Tôi không có cơ hội hưởng thụ những thứ đó, tôi biết rõ tôi không xứng với anh ấy, cho nên thận trọng tốt với anh ấy, vọng tưởng cuộc sống này có thể lâu dài, tôi không muốn bị xem thường nữa, những thứ này mấy người không hiểu.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đột nhiên hết ý kiến, “Vậy bây giờ thì sao, Tưởng Thị Phi còn sống, hai người cũng chưa ly hôn, chẳng lẽ thời điểm này cô còn có tâm tình tìm đường ra ỉn?”

“Tại sao không?” Vương Đan lau khô nước mắt, quật cường ngẩng mặt, “Hiện tại anh ấy không để ý tới tôi, tại sao tôi không tự mình tính toán, ly hôn chỉ là chuyện sớm hay muộn.”

Triệu Nhiễm Nhiễm kinh ngạc lắc đầu, đột nhiên hiểu, nói tự ái, tự mình cố gắng, tự lập, chỉ là tầm phào, hoàn toàn là vô ích, đàn gảy tai trâu với những người một lòng một dạ ký thác cuộc sống và hy vọng của mình ở trên người người khác.

64. Chương 64: Mẹ Chồng Tôi, Sói Đến Đây . . .

Sau đó thật lâu, Giang Tiềm nói cho cô biết, cách sống của người với người không giống nhau, thời điểm chúng ta không đồng ý cũng không cần phải xem thường, có người để ý tinh thần, có người để ý vật chất, rất nhiều người đặt tình yêu tình cảm ở vị thứ nhất, vì những thứ này có thể bất chấp tất cả bỏ ra toàn bộ, nhưng cũng có nhiều người xếp những thứ này đến cuối cùng, thậm chí không đáng nói đến, cực kỳ buồn cười, cho nên lập trường không giống nhau mà thôi, chúng ta không có quyền phê phán bất luận kẻ nào.

Mà lúc này Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không thể hiểu những lòng người phức tạp đó, chỉ đơn giản thấy không dám giùm Tưởng Thị Phi, cho nên hai tay lau người giùm anh càng nhẹ nhàng hơn nữa. Hiện tại dùng bốn từ cốt gầy như sài để hình dung anh cũng không qua, nụ cười hồn nhiên như hoa đã sớm khô héo, đôi môi khô nứt giống như mặt đất khô hạn cực độ bị gồ lên. Triệu Nhiễm Nhiễm cẩn thận mặc quần áo vào cho anh, thấm ướt tấm bông làm dịu bờ môi của anh.

Cô đột nhiên rất muốn nói gì đó với Tưởng Thị Phi, muốn nói cho anh biết anh là người tốt, vốn đáng giá được điều tốt hơn, muốn nói bà xã của anh sớm hay muộn cũng sẽ bỏ anh, còn không tỉnh lại thì thật sự sẽ mất đi. Nghĩ lại, dù bây giờ anh ấy tỉnh lại, thì làm sao đối mặt với người vợ gần như thay đổi thành người khác đây?

Dùng khăn lông ẩm ướt lau khóe mắt, lỗ tai và các bộ phận nhỏ của anh, đặt toàn bộ lực chú ý ở phía trên này. “Tưởng Thị Phi, mặc dù không nên nói cho anh biết, nhưng kích thích anh cũng không có chỗ xấu, anh nghe được đúng không? Nghe được thì mau tỉnh lại đi, con gái anh cần có anh đó.”

“Cậu đang làm bầm lều bầu gì?” Cửa phòng được mở ra, Trần Tuyền đứng ở cạnh cửa cười với cô.

“Cậu tới rồi à, không phải nói còn một lát sao?”

“Tôi đón xe tới.” Trần Tuyền đi tới, đứng ở bên giường, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm mặt của Tưởng Thị Phi, ở trong đó hình như có thiên quân vạn mã đang lao nhanh, còn có cả không thể tin. . . . đau lòng cực độ và thương tiếc.

Trần Tuyền thật ra thì không thích hợp làm y tá, mặc dù kỹ thuật vượt qua thử thách, nhưng lại là người miệng cứng lòng mềm, thà phải trông nom thuốc lâu dài cũng không muốn tiêm cho trẻ em, cô ấy nói nghe được tiếng khóc của trẻ em cô ấy liền không xuống tay được. Triệu Nhiễm Nhiễm nhẹ nhàng bịt kín mắt của cô ấy, cô từ trước đến giờ vẫn hiểu rõ cô ấy, thấy người đáng thương không liên quan tới mình cũng đau lòng theo, huống chi nói thế nào cũng có quen biết với Tưởng Thị Phi. “Đừng nhìn, người cứng lòng như mềm nhìn còn khó chịu.”

“Không đâu.” Trần Tuyền lấy tay của cô ra, nước mắt lại rớt xuống từng giọt, “Anh ấy sẽ tỉnh.”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu một cái, cảm thấy hôm nay cảm xúc của Trần Tuyền vô cùng kích động, “Từ xa xôi lại sang đây thăm mình, có phải gặp chuyện không vui không?”

“Chỉ có cậu hiểu mình.” Trần Tuyền đột nhiên thu lại cảm xúc, “Ba mẹ và anh mình muốn ình đi xem mắt.”

“Ừ, đây cũng không phải là chuyện xấu, điều kiện của đối phương như thế nào?”

“Tạm được.”

“Vậy thì thử ở chung xem sao, mình và Giang Tiềm nghiêm chỉnh nói cũng coi như xem mắt mà quen nhau.”

Trần Tuyền không có nói gì tiếp, nhìn Tưởng Thị Phi một cái thật sâu, khẽ gật đầu.

Buổi trưa vốn muốn mời cô đi ra ngoài ăn, nhưng Trần Tuyền nói gì cũng không đồng ý, không còn cách nào Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ có thể đến phòng ăn mua về. Đẩy ra cửa phòng bệnh liền thấy Trần Tuyền đang thận trọng dùng khăn lông ẩm giúp Tưởng Thị Phi lau bộ phận cơ thể nào đó, khiến cô sợ đến vội vàng để thức ăn xuống kéo cô ấy ra.

“Trần Tuyền cậu đang làm gì vậy?”

“Như vậy mới vệ sinh.” Trần Tuyền cười vô tội, “Được rồi, biết da mặt cậu mỏng, trước kia cứ tránh trước tránh sau không làm công việc này, nhưng không làm sao mà sạch sẽ được.”

Mặt Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ rần, cô nói thật đúng, mỗi lần đều chỉ sơ lược, rốt cuộc không phải là người đàn ông của mình, làm chuyện này thật đúng là không thoải mái lắm.

“Trần Tuyền, cậu đừng làm, để buổi tối chị Tưởng đến chị ấy sẽ làm, cậu cũng là con gái mà.”

“Chúng ta là y tá, chuyện như vậy không phải lần đầu tiên làm cũng không phải là một lần cuối cùng, cũng giống người khác thôi, đâu có gì mà ngượng ngùng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn Trần Tuyền một cái. Không sợ? Tin cậu thì có quỳ, không sợ mà mặt cậu đỏ vậy à.

Nhưng cô thật không hiểu, dù Trần Tuyền tốt bụng cũng không cần làm đến trình độ này vì một người không quen biết.

“Cậu nhìn tôi xong chưa?” Trong lúc nói chuyện, Trần Tuyền đã giúp Tưởng Thị Phi mặc quần xong, lau tay xong.

“Không có gì. Cậu hình như rất quan tâm Tưởng Thị Phi.”

Trần Tuyền dừng lại một lát, nhẹ nhàng cười, “Là một người tốt.”

Phụ nữ thường khen người ta tốt là người tàn nhẫn, nhưng rốt cuộc tính chất khác nhau, Triệu Nhiễm Nhiễm nghe được mùi vị triền miên từ miệng Trần Tuyền, khiến cô có chút cảnh giác, chị em à, không thể trôi vào dòng nước đục này đâu.

Nói gì cô cũng không dám để Trần Tuyền lại, buổi tối vừa khuya vừa đổ mới đưa được cô ấy ra trạm xe. Trần Tuyền nhìn bộ dáng khản trương của cô, cười, “Nhiễm Nhiễm à, chúng ta sinh trưởng dưới cờ đỏ của nước Trung Quốc, là thanh niên tốt tự mình cố gắng có tự ái, cái đầu của cậu đừng nghĩ mình đen tối thế chứ, giờ mình trở về xem mắt đây.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười he he, để ngừa ngộ nhỡ, liền hồi tưởng ngày đó Tưởng Thị Phi và Trần Tuyền gặp nhau, dầu gì cũng coi là xinh đẹp như hoa, đôi mắt nhỏ thoáng nhìn liền quyến rũ người khác. Phải canh phòng nghiêm ngặt tử thủ, nói gì cũng không thể để chị em cô mang theo tiếng xấu làm tiểu tam, dù cuộc hôn nhân của Tưởng Thị Phi chỉ tồn tại trên danh nghĩa.

Tạm thời không đề cập tới tâm tư của Trần Tuyền, Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ suy nghĩ hai ngày liền không đoán mò nữa. Mẹ chồng đại nhân của cô, vào một ngày trời trong nắng ấm ở nửa tháng sau, rốt cuộc xách túi lớn túi nhỏ từ quê quán xa xôi đánh tới rồi. Buổi trưa hôm đó, Triệu Nhiễm Nhiễm đưa chị Tưởng và Tưởng Phán Phán lên xe về với ông bà xong thì chờ hai tiếng ở trạm xe để đón mẹ chồng.

Tôn Kính Hồng hấp tấp đi ra từ cửa, thấy Triệu Nhiễm Nhiễm liền quở trách, sao lại không đội mũ, sao lại mặc áo lông ngắn, giày vải chống tuyết có gì khó coi, sao phải mang giày da. . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đón Tôn Kính Hồng về nhà, lại an bài Khuông Tiểu Mỗ nói chuyện phiếm chung, mình thì chạy vào phòng bếp chuẩn bị bốn mặn một canh. Không nghĩ ngờ chút nào, lúc ăn cơm lại bị hung hăng quở trách một phen, nói thức ăn nhạt quá, nói cô cả người không có hai lạng thịt còn không biết bồi bổ, nói Giang Tiềm ăn không quen thì sao. . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm nói thầm nếu mẹ bảo con ăn nào heo bồ nào thì con lập tức bỏ đĩa xuống đi ngay, rốt cuộc Tôn Kính Hồng nói khó nghe hơn, cơm nước xong liền đuổi Triệu Nhiễm Nhiễm vào phòng bếp rửa chén, mình thì ở trong phòng khác nói chuyện phiếm với Khuông Tiểu Mỗ.

Lúc Khuông Tiểu Mỗ kín miệng thì không ai có thể cạy ra được, vô luận Tôn Kính Hồng hỏi chuyện trong quân khu của Giang Tiềm cỡ nào, cậu cũng chỉ có một câu giữ bí mật quân khu, khiến nụ cười trên mặt Tôn Kính Hồng cũng vụn vụn.

Cuối cùng trước khi ngủ liền gọi Triệu Nhiễm Nhiễm tới, “Khi nào Giang Tiềm có thời gian trở lại?”

Triệu Nhiễm Nhiễm thận trọng trả lời, “Một lát gọi điện thoại cho anh ấy, mẹ hỏi anh ấy đi.”

Tôn Kính Hồng trừng mắt, “Mẹ hỏi cái gì chứ, con hỏi đi, mẹ đâu có rảnh để ý đến nó, mệt chết đi được, đi ngủ đây.”

Triệu Nhiễm Nhiễm đưa mẹ chồng về phòng, trước đó còn cố ý trải tấm lót điện tử cho bà, để ngủ thật thoải mái. Làm xong tất cả, cô mới mệt mỏi chui vào trong chăn, bên cạnh là Khuông Tiểu Mỗ đang ngủ say, mò tìm điện thoại di động, trần trọc nhiều lần mới gọi tới phòng làm việc của Giang Tiềm.

Nghe được âm thanh của anh xong, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng hơi bực mình. Điều này cũng rất bình thường, bị mẹ chồng mắng mà không lấy ông xã ra trút giận thì thật là phụ nữ tốt, xã hội hiện tại nào có mấy người im hơi lặng tiếng, không dữ dằn mắng trở lại giống như cô.

Giang Tiềm cũng biết miệng của mẹ mình từ trước đến giờ nói không ra lời ngọt, vô cùng lo lắng vấn đề mẹ chồng nàng dâu nghiêm trọng sẽ trình diễn ở nhà mình, cho nên dụ dỗ vợ, nói mẹ anh em cũng biết rồi, chỉ là nói chuyện không dễ nghe, thật ra thì bà ấy chỉ thương em thôi, chờ anh trở về sẽ không có chuyện gì.

“Em biết rõ.” Triệu Nhiễm Nhiễm mệt mỏi gật đầu, “Nhưng em vẫn rất muốn cắn anh hả giận.”

Giang Tiềm vừa nghe, mắt lập tức sáng lên, ý này hay, chỉ sợ cô không cắn.

“Ráng lên, chờ anh về tắm sạch sẽ rồi cho em cắn nhiệt tình.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không có tâm trạng nói đùa với anh, “Giang Tiềm khi nào anh mới về? Chị Tưởng về với ông bà rồi, một mình em chăm sóc Tưởng Thị Phi, Tiểu Mỗ và mẹ, thật sự mệt mỏi, gần đây sức khỏe cũng không được tốt, luôn có chút lực bất tòng tâm.”

“Sức khỏe thế nào?” Giang Tiềm khản trương hỏi.

“Cũng không có gì lớn, có thể là do trời lạnh, vẫn chưa có thời gian đi kiểm tra.”

Giang Tiềm nghiêm túc xem thời gian huấn luyện sắp tới, “Sớm thôi, sắp tới hết bận anh sẽ xin nghỉ vài ngày, nghỉ ngơi đến lúc đưa mẹ về nhà mới thôi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm, cô lại cảm động rồi. Cảm động vì chồng cô biết sự mệt mỏi của cô mà ứng phó với mẹ chồng, còn có thể hiểu cô, một đóa hoa nhỏ cứ thế nảy mầm trong lòng. Mặc kệ như thế nào, cô thương anh, chờ sau khi nói rõ khúc mắc dù kết quả có thể nào, cũng có thể cho qua, cùng anh sống tốt cuộc sống sau này, không bao giờ cãi vả lòng dạ hẹp hòi chiến tranh lạnh nữa, vì mình thật sự không thể rời bỏ anh.

65. Chương 65: Đuổi Cô Đi . . .

Chương 65: Đuổi cô đi . . .

Mặc dù Giang Tiềm nói mau chóng trở lại, nhưng mẹ chồng để hai tuần rồi vẫn không thấy bóng của anh. Trong hai tuần lễ này xảy ra rất nhiều việc, Vương Đan rút cuộc đi rồi, chuyện chị Tưởng lo lắng hoàn toàn không có xảy ra, cô ta chỉ gọi điện giao phó Phấn Phấn cho chị Tưởng, cả mình đi đâu cũng không có nói.

Mà bên Triệu Nhiễm Nhiễm, ngày thứ hai mẹ chồng tới cô đã đưa Khuông Tiểu Mỗ về nhà ông bà nội, hai tuần lễ này luôn tươi cười với Tôn Kính Hồng, ăn không quen thức ăn bà làm cũng ráng mà nuốt, bảo cô mặc trang phục không thích cô cũng chịu đựng mặc, vẫn mỗi ngày bị mẹ chồng chọn ba nhật bốn, từ từ chính cô cũng hoài nghi, có phải Tôn Kính Hồng chưa từng hài lòng về người con dâu như cô hay không.

Trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm có rất nhiều thất bại, đổi lại trước kia cô hoàn toàn có thể xem sự bất bẽ này thành quan tâm biến tướng dành cho mình, cũng không biết tại sao, gần đây luôn thấy nóng nảy, nếu như có thể, cô thật muốn trở về thành S, ăn những món ăn ngon mà Triệu phu nhân làm.

Cho nên rốt cuộc đón được Giang Tiềm về thì cô đứng ở cửa phòng, đôi mắt nháy mắt liên đồ, lại cố nén nước mắt không có rơi xuống, lúc này cô còn có lý trí, kiên quyết không thể khiến Giang Tiềm nghi ngờ mình bị mẹ chồng làm khó.

Giang Tiềm đứng ở cửa nắm hai tay của cô một lúc lâu, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không dám ngẩng đầu nhìn anh, nhưng sự an ủi im lặng đã dần dần bình ổn nhịp tim hỗn loạn của cô.

“Lạnh, vào đi thôi.” Giang Tiềm kéo tay của cô, thấy Tôn Kính Hồng đang bận việc trong phòng bếp, nháy mắt lộ ra nụ cười tươi ôm lấy bả vai Tôn Kính Hồng, “Phu nhân, ngài khổ cực rồi.”

Tôn Kính Hồng làm bộ tức giận đẩy anh ra, “Thì sao, trước kia ở nhà sao lại không thấy con nhiệt tình thế này.”

Giang Tiềm cười hì hì, “Không phải ngài từ nơi xa xôi tới sao, con thế nào cũng phải bày tỏ sự hoan nghênh nhiệt liệt.”

Mặt mày Tôn Kính Hồng đều cười lên, trên tay cũng không ngừng, còn vừa kêu Triệu Nhiễm Nhiễm dọn dẹp bàn ăn cơm, vừa sai khiến cô xoay quanh. Giang Tiềm lặng yên không lên tiếng, lại hơi nhú chân mày.

Trên bàn cơm cũng may, chỉ là lúc Tôn Kính Hồng gấp một cục thịt béo mập cho Triệu Nhiễm Nhiễm thì cô có chút không tiêu hóa được, Tôn Kính Hồng không vui, nói con ăn đi cho quen, con quá gầy rồi, tương lai sanh con sẽ cực khổ.

Triệu Nhiễm Nhiễm làm một y tá, tự nhiên ưa sạch sẽ, mặc dù người nhà gấp thức ăn cho nhau không sao, bình thường cô cũng không quan tâm, nhưng gần đây không biết tại sao thay đổi rất kiêng kỵ, dù sao cũng hơi không muốn ăn món ăn người khác gấp cho cô, nhất là thịt kho béo mập.

Mấy cục thịt kho này rốt cuộc vào trong bụng Giang Tiềm, đến sau sắc mặt Tôn Kính Hồng cũng không rất dễ nhìn, cơm nước xong nói mấy câu nói với Giang Tiềm rồi trở về phòng nghỉ ngơi.

Truyện được edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn.

Triệu Nhiễm Nhiễm eo mỗi lưng đau nằm ở trong chăn, Giang Tiềm rón rén đi vào, an tĩnh lặng yên không một tiếng động, cũng chui vào chăn, từ phía sau ôm lấy cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm biết không nên tức giận anh, anh chẳng hề làm gì sai cả, nhưng lửa giận không tên mà không phát lên người anh thì có thể phát lên người ai chứ? Cho nên Triệu Nhiễm Nhiễm đẩy cánh tay của anh ra.

An tĩnh một lát, cánh tay Giang Tiềm lại cuốn lấy hông của cô, hô hấp phun vào trong lỗ tai, anh nói “Nhiễm Nhiễm mẹ anh là người cọc cằn, em chịu uất ức rồi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm càng tức giận hơn. Cái gì là mẹ anh là người cọc cằn? Cái gì là em chịu uất ức rồi? Em có oán trách sao? Anh không cần nói rõ vậy chứ, em chỉ muốn làm nũng để anh dỗ dành thôi mà.

“Lời này của anh có ý gì?”

“Không có ý gì.” Cánh tay Giang Tiềm lại buộc chặt mấy phần, “Anh chỉ có thể ở nhà hai ngày, Nhiễm Nhiễm, em coi như vì anh, được không?”

Nước mắt Triệu Nhiễm Nhiễm ‘tí tách’ chảy ra, mặc kệ cẩn thận lấy lòng mẹ chồng uất ức mình thế nào, thì ra với họ cũng là không đủ, còn muốn cô thế nào nữa đây, cô không có làm ra bất kỳ chuyện quá quắt gì, vẫn cố gắng làm một người vợ, vợ đồng chí và con dâu người ta, chẳng lẽ cô còn là người ngoài sao?

Triệu Nhiễm Nhiễm không nói gì thêm, thể lực cạn kiệt nên thân thể rất mệt mỏi từ từ ngủ say, lúc nửa mê nửa tỉnh nghe được Giang Tiềm thổi hơi ở bên tai cô, “Nhiễm Nhiễm, anh muốn làm, được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm chôn mình thật sâu vào trong chăn, thân thể lại bị ôm thật chặt, bị anh cứng rắn ôm lấy, nhưng cuối cùng không có động tác kế tiếp. Trước kia Giang Tiềm không phải như vậy, trước kia anh không khống chế được mình muốn thân cận với cơ thể cô, thì dụ dỗ cũng tốt, lừa gạt cũng được, dùng sức mạnh cũng tốt, dùng hết thủ đoạn cũng muốn như nguyện. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, rốt cuộc vẫn có cách ngại rồi, lấy một đám người lộn xộn không liên quan làm khởi điểm, lấy quan hệ mẹ chồng con dâu làm điểm cuối. Nửa ngày sau cô nghe được một tiếng thở dài sau lưng, “Ngủ đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngủ trong lồng ngực đầy rộng của anh, đêm nay lại ngủ ngon hơn những đêm trước. Buổi sáng bị tiếng nồi chén bầu bồn đinh đinh đương đương trong phòng bếp gọi dậy thì Giang Tiềm đã mở một đôi mắt đen nhánh nhìn cô rồi, nào có nửa phần buồn ngủ.

“Sao anh tỉnh mà chưa rời giường?”

“Muốn ôm em.” hô hấp của Giang Tiềm có chút rối loạn, thử thăm dò từng chút tới bên miệng cô, nhẹ nhàng in lại, không cảm thấy sự phản kháng liền yên tâm to gan đẩy đầu lưỡi vào.

Hãy vào Diễn đàn Lê Quý Đôn để xem nhiều truyện hay hơn.

Nụ hôn này không tính là sấm sét đụng lửa đất, nhưng khiến hai bên rung động không dứt, nhất là Giang Tiềm, anh quá khát vọng quấn chặt cô, tiến vào cô, nhưng dục vọng ghen đến đỉnh điểm vẫn không thể không dè xuống, mẹ ruột vẫn còn ngoài cửa, trong cửa vợ còn chưa dụ dỗ tốt.

Hai người dọn dẹp sạch sẽ xong, Tôn Kính Hồng đã mang bữa ăn sáng lên bàn rồi, chào hỏi xong liền bảo họ qua ăn mau. Giang Tiềm vừa nhìn một sọt bánh quẩy và cá rán đầy dầu mỡ liền ra mồ hôi lạnh rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm, cô ấy chưa bao giờ ăn bánh quẩy, nhưng mẹ chồng và con dâu mới ở chung thời gian ngắn, Tôn Kính Hồng không biết cũng bình thường.

Quả nhiên Triệu Nhiễm Nhiễm thấy hai thứ này liền rút lui, thận trọng lên bàn, mãi vẫn không ăn nổi cái bánh quẩy Tôn Kính Hồng gấp cho cô.

“Sao lại không ăn?” Tôn Kính Hồng hỏi, “Hôm nay không đến bệnh viện?”

“Không phải.” Triệu Nhiễm Nhiễm nói, “Mẹ, con húp cháo được không? Con. . . Con chưa bao giờ ăn bánh quẩy.”

“Mẹ không có nấu cháo, ăn đỡ một miếng đi, sáng mai sẽ nấu cho con, ăn con cá bạc rán dầu này đi, mẹ làm có mùi vị khác bên ngoài.”

Đúng là không giống nhau, vì bên trong có thìa là. Triệu Nhiễm Nhiễm nhỏ giọng nói, “Mẹ, con cũng không ăn thìa là. . . .”

Tôn Kính Hồng không nhin được cắt đứt cô, “Con bé này quá kiêng ăn, làm cái gì con cũng không thích ăn, cả đối phó cũng không chịu, hiện tại không đủ thời gian nấu cháo cho con, con cá bạc này, đặc biệt ngon mà, con nếm thử xem.” Nói xong gấp cho cô một miếng lớn.

Triệu Nhiễm Nhiễm muốn nói để con tự nấu được không? Hoặc là con đi ra ngoài ăn được không? Nhưng rốt cuộc không dám nói ra miệng, vì Tôn Kính Hồng cũng không phải cố ý, nói ra quá đau đớn lòng người.

Thấy mẹ chồng cắn bánh quẩy giòn rôm rốp, trong dạ dày Triệu Nhiễm Nhiễm liền không thoải mái. Thấy biểu hiện vận vẹo trên mặt cô, Tôn Kính Hồng liền mềm giọng, tự mình gấp đứt tới bên miệng cô, “Ăn cá bạc đi, bảo đảm con ăn xong còn muốn ăn thêm nữa.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hết cách chỉ có thể ngậm chiếc thìa của Tôn Kính Hồng trong miệng, mùi tanh nồng nặc, còn có mùi vị quái dị của thìa là và hồ tiêu trộn chung với nhau kích thích dạ dày. Cô tận lực coi thường đầu lưỡi mình, không dám nhai, mà trực tiếp nuốt vào trong dạ dày, nhưng mùi thìa là lại bị phóng đại vô hạn, càng khiến người ta không chịu nổi hơn bình thường. Vừa tới trong dạ dày không tới hai giây, Triệu Nhiễm Nhiễm liền không chế không được cảm giác buồn nôn cấp tốc chui lên, che miệng vọt vào phòng vệ sinh, nằm ở trên bồn cầu ói sạch sẽ.

Triệu Nhiễm Nhiễm ói cực kỳ khó chịu, trong lỗ mũi trong đôi mắt đều chua, trong lòng cũng chua, nước mắt làm sao cũng ngừng không được. Giang Tiềm tới đưa nước cho cô, bị cô gạt qua một bên, “Em đã nói em không ăn thìa là rồi, tại sao còn muốn cho em ăn?”

Đến Diễn đàn Lê Quý Đôn vừa đọc truyện vừa có thêm niềm vui.

Sắc mặt Giang Tiềm tối tăm, trong mắt có khổ sở vô tận, một câu thật xin lỗi cũng không nói ra miệng, Triệu Nhiễm Nhiễm vọt tới phòng khách, hít một hơi thật sâu, “Mẹ, con đến bệnh viện.”

“Trở lại.” âm thanh của Tôn Kính Hồng cực trầm thấp, Giang Tiềm lập tức chạy đến ngăn ở trước người Triệu Nhiễm Nhiễm, nhỏ giọng nói với cô, “Em đi đi.”

“Mẹ nói không được đi.” Âm thanh càng thêm nghiêm nghị, hàm chứa tức giận, “Trở lại ngồi đằng hoàng cho mẹ.”

“Mẹ muốn làm gì?” âm thanh của Giang Tiềm đã run rẩy, chặn lại Tôn Kính Hồng, xoay người lại nói rất nặng lời với Triệu Nhiễm Nhiễm, “Nhiễm Nhiễm em trở về thành phố S đi, em trở về đi, Tưởng Thị Phi anh sẽ tìm người chăm sóc.”

Triệu Nhiễm Nhiễm hình như không thể tin, “Anh nói cái gì?” Diễn-Đàn-Lê-Quý-Đôn

Giang Tiềm từ từ đứng ngay thân thể, cắn răng lặp lại, “Anh kêu em về nhà mẹ đẻ, trong khoảng thời gian này chúng ta vẫn chiến tranh lạnh, gặp mặt liền rùm beng, anh cảm thấy chúng ta cần yên tĩnh một chút, qua một đoạn thời gian anh sẽ đến đón em.”

Triệu Nhiễm Nhiễm che ngực lui về phía sau mấy bước, hoàn toàn không dám tin tưởng những lời này là từ trong miệng Giang Tiềm nói ra, anh lại đuổi cô đi, đối diện chuyện mẹ chồng con dâu xưa nay khó xử lý tốt, sự lựa chọn của anh là đuổi cô đi.

Triệu Nhiễm Nhiễm hung hăng lau nước mắt, hung hăng ném chìa khóa nhà lên người anh, “Cho anh, trả lại cho anh, Giang Tiềm anh nhớ kỹ đó.” Nói xong xách giỏ lên, đóng mạnh cửa nhà.

Tôn Kính Hồng đứng lên kéo cô, nhưng không kéo được mà để người chạy mất, quay đầu lại hung hăng trừng Giang Tiềm, “Sao con đuổi nó đi? Con có biết nó có thể. . . .”

“Con không nữ, mẹ.”

Tôn Kính Hồng bị âm thanh trầm thống khổ sở của anh làm sững sờ, xoay qua liền phát cáu, “Con sợ mẹ ức hiếp vợ con? Con thấy mẹ là người như vậy sao?”

“Sẽ không ức hiếp cô ấy.” Giang Tiềm nói, trong đôi mắt đã chua xót lợi hại, “Sẽ không ức hiếp cô ấy, mẹ chỉ biết không ngừng chỉ ra tật xấu của cô ấy, lời nói không buông tha cô ấy, khiến cô ấy

cảm thấy mình tốt cũng thành không tốt, khuyết điểm của mình không thể nào tha thứ, nhưng. . . .
Làm thế nào mới tốt đây, mẹ, làm thế nào mới tốt đây, cho dù là như vậy mà thôi. . . . Con cũng không nữa.”

66. Chương 66: Mang Thai . . .

Cái gì gọi là long trời lở đất, Triệu Nhiễm Nhiễm rốt cuộc cũng hiểu, tuyết trắng chiếu vào mắt cô ảm, làm thế nào cũng chảy không ra nước mắt, trái tim lưu thông máu như bị người ta dùng Tam Lăng Thứ[1] ghim vào sau đó chậm chạp rỉ khô từng chút, thân thể dần dần mất máu mà trở nên lạnh và cứng rắn.

Người trước giờ luôn đặt cô ở trong lòng, cuối cùng dứt khoát kiên quyết đuổi cô ra khỏi căn nhà thuộc về họ. Triệu Nhiễm Nhiễm không biết hồi tưởng hình ảnh Giang Tiềm ngay lúc đó bao nhiêu lần, từ từ buông cánh tay nắm chặt cô ra, thân thể đứng thẳng tắp, phong thái đoan chính, trong mắt không có vẻ khác thường, lời anh nói rõ ràng, thậm chí không cho phản bác.

Anh nói mạch lạc rõ ràng: em về nhà mẹ đẻ nhé đi;

Anh cũng suy nghĩ chu đáo: anh sẽ tìm người chăm sóc Tưởng Thị Phi;

Anh có lý do đầy đủ: chúng ta cần tỉnh táo;

Cuối cùng còn cho cô đủ mặt mũi: anh sẽ đến đón em về. . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy hơi khó thở, muốn chống ngực để hô hấp dễ dàng hơn, muốn hô to lên giải quyết sự uất ức bên trong, đám người đi trên đường cái như trở nên trắng xóa, trừ một mình cô chống đỡ, thì không thấy bất kỳ dấu hiệu sinh mạng tồn tại. Di-êđà-n LêQu-ýĐô-n

Bốn phía đã vang lên tiếng kèn, Triệu Nhiễm Nhiễm bắt lấy thần trí cuối cùng, an tĩnh nghĩ, không được, đã đủ mất mặt, không thể mất mặt hơn, tuyệt đối không thể mưu toan thương tổn thân thể mình để tranh thủ sự đồng tình của anh, nếu như anh đối với cô chỉ còn lại đồng tình, vậy thì không cần, không cần nữa rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm giãy giụa đi tới trạm xe buýt, ngồi trên cái ghế lạnh lẽo run lấy bầy, tìm ra điện thoại, ngón tay đông cứng làm thế nào không có chút hơi sức. Lúc này điện thoại di động đột nhiên vang lên, Triệu Nhiễm Nhiễm dè xuống phím kết nối, chưa nói đã khóc trước.

“Nhiễm Nhiễm? Nhiễm Nhiễm cậu khóc sao? Cậu làm sao vậy?”

“Trần Tuyền. . . .”

Trần Tuyền dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới bệnh viện thì Triệu Nhiễm Nhiễm đã bình tĩnh lại, đang ngồi ở bên giường Tưởng Thị Phi gần người, bóng lưng gầy trơ xương, giống như là con mèo nhỏ bị người ta vứt bỏ.

Trần Tuyền cực kỳ khó chịu trong lòng, Triệu Nhiễm Nhiễm luôn không có tim không có phổi rồi cuộc bắt đầu đối mặt đủ việc không như ý trong cuộc sống.

“Nhiễm Nhiễm, cậu và Giang Tiềm rốt cuộc thế nào?”

Mang thai ở Diễn đàn LêQu-ýĐôn.

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, ánh mắt rất khó tập trung, “Tôi không sao.”

“Anh ta ăn hiếp cậu à?” Trần Tuyền nóng nảy xoay qua bả vai của cô, “Nói chuyện với cậu đó, cậu đừng làm tôi sợ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn nhìn cô, nở một nụ cười, “Không có gì, chúng tôi. . . . Cái lộn vài câu, sợ rằng thời gian gần nhất không thích hợp gặp mặt.”

Trần Tuyền liếc nhìn Tưởng Thị Phi, cắn môi, “Bà xã anh ấy. . . . Có phải bỏ anh ấy đi rồi không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, có chút không rõ ra sao.

Trần Tuyền đột nhiên giống như rút cuộc hạ quyết tâm, “Nhiễm Nhiễm, cậu trở về thành phố S đi, lâu lắm rồi cậu chưa có đi về, Trương Lam nói Triệu Trí Lực rất nhớ thương cậu, bên này. . . có tôi ở lại.”

Ớt Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức xuất hiện một dấu chấm hỏi lớn, “Cậu nói cái gì? Cậu không đi làm sao?”

“Tôi. . . Không tiếp tục ký lại.”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩn ra một lúc lâu, nhìn Tưởng Thị Phi một lát rồi lại nhìn Trần Tuyền một chốc, cứ nhìn qua nhìn lại như thế. Trần Tuyền lại như lấy hết dũng khí, lớn mật mở miệng, “Chưa từng muốn phát triển gì, anh ấy có vợ rồi mà, dù là ảo tưởng cũng không dám quá sâu, như vậy tôi cũng tự khi dễ mình, sau đó có xem mắt rồi, nhưng không thể tiếp tục.”

“Trần Tuyền cậu điên rồi sao?” di»end anl«equ»yd«on

“Tôi không điên, tôi. . . Thật ra thì chỉ muốn chăm sóc anh ấy, tôi vốn mềm lòng mà, nhưng trước đó bà xã anh ấy ở đây, nếu như tôi chạy tới chăm sóc anh ấy, tôi nhất định sẽ tự ghê tởm chết tôi, tôi nghe nói bà xã của anh ấy rời đi mới quyết định không ký tiếp nữa, xem như cũng tìm được lý do rồi, cũng coi là. . . Cho chính tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm quả quyết cự tuyệt, “Không thể, tuyệt đối không thể, mặc kệ bà xã anh ấy có cần anh ấy không, hiện tại anh ấy vẫn chưa có ly hôn, tôi không thể đặt cậu ở vị trí này.”

“Nhiễm Nhiễm, tôi cam đoan với cậu lần nữa, tôi chỉ muốn chăm sóc anh ấy, tôi sẽ đè chặt tất cả ý niệm không nên có ở trong bụng, hồi trước như vậy, về sau cũng thế, mặc kệ anh ấy có tỉnh hay không, vĩnh viễn cũng không cho anh ấy biết.”

“Nhiễm Nhiễm cậu về đi. . . .”

“Nhiễm Nhiễm sau khi cậu về nhớ kiểm tra sức khỏe. . . .”

“Nhiễm Nhiễm đừng khiến ba mẹ và em trai cậu phải quan tâm cho cậu. . . .”

“Nhiễm Nhiễm. . . cậu thành toàn ỉnh đi.”

Trên xe đồ về thành phố S, Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn suy nghĩ một chuyện, những đứa trẻ hạnh phúc chưa từng chịu khổ sở của cuộc sống như họ, từ trước đến giờ luôn theo đuổi thứ gọi là tình yêu, nhưng thật ra tình yêu là gì? Tình yêu thành tựu hôn nhân, hôn nhân lại mai táng tình yêu. Ngẫm nghĩ lại, thật ra thì bọn họ là một nhóm người sống đều đặn nhất, cố chấp với quá trình yêu, thậm chí quên kết quả của tình yêu chính là cuộc sống, hoàn toàn không có mục tiêu rõ rệt để bảo trì, nhóm người này, bao gồm cả cô ở trong thì sống không hề đặc sắc được như Vương Đan, Vương Đan có theo đuổi có mục tiêu, định ỉnh một độ cao, liên liệu mạng đi thực hiện, bọn họ ở bên cạnh mắng cô ta ích kỷ vô sỉ, lại không biết người ta cũng đứng ở độ cao của mình khi dễ bọn họ ngay thơ. Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ, chúng ta có nên cố chấp hưởng thụ nội hàm của tình yêu không, tại sao chúng ta chỉ chú trọng phần ánh sáng của nó mà bỏ quên phần âm u, có lẽ tình yêu thực sự chỉ có khi chuyển hóa thành thân tình mới thôi, mới đáng dựa vào nhất.

Vẫn là Triệu Trí Lực tới đón cô, vẫn nhận lấy túi đeo lưng nho nhỏ của cô một mình đi ở phía trước, vẫn là bí mật của hai người, giống như trước đây cô len lén chạy đến pháo đoàn gặp Giang Tiềm bị cậu bắt được, không để ý tới cô, cũng không có ngôn ngữ.

Xem thêm tại di»ẽđầ«nlêqu«ýđ»ôn

Cô và Triệu phu nhân làm bị dấm đường, cảm thấy mình nên kích thích vị giác, tuy ngon miệng nhưng vẫn có cảm giác nhạt nhẽo, vô vị, có lẽ đây chính là hậu quả đau lòng. Còn muốn thêm dấm thì Triệu phu nhân đè lại tay của cô, hồ nghi quan sát cô.

Buổi tối cô trùm kín mình trong chăn im hơi lặng tiếng mà khóc, lại bị người dùng sức vén lên. Triệu Trí Lực không có mắng cô, trên mặt chỉ lộ vẻ tiêu tụy và đau lòng, cặp mắt đỏ lên.

“Em trai. . . .” Cô ôm gối đầu, nước mắt rơi, co rúc thành một phần nho nhỏ trên chiếc giường lớn.

“Chị cho em một lời chắc chắn, chị còn muốn tiếp tục ở bên anh ấy sao?”

“Em trai?”

Triệu Trí Lược hít sâu một hơi, cắn chặt hàm răng, “Muốn tiếp tục, em sẽ xem như không biết chuyện này; không tiếp tục, em con mẹ nó không khiến anh ta chết, em chửi con mẹ nó tổ tông anh ta.”

Làm một người em trai ra đời trễ hơn 30 phút, Triệu Trí Lược từ nhỏ đã thương chị gái như em gái, giao cho ai cũng không yên tâm bằng đặt ở bên cạnh mình. Cho nên bởi vì như thế, khi cậu biết Triệu Nhiễm Nhiễm bị người ta đuổi ra cửa nhà giữa mùa đông thì hận không thể lập tức đánh Giang Tiềm.

Ly hôn sao? Triệu Nhiễm Nhiễm đại ra, muốn kéo cậu nhưng lại bị hất ra, Triệu Trí Lược chỉ tiếc nhôm không rèn được thành thép đẩy cô ngã trên giường, đứng ở góc giường, đập từng quyền từng quyền vào nệm, sao chị không có tiền đồ thế, sao lại không có tiền đồ như vậy. Di ễn đ ầ n L ê Qu ý Đ ôn.

Triệu Nhiễm Nhiễm không phản bác được, cắn chặt đôi môi, nước mắt lặn xuống, rốt cuộc không nhin được sự hèn mọn đau đớn trong lòng, giùng giàng nhào vào trong ngực Triệu Trí Lược, vùi đầu khóc rống.

Triệu Trí Lược nói không sai, cô không có tiền đồ, cô không có tiền đồ, bởi vì cô vẫn không muốn rời khỏi Giang Tiềm.

.....

Triệu Nhiễm Nhiễm cầm tờ xét nghiệm trên tay nhìn kỹ, mang thai, trong dự liệu, chỉ là không ngờ đã sắp ba tháng, vốn kinh nguyệt cũng không quá chuẩn, hơn nữa gần đây quá bận rộn, tâm lực tiêu tụy, cho dù có hoài nghi cũng không có tâm trạng chứng thật.

Nhưng đứa bé tới vào lúc này, Triệu Nhiễm Nhiễm cười khổ, thật đúng là không yên tâm được, quá không đúng lúc rồi.

Triệu Trí Lược đi với cô, lấy danh nghĩa cô mang thai để tịch thu di động, Triệu Nhiễm Nhiễm biết, lấy cớ chính là lấy cớ, bởi vì mang thai, cho nên hành động của Giang Tiềm ở trong mắt của Triệu Trí Lược càng thêm tội thêm một bậc, đây là muốn cắt đứt liên lạc của bọn họ.

Triệu Nhiễm Nhiễm rất nghe lời nộp di động lên, không có tâm trạng tranh thủ cái gì, thậm chí không có quá nhiều cảm giác vui sướng khi vừa làm mẹ. Ba mẹ là không thể đối gạt được, ngoài dự liệu của cô, Triệu phu nhân không có tức giận vì hành động của Giang Tiềm, cũng không có khuyên cô tha thứ vì đứa bé, càng không có báo cho Giang Tiềm biết tin tức cô mang khai khi anh gọi điện tới, thậm chí thái độ còn hoàn toàn tương tự với bình thường, thậm chí. Không có bất kỳ nhần nhủ.

Vợ đồng chí, cố lên ở di endanlequ ydon co m.

Triệu Nhiễm Nhiễm đoán không ra Triệu phu nhân rốt cuộc muốn lấy được kết quả gì, cũng không còn tinh lực, bởi vì phản ứng khi mới mang thai đã tới rồi, nôn nghén cơ hồ hành hạ cô sống không bằng chết. Mỗi ngày đều ăn, ói, ngủ, lúc ăn muốn ói, ngủ thì cũng muốn ói, ói tới dạ dày dính máu.

Bác sĩ cũng không có biện pháp gì, nói căn bản sau ba tháng mang thai thì nôn nghén sẽ biến mất, tình huống như thế của cô rất ít thấy, phải là nhân tố tâm lý tạo thành, nhưng cũng có rất nhiều người ói đến khi đứa bé sinh ra. Cuối cùng chỉ kê thuốc B6 không gây hại đến thai nhi cho cô uống, Triệu Nhiễm Nhiễm lại len lén ném thuốc vào trong bồn cầu.

Nhưng cho dù sức khỏe và kinh nghiệm khiến cô khó chịu dị thường, nhưng không biết tại sao, trong lòng lại có cảm giác an nhàn. Cô phải cảm ơn sự trầm mặc của người nhà, không ai trách cô, không ai cho ra các loại ý kiến cô không muốn để ý. Đứa bé này cô phải giữ lại, mặc kệ tương lai với Giang Tiềm như thế nào, đứa bé này đến lúc này vẫn có quyền lợi ra đời.

Bất tri bất giác hai tháng đã qua, nôn nghén căn bản biến mất, bụng cũng có chút biến hóa, hơi nhô ra, nằm ngang nhẹ nhàng sờ sẽ có chút thô ráp, Triệu Trí Lược cảm thấy rất thú vị, rất thích rà qua rà lại, mỗi lúc này trên mặt luôn có vẻ mới lạ và nhu hòa hiếm có, hoàn toàn khác gương mặt lạnh khi đối diện với cô. Trong thời gian này Giang Tiềm đã đến nhà một lần, khi đó cô đang ở tại nhà bà ngoại, Triệu phu nhân chỉ nhẹ nhàng đề cập với cô một câu, cô phỏng đoán, Triệu phu nhân nhất định là dấu điểm tin tức mang thai rồi. Như vậy cũng tốt, thật, như vậy cũng tốt.

Buổi tối ngủ chung với Trương Lam trên một cái giường, vốn người lớn không đồng ý, sợ bụng bị đụng phải, nhưng Trương Lam phản bác nói cô ấy ngủ thật biết điều, hướng chỉ ngủ cùng nhau để dàng chăm sóc. Trương Lam thật rất chăm sóc cô, mỗi ngày buộc cô ăn thức ăn có dinh dưỡng nhất, buổi tối buộc cô ngâm chân, hơn nữa còn tự xoa bóp bắp chân cho cô để tiêu trừ bệnh phù.

Triệu Nhiễm Nhiễm hoảng hốt một thời gian rất lâu, giống như trong nháy mắt thế sự đã xoay vần, em gái khi còn bé mãi cứ làm nũng hoặc là trêu cợt cô, lại đang tận tâm tận lực, có thể chăm sóc cô thỏa thỏa đáng đáng. Triệu Nhiễm Nhiễm cảm thấy thật ra thì cô là người hạnh phúc nhất, bởi vì có bọn họ, những người nhà đáng yêu.

Cô cắt tóc rồi, tóc dài đến eo đã cắt thành kiểu bobo dễ thương, khuôn mặt vốn không lớn càng bị che nhỏ hơn, Trương Lam lôi kéo cô quay mấy vòng. điềndần lênquýđôn

“Không tệ, kiểu này rất thành công, cả Giang Tiềm thấy cũng không nhận ra vợ rồi.”

Cái tên này vừa xuất hiện, Dương Chấn Chấn đặc biệt giả ho khan vài tiếng, quanh mình đột nhiên liền an tĩnh, Triệu Nhiễm Nhiễm cũng lúng túng thay cho Trương Lam, thật ra thì cô ngược lại không có cảm thấy có cái gì không thể nhắc tới, có thể là thời gian lâu dài nên bình hòa, không có người có thể luôn bị khổ nạn bao vây.

Trương Lam da dầy, không cảm thấy đỏ mặt, cười hì hì vuốt bụng Triệu Nhiễm Nhiễm, “Bảo bối, nói với dì nhỏ con bao lớn rồi?” Sau đó cố ý nháy mắt mấy cái, “Ồ, 5 tháng rồi, mỗi ngày mẹ, dì nhỏ, cậu nhỏ đều sờ cháu. . . . Có ai không sờ cháu không? Ba à, vậy cháu có muốn gặp ba không, nhưng mẹ đang bận ba không để ý tới ba, vậy phải làm sao bây giờ?”

“Làm cái đầu em.” Triệu Nhiễm Nhiễm trừng mắt nhìn cô, “Đi thôi.”

Trương Lam ném toàn bộ đồ trên tay cho “lao động” Dương sau lưng, đuổi theo vịn cô, “Chị, nếu không thể ly hôn, thì bỏ qua đi, chuyện lớn như vậy chị cũng gạt anh ấy, quá tổn thương tình cảm rồi.”

“Ừ.”

“Cô hai cũng thiệt là, sao lại điên khùng chung với chị, không biết Giang Tiềm gặp đến cỡ nào đấy.”

“Anh ấy không có tới tìm em chứ?”

“Vậy thì không có.” Trương Lam nhỏ giọng nói, “Nhưng mà bị em trai chị hành hạ một trận, còn không nói cho anh ấy biết chị ở đâu, thật là xấu, thật xấu.”

“Chị không có tránh anh ấy.”

“Em biết chị không có ý đó, nhưng sau này xuống chị dự định thế nào?”

Vì vậy, Triệu Nhiễm Nhiễm lại lắc đầu.

~[1]Tam Lãng Thứ

67. Chương 67

Cái xác không hồn? Khẳng định không đến nỗi, trên thực tế bây giờ trong lòng Triệu Nhiễm Nhiễm khá là bình hòa, có thể là do trước đó chiến tranh lạnh quá mệt mỏi, hiện tại nghỉ ngơi, tinh thần cũng buông lỏng theo.

Đối với Giang Tiềm, cô theo bản năng trốn tránh người này và vấn đề liên quan đến anh, thời gian có thể hòa tan tất cả sự cần thiết và cảm xúc không đáng, ví dụ như nhớ nhung và oán hận. Có lẽ trốn tránh vĩnh viễn không phải cách tốt để giải quyết vấn đề, vậy không bằng cứ thuận theo tự nhiên, để thời gian giải quyết tất cả.

Cô nghĩ như vậy, cũng làm như vậy, dùng tinh lực và hứng thú còn dư lại không nhiều đặt hết trên người đứa bé chưa ra đời. Mấy ngày trước đi siêu âm, thì đồng nghiệp ở phòng siêu âm thần bí hề hề nói cho cô biết, là bé trai, trở mã khỏe mạnh, nhịp tim hết sức mạnh mẽ, Trương Lam vui mừng không ngậm miệng được. Đột nhiên Triệu Nhiễm Nhiễm nghĩ đến Giang Tiềm đã từng nói thích con gái, sinh bé gái không cần lo nhiều, cô nghĩ, có lẽ là bị anh cổ động, cô đã từng hi vọng có một đứa con gái, nhưng đứa nhỏ trong bụng là bé trai, cũng không có thất vọng, hơn nữa hết sức mong đợi đứa bé ra đời.

“Sinh xong sẽ cảm thấy còn không bằng ở trong bụng đấy.” Trương Lam nói xong khiến Triệu Nhiễm Nhiễm kinh ngạc, “Sao em lại hiểu nhiều thế, cứ như em đã từng sinh rồi.”

“Em nghe mẹ em nói mà.” Trương Lam nháy mắt mấy cái, “Sau khi sinh nó ra chị sẽ thấy lạc lõng, đột nhiên trên người có thêm một trong trạch, chị sẽ sợ không bảo vệ được nó cho tốt, quan trọng nhất là, chăm sóc đứa trẻ vô cùng mệt mỏi.”

“Mẹ em nói với em hết à?”

“Cho nên em không muốn sinh con.” Trương Lam nhún nhún vai, trừng mắt liếc Dương Chấn Chấn đang muốn nói lại thôi, “Một mình chăm sóc đứa bé căn bản là nhiệm vụ không thể hoàn thành, phải có chồng bên cạnh chia sẻ với chị, nếu không trong lòng không thăng bằng dễ dàng tạo thành chứng uất ức sau khi sinh.”

Không cần sau khi sinh, hiện tại Triệu Nhiễm Nhiễm đã bị lời của cô làm buồn bực, cô thật hoài nghi Trương Lam có phải bị Giang Tiềm thu mua hay không, mà cả ngày lẫn đêm nói tốt cho anh. Cô không có cố chấp muốn phạt Giang Tiềm cái gì, thậm chí không biết nên trách anh thế nào, vì đây không phải lĩnh vực cô quen thuộc, cho nên y theo bản năng chỉ muốn cho tất cả thuận theo tự nhiên mà thôi, có lẽ vì đứa bé và cuộc sống, Giang Tiềm chỉ cần mấy câu nói là có thể mang cô về bên cạnh, nhưng, bọn họ lại chưa có cơ hội gặp mặt.

Triệu Nhiễm Nhiễm hất tay Trương Lam ra, không vui nên mạnh mẽ đi ở phía trước, Trương Lam vội vàng chạy tới vịn cô, “Chị có thai mà giận dữ gì!”

“Em quá đáng ghét.”

“Chị thật là, cũng đâu phải chuyện lớn gì, chỉ cãi lộn vài câu thôi mà, anh ấy bảo chị về nhà mẹ đẻ thì về thôi, chị muốn gặp mặt mẹ chồng lắm à. . . .”

Triệu Nhiễm Nhiễm ngẩn ngơ một lát, cảm thấy lời của cô có đạo lý, lúc ấy cô quả thật muốn về nhà mẹ đẻ, nhưng không có khả năng tự mở miệng nói ra.

Nhưng. . . . Giang Tiềm đuổi cô đi đó.

“Anh ấy đuổi chị đi. . . .”

“Không phải anh ấy bảo sẽ đến đón chị à, hai vợ chồng gây gỗ tách ra tính táo là rất cần thiết, chứ bực bội mà ôm sát vào nhau cho bực chết luôn à? Sao chị ngây thơ như vậy.”

Vẫn rất có đạo lý, nhưng, cô vẫn không chịu nổi Giang Tiềm chính miệng đuổi cô đi, khiến sự tôn nghiêm của cô không chịu nổi, có lẽ nếu người mở miệng là Tôn Kính Hồng, thì cảm giác đã khác. Bị Trương Lam quấy rối, đáy lòng lâu không có pháp phòng lại sôi trào, Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu một cái, muốn khiến mình bình tĩnh, bỏ đi cảm xúc không thoải mái, vốn đã sắp thành công rồi, nhưng trở lại dưới lầu nhà bà ngoại lại thấy một chiếc xe jeep nhà binh đậu ở đó thì những thứ cảm xúc kia lại trở về hết.

Người trong xe xuống xe, thấy bụng cô thì hơi sững sờ, sau đó liền khôi phục lại bình tĩnh, “Mang thai? Mấy tháng rồi?”

“Sắp 5 tháng rồi.” Triệu Nhiễm Nhiễm còn chưa rõ tình trạng, trong lòng còn đang suy nghĩ Khuông Vĩ không phải phó đại đội trưởng sao, đổi làm chánh ủy lúc nào? Cả chuyện nhà của binh lính dưới cấp cũng quan tâm.

Khuông Vĩ gật đầu một cái, nói với Trương Lam cùng Dương Chấn Chấn, “Tôi là lãnh đạo của Giang Tiềm, tìm Nhiễm Nhiễm có mấy lời cần nói.” Suy Nghĩ một lát, lại thêm một câu, “Là Triệu Tri Lực nói cho tôi biết cô ở chỗ này.”

Mỗi lời nói cuối cùng rất mạnh mẽ, sau khi Trương Lam và Dương Chấn Chấn lên lầu Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn nghi ngờ, Triệu Trí Lực cả Giang Tiềm cũng không nói, sao lại nói cho anh ta biết đây?

Khuông Vĩ dường như cố ý giải thích cho cô, “Tôi đã dẫn binh vài chục năm”

Cho nên hiểu rõ tâm lý của các cậu thanh niên, Triệu Trí Lực cũng không đủ làm cho người ta nháy mắt. Triệu Nhiễm Nhiễm lễ phép cười, “Ngài tới tìm tôi có việc gì?”

“không có việc gì lớn, a đúng rồi, cảm ơn em thời gian trước đã chăm sóc cho Tiểu Mỗ”

Triệu Nhiễm Nhiễm vội vàng khoát tay, “không có . . . không có gì, Tiểu Mỗ thật đáng yêu”

Nghe con trai được người khen, mặt mày Khuông Vĩ nhu hòa khó được, “Thân thể có khỏe không?”

“Được, đứa bé rất tốt, là . . . bé trai”

“Ừ, bé trai đều sùng bái người mạnh, Tiểu Mỗ từ nhỏ đã sùng bái Giang Tiềm.”

Triệu Nhiễm Nhiễm không lên tiếng đáp lại nữa.

“Đúng rồi, Giang Tiềm không biết tôi tới, em yên tâm, tôi sẽ không nói cho cậu ấy biết em ở đây”

“Tôi không có trách anh ấy, tôi không có ngây thơ như vậy”

“Tôi biết rõ, nhưng dù nói cho cậu ấy biết cũng vô dụng, tôi không cho cậu ấy nghĩ cậu ấy cũng không ra được, yên tâm, bảo đảm không cho cậu ấy nghĩ, phải trị cậu ấy chút”

Triệu Nhiễm Nhiễm lúng túng dùng sức khoát tay, “Tôi không muốn trị anh ấy, thật!”

“Hả?” Khuông Vĩ làm bộ kinh ngạc, “Vậy em muốn làm gì cậu ấy chứ?”

Triệu Nhiễm Nhiễm vì vậy mà lặng yên rồi.

“Như vậy đi, có một số việc tôi muốn phân tích cho em nghe.” Khuông Vĩ cau mày suy tư, “Tôi đã tiếp xúc với dì Tôn vài lần, vô cùng điển hình là người nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, em nói có đúng không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm nghe lời gật đầu.

Khuông Vĩ còn nói: “Tiếp theo thân là đàn ông, tôi nghĩ tôi cũng có thể hiểu được hành động của Giang Tiềm ngay lúc đó. Cậu ấy chỉ có thể ở nhà hai ngày, lại sợ đi rồi không bảo vệ được em, còn phải để em chịu uất ức trước mặt mẹ cậu ấy, cậu ấy luyến tiếc em, nên không bằng thuận nước đẩy thuyền tách em đi, nhưng cũng không thể đuổi dì Tôn, làm như vậy chỉ có thể khiến dì Tôn có thành kiến với em, em nói đúng hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm giương mắt mà nhìn lại gật đầu một cái.

“Nhưng” Khuông Vĩ chuyển câu chuyện, “Thái độ của cậu ấy lúc đó không được cho nên vẫn phải trừng phạt cậu ấy”

Triệu Nhiễm Nhiễm, “À, không cần thiết đâu, tôi nói, tôi đã không nghĩ nhiều như vajayj, tôi không hiểu ý anh ấy, anh vừa nói tôi liền hiểu, rất có thể thế”

“không phải có thể, quả thật chính là thế, cậu ấy chính miệng thừa nhận.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khịt khịt mũi, không quá tự tại, “Do tôi hiểu lầm anh ấy.”

“Vậy bây giờ có muốn cùng tôi đi gặp cậu ấy không, dĩ nhiên đây chỉ là đề nghị, chính em quyết định.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cũng không suy nghĩ nhiều liền lắc đầu một cái, dù chân tướng là như thế này, thì cái khe trong lòng vẫn chưa thể vượt qua được.

Khuông Vĩ thấy cô lắc đầu, cũng không kiên trì nữa, chỉ nhìn đồng hồ đeo tay, “Tôi còn có việc, đi trước đây, chờ em nghĩ thông suốt rồi tôi lại dẫn em đi”

Tnnn không ngờ, cái ‘chờ em suy nghĩ thông suốt’ lại là chờ như thế, rạng sáng hôm sau cô ra cửa tập thể dục lại thấy chiếc xe jeep quân dụng ngày hôm qua dừng ở dưới lầu, Khuông Vĩ ở chỗ tài xế, đầu lệch qua trên cửa xe giả vờ ngủ say.

Triệu Nhiễm Nhiễm đi tới gõ một cái, cửa sổ xe liền hạ xuống.

“Khuông đại đội trưởng, sao ngài ở đây?”

“Chờ em nghĩ thông suốt” Khuông Vĩ xoay xoay lưng, vô cùng tự nhiên trả lời: “Rừng sâu núi thẳm qua lại một chuyến qua lao lực, không bằng chờ em nghĩ thông suốt đi”

Triệu Nhiễm Nhiễm quả thật dở khóc dở cười, “Ngài không cần chờ, tôi thông suốt sẽ gọi điện cho anh ấy”

“Gần đây cậu ấy tập luyện rất bận bịu, không có thời gian nghe điện thoại, em không cần để ý đến tôi, tôi chờ ở đây là được.”

Loáng thoáng nhớ tới Khuông Tiểu Mỗ từng nói cha cậu ấy không cơ sở trường giao tiếp với phụ nữ, xem ra thật đúng là không rành, nào có như vậy chứ.

Đầu óc Triệu Nhiễm Nhiễm xoay vòng vòng, từng chữ từng câu từ từ nói: “Ngày mai tôi phải khám thai, phải đến bệnh viện, tôi nghĩ ngài đừng đợi nữa, chỉ lãng phí thời gian.”

“Oh” Khuông Vĩ nhú mày một cái, cúi đầu xem lịch trên điện thoại di động, “Hai ngày tới tôi không có việc, để xem tình huống nhé được không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lập tức vui vẻ đưa tiễn anh rời đi.

Vì vậy hai ngày sau, khi Triệu Nhiễm Nhiễm thấy chiếc xe jeep nhà binh kia ở dưới lầu lần nữa cô thiếu bình tĩnh rồi, nhưng giáo dục tốt đẹp từ nhỏ báo cho cô phải lễ phép, phải lễ phép, nhưng ác ma nhỏ dưới đáy lòng lại phản bác, đuổi anh ta đi, đuổi anh ta đi, đừng quên dùng cây gậy. cho nên sự vô lại của Giang Tiềm không phải không có căn nguyên, trên không nghiêm dưới cũng loạn mà.

68. Chương 68: Kết Thúc

Chỗ của căn cứ hết sức bí ẩn, leo núi quanh co khúc khuỷu, toàn bộ hành trình đều hơi lắc lư, dù Khuông Vĩ đã tận lực thả chậm tốc độ xe. Triệu Nhiễm Nhiễm choáng váng cả đường, đã nói cô chịu không nổi nhất là bị người khác quần quít chặt lấy, trời sinh đã không có tấm lòng cứng rắn, đợi sắp đến thì cô mới phản xạ có điều kiện mà vô cùng khản trương, trong núi gió thổi rất mát, khiến cô hơi rụt người lại.

Khuông Vĩ thấy thế, từ ghế sau lấy quân trang thường phục của mình phủ thêm cho cô, Triệu Nhiễm Nhiễm cảm kích cười một tiếng, hơi không tự nhiên hỏi, “Giang Tiềm từng nói, chỗ của các anh đặc biệt, người ngoài không thể tiến vào.”

Khuông Vĩ không thèm để ý chút nào khoát tay, “Nơi này tôi là đại ca, tôi muốn dẫn ai vào thì dẫn người đó, không phải em muốn gặp cậu ấy, nên khản trương chứ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười đặc biệt vô lực, quả thật, cô còn chưa nghĩ ra phải đối mặt Giang Tiềm như thế nào.

“Vậy không bằng như vậy đi.” Khuông Vĩ đề nghị, “Tôi dẫn em đến đỉnh núi trước, nơi đó có thể thấy toàn cảnh sân huấn luyện, chỗ cũng thoáng đãng, em có thể suy nghĩ cho kỹ xem có nên gặp cậu ấy không.”

Xe jeep quanh đi quẩn lại lái đến đỉnh núi, đột nhiên liền rộng mở trong sáng, tâm tình của Triệu Nhiễm Nhiễm cũng sáng khoái mấy phần. Khuông Vĩ chọn địa phương sạch sẽ để cho cô ngồi xuống, mình cũng ngồi vào bên cạnh cô.

Đây là một địa phương có phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, tháng năm tựa như gấm, cỏ xuân nảy mầm, sức sống bừng bừng. Triệu Nhiễm Nhiễm nhìn ra xa phía dưới, biết rõ không thấy rõ, lại theo bản năng tìm

kiếm một bóng dáng nào đó, sau đó lặng lẽ từ trong bao lấy mắt kiếng ra đeo lên, tận lực khiến việc làm của mình không bị chú ý.

Khuông Vĩ không để ý sự mờ ám của cô, mà liên tưởng đến cụm từ năm tháng yên tĩnh tốt đẹp, đã từng cảm thấy cô giống người vợ đã mất của mình, hiện tại vẫn có thể tìm thấy nét giống từ trên mặt cô, là vẻ thiện lương và kiên cường, những phẩm cách trân quý của một người phụ nữ, anh cảm thấy may mắn vì chủ nhân của đôi mắt này có hai phẩm cách giống vợ của anh, không làm sự kính trọng trong lòng anh thay đổi. Nhưng người thì không giống, cõi đời này không có ai có thể thay thế ai, cho nên nếu như lúc trước Khuông Vĩ đối đãi Triệu Nhiễm Nhiễm như em dâu, thì bây giờ anh tình nguyện xem Giang Tiềm như em rể.

“Có lạnh hay không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm lắc đầu, “Anh dẫn tôi tới nơi này làm gì?”

“Tôi muốn để cho em thấy bọn họ.”

Triệu Nhiễm Nhiễm khó hiểu nhìn xuống, nơi đó là một đấu trường có hoàn cảnh đặc biệt, các chiến sĩ có thân hình mạnh mẽ và gương mặt đen nhánh giống Giang Tiềm đang huấn luyện, bị ném té ở trong bùn lầy, bò dậy xong lại nhe ra hai hàm răng trắng, gian khổ mà thích thú. Cảnh tượng như vậy không phải ai cũng có thể thấy, cảm xúc đơn thuần vui sướng nhiệt huyết sôi trào dễ dàng có thể lây vào lòng mọi người.

“Đây là sự nghiệp của chúng tôi.” Khuông Vĩ nhẹ nhàng nói, “Chúng tôi nhiệt tình yêu thương nó, phát triển nó, còn dùng nó làm tin ngưỡng.” Anh đứng lên bước về trước mấy bước, “Nhiễm Nhiễm em tới đây, em xem nơi đó đi.”

Triệu Nhiễm Nhiễm tiến lên, nhìn sang theo ngón tay của anh, hình như là một bãi đậu máy bay, khi cô nhìn qua, đúng lúc có một trực thăng quân dụng hạ xuống, trong chốc lát từ bên trong có mấy người lục tục xuống. Đây là giữa trưa cuối mùa xuân đầu mùa hè, trong khoảnh khắc nhìn chăm chú đó, giống như không gian của cô đều tan hết, một cái chớp mắt chính là trời chuyển sao dời.

Cô nhìn thấy Giang Tiềm cúi đầu sải bước đi về phía trước, thậm chí có chút mờ mịt, trên người lóa lờ, mơ hồ vẫn có thể nhìn thấy vết máu bị thương, đồng phục tác chiến khoác lên trên vai, lưỡi biếng giờ sưng trường trong tay lên.

Cô che miệng, theo bản năng giơ tay lên, mà Giang Tiềm hình như luôn có cảm ứng tâm linh với cô, đột nhiên liền dừng bước lại nhìn sang. Dĩ nhiên cô biết, anh không nhìn thấy gì, nhưng vẫn cảm thấy thất vọng nhìn anh sải bước rời đi lần nữa.

“Em biết cậu ấy vừa làm gì trở về không?”

Triệu Nhiễm Nhiễm hơi không dám tin nhìn anh, hình như biết rõ đáp án, lại phải từ trong miệng người khác nghe thấy chứng thật.

“Em đoán được đúng không?” Khuông Vĩ nhìn cô, “Cậu ấy mới vừa giết người trở lại, hơn nữa rất có thể trong quá trình này cậu ấy cũng bị người khác giết chết.”

Triệu Nhiễm Nhiễm mím thật chặt đôi môi trũng mắt, tức giận lên án giả thiết đại nghịch bất đạo của anh. Khuông Vĩ cũng không để ý ánh mắt ác ý của cô, nói tiếp, “Người như chúng tôi, chỉ cần hoảng hốt một giây cũng có thể làm mình mất mạng.”

Trong đầu Triệu Nhiễm Nhiễm trống rỗng, nước mắt rơi xuống từng viên như có sinh mạng riêng, nếu như Giang Tiềm bởi vì cô mà không cách nào tập trung tinh lực khi làm nhiệm vụ. . . .

Những tế bào xấu hổ trong cơ thể lập tức thức tỉnh, cùng nhau chạy thực mạng kích thích đầu óc và tấm màng ngoài trái tim cô, vô tình chỉ trích cô, chỉ biết tự tư tự lợi, cô khiến người yêu cô lo lắng cho cô, thậm chí có thể ảnh hưởng đến lực phán đoán và năng lực tự vệ của anh, nếu như mất đi anh thì cô phải làm sao?

“Nhưng Nhiễm Nhiễm, sau khi chúng tôi làm nhiệm vụ về đều cần một kỳ điều chỉnh, chỉ có người có sức chịu đựng mạnh mẽ mới có thể mau sớm thích ứng. Nhiễm Nhiễm em tin hay không, Giang Tiềm tắm, thay quần áo khác, không cần tới 30 phút đã ra tiếp tục huấn luyện với các chiến sĩ. Đây là binh lính tôi tự hào nhất, tôi cảm thấy kiêu ngạo vì cậu ấy, Nhiễm Nhiễm em thì sao? Có cảm thấy tự hào vì người đàn ông như cậu ấy?”

Triệu Nhiễm Nhiễm cơ hồ lệ rơi thành sông, cô đã từng cố chấp với tình yêu và ân oán nhỏ nhoi của mình, nhưng những tình cảm nhân gian này đối diện thần chết thì chỉ nhỏ nhoi như con kiến hôi, còn thần chết thì keo kiệt, một người chỉ có một cái mạng, bỏ quên xem thường liền biến mất rồi, những người yêu nhau như chúng ta làm sao đối mặt với sự hối hận sót lại?

“Nhiễm Nhiễm em biết vì sao tôi dẫn em tới không, bởi vì chưa tới một tuần nữa, cậu ấy sẽ đại biểu quốc gia chúng ta đi tham gia cuộc tranh tài của lính trinh sát quốc tế, tôi không muốn làm cho chiến hữu của mình bởi vì bất kỳ tâm sự gì mà tăng thêm xác suất thương vong.”

“Tôi biết rồi, cầu xin anh đừng nói.” Triệu Nhiễm Nhiễm che mắt, nước mắt từ giữa kẽ tay chảy xuống. “Tôi sai rồi, sao tôi lại ích kỷ, lại chưa từng lo lắng gì cho anh ấy, dù biết anh ấy vì tốt cho tôi mới bảo tôi về nhà mẹ đẻ, lại vẫn không có ý định chủ động tìm anh ấy, chỉ lo ôm lấy sự tự ái vô dụng của mình, tại sao tôi vô dụng như vậy.”

Khuông Vĩ thấy may mắn vì đây là một cô gái thiện lương đơn giản và còn đang yêu, có những người luôn sống trong nhớ nhung, nhưng khi người yêu đứng ở trước mặt mình, lại không thể chia cho người đó thêm một phần bao dung và bỏ quên. Bao dung những khuyết điểm ít ỏi của người đó, và bỏ quên sự sai lầm tình cờ của người đó.

“Tôi không nên nói những chuyện này với em, em là phụ nữ có thai.”

“Không, tôi nên biết, cảm ơn anh, nếu như không biết những chuyện này tôi còn nghĩ mình thật vĩ đại, nhưng trên thực tế tôi lẫn lộn đầu đuôi rồi, cho tới bây giờ luôn bởi vì anh ấy mới nguyện ý đi nuốt vào bao nhiêu uất ức, nhưng quay đầu lại thì bỏ quên anh ấy.”

Khuông Vĩ cười thoải mái, hơi ngẩng đầu lên đón gió thổi và chòm tia sáng, “Nhiễm Nhiễm, tình yêu của quân nhân chỉ có thiên trường địa cửu, không có sớm sớm chiều chiều.”

“Thật xin lỗi, tôi sai lầm rồi.”

“Không, em không có sai, em là người tốt, nhưng bởi vì lựa chọn một quân nhân mà phải bỏ ra sự bao dung và dâng hiến nhiều hơn người khác. Muốn cho hai em hòa hảo tất nhiên là vì Giang Tiềm, nhưng rất nhiều chuyện tôi muốn để em biết, khi người yêu của chúng ta khỏe mạnh, vui vẻ và có năng lực cho chúng ta tình yêu thâm hậu, thì đó chính là bảo tàng duy nhất đối với chúng ta, vậy tại sao chúng ta không thể bỏ ra nhiều sự quý trọng hơn? Nhiễm Nhiễm em biết không? Tôi rất muốn cô ấy tức giận đuổi tôi đi, dù có không yêu tôi nữa, tôi rất muốn cô ấy còn sống, rất hối hận vì có lúc chiến tranh lạnh không gặp nhau, nhưng thật đáng tiếc vì đã mất đi, có câu nói rất hay: phải học quý trọng. . . . Chớ lãng phí thời gian trong những sự ồn ào không ngừng, sau đó lại luôn sống trong hối hận.”

.

Lạnh nóng luân phiên, thật có cảm giác kích thích sắc khoái, Giang Tiềm không biết mở nước lạnh cọ rửa đầu óc không tỉnh táo của mình lần thứ mấy rồi, anh thậm chí bắt đầu oán niệm Triệu Nhiễm Nhiễm, oán niệm sự độc ác và không nghe lời của cô, oán niệm cô hoài nghi tình yêu mình dành cho cô và không trao cho anh sự tin tưởng cơ bản nhất, anh nghĩ, chờ gặp lại cô thì chuyện thứ nhất phải làm chính là đánh mông cô một trận.

Nhưng suy đi nghĩ lại, mình làm sao là một người chồng tốt đây? Giữa bọn họ thiếu ăn ý, chẳng lẽ không phải bởi vì việc mình lâu dài không thể làm bạn mà thiếu hụt thời gian và cơ hội bồi dưỡng ăn ý à, tất cả, cũng đều là lỗi của anh.

Hình như lại trở về những ngày đã từng thất tình, những ngày như cái xác không hồn không còn muốn sống. Giang Tiềm chợt giật mình, anh đang nghĩ cái gì, tại sao có thể so sánh thời gian tưởng như mất đi cô với hiện tại, bây giờ bọn họ chỉ cãi vã, chỉ hiểu lầm, không thể nào lại rời đi lần nữa.

Anh mang theo tâm trạng chột cao chột thấp chột sáng chột tối trở lại túc xá, làm một trung đội trưởng, tất nhiên có phòng riêng, cho nên nhìn thấy bóng dáng mảnh khảnh trước bàn đọc sách anh lập tức lao ra cửa, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu, xác định không đi sai cửa mới đi vào lần nữa, sau đó, thấy gương mặt đúng lúc quay lại của Triệu Nhiễm Nhiễm.

Anh híp mắt nhìn sang, hình dáng thẳng từ sống mũi đến chóp mũi là đẹp nhất, còn có hàm răng cắn chặt đôi môi mím lại. Giang Tiềm đổi một tư thế nhìn thẳng vào mắt cô, thấy cô khoác quân trang, tóc ngắn rồi, cho nên bóng lưng lúc này anh không thể nhìn ra ngay. Không đúng, hình như hơi trở nên xa lạ, mà cái đầu nho nhỏ vừa đúng có thể vùi vào tay anh và độ cong của cằm lại giống như trong trí nhớ, không kém chút nào.

“Tại sao cắt tóc rồi?” Giang Tiềm nghe được âm thanh của mình tan thành mảnh nhỏ, chân và cánh tay đều cần không chế hết sức mới không có run rẩy.

Triệu Nhiễm Nhiễm không trả lời, mặt mũi bình tĩnh, có một cảm giác hòa hợp kỳ diệu.

“Biết anh sai chỗ nào không?”

“Biết em sai chỗ nào không?”

Bọn họ đồng thời mở miệng, lại đồng thời trầm mặc, Giang Tiềm chau chau mày, ý bảo cô nói trước.

“Anh sai vì không tin em có thể sống chung hòa hợp với mẹ chồng, thật ra thì trước khi anh về, em và mẹ chưa từng cãi nhau, việc này cũng trách anh, vì anh xem em là người ngoài.” Nói xong Triệu Nhiễm Nhiễm cũng cảm thấy mình đang cố tình gây sự, nhưng mà điều này gọi là đánh đòn phủ đầu.

Giang Tiềm sững sờ, hơi thả lỏng chút, lúc này anh diễn rất tốt, nhưng thật ra trong lòng đang run rẩy, sợ hãi cô đến chỉ vì nói một câu rồi đi. “Anh không xem em là người ngoài, anh chỉ không nỡ.” Nói xong vuốt vuốt mái tóc, “Chính anh cũng không nỡ nặng lời với em, mẹ anh thì càng không được.”

“Nhưng anh đã đuổi em đi.” Triệu Nhiễm Nhiễm uất ức bẹp miệng, Giang Tiềm sợ hãi vội vàng muốn tiến lên, nhưng lại bị cô trợn mắt hù về, bèn mềm giọng, “Anh làm sao có thể đuổi em đi, dù thật tức giận thì cũng chỉ có em đuổi anh đi thôi, anh làm ẹ anh xem, mẹ anh luôn mềm lòng, thấy anh làm vậy liền không nỡ, thật, sau khi em đi mẹ đã mắng anh thật lâu.”

“Cho nên anh liền nhẹ nhàng nâng em lên rồi thả xuống, giống như đối đãi người ngoài, sợ em giận mẹ anh.”

“Tất cả đều không phải, anh chỉ là đau lòng không nỡ thôi, phiền nhất là mẹ anh cứ không có gì vẫn dạy dỗ em, một câu cũng không thích nghe. Anh. . . Cho tới bây giờ luôn xem em là bảo bối, em cũng không phải không biết.” Câu cuối ấp úng nói ra, lại có vẻ rất thật.

Thấy cô không mở miệng, Giang Tiềm háng giọng một cái nói tiếp, “Em thì sao? Em biết em sai ở đâu không? Em sai vì đã quên lời anh nói, nhớ anh nói gì không? Anh đã nói tức giận cũng không thể không để ý đến anh, nhưng em không chỉ không nghe anh giải thích, tránh không gặp anh, còn không nghe điện thoại, em biết anh gấp cỡ nào không? Anh còn hi vọng bị em trai em cho đánh cho tàn phế, chỉ cần cậu ấy có thể nói cho anh biết em ở đâu.”

Loại chuyện như vậy không thể giải thích rõ, bởi vì không thể nói tất cả cô đều vô ý, tối thiểu cô không có cho anh cơ hội giải thích. Triệu Nhiễm Nhiễm từ từ ngẩng đầu lên, nét mặt chân thành tha thiết, “Giang Tiềm, anh còn nhớ rõ có một lần em đến pháo đoàn thăm anh không?”

Giang Tiềm gật đầu, “Trở về còn chia tay anh, hiện tại tức giận đến dạ dày còn đau đây!”

“Vậy anh biết tại sao không?”

Giang Tiềm lắc đầu, “Muốn hỏi nhưng không dám.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cười cười, “Bởi vì em thấy rất nhiều hình của Vương Đan trong máy anh.”

Cứ như có năm dòng sét đánh vào đầu, Giang Tiềm bị tạc đến đầu đau hết, đây là hiểu lầm bao nhiêu năm trước, mà cô lại ghen đến bây giờ mới nói ra, nếu vì hiểu lầm này mà bỏ rơi anh, thì anh đi đâu tố cáo đây, sau lưng Giang Tiềm nhất thời đổ mồ hôi lạnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm phối hợp nói tiếp, “Cho nên sau đó không muốn anh tiếp xúc với cô ta cũng là có nguyên nhân, vì em ghen tỵ, nhưng anh lại không nghe lời em nói, em đã nói chỉ một lần thôi, mà anh vẫn không chịu nghe.”

“Má ơi, Nhiễm Nhiễm, không phải chứ, anh thật không biết hình từ đâu ra, anh thật sự không biết, Nhiễm Nhiễm em tin anh, đánh chết anh cũng không có ý gì với cô ta, nếu biết vì chuyện này mà em không cho anh tiếp xúc cô ta, anh đã sớm cách xa cô ta rồi, anh thật sự không có gì với cô ấy, anh cho em biết, thật ra thì cô ta. . . . Cô ta xem trọng Khuông Vĩ, bởi vì chuyện này mà anh thấy cô ta phiền chết.” Giang Tiềm nói nhanh đến không liền mạch, lại không quên nhấn mạnh trọng điểm, đây chính là sở thích của anh từ trước đến giờ, thời khắc mấu chốt nhắc Khuông Vĩ ra, đương nhiên là để thoát thân.

“Em biết rõ.” Triệu Nhiễm Nhiễm nghiêng đầu nhìn anh, “Anh không cần giải thích, em biết rõ rồi, Giang Tiềm, em vẫn luôn canh cánh chuyện này trong lòng, hiện tại mới thấy rất là buồn cười, trước đến giờ sao anh có thể thích cô ta đây?”

Giang Tiềm thở phào nhẹ nhõm, sờ lên trán đều là mồ hôi lạnh.

Triệu Nhiễm Nhiễm nói xong, từ từ đứng lên, cởi áo khoác trên người ra, cái bụng gồ lên như núi nhỏ liền hiện ra. Chỉ như vậy liền hút hết ánh mắt của Giang Tiềm sau khi hoàn hồn, cả người hoàn toàn ngơ ngẩn.

Triệu Nhiễm Nhiễm đi về phía trước một bước, “Anh có sai không?” Giang Tiềm hé mở miệng, nhìn chăm chăm bụng của cô hoàn toàn không để ý cô.

Triệu Nhiễm Nhiễm đến gần một bước, “Không nghe lời em nói, đuổi em ra khỏi nhà, anh có sai không?”

Tầm mắt Giang Tiềm căn bản không thể tập trung, đờ đẫn nhìn nhìn mặt cô, lại lập tức chuyển về trên bụng, luống cuống sợ hãi nhẹ nhàng đặt tay lên sờ soạng, vừa đúng lúc đứa bé lật người cố ý hù dọa cha anh, khiến người cha như anh sợ hãi rụt tay ngay.

“Sai, hay không sai?” Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn còn gây sự, nhưng mà khi thấy trong đôi mắt đỏ đậm của anh chứa đầy nước mắt liền ngoài ý muốn. Chồng của cô, tuyệt đối là người đàn ông kiên cường đến đỏ máu không đỏ lệ, mặc kệ bọn họ từng trải qua bao nhiêu sân ga ly biệt và vui cười gặp lại, cô nhớ không lầm, đây là lần đầu tiên anh rơi lệ.

Âm thanh Giang Tiềm nghẹn ngào, nước mắt lăn lăn rơi xuống, “Nhiễm Nhiễm, anh có từng nói chưa?”

“Cái gì?”

“Anh yêu em. . . .”

Mọi người đều quen dùng nước mắt thuyết minh tình cảm kịch liệt, Giang Tiềm cảm thấy hạnh phúc cũng không gì hơn cái này, ông trời thật ưu đãi của anh, dứt khoát kiên quyết dẫn cô tới đây, một lần lại một lần, vì vậy sự hạnh phúc, ngọt ngào và cái vẻ đều chứng kiến kỳ tích của tình yêu. Anh mở to hai mắt yếu ớt chống cự mỗi giây phút hạnh phúc hoảng hốt, đột nhiên nghe được linh hồn đang vỡ vụn, sau đó bọn họ nói: anh vừa hạnh phúc vừa may mắn.

Giang Tiềm ôm lấy cô, để nước mắt tùy ý chảy ngang ở trên mặt, giống như là một đứa bé đang làm nũng với mẹ, “Vợ anh sai lầm rồi, vợ anh yêu em, vợ anh thật sự hạnh phúc.”

Người đàn ông bình thường nhất của cô đã mang đến cho cô kỳ tích không bình thường nhất, từng đường cong nhẹ nhàng và vòng tròn trong sinh mệnh đều do một cái nhăn mày một nụ cười của anh tạo thành, chỉ có anh có thể làm tất cả trở nên thần kỳ và tuyệt vời, dung nhập vào cuộc sống của cô như nhà ảo thuật, tạo nên một nét bút kỳ diệu.

Mà chúng ta thường quên nhà ảo thuật cũng chỉ là người bình thường có thể hóa mực nát thành thần kỳ, bọn họ cũng biết tức giận, sẽ thỉnh thoảng mất khống chế, không cần thận để cho chúng ta rơi nước mắt, càng không xuất hiện ngay khi chúng ta cần họ nhất, nhưng chúng ta phải tin chắc tình yêu và nhớ thương vĩnh viễn ngang hàng. Triệu Nhiễm Nhiễm mỉm cười vuốt ve sợi tóc của anh, nội tâm thỏa thuê mãn nguyện, cô tin tưởng, chỉ cần bọn họ ở chung, thì hạnh phúc vĩnh viễn không phải lời đồn.

Hạnh phúc là cái gì? Trên địa cầu có bao nhiêu người thì có bao nhiêu loại đáp án, mà hạnh phúc của Giang Tiềm rất đơn giản, hạnh phúc chính là cô, hạnh phúc của Giang Tiềm chính là Triệu Nhiễm Nhiễm nguyện ý chơi xấu với anh.

69. Chương 69: Ngoại Truyện 1: Đêm Tân Hôn

Vốn là lấy xong giấy hôn thú Tôn Kính Hồng liền cho phép hai người ngủ cùng nhau, nhưng dì cả cứng đầu cứng cổ của Triệu Nhiễm Nhiễm lại tới, hai ngày trước khi kết hôn ai cũng bận rộn, cho nên thật là rất lâu chưa đụng cô. Giang Tiềm hưng phấn, anh không có cách nào không hưng phấn, vì chuyện tốt đẹp siêu cấp trong cuộc sống —— đêm động phòng hoa chúc, nhịn lâu như vậy, buổi tối còn không phải anh muốn giày vò thế nào thì giày vò thế đó sao.

Triệu Nhiễm Nhiễm tắm xong, thay áo ngủ ngồi ở trên giường, đầu óc choáng váng, hơi thấy sợ ánh mắt như sói đói của Giang Tiềm, anh nói đã rất lâu chưa đụng vào cô, tối nay phải để anh tận hưởng, nhưng làm gì mà lâu chứ, rõ ràng mới hơn một tuần lễ mà thôi.

Giang Tiềm tắm nhanh gọn lẹ, vừa ra tới, liền thấy khuôn mặt nhỏ rồi rầm nhú lại của vợ anh, không nhịn được mà vui vẻ rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm tức giận trừng anh, “Vui cái gì mà vui?”

Giang Tiềm đi tới, ôm lấy cô, tỉ mỉ nhìn chăm chăm mặt của cô, trắng trắng mềm mềm không thấy chút lỗ chân lông, giống như là trứng gà luộc đã lột da, sờ một cái, vừa trơn vừa mềm, co dãn quá tốt.

Triệu Nhiễm Nhiễm đỏ khốc đỏ cười đẩy anh, “Anh bóp cái gì chứ, lát nữa sẽ có dấu tay.”

Giang Tiềm cười chỉ vào cái trán của cô, “Vợ, uống say chưa?”

Triệu Nhiễm Nhiễm gật đầu, “Có chút.”

Giang Tiềm càng hưng phấn hơn, xoay người cô lại mặt đối mặt, “Vợ, nói yêu anh đi.” Nói xong dường như mình cũng hơi ngượng ngùng, nên khẽ quay đầu đi, nhưng vẫn rất kiên trì, “Nói yêu anh, nói vĩnh viễn đi cùng với anh, vĩnh viễn không chê anh, phân tích tình yêu của em cho anh nghe đi, anh muốn nghe.”

Vậy là tính nợ rồi, Triệu Nhiễm Nhiễm không chịu, “Anh còn chưa nói yêu em mà, với lại bị làm khó lúc đón cô dâu là bình thường thôi, huống chi lời đó anh tự nghĩ ra à?”

Giang Tiềm lắc đầu, “Không phải, nhưng vừa đúng đó là lời trong lòng anh mà, anh cũng nghĩ thế.”

“Vậy anh nói lại lần nữa cho em nghe đi.”

Anh ngồi chồm hổm trước mặt cô, hắng giọng vang lên lần nữa: cả đời anh chỉ khát vọng giấu em thật kỹ, sắp đặt thích đáng, cất giữ tỉ mỉ, cho em không kinh sợ, để em không khổ sở, không để em lưu lạc khắp nơi, không bỏ em không có chỗ dựa. . . .

Triệu Nhiễm Nhiễm lẳng lặng nghe, không biết tại sao đôi mắt liền nóng lên, học tư thế của anh ngồi chồm hổm xuống, một tay che ngực, nói nghiêm túc từng chữ từng câu, “Đối diện ngôi sao thần thánh trên vai anh bảo đảm, vĩnh viễn yêu anh, vĩnh viễn yêu Giang Tiềm của em, tuyệt không ghét bỏ, tuyệt không rời đi, chia sẻ phiền khổ trong cuộc sống với anh, thay anh ngăn trở sự nhiễu loạn của bên ngoài, yêu thứ anh yêu, ghét thứ anh ghét, thương người anh thương, may mắn cho sự may mắn của anh, nếu như trái lời thề, sẽ khiến cho. . . .”

Một giây kế tiếp, Giang Tiềm liền ngăn chặn miệng của cô, không thể nói thêm nữa, như vậy đã đủ rồi, vậy là đủ rồi.

Triệu Nhiễm Nhiễm lại giãy dụa khỏi ngực của anh, nghịch ngợm cười một tiếng, nói một câu cuối cùng, “Triệu Nhiễm Nhiễm yêu Giang Tiềm, Triệu Nhiễm Nhiễm nguyện ý vì Giang Tiềm học làm một người vợ đồng chí.”

Nhiễm Nhiễm của anh có tâm linh tốt đẹp nhất thế giới và linh hồn sạch sẽ nhất, nhờ ông trời ưu đãi, mới cho anh phần duyên này.

“Nhiễm Nhiễm, anh vĩnh viễn sẽ không để em yêu nhiều hơn anh vậy em mới hạnh phúc.”

Đêm tân hôn nóng bỏng cô nào tất nhiên không cần nhiều lời, Giang Tiềm bắt đầu từ tóc của cô, thành kính hôn từng chút, từng chút lên ngón chân, quý trọng rơi vào mỗi chỗ trên da, lưu luyến quên về ở trước ngực, đột nhiên trong lòng có luồng nhiệt xông lên, anh rất muốn cảm ơn Triệu Nhiễm Nhiễm, cảm ơn cô thương anh, cảm ơn cô gả cho anh, trong sự kích động mang theo cảm động, là tình yêu vĩnh viễn lưu truyền.

Triệu Nhiễm Nhiễm coi trọng đêm tân hôn không thua kém anh, không để ý đến cơn mệt mỏi vì làm việc không ngừng cả ngày, chỉ muốn gần anh hơn chút. Được ôm ở trước ngực, đè lên lồng ngực cứng rắn như sắt thép của anh, học động tác của anh, hôn lên người anh từng chút, bắt đầu từ cái trán, hôn qua sống mũi cao, đôi môi, hôn qua hầu kết, hôn điếm đỏ trên ngực anh, hôn đến bụng, lưu luyến ở đó, nhưng không có dũng khí tiếp tục đi xuống.

cô nhìn nhìn đánh giá một chút, lúc ấy liền sâu rồi, trước kia anh dụ dỗ cô hôn nơi này, mỗi lần đều kiên quyết không nghe lệnh, hôm nay chỉ là xúc động muốn cho anh vui vẻ, nhưng. . . vậy cũng quá dọa người, khỏe mạnh siêu cấp, còn tự động rung nhảy.

Giang Tiềm dở khóc dở cười, sao cô lại dừng ở đây, thật khi dễ người mà!

“Vợ yêu à, sao lại không hôn”

“Em. . . Em không ngậm được, miệng không đủ lớn.”

Khi nói chuyện khí thở ra liên phun trên bụng anh, thân thể Giang Tiềm cơ hồ căng thẳng không dám làm một cử động nhỏ nào, chỉ có thể dụ dỗ cô, “không lớn, không nhr, vừa đúng, em mau hôn”

Triệu Nhiễm Nhiễm vẫn lắc đầu, không hạ được quyết tâm.

Giang Tiềm vội muốn chết, nhưng muốn cho cô hôn, nên không dám cưỡng ép, “Xong rồi, nó bị em chọc đến bệnh rồi, hay em giúp đỡ kiểm tra xem, dùng tay trước rồi dùng miệng.”

Triệu Nhiễm Nhiễm cắn môi rồi rắm, “Bị bệnh thì phải đi gặp bác sĩ.”

Giang Tiềm phớt tỉnh lắc đầu, “không được, trừ e ra không cho ai xem, đồ của nhà chúng ta, sao có thể để người khác nói ngắn nói dài”

Triệu Nhiễm Nhiễm dở khóc dở cười, ai nói anh ngắn chứ!

Cuối cùng, khụ khụ, Triệu Nhiễm Nhiễm làm sao vô lại bằng Giang Tiềm! Bị anh đeo bám dai dẳng ngậm nơi đó, cũng may có thể dùng say rượu che giấu, nếu không thực sự phải tìm một cái lỗ để chui vào.

Nếu Giang Tiềm được xưng đã đến cảnh giới chí cao vô thượng ‘nhìn khắp thiên hạ không địch thủ, sừng sững bất động’, vậy khẳng định là lý luận và kinh nghiệm rất giỏi, huống chi đã trải qua thực tế, cho nên tư thế nào anh cũng thử và lần, sau đó từ từ thuần thục. Đàn ông ở phương diện này trời sinh đều thích nghiên cứu, nghiên cứu xong liền lấy thân truyền thụ. Cho nên Giang Tiềm cũng không ngừng thụ nghiệp, thật sự là một người thầy giỏi, mà Triệu Nhiễm Nhiễm cũng là học sinh thông minh.

Khi Giang Tiềm lại đè Triệu Nhiễm Nhiễm ở phía dưới một lần nữa thì đầu óc của cô đã choáng hết, cả người mềm nhũn, chỉ có thể mặc anh xử lý. Giang Tiềm thô lỗ cầm hai chân của cô khiêng lên vai, tiến vào không nóng nảy, nhẹ nhàng chạm, chậm rãi cọ, rồi lại vào thêm tí nữa, mài tỉ mỉ, rồi rút lui, xong lại nhẹ nhàng tiến vào, tất cả kiên nhẫn đều dùng vào va chạm đó.

Mỗi lần chà qua đều có một dòng điện vọt qua, trên trán Triệu Nhiễm Nhiễm đã chảy ra một tầng mồ hôi rịn, trong lúc chịu đựng, tiếng rên rỉ vô ý thức vọt từ trong miệng, “Giang Tiềm, Giang Tiềm, được rồi. . .”

Giang Tiềm cười nhẹ ra tiếng, anh thích xem có trần đầy khát vọng dưới sự nỗ lực của mình, thấy cô rút cuộc mất khống chế, mới đẩy mạnh lão nhị đã sắp nghẹn đến phát nổ vào trong, trong nháy mắt, hai người thở ra một hơi, cả người khê run.

Anh tiến vào quá sâu, động tác lại quá mạnh, Triệu Nhiễm Nhiễm thấy choáng váng trong giây lát, rồi điều động tư thế cơ thể tận lực nghẹn hợp anh, theo yêu cầu, cứ một lát bóp cái mông của anh, một lát hôn cổ của anh, bị chỉ huy luồng cuồng tay chân.

Rất lâu sau đó, Giang Tiềm chợt chạy nước rút mấy cái, gằm nhẹ một tiếng đề trên người Triệu Nhiễm Nhiễm khẽ run, thở hỗn hển rồi hôn tiếp. Tiếp đó các loại tư thế, các loại tốc độ, các loại cầu xin tha thứ, các loại gian tình bawssn ra bốn phía. . . . sau một đêm, Triệu Nhiễm Nhiễm chỉ muốn nhanh chóng trả phép trở về thành phố S, thật là eo mỗi lưng đau bụng rút gân mà.

70. Chương 70: Ngoại Truyện 2

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-dong-chi-co-len>